

Giới thiệu Lôi Âm Ma Công

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Lôi Âm Ma Công là 1 trong những tác phẩm tiêu biểu thuộc thể loại kiếm hiệp của tác giả Cổ Long. Một Tiểu Quân tài trí vô song. Một Đồng Tiểu Linh đa sầu đa cảm. Một Tử Kiếm Thường Nhân sát khí ngút trời. Ba khách giang hồ không hẹn mà gặp ở thành Trường An chứng kiến cái chết của Đỗ Hạo Thiên, đệ nhất đồ bạc.

Họ là ai ? Quan hệ với nhau như thế nào ? Số phận họ sẽ ra sao ? Kính mời các bạn đọc Lôi Âm Ma Công để xem Cổ Long lật từng lá bài trong canh bạc trời long đất lở này.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cuồng sinh

Tứ Hải quán...

Tám biển với hàng chữ thảo trau chuốt, lúc nào cũng tụ tập đông đảo khách giang hồ. Tứ Hải quán nổi tiếng nhất Trường An. Bất cứ ai đặt chân đến Trường An, nếu có một chút ý tưởng lập nghiệp phát tài, tất không thể không đến “Tứ Hải quán”. Tứ Hải quán không phải là kỹ viện, có các nàng kỹ nữ sắc nước hương trời, cũng chẳng hề có cao lương mỹ vị phục vụ những kẻ sành điệu âm thực, nhưng ở Trường An không một ai không biết đến Tứ Hải quán, bởi nó là một sòng bạc nổi tiếng nhất ở kinh thành.

Để có cái tiếng đó không phải là dễ, Tứ Hải quán được như vậy bởi quán chủ là Đỗ Hạo Thiên. Tất cả những người ngụ tại Trường An thành đoán chắc một điều chỉ có Đỗ Hạo Thiên mới đáng là Quán chủ Tứ Hải, và trong giang hồ cũng duy nhất chỉ có mỗi họ Đỗ mới xứng danh là “Thiên hạ đệ nhất cờ bạc”.

Danh tiếng ấy cùng với cơ ngơi của Tứ Hải quán, Đỗ Hạo Thiên đáng là bậc đại gia đệ nhất Trường An, có thể sánh ngang với Kim Lăng vương phủ. Mặc dù có danh tiếng là Thiên hạ đệ nhất cờ bạc, nhưng chưa một người nào thấy Đỗ Hạo Thiên trở tài đồ bạc. Bởi một lẽ duy nhất, dù người có tài đồ bạc hay đến mấy cũng chỉ sánh ngang với những tên đệ tử hạng hai của họ Đỗ mà thôi. Muốn đấu với Đỗ Hạo Thiên e rằng đó là chuyện trong mơ, vì khi Đỗ Hạo Thiên ra tay, ít nhất cao thủ kia phải qua được cái ải cuối cùng là năm gã đệ tử chân truyền cai quản Tứ Hải, mà đẳng cấp cờ bạc của những người đó cũng thuộc hàng cái thối vô song.

Tứ Hải sừng sững giữa thành Trường An như muốn khiêu khích, và cũng đón tiếp mọi người đến với khát vọng phát tài. Tất nhiên có người được chút kim ngân, nhưng cũng có người chẳng còn gì để mất, đến ngay cả cái mạng nhỏ cũng phải giao cho quán chủ Tứ Hải để y muốn giết thì giết, muốn tha thì tha, nhưng đại đa số đều gọi lại Tứ Hải quán đôi tay của họ. Con người sống chỉ dựa vào đôi tay, nay gọi hai cánh tay lại “Tứ Hải quán” chẳng khác nào người sống mà chờ chết. Nếu họ tham sống chỉ còn mỗi một con đường đầu nhập vào “Cái bang” để hy vọng kiếm bữa qua ngày.

Cùng với danh tiếng lẫy lừng của Đỗ Hạo Thiên, quán chủ Tứ Hải, đứng hàng thứ hai là Bang chủ Cái bang Lập Cư. Nhờ Tứ Hải quán mà Cái bang bỗng chốc trở thành bang phái lớn nhất của Trường An, nên thế lực của Cái bang cũng chẳng thua ai, ngoại trừ Quán chủ Đỗ Hạo Thiên.

Mặc dù biết rõ đến “Tứ Hải quán” đường phát tài thì mong manh, đường gia nhập Cái bang thì thênh thang rộng mở, nhưng mọi người vẫn cứ ùn ùn kéo đến, vì ai chẳng mơ được thế Đỗ Hạo Thiên cai quản cơ ngơi đại phú. Ngay cả những người cao trọng nhất, nhưng khi đi ngang qua Tứ Hải quán thấy tám bảng tiêu đề khắc lưu bút của Đỗ Hạo Thiên :

“Ai đồ bạc thắng Đỗ Hạo Thiên sẽ là Thiên hạ đệ nhất cờ bạc, và được thay quyền Đỗ gia cai quản Tứ Hải quán”.

Thấy câu biểu ngạo đời đó thì ai cũng mơ đến một ngày nào đó sẽ thay thế họ Đỗ kia là một lẽ, nhưng đã vào cuộc thì mới vỡ lẽ mình chỉ là con thiêu thân lao vào ánh đèn mà thôi. Nhưng đã mơ tất phải thử thời vận may mắn được đấu với Đỗ Hạo Thiên để có cơ may trở thành Thiên Hạ đệ nhất cờ bạc, và con đường tất phải đến là Cái bang, thêm một tên ăn mày mặt hạng với hai cánh tay tội nghiệp gọi lại Tứ Hải quán.

Tứ Hải quán đã trụ tại Trường An kinh thành suốt ba niên rồi, nhưng chưa một ai được may mắn thi thố với họ Đỗ, mặc dù thỉnh thoảng vẫn có một hai cao thủ, nhưng cũng chỉ chạm mặt với Ngũ tướng Tứ Hải đã thúc thủ rồi, và chấp nhận cái qui ước tàn nhẫn vô tâm.

Bất ngờ, tiết Đoan ngo năm nay, đúng vào ngày giỗ vị tổ tướng liêm khiết của nước Sở - Khuất Nguyên, bỗng xuất hiện một nho sinh môi hồng, mắt phượng, phong thái đỉnh đặc. Dung diện và phong thái của y có thể được xếp vào hạng Mỹ nam tử thành Trường An.

Gã mỹ nam tử đó dù đẹp như tiên đồng chắc cũng chỉ được lời khen chứ chẳng ai quan tâm đến làm gì, nhưng sự xuất hiện của nho sinh kia khiến Trường An xáo động hẳn lên, bởi trên tay y lúc nào cũng có tám vãi trắng ghi rõ hàng chữ “Thiên hạ đệ nhất đồ bạc”.

Chính tám vãi trắng với hàng chữ ngạo mạn kia mới khiến mọi người chú tâm vào y, và mọi người chú tâm hơn vào y bởi y đã tuyên thệ trước mấy mươi người, đúng ngày tiết Đoan ngo sẽ đầu tóc “Tứ Hải quán”.

Ai cũng nghĩ rằng đó là một trò đùa vui để làm tăng thêm uy thế của Đỗ Hạo Thiên, nhưng không, đúng vào sáng tiết Đoan ngo, gã thư sinh đã xuất hiện,

thư thái thả bước về phía Tứ Hải quán.

Mọi người dân cư ngụ trong thành Trường An thấy gã đi ngang không thể không dõi mắt nhìn, cùng với tiếng chặc lưỡi tội nghiệp.

Thậm chí có người thở dài :

- Tội nghiệp.... Còn trẻ, khôi ngô tuấn tú như vậy mà sắp sửa cụt tay để đi ăn mày.

Gã nho sinh phớt lờ những lời đó, thân nhiên đi thẳng đến Tứ Hải quán. Sự kiện đó khiến mọi người dân trong kinh thành Trường An bất giác tò mò, muốn đến xem gã sẽ bị hành xử như thế nào, chỉ trong khoảnh khắc đã có trên trăm người đứng sau lưng gã nho sinh, háo hức chờ xem chuyện lạ.

Gã thư sinh gắn chiếc cờ trắng vào vách quán Tứ Hải, rút quạt xòe ra, thư thả như người nhàn du ghé thăm chốn lạ.

Gã đại hán đứng canh cửa nhìn gã nho sinh bằng cặp mắt cá chết, cất tiếng ngạo mạn :

- Thiếu công tử muốn thử vận may?

Gã thư sinh gật đầu :

- Thiếu gia muốn lấy trọn quán Tứ Hải này.

Gã đại hán gác cửa cười mỉa nói :

- Thiếu công tử có bao nhiêu kim ngân và bao nhiêu cái mạng để thực hiện tham vọng đó?

- Một nén vàng, và một mạng. Được chứ?

Dứt lời gã thân nhiên bước lên bậc tam cấp vào trong Tứ Hải quán.

Gã bước vào Tứ Hải quán thân nhiên trước những ánh mắt hau háu chiếu vào gã.

Bằng một động tác rất từ tốn, gã gấp quạt, xá tất cả mọi người :

- Các vị cứ tự nhiên....

Vừa lúc đó có một con bạc đã thua cháy túi, bị hai gã đại hán lực lưỡng lôi phất đến cái góc có che rèm đỏ.

- A.... A.... A.... A

Sau tiếng la thất kinh, làm hoảng sợ cả những người đang tìm vận may thì con bạc đó đã bị hai gã đại hán lôi xềnh xệch ra ngoài Tứ Hải quán. Hai tay con bạc chỉ còn hai cục thịt đỏ ối, máu rưới vào hai cái chậu đeo lưng lẳng trước ngực.

Hai gã đại hán kéo con bạc ra khỏi Tứ Hải quán, quẳng xuống bậc tam cấp, chẳng cần biết con bạc kia sống chết ra sao.

Gã đại hán gác cửa khề điếm một nụ cười, liếc trộm về phía gã nho sinh.

Không khí trong Tứ Hải quán căng thẳng hẳn lên, nhưng rồi cũng nhanh chóng trôi qua mau, sau lời răn của thị nữ vận xiêm y trắng ngồi trên bệ cao :

- Các vị cứ tự nhiên chọn vận may của mình. Chỉ những ai đánh bạc bằng mạng sống của mình mới bị như tên vừa rồi mà thôi.

Những con bạc lại quên bằng đi cảnh tượng thê thảm vừa rồi, tiếp tục lao vào cuộc sát phạt đỏ đen tìm cơ phát tài.

Gã nho sinh cầm quạt phe phẩy, tưởng chừng như bước vào Tứ Hải không phải để tìm vận may phát tài mà chỉ muốn mục kiến cho rõ Tứ Hải quán mà thôi.

Thiếu nữ vận bạch y chớp đôi thu nhân chiếu vào gã nho sinh đó. Gã đáp lại nàng bằng một nụ cười thật tươi, nụ cười của những trang mỹ nam tử bất nữ nhân không thể nào không nhớ.

Chiếc quạt trên tay y vẫn phe phẩy như muốn xua đi hơi nóng hầm hập từ những con bạc phát ra. Y thả bước đến một quầy đồ bạc.

Quầy đồ bạc mà gã nho sinh chọn tọa lạc ngay chính diện nhưng chẳng có con bạc nào đứng thử thời vận. Có lẽ những con bạc muốn tránh quầy đồ bạc này.

Thấy gã thư sinh bước đến quầy mình, gã đại hán thu quầy hơn hờ như bắt được kho tàng vô giá. Gã hí hửng nói :

- Công tử muốn thử thời vận với tại hạ?

Gã nho sinh gật đầu :

- Thấy quày của các hạ vắng vẻ quá, tại hạ mới đến thử vận may của mình.

Gã đại hán nhếch mép :

- Quày của tôi vắng vẻ như thế này, bởi tôi đồ vận quá nên chẳng có ai muốn đến thử nữa.

Gã thờ dài nói :

- Vì Bảo Phục quả là vô phước nên mới vận đồ như vậy, nhưng hôm nay biết đâu Vì mỗ lại gặp vận đen và công tử phát tài.

Vì Bảo Phục ngấm gã nho sinh từ đầu đến chân rồi nói :

- Công tử phải là bậc thế gia vọng tộc mới có phong thái như thế này. Hôm nay Đỗ quán chủ sẽ không còn trách Vì mỗ nữa.

Nho sinh mỉm cười nhìn Vì Bảo Phục :

- Tại hạ sợ Vì các hạ đây sẽ bị Đỗ quán chủ đuổi ra khỏi Tứ Hải quán này mất.

Vì Bảo Phục ngửa mặt cười khanh khách :

- Nếu công tử đồ bác thảng Vì Bảo Phục thì chỉ có Ngũ tướng mới đủ bản lĩnh đối mặt công tử mà thôi.

- Vậy sao? Vì các hạ khẳng khái như vậy, tại hạ cũng không dẫu các hạ làm gì. Tại hạ vốn là Thiên hạ đệ nhất cò bạc, nghe tiếng Tứ Hải quán từ lâu, hôm nay nhả hứng muốn đến thâu tóm Tứ Hải quán đó.

Vì Bảo Phục tròn mắt nhìn gã nho sinh :

- Lần đầu tiên Vì mỗ mới nghe một lời nói khách khí, trường thượng như vậy. Qui lệ ở đây, công tử chắc đã biết?

- Tôi đã thấy rồi. Chúng ta bắt đầu vào cuộc chứ?

Quày đồ bác sát bên nghe gã nho sinh nói, bất giác mấy con bạc đều quay lại nhìn gã.

Vì Bảo Phục nhìn gã nho sinh :

- Công tử đặt bao nhiêu?

- Ván đầu tiên à? Tại hạ đặt một nén vàng.

Vì Bảo Phục cười ruồi :

- Các hạ chỉ đánh một nén vàng thì có đánh đến răng long tóc bạc cũng không thể thâu tóm được Tứ Hải quán.

Vì Bảo Phục vừa dứt lời thì những con bạc đứng gần đó bật ra tràng cười khanh khách.

Có con bạc nói :

- Chỉ một nén vàng mà đòi thâu tóm Tứ Hải quán của Đỗ quán chủ, còn dám tự nhận là Thiên hạ đệ nhất đồ bác nữa.... Chắc hôm nay có thêm nhân mạng đầu nhập Cái bang quá.

Gã nho sinh phớt lờ câu nói của con bạc đó. Y nhìn Vì Bảo Phục :

- Thỉnh các hạ đồ trước!

Vì Bảo Phục gạt đầu :

- Thỉnh!

Gã hốt hai con xúc xắc, lắc lắc trên tay, tùm tùm cười nhìn gã nho sinh :

- Vì Bảo Phục đồ xúc xắc có thể nói chỉ đứng sau Ngũ tướng và Đỗ quán chủ mà thôi.

- Tại hạ đang chờ thấy tài nghệ của Vì các hạ.

Vì Bảo Phục gạt đầu, lắc lắc bàn tay rồi đồ hai con xúc xắc xuống chiếc chén sành.

Hai con xúc xắc quay tròn, một lúc mới chịu nằm yên.

Vĩ Bảo Phục cười ruồi nói :

- Hôm nay tại hạ vận đen rồi.... Chỉ đồ được có ba điểm mà thôi. Tới lượt công tử.

Nho sinh mỉm cười cầm hai con xúc xắc, lắc đều rồi đổ xuống chiếc chén sành. Gã đồ được ba điểm như Vĩ Bảo Phục.

Gã nho sinh lắc đầu :

- Tôi và Vĩ các hạ cùng vận mạng như nhau.

Vĩ Bảo Phục cười khàn khàn :

- Vậy chúng ta thử đánh lớn xem ai là người có vận đồ.

Gã nho sinh gật đầu :

- Tại hạ đặt cược mười ngàn nén vàng. Nếu không có số kim ngân đó xin gởi lại đôi tay này.

Vĩ Bảo Phục nhìn gã nho sinh :

- Tại hạ tiếc cho công tử quá.... Đôi tay của công tử chỉ đáng mười lượng mà thôi.

- Ít vậy sao?.... Tứ Hải quán keo kiệt quá đấy. Được rồi, tại hạ đặt thêm hộp Dạ minh châu này vậy.

Gã nho sinh vừa nói vừa lấy một chiếc tráp vàng trong ống tay áo đặt lên bàn.

- Vĩ các hạ kiểm qua coi đó đủ không?

Vĩ Bảo Phục mở nắp tráp. Những viên Dạ minh châu óng ánh dưới mắt, khiến cho nhãn lực của Vĩ Bảo Phục muốn tối sầm lại.

Vĩ Bảo Phục đẩy nắp hộp dạ minh châu :

- Số ngọc quý này đáng giá mười vạn lượng rồi.

- Vĩ các hạ phỏng chừng bao nhiêu?

- Mười ngàn lượng vàng.

Gã nho sinh gật đầu :

- Cũng được.... Tại hạ đánh thêm mười lượng nữa, trị giá bằng đôi tay của mình.

Bây giờ thì không còn ai có thể chú tâm vào cuộc đồ đen nữa, mà đều quay mặt nhìn gã nho sinh. Dưới ánh mắt của mấy con bạc, gã nho sinh kia đúng là một gã điên không sao tưởng tượng được. Gã dám đem một số ngọc trị giá mười ngàn lượng vàng ra đánh cuộc đồ đen lại còn muốn thí thêm đôi tay chỉ với giá mười lượng.

Những con bạc đang tìm vận may, bất giác đều tập trung vào gã nho sinh gần bướng.

Vĩ Bảo Phục giờ không còn vẻ cao ngạo nữa, mà đã chuyển qua trạng thái cẩn trọng vô cùng.

Y thở hắt ra nói :

- Chúng ta đồ bác như thế nào?

Thư sinh nhìn Vĩ Bảo Phục :

- Các hạ muốn đồ như thế nào?

Bảo Phục cười mỉm nói :

- Ở Tứ Hải quán, đối với những người đánh lớn như công tử thì được quyền chọn phương pháp ăn thua.

- Tại hạ không khách sáo. Vậy ai đồ nhỏ điểm nhất người đó thắng.

- A.... Đó chính là sở trường của Vĩ mỗ. Vĩ mỗ chưa vào cuộc đã được công tử tặng cho thể thượng phong rồi.

Y chồm tới trước :

- Công tử thua chắc rồi.... Hay công tử rút lại mười lạng thế đôi ngọc thủ đi.

Gã nho sinh lắc đầu :

- Tại hạ có cổ tật, nói ra không bao giờ rút lời lại.

- Vì nỗi tiếc cho hai cánh tay của công tử thôi

- Không sao.... Đa tạ Vĩ các hạ đã lo lắng. Chúng ta bắt đầu chứ.

Vĩ Bảo Phục cười mỉm :

- Thịnh công tử!

Gã nho sinh cười mỉm :

- Vĩ các hạ cứ tự nhiên đồ trước đi. Nếu tại hạ cảm thấy thua thì chẳng cần đồ làm gì nữa mà mọi người chê cười.

- Khí phách.... Vĩ mỗ xin công tử chỉ giáo.

Vĩ Bảo Phục cầm hai con xúc xắc lắc đều trên tay rồi nghiêm mặt thả xuống chén.

Y vừa thả xúc xắc thì hai cánh mũi phả ra một luồng chân hỏa nóng hực, chứng tỏ y đã dụng đến nội công để đồ bác.

Hai con xúc xắc quay tròn trong chiếc chén sành. Tất cả những con bạc đều bỏ cuộc chơi, tập trung nhìn vào chiếc chén sành. Có con bạc phi thân lên trần, đu vào cây xà ngang để mục kiến tận mắt Vĩ Bảo Phục trở tài.

Hai con xúc xắc quay một lúc mới chịu dừng lại. Cả hai con xúc xắc đều lật mặt chữ Nhất.

Vĩ Bảo Phục bật cười khanh khách :

- Công tử đã thua Vĩ mỗ rồi. Hai con xúc xắc này có sáu mặt, tổng số điểm là mười hai, điểm nhỏ nhất là hai chữ nhất. Vĩ Bảo Phục lại đồ ra hai chữ nhất. Xem ra công tử đâu còn cửa nào thắng được Vĩ mỗ.

Gã nho sinh cười mỉm :

- Vận đồ mau đến với Vĩ các hạ quá!

- Công tử chịu thua chứ?

Vĩ Bảo Phục hướng mắt nhìn về phía thiếu nữ vận bạch y. Y thở dài :

- Tại hạ tiếc cho đôi ngọc thủ của công tử.

Vĩ Bảo Phục vừa nói vừa lắc đầu, cùng lúc hai gã đại hán cầm đại đầu đao sòng sọc đẩy dạt mấy con bạc ra hai bên, bước lại đứng kề hai bên gã nho sinh.

Sự xuất hiện của hai gã đại hán cầm đại đầu đao khiến cho những con bạc đang vây quanh đều chú nhãn nhìn gã nho sinh tuấn tú.

Có người thờ dài nói :

- Tội nghiệp quá!

Có người lắc đầu buông luôn một câu lạnh nhạt :

- Tại gã quá tự thị mà thôi. Cụt tay cũng đáng đời.

Vĩ Bảo Phục nhìn gã nho sinh :

- Vĩ mỗ không có cách gì giúp được công tử.

Gã nho sinh mỉm cười, cầm quạt chỉ vào chiếc bát sành :

- Trong bát còn những hai điểm vận đồ của Vĩ các hạ chưa đến lúc tuyệt đỉnh đâu. Để tại hạ thử qua thời vận của mình coi.

Vĩ Bảo Phục cau mày :

- Còn điểm nào nhỏ nhất nữa mà công tử nghĩ sẽ thắng được tại hạ.

Nho sinh cầm quạt phe phẩy :

- Hai điểm, tất còn một điểm nhỏ hơn, thậm chí chẳng còn điểm nào nữa.

Gã vừa nói vừa cầm hai con xúc xắc, lắc đều cổ tay, miệng lẩm nhẩm nói :

- Vận đồ hãy đến với thiếu gia.... Hãy đến với thiếu gia nghe.

Hon mấy chục con bạc đang vây quanh nghe gã nho sinh nói, đồng loạt bật cười bởi nghĩ gã công tử đã phát cuồng nên mới nói nhảm như vậy.

Trong lúc mọi người đang chú nhãn vào đôi tay của gã nho sinh, thì ngoài cửa Tứ Hải quán bước vào một lão già chống trượng, lê bước. Hai chân của lão xem chừng quá yếu nên có vẻ như run rẩy mặc dù đã có cây trượng chống đỡ phần nào.

Lão chớp chớp đôi mắt, lim dim nhìn những con bạc đang vây quanh quây đồ bác của Vĩ Bảo Phục, chắc lưỡi nói :

- Tứ Hải hôm nay đích thị có nhiệt náo đây. Lão phu thích cảnh nhiệt náo lắm. Thích lắm.

Lão vừa nói vừa chống trượng, và không biết bằng thuật pháp gì mà chỉ loáng một cái đã len qua những khe hở giữa mấy con bạc, chiếm chỗ thuận lợi nhất có thể nhìn rõ những con xúc xắc mà gã nho sinh sắp đổ vào chén sành.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lão quái

Thấy gã nho sinh cứ lắc cổ tay chưa chịu buông hai con xúc xắc xuống chiếc chén sành, tên đại hán cầm đại đầu đao đứng bên phải hồi thúc :

- Đồ bác nhanh lên đi, để chúng ta còn chặt tay ngươi.

Giọng của gã nghe thật là lạnh lùng chẳng một chút tính người. Mặc dù nghe gã đại hán hồi thúc như vậy, gã thư sinh vẫn bình nhiên. Y còn nhìn gã đại hán đó, nói :

- Các hạ có muốn đánh cược thêm nữa không?

Gã đại hán nhếch mép, chề môi :

- Ngươi còn muốn đánh cược gì nữa?

- Đôi tay của các hạ.

- Ha... ha...! Được. Đôi tay của ta đánh cược đôi chân của ngươi chắc?

Gã nho sinh gật đầu :

- Tại hạ rất sẵn sàng.

Gã nho sinh nhìn lại mọi người đang vây quanh :

- Có ai muốn theo tại hạ ván đồ bác này không.

Tất cả mọi người nhìn gã bằng ánh mắt lạ lẫm. Trong mắt của những con bạc hàm chứa ý niệm, gã nho sinh kia là một tên loạn thần không biết sự lợi hại của Tứ Hải quán.

Có con bạc buông luôn một câu lạnh lùng :

- Chỉ có những người điên mới theo ngươi mà thôi.

Con bạc vừa dứt thì lão già dựng đầu trượng lê nhè nói :

- Ê... Công tử cho lão phu theo với được không?

Gã nho sinh nhìn lão :

- Mời!

Lão trượng thò tay vào ruột trượng, mò mãi một lúc rồi lôi ra một ngọn trùy thủ, có chiếc chuỗi nạm ngọc. Lão đặt ngọn trùy thủy xuống cạnh cái tráp của gã nho sinh.

- Lão đặt con dao này. Ngươi coi nó đáng bao nhiêu?

Vĩ Bảo Phục nhìn chăm chăm ngọn trùy thủ của lão trượng vừa đặt cược.

- Vĩ mỗ đoán không lầm, ngọn trùy thủ này chính là... chính là...

Lão trượng nhìn Vĩ Bảo Phục :

- Xem chừng huynh đệ đây biết giá trị của ngọn trùy thủ này. Vậy nó đáng giá bao nhiêu?

Vĩ Bảo Phục lấp bắp, mãi một lúc mới nói :

- Ngọn đao này đáng giá liên thành... Vĩ Bảo Phục không có quyền đánh cược tới mức độ đó.

Lão già cười khẩy, gạt gù nhìn Vĩ Bảo Phục :

- Nếu ngươi nhận ra giá trị của ngọn trùy thủ, lão phu chỉ tính ngươi một lạng vàng thôi, đủ số kim ngân để lão mua rượu ấy mà.

Vĩ Bảo Phục chớp mắt liên tục :

- Lão nói chỉ tính một lạng thôi à?

Lão già gạt đầu :

- Ngươi đồng ý chứ?

- Dạ... dạ... Tất nhiên tôi đồng ý rồi.

Lão già bắt ngờ quay sang tên đại hán thứ hai đứng bên cạnh gã nho sinh :

- Lão còn một món nữa muốn đánh cược với ngươi. Ngươi có muốn tham gia vào ván đồ bác này không?

Gã đại hán gằn giọng :

- Lão đặt cược đi!

Lão già lại lần tay vào ruột trượng, lấy ra một pho tượng ngọc, khắc hình một thiếu nữ khỏa thân. Lão đặt pho tượng xuống bàn.

Mọi người vừa thấy pho tượng mỹ nhân bạch ngọc, mắt đã mờ từng từng từng chừng muốn dùng ánh mắt để thâu tóm pho tượng mỹ nhân bạch ngọc vào đáy con ngươi.

Có người buột miệng nói :

- Trăm bà xã cũng không bằng pho tượng này nữa.

Lão già nhún mặt cười nói với Vĩ Bảo Phục :

- Giá trị pho tượng của lão đáng bao nhiêu?

Vĩ Bảo Phục chớp mắt :

- Dạ... dạ... Đáng bằng Tứ Hải quán này.

- Thấp như thế à?

- Vĩ Bảo Phục chỉ nói bừa mà thôi

- Ngươi làm lão phu hết hồn, tưởng pho tượng này là pho tượng giả chứ.

Lão quay lại gã đại hán :

- Ê... Lão phu đánh cược với ngươi pho tượng này ngươi chịu không?

- Ta không có đủ kim ngân để đặt cược.

Lão già cười hề hề :

- Lão đâu có ép ngươi đánh bằng kim ngân. Nếu ngươi thích cứ đặt hai cánh tay của mình. Vị công tử đây thua, ngươi có pho tượng bạch ngọc mỹ nhân, còn nếu ngươi thua chỉ mất có hai cánh tay.

- Được... Ta đồng ý đánh cược với lão.

Từ lúc lão già xuất hiện tham gia vào ván đồ bác, thì không khí căng thẳng hẳn lên.

Mặc dù Vĩ Bảo Phục đồ hai con nhất, hai số điểm nhỏ nhất rồi, nhưng lão già lại theo gã nho sinh đánh cược hai món báu vật, thì ít ra lão phải thấy được cái gì đó mới làm như vậy.

Từ ý nghĩ đó, mọi người đều dồn mắt nhìn lão già. Lão vuốt râu, nhếch mép cười, ngược mắt nhìn gã nho sinh :

- Nào... Mời công tử thả xúc xắc!

Gã nho sinh công tử mím hai cánh môi, chúm chím như quả đào chín.

Tay y lắc nhẹ một lần nữa rồi thả hai con xúc xắc xuống chiếc chén sành.

Hai con xúc xắc cứ quay vun vút trong chiếc chén sành, hai gã đại hán cầm đại đầu đao mắt không rời hai con xúc xắc đang quay kia, ngỡ như bốn con người của họ sắp lộn ra ngoài.

Hai con xúc xắc từ từ chậm lại. Hai chữ lục từ từ hiện rõ trong những vòng quay chậm chậm của đôi xúc xắc.

Hai tên đại hán cầm đại đầu đao quắc mắt. Tên đứng bên phải gã nho sinh tròng mắt, lầm nhảm nói :

- Hai chữ lục... Hai chữ lục... Ngươi tiêu tùng rồi!

Tên đại hán đứng bên trái thộp tay pho mỹ nhân bạch ngọc :

- Hai chữ lục... Báu vật thuộc về ta rồi!

Tay gã vừa chạm vào pho mỹ nhân bằng ngọc thì đầu trượng của lão già đã cản lại :

- Ê... đôi xúc xắc chưa ngừng hẳn mà.

Lão già vừa dứt lời thì trong chén, đôi xúc xắc đã ngừng hẳn.

Hai gã đại hán trợn tròng hai mắt :

- Ý.... Kỳ vậy?

Trong chén một hột xúc xắc hiện rõ chữ nhất, còn hột kia thì chẳng có chữ gì cả.

Vĩ Bảo Phục nhìn chăm chăm vào chén sành :

- Sao kỳ vậy? Mặt chữ này đâu rồi?

Nho sinh lắc đầu :

- Vận hên của tại hạ đến đúng lúc, xóa luôn chữ nhất trên hột xúc xắc. Bây giờ thì điểm số của tại hạ chỉ có một thôi, thắng Vĩ các hạ rồi chứ?

Những con bạc ồ lên :

- Y thắng rồi... Y thắng rồi!

Lão già chống trượng lồm khồm dòm lên :

- Hê... Lão phu thắng ngươi rồi đấy nhé!

Hai gã đại hán thất sắc, bất chợt cả hai cùng rút binh khí ra khỏi vỏ.

- Thắng cũng chết... Thua cũng chết.

Gã vừa dứt lời thì hai tên cùng rú lên thảm khóc. Hai cây đại đầu đao rơi xuống đất.

Keng..

Kèm theo hai thanh đại đầu đao là bốn cánh tay của hai gã đại hán.

Bốn vòi máu phun ra tưới khắp mặt đất và khi Vi Bảo Phục lôi hai gã ra được bên ngoài thì chúng đã ngất lịm rồi. Mọi con bạc đứng chung quanh quây đồ bác đều bị đao máu của hai gã đại hán nhuộm đỏ, như lão trượng và gã nho sinh thì chẳng có chút máu nào bám được vào trang y. Điều đó đúng là một sự lạ lùng vô cùng. Và càng kỳ lạ hơn nữa là hai món báu vật, ngọn trùy thủ và pho tượng bạch ngọc mỹ nhân đã được lão già cho vào túi ruột tượng từ lúc nào.

Lão vươn vai một cái, nhướn mắt nhìn Vi Bảo Phục :

- Y da.. Ai mà nhanh tay như thế chứ? Chóp mắt đã chặt tay hai tên khi đột rồi.

Gã nho sinh mỉm cười :

- Tại hạ đã chặt tay chúng đó.

Lão trượng cau mày :

- Hà... Lẹ như vậy à... Công tử dùng thứ gì chặt tay hai người đó?

Lão thở ra một tiếng :

- Không tốt... Không nên chặt tay chúng làm gì.

- Họ đã chặt tay nhiều người quá, nên giờ mới bị tôi chặt tay lại.

Gã nho sinh vừa nói đến đây, thì Vi Bảo Phục và bốn gã đại hán hét lũ con bạc đang đứng vây quanh lão trượng và gã nho sinh :

- Tránh ra... Tránh ra.

Gã nho sinh cúi xuống nói vào tai lão trượng :

- Lão trượng đã cao niên nhưng còn nhanh tay hơn cả tại hạ nữa.

Lão trượng cười khì một tiếng :

- Ấy... Lão đâu muốn ngọc trùy thủ vậy máu chứ. Huống gì kiếm của công tử cũng sắc bén quá rồi.

Vi Bảo Phục đến trước hai người, ôm quyền xá một cái :

- Đồ quán chủ thỉnh nhị vị lên chính lầu.

Lão già cau mày :

- Ê... Muốn lão đi thì chung trước chứ

- Lão trượng cứ lên chính lầu... Tứ Hải quán chưa bao giờ không chung kim ngân cho người thắng cuộc.

Lão trượng lắc đầu :

- Lão không tin đâu... Cá cược cờ bạc phải chung đủ rồi muốn thỉnh đi đâu cũng được.

Vi Bảo Phục quay qua gã nho sinh :

- Còn công tử có cần chung ngay bây giờ không?

Gã nho sinh khoát tay :

- Không.. Tại hạ đã nói là muốn lấy hết Tứ Hải quán kia mà.

- Thế thì mời công tử lên chính lầu.

Vĩ Bảo Phục quay sang lão trượng, nhét vào tay lão một nén vàng.

Lão nhận nén vàng của Vĩ Bảo Phục nói với con bạc đứng gần lão nhất :

- Phiền tiểu huynh đệ mua cho lão năm cân rượu ngon, còn bao nhiêu người giữ lấy. Một lúc sau khi công tử này xong Tứ Hải quán, lão phu sẽ xuống lấy rượu.

Con bạc mừng rỡ đón nén vàng của lão, lần luôn ra ngoài.

Vĩ Bảo Phục quay lại những con bạc :

- Đỡ quán chủ lệnh hôm nay đóng cửa Tứ Hải quán... Các vị ra về đi.

Những con bạc nhón nháo hẳn lên, nhưng lệnh của Đổ Hạo Thiên thì đâu có ai dám chống. Họ lần lượt rời Tứ Hải quán mà trong lòng cứ buồn bực, bởi không được chứng kiến tận mắt trận đấu cờ bạc giữa gã nho sinh công tử và Đổ Hạo Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nhất điểm nhị phân

Đổ Hạo Thiên đón gã nho sinh và lão trượng ngay ngưỡng cửa. Gã vận trường y bằng lụa Hàn Châu, có thêu hoa văn, tướng mạo của họ Đổ vừa kiêu hãnh, vừa trường thượng, và cũng chẳng thiếu nét tự mãn là bậc đại phú gia của Trường An.

Gã nho sinh mỉm cười nhìn gã. Y ôm quyền xá một cái :

- Các hạ đây chính là Thiên hạ đệ nhất đồ bác Đổ Hạo Thiên?

Đổ Hạo Thiên xá lại gã nho sinh :

- Đích danh Đổ mỗ. Xin hỏi cao danh quý tánh của nhị vị?

- Tại hạ họ Đồng tên Mã Kỳ.

Đổ Hạo Thiên nhìn lại lão trượng :

- Xin lão tiên bối cho biết cao danh quý tánh.

Lão neho một mắt rồi thở ra :

- Ai da... Lão phu năm nay không biết bao nhiêu tuổi cũng không nhớ họ tên. Nhưng lão phu có thể cho Đổ gia biết, người giàu nhất thiên hạ là lão phu, và người nghèo nhất thiên hạ cũng là lão phu. Vậy thì tên lão là gì thế?

Nho sinh Đồng Mã Kỳ nhìn lão.

Lão cười khẩy một tiếng rồi nói :

- À... Có Đồng công tử đây cũng là người học rộng, chắc có thể đặt được cho lão một cái tên.

Đồng Mã Kỳ mỉm cười nói :

- Giàu nhất thiên hạ và cũng nghèo nhất thiên hạ, vậy Đồng mỗ tặng cho lão tiên bối Vô Danh Kim Tài thượng nhân được không?

Lão gật đầu luôn :

- Được... Được... Cái tên đâu có đáng gì.

Đổ Hạo Thiên cười khẩy :

- Lão tiên bối nói rất đúng, cái tên thì ai cũng có thể đặt được, nhưng giữ cái tên đó như thế nào mới khó.

Đỗ Hạo Thiên đứng nép qua một bên rồi nói :

- Nghe thuộc hạ của tại hạ nói dưới nhà, có hai vị cao nhân xuất hiện. Vì Bảo Phục không phải là đối thủ, nên tôi mới thỉnh hai vị lên chính phòng để được nhìn tận mắt và thỉnh giáo cao nhân.

Lão già cười khàn khàn :

- Hay đấy... Mà thỉnh giáo cái gì?

- Nghề đồ bác

- A... đồ bác... lão phu rất cao hứng.

Đỗ Hạo Thiên chớp cặp mắt giảo hoạt :

- Mời nhị vị!

Đồng Mã Kỳ chấp tay sau lưng thân nhiên bước vào chính phòng. Lão trượng thì lom khom chống trượng uể oải bước. Khi hai người vừa qua cửa. Đỗ Hạo Thiên đã đóng sầm lại. Đồng Mã Kỳ phớt lờ, như một kẻ lười biếng chẳng buồn bả cất tiếng hỏi họ Đỗ sao lại đóng cửa.

Đỗ Hạo Thiên hướng dẫn Đồng Mã Kỳ và lão trượng đến chiếc tràng kỷ :

- Mời nhị vị an tọa!

Lão trượng gác gậy trượng, thân nhiên ngồi xuống. Đôi mành bạc phếch của lão bắt ngờ cau lại, hai cánh mũi như muốn phồng lên :

- Có rượu ngon... Có rượu ngon... Nhất định đây chính là Bồ Đào Thổ Phồn tửu đã ủ mười hai năm.

Đỗ Hạo Thiên nhìn sững lão trượng :

- Lão tiên bối quả là cao minh... Đỗ Hạo Thiên này bội phục!

Nho sinh Đồng Mã Kỳ ngồi xuống cạnh bên.

Đỗ Hạo Thiên vỗ tay :

- Mang rượu ra đây Hai ả thị nữ khiêng ra một vò rượu được niêm kín.

Lão trượng liếc về phía chiếc rèm hai ả thị nữ vừa bước ra

- Ấy, trong cái rèm kia còn Nữ Nhi Hồng của Thiệu Hưng nữa.

Đỗ Hạo Thiên như người nằm mơ thấy bậc tiên thiên, nhìn lão chăm chăm :

- Lão tiên bối có thể ngửi được mùi rượu khi đã niêm kín à

Lão lắc đầu :

- Ấy... Chẳng qua lão là con sâu rượu đầy thôi. Phàm người biết uống rượu sành điệu, biết trử rượu thì trử hai thứ Bồ Đào Thổ Phồn tửu, và Nữ Nhi Hồng của Thiệu Hưng.

Đồng Mã Kỳ hỏi :

- Sao phải trử hai thứ đó chung với nhau?

- Tại công tử không phải là sâu rượu nên không biết đó thôi. Bồ Đào Thổ Phồn tửu thuộc loại hàn còn Nữ Nhi Hồng của Thiệu Hưng thuộc thể hỏa. Hàn và Hỏa ở chung với nhau sẽ trung hòa, khiến rượu không bị mất mùi, và chua, và lại còn bổ ích cho nhau, tạo ra mùi thơm trung dung, không có rượu nào sánh bằng.

Đỗ Hạo Thiên vỗ tay đôm đốp :

- Hay... Quá hay... Đỗ Hạo Thiên bội phục lão trượng.

Lão ra hiệu cho hai ả thị nữ lui gót, rồi tự tay rót rượu ra ba cái chén.

Lão già nhìn chén rượu chăm chăm, rồi như quá thèm, lão thè lưỡi ra liếm mép một vòng :

- Ái chà... Chưa uống mà lão phu đã chảy nước miếng rồi.

Đỗ Hạo Thiên bung chén rượu của lão đưa đến trước :

- Mời lão trượng... Mời Đồng công tử.

Lão trượng ngửa cổ uống ừng ực rồi đặt chén xuống bàn, trong khi đó Đồng Mã Kỳ chỉ nhấp một ngụm nhỏ vừa đủ ướt môi.

Đỗ Hạo Thiên nhìn Đồng Mã Kỳ :

- Công tử không biết dùng rượu?

- Tại hạ chỉ biết uống chút chút thôi.

Y quay lại lão trượng.

- Lão tiên bối cho chút nhận xét về rượu của Tứ Hải quán.

- Trong thiên hạ có hai người biết uống rượu, thường thức được cái ngon cái thú của rượu là Tiểu Quân, người thứ hai là lão, và bây giờ có lẽ người thứ ba tạm gọi là kẻ mới biết uống rượu, đó là Đỗ gia đây.

Đỗ Hạo Thiên chau mày :

- Đỗ mỗ đã uống rượu từ năm mười tám tuổi, đến nay đã tròn bốn mươi, sao lão trượng lại nói Đỗ mỗ mới chỉ được xếp vào hạng mới biết uống rượu.

- Lão nói có lý của nó. Nói về rượu thì có nhiều rượu, rượu dành để cho bạn hiền gặp nhau, rượu để dùng trong đêm lễ cúng, rượu dùng để cưới hỏi, và rượu dùng để ma chay, người biết sành điệu tất phải biết dùng rượu gì trong hoàn cảnh nào. Chẳng lẽ đám ma mà đem Bò Đào Thổ Phồn tửu và Thiếu Nữ Nhi Hồng ra dùng sao? Đâu có được.

- Lão trượng chí mình... Đỗ Hạo Thiên bội phục.

Lão khoát tay :

- Đỗ gia đừng khách sáo... Đối với lão phu, có rượu là tốt lắm rồi. Lão phu từng nói mình là kẻ nghèo nhất thiên hạ nay được Đỗ gia đãi hào tửu thì còn gì bằng nữa.

- Lão tiên bối cứ tự nhiên uống rượu.

Đỗ Hạo Thiên nhìn lại Đồng Mã Kỳ :

- Công tử... Đỗ mỗ nghe Vi Bảo Phục bảo công tử có tài đồ bác, vậy chẳng hay có thể mở mắt cho Đỗ mỗ được không?

Đồng Mã Kỳ nhip mấy ngón tay xuống mặt bàn :

- Tại hạ đến Trường An lần này cốt với mục đích thi thố với Đỗ gia mà thôi. Bây giờ tại hạ và Đỗ gia còn khách sáo nhưng khi vào cuộc... chắc tại hạ không cần thiết phải nói nhiều.

Mặc cho Đỗ Hạo Thiên và Đồng Mã Kỳ đối đáp với nhau, lão trượng cứ uống hết chén này đến chén khác.

Đỗ Hạo Thiên liếc trộm lão, tủm tỉm cười, rồi quay lại nho sinh Đồng Mã Kỳ :

- Đỗ mỗ có qui ước... Đỗ mỗ sẵn sàng thi thố khi nào Đồng các hạ đánh bại được năm vị ngũ tướng của Tứ Hải quán.

Đồng Mã Kỳ nhượng đôi mày vòng nguyệt nhìn Đỗ Hạo Thiên :

- Năm vị ngũ tướng của Đỗ gia chắc phải là những đại kỳ thủ đồ bác nên mới được Đỗ gia tin dùng như vậy.

- Trong trung nguyên ngoài Đỗ mỗ ra, không có ai sánh bằng họ.

Đồng Mã Kỳ cười khẩy, rồi nói :

- Đấu với năm người tất phải đồ năm ván, mất thời gian lắm. Đồng Mã Kỳ này chỉ đấu một ván với năm người đó thôi. Năm vị Ngũ tướng của Tứ Hải quán chọn ra một người tài giỏi nhất đấu với tại hạ.

- Được

- Đánh cuộc bằng gì?

- Tùy Đồng công tử

- Đã vào cờ bạc rồi thì đâu còn tình nghĩa gì nữa.

Đồng Mã Kỳ nhìn thẳng vào mắt Đỗ Hạo Thiên. Y nói thật chậm, cốt cho họ Đỗ nghe từng tiếng một :

- Nếu Đồng mỗ thắng sẽ lấy cái mạng của năm vị ngũ tướng. Ngược lại...

Đỗ Hạo Thiên nheo mày :

- Các hạ thua sẽ gởi cái mạng lại đây?

Đồng Mã Kỳ gật đầu. Y tiếp :

- Ván sau cùng Đồng mỗ sẽ đấu với Đỗ gia.

- Cũng cách đánh cuộc đó.

Đồng Mã Kỳ gật đầu.

Đỗ Hạo Thiên cười khẩy, rồi nói :

- Xem chừng Đỗ gia hôm nay gặp kỳ phùng địch thủ.

Y liếc trộm về phía lão già.

Ngờ như lão trượng thấy được cái liếc mắt của họ Đỗ, nên hơi nghiêng đầu nhìn lại. Lão nhếch mép cười khinh khinh :

- Các người có cần lão phu làm chứng nhân phân định kẻ thắng người bại không?

Đồng Mã Kỳ nhìn lão :

- Nếu lão trượng có nhã hứng.

Lão đứng dậy luôn :

- Rất hứng... Nhưng hơi tiếc...

Đỗ Hạo Thiên hỏi :

- Lão tiếc điều gì?

- Không được theo thôi

Lão lắc đầu :

- Nhưng không sao... Bất cứ ai thắng lão cũng muốn thử một ván với người đó.

Lão đảo mắt một lượt nhìn khắp gian phòng chính sảnh của Đỗ Hạo Thiên rồi chắc lưỡi :

- Ái chà... Trùng An mất Tứ Hải quán, chắc không còn tập nập nữa.

Lão quay lại Đỗ Hạo Thiên :

- Đỗ gia... Bắt đầu chứ?

Đỗ Hạo Thiên gật đầu :

- Được... Mời!

Y hướng dẫn Đồng Mã Kỳ và lão trượng đi qua gian đồ bác sát bên.

Trong gian phòng đồ bác chỉ kê mỗi một chiếc bàn đá đặt chính giữa, ngoài cái bàn đó ra chẳng còn một vật dụng gì khác.

Năm gã ngũ tướng của Tứ Hải ngồi xếp hàng ngay bên bàn đồ bác. Ai nấy đều khoác một bộ mặt lạnh lùng, bất nhân. Trông vẻ mặt của họ, người yếu bóng vía chẳng còn đủ dũng khí để nghĩ đến chuyện đồ những con xúc xắc nữa.

Đỗ Hạo Thiên liếc trộm Đồng Mã Kỳ. Y muốn tìm một nét hốt hoảng nào đó trên khuôn mặt anh tuấn của họ Đồng, nhưng đôi mày của gã thoảng cau hắt lại, bởi chẳng hề thấy một nét gì biểu hiện sự bấn loạn trên khuôn mặt anh tuấn khôi ngô kia.

Đỗ Hạo Thiên vẫn giữ nụ cười mỉm trên hai cánh môi mỏng dính.

Gã nói :

- Thịnh Đồng huynh!

Đồng Mã Kỳ tiến đến chiếc bàn đồ bác. Y nhìn qua một lượt những khuôn mặt bất nhân kia, rồi cười khẩy nói :

- Đây là Ngũ tướng của Tứ Hải quán?

Đỗ Hạo Thiên gật đầu :

- Không sai.

Đồng Mã Kỳ nhìn vào chiếc bát ngọc, trong có hai con xúc xắc bằng ngọc lưu ly.

- Các vị thích chơi như thế nào?

Y quay lại Đỗ Hạo Thiên :

- Tại hạ chỉ đồ một ván thôi, để không mất thời gian của Đỗ gia.

Đỗ Hạo Thiên nhìn Ngũ tướng, trầm giọng trang trọng nói :

- Đồng công tử đây chỉ đồ một ván, đánh bằng sinh mạng của công tử. Huynh đệ nào là người đứng ra thi thố với công tử họ Đồng?

Năm gã thuộc hạ của Đỗ Hạo Thiên đều áp tay vào ngực trái, đồng loạt cất tiếng nói :

- Tôi xin thỉnh giáo!

Đỗ Hạo Thiên nhìn lại Đồng Mã Kỳ :

- Cả năm đều muốn thỉnh giáo tài nghệ đồ bác của Đồng công tử.

Đỗ Hạo Thiên lắc đầu, thờ ra, khuôn mặt có phần ủ dột.

- Chọn người này thì người kia sẽ trách... Đỗ mỗ chẳng biết tính sao đây.

Đồng Mã Kỳ mỉm cười :

- Đỗ gia lo lắng làm gì... Đồng mỗ có cách giải quyết chu toàn.

Đồng Mã Kỳ vừa nói vừa đặt thanh nhuyễn kiếm, vốn là chiếc thất lung của gã lên bàn.

Gã nhìn vào cái chén ngọc :

- Trong chén chỉ có hai hột xúc xắc thôi, nếu có thêm bốn hột nữa thì hay quá.

Y quay lại Đỗ Hạo Thiên :

- Nhất định Đỗ gia không thiếu những hột xúc xắc.

- Tất nhiên phải có rồi... Phải có rồi.

Đỗ Hạo Thiên đi thẳng đến một cái hộc, kéo ra, lấy bốn con xúc xắc bằng ngọc lưu ly đem đến bàn.

Y nhìn Đồng Mã Kỳ :

- Một con xúc xắc của Đỗ mỗ cũng phải đáng giá hai mươi lạng vàng đấy.

Y vừa nói vừa khinh khinh cười.

Đồng Mã Kỳ nhún vai, nói :

- Đồng mỗ mua lại tất cả những con xúc này.

Y vừa nói vừa lấy sáu hạt dạ minh châu đặt lên bàn, nhìn sáu hạt dạ minh châu đó, Mã Kỳ nói :

- Mỗi hạt minh châu đáng giá trăm lượng vàng, có thể mua được những con xúc xắc của Đỗ gia chứ?

- Tất nhiên là được rồi. Đỗ mỗ rất thích những tay cờ bạc như Đồng công tử.

Y nhìn lại Đồng Mã Kỳ :

- Cách chơi của công tử như thế nào?

Đồng Mã Kỳ nhìn lão trượng lộm khộm :

- Ở đây chỉ có một cái bát ngọc này, thế lão tiên bối muốn đồ như thế nào?

- Lão phu có việc làm rồi... Có việc làm rồi. Các vị đây đều là những đại cao thủ đồ bạc thì cần chi cái chén ngọc đó.

Lão lộm khộm đi đến vách tường, dùng cây trượng vẽ luôn sáu cái vòng tròn. Lão quay lại tăng háng rồi nói với Đồng Mã Kỳ và Đỗ Hạo Thiên :

- Đồng công tử và Ngũ tướng Tứ Hải quán cứ coi sáu cái vòng của lão phu vừa vẽ là những chiếc chén đồ bạc. Mỗi người một con xúc xắc đồ vào cái vòng này, ai lớn điểm người đó thắng.

Lão vuốt chòm râu bạc trắng tiến đến bên Đỗ Hạo Thiên từ tốn nói :

- Lão phu cho Ngũ tướng Tứ Hải quán được thuận lợi đấy nhé.

Đỗ Hạo Thiên cau mày :

- Đỗ gia chẳng thấy thuận lợi gì cả.

Lão vuốt chòm râu bạc nói :

- Ấy, sao lại không thuận lợi chứ? Khi này Đồng công tử đây vận đồ khi chọn cách đồ nhỏ điểm thắng, nên lão mới lật ngược lại lớn điểm thắng. Thế có phải thuận lợi cho Đỗ gia không?

- À... thì ra là vậy...

Y quay lại Đồng Mã Kỳ :

- Đồng công tử có đồng ý không?

- Chúng ta đã chọn lão trượng là chứng nhân phân định thì lão muốn xử sao cũng được.

- Thế thì tốt rồi.

Đỗ Hạo Thiên quay lại năm tên đại cò thuộc nhân, nghiêm giọng nói :

- Các ngươi nên nhớ Đồng công tử đánh cược bằng cái mạng đấy nhé.

Cả năm người đồng nói :

- Chúng tôi biết.

Đỗ Hạo Thiên gạt đầu, rồi nhặt những hạt xúc xắc chia mỗi người một hộp.

Gã quay lại Đồng Mã Kỳ :

- Thịnh công tử!

- Đồng mỗ nhường cho các vị đại ca đây đồ trước.

Ngũ tướng Tứ Hải quán trừng mắt liếc Đồng Mã Kỳ, rồi cả năm người đồng loạt ngoác chân, đồng một động tác rất thuần phục.

Hữu thủ từ từ giơ đến trước, con xúc xắc xoay tít trên đầu ngón tay của năm người cứ ngỡ như năm chiếc bông vụ.

Cả năm người đồng loạt hét lớn một tiếng, phui tay. Năm con xúc xắc lướt về phía vách tường, đập vào giữa năm cái vòng tròn.

Chát...

Đồ xúc xắc trên chén ngọc lấy mặt lục thì khó, nhưng năm gã Ngũ tướng phóng xúc xắc như phóng âm khí đúng vào tâm điểm năm cái vòng trên vách

tường, mà mặt lục vẫn hiện lên lồ lộ.

Đỗ Hạo Thiên vỗ tay nhìn lão trượng :

- Lão trượng... Năm mặt lục, vị chi tất cả là ba mươi điểm, không biết Đồng công tử đây làm cách chi có thể thắng điểm Ngũ tướng của Đỗ gia.

Lão trượng nhướng mày, nhìn Đỗ Hạo Thiên :

- Ấy... sao Đỗ gia gấp thế? Lão phu chưa phân định mà.

Lão quay lại Đồng Mã Kỳ :

- Đồng công tử coi xem bao nhiêu điểm

Đồng Mã Kỳ nhún vai :

- Tiếc thật... Năm con xúc xắc của năm vị đại đồ bác Tứ Hải quán lại không có điểm nào.

Đồng Mã Kỳ vừa nói vừa vung tay phóng hột xúc xắc về phía vách tường :

- Thịnh lão tiên bối đến phân định!

Đỗ Hạo Thiên giật mình quay ngoắt lại vách tường. Con xúc xắc của Đồng Mã Kỳ hiện mặt nhất đỏ au, nhưng trên năm cái vòng của Ngũ tướng Tứ Hải quán chẳng còn hột xúc xắc nào cả.

Đỗ Hạo Thiên cau mày :

- Cái gì vậy?

Lão trượng nhún vai :

- Tiếc thật... Năm người của Đỗ gia đồ bác còn kém quá, năm con xúc xắc mà chẳng có điểm nào. Trong khi Đồng công tử được một điểm. Tổng cộng số điểm, Đồng công tử hơn một điểm. Lão phu tuyên bố, Đồng công tử đây là người thắng cuộc.

Đỗ Hạo Thiên nhìn vào vách chăm chăm :

- Năm con xúc xắc kia đâu?

Lão trượng cười khẩy :

- Có thể chúng hóa thành bột hết rồi

Lão lắc đầu :

- Hay... Nội công của Ngũ tướng lợi hại thật, vừa dừng mãnh vừa ảo diệu, nhưng ảo dụng không đúng chỗ, dụng quá nên chúng mới hóa thành bột.

- Chính mắt Đỗ gia thấy năm mặt lục hiện lên mà

- Vậy thịnh Đỗ gia kiểm tra.

Lão kéo tay Đỗ Hạo Thiên đến vách tường.

Đỗ Hạo Thiên tròn hai mắt. Quả đúng như lão trượng nói. Năm con xúc xắc chỉ còn là mớ bột trắng tinh lấp lánh, khiến cho Đỗ Hạo Thiên không tin được.

Gã nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ nội lực của gã Đồng công tử này có thể dùng xúc xắc chuyển tiếp qua vách tường mà nghiền nát năm hột xúc xắc bằng ngọc lưu ly hay sao?”

Trong lúc Đỗ Hạo Thiên đang suy nghĩ, thì lão trượng chợt hét lên :

- Ý... còn một điểm

Lão vừa nói vừa nhún hai ngón tay như gấp một vật gì rất nhỏ dính trên vách tường.

- Đây rồi.

Lão quay lại Đồng Mã Kỳ :

- Đồng công tử và Ngũ tướng Tứ Hải quán huề nhé.

Lão chia bàn tay đến trước mặt Đồng Mã Kỳ :

- Đây là một điểm...

Đồng Mã Kỳ nheo mày, thờ dài một tiếng khi thấy giữa lòng bàn tay của lão có một chấm son đỏ au.

Mã Kỳ mỉm cười :

- Lão tiên bói phân định rất công bằng.

Lão bật cười khanh khách :

- Lão phu lúc nào cũng công bằng cả.

Đỗ Hạo Thiên hứng khởi, nói với Đồng Mã Kỳ :

- Lão trượng đây đã quyết định Đồng công tử và Ngũ tướng của Đỗ gia bằng điểm nhau, xem như ván này huề.

Đỗ Hạo Thiên xoa tay :

- Tiếc cho Đồng công tử... Nếu không có lão trượng đây phát hiện ra còn một điểm trên vách tường thì Ngũ tướng của Đỗ gia mất mạng rồi.

Đồng Mã Kỳ nhìn Đỗ Hạo Thiên :

- Tại hạ còn một ván nữa với Đỗ gia

Lão trượng khoát tay :

- Đầu thế nào đầu được ván đó.

Đồng Mã Kỳ quay lại nhìn lão :

- Sao lại không đầu được?

- Kẻ muốn đầu với Đỗ gia đây phải thắng Ngũ tướng Tứ Hải quán, mà Đồng công tử thì chỉ huề thôi, đâu có tư cách thách đầu với Đỗ gia chứ.

Lão quay lại Đỗ Hạo Thiên :

- Lão phu phân định như vậy có đúng không?

Đỗ Hạo Thiên ôm quyền xá lão một cái :

- Đa tạ lão tiên bói!

Gã quay lại Đồng Mã Kỳ :

- Lão tiên bói đây rất anh minh, đã phân xử như vậy, tại hạ và Đồng công tử đã chọn lão tiên bói làm chứng nhân, tất không thể phản bác lại sự phân định thắng thua đó.

Đồng Mã Kỳ nhìn lại lão trượng, hừ nhạt một tiếng :

- Được lắm... Đồng mỗ không có ý phản bác sự phân định của lão trượng đây.

Y ôm quyền xá Đỗ Hạo Thiên nói :

- Kiếu từ!

Đồng Mã Kỳ dậm bước, thì Đỗ Hạo Thiên cản lại :

- Nếu Đồng công tử có nhã hứng đồ bác hãy lưu lại chốn cư ngụ, Đỗ gia nhất định sẽ đến thỉnh giáo Đồng công tử.

Đồng Mã Kỳ cười mỉm, nói :

- Đồng mỗ đang ngụ tại “Bách Đăng lâu”.

Y quay lại lão trượng :

- Hy vọng Đồng mõ chẳng bao giờ gặp lại lão tiền bối.

Y dứt lời, chắp tay sau lưng thả bước ra cửa.

Đỗ Hạo Thiên tiễn Đồng Mã Kỳ ra cửa rồi quay lại. Đỗ Hạo Thiên kính cẩn xá lão trượng một xá :

- Đồng mõ đa tạ lão trượng đã giúp đỡ.

Lão khoát tay :

- Ấy... Đỗ gia đừng khách sáo, lão phu chỉ phán xử công bằng mà thôi. Lão phu kiêu.

Lão chống trượng lồm khồm bước ra ngoài. Đỗ Hạo Thiên theo sau lưng lão. Ánh mắt sáng ngời chăm chăm nhìn vào gáy lão trượng.

Ra đến ngoài hàng hiên, đột nhiên lão trượng quay ngoắt lại nhìn Đỗ Hạo Thiên :

- Nếu như Đỗ gia muốn bảo toàn cái mạng thì dẹp Tứ Hải quán đi.

Đỗ Hạo Thiên căng thẳng ra mặt, nhưng rồi y cũng lấy lại vẻ bình thản :

- Đồng mõ có cách riêng của mình.

Lão trượng lắc đầu :

- Tùy ngươi vậy. Lão phu chỉ giúp ngươi một lần này thôi.

Đỗ Hạo Thiên mỉm cười :

- Đỗ Hạo Thiên đa tạ lão tiền bối.

Y quay vào trong :

- Người đầu...

Hai ả thị nữ bưng hai chiếc mâm có phủ vải điều bước ra.

Đỗ Hạo Thiên nhìn lão trượng nói :

- Phần quà của Đỗ Hạo Thiên gửi tặng lão trượng.

Lão trượng nhún vai :

- Ngươi tặng thì lão không từ chối đâu.

Lão nhìn hai cái mâm vàng của Đỗ Hạo Thiên :

- Lão nhờ Đỗ gia cho người mang hai cái mâm vàng đến “Bách Đăng lầu” thuê toàn bộ gian lầu đó trong ba ngày.

Đỗ Hạo Thiên cau mày :

- Chỉ một mình lão tiền bối mà thuê chi cả Bách Đăng lầu trong ba ngày?

Lão cười khẩy :

- Lão phu đã từng nói lão là người giàu nhất thiên hạ kia mà.

Lão vuốt chòm râu bạc trắng :

- Kiêu từ!

- Đồng mõ sẽ cho người đưa kim ngân đến Bách Đăng lầu.

Lão cười khẽ một tiếng rồi chống trượng thả bước đi, chẳng màng quay đầu lại.

Đỗ Hạo Thiên chợt gọi giật hỏi :

- Lão tiên bối dám xin lão cho biết đại danh.

Lão nhún vai. Đỗ Hạo Thiên toan mở miệng hỏi tiếp thì chỉ trong chớp mắt, lão đã phi thân đi rồi. Không biết lão dùng kinh công bộ pháp gì mà chỉ chớp nhoáng thôi đã khuất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tiểu Quân, Tiểu Linh

Bách Đăng lâu.

Một sự kiện ở Trường An không một ai có thể tin được là đột nhiên “Bách Đăng lâu” lâu lại hoang vắng đến lạ lùng. Tất cả những khách thập phương đến Trường An quá vắng “Bách Đăng lâu” đều nhận được một cái lắc đầu từ chối của chủ nhân.

Tất nhiên mọi người phải thắc mắc, nhưng chỉ nhận được một lời lý giải là tòa lâu đã được thuê trọ hết rồi.

Và ai dám bỏ ra số kim ngân khổng lồ để thuê trọn tòa lâu nổi tiếng Trường An này?

Chủ nhân “Bách Đăng lâu” chỉ mỉm cười buông một câu rất tự thị :

- Còn ai nữa, ngoài Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên bỏ kim ngân thuê tòa lâu đó, nhưng trong Bách Đăng lâu nguy nga rộng lớn chỉ có hai người cư ngụ. Một là lão trượng, hai là Đồng Mã Kỳ. Hai gian phòng sát vách nhau nhưng hai người chẳng ai nói với ai. Thậm chí lão trượng chạm mặt Đồng Mã Kỳ vẫn chẳng hề tỏ thái độ đã quen biết người này. Cả hai thật là lạnh nhạt, có lẽ bởi sau lần gặp mặt ở Tứ Hải quán, Mã Kỳ chẳng muốn nhìn lão già đã phân định một ván đồ bạc mà gã gần như nắm chắc phần thắng trong tay.

Nhưng thà là ở xa, chứ ở chung một tòa lâu, lại sát vách nhau thì càng bức bối hơn.

Đồng Mã Kỳ quả là không muốn cái lão già gần bưng, quai gở ở sát bên mình chút nào.

Đồng Mã Kỳ đứng băng quơ nhìn dòng Hoàng giang mà suy tưởng mong lung. Ánh dương quang từ từ chìm xuống cuối chân trời, chỉ còn lại một nửa, từ chỗ đứng của Mã Kỳ trông vàng dương quang đó ngỡ một nắm mộ khổng lồ, phát quang sáng rực, sự liên tưởng đó khiến gã bất giác thờ dài.

Đồng Mã Kỳ vừa thờ dài thì sau lưng gã có tiếng ngân nga :

- “Nhật mộ hương quan hà xứ thị.

Yến Ba giang thượng xử nhân sầu”.

Đồng Mã Kỳ vừa nghe mấy câu thơ ngâm nga, liền quay ngoắt lại. Y nhận ra lão trượng đứng ngay sau lưng mình :

- Cũng là lão... Đồng mỗ không muốn thấy mặt lão.

Gã vừa nói vừa quay lưng bỏ đi.

Lão trượng bất ngờ gọi giật lại :

- Ê... Đồng công tử... Túi phấn thơm của ngươi bị rơi ra kia.

Đồng Mã Kỳ quay ngoắt lại. Nhãn lực của y chạm phải nụ cười hóm hỉnh, đôi mày vòng nguyệt bất giác cau lại, cùng với sự chuyển sắc của hai gò má hây hây đó. Đúng là bộ mặt của nữ nhân cái nam trang.

Lão già nheo một mắt :

- Ý... Ngươi chặt tay người không góm tay, thế mà cũng biết e thẹn như nữ nhân.

Lão vuốt chòm râu một cách giễu cợt :

- Lão phu đoán ngươi chắc chắn là nữ nhân cải dạng nam trang. Nếu không là nữ nhân thì ngươi là hạng người... Hạng người..

Lão bỏ lửng câu nói ở đó, ra vẻ suy tưởng trầm mặc.

Đồng Mã Kỳ gắt gỏng :

- Lão nói bốn thiếu gia là hạng người gì? Nói mau! Bốn thiếu gia là hạng người gì...

- Khó nói quá

- Tại sao khó nói?

Lão vuốt chòm râu bạc, thờ dài một tiếng :

- Lão phu chỉ có thể khám người mới biết được thôi.

- Khám bốn thiếu gia?

Lão thần nhiên gật đầu :

- Về ngoài thì nam nhân, nhưng chẳng có nam nhân nào lại dụng phần thom cả. Đích thị nếu nguoi không phải là nữ nhân thì cũng là hạng người biến thái ái nam ái nữ.

Lão vừa nói dứt lời, Đồng Mã Kỳ quát lớn :

- Bốn thiếu gia sẽ cắt lưỡi lão.

Cùng với câu nói đó, thanh nhuyễn kiếm trong tay Đồng Mã Kỳ đã lia ra ba chiêu nhanh thần tốc. Kẻ sử dụng nhuyễn kiếm tất biết được sự ảo diệu của binh khí mình sử dụng, nhuyễn kiếm là một trong những thứ binh khí đặc dị dành cho nữ nhân, kẻ sử dụng nó phải là một kiếm thủ tuyệt luân, đồng thời còn phải có nội công thâm hậu, lúc thì biến chuyển nội lực vào chiêu kiếm để khiến nó trở nên cứng rắn, khi thì sử dụng sự mềm dẻo vốn có của nhuyễn kiếm để phát những chiêu bất ngờ ngoài sự tiên liệu của đối phương.

Chỉ trong chớp mắt, Đồng Mã Kỳ công ra ba chiêu, chia thành ba đường thượng trung và hạ công vào lão.

Khi Đồng Mã Kỳ thu nhuyễn kiếm, lão già đứng trợn mắt nhìn họ Đồng. Hai tay lão ôm bụng, ngỡ như Đan điền sắp vỡ tung, hoặc lục phủ ngũ tạng sắp đổ ra ngoài.

Lão thều thào nói :

- Đồng công tử ác quá... Ác quá!

Đồng Mã Kỳ biến sắc, lắc đầu nói :

- Ba chiêu kiếm vừa rồi Đồng mỗ không có ý sát tử lão. Lão đừng trách ta!

Lão lắc đầu, nghẹn giọng nói từng tiếng :

- Đồng công tử không có ý giết lão phu... nhưng kiếm chiêu quá tàn độc nên lão mới chết bởi nhuyễn kiếm của công tử... Lão chết đã đành rồi... Nhưng cái chết của lão mà đến tai... Mà đến tai Tiểu Quân... lão... lão sợ... Tiểu Quân không tha... không tha...

Lão nghèo đầu qua một bên từ từ khụy xuống.

Đồng Mã Kỳ thất sắc, phi thân đến toan đỡ lấy lão. Bất ngờ y thốt lên một tiếng :

- Ý...

Đồng Mã Kỳ không ngạc nhiên sao được khi đại huyệt Kiên Tĩnh bị ai đó điểm rồi.

Tay cầm kiếm của Đồng Mã Kỳ buông thanh nhuyễn kiếm ngã xấp xuống đè lên mình lão trượng. Khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của Đồng Mã Kỳ càng thẹn đến độ phủ một màu đỏ sậm khi nhận ra đôi mắt của lão trượng mở to chớp chớp nhìn y một cách hóm hỉnh.

Lão buông một câu lạnh nhạt khiến họ Đồng càng lúng túng hơn :

- Nam nữ, thọ thọ bất thân, thế mà giai nhân lại đè lão nhân.

- Lão... lão già vờ...

Lão phớt lờ câu nói của Đồng Mã Kỳ, thần nhiên đưa tay gỡ chiếc nón thư sinh. Mái tóc dài, đen mượt, óng ả xõa ra phủ xuống mặt lão.

- Đích thị là nữ nhân. Lão phu đoán không lầm. Ui cha ơi... Đẹp... Đẹp lắm... Lão phu điểm phúc... Điểm phúc..

Nàng nghiêng răng ken kết, rồi rít giọng nói :

- Lão dân tộc mau giải huyệt cho bốn cô nương.

Lão nhướng mày :

- Sao lão phu lại giải huyệt chứ... Lão năm nay đã ngoài trăm tuổi, gần đất xa trời, mới được một trang giai nhân ôm ấp, điểm phúc đó ví như thiên tử đang cùng ân ái với ái phi, có sao lại bỏ qua chứ.

Lão cười hì hì, nói tiếp :

- Tiểu Quân mà thấy cảnh này chắc chắn y sẽ trở mặt ra mà bái lão phu là sư phụ, đừng truyền cho cái nghề chinh phục nữ tử.

- Lão giải huyệt cho bốn cô nương ngay!

Lão tròn mắt :

- Lão có điểm huyệt nàng đâu. Tại nàng thích ta nên cứ dè lão thôi. Bộ nàng tưởng dè lão như vậy lão thích lắm à.

Lão thở hắt ra một tiếng :

- Nàng thông cảm... Lão phu già rồi đâu còn sức đẩy nàng đứng lên.

Thà không nghe lão nói còn hơn, đằng này lại nghe lão bỡn cợt, Đồng Mã Kỳ càng thẹn đến tím mặt.

Nàng rít một luồng dưỡng khí, bật đứng dậy. Động tác vừa rồi của nàng chỉ vì quá bức tức chứ không nghĩ đến huyệt đạo đã được giải từ lúc nào.

Nàng vừa bật đứng lên thì lão trượng cũng nhòe dậy theo nàng. Thuận tay lão vội thòp lấy thanh nhuyễn kiếm, dấu ra sau lưng.

Đồng Mã Kỳ trừng mắt nhìn lão.

Mặc cho Đồng Mã Kỳ trừng mắt nhìn, lão trượng còn ôm quyền xá nàng một cái :

- Đa tạ cô nương đã cho lão điểm phúc!

Lão dứt lời, lẩn luôn vào trong phòng đóng sầm cửa lại.

Đồng Mã Kỳ phi thân tới, đập vào cánh cửa :

- Lão dân tộc... Mở cửa ra ngay... Mở cửa ra ngay lập tức... Mở cửa ra... Bằng không đừng trách bốn cô nương.

Mặc cho nàng quát tháo, cánh cửa vẫn đóng im ỉm như khiêu khích, khiến cho nàng càng tức giận hơn.

Nàng thét lên đầy nghiến :

- Lão tặc... lão trượng cánh cửa này có thể giữ không cho bốn cô nương đòi nợ à?

Đồng Tiểu Linh không rủa cái nhục này thề không thềm sống làm gì nữa.

Tiểu Linh vừa nói vừa vận chuyển nguyên âm vào đôi ngọc thủ, tổng thẳng vào cánh cửa phòng một đạo kinh âm với mười thành chân âm.

Bình...

Cánh cửa bật tung ra, nàng nhảy thót vào trong gian thư phòng :

- Lão tặc...

Đồng Tiểu Linh sửng sốt, bởi trong gian phòng chẳng có ai. Đôi mày vòng nguyệt của Tiểu Linh cau hăn lại.

Nàng nghĩ thầm :

- “Lão già đó mới ở đây, sao không thấy lão đâu hết vậy.”

Đôi thu nhãn của nàng rọi thẳng vào chiếc bàn kê ngay cửa sổ. Trên bàn có một chiếc bát ngọc và thanh nhuyễn kiếm của nàng.

- Hừ...! Lão tặc, lão trốn ở đâu? Mau ra đây chịu tội với bốn cô nương đi!

Tiểu Linh bước lại bên chiếc bàn. Nàng nhìn vào chiếc chén ngọc.

- Ý...

Trong chiếc chén ngọc là hai hột xúc xắc. Hai hột xúc xắc đó trông chẳng khác gì những hột xúc xắc bình thường nhưng với Tiểu Linh thì khác, bởi nó là vật bất ly thân của Đồng Mã Kỳ.

Ngoài hai hột xúc xắc đó ra, thanh nhuyễn kiếm sắc bén của nàng đã bị mẻ ba chỗ ngay đầu mũi kiếm trông thật là dị hoặc.

Tiểu Linh còn đang sững sốt, thì nghe tiếng ngáp dài phía sau bức rèm nhưng

- A... A...

Tiểu Linh rít lên bằng chất giọng cay độc :

- Lão tặc chạy đâu thoát khỏi tay Tiểu Linh chứ.

Tiểu Linh vừa quát vừa vuron trào công thọc vào tấm rèm nhưng hữu thủ chuẩn bị phát tác một đạo kinh âm nhu, quyết lấy mạng đối phương.

Rèm nhưng bị nàng kéo giật xuống.

Tiểu Linh đứng thộn mặt. Gò má ửng sắc đỏ thẹn thùng, nàng muốn nhắm mắt lại nhưng không được, thậm chí còn mở to hơn nhìn trắng niên khôi ngô tuần tú đang nằm ườn trên tràng kỷ. Trên người gã chỉ có mỗi chiếc quần.

Trắng niên neho mảy nhìn Tiểu Linh :

- Nam nữ thọ thọ bất thân, thế mà cô nương cứ nhìn Tiểu Quân như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Y nhếch mép :

- Nhìn hoài vậy... bộ chưa bao giờ thấy nam nhân ào

Gã vừa nói vừa vuron vai, rồi thản nhiên thả chân xuống đất.

- Ái dà... Đang đến hồi gay cấn thì bị người ta phá đám.

Tiểu Linh quay mặt chỗ khác :

- Người là ai?

Gã với tay lấy chiếc áo khoác vào người, vừa mặc áo, Tiểu Quân vừa nói :

- Cái câu hỏi đó đáng lẽ nàng phải cho ta mới đúng. Con gái gì mà kỳ cục, tự tiện vào phòng nam nhân trong lúc người ta chẳng mời. Nếu lỡ như Tiểu gia không vận trang y thì sao chứ.

Y cười khi một tiếng :

- Ê... Hồi nãy cô nương có thấy gì không?

- Bỏn cô nương hỏi người là ai?

- Ta à... Tiểu gia là Tiểu Quân. Nghe lại đây.. Tiểu gia là Tiểu Quân.

Gã bước vòng qua đối mặt với Tiểu Linh :

- Này cô nương.. Nói chuyện với tại hạ cũng phải quay mặt lại chứ...

Y nghiêng đầu nhìn nàng :

- Mặt hoa, da phấn, mày ngài, mắt phượng, đẹp lắm, đẹp lắm... Tiểu gia hôm nay gặp kỳ duyên nên mới có mỹ nhân viếng thăm.

Tiểu Linh nhướng mắt nhìn Tiểu Quân :

- Bỏn cô nương không phải vào đây để phá bình người. Bỏn cô nương vào đây để tìm lão tặc tử...

Tiểu Quân cau mày :

- Lão tặc tử... Lão tặc tử nào?... Trong phòng này chỉ mỗi mình thiếu gia mà thôi.

- Mỗi mình người?

- Không tin thì cô nương cứ xét. Ê... mà cô nương tìm lão tặc tử nào. Bộ lão đó là trượng phu của cô nương, đến Bách Đăng lầu ghẹo nguyệt trên hoa nên...

- Im ngay... không đúng như vậy

- Không đúng thì thôi, có sao giận dữ vậy.

Tiểu Quân vươn vai bước đến ngồi bên chiếc bàn. Gã thở ra rồi cất giọng uể oải :

- Đang lúc gay cán mà phá đám người ta... giờ còn hần học nữa. Giai nhân mỹ nữ gì mà kỳ cục quá.

Tiểu Linh quay ngoắc lại :

- Người vừa nói gì?

- Thì tại hạ nói cô nương đó. Người ta đang nằm mơ đến hồi quyết liệt thì bị cô phá bình.

- Ta... ta phá bình người.

Tiểu Quân tròn mắt gật đầu :

- Đúng đó... Tại hạ đang mơ một giấc mơ đẹp. Một lão tiên ông từ trên thượng giới ghé bước trần gian, bất ngờ gặp một nàng tiên. Ai da... nàng tiên kia trong lúc tức giận gì không biết, thúi cho lão tiên một chưởng, nhưng lại yêu lão tiên. Thế có chết không chứ.

- Người nói nhầm gì vậy?

- Ồ... không nghe thì thôi, sao lại nói tiểu gia nói nhầm.

Tiểu Linh chỉ tay vào mặt Tiểu Quân :

- Lão tặc lẫn vào gian phòng này, đích thị người có quan hệ với lão.

Tiểu Quân khoát tay :

- Ê... Đừng nói bậy bạ nghe. Cô nương vào phòng của tiểu gia còn nói này nói nọ nữa.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân chằm chằm nói :

- Người không có quan hệ với lão tặc, sao lão vừa lẫn vào phòng người thì đã mất dạng rồi. Trên bàn còn thanh nhuyễn kiếm của bốn cô nương.

Tiểu Quân nhìn thanh nhuyễn kiếm :

- Ồ mà ngộ thiệt... Chẳng lẽ giấc mơ của mình thành sự thật sao. Trong mơ Tiểu Quân thấy...

- Người thấy gì...

- Vị tiên nữ thọc một kiếm vào đan điền lão tiên, chính vì vết thương nàng tạo ra mà nảy sinh tình cảm với lão trượng. Nghĩ cũng tức cười, lão tiên thì già lom khom, thế mà lại có một tiên nữ yêu gã... lão hoảng quá bỏ chạy, nhưng tiên nữ lỡ yêu rồi, đâu thể bỏ người tình, liền ba chân bốn cẳng rượt theo miệng la ới ới... Giống... Giống...

Gã ngước mắt nhìn Tiểu Linh.

Tiểu Linh thẹn chín mặt :

- Người nói giống gì?

- Thì giống cô nương đó... lúc tại hạ đang nằm mơ đến hồi gay cán thì nghe tiếng cô nương la ới ới, giống như nàng tiên nữ trong giấc mơ của tại hạ.

Gã cười hề hề :

- Mà giống thật đấy chứ

- Im ngay... Lão tặc kia đâu, người mau kêu lão ra đây.

Tiểu Quân chỉ vào đầu mình :

- Lão ở trong đầu tại hạ nè... Lão tiên đó đó
- Bỏ cô nương không xàm ngôn với người đâu.

Tiểu Quân đứng lên :

- Ai da.. Bộ lão già đó đã làm gì cô nương rồi à?
- Người... người muốn chết à?

Tiểu Quân khoát tay, rồi khoanh lại trước ngực. Phong thái của gã như người bàng quan chẳng cần biết Tiểu Linh đang tức giận đến tím mặt.

Gã lâm nhảm nói :

- Nghĩ cũng lạ thật... Mơ mà thành thật không sao hiểu được!

Tiểu Quân quay lại :

- Cô nương nói thanh nhuyển kiếm này của cô nương à?
- Đúng như vậy.

Tiểu Quân cau mày :

- Trong giang hồ sử dụng nhu thuật kiếm pháp chỉ có một người duy nhất, đó là Thiên hạ đệ nhất cờ bạc Đồng Mã Kỳ. Vậy cô nương có quan hệ gì với Đồng Mã Kỳ.

Tiểu Linh bước đến bên Tiểu Quân. Nàng nhìn gã chăm chăm :

- Người biết Đồng huynh?

Tiểu Quân nhún vai :

- Biết... Mà con rất thân nữa...

Gã chiêm ngưỡng dung nhan của nàng :

- Cô nương có quan hệ với Đồng huynh?
- Tiểu Linh từ Quỷ sơn vào Trung Nguyên này cũng vì Đồng huynh mà thôi.
- Cô nương nói cho tại hạ biết được không?

Tiểu Linh chỉ hai hột xúc xắc :

- Sao các hạ có hai hột xúc xắc này?
- Của Đồng Mã Kỳ tặng cho tại hạ đó.
- Tiểu Linh và các hạ đổ một ván chứ?

Tiểu Quân nhướng mày :

- Hay lắm... Tại hạ đang rất cao hứng đấy... Đổ như thế nào?
- Tiểu Linh đổ hai con lục, còn các hạ thì đổ hai mặt nhất.
- Thế thì dễ quá!

Tiểu Quân vừa nói vừa hốt hai hột xúc xắc thả luôn xuống chén. Y vừa thả vừa nói :

- Long thiên phụng vũ!

Hai hột xúc xắc như đạn chéo qua lại với nhau, rồi chạm thẳng vào nhau, quay tít như hai đóa đồng vị, một lúc sau thì dừng lại hiện rõ hai mặt nhất.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Linh :

- Tại hạ đã đổ xuống rồi đây.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân chăm chăm :

- Đồng huynh đã truyền thụ nghệ thuật đổ bác cho các hạ?

Tiểu Quân gật đầu :

- Đúng như vậy.

Tiểu Linh hít hai hột xúc xác thấy xuống chén, miệng nói :

- Di hoa tiếp ngọc!

Hai hột xúc xác quần lấy nhau như đôi cánh hoa xoáy tròn trong một con lốc nhỏ, rồi chúng hiện lên hai mặt lục.

Tiểu Quân nhìn nàng :

- Cô nương cũng có bản lĩnh đấy. Cô nương quan hệ thế nào với Đồng Mã Kỳ?

- Sư muội của Đồng huynh.

- Sư muội. Thế thì tại hạ và cô nương là người nhà của nhau rồi.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân :

- Các hạ biết Đồng Mã Kỳ đang ở đâu không?

- Hành tung Đồng huynh khó mà biết được, nhưng cô nương tìm Đồng huynh có chuyện gì không?

Tiểu Linh gật đầu :

- Có... Nhưng chuyện này Tiểu Linh không thể nói ra được.

Tiểu Quân nheo mắt :

- Cô nương không nói cũng được... Đồng Mã Kỳ là thiên hạ đệ nhất đổ bác, tìm y nhất định phải đến những nơi cờ bạc nổi tiếng Trung Nguyên. Trong Trung Nguyên có bốn chỗ nổi tiếng về đổ bác, trong bốn chỗ đó có Tứ Hải quán là lẫy lừng nhất.

Tiểu Linh gật đầu :

- Đúng như vậy. Đáng ra Tiểu Linh có thể dụng hai hột xúc xác để ép Đỗ Hạo Thiên phải nói ra những gì gã biết về Đồng Mã Kỳ... Nhưng...

- Cô nương bị người phá bình

- Đúng..

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân :

- Lão...

Tiểu Quân mỉm cười nói :

- Tiểu Linh cô nương bức ép Đỗ Hạo Thiên nói ra hành tung của Đồng Mã Kỳ... Chưa chắc gã đã chịu nói, mà có thể còn liên lụy đến Mã Kỳ nữa là đằng khác.

Gã vuốt mũi :

- Người xưa có câu “Rút dây động rừng”. Cô nương đi tìm Đồng Mã Kỳ sợ chỉ nhận được cái xác của Đồng huynh mà thôi.

Tiểu Linh chớp mắt :

- Nghe các hạ nói, Tiểu Linh có thể phỏng đoán các hạ cũng đang đi tìm Đồng huynh của Tiểu Linh.

- Đúng như vậy.

- Các hạ tìm Đồng huynh để làm gì?

- Đấu với Đồng Mã Kỳ một ván đồ bắc.

- Chỉ có thể thôi sao?

Tiểu Quân nhìn nàng gât đầu :

- Chỉ có thể thôi.

- Nếu như Đồng Mã Kỳ không còn trên cõi đời này nữa thì sao?

- Tiểu Quân không còn đối thủ.

- Đỗ Hạo Thiên cũng không phải là đối thủ của các hạ?

- Tại hạ không nói như vậy, nhưng Đỗ Hạo Thiên không thể so sánh với Đồng Mã Kỳ.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Linh :

- Nhưng Đỗ Hạo Thiên có thể lấy mạng bất cứ người nào giả danh Đồng Mã Kỳ.

Y vừa nói đến đây thì lão điểm chủ Bách Đăng lầu hồi hải bước vào.

- Đồng công tử có đây không?

Lão sững sờ nhìn Tiểu Quân và Tiểu Linh không chớp mắt rồi cất tiếng hỏi :

- Hai vị là ai?

Tiểu Quân cười khẩy, đứng lên nhìn lão nói :

- Lão không nhận ra tại hạ à?

Y bước ra sau rèm, chưa đầy một tuần trà quay trở ra, đã biến thành lão trượng già lồm khồm.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân không chớp mắt. Nàng lăm nhăm :

- Thì ra lão... chính là....

Tiểu Quân trong bộ lột lão trượng nhìn lão điểm chủ.

- Có phải đến tìm Đồng công tử phải không?

Lão điểm chủ dụi mắt :

- Lão có... có năm mơ không?

- Để lão phu gõ một trượng vào đầu lão thì lão sẽ hết năm mơ thôi.

Lão điểm chủ khoát tay :

- Không... không... Đừng, đừng...

Lão nhìn Tiểu Linh :

- Vị cô nương này...

- Lão hỏi làm gì? Có chuyện gì hãy nói với ta.

Lão điểm nhị nhìn Tiểu Quân :

- Dưới nhà có người muốn gặp Đồng công tử.

Tiểu Quân vượt chòm râu giả. Trông cách vượt râu của y, ra vẻ một bậc trượng thượng, đạo cốt. Y hỏi lão điểm chủ :

- Người đó như thế nào?

Lão điểm chủ lắc đầu :

- Lão phu không biết. Người đó vận trường y màu đỏ, mang theo thanh kiếm cũng màu đỏ luôn.

- Y chính là...

Tiểu Quân quay lại Tiểu Linh :

- Cô nương bây giờ có người thi thố rồi nhé. Được Từ Kiếm đến thăm, cô nương đúng là có phúc đấy.

Y quay lại lão điểm chủ Bách Đăng lâu :

- Lão trượng xuống dưới nói, Đồng công tử sẽ xuống ngay.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tử Kiếm Thường Nhẫn

Trên bàn ba bầu hồ lô rượu đã cạn, trên tay gã vẫn còn bầu rượu thứ tư đang nhâm nhi từng ngụm lớn. Bất cứ ai nhìn khuôn mặt của Tử Kiếm đều không khỏi sùng bái, bởi khuôn mặt của hắn được tạo ra bằng những nét khắc khô, lạnh lùng, trông như một pho tượng trét sáp chẳng có thần sắc. Khuôn mặt của Tử kiếm có lẽ là biểu tượng cho những kẻ giết người, và lấy chuyện giết người làm thú tiêu khiển cho qua ngày tháng cô độc.

Nội ánh mắt lạnh lẽo của gã thôi, cũng đủ khiến người khác chẳng còn giữ được hồn vía khi đối nhãn. Ngoài khuôn mặt đó ra còn thanh Huyết kiếm. Kiếm vẫn nằm trong vỏ nhưng sát khí đã tỏa ra rồi. Thanh kiếm đó có lẽ đã giết quá nhiều người nên mới tiềm ẩn sát khí khủng bố như vậy. Người cùng với kiếm đều có sát khí, nên không một ai muốn gặp Tử kiếm, bởi vậy có lẽ y là người cô độc nhất trên trần gian này. Chắc có lẽ vì thế mà y phải dùng rượu để giải khuây trong lúc cô đơn buồn tẻ, hay dùng rượu để khóa lấp đi phần nào sát khí vốn đã có trong từng ngóc ngách trên người y.

Tiểu Linh trong bộ lót Đồng Mã Kỳ cùng với Tiểu Quân trong bộ lót lão trượng từ trên cầu thang bước xuống. Tiểu Linh vừa đặt chân tới bậc thang cuối cùng thì thoáng chùng bước.

Nàng không chùng bước ngập ngừng sao được khi cảm nhận sát khí lạnh lẽo toát ra từ con người đang cầm bầu rượu kia. Ánh mắt của Tiểu Linh dừng lại trên thanh Huyết kiếm của gã. Nàng liếc nhìn trộm qua Tiểu Quân.

Tiểu Linh càng bắt nhãn hơn, bởi bộ mặt dửng dưng chẳng có chút biểu hiện gì của Tiểu Quân. Nàng nghĩ thầm :

- “Tiểu Quân biết mình sắp đối mặt với một sát thủ kiếm thuật lấy mạng người trong chớp mắt, lại dửng dưng như vậy sao”.

Ý niệm đó khiến nàng bắt nhãn vô cùng. Nàng có cảm tưởng, nếu gã sát thủ Tử Kiếm kia lạnh lùng bằng giá với ánh mắt sát nhân thì Tiểu Quân là con người lãnh cảm bằng quang cảnh mênh mông đến sinh mạng của người khác.

Ý tưởng ấy khiến Tiểu Linh bất giác thở dài một tiếng.

Ngờ tiếng thở dài của mình sẽ lọt vào tai Tiểu Quân, nhưng không, Tiểu Quân chẳng một chút gì biểu lộ, hay nhìn nàng sau tiếng thở ra đó.

Tiểu Quân đến bàn Tử Kiếm ngồi đối mặt với gã sát thủ trong khi Tiểu Linh còn tần ngần.

Tử Kiếm vẫn bình nhiên nhấp từng ngụm rượu. Nhìn y uống rượu, Tiểu Quân cảm tưởng trước khi gã ra tay giết người phải uống rượu và uống đúng số rượu cần uống.

Cách uống rượu của Tử Kiếm càng khiến cho Tiểu Linh ớn lạnh cột sống bởi bình thời kẻ uống rượu thì phải say, nhưng gã uống rượu để giết người thì rõ ràng nếu y không giết được người muốn giết thì gã sẽ là người phải chết.

Tiểu Quân mặc nhiên cho Tử Kiếm uống rượu chẳng màng lên tiếng.

Gã điểm chủ bung ra thêm hai cân rượu, Tiểu Quân ngước lên nhìn lão điểm chủ :

- Hai cân rượu này của tại hạ?

Gã điểm chủ gật đầu, rồi rít nói :

- Vâng... vâng đây là hai cân rượu của tiểu... ê... của lão trượng.

Tiểu Quân vuốt râu :

- Có thể chứ...

Từ Kiếm uống đến giọt rượu cuối cùng rồi đặt bầu rượu xuống trước mặt.

Y nhìn thanh Huyết kiếm rồi nói :

- Ngươi chịu giúp ta chứ?

Tiểu Quân mở nắp hai bầu rượu đẩy đến trước mặt Từ Kiếm một bầu.

Tiểu Quân im lặng. Từ Kiếm cũng im lặng, không khí trở nên nặng nề vô cùng. Tiểu Linh rung mình một cái khi tay Từ Kiếm đặt vào chuôi kiếm.

Từ Kiếm buông một câu lạnh nhạt :

- Ai là Đồng công tử?

- Không có ai cả.

Đôi mày của y thoáng chau lại.

- Không thể không có.

- Không có là không có!

Y từ từ nhìn lên, chiếu ánh mắt sát nhân vào Tiểu Linh :

- Các hạ chính là Đồng công tử!

Tiểu Linh rung mình một lần nữa khi chạm vào đôi mắt lạnh lẽo của Từ Kiếm. Bất giác nàng lắc đầu.

Từ Kiếm nói :

- Các hạ không phải là Đồng công tử?

Tiểu Linh gật đầu.

Từ Kiếm nhìn lại Tiểu Quân :

- Đồng công tử là lão?

Tiểu Quân lắc đầu, bất ngờ y chỉ tay vào Tiểu Linh :

- Y không phải là Đồng công tử... Nhưng cũng là Đồng công tử.

Tiểu Linh trợn mắt nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân...

Từ Kiếm nhìn lại Tiểu Linh :

- Các hạ không dám nhận mình là Đồng công tử.

Tiểu Linh bậm môi, gằn giọng nói :

- Ta chính là Đồng công tử Đồng Mã Kỳ... Người đã đại náo Tứ Hải quán... Đồ Hạo Thiên sai các hạ đến lấy mạng ta?

Từ Kiếm nhìn Tiểu Linh chăm chăm. Y chợt lắc đầu :

- Ngươi không phải là Đồng công tử...

Tiểu Linh nheo mày :

- Chính tại hạ là Đồng Mã Kỳ đây...

Từ Kiếm lắc đầu :

- Đồng công tử là nam nhân, người lại là nữ nhân.

Tiểu Linh giật thót trong bụng một cái. Nàng không ngờ Từ Kiếm có thể chỉ trong thời khắc ngắn ngủi thôi đã nhận ra chân mạo nữ nhân của nàng. Biết chẳng còn gì để giấu, Tiểu Linh lột bỏ chiếc mũ thư sinh :

- Đúng... ta là nữ nhân cải dạng Đồng Mã Kỳ. Và người Đỗ Hạo Thiên muốn các hạ giết là bốn cô nương.

Từ Kiếm nhìn lại thanh Huyết kiếm của mình.

Thấy gã nhìn thanh Huyết kiếm, Tiểu Linh đặt tay vào đốc chuôi nhuyễn kiếm, vận chuyển nguyên âm chuẩn bị đề phòng đối phương phát triển sát nhân.

Từ Kiếm thờ dài :

- Thường Nhẫn chỉ nhận lời đi giết Đồng Mã Kỳ mà thôi. Cô nương không phải Đồng Mã Kỳ thì tránh xa ra đi. Thường mỗ không muốn ai đứng gần.

Tiểu Quân nheo mắt với Tiểu Linh. Y nói :

- Lão phu biết tính tình của Từ Kiếm Thường Nhẫn. Y không giết người bừa bãi.

Từ Kiếm nhìn Tiểu Quân :

- Lão biết Thường mỗ?

Tiểu Quân nhún vai :

- Lão phu đã đi khắp chốn giang hồ, đâu đâu cũng nghe thiên hạ nhắc đến một sát thủ vô tâm là Từ Kiếm Thường Nhẫn. Một khi Thường Nhẫn giết ai, người đó đừng hòng sống sót.

Tiểu Quân bưng bầu hồ lô ngửa cổ uống ừng ực. Tiểu Quân so với Thường Nhẫn về tư lượng xem chừng y còn hơn cả gã Từ Kiếm, mượn rượu để xua đuổi nỗi cô đơn.

Y đặt bầu rượu rộng tuếch xuống bàn, rồi chỉ bầu rượu trước mặt Thường Nhẫn :

- Từ Kiếm các hạ uống rượu nữa không?

- Ta đã đủ số rượu cần uống trong ngày.

- Thế thì lão đành bắt kính vậy.

Tiểu Quân vói tay lấy bầu rượu, nhưng chưa kịp bưng lên thì Từ Kiếm Thường Nhẫn đã thòp trao vào hổ khẩu của y.

Gã gằn giọng nói :

- Ai là Tiểu Quân?

Tiểu Linh chột dạ hỏi luôn :

- Thường các hạ cũng muốn giết Tiểu Quân?

Từ Kiếm gạt đầu.

- Tiểu Quân cũng có trong danh sách những người Thường mỗ phải giết.

Tiểu Linh hỏi :

- Người nào thuê các hạ giết Tiểu Quân?

Từ Kiếm Thường Nhẫn ngược nhìn nàng :

- Ta không có quyền thổ lộ.

Y nhìn lại Tiểu Quân lạnh lùng nói từng chữ một :

- Tiểu Quân như con tiểu long, hàng tung xuất quỷ nhập thần, võ công thì lợi hại vô song, có thể nói là vô địch thiên hạ. Tiểu Quân chỉ nghe tiếng mà không bao giờ thấy hình, nhưng y có một yếu điểm để Thường mỗ nhận biết là cách uống rượu.

Từ Kiếm Thường Nhẫn chớp mắt nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân uống rượu như một con sâu rượu đói khát, bởi y uống rượu để tiêu sầu lãng quên một quá khứ nhiều đau khổ và xót xa. Tiểu Quân uống rượu mãi, uống nhiều, nên chẳng còn ai là kẻ đối ẩm với y vì trong giang hồ không có người đạt đến tửu lượng như y.

Tiểu Quân dùng hữu thủ vuốt mũi :

- Từ Kiếm các hạ nói đúng đó... Nhưng có cái sai.
- Sai thế nào?
- Tiểu Quân không phải uống rượu để quên mà dùng bảo tửu để đón tình bằng hữu.

Tiểu Quân nheo mắt với Tiểu Linh :

- Cô nương có thể nói dùm lão không?

Thường Nhãn nhìn chăm chăm Tiểu Quân, gằn giọng nói :

- Tiểu Quân chính là ngươi!
- Từ Kiếm Thường Nhãn quả là danh bất hư truyền. Ta chính là Tiểu Quân.

Tiểu Quân vừa nói vừa dùng hữu thủ lột chòm râu, và mái tóc bạc trắng hếu.

Y đặt mấy món hóa trang xuống bàn.

Từ Kiếm Thường Nhãn buông hồ khẩu Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Thiên hạ đệ nhất Mỹ nam tử, Vô Địch thần kiếm, Đàn Chi thần công, Huyền Huyền tử, Tục Hóa Cốt, Di Hình biến tướng...

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng, rồi nói :

- Tại hạ còn nhiều môn nữa, chứ không phải bao nhiêu đó đâu.

Tiểu Quân cầm bầu rượu ngửa cổ uống ừng ực. Gã đặt bầu rượu rỗng xuống bàn, rồi nhìn Từ Kiếm Thường Nhãn nói :

- Tên của Tiểu Quân có trong danh sách những kẻ cần giết của các hạ?

Từ Kiếm Thường Nhãn gật đầu.

- Đúng như vậy.
- Các hạ có muốn giết Tiểu Quân không?

Thường Nhãn gật đầu :

- Không giết không được.
- Thế thì bắt buộc phải sát tử rồi. Mà tại sao phải là tại hạ chứ. Có ích gì?
- Thường mỗ cũng chẳng biết, nhưng ta đã nhận sứ mạng phải giết Tiểu Quân.
- Nếu như Từ Kiếm không sát tử được Tiểu Quân?
- Huyết kiếm vĩnh viễn không xuất hiện trên giang hồ nữa.
- Nghĩa là sao?
- Thường mỗ không đáng sống.

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Nói như các hạ thì một người tìm giết một người, nếu không giết được thì tự kết liễu đời mình.
- Đó là tôn chỉ của Thường mỗ.

Tiểu Quân quay vào trong, gọi lớn :

- Điểm chủ...

Lão điểm chủ Bách Đăng lầu tất tả bước ra. Lão nhìn Tiểu Quân bằng cặp mắt lạ lẫm :

- Thiếu gia đây vừa rồi chính là lão... Lão trượng phải không?

Tiểu Quân gật đầu :

- Tất nhiên rồi.

Y chỉ mấy vật dụng hóa trang :

- Thiếu gia hóa trang cũng hay đấy chứ.

- Lão lấy cho Thiếu gia tám cân rượu Bò Đào Thổ Phồn tửu, và hai cân Đan sa.

Lão điểm chủ Bách Đăng lầu trở mắt nhìn Tiểu Quân :

- Thiếu gia... Bách Đăng lầu chỉ có rượu thôi chứ làm gì có đựng “Đan sa”. Thiếu gia...

- Ô... Tiểu gia quên đây không phải là phái Kim Sa, mà là Bách Đăng lầu. Được rồi... Lão hãy bung ra đây tám cân rượu cho Tiểu gia.

- Vâng... Vâng...

Lão quay vào trong, một lúc sau bung ra tám bầu hồ lô rượu Bò Đào Thổ Phồn tửu đặt xuống bàn Tiểu Quân và Từ Kiếm Thường Nhẫn.

Tiểu Quân mở nắp một lúc tám bầu rượu. Y khoát tay nói với lão điểm chủ :

- Lão quay vào trong đi.

- Thừa vâng... Tiểu gia có cần gì cứ gọi lão.

- Tất nhiên rồi... Tiểu gia đã thuê trọn tòa Bách Đăng lầu này mà.

Lão quay lưng bỏ vào trong.

Tiểu Quân đẩy bốn bầu rượu về phía Từ Kiếm Thường Nhẫn :

- Mời!

- Sao ngươi lại mời Thường mỗ uống rượu?

Tiểu Quân nhún vai :

- Từ Kiếm thủ trước khi giết người phải uống bốn cân rượu. Uống rồi mới giết, để khi giết xong thì cũng vừa say rượu khi tỉnh dậy chẳng còn nhớ gì nữa.

- Thường mỗ muốn như vậy. Thường mỗ uống rượu để tiễn đưa một người xuống Diêm phủ, có thể thôi.

- Từ Kiếm đang muốn tiễn đưa tại hạ thì phải uống bốn cân rượu chứ. Chẳng lẽ Tiểu Quân là một ngoại lệ.

- Đối với Thường mỗ chẳng một ai trên cõi đời này có ngoại lệ cả. Nhưng ta chỉ uống rượu của ta mà thôi.

Tiểu Quân khoát tay :

- Ê... Từ Kiếm cứ cho lần này là một ngoại lệ đi, bởi tại hạ biết chắc rằng trong Bách Đăng lầu chẳng còn cân rượu nào đâu.

- Thường mỗ uống rượu của người tất không thể giết được người. Vì Thường mỗ đã nợ người.

- Tại hạ thết Từ Kiếm Thường Nhẫn đấy mà. Tiểu Quân ngao du khắp chốn giang hồ thích kết bạn với tất cả mọi người không phân chánh tà, hắc bạch. Mặc dù Thường huynh đây sát khí rùng rợn nhưng lại là một hảo thủ quang minh chính đại, không dụng tiểu xảo để đắc dụng. Tiểu Quân rất bội phục, nên mới thết người bốn cân rượu.

- Thường mỗ uống bốn cân rượu của ngươi, rồi giết ngươi chết, thì Thường mỗ sẽ trả lại rượu cho ngươi bằng cách nào?

- Tiểu Quân chết rồi thì cứ lấy rượu đổ lên mộ Tiểu Quân coi như đã trả xong.

- Ngươi cho Thường mỗ đặc ân đó à?

Tiểu Linh ghé miệng vào tai Tiểu Quân :

- Ngươi có điên không mà thách thức Từ Kiếm chứ?

Tiểu Quân ngược nhìn nàng :

- Hừ... Tiểu Quân mà điên à? Đẳng nào thì tiểu gia cũng có tên trong danh sách những người phải chết, nhân dịp đây giải quyết luôn cho rồi, cứ để đây đưa, Thường huynh hóa ra bận bịu với Tiểu gia.

Y quay lại Từ Kiếm Thường Nhẫn :

- Tại hạ tạo cơ hội cho Thường huynh. Thường huynh chắc không khách sáo?

- Ta không bao giờ khách sáo. Phàm bất cứ người nào chạm mặt Từ Kiếm Thường Nhẫn, tất biết mình sắp chết, nhưng lần này chỉ có mình ngươi là dừng dừng, xem ra ngươi chẳng màng gì đến chuyện sống chết, nên mới tạo thuận lợi cho Thường mỗ.

Trăm nghe không bằng mắt thấy, ngươi đúng là một đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất.

- Tại hạ không dám nhận những lời hảo ngôn đó.

Y se lỗ tai :

- Ngón càn lớn cái chết càng đến gần.

Tiểu Quân cầm bầu rượu ngửa cổ tu một hơi hết nhẵn. Y nhìn bốn bầu rượu trước mặt Thường Nhẫn :

- Mời Thường huynh.

- Đa tạ!

Thường Nhẫn cầm bầu rượu, nhấp từng ngụm lớn, đến khi hết nhẵn mới đặt xuống bàn.

Y nhìn Tiểu Quân nói :

- Lần đầu tiên Thường mỗ uống rượu thấy ngon. Ngon thật đấy.

Tiểu Quân cười hăng hắc :

- Thế thì đừng để cho cái ngon tan biến mất. Mời Thường huynh.

Y cầm tiếp bầu rượu thứ hai cũng uống chỉ một hơi, rồi đặt xuống bàn.

Thường Nhẫn cầm bầu rượu, tiếp tục nhấp nhâm từng ngụm lớn.

- Trong giang hồ có ai uống rượu bằng ngươi không?

Tiểu Quân mỉm cười :

- Không ai tự thị tửu cao bao giờ, nhưng có lẽ có một người uống hơn tại hạ.

- Ai?

- Thường Nhẫn..

Từ Kiếm Thường Nhẫn lắc đầu :

- Tửu lượng của Thường mỗ không thể so sánh với Tiểu Quân được.

- Sao không được?

- Tửu lượng của Thường mỗ chỉ đáng xách rượu cho ngươi uống mà thôi.

Tiểu Quân bật cười khanh khách. Y lại với bầu rượu thứ ba uống một hơi cạn hết số rượu, rồi đặt xuống bàn.

Thấy Tiểu Quân uống, Thường Nhẫn cũng cầm bầu rượu lên uống tiếp.

Tiểu Quân nhìn Từ Kiếm Thường Nhẫn nói :

- Tiểu Quân uống rượu xong chỉ biết lăn quay ra ngủ, còn Thường huynh có thể dụng đến sát chiêu kiếm thuật lấy mạng người trong chớp mắt, thế thì ai tửu lượng cao hơn ai.

Thường Nhẫn đặt bầu rượu xuống bàn :

- Ngươi biết như vậy sao vẫn uống rượu với Thường mỗ.

- Có gì mà không dám uống chứ. Mỗi người có một cái thú uống rượu kia mà. Thường huynh uống rượu để giết người còn Tiểu Quân uống để quên người.

- Ngươi cũng có tâm sự à?

Tiểu Quân mỉm cười :

- Sống trên đời này ai chẳng có tâm sự.

Y quay lại Tiểu Linh :

- Đúng vậy không, cô nương?

Tiểu Linh thoáng ngờ ngàng, rồi gật đầu.

Thường Nhẫn nhếch mép. Hình như cái nhếch mép đó chính là nụ cười của gã, một nụ cười không bao giờ trọn vẹn, bởi gã giết quá nhiều người. Một kẻ giết quá nhiều người thì còn có đâu một nụ cười bình thường chứ.

Y thờ ra nhìn Tiểu Quân nói :

- Đúng... ai cũng có tâm sự.

- Thường huynh cũng có tâm sự?

Thường Nhẫn gật đầu :

- Tâm sự của Thường mỗ gói vào thanh kiếm này.

- Tội nghiệp cho thanh kiếm quá. Chính vì tâm sự của huynh mà nó trở thành Huyết kiếm.

Từ Kiếm Thường Nhẫn đứng bật dậy :

- Tiểu Quân... Ngươi...

- Cái thú của Thường huynh uống rượu xong giết người để khuây khỏa đắng vui bớt tâm sự mang nặng trong lòng.

- Thường mỗ không thể nói với ngươi được.

- Tiểu Quân không ép Thường huynh nói.

Với bầu rượu, Tiểu Quân ngửa cổ tu tiếp một hơi dài, rồi đặt bầu rượu xuống bàn, cặp mắt lơ đãng hân đi. Y cất tiếng lè nhè :

- Mời... Mời Thường huynh.

Thường Nhẫn cầm bầu rượu cuối cùng nhấp từng ngụm lớn, khi gã đặt bầu rượu xuống bàn, tay đặt vào thanh Huyết kiếm thì Tiểu Quân đã gục đầu xuống ngáy o o.

Tiểu Linh biến sắc, lay vai gã :

- Tiểu Quân... Ngươi say thật rồi à... Ngươi muốn chết sao. Trời đất ơi... Người ta giết ngươi mà ngươi uống rượu đến độ say mèn như thế này.. Tiểu Quân... Tỉnh lại đi.

Thường Nhẫn nhìn Tiểu Quân chăm chăm. Tiếng ngáy o o của Tiểu Quân đập vào thính nhĩ của gã.

Thường Nhẫn gằn giọng :

- Tiểu Quân... Ngươi giả vờ đó sao?

Thường Nhẫn đặt ngang thanh Huyết kiếm, tay nắm vào đốc kiếm, lạnh lùng nói :

- Thường Nhẫn sắp lấy mạng ngươi đây.

Mặc cho Thường Nhẫn hăm dọa nhưng Tiểu Quân vẫn gục mặt ngủ chăng màng đến hành động của gã.

Thanh Huyết kiếm từ từ kéo dần ra.

Tiểu Linh khẩn trương nói :

- Thường các hạ giết người trong lúc say rượu đầu phải là một kiếm thủ... Thiên hạ nghe được chuyện này, càng xem thường ngươi hơn.

Thường Nhẫn gằn giọng nói từng tiếng :

- Tiểu Quân hãy tỉnh dậy quyết một trận với Thường mỗ rồi ta sẽ cho ngươi biết vì sao ta phải giết ngươi.

Thanh Huyết kiếm được rút ra thêm một gang tay nữa.

Tiểu Linh biết nếu thanh kiếm đỏ kia rút ra khỏi vỏ nhất định nếu không có máu của Tiểu Quân sẽ không bao giờ tra vào. Chính vì thế nàng càng khẩn trương hơn.

- Tiểu Quân... Sao ngươi hồ đồ như vậy... Hãy mau tỉnh rượu đi.

Mặc cho Tiểu Linh khẩn trương hồi thúc, tiếng ngáy của Tiểu Quân như một âm thanh giễu cợt, khiêu khích. Tiểu Linh liếc trộm qua Thường Nhẫn.

Thanh Huyết kiếm đã kéo quá nửa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nhục thân chinh kiếm

Cạch...

Tiểu Linh nhìn Từ Kiếm Thường Nhẫn. Nàng không ngờ gã lại tra kiếm vào vỏ.

Từ Kiếm Thường Nhẫn chiếu cặp mắt lạnh lẽo vào Tiểu Quân rồi ngược lên nhìn Tiểu Linh :

- Khi y tỉnh rượu... Cô nương nói lại, Thường mỗ hẹn y tại “Hồ Lạc Thủy”. Tại hạ thực hiện sứ mạng của mình, nhưng không thể hạ thủ y trong lúc này.

Từ Kiếm Thường Nhẫn nói xong mấy lời đó, thản nhiên khoát thanh Huyết kiếm, rồi lặng lẽ đứng lên quay lưng thả bước đi ra ngoài.

Phạm khi chia tay, người bình thường phải ôm quyền kiếu từ, nhưng với Từ Kiếm Thường Nhẫn thì không. Bởi hắn không bao giờ là kẻ khách sáo, trái tim của hắn đã băng giá, lạnh lùng theo năm tháng với trò tiêu khiển chết chóc.

Thường Nhẫn đi rồi, Tiểu Linh mới thở phào một tiếng. Lần đầu tiên nàng đối mặt với một kiếm sát thủ, mới thấm thía đáng nỗi sợ hãi nảy sinh trong suy nghĩ.

Tiểu Linh nhìn lại Tiểu Quân. Nàng nheo mày, lắc đầu vì không tin trên cõi đời này có một người như gã. Y hình như chẳng màng đến chuyện sống chết, hay ít ra y cũng biết được cá tánh của Từ Kiếm không bao giờ xuất thủ với người chờ chết như gã.

Tiểu Linh thở hắt ra một tiếng. Nàng đặt tay vào vai Tiểu Quân :

- Tiểu Quân...

Tiểu Quân nhòm dậy, tròn mắt nhìn Tiểu Linh.

Tiểu Linh ngạc nhiên :

- Ngươi...

Y lắc đầu :

- Sao cô nương ngu như vậy chứ!

- Ngươi chửi ta ngu?

Tiểu Quân gật đầu :

- Đúng... Ta chửi ngươi ngu đó... Một kẻ ngu nhất trong thiên hạ... Thế mà cũng đòi san bằng Tứ Hải quán.

- Tại sao ngươi chửi Tiểu Linh ngu chứ... Hừ ta lo cho ngươi mà bị ngươi chửi nữa à.

Tiểu Quân nhún vai :

- Cô nương chẳng biết gì hết. Chuyện dĩ lỡ rồi, nếu ngươi không ngu thì ta ngu. Nhưng xem chừng chính ngươi là người ngu.

Tiểu Linh nạt ngang :

- Im miệng... Biết vậy Tiểu Linh đã để mặc cho Từ Kiếm ra sát chiêu giết quách ngươi cho rồi.

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng :

- Nếu như Từ Kiếm Thường Nhẫn xuất thủ giết ta lúc này, tất nhiên ta sẽ chết mà không bao giờ chết thiệt. Nhờ cái chết đó mà Tiểu Quân sẽ được loại ra khỏi danh sách những người hấn phải hạ thủ.

Tiểu Linh cau mày :

- Ngươi nói Tiểu Linh không hiểu gì cả. Chẳng lẽ ngươi biết Thường Nhẫn sắp giết ngươi, nên mới uống rượu say chờ chết à.

Tiểu Quân gật đầu :

- Đúng vậy đó... Nếu như Tiểu Quân không uống say mềm thì nhất định giữa tại hạ và Thường Nhẫn phải có một người chết. Tiểu Quân chết lại không muốn điều đó xảy ra.

Y thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Cô nương tự nhiên lại cản tay hấn, giờ thì khó mà có được cơ hội thứ hai.

- Cơ hội gì?

- Từ Kiếm Thường Nhẫn một khi ra tay giết người tất phải uống bốn cân rượu để lý trí và tình cảm của y không còn dằn vặt sau khi tay nhuộm máu. Cô nương nên nhớ, Thường Nhẫn một khi rút Huyết kiếm thì chỉ có một ý niệm sát nhân, ý niệm đó biến y thành một sát thủ vô địch nên không một ai đỡ nổi một chiêu của gã, nên Tiểu Quân mới giả vờ say để hạ bớt ý sát nhân của y thôi.

Gã lắc đầu :

- Trong khi ta đoán chắc Thường Nhẫn sẽ ra tay thì cô nương lại bị bỏ khiến y không ra tay được. Mà kiếm thuật của Từ Kiếm tập trung chỉ có một chiêu mà thôi.

- Y chỉ có mỗi một chiêu kiếm à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Đúng... Thường Nhẫn chỉ có một thức kiếm thôi, nhưng ngay cả Tiểu Quân, mặc dù đã có ba chiêu kiếm của Vũ Kinh, Thiên hạ đệ nhất kiếm cũng chưa chắc giữ được mạng mình. Nàng biết rồi chứ?

- Chiêu kiếm của Thường Nhẫn lợi hại vậy sao?

- Không lợi hại thì Thường Nhẫn không là Từ Kiếm.

Tiểu Quân lắc đầu nhìn Tiểu Linh :

- Tiểu Quân muốn nhân cơ hội này, giả vờ say để giảm ý niệm sát nhân trong khi Thường Nhẫn ra chiêu sát tử. Nhân dịp đó ta có thể tìm cách hóa giải chiêu kiếm độc nhất đó, thế mà nàng lại..

- Tiểu Linh lo sợ cho ngươi mà thôi.

Tiểu Quân đứng lên phất tay :

- Ta đâu cần nàng lo. Mà cũng lạ thật, vừa mới đây nàng khẳng khẳng đòi cắt lưỡi Tiểu Quân, thế mà tự nhiên thay đổi đột ngột... Đã không đòi hạ thủ Tiểu Quân lại còn lo lắng cho ta nữa. Lý do gì vậy?

Y chỉ tay vào cánh mũi, hóm hỉnh nói :

- Bộ nàng thấy ta có chân diện mục mỹ nam tử rồi sinh lòng trắc ẩn sao.

Tiểu Linh tròn mắt :

- Ngươi... Ngươi nói xàm.

- Nói xàm... Ồ nói xàm thì đừng bao giờ xen vào chuyện của Tiểu gia đấy nhé.

Tiểu Quân chấp tay sau lưng thả bước ra ngoài.

Tiểu Linh theo chân gã :

- Tiểu Quân ngươi đi đâu vậy?

Tiểu Quân quay lại :

- Ta đi đâu thì mặc ta, nàng hỏi chi vậy. Ồ nếu nàng có muốn theo ta thì theo.

- Ngươi đi đâu?

Y vuốt mũi :

- Đến kỹ viện... Nàng có thích đến đó không?

Mặt Tiểu Linh ửng hồng :

- Đến kỹ viện?..

Tiểu Quân gật đầu :

- Nàng có thích đến kỹ viện không... Nơi đó vui lắm, ta thì có các mỹ nhân hầu hạ, còn nàng có nhã hứng thì kiếm... Kiếm...

Tiểu Linh quát lớn :

- Im miệng...

Tiểu Quân chìa mặt nói :

- Không đi thì thôi làm gì gắt gỏng như vậy. Nàng không thích đến Kỹ viện thì cứ ở đây chờ gã Đồ Hạo Thiên sai người khác đến lấy mạng.

Y nheo mắt cười mím nói :

- Ở tại đây nhé... Nếu có tơ tưởng thì cứ qua thư phòng của Tiểu gia... Tiểu gia có để lại một bộ trang y cũ, cứ lấy bộ trang phục đó mặc, tất coi như Tiểu Quân ở cạnh nàng.

- Tiểu Quân ngươi...

Tiểu Linh vừa nói vừa vận chuyển nguyên âm toan tổng một chương công thẳng vào phần trung đặng của Tiểu Quân, nhưng ngọc thủ của nàng vừa dựng lên thì Tiểu Quân đã thoát đi rồi. Chỉ trong chớp mắt, bóng của gã đã mất hút, chẳng để lại dấu tích gì.

Tiểu Linh dậm chân :

- Tiểu Quân... Tiểu Linh thề sẽ hành hạ ngươi sống không ra sống, chết chẳng ra chết đó.

Tiểu Quân rời Bách Đăng lâu, trở khinh công thoát về phía đông Trường An.

Vừa ra khỏi cổng thành, Tiểu Quân băng đến bờ sông Hoàng Phủ. Y vừa đặt chân đến bến thuyền nan đang bồng bềnh trên dòng nước.

Tiểu Quân mỉm cười cúi xuống gỡ một miếng ván bắc làm cầu thuyền, thả xuống sông, rồi trở khinh thuật thoát luôn lên mảnh ván đó.

Mảnh ván nhỏ bé xem chừng không thể đỡ nổi tấm thân vạm vỡ của Tiểu Quân, nhưng không, chân gã vừa chạm vào mảnh ván hai tay đã phát triển kinh khí, đẩy miếng ván băng băng về hướng chiếc thuyền nan.

Còn cách chiếc thuyền hai trượng, y chỉ hơi đảo bộ một cái, thân pháp như con chim cút, cất lên khỏi mảnh ván và nhẹ hạ xuống giữa khoang thuyền.

Tiểu Quân vừa trụ thân vừa nói :

- Tiếng tiêu của Thất Thất tỷ tỷ nghe càng lúc càng hay càng khoáng đạt, có thể sau này nếu tỷ tỷ chết, không còn ai có được tiếng kêu thanh nhã như vậy trên cõi đời này nữa.

- Vừa gặp mặt, ngươi đã nói lời xúi quẩy. Bộ Tiểu Quân đệ đệ muốn Thất Thất này chết lắm sao vậy?

Tiểu Quân khoát tay :

- Thất Thất tỷ tỷ đừng hiểu lầm... Tiểu Quân này đâu bao giờ muốn như vậy... Thậm chí còn muốn tỷ tỷ sống hoài... Sống đến khi giang hồ không còn mạng nào nữa...

- Thất Thất không ham đâu... Một mình Thất Thất sống cô độc lắm... Chỉ cần ngươi chết, Thất Thất sẽ chết theo ngươi.

Tiểu Quân nhăn mặt :

- Ấy... Tiểu Quân sống đến trăm tuổi, Thất Thất tỷ tỷ cũng trăm tuổi, lúc đó tức cười lắm.

- Tức cười cái gì?

- Thất Thất không còn xinh đẹp nữa, mà hóa thành một lão bà lưng còng, tay chống拄杖.

Y thò dài một tiếng :

- Điều đó không ai tránh được.

- Tất nhiên là không ai tránh được rồi, nhưng đến lúc đó chắc đệ phải...

- Phải làm sao...

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Không dám nhìn mặt Thất Thất tỷ tỷ nữa...

- Tại sao không dám nhìn tỷ tỷ?

Tiểu Quân nheo mày, suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Xấu lắm... Mất công Tiểu Quân phải tìm hoài niệm trong kỹ viện.

Thất Thất trừng mắt nạt ngang :

- Tiểu Quân... Ngươi...

Gã bước lại bên Thất Thất :

- Tiểu Quân nói xa vậy chứ, bây giờ Thất Thất tỷ tỷ nhanh sắc chưa ủa tàn mà.

Gã cười khẩy rồi bước đến ngồi bên Thất Thất.

- Tiểu Quân vẫn thấy tỷ tỷ là người đẹp mãi không già.

- Tiểu Quân thấy Thất Thất đẹp sao cứ bỏ đi hoài vậy?

- Chẳng lẽ cứ đeo bám tỷ tỷ mãi hay sao.

Gã đổi giọng :

- Thất Thất tỷ tỷ đã tìm ra được manh mối nào chưa?

Thất Thất gật đầu :

- Có manh mối rồi.

Tiểu Quân nhìn nàng :

- Hôn tỷ tỷ một cái.

Cùng với câu nói đó, y hôn phớt qua má Công Tôn Thất Thất. Nhận cái hôn của Tiểu Quân, Thất Thất khẽ nhắm mắt lại như thể nàng đang tận hưởng sự ngọt ngào nhất trong cuộc đời này.

Tiểu Quân nheo mắt, tủm tủm cười, ghé miệng vào tai Thất Thất :

- Tỷ tỷ thích chứ.

Thất Thất bẽn lễn :

- Tiểu Quân đúng là một con quỷ khiến cho bao nhiêu nữ nhân hồn phi phách lạc chỉ vì ngươi.

- Tại nhi nữ thường tình chứ Tiểu Quân có làm gì họ đâu.

Thất Thất mỉm cười nhìn gã :

- Tỷ tỷ cũng là nhi nữ...

Nàng thở dài một tiếng.

- Thất Thất lại không được may mắn như những cô gái khác.

Tiểu Quân nắm tay Thất Thất :

- Tỷ tỷ đừng nhớ đến quá khứ nữa.. Bây giờ trên giang hồ, bất cứ ai nhắc đến “Băng Tâm Ngọc Nữ” đều tâm phục khẩu phục, mọp lưng sát đất. Tỷ tỷ là một nữ hiệp xuất quỷ nhập thần, cứu nhân độ thế, lắm lắm..

- Tiểu Quân đừng nói nữa.

Gã nhìn ra ngoài sông :

- Tỷ tỷ không cho Tiểu Quân nói thì thôi.

- Ngươi biết vì sao Thất Thất không muốn ngươi nói không?

- Vì sao vậy?

- Thất Thất là “Băng Tâm Ngọc Nữ” ai cũng tâm phục khẩu phục, nhưng ta vẫn thấy thiếu thốn.

- Tỷ tỷ thiếu cái gì. Nói ra đi, Tiểu Quân sẽ tìm cho tỷ tỷ.

- Thất Thất không nói được... Nhưng Thất Thất cô đơn lắm, Tiểu Quân biết không?

Nàng vừa nói vừa nép đầu vào ngực Tiểu Quân.

- Tiểu Quân hiểu Thất Thất không?

Tiểu Quân thở dài một tiếng. Y lơ đãng nhìn dòng nước Hoàng Phủ.

Tiểu Quân khẽ nói :

- Tỷ tỷ...

Thất Thất ngược lên. Trong đêm tối đôi thu nhân của nàng như hai vì sao đêm lóng lánh, như muốn nói với Tiểu Quân điều gì đó mà không thốt thành lời.

- Tiểu Quân.. Thất Thất nhòm người, băng quơ nhìn ra dòng sông Hoàng Phủ.

- Tiểu Quân coi xem trong túi này là cái gì?

Tiểu Quân đón lấy túi gấm, mở ra xem. Trong túi óng ánh một chất bột như bầy đom đóm bị nhốt tỏa ánh sáng lân tinh.

Y cau mày nói :

- Đan sa..

Thất Thất gật đầu :

- Đúng như vậy... Đây là Đan sa. Tất cả những quần thần của vương triều Đại Lý đều bị trúng độc Đan sa.

Tiểu Quân cau mày :

- Chẳng lẽ Quốc vương Đại Lý muốn tất cả mọi người trường sinh bất lão.
- Sự thể như thế nào, tiểu đệ nói cho tỷ tỷ biết được không.

Tiểu Quân thở dài một tiếng rồi nói :

- Phái Kim Sa ra đời từ rất lâu, sùng bái vàng và Đan sa.

Y nhìn lên trời thở ra, rồi nói tiếp :

- Theo Cát Hồng, Bang chủ phái Kim Sa, Đan sa là thần dược, có lợi vạn lần so với ngũ cốc, được thảo, càng luyện lâu càng kỳ diệu. Vàng cho vào lửa, không bị diệt, chôn xuống đất không bị hủy. Uống hai loại này, con người còn trị được, thì cơ thể trường sinh có thể thực hiện được.
- Tiểu Quân có tin vào điều đó không?

Tiểu Quân nhún vai :

- Chỉ khi nào con người biến thành con rắn lột da may ra mới có thể trường sinh bất tử.
- Thế thì thuật luyện đan của Kim Sa phái chỉ có nguy tạo.
- Tất nhiên rồi... Sinh tử bệnh lão kia mà, phái Kim Sa đâu thể đảo ngược điều đó.
- Thất Thất cũng nghĩ như Tiểu Quân.
- Phái Kim Sa đã thâm nhập vào Vương triều Đại Lý với thuyết luyện đan trường sinh bất tử. Rồi đến cái chết của Quốc vương.

Tiểu Quân nhìn Thất Thất :

- Tỷ tỷ... Tỷ tỷ nghĩ xem Đỗ Hạo Thiên có thuộc phái Kim Sa không.

Thất Thất trầm mặt :

- Tỷ tỷ chưa tìm hiểu điều này... Nhưng với cơ ngơi đại phú của y... Tỷ tỷ cũng có thể đoán chắc chắn Đỗ Hạo Thiên có quan hệ với Kim Sa phái.
- Có thể tỷ tỷ đoán đúng. Tiểu Quân cũng có tìm lai lịch của Đồng Mã Kỳ. Trước đây Đồng huynh đã từng là Phó bang chủ phái Kim Sa, nhưng lại đột ngột mất tích... Sự mất tích này Tiểu Quân chưa tìm ra nguyên do. Nhưng vừa rồi Đồng Tiểu Linh đã xuất hiện, và muốn san bằng Tứ Hải quán của Đỗ Hạo Thiên.
- Tỷ tỷ biết chuyện đó. Nếu như không có Tiểu Quân xuất hiện... Tỷ tỷ e...
- Tiểu Linh chưa có kinh nghiệm ngoài giang hồ, tỷ tỷ để mắt tới nàng dùm Tiểu Quân.

Thất Thất thở ra cúi mặt nhìn xuống khoang thuyền.

- Được.. Tỷ tỷ sẽ để mắt tới nàng.

Thất Thất ngược lên nhìn Tiểu Quân. Đôi thu nhân của nàng buồn rười rượi. Nàng khẽ nói :

- Tiểu Linh đẹp lắm hả?...

Tiểu Quân tròn mắt, y cười mỉm rồi nói :

- Nàng đẹp lắm... Nhưng không thể so sánh với tỷ tỷ.

Tiểu Quân dút lời cúi xuống hôn lên cánh mũi thanh tú của Thất Thất.

Y hôn xong liền đứng dậy :

- Tỷ tỷ... Tiểu Quân cần phải đến Tứ Hải quán.

Tiểu Quân nói xong, khẽ điểm mũi giày băng xuống tấm ván. Y quay đầu lại nói :

- Tiểu Linh đang ở tại Bách Đăng lâu...

Thất Thất nói với theo :

- Tiểu Quân... Mỹ Hằng đang chờ người ở khách điểm lầu Túy Tiên Thượng Quan Nhượng đó.

Tiểu Quân nhún vai :

- Tại sao nàng cứ bám theo đệ mãi thế. Đệ đi đây, tỷ tỷ bảo trọng.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cái chết của Đỗ Hạo Thiên

Trong bóng tối dày đặc, nhưng Tiểu Quân vẫn nhận ra bóng ai đó ngồi trên tràng kỷ. Người đó ngồi, mặt nhìn ra ngoài cửa như đang chờ đợi ai đó.

Tiểu Quân thắc mắc :

- “Chẳng lẽ Đỗ Hạo Thiên thích ngồi trong bóng tối để suy tư. Hay gã có hẹn với người nào đó”.

Nghĩ như vậy, Tiểu Quân tăng hắng :

- A...

Sau tiếng tăng hắng đó, y nói :

- Đỗ gia ngồi một mình không thấy buồn sao?

Đỗ Hạo Thiên không đáp lời Tiểu Quân, thậm chí cũng chẳng hề có phản ứng gì sau câu hỏi của gã.

Tiểu Quân lặp lại lần nữa :

- Bộ Đỗ gia chết rồi hay sao mà không trả lời Tiểu Quân chứ?

Đỗ Hạo Thiên vẫn không có phản ứng gì.

Tiểu Quân thắc mắc mon men đến gần. Y dí mắt sát vào bên tai Đỗ Hạo Thiên.

- Y...

Tiếng kêu ngạc nhiên của Tiểu Quân vừa thốt lên khi phát hiện ra họ Đỗ chỉ còn là cái xác lạnh ngắt. Cùng lúc đó, có những âm thanh ám khí rít lên tợ bầy ong ập đến Tiểu Quân.

Ba đạo ám khí kết thành hình chữ phẩm từ ba hướng nhắm Tiểu Quân bắn xẹt tới, nhanh tợ tia chớp trời.

Chát... Chát... Chát...

Mặc dù bất ngờ, nhưng Tiểu Quân cũng kịp phản xạ cấp thời. Bộ pháp di chuyển theo thuật Di Hình Tượng, hai ống tay áo như hai chiếc vây cá giũ tròn, quất vào ba ngọn ám khí đó, đánh chúng rơi xuống đất.

Năm ngọn bạch lập bùng cháy, ánh sáng tỏ khắp gian thư phòng của họ Đỗ.

Năm gã Ngũ tướng Tứ Hải quán tay cầm giá đèn, xuất hiện cùng với Bang chủ Cái bang Lập Cư và Giang Nam tứ hiệp.

Tiểu Quân tròn mắt nhìn những người đó.

Lập Cư chiếu đôi mắt ác cảm vào Tiểu Quân :

- Thì ra là Xảo Quỷ Tiểu Quân.

Lập Cư gần giọng tiếp :

- Đỗ gia không thù không oán với ngươi, thế mà ngươi lại hành thích người. Hành động của ngươi đúng như lũ cướp cạn.

Lập Cự lắc đầu :

- Xảo Quỷ Tiểu Quân hành động bất minh, giết người trong bóng tối thế mà lại được thiên hạ tôn phong Giang hồ đệ nhất nhân.

Lập Cự vừa dứt lời, Tiểu Quân vuốt mũi đáp lại :

- Bang chủ nói Tiểu Quân người không được.. Thối lắm.

Lập Cự nghe câu trả lời của Tiểu Quân, đỏ mặt, rít lên the thé :

- Chứng cứ rành rành, ngươi còn chối gì nữa? Chẳng lẽ Đỗ gia bị trúng gió chết à.

- Cũng dám lắm đó...

- Xảo ngôn... Ngươi có thể qua mắt được ai chứ không qua mắt được bốn Bang chủ đâu.

Tiểu Quân tròn mắt nhìn Lập Cự :

- Tiểu gia đâu cần qua mắt ngươi làm gì... Ngươi có mắt chứ đâu phải kẻ đui mù mà nói Tiểu gia qua mắt ngươi chứ.

Lập Cự nghiêng răng ken két, chỉ tay vào mặt Tiểu Quân :

- Bốn Bang chủ hỏi ngươi... Vì sao ngươi lại sát tử Đỗ bằng hữu của Lập mỗ chứ?

Tiểu Quân chớp mắt nhìn Lập Cự :

- Bang chủ nói Tiểu Quân giết người?

- Không phải ngươi thì còn ai nữa?

- Bang chủ nói Tiểu gia... Vậy có thấy Tiểu gia ra tay giết người không?

- Trong thư phòng của Đỗ bằng hữu chỉ có mình ngươi mà thôi. Nếu ngươi không ra tay giết Đỗ Hạo Thiên thì còn ai chứ. Hừ... trên tay ngươi còn dính máu kia.

Tiểu Quân xòe tay đến trước :

- Tay Tiểu gia có dính máu đâu. Nếu có chút máu chắc cũng không phải của Đỗ Hạo Thiên.

Tiểu Quân nhún vai nhìn lướt qua một lượt.

- Còn nếu như Bang chủ nói trong thư phòng của Đỗ Hạo Thiên chỉ có mình ta, thì xin nhìn lại. Không phải có mình Tiểu gia đâu, mà những mười người, không tính Đỗ Hạo Thiên đấy nhé.

Giang Nam tứ hiệp trợn mắt nhìn gã.

Nhứt Hiệp cau mày nói :

- Ý Xảo Quỷ nói có cả chúng ta nữa à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Đỗ Hạo Thiên chết trong thư phòng này cùng lúc với sự xuất hiện của Bang chủ Cái bang, Ngũ tướng Tứ Hải quán, Giang Nam tứ hiệp và Tiểu Quân, nếu xét theo lời Lập bang chủ thì chúng ta ai cũng có phần hết. Giang Nam tứ hiệp có mặt ở đây cũng có phần nữa.

Nhị Hiệp Lục Tang nóng nảy nạt ngang :

- Xảo Quỷ... Ngươi đừng ngậm máu phun người. Chúng ta và Lập bang chủ đây là bằng hữu của Đỗ gia, còn năm vị huynh đệ này là người nhà của Đỗ gia, tất không ai ra tay sát tử giết Đỗ Hạo Thiên. Người giết Đỗ gia chỉ có thể là ngươi mà thôi.

Tiểu Quân quay lại cái xác Đỗ Hạo Thiên :

- Ê.. Đỗ gia.. Ngươi nghe người ta nói chứ? Nếu ngươi linh thiên thì hãy nói xem ai giết ngươi?

Lập Cự quắc mắt :

- Xảo Quỷ làm Lập mỗ tức cười quá. Chẳng lẽ Đỗ gia chết rồi mà vẫn có thể nói được sao?

Tiểu Quân liếc Lập Cự :

- Xem chừng chính Lập bang chủ mới là người giết Đỗ Hạo Thiên.
- Quý ngôn... Miếng lưỡi của ngươi chỉ ngậm máu phun người. Nam tử đại trượng phu dám làm dám chịu có sao lại đổ cho người khác.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Ai da... Ngươi nói nghe hay lắm. Thế ngươi có dám tự xưng là đại trượng phu không?
- Tất nhiên Lập mỗ là nam tử đại trượng phu. Có là đại trượng phu quang minh chính đại, nên Khất bang chủ mới nhường chức vị Chương môn Cái bang cho Lập mỗ.

Điều đó thì quần hào đã biết rồi.

- Được... Khí phách... Vậy ngươi hãy cùng Tiểu Quân xét coi Đỗ Hạo Thiên chết bởi cái gì. Y bị chết bởi đao kiếm, chưởng ảnh hay độc môn.

Tiểu Quân ngoác Lập Cự :

- Lại đây!
- Được... Lập mỗ sẽ cùng với ngươi khám nghiệm tử thi Đỗ gia.

Lập Cự bước đến bên cạnh Tiểu Quân. Lập Cự cầm giá đèn, soi xuống cái xác của họ Đỗ. Y quan sát dung diện của Đỗ Hạo Thiên, rồi từ từ kéo trề trường y của tử thi.

Lập Cự bặm môi nhìn vào vùng thượng đẳng của Đỗ Hạo Thiên. Một bàn tay đỏ au hiện ngay chán tâm họ Đỗ. Lập Cự quay qua Tiểu Quân :

- Huyết Ảnh thủ... Tuyệt công độc môn của Vô Cực phái. Ngươi cũng một thời là người của Vô Cực phái, còn chối gì nữa không?

Tiểu Quân nhìn án thủ chằm chằm. Y lẩm nhẩm nói :

- Huyết Ảnh thủ...

Lập Cự gằn giọng :

- Chứng tích đã rõ ràng. Xảo Quỷ Tiểu Quân, ngươi không còn ngậm máu phun người nữa chứ?

Lập Cự thả chiếc trường y che lại bộ ngực của xác chết.

- Tiểu Quân... Ngươi tính như thế nào?

Tiểu Quân ngược mắt nhìn lên :

- Khoan... Chưa chắc Đỗ gia chết bởi Huyết Ảnh thủ. Coi đây nè.

Tiểu Quân cầm tay tử thi họ Đỗ. Bàn tay xác chết có lấm chấm những vết chàm đen kịt.

- Lập bang chủ hãy xem bàn tay của Đỗ gia... Những vết chàm này, rõ ràng Đỗ gia đã bị trúng độc Đan sa rồi mới chết bởi Huyết Ảnh thủ.

Lập Cự cau mày :

- Xảo Quỷ... Ngươi giờ trò gì đây?

Tiểu Quân nhún vai :

- Tại hạ chẳng giờ trò gì đâu mà chỉ muốn minh bạch thôi. Tại hạ trước đây có nghe nói Cái bang một thời đã từng kết thân với Kim Sa phái, tất phải biết chất độc Đan sa của Kim Sa phái chứ.

- Cuối cùng ngươi vẫn có ý gán họa cho Lập mỗ.

Tiểu Quân khoát tay :

- Tại hạ không có ý bậy bạ vậy đâu, chỉ muốn minh bạch mà thôi.

Y vỗ vào thắt lưng của Lập Cự :

- Bang chủ... Chuyện đâu còn có đó, không thể nhất thời gán ép cho ai được. Phải không nào...

Tiểu Quân chợt ngẩng lên tròn mắt nhìn Bang chủ Cái bang Lập Cự :

- Y..

Tất cả mọi người đều giương mắt nhìn Tiểu Quân, bởi hàng động của y quá lạ lùng.

Nhứt Hiệp bước đến bên Tiểu Quân và Lập Cự :

- Xảo Quỷ Tiểu Quân... Có phát hiện gì phải không?

Tiểu Quân đặt hai cánh tay vào lỗ mũi, hít khinh khật. Y chợt chia mặt tới người Lập Cự :

- Kỳ lạ... Thật là kỳ lạ!

Lập Cự gần giọng :

- Kỳ lạ gì? Ngươi làm trò gì vậy?

- Mùi từ người Bang chủ tỏa ra.

Lập Cự quắc mắt :

- Ngươi đừng có xàm ngôn.

- Ấy... Tại hạ nói có mùi kỳ lạ tất có mùi kỳ lạ mà... Tiểu Quân vốn đã luyện được hai cánh mũi có thể ngửi được độc chất cách xa trăm dặm.

Nhứt Hiệp nhìn gã :

- Ngươi luyện được tới đó sao?

Tiểu Quân hình mũi :

- Tiểu gia còn ngửi được mùi độc chất... Đúng là Đan sa chi độc của phái Kim Sa.

Lập Cự tròn mắt, chỉ tay vào mặt Tiểu Quân :

- Ngươi... Ngươi dụng xảo ngôn nữa à?

Lập Cự vừa nói vừa vung tay thì đột ngột túi phấn Đan sa từ trong người gã rơi xuống đất.

Nhứt Hiệp nhìn túi gấm chứa chất độc Đan sa :

- Túi gấm chứa chất độc.

Tiểu Quân nhặt túi gấm đó lên. Y lắc đầu nhìn Lập Cự :

- Thì ra là Lập bang chủ...

Lập Cự nhìn túi gấm Đan sa trên tay Tiểu Quân, kinh ngạc :

- Sao.. Kỳ lạ như vậy?

Tiểu Quân nhún vai nói với Lập Cự :

- Bang chủ đã từng tự nhận là nam tử đại trượng phu, dám làm dám chịu, bây giờ đã có chứng cứ rành rành, Bang chủ chẳng lẽ không nhận.

Y thờ dài một tiếng :

- Nghĩ cho cùng cũng đúng thôi. Nếu như Đỗ Hạo Thiên hóa thành cái xác không hồn thì Lập bang chủ lợi biết chừng nào?

Tiểu Quân ôm quyền xá Lập Cự :

- Chúc mừng Lập bang chủ...

Mặt Lập Cự biến sắc, xanh tái.

Tiểu Quân tròn mắt nhìn gã :

- Đổ gia chết bởi Đan sa chi độc, việc này có lợi cho Lập bang chủ quá rồi còn gì. Lập bang chủ sắp phát tài sao lại sợ hãi như vậy.

Lập Cur quát Tiểu Quân :

- Im miệng..

Tiểu Quân nhếch hai cánh môi, lắc đầu nguầy nguậy. Y quay lại nhìn Giang Nam tứ hiệp và Ngũ tướng Tứ Hải quán :

- Các vị nghe đây Đổ gia chết bởi Đan sa chi độc của Kim Sa phái, mặc dù chúng ta biết người sát tử là Lập bang chủ, nhưng Đổ Hạo Thiên đã hại bao nhiêu người rồi, chết cũng được. Nhân dịp này cứ đổ hết cho phái Kim Sa, còn Lập bang chủ sẽ nắm giữ cơ ngơi của Đổ gia... Bang chủ phát tài tất không thể quên bằng hữu chúng ta.

Lập Cur rùng mình :

- Ngươi...

Tiểu Quân nhìn Bang chủ Cái bang Lập Cur, cười khẩy rồi hồ hởi nói :

- Bang chủ đừng khách sáo nghe... Kể từ bây giờ Tứ Hải quán nổi tiếng Trường An thuộc về Bang chủ rồi... Chúc mừng... Chúc mừng!

Lập Cur bặm môi :

- Lập mỗ... Lập mỗ không phải là kẻ dụng Đan sa hạ thủ Đổ Hạo Thiên... Ngươi ngấm máu phun người.

Lập Cur vừa nói vừa tràn bộ, trào công vuron ra thộp vào yết hầu Tiểu Quân.

Trảo của Lập Cur vừa đến đột ngột dừng lại. Phía trước trảo công của Lập Cur, ngọn trủy thủ chém sắc như chém bùn đã chỉ mũi vào ngay giữa bàn tay của họ Lập.

Tiểu Quân như rụng mảy nói :

- Sao... Bang chủ không thộp tiếp đi. Ngọn trủy thủ của Tiểu gia không cùn lắm đâu.

Lập Cur rút trảo công lại.

Tiểu Quân cười hề hề nói :

- Các vị bằng hữu... Lập bang chủ được của trời cho, nhưng xem ra chẳng muốn nhận lại còn tỏ vẻ sợ hãi nữa.

Y thở ra rồi nhìn Lập Cur, nghiêm giọng nói :

- Tất cả mọi người đây đều nghĩ đến Bang chủ, nhưng coi bộ Bang chủ không có chút hứng khởi. Thật ra có uẩn khúc gì, Lập bang chủ cứ nói... Có gì tại hạ và các vị bằng hữu đây sẽ giúp đỡ cho.

Lập Cur thờ dốc, nghiêm giọng nói :

- Lập mỗ khẳng định lại lần nữa... Lập mỗ không bao giờ lấy Đan sa của Kim Sa phái... Và cái chết của Đổ gia cũng không phải do Lập mỗ.

Tiểu Quân cau mày.

Nhứt Hiệp nhìn Lập Cur :

- Bang chủ không lấy Đan sa chi độc, có sao Đan sa chi độc lại có trong người huynh? Còn nữa... Đổ gia chết bởi chất độc này... Thật ra Đổ gia bị sát tử, Bang chủ có nhiều lợi, vậy mà Bang chủ lại tỏ ra sợ hãi như vậy. Lập bang chủ... Thật ra có uẩn khúc gì, hãy nói ra đi.

Lập Cur nhìn Tiểu Quân :

- Xảo Quỷ Tiểu Quân... Nếu như ngươi quang minh chính đại thì hãy khẳng định lại đi... Lập mỗ không bao giờ chạm đến Đan sa chi độc của Kim Sa phái.

- Làm sao Tiểu gia chứng minh được bây giờ.

Tiểu Quân vừa nói hết lời thì từ ngoài cửa một thiếu nữ nhan sắc diễm trần bước vào. Nàng vận xiêm y màu hồng, tay cầm đôi kim châm.

Nàng vừa bước vào thư phòng của Đổ Hạo Thiên vừa nói :

- Thúy Ngân Đài có thể chứng minh.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thúy Ngân Đài

Tiểu Quân nghe Thúy Ngân Đài khẳng định như vậy, liền vuốt mũi xoa tay :

- Hay lắm... Cô nương có thể chứng minh, tất cô nương là người của Kim Sa phái rồi.

- Bỏn cô nương không phủ nhận... Bỏn cô nương là người của Kim Sa phái.

Lập Cự bang chủ nghiêm giọng, nhìn Thúy Ngân Đài nói :

- Thúy cô nương... Lập mỗ không phải là người lấy Đan sa chi độc của bỏn phái.

Thúy Ngân Đài dôi dôi thu nhãn chiếu thẳng vào đáy mắt Bang chủ Lập Cự :

- Bỏn cô nương chưa khẳng định Bang chủ có lấy Đan sa chi độc hay không.

Nàng cầm hai cây kim từ từ đi thẳng đến Bang chủ Lập Cự.

Lập Cự thối lùi hai bộ khoát tay :

- Thúy cô nương... Lập mỗ bị người ngấm máu phun mà thôi, tuyệt nhiên không hề chạm tay đến Đan sa chi độc.

Thúy Ngân Đài mỉm cười. Nàng bắt thần động thân, với một bộ pháp vô cùng ảo diệu, khiến ngay cả Tiểu Quân cũng phải lơ mắt nhìn :

- Hào bộ pháp!

Lập Cự thất sắc sàng bộ qua bên trái. Y sờ tay khắp người tưởng như đã bị trúng đôi kim của Thúy Ngân Đài.

Thúy Ngân Đài quay lại nhìn Tiểu Quân, trên tay nàng đôi kim châm đã móc hai con mắt của xác chết.

Nàng giơ cây kim về phía Tiểu Quân :

- Tiểu Quân các hạ xem đôi mắt của Đỗ gia có màu gì?

Tiểu Quân nhìn hai tròng mắt trên hai cây kim của Thúy Ngân Đài :

- Màu đỏ sẫm.

- Nếu là màu đỏ sẫm, thì Đỗ Hạo Thiên không phải chết bởi Đan sa chi độc.

Tiểu Quân nhún vai :

- Y chết bởi cái gì cũng được... Chẳng quan hệ đến tại hạ.

- Vậy các hạ lý giải sao về ấn thủ trên vùng thượng đặng của Đỗ Hạo Thiên.

- Tại hạ chẳng màng đến chuyện đó. Nếu Thúy cô nương có thắc mắc thì đến Vô Cực phái mà hỏi.

- Ngoài ấn thủ trên ngực Đỗ Hạo Thiên ra, còn túi Đan sa chi độc có ở đây. Đan sa là chất độc vô cùng lợi hại của Kim Sa phái, nếu luyện đúng đến thời hòa sẽ trở thành thuốc trường sinh bất lão, nên quý vô cùng. Thế mà Đan sa lại có ở đây, giải thích như thế nào?

Tiểu Quân chỉ Lập Cự :

- Cô nương hỏi Lập bang chủ.

Thúy Ngân Đài nheo mày :

- Kim Sa phái không phải là chỗ không người. Ai muốn đến thì đến, ai muốn đi thì đi... Huống gì Đan sa chi độc được cất ở một chỗ không một ai có thể đến được. Lập bang chủ dù là Bang chủ Cái bang, một bang phái lớn của Trung Nguyên vẫn không đủ bản lĩnh lấyặng Đan sa chi độc. Bồn cô nương dám khẳng định như vậy.

Tiểu Quân nheo mày :

- Thế thì ai có thể vào trong chỗ tuyệt địa của Kim Sa phái lấyặng Đan sa chi độc.

- Các hạ còn hỏi Thúy Ngân Đài à?

Tiểu Quân hỏi ngược lại nàng :

- Cô nương biết người lấy hả...? Nếu vậy thì tốt quá.

Tiểu Quân quay lại Lập Cư, ôm quyền nói :

- Chúc mừng bang chủ... Bang chủ hết sợ rồi đấy nhé... Đã có Thúy cô nương chứng minh dùm Bang chủ... Tại hạ thấy chẳng còn việc gì ở đây nữa... Xin kiếu từ!

Tiểu Quân chấp tay sau lưng thông dong thả bước ra cửa.

Thúy Ngân Đài gọi giật lại :

- Tiểu Quân các hạ... Hãy dừng bước!

Tiểu Quân dừng bước quay lại :

- Cô nương có chuyện với tại hạ?

- Đúng... Bồn cô nương có chuyện với các hạ.

Tiểu Quân trở mặt :

- Tại hạ nghĩ chẳng có chuyện gì.

- Sao các hạ lại nói chẳng có chuyện gì. Tuyệt địa của Kim Sa phái không một ai trong giang hồ có thể đột nhập được, ngoài trừ một người.

Thúy Ngân Đài vùng tay, phẩy hai con ngươi dính trên đôi kim châm xuống sàn gạch. Nàng thả bước từ từ tiến về phía Tiểu Quân.

Thúy Ngân Đài vừa đi vừa nói :

- Trong giang hồ người duy nhất có thể lên vào cấm cung, thậm chí vào cả kho tàng của Đức Kim Thượng, và còn lấy vò Bách Hoa chi tửu ngàn năm để thiết đãi bằng hữu, chỉ có y mới có đủ khả năng vào tuyệt địa Kim Sa phái lấyặng Đan sa chi độc.

Tiểu Quân nhún vai :

- Nhân vật đó chắc phải có bản lĩnh siêu phàm, xuất quỷ nhập thần mới làm được chuyện đó. Thế Thúy cô nương có gặp y không. Nếu gặp cho Tiểu Quân xá một lạy gọi là Kiến kỷ thanh bất kiến kỷ hình.

- Hừ... Tiểu Quân các hạ muốn biết người đó không?

- Tại hạ đang mơ tưởng... Nhân vật mà cô nương vừa nói ắt phải lẫm lẫm liệt liệt...

- Y chẳng lẫm lẫm liệt liệt, cũng chẳng là đại hiệp, và cũng chưa bao giờ nhận là đại trượng phu, ngược lại y là một gã xảo quỷ có một không hai trong chốn giang hồ. Y đang đứng trước mặt bồn cô nương... Y chính là Tiểu Quân...

Tiểu Quân tròn mắt chỉ vào ngực mình :

- Ê... Thúy cô nương nói người xuất quỷ nhập thần đó là tiểu gia hả?

- Không sai... Chính ngươi... Nếu không phải là ngươi Thúy Ngân Đài sẽ tự đâm mù hai mắt mình.

Tiểu Quân bật cười khanh khách :

- Cô nương rất khí phách... Rất đáng mặt anh thư. Vậy tiểu gia mời cô nương thọc đùi hai mắt cô nương đi.

Thúy Ngân Đài tròn mắt :

- Tiểu Quân ngơoi dám nói như vậy à?

- Thì tại hạ đâu phải là người cô nương vừa nói. Nếu không đúng người cô nương vừa nói thì cô nương thọc mù hai mắt cô nương mà.

Thúy Ngân Đài nghiêng răng, mặt ngập sát khí.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Nếu như người không có tên trong danh sách thần chết của Tử Kiếm Thường Nhẫn thì bốn cô nương đã lấy mạng người rồi.

- Vậy sao? Thế thì may mắn cho Tiểu Quân này quá. Thà tiêu mạng trong thanh Huyết kiếm của Thường Nhẫn còn hơn tàn phế mù lòa bởi đôi kim châm của cô nương. Tại hạ mù rồi, lại chẳng có mấy cảm tình với Lập bang chủ, y chắc chắn không cho đầu nhập vào Cái bang.

Tiểu Quân xoa bụng :

- Thế là đành chết đói, chết khát. Khổ lắm! Vậy tại hạ kiêu từ, để đến hồ Lạc Thủy, xin Tử Kiếm một chiêu đặng giã từ cõi đời này.

Y tìm tìm cười xá Thúy Ngân Đài một cái :

- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo.

Tiểu Quân nói xong thân nhiên chấp tay sau lưng thả bước ra ngoài. Y dừng bước ngay cửa, quay mặt lại, vừa tìm tìm cười vừa nói :

- Thúy cô nương nói đúng đó... Tại hạ thêm rượu Bách Hoa chi tửu ngàn năm nên mới thâm nhập vào cấm cung tìm vò rượu quý. Nhưng tại hạ không thêm Đan sa chi độc để trở thành trường sinh bất tử đâu, do đó Tiểu Quân không mơ đến tuyệt địa Kim Sa phải.

Gã nói xong quay lưng bỏ đi tiếp.

Lập Cư bang chủ nói với Thúy Ngân Đài :

- Thúy cô nương, bây giờ mọi chuyện đã minh bạch.

Nàng quay lại nhìn vào mặt Bang chủ Lập Cư :

- Người ngoan ngoãn thì sẽ được vinh hoa phú quý.

Nói xong, nàng phi thân ra ngoài, để mong bắt kịp Tiểu Quân.

* * * * *

Rời khỏi nhà của Đỗ Hạo Thiên, Tiểu Quân chẳng hấp tấp mà nhàn tản đi như người thích dạo đêm, ngắm nhìn trời đầy sao.

Tiểu Quân vừa đi vừa nghĩ thầm :

- “Lấy được Đan Sa chứng tỏ Thất Thất tỷ tỷ bản lĩnh võ công “Tục Hóa Cốt” đã luyện đến cõi thượng thừa rồi”.

Tiểu Quân vừa ra khỏi cổng thành được hai dặm hướng về hồ Lạc Thủy, bất ngờ dừng bước quay lại.

Vừa lúc đó Thúy Ngân Đài đã bắt kịp Tiểu Quân.

Y nheo mắt nói với nàng :

- Ý... Tiểu gia đi tìm cái chết mà cô nương cũng theo nữa à?

Thúy Ngân Đài buông luôn một câu thật nhạt nhẽo :

- Bốn cô nương muốn coi Xảo Quỷ Tiểu Quân, danh tiếng chấn động giang hồ chết như thế nào.

Tiểu Quân nhăn mặt :

- Chết mà cũng coi nữa... Có gì hay ho đâu?

- Người khác chết thì chẳng có gì đáng coi, nhưng Tiểu Quân xảo quỷ chết thì đáng coi lắm. Ít nhất bốn cô nương cũng biết người chết cái miệng còn nói gì nữa không.

Tiểu Quân nhếch mặt nhìn nàng :

- Rủi tại hạ không chết thì sao?

- Dù bản lĩnh của ngươi có trời long đất lở, có thể nói là pho tàng thư sống duy nhất trên giang hồ nhưng chắc chắn không thể không chết bởi Từ Kiếm Thường Nhẫn.

- Cõi bộ cô nương ca ngợi Thường Nhẫn quá đấy.

- Bỏn cô nương có lý do để ca ngợi Thường Nhẫn.

- Lý do gì?

- Từ Kiếm Thường Nhẫn chỉ luyện có môn chiêu độc kiếm duy nhất để giết người. Chiêu kiếm đó Thường Nhẫn đã trui rèn trong mười năm, và đã kiếm chứng qua trăm cuộc đấu, chỉ chờ đến lúc này thôi.

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Tội nghiệp cho Thường Nhẫn quá. Giết tại hạ không biết y sẽ được gì.

- Chỉ có hấn mới trả lời ngươi được thôi.

- Tiểu gia chết rồi, đâu còn nghe y nói được chứ.

- Sau này y chết... Y sẽ nói cho ngươi nghe.

- Chẳng cần nghe nữa. Đã làm ma rồi thì ai cũng như ai.

Tiểu Quân bắt chợt nắm tay Ngân Đài.

Nàng rút tay lại :

- Ngươi không được đụng vào bỏn cô nương.

Gã trở mắt nhìn nàng :

- Ê... Đụng chút xíu mà giận dữ như vậy... Bộ quý lắm sao hả?

Ngân Đài quắc mắt :

- Bỏn cô nương không muốn ngươi đụng là được rồi.

- Ồ thì không đụng. Tại hạ hỏi thật nghe! Phải cô nương đến cư gia Đỗ Hạo Thiên cốt để dẫn Tiểu Quân đến gặp Từ Kiếm Thường Nhẫn phải không?

- Đúng như vậy.

- Cô nương có thể cho tại hạ biết danh sách thần chết của Thường Nhẫn do ai trao cho y.

Ngân Đài lắc đầu :

- Ta không biết.

- Cô nương không biết mà lại đi đón Tiểu Quân. Nghĩ cũng lạ thật. Cái gì cô nương cũng biết, biết cả Tiểu Quân thâm nhập vào cấm cung lấy hạo tửu thết bằng hữu, vậy mà chuyện này thì không.

- Có biết ta cũng không nói.

Tiểu Quân tủm tủm cười :

- Tại hạ sắp chết bởi Từ Kiếm rồi, cô nương cũng không nói được à. Thế thì bất công quá. Tiểu Quân chết mà chẳng biết mình chết vì cái gì! Làm ma mà cứ âm ức mãi chắc biến thành quỷ.

- Ngươi biến thành quỷ mặc ngươi.

Tiểu Quân cau mày :

- Nếu tại hạ mà biến thành quỷ nhất định sẽ bắt cô nương về với tại hạ để có người hủ hỉ.

- Xảo ngôn!

- Xảo quỷ tất xảo ngôn chứ có gì lạ đâu.

Tiểu Quân gõ tay vào trán mình :

- Mà sao Tiểu Quân tự nhiên lại đi tìm cái chết chứ, mà chẳng biết mình chết vì cái nợ gì. Cần gì đi tìm, thôi thì trốn quách cho rồi, chẳng thềm gặp cái gã Tử Kiếm kỳ cục đó làm gì.

Tiểu Quân vừa nói dứt lời toan trở khinh thuật Di Hình thoát đi, nhưng Ngân Đài đã gọi giật lại :

- Tiểu Quân.. Ngươi không tránh được đâu. Nếu như ngươi không đối mặt với Tử Kiếm Thường Nhãn thì có một người sẽ chết thế ngươi.

Tiểu Quân thờ hất ra, quay lại nhìn Thủy Ngân Đài :

- Cô nương nói ai chết thế tại hạ?

- Bỏn cô nương chỉ nói cho ngươi biết tới đây thôi. Có lẽ ngươi không nỡ để người chết thảm bởi độc kiếm sát chiêu của Tử Kiếm Thường Nhãn.

Ngân Đài vừa dứt lời thì Tiểu Quân bất chợt ngã về sau, tứ chi co rúm lại, hai mắt trợn trừng, rồi từng cơn co giật trông thật là dị hoặc.

Ngân Đài nhìn gã trừng trừng :

- Tiểu Quân... Ngươi sao vậy... Ngươi bị sao vậy.

Tiểu Quân thều thào :

- Tiểu Quân... sắp chết! Tại hạ sắp tiêu mạng rồi. Cô nương...

Ngân Đài lắc đầu :

- Sao tự dưng ngươi bị như vậy. Nói đi... Ngươi đã bị trúng độc phải không... Ngươi bị trúng độc phải không...?

Tiểu Quân vận người, nghiêng răng ken két. Y giọng nói từng chữ, cố cho Ngân Đài nghe :

- Ngân Đài cô nương.. Chắc tại hạ không kịp đến hồ Lạc Thủy... Cô nương giúp dùm tại hạ..

Ngân Đài nhìn gã lắc đầu :

- Không được! Sao kỳ vậy nè! Ngươi nói đi, bị trúng chất độc gì?

Mặc dù nàng khăn trương như vậy nhưng tuyệt nhiên không hề đưa tay chạm đến mình Tiểu Quân.

Ngân Đài lấy từ trong thắt lưng ra một lọ tịnh bình, trút hai hoàn dược thảo, một đen một hồng, đưa đến trước mặt Tiểu Quân :

- Tiểu Quân, đây là hai hoàn dược “Long Hồ hoàn đan quyết” luyện theo thuật pháp lưỡng nghi, tứ tượng ngũ hành mà tạo thành, có thể trục bất cứ độc chất, hay phong hàn tà bệnh ra khỏi thân pháp ngươi. Hãy uống mau lên!

Tiểu Quân thều thào :

- Muộn quá rồi... Muộn quá rồi... Tại hạ không thể uống được nữa.

Gã nói xong đầu lật qua một bên, miệng mở toang hoác trông như đang bị ngộp thở.

Ngân Đài khăn trương hơn :

- Tiểu Quân! Ngươi chết rồi à? Tiểu Quân, ngươi ráng uống “Long Hồ hoàn đan quyết” sẽ bình phục ngay thôi mà. Ta...

Mặc cho nàng nói, Tiểu Quân cũng chỉ trợn mắt, há miệng tứ chi co giật dữ dội hơn.

Ngân Đài lúng ta lúng túng :

- Ta biết làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ta lại mớm thuốc cho ngươi sao? Đâu có được... Đâu có được... Ngươi không thể chết như vậy được, ngươi phải chết bởi độc chiêu sát kiếm của Thường Nhãn mới đúng.

Ngân Đài thấy Tiểu Quân há miệng, không biết nghĩ sao bỏ luôn hai hoàn “Long Hồ hoàn đan quyết” vào miệng Tiểu Quân. Thuốc vừa tọt vào miệng gã đã bị phun ra, bắt Ngân Đài phải trở trảo công thộp họng.

Tiểu Quân rùng mình, rú lớn :

- A... A... A... A

Tiếng rú thê thâm của y khiến Ngân Đài bối rối hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ngụy kế, xảo ngôn

Nghe mãi không còn cách nào để có thể cho Tiểu Quân uống hai hoàn dược thảo. Thúy Ngân Đài đành phải dùng miệng nhai thuốc nhuyễn ra rồi mớm cho Tiểu Quân.

Tâm trạng nàng ngượng ngùng e thẹn vô cùng, nhưng chẳng lẽ để cho Tiểu Quân chết sao, và nàng cũng chẳng biết hẳn bị chứng phong hàn gì mà xảy ra tình trạng này.

Ngân Đài nhìn Tiểu Quân, nói :

- Bỏ cô nương phá lệ lần đầu với người đó.

Nàng nói xong ghé miệng xuống để mớm dược thảo vào miệng Tiểu Quân.

- A...

Hai cánh môi mọng đỏ, gọi cảm của Ngân Đài vừa áp vào miệng Tiểu Quân thì huyết Vĩ Lư đã bị điểm. Nàng thốt khẽ một tiếng, cũng vừa lúc đó hai cánh tay Tiểu Quân đã quấn chặt tiểu yêu của Ngân Đài.

Y mở mắt nhìn nàng chăm chăm.

Ngân Đài thẹn quá, nhưng miệng đã lỡ ngậm dược thảo không thể thốt ra lời.

Tiểu Quân nhếch mép :

- Cô nương tính mớm Long Hồ hoàn đơn quyết cho Tiểu gia phải không?

Ngân Đài lắc đầu.

Gã cười khẽ một tiếng, nói tiếp :

- Đừng làm bộ e thẹn mắc cỡ. Tiểu Quân nghe hết rồi.

Y ngồi lên, ôm ghệt Ngân Đài vào lòng :

- Gia nhân thơm quá... Thơm quá!

Tiểu Quân ghé miệng áp vào hai cánh môi mím chặt của Ngân Đài :

- Cho Tiểu Quân uống thuốc đi!

Ngân Đài lắc đầu.

Tiểu Quân cau mày, xia ngón trỏ vào trán nàng :

- Tiệm nữ này không quang minh chính đại gì hết.

Y lắc đầu nhìn nàng, nói :

- Nắng mưa thất thường, lúc tiểu gia làm bộ trúng phong hàn thì sợ tiểu gia chết, giờ thì bày vẽ không cho tiểu gia uống linh dược.

Y chìa mặt sát vào mặt Ngân Đài :

- Người không cho tiểu gia dùng linh dược thì ngậm thuốc làm gì? A... Chắc người tiếc hai viên Long Hồ hoàn đơn quyết. Tiểu gia không cần đâu..

Ngươi cứ giữ nó đi.

Tiểu Quân vừa nói vừa toan dụng nội khí bức Thúy Ngân Đài phải nuốt hai viên thuốc đó. Ngân Đài như đọc được ý niệm của Tiểu Quân, trợn mắt, phun luôn số thuốc mình đã nhai nhuyển ra ngoài.

Nàng rít lên bằng chất giọng cay độc :

- Cầu trệ... Giải huyết cho bản cô nương mau!

- A, giờ mới mở miệng đây...

Tiểu Quân ghé mũi vào miệng nàng :

- Thom lăm... Không ngờ thuốc linh đơn lại thom như vậy.

Tiểu Quân vuốt má nàng. Ngân Đài nghiêng đầu qua bên cổ tránh hành động sàm sỡ của Tiểu Quân.

Nàng nghiêng răng ken kết :

- Tiểu Quân... Bản cô nương không ngờ ngươi dê tiện như vậy.

Tiểu Quân sa sầm mặt xuống :

- Cái gì là dê tiện? Nàng còn làm bộ làm tịch nữa. Nếu như tiểu gia há hốc cái miệng thì nàng đã hôn ta rồi. Ôi cha ôi... nam nữ thọ thọ bất thân thể mà nữ nhi lại đi tìm nam nhân...

Gã hừ một tiếng, xia ngón trở vào trán Ngân Đài :

- Nữ nhân như ngươi đúng là không biết lễ giáo gia phong.

Gã đổi giọng ôn nhu :

- Ê... Hay ngươi thấy tiểu gia tướng mạo phong lưu, đúng là một mỹ nam tử nên có lòng muốn về với tiểu gia để nâng khăn sửa túi.

- Im miệng!

Tiểu Quân trừng mắt nhìn Ngân Đài :

- Ta nói không đúng sao? Nếu không đúng thì ngươi cho tiểu gia uống linh dược làm gì?

Ngân Đài cụp mắt xuống.

Tiểu Quân vỗ vào má nàng :

- Nè... Hãy mở mắt ra mà nghe Tiểu gia hỏi đây.

Ngân Đài mở mắt nhìn Tiểu Quân :

- Ngươi hãy giết ta đi!

- Tiểu gia giết nàng à?

Tiểu Quân khoát tay :

- Tại sao ta lại phải giết nàng chứ? Không yêu thì thôi có sao nữa hẳn tâm giết một người đẹp như nàng.

Y vừa nói vừa cúi xuống hôn vào trán Thúy Ngân Đài :

- Một nụ hôn thấm đượm tình yêu. Ôi, Tiểu Quân mi có một nụ ái ân xinh đẹp như thế này thì còn gì sung sướng cho bằng.

Ngân Đài nghe Tiểu Quân nói, mặt đỏ bừng vì thẹn.

- Tiểu Quân, ngươi tro trên đến thế là cùng.

- Hừ... Thê thiếp mà dám chửi phu tướng như vậy thì thật không còn lễ giáo gì nữa.

Tiểu Quân đổi giọng thật nghiêm :

- Nè... Nghe tiểu gia hỏi này.
- Bỏn cô nương không trả lời nguoi đâu.
- Nguoi không trả lời cũng không được.
- Nguoi bức ép nhi nữ đâu phải là đại trượng phu đứng trong trời đất.
- Tiểu gia có bao giờ nhận mình là đại trượng phu đâu.

Tiểu Quân dựng Ngân Đài đứng lên. Gã chấp tay sau lưng thối lại ba bộ nhìn nàng từ đầu đến chân.

Ngân Đài thẹn quá hỏi :

- Nguoi nhìn ta kiểu gì vậy?

Tiểu Quân gật gù :

- Tiểu gia đang định giá.
- Định giá... Thế nào là định giá chứ?
- Định giá là thế này. Phàm nữ nhân bình thường nếu đem bán vào kỹ viện ít ra được năm mươi lạng, còn nàng xem chừng thuộc hàng đại gia, đại phú, tiểu gia có thể lên giá hơn năm mươi lạng nữa.
- Nguoi... Nguoi tính bán bỏn cô nương vào kỹ viện?

Tiểu Quân thân nhiên gật đầu :

- Đầu tiên tiểu gia sẽ phế bỏ võ công của nàng... Rồi mới đem bán được.
- Tiểu Quân, hãy mau giết bỏn cô nương đi!

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tiểu gia giết nguoi để mất trăm lạng vàng sao? Uống lắm... Không thể giết được đâu.
- Nếu nguoi cần kim lượng, hãy giải huyết cho Ngân Đài, bỏn cô nương sẽ cho nguoi ngân lạng.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tiểu gia không ngu đâu. Giải huyết cho nguoi, để nguoi dùng hai cây kim thọc mù mắt tiểu gia sao.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Thúi quỷ nữ! Nguoi chỉ có một cơ hội duy nhất để giữ thân là hãy nói cho tiểu gia biết, tại sao nguoi muốn tiểu gia phải tỷ đấu với Tử Kiếm Thường Nhân.

Ngân Đài lắc đầu :

- Ta không nói cho nguoi biết đâu.

Tiểu Quân trợn mắt :

- Nguoi không nói, tất chấp nhận chịu cực hình của tiểu gia.

Gã chấp tay đi tới đi lui, rồi dờn nhãn vào thân cây gần đó :

- Tiểu gia có cách bắt nguoi phải nói rồi.
- Cách gì?
- Tiểu gia sẽ lột hết trang y của nguoi trói vào góc cây kia. Trời sáng, thiên hạ trong Trường An sẽ mục kiến một cảnh vô cùng hấp dẫn.

Gã chớp chớp mắt :

- Những gã nam nhân háo sắc chắc chắn sẽ chớp mắt liên tục! Biết đâu có kẻ còn rồ nước rãi vì giai nhân.

Ngân Đài bặm môi. Hai hàng lệ rịn ra khòe mắt. Nàng nắc khẽ một tiếng :

- Tiểu Quân! Ngươi làm vậy còn quá quắc hơn bán bổn cô nương vào kỹ viện nữa.
- Xem ra nàng sợ rồi. Thế thì nói đi. Nếu không nói đừng có trách tiểu gia đó.
- Bổn cô nương không nói được.
- Cứng đầu... Cứng cổ.

Tiểu Quân vừa nói vừa cấp ngang tiểu yêu của Nhân Đài đi thẳng đến cây bạch dương. Y đặt Ngân Đài đứng dưới gốc cây, tăng hắng nói :

- Thế nào! Cô nương có chịu nói cho tại hạ biết không?

Ngân Đài lắc đầu :

- Không.

Tiểu Quân lấy ngón trỏ thủ, hờn trước mặt nàng :

- Đầu tiên Tiểu gia sẽ cạo đầu ngươi.

Gã vừa nói vừa tháo dây lụa cùng những cành trâm cài tóc Thủy Ngân Đài.

Tiểu Quân nói :

- Tiếc thật! Mái tóc đẹp thế này mà bị cạo bỏ. Tiếc quá! Cái số của cô nương phải làm gì cô nên mới gặp Tiểu Quân.
- Ngươi làm vậy được sao?

Tiểu Quân ưỡn ngực :

- Tiểu gia đã muốn làm là làm. Đầu có ai cản được Tiểu gia chứ. Với lại tiểu gia làm việc này cũng vì thiên hạ mà thôi. Cho nàng qui y đầu Phật đỡ cho thiên hạ khỏi phải bị mù mắt.

Tiểu Quân nheo mày nói tiếp :

- Tiểu gia nói cho nàng biết, ngọc trỏ thủ của tiểu gia sắc bén lắm, cạo không bao giờ chừa lại sợi tóc nào đâu.

Ngân Đài bật khóc :

- Tiểu Quân đừng đối xử với ta như vậy.
- Nếu nàng không muốn ta đối xử tệ thì nói cho ta biết, tại sao nàng muốn tiểu gia đầu với Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Ngân Đài lưỡng lự :

- Bổn cô nương nói ra sợ ngươi cũng không tin.
- Tiểu gia tin! Nhất định tin! Nếu không đúng như lời nàng nói, tiểu gia cũng có cách bắt nàng khai sự thật.
- Được! Ngân Đài nói! Nhưng trước tiên ngươi hãy giải huyệt cho ta đi.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Ê... Tiểu gia không có ngu đâu. Nàng nói trước! Tiểu gia sẽ giải huyệt sau.
- Ta sợ ngươi không tin.
- Ê... Nàng tưởng tiểu Gia là Tào Tháo chắc?
- Vậy ngươi nghe đây. Ngươi duy nhất giết được Tử Kiếm Thường Nhẫn là Xảo Quỷ Tiểu Quân. Ngược lại chỉ có Tử Kiếm Thường Nhẫn mới đủ bản lĩnh lấy mạng ngươi.
- Cô nương tăng bốc tại hạ quá đấy.
- Ngân Đài không tăng bốc đâu, mà đó là sự thật.

- Thế ai muốn Tử Kiếm Thường Nhẫn giết Tiểu Quân?

Nàng nhìn thẳng vào mặt Tiểu Quân :

- Thường Nhẫn sẽ trả lời cho ngươi biết.

- Cô nương không biết à?

Ngân Đài lắc đầu :

- Ngân Đài có tai như diếc, có mắt như mù, và có lưỡi cũng không được quyền nói.

- Cô nương có tai như diếc, có mắt như mù, có lưỡi không được nói, thế mà Tiểu Quân vẫn thấy đôi mắt cô nương sáng như hai vì sao, tai thính như tai thỏ, cái lưỡi lại dẻo nhẹ. Vậy Tiểu Quân móc mắt, đục lỗ tai, cắt lưỡi cô nương cho rồi.

Tiểu Quân vừa nói vừa dí mũi truy thủ vào hai mắt Thúy Ngân Đài.

Nàng nhắm mắt lại chờ ngọn truy thủ của Tiểu Quân móc đôi thu nhãn của mình.

Tiểu Quân thở ra :

- Cô nương không sợ à?

- Ngươi cứ việc móc mắt Ngân Đài.

Tiểu Quân lại dí ngọn truy thủ vào tai nàng.

Ngân Đài mỉm cười nói :

- Ngân Đài sẵn sàng rồi đó.

Tiểu Quân hừ một tiếng :

- Móc mắt, đục lỗ tai, cô nương không sợ. Vậy chắc có lẽ Thúy cô nương sợ cầm

Tiểu Quân vừa nói vừa dụng trảo công chặt lấy cầm Ngân Đài, gằn giọng nói :

- Le lưỡi ra!

- Cần gì làm như vậy... Cứ tặng một dao vào tim ta là xong.

- Ngươi cũng không sợ?

Y dí mặt vào mặt Ngân Đài

- Sao mỹ nữ như ngươi mà lì lợm quá vậy?

- Ngươi muốn chửi Ngân Đài sao cũng được.

- Hừ... Thôi được rồi... Nghĩ cho cùng ngươi cũng có lòng tốt với tiểu gia. Tiểu gia tha cho ngươi một lần đấy nhé, lần sau gặp ta nhớ tránh mặt.

Ngân Đài nhìn Tiểu Quân trừng trừng :

- Tiểu Quân! Ngươi suy nghĩ kỹ đi, nếu ngươi tha bỏn cô nương lần này. Ngươi sẽ hối hận đấy. Ta sẽ đòi lại cái nhục hôm nay mà bắt ngươi trả giá đắt đó.

- Ngươi còn nói như vậy nữa à? Nhưng tiểu gia đã nói rồi, không bao giờ rút lời lại.

Gã chọt gỗ vào trán mình :

- Nhưng... Hay... Tiểu Quân cũng tiếc lắm.

Y bắt chọt ôm chầm lấy Thúy Ngân Đài, dí miệng vào tai nàng :

- Tiểu gia tiếc vì thấy nàng đẹp mà lại hận thù Tiểu gia. Hôn ngươi lần cuối, sau này có bị mù mắt cũng được.

- Tiểu Quân... Ngươi...

Mặc cho Ngân Đài phản kháng, Tiểu Quân vẫn dí hai cánh môi vào gáy nàng. Gã chắc lưỡi một tiếng rồi nói :

- Chu choa oi... Thơm quá!

Dứt lời Tiểu Quân đảo bộ trở luôn Dị Hình Tướng, thoát một cái đã lướt đi, chỉ trong chớp mắt đã khuất dạng.

Sau cái hôn của Tiểu Quân, Thúy Ngân Đài còn thẹn thùng bờ ngõ. Nàng giật mình sức nghĩ Tiểu Quân chưa giải huyệt đạo cho mình, toan cất tiếng gọi, nhưng kịp phát hiện ra đại huyệt Vị Lư đã được giải khai rồi.

Ngân Đài cau mày nghĩ thầm :

- “Y giải huyệt cho mình vào lúc nào nhỉ?”

Nàng sức nhớ đến nụ hôn sau cùng của Xảo Quỷ Tiểu Quân, mặt hoa càng thẹn hơn.

- “Chẳng lẽ y giải huyệt đạo Vị Lư của mình chỉ bằng một nụ hôn? Y có thể chuyển hóa khí công qua hơi thở à?”

Ngân Đài lắc đầu, bất giác đưa tay xoa gáy. Nàng còn đang trầm mặc suy tưởng về Tiểu Quân thì thấy xa xa một chiếc đèn lồng di chuyển trên quan lộ. Chiếc đèn di chuyển bập bênh trông rất kỳ quặc, trông như nó là chiếc đèn ma của bọn Phán quan dưới Diêm phủ từ địa ngục chui lên trần gian để tìm bắt người.

Chiếc đèn lồng còn cách nàng non mười trượng, Ngân Đài mới nhận ra người cầm đèn là một lão trượng, tóc bạc râu bạc, thần sắc uy nghi, trông ngỡ như một vị đạo sĩ ẩn tích lâu năm vừa hạ sơn ngao du thiên hạ.

Lão trượng đó tiến thẳng đến đối mặt với Ngân Đài. Lão từ tốn nói :

- Tiểu nữ có thể cho lão phu hỏi thăm một người?

- Lão trượng hỏi ai?

- Lão phu vừa từ trong thành Trường An ra và được biết Xảo Quỷ Tiểu Quân đi về hướng này. Lão muốn gặp y.

- Lão tiên bối hỏi Xảo Quỷ Tiểu Quân? Vậy xin hỏi đại danh quý tánh của tiên bối?

Lão vuốt chòm râu bạc :

- Một trăm năm nay lão phu chưa bước chân ra ngoài giang hồ. Còn một trăm năm trước lão chính là Thiên Sơn Quỷ Kiếm.

Ngân Đài tưởng như có tiếng sấm dội thẳng vào thính nhĩ mình. Nàng nhìn chăm chăm lão trượng, bán tín bán nghi nói :

- Lão tiên bối là Thiên Sơn Quỷ Kiếm?

- Tiểu nữ chắc không ngờ lão quỷ còn sống chứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nặng tình nợ kiếm

Hồ Lạc Thủy.

Nếu chọn một phong cảnh nên thơ nhất tại đất Trường An, có lẽ chỉ có hồ Lạc Thủy là xứng đáng nhất. Mặt hồ rộng non trăm mẫu, cùng với hàng tùng bách bao bọc quanh cất tiếng reo đùa với những ngọn gió thu. Ngồi bên bờ hồ Lạc Thủy, ngắm nhìn từng đàn cá chép lượn lờ, và những gợn sóng lăn tăn thì bất cứ ai dù có mang tâm trạng nào nề đến đâu cũng có thể trút bỏ phần nào sự u ải ấy xuống đáy hồ.

Từ Kiếm Thường Nhẫn ngồi bên một tảng đá, nhìn ra ngoài mặt hồ. Đôi mắt của y như chìm hẳn vào làn nước trong veo, để đi vào cõi hư ảo. Không biết Từ Kiếm Thường Nhẫn đang nghĩ gì, nhưng về mặt của y không còn chút sát khí mà thay vào đó là những nét u tịch, ủ ê.

Với khuôn mặt này, với ánh mắt này, không một ai có thể nghĩ Thường Nhẫn là một tay kiếm sát tử vô địch trong thiên hạ, mà chỉ là một lãng tử cô đơn thích cảnh trầm mặc, cô tịch.

Trước mặt Thường Nhân, bầu rượu đã cạn hơn nửa, hình như y chỉ muốn nhìn những con cá vàng, những gợn sóng để cùng hòa nhập vào cõi cô tịch nên thơ của hồ Lạc Thủy.

- Một chiêu kiếm một mạng người.

Giọng nói thật thánh thót cất lên ngay bên cạnh, nhưng tuyệt nhiên y không nhìn lại mà cứ dõi mắt xuống mặt nước hồ Lạc Thủy.

Giọng nữ nhân đó lại thẳng thốt cất lên như ngọc lưu ly va vào nhau :

- Uyên ương lia đôi người bi lụy.

Thường Nhân vẫn đắm chiêu nhìn ra mặt hồ.

- Nàng muốn gì?

- Muốn thử kiếm của Thường Nhân.

- Kiếm của Thường mỗ không dễ thử.

- Để giết người?

- Đúng như vậy.

- Thanh Huyết kiếm kia đã giết bao nhiêu người rồi?

Thường Nhân lạnh nhạt nói :

- Không biết... Nhưng kiếm đã chuyển qua màu đỏ của máu, bởi nó đã dính quá nhiều máu.

Nữ nhân cười khẩy một tiếng :

- Có một người... Từ Kiếm Thường Nhân không bao giờ sát từ được.

- Tiểu Quân?

- Không sai.

- Tại hạ đang chờ y ở đây để lấy mạng y.

- Tôi không tin Từ Kiếm lấy được mạng của Tiểu Quân.

- Chưa một ai thoát được chiêu kiếm của Thường mỗ.

Mỹ nhân lắc đầu :

- Tiểu Quân là một ngoại lệ.

- Không có ngoại lệ nào cả.

- Nói như vậy thì Tiểu Quân cũng phải chết bởi Huyết kiếm à?

- Đúng như vậy... Nếu y không chết, Thường Nhân sẽ vĩnh viễn rời khỏi giang hồ.

Mỹ nhân ngồi xuống bên cạnh Từ Kiếm.

- Ta nói Từ Kiếm không giết được Tiểu Quân, và còn người thứ hai nữa Từ Kiếm cũng không bao giờ hạ thủ sát chiêu.

- Lần đầu tiên Thường mỗ nghe có người nói như vậy. Những người Thường Nhân không sát từ là những người không có trong danh sách sát nhân của Thường mỗ mà thôi.

- Nói nghe hay... Nhưng nếu có một người muốn thử kiếm chiêu của Thường các hạ... Các hạ có dám thử không?

- Ta đã nói Từ Kiếm không phải để mạng ra thử. Kẻ nào phải chết đã có trong danh sách của Thường mỗ.

- Có một kẻ đáng chết, nhưng nằm ngoài danh sách của Từ Kiếm.

- Người đó không đáng chết.

- Người đó rất đáng chết.

- Ai....

- Người đó Từ Kiếm rất quen mặt. Và mỗi khi thấy mặt người đó Thường Nhẫn chẳng còn là Từ Kiếm nữa.

- Thường mỗ không tin.

Mặc dù đối đáp với mỹ nhân, nhưng tuyệt nhiên Thường Nhẫn chẳng hề quay mặt lại xem dung diện người đang nói chuyện với gã. Y bàng quan tọa thị đến độ dừng dung, lạnh lùng.

- Từ Kiếm không tin, nhưng lời ta nói không bao giờ là lời nói ngoa. Thường Nhẫn kiểm từ ngòi đây, ta đưa người đó tới.

Mỹ nhân đứng lên. Thường Nhẫn hỏi :

- Nàng cùng đến với y.

Mỹ Nhân lắc đầu :

- Y tự đến với Từ Kiếm. Ta muốn Từ Kiếm Thường Nhẫn gặp y trước khi dụng sát chiêu lấy mạng Tiểu Quân.

- Được...

Mỹ nhân bỏ đi. Một lúc sau có tiếng leng keng khua vào nhau. Một mỹ nữ nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, đôi thu nhân u hoài, thân ảnh chẳng khác nào hành liễu rủ xuất hiện.

Đập vào mắt Thường Nhẫn là sợi xích vàng óng ả xiềng hai chân người đó. Y cau mày, từ từ ngẩng lên.

Hai mắt Thường Nhẫn mở to hết cỡ tưởng chừng mí mắt của gã sắp toét để cặp con ngươi lọt ra ngoài.

Mỹ Nhân nhìn gã bằng đôi mắt buồn. Nếu Tiểu Quân chạm vào nhân quang buồn mênh mông kia, nhất định cũng chịu lây cái buồn của mỹ nữ.

Thường Nhẫn nhìn nàng không chớp mắt :

- Ngủ Phuong Đài...

Y đứng bật dậy toan ôm Vĩ Linh, nhưng nàng đã kịp lùi lại một bộ.

- Thường huynh... không được.

Nàng nhìn xuống sợi xích xiềng dưới chân :

- Phuong Đài vẫn là tù nhân của người.

Thường Nhẫn bậm môi :

- Phuong Đài... Huynh sẽ giải phóng cho nàng...

- Người chưa chết... Xích vẫn còn.

Thường Nhẫn thở dài một tiếng :

- Huynh biết... Nhưng chút nữa thôi, y sẽ chết bởi sát kiếm của huynh.

Phuong Đài lắc đầu :

- Y vẫn còn sống mà đáng ra đã chết rồi.

- Huynh không thể giết y trong lúc y say rượu. Nếu Thường huynh giết y lúc đó, huynh sẽ không quên.

- Giết ai khác cần quên, nhưng giết Tiểu Quân không cần quên. Nếu Thường huynh không giết được Tiểu Quân thì hãy ra sát chiêu giết Phuong Đài đi.

Thường Nhẫn lắc đầu :

- Không... Thường huynh sẽ giết gã. Thường Nhẫn này sẽ giết Tiểu Quân.

Từ Kiếm Thường Nhẫn như bị ma ám, quỷ nhập cứ rít lên the thé. Không hiểu hẳn bị gì, nhưng chắc chắn tình trạng tinh thần của gã gắn liền với sự xuất hiện của Phuong Đài. Có lẽ gã đã yêu nàng, một tình yêu mãnh liệt nhất, tình yêu đã sai khiến gã, và cũng chính tình yêu đó biến gã thành một kiếm thủ

sát tử vô địch trong thiên hạ. Thế mới nói khi yêu người ta trở nên mù quáng mà có thể thành họa kiếp.

Phuong Đài nhìn Từ Kiếm Thường Nhẫn, lắc đầu :

- Xem ra Thường Nhẫn kiếm thủ khó có thể lấy được mạng của Tiểu Quân.

Nàng bật cười. Những tiếng cười của nàng nghe vừa ai oán vừa thảm thê, pha trộn trong đó một nỗi niềm bất nhẫn. Vì sao nàng lại muốn giết Tiểu Quân. Hắn đã làm gì khiến Phuong Đài căm thù đến tận xương tủy như vậy.

Phuong Đài cắt tràng cười, thở dài một tiếng.

Cũng vừa lúc đó, hai gã lực lưỡng xuất hiện. Cả hai đồng loạt tiến thẳng đến Phuong Đài, ôm quyền cung kính xá một cái :

- Quốc trưởng... Chúng tôi sẽ thay thế Từ Kiếm Thường Nhẫn hành xử Tiểu Quân cầu tặc, chỉ xin ngài gia ơn.

Thường Nhẫn tròn đôi mắt sát nhọn nhìn hai gã đại lực sĩ.

Phuong Đài nhìn Thường Nhẫn, ôn nhu nói :

- Từ Kiếm Thường huynh có nghe nhị vị Hộ tướng Hình đường nói chứ. Có lẽ ta sẽ trao sứ mạng của Từ Kiếm cho nhị vị Hộ tướng Hình đường.

Từ Kiếm Thường Nhẫn quắc mắt, lạnh lùng nói :

- Khi Huyết kiếm chưa gãy thì sứ mạng Thường Nhẫn còn mang.

Cặp mắt của y lạnh lùng chiếu vào hai vị Hộ tướng Hình đường, cất giọng thật ôn tồn nói :

- Hai vị chặt gãy thanh Từ kiếm của Thường mỗ mới có thể đảm nhận sứ mạng của Thường mỗ.

Phuong Đài gật đầu.

Nàng nhìn lại hai gã Hộ tướng Hình đường :

- Hai vị nghĩ thế nào?

Một người ưỡn ngực nói :

- Quốc trưởng cho phép chúng tôi.

Phuong Đài nheo mày quay lại Thường Nhẫn :

- Từ kiếm của Thường huynh lâu ngày chẳng thoát ra khỏi vỏ, chắc nó cũng không còn sắc nữa, nên tối qua mới để cho Tiểu Quân thân nhiên ra khỏi Bách Đăng lâu.

Thường Nhẫn tháo cây từ kiếm cầm bằng hai tay :

- Lúc đó ta không hiểu sao lại hành động như vậy. Nhưng... lần này... Ta sẽ...

Phuong Đài mỉm cười :

- Mọii khó tin vào sát kiếm của Từ kiếm rồi.

- Từ kiếm vẫn như hồi nào. Kiếm ra khỏi vỏ phải có máu mới trở vào.

- Hai vị Hộ tướng này sẽ kiểm chứng lời nói của huynh trước khi Tiểu Quân đến phò hội.

- Nàng không còn tin ta nữa à?

- Chưa một người nào trong danh sách thần chết gặp Từ Kiếm mà còn sống, ngoài trừ Tiểu Quân. Gã có bản lĩnh kinh thiên động địa mới khiến được kiếm nằm yên trong vỏ, thứ hai bản lĩnh của Từ Kiếm Thường Nhẫn không thể đối đầu với Tiểu Quân.

Thường Nhẫn nghiêng răng ken két :

- Lỗi ở ta.

Y từ từ dời ánh mắt chiếu vào hai gã Hộ tướng Hình đường.

- Nếu trong danh sách thần chết có tên hai người...

Phuong Đài gật đầu :

- Danh sách thần chết có tên hai vị này, và cả tên của Từ Kiếm Thường Nhẫn.

Nàng dứt lời, chấp tay sau lưng, thả bước bỏ đi.

Thường Nhẫn gọi giật lại :

- Phuong Đài!

Phuong Đài quay lại :

- Đây là lần gặp cuối cùng, cho đến khi nào Từ Kiếm Thường Nhẫn mang cái đầu của Tiểu Quân về, Phuong Đài mới cho người hội kiến.

Tiếng xích khua leng keng, rồi từ từ im bật nhường lại sự tĩnh lặng cho hồ Lạc Thủy.

Thường Nhẫn bặm môi, thở dài một tiếng.

Hai gã hộ tướng hình đường bật cười, một người chế giễu :

- Hữu danh vô thực... Từ kiếm chỉ có vẻ bề ngoài nhưng chẳng có gì là một sát kiếm vô địch cả.

Thường Nhẫn chớp mắt nhìn hai người đó :

- Hai người đã có tên trong danh sách từ thần.

- Người cũng vậy.

Hai gã đồng loạt rút trường kiếm. Kiếm quang của hai Hộ tướng vừa ra khỏi vỏ, thì một ánh chớp đỏ au lóe lên rồi vụt tắt.

Hai gã Hộ tướng Hình đường vẫn đứng sừng sững. Hai thanh kiếm trên tay họ vẫn trong tư thế thủ thượng đẳng chuẩn bị phát động sát chiêu.

Trong khi đó Thường Nhẫn đã hoành Huyết kiếm cột lại sau lưng mình. Y ngồi xuống dựa lưng vào tảng đá, với tay cầm bầu rượu ngửa cổ nhấp một ngụm lớn.

Sự im lặng bao trùm mọi cảnh vật, và tiếng từng reo ngổ khúc nhạc của Diêm chúa cất lên để lôi kéo những linh hồn còn đi lạc trong cõi trần gian.

Trong không gian tĩnh mịch, nặng nề như vậy, đã một khắc trôi qua mà tuyệt nhiên hai gã Hộ tướng Hình đường vẫn chưa động thủ. Bất ngờ một chiếc bóng cả sa lướt qua sát bên hai người đó.

Bóng cả sa lướt qua rất nhẹ nhàng, và dừng trước mặt Từ Kiếm Thường Nhẫn, cũng đồng thời với hai cái cây ngã xuống đất, và hai chiếc thủ cấp rời khỏi cổ lăn tròn rơi xuống hồ Lạc Thủy.

Đại sư Nhất Phạm tay lần chuỗi hạt, niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.. Người làm thiện, ắt được phước đủ, người làm điều ác, ắt gặp họa dữ.

Từ Kiếm nhướng mắt nhìn Nhất Phạm đại sư :

- Hãy đi đi... Thường mỗ không muốn nghe kinh Phật.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hành tung bất định

- A di đà Phật...

Nhất Phạm đại sư vừa lần tràng hạt, vừa niệm Phật hiệu. Sau câu Phật hiệu đó, Nhất Phạm chiếu tinh nhãn sáng ngời vào Từ Kiếm Thường Nhẫn :

- Bản tăng chỉ muốn đem lời tốt cho thí chủ.

Thường Nhãn lắc đầu :

- Đa tạ đại sư.. tại hạ không muốn nghe.

Nhất Phàm cau mày :

- Tại sao thí chủ không muốn nghe?

- Không muốn nghe là không muốn nghe, chứ chẳng cần biết tại sao.

- A di đà Phật.. Thí chủ hãy xem lại thanh kiếm của thí chủ, nó đã nhuộm màu đỏ của máu. May mắn cho thí chủ, là tất cả những người thí chủ ra tay sát tử đều là những nhân vật đáng chết trong giang hồ, nhưng lần này thí chủ quyết lấy mạng Tiểu Quân, thí chủ đã tự đưa mình vào cảnh giới không lối thoát. Bản tăng nói chắc như vậy.

Từ Kiếm tháo thanh kiếm đeo sau lưng :

- Đại sư... Thường mỗ luyện một chiêu độc kiếm sát nhân đúng mười năm cốt cũng chỉ lấy mạng Tiểu Quân mà thôi. Tất cả những đại cao thủ đã chết bởi thanh Huyết kiếm này, mục đích của Thường mỗ cũng chỉ để ẩn chứng chỗ linh diệu của chiêu kiếm đó trước khi đối mặt với Tiểu Quân.

- Thì ra là vậy. Có sao Từ Kiếm lại chủ định muốn giết Tiểu Quân.

Từ Kiếm Thường Nhãn hơi nhếch mép :

- Chuyện của tại hạ. Tại hạ không muốn đại sư nghe. Cứ cho là Thường Nhãn nhận sứ mạng giết Tiểu Quân vì kim ngân.

- Các hạ giết người vì vàng?

- Cứ cho là thế. Đại sư đừng thắc mắc gì thêm.

Nhất Phàm đại sư thờ dài một tiếng :

- Các hạ không hạ sát Tiểu Quân không được à?

- Không giết không được!

Nhất Phàm đại sư lắc đầu :

- Từ Kiếm các hạ nên biết một điều rằng. Tiểu Quân chết bởi thanh kiếm của người rồi người cũng không có đất dung thân trong chốn giang hồ. Từ Kiếm các hạ biết điều đó chứ?

Thường Nhãn gật đầu :

- Biết!

- Vậy sao các hạ cứ khư khư đòi giết Tiểu Quân bằng được?

- Sứ mạng của Từ Kiếm.

Nhất Phàm thờ dài một tiếng :

- Bản tăng nghĩ Từ Kiếm các hạ muốn chữ danh Thường Nhãn nổi tiếng trong thiên hạ.

- Cũng được. Mỗi người có một suy nghĩ riêng, không ai giống ai.

- A di đà Phật. Bản tăng quả thật không muốn thí chủ tự tìm vào cửa chết.

- Ai có thể nói Thường Nhãn chết được chứ. Tại hạ đa tạ tấm lòng từ bi của đại sư. Nhưng cái chết chỉ có thể đến với Xảo Quỷ Tiểu Quân mà thôi. Thật ra đại sư không muốn Tiểu Quân thảm tử bởi Huyết kiếm của Thường Nhãn.

Nhất Phàm lắc đầu :

- Chưa chắc các hạ là đối thủ của Tiểu Quân.

- Nếu đúng như vậy... Huyết kiếm sẽ gãy, và chẳng một ai còn nghe đến Từ Kiếm Thường Nhãn.

- A di đà Phật... Không thù, không oán, không ganh đua có sao phải quyết đấu với nhau chứ?

- Đó là sứ mạng của tại hạ.

Nhất Phàm đại sư thờ ra một tiếng. Tiếng thờ ra của lão thật náo nê ồ dột :

- Bản tăng có một đề nghị thế này.

- Đại sư cứ nói.

- Bản tăng sẽ ti thí với thí chủ thay cho Tiểu Quân.

Từ Kiếm lắc đầu :

- Sinh mạng của đại sư không bằng Tiểu Quân.

- Bản tăng không đủ bản lĩnh ấn chứng võ công của Từ Kiếm Thường Nhẫn sao?

- Tại hạ nói về cái mạng.

- Mạng của bản tăng không bằng Tiểu Quân à?

- Đối với sứ mạng của tại hạ, đại sư chết cũng không thể cho Tiểu Quân được.

- Nói như vậy bản tăng muốn ti thí với Từ Kiếm các hạ.

Từ Kiếm Thường Nhẫn lắc đầu :

- Đại sư không có tên trong danh sách mà tại hạ phải dụng đến Từ Kiếm.

- Dù bản tăng không có tên trong bản danh sách các hạ phải động thủ, nhưng một khi các hạ đã có ý hạ sát Tiểu Quân thì bản tăng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Từ Kiếm Thường Nhẫn lắc đầu :

- Đại sư đi tìm cái chết nhưng không đúng chỗ rồi.

Từ Kiếm Thường Nhẫn vừa dứt lời thì bất thần thêm mười cao thủ nữa xuất hiện.

Nhất Phàm đại sư thấy những người đó, liền niệm Phật hiệu rồi xá một cái.

- Giang Nam thập tướng cũng đến hồ Lạc Thủy vì Tiểu Quân?

Giang Nam thập tướng xá Nhất Phàm đại sư. Trong mười người có hai vị nữ hiệp có tướng mạo lẫm lẫm liệt liệt đó là Phi Châm Đương Mỹ Dung đã từng nổi tiếng khắp Giang Nam, đứng bên cạnh Đương Mỹ Dung là Đinh Đinh với biệt danh Hòa cô cô, bởi nàng có đặc chiêu dùng hỏa công trong giang hồ không ai bì kịp.

Sau khi xá Nhất Phàm đại sư, Giang Nam thập tướng hướng về Từ Kiếm Thường Nhẫn.

Xung Hóa gần giọng :

- Các hạ chính là Từ Kiếm Thường Nhẫn?

- Đích thị chính là tại hạ.

- Các hạ muốn tiêu diệt Xảo Quỷ Tiểu Quân?

- Đúng như vậy!

Xung Hóa quay lại Nhất Phàm đại sư :

- Đại sư... Không cần nhiều lời với hần nữa, chúng ta giết hần cho rồi.

Nhất Phàm thờ dài, niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật!

Đại sư nói với Từ Kiếm Thường Nhẫn :

- Một lần nữa bản tăng mong thí chủ hãy nghĩ lại mà tuyên thệ không được đụng đến Tiểu Quân.

Từ Kiếm lắc đầu :

- Không bao giờ tại hạ bỏ sự mạng của mình.

- A di đà Phật... Bản tăng đã hết lời, không còn cách nào khác.

Đang Mỹ Dung nghiêm giọng nói :

- Không cần nhiều lời với gã sát thủ này làm gì nữa.

Đang Mỹ Dung dứt lời, liền phi thân đảo bộ. Thân pháp của Mỹ Dung vô cùng quái lạ và đặc dị. Đứng ngoài trông Mỹ Dung như hóa thân thành một con tróc quay vùn vụt, rồi từ con tróc vùn vụt đó, hàng loạt những cây trâm vùn vụt bắn ra công thẳng vào Từ Kiếm Thường Nhẫn.

Phi Châm Đang Mỹ Dung đã xuất chiêu công đối phương, chín người còn lại đầu thế khoanh tay đứng nhìn. Giang Nam thập tướng đã cùng thế đồng sanh đồng tử, giờ đây đối mặt với Từ Kiếm Thường Nhẫn, họ đầu dám xem thường thanh Huyết kiếm của y, nên không thể để Mỹ Dung một mình đối mặt với Từ Kiếm.

Đinh Đinh lắc hai cổ tay, liền lập tức tay nàng đã xuất hiện đôi vòng lửa soi sáng cả phạm vi bốn trượng vuông.

Xung Hóa thì hườm cây Lang nha bông nặng non trăm cân, Triệu Tử Long thì tra tên vào cánh cung. Mang Vũ thì vũ lộng mảnh lưới sắc kim loại, Nhan Lũ thì dụng đại đầu đao, Vương Bản thì đội búa nặng đến hai trăm cân, với hai lưỡi búa bén ngọt có thể chặt đá như chặt bùn, Nhị Giang thì dụng đôi quý bút, đầu bút đen nhánh chứng tỏ có tâm kịch độc vô cùng nguy hiểm, riêng Lý Lâm Kỳ thì chẳng có thứ binh khí gì.

Lý Lâm Kỳ không như những người kia bay vào đánh Từ Kiếm Thường Nhẫn, mà chỉ nhảy nhót bên ngoài như một con tiểu hầu xem thật nực cười. Nhưng không phải y chỉ biết nhảy nhót và thị trấn không đầu, mà thực ra y là kẻ nguy hiểm nhất, đứng bên ngoài, y thị trấn nhưng mắt không rời đối phương để tìm chỗ sơ hở tất công. Lối tấn công của y là ngọn phi đao, một khi phóng ra tuyệt nhiên không thể trật mục tiêu được.

Muôn ngàn cành trâm bắn thẳng vào Thường Nhẫn, thế mà Từ Kiếm vẫn không hề nao núng. Y dùng vô kiếm tạo thành một bức tường kim quang đánh bật những cành trâm rơi xuống đất, và tuyệt nhiên không hề rút thanh Huyết kiếm ra khỏi vỏ.

Vừa đánh rơi non ba mươi nhành trâm thì đôi vòng hỏa của Đinh Đinh ập tới. Từ Kiếm băng lên cao, chân đạp vào đôi vòng lửa của Đinh Đinh, đồng thời đưa vô kiếm về phía trước, đánh bật luôn ngọn Lang nha bông của Xung Hóa. Thân pháp của y nhanh không thể tưởng được, mặc dù đối đầu một lúc với Giang Nam thập tướng, bộ pháp của y không hề bán loạn, và tuyệt nhiên cũng chưa cần rút thanh kiếm ra khỏi vỏ.

Vừa đánh bật ngọn Lang nha bông, Từ Kiếm vừa nghiêng đầu thì cây tên của Triệu Tử Long đã bay xoạt qua sát bên tai y. Tránh được cây tên sát tử của Triệu Tử Long, phải thừa nhận Từ Kiếm Thường Nhẫn đã luyện võ công đến cảnh giới tâm ý, thần nhập làm một.

Y gần như đọc được ý niệm trong đầu đối phương, trước khi đối phương ra sát chiêu.

Vừa tránh cây tên của Triệu Tử Long thì đôi quý bút của Nhị Giang lại ập tới. Hai đầu bút đen nhánh, trông tựa như đầu của con mãng xà chụp thẳng vào Đan điền của Thường Nhẫn.

Thế công của Nhị Giang quả là hiểm độc và tàn nhẫn vô cùng. Nếu Thường Nhẫn tránh không được chiêu công này, nhất định Đan điền sẽ bể tung, hoặc như chỉ cần đôi quý bút chạm vào lớp trang y thôi, độc chất cũng sẽ xâm nhập vào Đan điền của y. Để cho độc nhập Đan điền, Thường Nhẫn không thể nào thoát được cái chết trước mắt.

Để tránh được đôi quý bút của Nhị Giang, Thường Nhẫn chỉ còn cách duy nhất là thoát về sau ba bộ, trong lúc y đang lơ lửng như thế này thì làm sao có điểm tựa để thoái bộ.

Ngoài mọi dự kiến của Giang Nam thập tướng và Nhất Phàm đại sư, Từ Kiếm Thường Nhẫn chẳng hề rút thanh Huyết kiếm, điểm đặc dị nhất từ lúc y giao thủ với Giang Nam thập tướng. Từ Kiếm Thường Nhẫn rú lên một tiếng lanh lảnh như rỗng ngân, bằng một thế hoài long quá bộ, lộn luôn một vòng trên không, khiến đôi quý bút lướt sạt ngang phía dưới.

Chỉ trong chớp mắt, Giang Nam thập tướng đã thi triển đúng bốn chiêu tuyệt học sở trường, vị chi tất cả là bốn mươi chiêu thế mà vẫn chưa bức ép được Thường Nhẫn phải rút thanh Từ Kiếm ra khỏi vỏ. Điều đó khiến cho Nhất Phàm đại sư phải bội phục và thắc mắc, lần ngưỡng mộ võ công của Thường Nhẫn.

Nhất Phàm đại sư nghĩ thầm :

- “Nếu như Thường Nhẫn rút Huyết kiếm có lẽ Giang Nam thập tướng đã chết dưới thanh Từ kiếm của gã rồi. Cuộc diện này xem ra Thường Nhẫn không muốn lấy mạng Giang Nam thập tướng, nên chỉ một mực chống đỡ bằng thân pháp siêu phàm của y mà thôi. Với võ công xuất thần nhập hóa của Thường Nhẫn, nếu y một mực sát tử Tiểu Quân thì Xảo Quỷ đã gặp một sát tinh có một không hai trên giang hồ.”

Từ ý niệm, Nhất Phàm đại sư quyết định thi thố tuyệt công Phật môn để hỗ trợ cho Giang Nam thập tướng.

Nhất Phàm đại sư hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi vận chuyển nguyên ngươn vào Đan điền, di hóa qua một vòng đại chu thiên, về mặt

nghiêm hẳn lại như đang ngồi trước bô đoàn Phật tổ.

Đại sư ngửa mặt đột ngột trở tuyệt công “Sư Tử Hồng” một công phu của Phật đạo có một không hai trong giang hồ. Tiếng rống “Sư Tử Hồng” của Nhất Phàm đại sư cất lên nghe như tiếng sấm vang động trời đất.

Giang Nam thập tướng đang thi triển tuyệt học đột ngột bị âm thanh Sư Tử Hồng làm cho thất thần, đồng loạt rút binh khí về.

Từ Kiếm Thường Nhân cũng bị tiếng “Sư Tử Hồng” của đại sư chùa Thiếu Lâm khống chế tâm thức. Y hơi bần thần loạn bộ pháp thì Nhất Phàm đại sư đã dụng luôn xâu chuỗi Phật gia, đâm luôn vào hai đại huyệt Vị Lữ và Đan điền của Thường Nhân. Nhất Phàm đại sư vừa ra chiêu công vừa niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật... Bản tăng phải bắt buộc làm như vậy.

Cạch... Cạch...

Bất thần bị đại sư phóng chuỗi hạt điểm huyệt, trong lúc tâm đã bất định bởi tiếng rống sư tử của Phật môn, Từ Kiếm Thường Nhân không thể tránh né kịp, hứng trọn luôn thể công của Nhất Phàm đại sư.

Y lao đảo rồi ngã xuống đất.

Tất nhiên Mang Vũ và Lý Lâm Kỳ đâu dễ vượt mặt cơ hội này.

Từ Kiếm Thường Nhân vừa ngã xuống, Mang Vũ đã tung mảnh lưới sắt trông chẳng khác lão chài quảng lưới chài cá. Mảnh lưới sắt chụp gọn xuống thân ảnh Từ Kiếm Thường Nhân như chụp một con kinh ngư đã bị mắc cạn.

Lý Lâm Kỳ xoạt chân, ngọn phi đao hiện ngay trên tay gãi.

Nhất Phàm đại sư vừa thấy phi đao trên tay Lý Lâm Kỳ biết ngay ý định của họ Lâm tính phóng phi đao lấy mạng Từ Kiếm Thường Nhân.

Nhất Phàm đại sư thét lớn :

- Dừng tay...

Tiếng quát của Nhất Phàm đại sư chậm hơn phi đao của Lý Lâm Kỳ một nhịp. Cánh tay của họ Lý vung lên, một ánh chớp bạc sáng ngời kẻ một đường thẳng tắp, cùng với âm thanh đó phi đao xé không khí tạo ra nghe buốt cả cột sống.

Nhất Phàm đại sư nhắm mắt, buột miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... A di đà Phật.

..... Bùm...

Một tiếng nổ phát ra ngay khi ngọn phi đao của Lý Lâm Kỳ còn cách mảnh lưới sắt trong có Từ Kiếm Thường Nhân độ hai gang tay.

Khói trắng tỏa ra mù mịt cùng với mùi xú khí khiến không một ai chịu được.

Giang Nam thập tướng, và Nhất Phàm đại sư sợ khí độc thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng liền cấp tốc bế khí, vận công phong tỏa ba mươi sáu huyệt đạo, đồng thời đưa tay bịt hai cánh mũi, nhưng cũng không sao chịu được cái mùi xú khí đó. Thế là tất cả mọi người phải nôn thốc, nôn tháo. Nhất Phàm đại sư phi thân về sau mười trượng để tránh cái mùi khó ngửi đó. Giang Nam thập tướng thấy đại sư chùa Thiếu Lâm lui ra mười trượng, cũng bắt chước thói bộ ra sau.

Khi vùng khói trắng tan, và mùi xú khí cũng chẳng còn, mọi người mới sực nhớ đến Từ Kiếm Thường Nhân.

Giang Nam thập tướng là những người đầu tiên phi thân về phía mảnh lưới sắt.

Mang Vũ thật kinh, quay lại nói với Nhất Phàm đại sư :

- Đại sư... hãy đến đây xem nè.

Nghe giọng hoảng hốt của Mang Vũ, Nhất Phàm đại sư băng đến bên Giang Nam thập tướng.

Trong mảnh lưới sắt chỉ có ngọn phi đao và xâu chuỗi hạt của đại sư nằm chổng chơ dưới đất, riêng mảnh lưới bình khí đặc dị của Mang Vũ thì bị cắt một đường dài.

Nhìn vết cắt đó, Mang Vũ lắc đầu, thở dài một tiếng :

- Chết Mang mỡ này rồi. Với vết cắt này, Mang mỡ phải mất trọn một con trăng mới có thể kết lại như cũ. Ai hại Mang mỡ đến cơ này chứ.

- A di đà Phật... Trong giang hồ đâu có thứ binh khí nào sắc bén có thể cắt mảnh lưới kim ty của Mang đại hiệp ngoài cây dao trùy thủ của...

Mang Vũ quay ngoắt qua đại sư hỏi :

- Đại sư! Cây dao trùy thủ đó của ai?

Nhất Phàm nhìn Mang Vũ, rồi cúi xuống lượm xâu chuỗi. Đại sư thở dài một tiếng nói :

- Lão nạp không hiểu được sao y lại hành động như vậy.

Mang Vũ hỏi thúc Nhất Phàm đại sư :

- Đại sư hãy nói đi... Trong giang hồ ai có dao cắt được mảnh lưới kim ty của Mang mỗ chứ?

- Còn ai nữa, ngoài Xảo Quỷ Tiểu Quân.

Giang Nam thập tướng buột miệng lập lại :

- Xảo Quỷ Tiểu Quân!

Đang Mỹ Dung cau mày :

- Xảo Quỷ Tiểu Quân? Bộ gã điên hay sao mà không biết chúng ta đã vì gã mà đối mặt với Tử Kiếm Thường Nhẫn. Đắc được cơ hội hạ thủ sát tinh của gã đầu phải dễ thế mà gã lại phá bình.

Đinh Đinh chấp tay sau lưng, lắc đầu nguầy nguậy :

- Nếu như Tiểu Quân không giết Tử Kiếm Thường Nhẫn thì nhất định y sẽ tìm chúng ta đòi lại món nợ này. Lúc đó...

- A di đà Phật!

Xung Hóa dựng cây Lang nha bông :

- Đại sư. Chúng ta làm sao bây giờ?

- Lão nạp cũng chưa biết tính sao nữa. Lúc này thấy các vị thi thố võ công với Tử Kiếm Thường Nhẫn, lão nạp thấy y tuyệt nhiên không màng đến chuyện rút kiếm để tỷ đấu. Nếu giả như y rút Huyết kiếm, có lẽ Giang Nam thập tướng đã thảm tử bởi kiếm chiêu của gã sát thủ đó rồi. Chính vậy lão nạp mới dừng đến công phu Sư Tử Hồng giúp các vị...

Đang Mỹ Dung dậm chân :

- Bao nhiêu người hợp lực mới có được cơ hội giếtặng gã Tử Kiếm Thường Nhẫn đó, thế mà Xảo Quỷ Tiểu Quân lại phá bình. Y muốn gì chứ? Y muốn giao cái mạng của y cho gã sát thủ đó à?

Đang Mỹ Dung lắc đầu :

- Xảo Quỷ Tiểu Quân có điên không vậy? Nhất định tôi phải tìm Tiểu Quân hỏi cho ra lẽ.

Đinh Đinh gật đầu :

- Đúng vậy. Tỷ tỷ nói đúng. Chúng ta phải tìm Tiểu Quân hỏi cho ra lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lâu thuyền, Vân tử, Lạc kiếm

Lâu thuyền “Nghề Thường vũ khúc”.

Hoàng Giang vốn đã có phong cảnh nên thơ hữu tình, đi trên dòng Hoàng Giang chẳng khác nào đi trên dải Ngân Hà, nhất là vào những đêm trời trong, có trăng có sao, Hoàng Giang càng huyền ảo không một nơi nào có thể sánh bằng. Nhưng nếu Hoàng Giang không có lâu thuyền “Nghề Thường vũ y

khúc” thì thiếu hẳn một nét chấm phá độc đáo trên bức tranh sơn thủy vốn đã được tạo hóa dày công kiến tạo.

Chẳng một ai biết chủ nhân “Lâu thuyền Nghê Thường vũ y khúc” là ai, nhưng chỉ một lần gặp chiếc lâu thuyền ấy thôi tất cũng có thể đoán được vị chủ nhân con thuyền này là bậc đại gia hào phú nhất đẳng trong thiên hạ. Nếu ai đã một lần gặp con thuyền đó sẽ hủy sinh ý niệm một lần được đặt chân lên thuyền, và ý niệm đó chỉ là ý niệm.

Còn đối với những văn nhân nho sĩ, thì lại càng ao ước được một lần đứng trên khoang thuyền rong ruổi theo dòng Hoàng Giang này sinh tứ thơ, và ý truyện.

Nhưng dễ có mấy ai được đặt chân lên chiếc thuyền thanh nhả đó lần nào, nên ý tưởng kia trở thành một cái gì thôi thúc trong lòng khách lãng tử thích ngấm non xanh thủy biếc. Thiên hạ cũng kháo nhau rằng, chủ nhân lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” là một con người lập dị, thích sống cuộc sống cô tịch, chỉ tìm sự cô đơn trên chiếc thuyền thanh nhả đó. Chưa một ai được chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” mời lên một lần, dù ngay cả những vị chức sắc đương triều, hay những bậc đại gia thế phiệt như kinh thành Trường An.

Cái cá tính lập dị ấy khiến mọi người chú ý hơn khi một lần, chủ nhân Lâu thuyền Nghê Thường vũ y khúc lại cung nghinh mấy đứa trẻ ăn mày ở Trường An lên thuyền vui một đêm tết Trung nguyên, nổi đình nổi đám trước mắt các đại gia hào phú và các vị chức sắc như muốn trêu chọc bọn người đó. Chính cá tính lập dị đó, mà tự xưng chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” có thêm ngoại danh “Cuồng Ngạo tử”.

Mặc cho ai nói gì cũng được, Lâu thuyền Nghê Thường vũ y khúc vẫn bồng bềnh trên dòng Hoàng Giang đúng vào đêm Trung nguyên để đón những đứa trẻ mặt hạn ở Trường An thành. Nó như một cây đình dưới mắt các vị chức sắc, đại gia hào phú. Mặc cho những lời chế giễu, nhưng chủ nhân Lâu thuyền cũng chẳng màng tới, thậm chí cũng chưa một ai thấy mặt vị chủ nhân đó. Sự bí hiểm ấy càng khiến cho mọi người thêm tò tò về chiếc thuyền có một không hai trên dòng Hoàng Giang này.

Ngay cả những đứa trẻ mặt hạn của Trường An, sau khi lên thuyền vui đêm Trung nguyên trở xuống, bộ mặt rạng rỡ cùng những chiếc đèn lồng ngũ sắc, cũng chỉ lác đác khi có người hỏi về chủ nhân chiếc thuyền đó.

Chúng chỉ có mỗi một câu trả lời :

- Năm sau đến tết Trung nguyên lại được lên thuyền nữa. Trên thuyền vui lắm. Trên đời này không có nơi nào vui hơn.

Và lần đầu tiên có một ngoại lệ, ngoại lệ này nếu có nói ra chắc chắn thiên hạ không bao giờ tin. Lần đầu tiên Lâu thuyền Nghê Thường vũ y khúc tiếp một nhân vật ngoài giang hồ, mà nhân vật đó là một sát thủ đã từng vấy máu bằng thanh Huyết kiếm.

Người đó chẳng ai khác chính là Từ Kiếm Thường Nhẫn.

Từ Kiếm Thường Nhẫn ngồi trên khoang thuyền, đưa mắt nhìn dòng Hoàng Giang.

Từ lúc y được hắc y nhân che mặt cứu đưa về chiếc Lâu thuyền này vẫn chưa được diện ngộ với ân nhân lần nào.

Y như một thượng khách đặc biệt, được các nàng mỹ nữ phục dịch chu đáo từ cái ăn đến cái mặc, nên càng muốn gặp chủ nhân Lâu thuyền. Một ngày, hai ngày, ba ngày, Từ Kiếm càng thất vọng hơn khi chẳng hề thấy mặt người vận hắc y đó.

Trăng đã lên tới đầu đỉnh núi. Thường Nhẫn thờ dài một tiếng. Y quyết định, nếu đêm nay không gặp chủ nhân chiếc thuyền này, nhất định y sẽ ly khai. Thường Nhẫn đã vận lại trang phục cũ của mình và y chỉ chờ con trăng kia lên tới đỉnh núi, là sẽ ra đi.

Thường Nhẫn băng khuâng nhìn dòng nước soi bóng trăng lấp lánh như một cái đĩa tròn phát quang. Y thờ dài một tiếng.

Vừa lúc đó hai nàng mỹ nữ bước ra. Họ gập mình thủ lễ với Thường Nhẫn. Sau khi thủ lễ, một nàng cất tiếng oanh nói :

- Chủ nhân chúng tôi thỉnh đại kiếm khách thưởng thức hảo tửu và điệu múa Nghê Thường vũ y khúc có một không hai trong thiên hạ.

Thường Nhẫn lắc đầu :

- Ba ngày qua Thường mỗ mong ngóng được gặp mặt ân nhân, nhưng ân nhân không bao giờ xuất đầu lộ diện. Thường mỗ quyết định ly khai khỏi con thuyền này.

Không dám làm phiền thêm các vị nữa.

- Chủ nhân tiện nữ biết kiếm khách sẽ rời thuyền đêm nay nên muốn tiễn kiếm khách bằng hảo tửu và vũ khúc này.

Thường Nhẫn suy nghĩ rồi hỏi :

- Sao ân nhân không cho tại hạ gặp mặt chứ?

- Kiếm khách sẽ được gặp mặt chủ nhân của tiện nữ.

- Nếu là ý muốn của ân nhân, Thường mỗ đành phải phục tùng.

Hai nàng mỹ nữ mỉm cười, lui trở vào trong khoang. Liền ngay đó hai nàng khác xuất hiện, trên tay họ là hai chiếc mâm vàng, trên có hai bầu rượu bằng ngọc, và hai cái chũng ngọc lưu ly.

Nhìn thấy bộ tửu ẩm đó thôi, Thường Nhẫn có thể khẳng định chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” giàu có cỡ nào rồi. Xét ra y là bậc đại gia nhứt đẳng trong giang hồ.

Hai nàng bưng mâm rượu đặt xuống trước mặt Thường Nhẫn rồi đứng hầu hai bên ghế.

Thường Nhẫn quay qua nói với họ :

- Tại hạ tự rót rượu được, không dám làm phiền nhị vị cô nương.

Một nàng mỉm cười nói :

- Kiểm khách đừng khách sáo. Để kiểm khách có được chung rượu ngon và thưởng thức hết cái hay cái đẹp của Nghê Thường vũ y khúc chỉ có Cúc Cúc, và Sư Sư mới làm được thôi.

Thường Nhẫn cau mày :

- Tại hạ có thể rót rượu được.

Cúc Cúc lắc đầu.

Sư Sư cầm bầu rượu, nói :

- Rượu trong bầu này không giống với thứ rượu ngoài giang hồ. Nó có tên là “Vân tửu”

- Lần đầu tiên tại hạ được nghe đến thứ rượu này.

- Lần đầu tiên kiểm khách nghe đến “Vân tửu” cũng đúng thôi, bởi “Vân tửu” chỉ có trên Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc”, “Vân tửu” được chưng cất theo phương pháp chưng cất của dân Thiệu Hưng, xuất xứ của Hảo tửu Trung Nguyên nhứt tửu Thiếu Nữ Nhi Hồng, nhưng Vân tửu lại có cái đặc dị khác.

- Đặc dị chỗ nào?

- Nước cất rượu “Vân tửu” không phải như nước bình thường mà chủ nhân của tiệm nữ phải lặn lội lên tận Tây Tạng chọn đỉnh núi cao nhất để hứng mây lấy nước cất rượu, nên nó mới có tên là “Vân tửu”.

- Thường mỗ không ngờ chủ nhân của nhị vị cô nương lại bận bịu với bầu rượu như vậy.

- Tửu đạo cũng là một nghệ thuật. Vân Tửu của Lâu thuyền Nghê Thường vũ y khúc không bao giờ đãi người bình thường. Người duy nhất được chủ nhân tiệm nữ mời uống “Vân tửu” là kiểm khách.

- Tại hạ được may mắn như vậy sao?

- Chủ nhân của Sư Sư rất mến tài nghệ của kiểm khách.

- Thường mỗ chắc không đáng được chủ nhân của nhị vị cô nương trọng thị như vậy.

Cúc Cúc lắc đầu :

- Kiểm khách đừng khách sáo. Nếu như kiểm khách không xứng đáng thì chủ nhân của tôi đã không để ngài đặt chân lên Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” rồi, dù cho kiểm khách có là đại quan nhứt phẩm triều đình, hay là thiên hạ vô địch kiếm hoặc là ẩn chủ võ lâm cũng vậy thôi.

- Thường mỗ chỉ là một tay kiếm sát thủ trong thiên hạ mà thôi, chắc chủ nhân của nhị vị cô nương có sự hiểu lầm.

- Chủ nhân của tiệm nữ không bao giờ nhìn lầm người. Chỉ có người nhìn lầm chủ nhân của tiệm nữ.

- Hành tung của ân nhân khiến tại hạ thắc mắc vô cùng.

- Kiểm khách đừng thắc mắc. Chủ nhân của tiệm nữ bình thường như những người khác mà thôi.

Sư sư cầm bầu rượu ngọc :

- Sư Sư nói tiếp về “Vân tửu” nhé. Do Vân tửu được cất bằng thứ nước hứng trên mây, nên khi cất thành Vân tửu, rượu trong và rất nhẹ, có thể ví như mây. Do đó “Vân tửu” mới được đựng trong bầu ngọc lưu ly không cho bốc hơi, khi rót rượu ra chén, nếu không có “Hàn Băng công” hỗ trợ, thì chẳng còn giọt “Vân tửu” nào trong chén cả.

Thường Nhãn cau mày :

- Nói vậy cô nương đây có Hàn Băng công. Môn công phu đã nổi tiếng trước đây?
- Không đâu gì kiếm khách, tôi may mắn đã luyện được thành Hàn Băng công.
- Hàn Băng công là một công phu đặc dị, ai luyện thành có thể xưng hùng xưng bá võ lâm, thế mà cô nương lại...

Sư Sư mỉm cười nói :

- Ý kiếm khách nói Sư Sư đã luyện thành Hàn Băng công sao không ra ngoài thi thố với thiên hạ mà lại chịu làm thân phận nô tỳ trên chiếc Lâu thuyền Nghê Thường vũ y khúc phải không?

Sư Sư nói đúng ý niệm của Thường Nhãn. Y đành gật đầu luôn :

- Quả thật Thường mỗ có ý niệm đó.

Sư Sư mỉm cười vận công vào hai cánh tay trắng nõn, rồi từ từ rót rượu ra chén. Rượu vừa rót ra khỏi chiếc bầu ngọc bốc khói như mây rồi nhanh chóng tụ thành nước đóng băng trong chén ngọc.

Cúc Cúc bung chén rượu đỏ dâng đến tay Từ Kiếm Thường Nhãn :

- Thành kiếm khách!

Thường Nhãn đón chén rượu, trong lúc đó Sư Sư phân giải :

- Sư Sư đã nói rồi. Được đặt chân lên Lâu thuyền Nghê Thường vũ y khúc là một ân huệ lớn. Nếu người muốn đặt chân lên đây mà không có sự ngưỡng mộ của chủ nhân tiểu nữ thì có là ân chủ võ lâm cũng không được. Vậy tiện nữ Sư Sư đã ở trên Lâu thuyền này thì còn cần gì thi thố với thiên hạ chứ. Ra ngoài giang hồ, tất có chút danh vọng vì đó, nhưng chưa chắc đã được bước lên Lâu thuyền này đâu.
- Nghe cô nương nói, Thường mỗ càng khám phục chủ nhân chiếc thuyền trang nhã này.
- Kiếm khách quá khen!

Thường Nhãn vừa nói vừa đón chén rượu của Cúc Cúc. Y tưởng tượng chiếc chén kia chắc chắn phải lạnh như băng hàn sau khi Sư Sư dụng Hàn Băng công để rót “Vân tửu”, nhưng tay vừa chạm vào chiếc chén ngọc, Thường Nhãn lại càng ngạc nhiên hơn.

Cái chén không lạnh mà lại ấm ấm. Y nhìn Cúc Cúc, cất tiếng hỏi :

- Đáng lẽ ra cái chén ngọc này phải lạnh sau khi Sư Sư cô nương thi thố Hàn Băng công, sao bây giờ nó lại ấm?
- Kiếm khách thắc mắc cũng đúng thôi. Nếu như tôi không dùng hỏa công để làm tan số rượu đã đóng băng thì kiếm khách đâu thể thưởng thức hảo tửu được.

Thường Nhãn trở mắt nhìn nàng :

- Cô nương luyện được Hỏa công? Nhị vị cô nương đều là những hảo thủ trong giang hồ.

Cúc Cúc lắc đầu :

- Kiếm khách quá khen, chẳng qua chúng tôi luyện công cốt cũng chỉ muốn hầu rượu cho chủ nhân.
- Hầu rượu mà luyện thành Hàn công và Hỏa công, không biết võ công chủ nhân nhị vị cô nương còn đến bậc nào nữa.

Sư Sư lắc đầu :

- Kiếm khách đừng hiểu lầm. Võ công của chủ nhân rất xoàng xĩnh, ngoài mỗi tuyệt chiêu đối ẩm thì chẳng ai bằng.
- Chuyện này tại hạ có năm mơ cũng không nghĩ tới được.

Cúc Cúc hỏi Thường Nhãn :

- Mời kiếm khách thưởng thức hảo tửu, kéo ghế lâu phải phiền đến Sư Sư tỷ tỷ.

Thường Nhãn gật đầu. Y nâng chén ngọc nhấp số rượu trong chén. Y ngạc nhiên vô cùng khi “Vân tửu” vừa trôi qua miệng đã biến thành khí tửu lan tỏa nhanh trong cơ thể.

Mùi rượu thơm nồng xộc cả qua cánh mũi của Thường Nhãn để phả ra ngoài, khiến y phải ngáy ngất.

Thường Nhấn buột miệng nói :

- Hào tửu... Hào tửu...

Thần trí của y lảng lảng, ngất ngưỡng. Thường Nhấn nhìn bầu rượu ngọc :

- Vân tửu đúng là hảo tửu có một không hai trong giang hồ.

Sur Sur mỉm cười :

- Kiếm khách quá khen.

- Tại hạ không bao giờ ngoa ngôn. Với “Vân tửu” một người có tửu lượng Túy Tiên cũng không thể uống hết bầu rượu này.

Cúc Cúc nói :

- Túy Tiên Thượng Quan Nhưộng cũng chỉ uống được một chén “Vân tửu” đã lặn quay.

Đúng như Cúc Cúc nói, Thường Nhấn cũng vậy, mặc dù thường ngày y dùng rượu để giải khuây trong sự tịch mịch cô đơn.

Sur Sur cầm bầu rượu ngọc, thỏ thẻ nói :

- Thịnh kiếm khách thưởng thức điệu múa Nghê Thường vũ y khúc do tỷ tỷ Trân Trân biểu diễn.

Cúc Cúc hướng về khoang thuyền :

- Mời tỷ tỷ!

Cửa khoang mở ra, Trân Trân xuất hiện, nàng chính là người đầu tiên đến gặp Thường Nhấn, lần này Trân Trân xuất hiện với bộ trang y dính ngọc dạ minh châu, lấp lánh trông như Hằng Nga giáng thế, Dương quý phi sống lại, xinh đẹp tuyệt trần.

Trân Trân vốn đã có nhan sắc, lại được thêm bộ y trang lộng lẫy trông nàng quá đẹp. Đẹp đến độ Thường Nhấn phải đưa tay dụi mắt.

Ngay cả Thường Nhấn cũng phải nghĩ thầm :

- “Mình đang nằm mơ chăng?”

Từ trong khoang thuyền tiếng nhạc trỗi lên. Tiếng nhạc nghe réo rắt với những cung âm trầm bổng khiến người nghe phải liên tưởng đến một cõi tiên bồng trên thượng giới.

Trân Trân bắt đầu múa theo khúc nhạc trầm bổng kia. Động tác của nàng uyển chuyển nhẹ nhàng, và di chuyển chỉ trên mười đầu ngón chân, trông tợ như lướt trên sàn thuyền.

Thường Nhấn chú nhãn vào từng động tác của Trân Trân, mắt y không chớp tưởng như muốn thấu tóm tất cả những gì mình đang thấy vào hai con ngươi sáng quắc.

Tiếng nhạc réo rắt trỗi lên dồn dập, và Trân Trân theo tiếng nhạc dồn dã kia, điểm mũi hài xoay tròn vun vút, tạo thành đóa hoa huyền ảo, phát dạ quang lấp lánh do những hạt dạ minh châu kết thành.

Tiếng nhạc đột ngột ngừng hẳn, trước mắt Từ Kiếm Thường Nhấn, Trân Trân đúng là một nàng tiên với đôi thu nhãn long lanh trong vắt trong tư thế qui, tợ như một pho tượng mỹ nhân sống động.

Từ Kiếm Thường Nhấn vốn bình thời rất lạnh đạm, nhưng bây giờ phải buột miệng thốt :

- Tuyệt quá... Hay quá... Dù cho có đổi chức ấn chủ võ lâm với chiếc Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” tại hạ cũng không đổi.

Trân Trân xá Từ Kiếm Thường Nhấn rồi lui gót vào trong khoang thuyền.

Sur Sur lại rót rượu “Vân tửu” ra chén. Cúc Cúc dâng rượu cho Thường Nhấn :

- Chén rượu này chủ nhân của tôi tiễn kiếm khách.

Từ Kiếm cầm chén rượu uống cạn, rồi hỏi Cúc Cúc :

- Tại hạ xin được một lần gặp ân nhân chủ Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc”.

- Tất nhiên kiếm khách sẽ được gặp, nhưng trước khi hội kiến với chủ nhân, chủ nhân muốn nhờ kiếm khách xem qua thứ này.

Thường Nhấn gật đầu :

- Xin cô nương cho tại hạ xem.

Cúc Cúc vỗ tay. Một tên tiểu đồng trong khoang thuyền bước ra, trên tay gã là chiếc mâm, trên cái mâm đó có một mảnh lụa trắng.

Tiểu đồng bưng mâm có mảnh lụa xuống trước mặt Thường Nhấn.

Sư Sư, Cúc Cúc cùng gã tiểu đồng lùi lại hai bộ.

Thường Nhấn mở miếng lụa trắng ra xem. Trên mảnh lụa có hàng chữ triện, nét chữ mảnh khảnh, sắc nét như rồng bay phượng múa.

“Nhan Tử viết :

Con chim lúc cùng tới mỏ, giống thú lúc cùng thì quèo, người lúc cùng thì phản. Từ xưa tới nay chưa có ai làm điều ác mà không bị nguy bao giờ”.

Dưới hàng chữ viết câu nói của Nhan Tử là khẩu quyết luyện một chiêu kiếm có tên là “Lạc An phổ kiếm”.

Thường Nhấn cầm miếng lụa hai tay run run. Y không bản loạn tâm định sao được, bởi chiêu kiếm trong mảnh lụa trắng này vô cùng huyền diệu. Có thể nói, bất cứ một người luyện kiếm nào khi thấy khẩu quyết “Lạc An phổ kiếm” chẳng khác nào gặp đặng kỳ duyên mà bản thân không bao giờ ngờ được.

Từ Kiếm Thường Nhấn vốn là kiếm thủ đã từng luyện độc kiếm từ chiêu đề đối mặt quyết đấu với Tiểu Quân, thế mà khi đọc khẩu quyết “Lạc An phổ kiếm” cũng bị cuốn vào chiêu kiếm đặc dị đó.

Thường Nhấn thờ dài một tiếng, ngược lên nhìn Sư Sư :

- Cô nương, hôm nay tại hạ mới được chủ nhân của các vị mở mắt. Trong giang hồ núi cao vẫn có núi cao hơn. Thường mỗ tự nhận là một kiếm thủ, và đã từng lấy mạng bao nhiêu kiếm thủ, nhưng so với chủ nhân Lâu thuyền chỉ là con đom đóm so với vàng dương quang.

Sư Sư từ tốn đáp lời Thường Nhấn :

- Kiếm khách quá đề cao chủ nhân của tiểu nữ mà thôi. Chủ nhân của tiểu nữ chẳng đáng được nhận những lời khen như kiếm khách nói đâu. Nếu kiếm khách thấy “Lạc An phổ kiếm” có chỗ dụng được, chủ nhân tôi xin tặng cho người.

Thường Nhấn lắc đầu :

- Quả thật tại hạ rất...

Cúc Cúc khoát tay :

- Kiếm khách đừng khách sáo, hãy giữ lấy “Lạc An phổ kiếm” mà sử dụng. Chủ nhân của tôi không màng đến nó đâu. Kiếm khách được chủ nhân của chúng tôi trọng như vậy vì chủ nhân của chúng tôi đã thấy ngạo khí kiêu dũng của kiếm khách khi giao đấu với Giang Nam thập tướng. Nếu trong trận đấu đó, kiếm khách chịu nhọc công rút thanh kiếm ra khỏi vỏ thì Giang Nam thập tướng đã bị xóa tên trong giang hồ rồi.

- Tại hạ không ngờ chủ nhân Lâu thuyền “Nghề Thường vũ y khúc” lại có thể thấy được điều đó. Vốn tại hạ đã luyện mỗi một thức chiêu độc kiếm đề lấy mạng Tiểu Quân. Chiêu kiếm đó tại hạ đã giữ sát khí đến tầng sau cùng, nên không thể làm mất sát kiếm trước khi đối mặt với Xảo Quỷ Tiểu Quân.

- Kiếm khách có hận thù với Xảo Quỷ Tiểu Quân. Cái hận đó phải cao như núi, sâu như vực nên mới chủ tâm luyện một chiêu kiếm chỉ đối phó với Tiểu Quân mà thôi.

Thường Nhấn lắc đầu, thờ ra :

- Tại hạ chẳng có hận thù gì với Tiểu Quân cả, mà chỉ làm theo sứ mạng của mình.

Sư Sư nheo mày :

- Sứ mạng.

- Cô nương sẽ hỏi ai đã giao sứ mạng giết Tiểu Quân cho tại hạ?

Thường Nhấn lắc đầu :

- Tại hạ không thể nói được.

Y gấp mảnh lụa đặt trả lại chiếc mâm, hướng mắt về phía khoang thuyền, từ tốn nói :

- Tại hạ không được may mắn diện ngộ với ân nhân, nhưng sẽ không bao giờ quên những ngày được lưu lại trên Lâu thuyền, hẹn có ngày sẽ báo đáp.

Thường Nhẫn toan quay bước đi đến be thuyền. Cúc Cúc đã lạng người chặn trước mặt Thường Nhẫn :

- Kiếm khách! Chủ nhân của chúng tôi có nhã ý gởi cho kiếm khách khẩu quyết “Lạc An phổ kiếm”, mong kiếm khách vị tình tri kỷ mà nhận lấy.

Thường Nhẫn lưỡng lự.

Sư Sư bước đến bên gã :

- Khẩu quyết “Lạc An phổ kiếm” nếu một người như kiếm khách, thông tư tuệ mẫn thì luyện không quá hai mươi bốn canh giờ. Kiếm khách luyện xong “Lạc An phổ kiếm” nhất định chủ nhân của tôi sẽ diện ngộ người.

- Chủ nhân của nhị vị cô nương muốn như vậy, Thường mỗ đành tuân phục thôi.

Cúc Cúc cười mỉm :

- Nếu kiếm khách đã nhận thì cứ ở đây luyện kiếm.

Thường Nhẫn lắc đầu :

- Tại hạ không muốn làm phiền chủ nhân của nhị vị cô nương thêm nữa.

Y cầm mảnh lụa gấp lại nhét vào thắt lưng, rồi ôm quyền xá Cúc Cúc và Sư Sư :

- Hẹn ngày tái ngộ!

Sư Sư xá Thường Nhẫn :

- Kiếm khách bảo trọng!

Cúc Cúc cũng xá gã :

- Sau hai mươi bốn canh giờ, nếu kiếm khách luyện thành Lạc an phổ kiếm hãy đến lầu “Bách tửu”, nhất định chủ nhân của chúng tôi sẽ đến diện ngộ với người.

- Tại hạ ghi nhớ.

Cúc Cúc và Sư Sư dẫn Thường Nhẫn ra be thuyền, chỉ chiếc xuồng nhỏ cột sát bên :

- Chủ nhân chúng tôi biết đêm nay kiếm khách thế nào cũng rời khỏi Lâu thuyền, nên chuẩn bị sẵn cho người chiếc xuồng nan này.

- Một lần nữa tại hạ đa tạ chủ nhân Lâu thuyền và tấm lòng quảng đại của nhị vị cô nương.

Y nói xong phi thân xuống chiếc thuyền nan, cùng lúc đó Sư Sư đã cởi dây thừng, để con thuyền nhỏ tách ra khỏi chiếc lầu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc”.

Khi Thường Nhẫn ly khai khỏi lầu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” thì Mỹ Hằng từ trong khoang thuyền ôm đàn bước ra.

Mỹ Hằng tủm tỉm cười :

- Nhị vị tỷ tỷ hành sự rất cao minh...

Sư Sư bước đến bên Mỹ Hằng :

- Mỹ Hằng, Từ Kiếm Thường Nhẫn luyện kiếm chỉ vì muốn lấy mạng Tiểu Quân, sao Mỹ Hằng lại còn đưa thêm cho y “Lạc An phổ kiếm”. Làm như vậy chẳng khác nào chấp cánh cho hổ, Tiểu Quân làm sao đối kháng lại gã chứ?

Mỹ Hằng chấp tay sau lưng, bước ra be thuyền nhìn dòng Hoàng Giang.

- Trước đây muội cũng có ý nghĩa như nhị vị tỷ tỷ, nhưng sau mới nghiệm ra.

Nàng quay lại nhìn Sư Sư và Cúc Cúc :

- Trong giang hồ còn ai thông minh hơn Xảo Quỷ Tiểu Quân. Qua việc này muội mới phát hiện Tiểu Quân là kẻ thông minh nhất thiên hạ.

Cúc Cúc nheo mày nhìn Mỹ Hằng :

- Cúc Cúc không hiểu ý của muội!

Mỹ Hằng cười mỉm rồi nói :

- Nhị vị tỷ tỷ tin đi. Bây giờ Tiểu Quân đến lầu “Bách tửu” uống trăm cân lượng say khướt nhưng Tử Kiếm Thường Nhẫn vẫn không làm gì được Tiểu Quân.

Sur Sur hỏi :

- Muội có thể giải thích rõ được không?

- Muội chỉ kết lại một câu, Tiểu Quân là xảo quỷ thông minh nhất trong thiên hạ tất có cách trị độc kiểm sát chiêu của Thường Nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Trong Bách Tửu lầu

Lầu Bách Tửu.

Đúng với cái tên mà chủ nhân lầu Bách Tửu tự đặt cho tòa lầu này. Trong Bách Tửu lầu không thiếu một thứ rượu nào, có thể nói đó là một cái kho rượu trong thiên hạ, ai muốn dùng thứ rượu thật đặc biệt, như Trung Nguyên nhứt tửu, Thiếu Nữ Nhi Hồng, Bách Hoa tửu, Kim Kê tửu, Hầm Tước tửu cùng có, nhưng đừng có đòi hỏi quá, bởi rượu trong Bách Tửu lầu không có sự tinh khiết cho riêng từng thứ rượu.

Ai thích uống rượu cứ đặt chân đến đây mà uống đến say mềm mới thôi, đó đó Bách Tửu lầu trở thành nơi hội ngộ của những tay ma men nổi tiếng trong giang hồ. Tất nhiên chủ nhân Bách Tửu lầu là một thương nhân, nên cũng biết cách lôi kéo những con ma say rượu đến tòa lầu của lão.

Cặp mắt cá chết, hàm râu cá chốt, cùng với bộ mặt dài như mặt ngựa cũng đủ nói lên sự giáo hoạt vốn có của những tay buôn rượu, biết chiêu khách để thâu tóm kim lượng vào hầu bao cho đầy.

Ngay tòa chính sảnh Bách Tửu lầu là một tấm bảng sơn son thếp vàng, trên tấm bảng đó đề tên những hảo tửu nổi tiếng trong thiên hạ. Tất nhiên chủ nhân Bách Tửu lầu muốn phô trương tấm bảng đó để chiêu dụ sự thi thố tửu lượng của ma men mà thôi.

Hai bên tấm bảng đó là vài vò rượu khổng lồ, ít ra phải chứa được ngàn cân, như khiêu khích những ai muốn thi thố tửu lượng mình.

Cũng như mọi ngày, Bách Tửu lầu tập nập khách thập phương ra vào nườm nượp.

Lúc vào thì áo mũ chỉnh tề, khi trở ra chẳng một ai còn giữ được vẻ đạo cốt lúc ban đầu.

Để làm cho Bách Tửu lầu bớt đi phần nào sự hỗn tạp, nhớp nháp, chủ nhân Bách Tửu lầu cũng biết tạo dựng thêm một khu phòng riêng dành cho những đại gia hào phú nhất kinh thành. Trong khu đặc biệt đó, tất nhiên khách sẽ được hưởng sự phục dịch chu đáo hơn.

Thúy Ngân Đài cùng với Thiên Sơn Quý Kiếm bước vào trong Bách Tửu lầu. Sự xuất hiện của nàng chẳng khác nào tiên nữ giáng thân xuống ngay giữa bầy quỷ háo sắc.

Ngân Đài mặc dù nhận ra những cặp mắt hau háu chiếu vào mình nhưng vẫn phớt lờ, sánh vai cùng Thiên Sơn Quý Kiếm.

Nàng tiến thẳng đến bên quầy :

- Lầu chủ thu dọn cho bốn cô nương một chỗ uống rượu khang trang.

Gã lầu chủ nhìn nàng từ đầu đến chân. Y chỉ cái bàn đặt ngay góc nhà chính sảnh :

- Cô nương và lão trượng đây đến bàn kia. Tôi sẽ sai gia nhân bưng rượu cho hai vị. Chẳng hay hai vị dùng thứ rượu gì?

Ngân Đài cau mày :

- Lầu chủ bắt bốn cô nương ngồi chung với đám tửu hèn này à?

Gã lầu chủ mỉm cười :

- Bách Tửu lầu của tôi chỉ bán rượu trong gian chính sảnh này thôi.

Thiên Sơn Quý Kiếm nhướng mắt nhìn lầu chủ. Lão từ từ đưa mắt dời về phía tấm bảng sơn son thếp vàng :

- Lão quý... Ngươi muốn lão phu ngồi chung với đám tử hèn này?

Gã lầu chủ cười ruồi :

- Lão tiên bối thông cảm cho tại hạ... Bách Tử lâu chỉ có thể tiếp nhị vị trong gian nhà này thôi.

Y liếc qua Ngân Đài :

- Vị cô nương đây sắc nước hương trời, ngồi chung với các vị hảo hán càng hay chứ sao.

Thiên Sơn Quý Kiếm khịt mũi một cái :

- Ý của ngươi bất tiểu nữ đây làm cánh hoa cho lũ tử hèn chiêm ngưỡng.

Lầu chủ lắc đầu :

- Lão trượng đừng nghĩ vậy... Tại hạ đây đâu dám có ý tương đó.

Thiên Sơn Quý Kiếm gật gù :

- Vậy cũng được.

Nói dứt lời, Thiên Sơn Quý Kiếm nắm tay Ngân Đài tiến đến chiếc bàn kê ngay góc nhà đại sảnh.

Sau khi an vị rồi, Thiên Sơn Quý Kiếm mới hỏi Thúy Ngân Đài :

- Tiểu nữ đoán chắc Xảo Quý Tiểu Quân sẽ đến Bách Tử lâu à?

Ngân Đài gật đầu :

- Chắc chắn y sẽ đến.

- Y cũng là con ma men?

- Tử lượng của Tiểu Quân rất cao, nhưng không biết y có phải là ma men không?

Trong lúc Ngân Đài và Thiên Sơn Quý Kiếm nói chuyện với nhau thì quần hào cứ chăm chăm nhìn Ngân Đài quên cả uống rượu.

Một gã đại hán lực lưỡng, vận trường thư sinh bước lại bàn Ngân Đài.

Y nhìn nàng, giả là cười nói :

- Bách Tử lâu lần đầu tiên được một giai nhân ghé bước vào, tại hạ mạo phép xin được mời cô nương một chung rượu.

Ngân Đài cau mày nhìn gã, rồi khoát tay :

- Bỏ cô nương không thích uống rượu của các hạ.

- Cô nương chê rượu của Giang Thế Lâm?

Ngân Đài chau hai cánh môi :

- Hừ... Ta nói không uống là không uống.

- Giang mỗ thỉnh cô nương!

Thiên Sơn Quý Kiếm cười ruồi, rồi ngược lên nói với Giang Thế Lâm.

- Giang công tử không mời lão phu?

- Tại hạ sẽ mời lão sau.

Thiên Sơn Quý Kiếm dời mắt qua Thúy Ngân Đài :

- Diệt nữ không thích vui một chút à?

Lão vuốt chòm râu bạc, tăng hắng nói với Ngân Đài :

- Bước chân vào Bách Tử lâu, gặp lão lâu chủ, cùng với cảnh nhốn nháo này, lão phu quả chẳng cao hứng tí nào. Nếu như Xảo Quỷ đến đây, mà đông khách nhân như vậy, lão thấy cũng bất tiện lắm.

Thúy Ngân Đài nhìn Thiên Sơn Quỷ Kiếm :

- Tiền bối muốn chúng ta thành thoi chứ gì?

Thiên Sơn Quỷ Kiếm gật đầu :

- Ôn ào quá cũng mất hay.

Ngân Đài gật đầu, nhìn lại Giang Thế Lâm. Nàng nở một nụ cười duyên khiến họ Giang phải ngó ngán nhìn.

Ngân Đài nhìn gã nói :

- Trong Bách Tử lâu đông người quá. Muội tiếp huynh một chén rượu hóa ra đánh mất sự đoan chính của mình. Nếu như Giang huynh đuổi hết đám thực khách trong lâu này ra ngoài, muội sẵn sàng hầu tiếp huynh mười cân rượu.

Nghe Ngân Đài nói, đôi mắt của Giang Thế Lâm sáng hẳn lên. Y đặt chén rượu xuống bàn, ưỡn ngực nói :

- Muội chờ Giang huynh một chút. Tại Trường An và quanh Bách Tử lâu không ai không biết Đào Hoa công tử Giang Thế Lâm.

Nghe gã công tử xưng đại danh, Thúy Ngân Đài phải mím môi mới nén được tiếng cười.

Giang Thế Lâm quay lại quần hào. Đôi mắt của gã trợn ngược, gã đồng dục nói :

- Hôm nay Bách Tử lâu có sự quá vãng của sư muội tại hạ. Giang mỗ muốn các vị rời ngay khỏi tòa lâu để nhường chỗ cho Giang mỗ tiếp sư muội và lão nhân gia.

Giang Thế Lâm vừa nói vừa móc ra hai nén kim ngân, mỗi nén đoán chừng khoảng ba lượng.

Y giơ cao hai nén kim ngân vàng óng đó, nghênh mặt kiêu hãnh nói :

- Tất cả số rượu các vị đã uống, tại hạ sẽ thanh toán hết cho Lâu chủ.

Khách nhân nghe Giang Thế Lâm nói, liền ồn ào hẳn lên. Họ như ong vỡ tổ, vỡ cánh rì rì. Liền sau đó độ hơn mười người dõng dạc ngồi đến trước mặt Giang Thế Lâm ôm quyền xá gã một xá rồi nói :

- Giang công tử cần gian chính lâu này, anh em chúng tôi xin nhường lại cho công tử.

Giang Thế Lâm mỉm cười, nhìn họ gật gù :

- Đa tạ các vị!

Mười người kia quay trở xuống lầu. Mười người đó đi rồi thì mười người khác, chỉ trong khoảng khắc tòa chính lâu chỉ còn lại ba người. Ba vị khách nhân kia mỗi người ngồi một bàn, họ lặng lẽ rót rượu ra chén nhấp từng ngụm chẳng màng đến lời của Giang Thế Lâm.

Thiên Sơn Quỷ Kiếm nheo mắt với Ngân Đài :

- Diệt nữ thấy chưa... thế nào cũng có người chống lại Giang công tử mà.

Thiên Sơn Quỷ Kiếm vừa dứt lời thì từ ngoài cửa Từ Kiếm Thường Nhẫn bước vào.

Vừa thấy Thường Nhẫn, Ngân Đài vội ngoảnh mặt vào trong truyền âm nhập mật nói với Thiên Sơn Quỷ Kiếm :

- Lão trượng biết gã vừa mới vào chứ?

- Diệt nữ nói ai?

- Gã kiếm khách vừa mới vào đó.

Thiên Sơn Quỷ Kiếm nheo mắt nhìn nàng rồi lắc đầu :

- Lão chưa hề biết gã đó, cũng chưa từng thấy qua mặt Tiểu Quân. Vừa ra giang hồ, lão chỉ nghe tiếng mỗi một Xảo Quỷ mà ai ai cũng nhắc đến.

- Ngân Đài quên... Lão trượng đã ẩn tích một trăm năm rồi nên không biết gã... Gã kiếm khách vừa mới bước vào đó chính là Tử Kiếm Thường Nhẫn. Một kiếm thủ khét tiếng trong giang hồ, y là sát tinh của Xảo Quỷ Tiểu Quân. Hắn đến Bách Tù lâu, nhất định Tiểu Quân sẽ đến đây.

- Thế thì tốt cho lão phu quá.

Trong lúc đó, Giang Thế Lâm sau khi đuổi tất cả khách nhân chỉ còn lại ba người chưa chịu rời bàn thì chạm mặt với Thường Nhẫn. Vừa đối nhãn với đôi mắt của Thường Nhẫn, Giang Thế Lâm bất giác lạnh cột sống. Gã rụt rè hỏi :

- Các hạ đây hình như là... là...

Thiên Sơn Quỷ Kiếm nheo mày, cất tiếng oang oang :

- Giang công tử còn hỏi nữa... Y chính là Thường Nhẫn đấy.

Tử Kiếm Thường Nhẫn nghe có người nói đến tên mình, liền dời đôi mắt cá chết về phía bàn của Thiên Sơn Quỷ Kiếm. Y chớp mắt một cái, khi nhận ra cây long trượng gác ngay vách tường :

- Lão tiền bối là Thiên Sơn Quỷ Kiếm?

- A... Người nhận ra lão phu... Hay lắm, lần đầu tiên có người nhận ra lão...

Giang Thế Lâm một lần nữa thót ruột. Thiên Sơn Quỷ Kiếm là kiếm thủ nổi danh cách đây trăm năm, ai cũng ngỡ quỷ kiếm đã thành đất từ lâu rồi, không ngờ hôm nay trong một lúc y lại đối mặt với hai kiếm thủ sát nhân một đời trước, một đời nay, nên không còn bụng dạ nào nghĩ đến chuyện hâu rệu với Ngân Đài.

Thế Lâm quay lại Ngân Đài :

- Cô nương... Hôm nay tại hạ có chút chuyện không tiện bồi tiếp cô nương. Hẹn cô nương khi khác, Giang mỗ sẽ bồi ỉm.

Ngân Đài gật đầu :

- Giang công tử không có nhã hứng, vậy kiếu từ.

Giang Thế Lâm vừa quay bước toan xuống cầu thang thì một gã Cái bang với bộ mặt khắc khổ, tay chân không khéo bật đứng dậy cản đường gã :

- Giang công tử đã hứa trả kim lượng cho Lâu chủ, phiền công tử trả hết đã.

Giang Thế Lâm trừng mắt :

- Người không có quyền bắt ta phục vụ người. Hừ! Cái bang hôi thúi cũng có quyền bắt Giang mỗ đãi rượu sao?

Gã Cái bang cười hề hề :

- Tiểu nhân không ép công tử.. Nhưng tại vì công tử đã hứa rồi mà... Nếu công tử không giữ lời tiểu cái đầu có chịu.

Y dứt lời chớp nhoáng phóng chỉ điểm luôn vào hai đại huyệt Kiên Tĩnh của Giang Thế Lâm. Bị đứng bất động Giang Thế Lâm chỉ biết tròn mắt, sững sờ nhìn gã tiểu cái.

Y lắp bắp nói :

- Tiểu quý thối tha... Người muốn gì?

Gã tiểu cái dí miệng vào tai Thế Lâm :

- Tiểu cái sẽ cất lưng quần Giang công tử, bắt Giang công tử trần như nhộng ra ngoài kia cho mọi người nhìn chút chút...

- Tiểu quý!

Gã Cái bang vẫn trơ trên :

- Một chút kim ngân đầu đáng gì với đại gia Giang công tử chứ. Nam nhi nói là phải làm. Tiểu quý biết công tử hay đổi ý mới ngồi lì ở lại đó.

- Người giải huyệt cho Giang mỗ đi, rồi ta sẽ trao kim lượng cho người.

- Tiểu cái không cần... Giang công tử cứ gọi kim lượng cho Lâu chủ.

- Được rồi.

Tiểu cái giải huyết cho Giang Thế Lâm. Y gần giọng nói :

- Giang công tử đừng nuốt lời đấy, tiểu cái đã găm một sợi tóc độc lên đầu công tử rồi. Nếu như Giang công tử trở mặt thì chỉ trong ba canh giờ da thịt sẽ bị thối rữa, dù có ngàn vàng cũng không cứu mạng được đâu.

- Ngươi dám...

Gã tiểu cái dí sát miệng vào mặt Giang Thế Lâm :

- Tiểu Quân đã nói là làm. Công tử biết rồi đấy.

- Ngươi... ngươi chính là...

- Thôi, Giang công tử tìm Lầu chủ đi, rồi tại hạ có cách lấy bửu bối về.

Tiểu Quân nói xong quay lại bàn thân nhiên rót rượu uống từng chén đầy.

Giang Thế Lâm đảo mắt một lượt. Gã rửa thắm :

- “Không biết hôm nay mình bị xúi quẩy gì mà một lúc gặp toàn là những cao thủ tuyệt luân trong giang hồ”.

Nghĩ như vậy, y đành đến quầy, trả hai thoi vàng, vị chi sáu lượng cho lão Lầu chủ.

Trả xong số kim ngân đó, Giang Thế Lâm lần luôn xuống lầu như bị ma đuổi chẳng hề quay đầu lại.

Thường Nhẫn chọn chiếc bàn kê ngay chính diện. Gã gọi một lúc hai cân rượu ngon.

Thiên Sơn Quý Kiếm tăng háng, rồi dời chỗ đến bên Thường Nhẫn :

- Lão phu mạn phép hỏi kiếm thủ... Phải người đang chờ Xảo Quỷ Tiểu Quân?

Thường Nhẫn lắc đầu :

- Tại hạ chờ người khác.

- Không chờ Tiểu Quân, vậy chờ ai?

- Người này còn hơn cả Tiểu Quân bội phần.

Nghe Từ Kiếm nói Ngân Đài không khỏi thắc mắc, liền dời luôn qua bàn gã :

- Thường các hạ nói chờ người nào mà còn hơn Tiểu Quân?

Thường Nhẫn nhìn nàng :

- Thì ra là cô nương. Cô nương đến đây để chờ Xảo Quỷ Tiểu Quân?

- Không phải một mình tôi đâu, mà Thiên Sơn lão trượng cũng chờ Tiểu Quân.

- Nếu gặp Tiểu Quân ở đây. Thường mỗ sẽ chửi vào mặt y là con rùa rút cổ.

Ngân Đài tròn mắt :

- Sao lại chửi y... Y đắc tội gì với các hạ à?

- Y là kẻ bội ngôn thất tín, không đáng mặt đệ thiên hạ nữa.

- Y thất hẹn với các hạ không đến hồ Lạc Thủy.

- Y quá quý cái mạng mình. Thường mỗ cảm thấy hối tiếc khi luyện độc kiếm để đối phó với Tiểu Quân.

Thiên Sơn Quý Kiếm lắc đầu :

- Ngươi nói khiến lão phu ngỡ Tiểu Quân là hạng người mạt hạng trong giang hồ.

- Đối với Thường mỗ y chỉ là kẻ mạt hạng mà thôi.

- Thế mà mọi người đều tôn xưng y... Nghĩ cũng lạ thật. Lão phu chưa diện ngộ hán càng thắc mắc hơn.

Tiểu Quân lúc đó đã lên ra sau quầy lão lâu chủ. Y khệ nệ bụng hai vò rượu trên hai mươi cân đặt lên quầy. Đặt xong hai bầu rượu đó, y cất giọng oang oang :

- Rượu này của Giang công tử đãi các vị. Mời các vị đến thưởng thức.

Nghe gã nói vậy, mọi người đồng loạt quay lại nhìn Tiểu Quân.

Thúy Ngân Đài thoáng cau mày. Nàng ngờ ngợ đôi mắt của gã tiểu cái này đã gặp một lần ở đâu đó.

Phớt lờ ánh mắt của Ngân Đài. Tiểu Quân rót rượu vào ba bầu rượu, bung đến bàn của Thiên Sơn Quý Kiếm, Thường Nhân và Ngân Đài :

- Mời ba vị thưởng thức!

Ngân Đài thộp hồ khẩu hữu thủ Tiểu Quân. Nàng nghiêm giọng nói :

- Thật ra ngươi là ai?

Tiểu Quân nhăn mặt, la oai oái :

- Vị cô nương này kỳ cục quá. Tiểu cái vừa mới xin vào phục dịch trong tửu lâu này đã bị cô nương tấn công rồi.

Y quay qua Thiên Sơn Quý Kiếm :

- Lão tiên bối mau nói diệt nữ của mình thả tay tiểu cái ra...

Y nhìn lại Thúy Ngân Đài :

- Cô nương đẹp đẽ thế kia mà không biết luân lý “Nam nữ thọ thọ bất thân” à?

Ngân Đài ửng mặt rút tay lại :

- Bỏn cô nương chỉ thấy ngươi quen quen mà thôi.

- Hình như cô nương quen biết quá nhiều nam nhân, nên mới trông gà hóa cuốc. Thấy tiểu cái mà ngỡ là phu tướng của mình.

Ngân Đài nạt ngang gắt gỏng :

- Tiểu quý... Ngươi nói vậy đừng trách ta sẽ... đâm đui hai mắt ngươi.

Tiểu Quân khoát tay :

- Không dám... Không dám nói bậy nữa.

Y lần trở lại quầy rượu, trong lúc đó Ngân Đài liếc theo sau lưng gã với cặp mắt hậm hực.

Nhắc đến hai người, một lão ông và một lão bà ngồi trong góc đại sảnh. Đến giờ mới lên tiếng.

Ma Tôn Hắc Tử Diệm nhìn Quý Nữ Liễu Vô Tâm nói :

- Không biết Tiểu Quân đã làm gì mà ai cũng đòi giết gã...

Ma Tôn lắc đầu :

- Tiểu Quân mà có mệnh hệ gì chắc Hắc huynh phải mở một trận sát kiếm để tế vong linh của y. Muội có đồng ý với Hắc huynh không?

Nghe Hắc Tử Diệm nói, Thúy Ngân Đài bất giác quay lại nhìn hai người đó. Vẻ mặt của nàng thoáng chốc căng thẳng hẳn lên.

Ngân Đài truyền âm nói với Thiên Sơn Quý Kiếm :

- Lão tiên bối đã có đối thủ rồi đó.

- Diệt nữ nói đối thủ của lão phu là ai?

Nàng nheo mắt, nhướn mày rồi nói tiếp :

- Hai vị trưởng lão ngồi bàn bên kia kia. Lão tiên bối biết họ không?

- Nếu những người đó trên trăm tuổi ắt biết lão phu.

- Tất nhiên họ đã trên trăm tuổi rồi. Lão trượng chính là Ma Tôn Hắc Tử Diệm, còn lão mẫu chẳng ai khác mà chính là Quý Nữ Liễu Vô Tâm.

Đôi mày bạc của Thiên Sơn Quý Kiếm cau hằn lại :

- Y.. Phải vậy không?

- Tiểu nữ nhìn không bao giờ lầm hai người này. Họ chính là chủ nhân của Quý môn.

Thiên Sơn Quý Kiếm liếc mắt về phía Ma Tôn Hắc Tử Diệm và Quý Nữ Liễu Vô Tâm.

Lão lắm nhảm nói :

- Đúng rồi. Đích thị là Hắc Tử Diệm và Liễu Vô Tâm. Diệt nữ... Chúng ta không nên ở đây làm gì nữa, đi thôi.

- Lão tiền bối cũng phải nể mặt hai người đó nữa à?

Thiên Sơn Quý Kiếm vuốt chòm râu bạc :

- Lúc lão phu còn hành đạo trên giang hồ cũng phải nể mặt hai người này. Không riêng lão phu, mà tất cả những vị tiền Chương môn cũng phải nể mặt.

- Nếu vậy thì Tiểu Quân đâu còn ai dám đụng đến nữa. Có Ma Tôn và Quý Nữ đứng sau lưng, chẳng một ai dám đụng đến Tiểu Quân.

- Xem chừng họ rất ưu ái Tiểu Quân nữa là khác. Xem sự tình này dám Tiểu Quân là đệ tử của Hắc Tử Diệm và Liễu vô Tâm.

Thiên Sơn vừa dứt lời thì Tiểu Quân trong bộ lót Cái bang bước ra. Y khệ nệ khiêng luôn vò rượu năm mươi cân đặt hai bên bâng dề tên những người có tử lượng cao mang đến đặt ngay giữa gian chính sảnh.

Y đồng dặc nói :

- Các vị tiền bối.. Vò rượu này là của Tiểu Quân muốn thết các vị đấy.

Từ Kiếm cau mày :

- Các hạ vừa nói đến Tiểu Quân. Vậy Tiểu Quân đang ở đâu?

Ma Tôn Hắc Tử Diệm đứng bật dậy nhìn Thường Nhẫn :

- Ngươi còn hỏi nữa. Lão phu hỏi có phải ngươi chính là Từ Kiếm Thường Nhẫn, người luyện độc kiếm để nhằm mục đích tiêu diệt Tiểu Quân không?

- Chính tại hạ.

- Thế thì gã đang đứng trước mặt ngươi đó.

Từ Kiếm cau hằn đôi mày rậm nhìn Tiểu Quân không chớp mắt :

- Ngươi..

Tiểu Quân vuốt mũi, quay lại Hắc Tử Diệm :

- Chưa đánh mà Hắc lão huynh đã khai hết rồi... Chẳng còn gì hứng thú nữa...

Tiểu Quân nhìn lại Thúy Ngân :

- Một lần tại hạ tha cho cô nương.. Rồi cô nương còn đòi thọc mù hai mắt Tiểu Quân nữa.

Y vừa nói vừa vuốt mặt, lộ luôn chiếc mặt nạ da người để lộ khuôn mặt khô ngo tuần tú, đúng là bậc mỹ nam tử trong thiên hạ.

Tiểu Quân đằng hắng nói :

- Tiểu gia nói thật cho các vị biết, một bầu rượu vừa rồi tiểu gia cho các người uống đều có bỏ độc dược... Muốn giải được độc chất trong mấy vò rượu vừa rồi các người phải uống hết tỉnh rượu năm mươi cân này.

Hắc Tử Diệm biến sắc :

- Tiểu Quân... Ngươi nói thật sao?

Gã thờ dài nhún vai :

- Hắc lão huynh thông cảm cho Tiểu Quân. Tiểu Quân không còn cách nào khác. Nếu không hạ thủ độc chất một lượt, thì mấy người kia đâu có dễ bị trúng độc.

Ngân Đài bật cười khúc khích. Nàng cất tràng cười chế giễu, nhìn Tiểu Quân nói :

- Ngươi có thể qua mặt ai bằng xảo ngôn quỷ quyết nhưng không qua mặt được Ngân Đài đâu... Trong rượu làm gì có độc, chẳng qua ngươi chỉ muốn hù dọa mọi người mà thôi.

- Hừ... Ngân Đài cô nương quả chẳng biết gì hết, thế mà đã vội ra ngoài giang hồ vỗ ngực xưng tên. Nếu như tiểu gia nói ra thứ chất độc ấy, và dẫn chứng luôn, cô nương chịu mất cái gì?

Ngân Đài tủm tỉm cười. Nàng rút cành trâm cài trên mái tóc :

- Đây là trâm thử độc... Bỏ cô nương trước khi uống khi ăn đều đã thử rồi.

Hắc Tử Diễm cười hăng hắc :

- Tiểu Quân ơi... Lần này thì ngươi đừng hòng qua mặt nhi nữ được nữa.

- Hừ... Cô nương đâu có lịch duyệt giang hồ... Ý thị vào cành trâm đó, nhưng cành trâm kia thì làm sao phát hiện được chất độc “Vô Ảnh Chi Độc” của Độc Vương Tây Môn Kinh chứ.

Thiên Sơn Quý Kiếm đứng bật dậy :

- Vừa rồi ngươi bỏ Vô Ảnh Chi Độc vào bầu rượu bùng ra cho lão phu à?

- Tiểu bối bắt buộc phải làm vậy thôi.

Tiểu Quân hướng mắt về Thúy Ngân Đài :

- Thế nào... Cô nương đã tin lời tại hạ chưa?

- Ta chẳng cảm thấy gì trong người cả.

- Thế thì phiền các vị thử vận công.

Thiên Sơn Quý Kiếm, Hắc Tử Diễm và cả Liễu Vô Tâm và Ngân Đài đồng loạt vận công. Vừa vận công chuyển nguyên âm, bất giác mặt Thúy Ngân Đài đỏ bừng giải tỏa ngay nội khí sắp tụ thành trong Đan điền. Mặt nàng thẹn đỏ, nhìn Tiểu Quân không chớp mắt, trong lúc đó Hắc Tử Diễm, Liễu Vô Tâm, Thiên Sơn Quý Kiếm vốn là những đại cao thủ đời trước, vừa tụ trung nguyên khí vào Đan điền thì bất ngờ lại phóng xú khí thành âm thanh.

Ba người ngượng chín người.

Tiểu Quân cười khẩy nói :

- Vô Ảnh Chi Độc của Độc Vương Tây Môn Kinh vô cùng lợi hại. Một khi đã bị trúng độc, mà vẫn cố chấp dụng đến nguyên khí, nguyên khí tụ tại Đan điền sẽ bị thoát ra ngoài bằng cửa hậu môn, người bị trúng độc chẳng mấy chốc như cành cây khô mà tiêu mạng thôi.

Thường Nhẫn vốn có bộ mặt lầm lì, người trần sát khí cũng phải nhăn mặt, muốn cười mà cười không được.

Y thờ dài một tiếng, nói với Tiểu Quân :

- Thường mỗ không ngờ trên giang hồ có một người trơ trẽn và bỉ ổi như ngươi.

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Không biết Từ Kiếm các hạ có dùng hai bầu rượu của tiểu gia chưa?

Thường Nhẫn lắc đầu :

- May mắn Thường mỗ chưa thưởng thức qua.

- Tại sao ngươi không uống chứ?

- Ta còn chờ một người...

- Phải các hạ chờ chủ Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc”?

Thường Nhấn ngạc nhiên cùng tốt :

- Người biết Thường mỗ chờ chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc”?

- Tiểu Quân chỉ đoán thôi. Người có thể bắt được Tử Kiếm Thường Nhấn chờ đợi để đối ẩm chỉ có thể là chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc”.

Y tủm tỉm cười :

- Thường các hạ cũng bản lĩnh lắm mới được chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” đãi ngộ ba ngày. Tiểu Quân muốn như vậy cũng không được.

- Thường mỗ chờ người nhưng lại gặp người.

Thường Nhấn vừa nói hết lời thì bất thần Tiểu Quân động thủ nhanh không thể tưởng. Mặc dù đang đối mặt với Tiểu Quân, nhưng Thường Nhấn vẫn không kịp nhận ra y động thủ vào lúc nào.

Chỉ thoáng một cái chưởng ảnh của Tiểu Quân đã nện vào vai hữu của Thường Nhấn đẩy hẳn dạt ngang ba bộ. Cùng với động tác của Tiểu Quân một mũi phi tiễn bay xẹt qua mang tai Thường Nhấn ghim luôn vào tấm bảng sơn son thếp vàng.

Chát...

Mũi phi tiễn mang theo một bức lụa vẽ chân dung Tiểu Quân giống như tạc, phía dưới dòng chữ :

“Mạng người này đáng giá nghìn lượng vàng, hai cánh tay giá năm trăm lượng, đôi chân giá năm trăm lượng.”

Mọi người nhìn bức vẽ chân dung Tiểu Quân, trong lúc gã gã đầu :

- Ai da, mình cao giá như vậy sao?

Y vừa thốt ra câu nói đó thì Hắc Tử Diễm, Liễu Vô Tâm, Thiên Sơn Quỷ Kiếm và Ngân Đài lão đảo, ngã xuống sàn nhà.

Tiểu Quân trang trọng hẳn lên :

- Nguy thật rồi... Đây mới đúng là Vô Ảnh Chi Độc.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Độc Vương Tây Môn Báu

Lời của Tiểu Quân còn đọng trên hai cánh môi, thì Tử Kiếm Thường Nhấn cũng ngồi bệt xuống sàn nhà. Tư thế ngồi kiết đà của gã đúng là đang vận công điều tức để khống chế kịch độc không cho lan tỏa trong kinh mạch.

Tiểu Quân ngồi thõm xuống tỉnh rượu ba mươi cân, há miệng uống ừng ực.

Từ ngoài khung cửa sổ, một người phi thân vào. Nhìn bộ tạng và lối trang phục của người đó trông thật nực cười. Bộ mặt non choẹt, ngờ như thằng bé mười hai, mười ba tuổi, nhưng mái tóc thì đã hoa râm như người ngoài bốn mươi niên kỷ, da tay lại nhăn nheo như lão già trên trăm tuổi. Trang phục của gã cũng thật là dị hợm. Trường y thì dài phết đất tương như y mượn đồ ai đó mà bận. Đôi giày thêu hoa bướm sắc sỡ, thêm những đường viền kim tuyến lạ lùng vô cùng.

Gã chớp đôi mắt sáng ngời, nhìn qua một lượt tất cả mọi người, rồi dõng dạc nhìn chiếu vào Tiểu Quân :

- Tiểu tử là Xảo Quỷ Tiểu Quân?

Tiểu Quân nuốt vội ngụm rượu, gật đầu :

- Đúng... Tại hạ là Xảo Quỷ Tiểu Quân.

- Người biết ta chứ?

- Lão lùn thì ai mà không biết. Các hạ chính là Độc Vương Tây Môn Báu... Cháu ba đời chắt chắt của Độc Vương Tây Môn Kinh.

Tiểu Quân dút lời, lại há miệng tu rượu ừng ực.

Tây Môn Báu bước đến bên Tiểu Quân :

- Tiểu Xảo Quỷ biết vì sao Tây Môn mỗ đến Bách Tử lâu không?

Tiểu Quân chớp mắt, nuốt vội ngụm rượu rồi nói :

- Biết! Tây Môn Báu các hạ đến Bách Tử lâu chắc chắn để uống rượu rồi. Nếu các hạ thích thì hãy cùng uống với tại hạ.

Tây Môn Báu khịt mũi, lắc đầu nói :

- Rượu ở đây Tây Môn mỗ không uống được. Nếu Tây Môn mỗ muốn uống rượu thì đến Túy lâu của Thượng Quan Nhưộng đại ca.

Tiểu Quân nhướn mày :

- A... Tây Môn huynh có quen với Thượng Quan Nhưộng đại ca.

Tây Môn Báu lắc đầu :

- Tây Môn mỗ không quen với con ma men đó.

- Không quen cũng được... Trước lạ sau quen, chỉ chờ thời gian mà thôi.

Tiểu Quân nói xong, lại há miệng uống rượu từ cái vôi gắn vào chiếc tịnh bình lớn.

Tây Môn Báu nhìn gã uống rượu mà nuốt nước dãi. Y hỏi :

- Sao ngươi uống rượu nhiều như vậy?

Tiểu Quân đẩy nắp vôi rượu :

- Gần chết thì uống chứ còn hỏi gì nữa.

- Ngươi biết mình sắp chết à?

- Nhìn mặt Tây Môn huynh thì biết chắc rồi.

- Thì ra ngươi biết Tây Môn mỗ đến Bách Tử lâu để lấy mạng ngươi?

Tiểu Quân nhếch mép, nhún vai nói :

- Mạng của tại hạ đáng giá những ngàn lạng kim lạng, ai mà không sáng mắt chứ. Có người giết Tiểu Quân vì chữ tình, có người giết Tiểu Quân vì chữ tài, sau này thế nào cũng có người muốn giết vì chữ danh cũng nên.

- Ngươi biết vì sao như vậy không?

Tiểu Quân mở nắp vôi rượu uống tiếp. Gã uống một hơi dài rồi đẩy nắp lại, nhìn Tây Môn Báu nói :

- Tất nhiên là biết rồi.

- Biết như thế nào?

- Xảo Quỷ Tiểu Quân nổi tiếng trong giang hồ quá, nên có nhiều người chú ý. Đến ngay cả Độc môn, vốn đã bế môn mai danh ẩn tích cũng khai môn tái xuất giang hồ.

- Ngươi nói đúng quá. Nếu bây giờ Tây Môn mỗ giết ngươi... Ngươi có hận Độc môn của Tây Môn mỗ không?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tất nhiên là không rồi.

- Lần đầu tiên Tây Môn mỗ nghe một người nói ra điều đó... Ngươi có thể giải thích cho Tây Môn mỗ biết được không?

- Nếu như các hạ muốn nghe.

- Điều lạ thì Tây Môn mỗ rất muốn nghe.

Tiểu Quân lại mở nắp vôi rượu, uống ừng ực. Gã trợn mắt như cổ nuốt ngum rượu quá lớn rồi đẩy nắp vôi rượu lại.

- Nếu như Tây Môn huynh dụng chưởng dụng kiếm, dụng quyền bức tử Tiểu Quân. Quả thật Xảo Quỷ này không phục. Không phục, tất chết sẽ không nhầm mất. Nhưng hiện tại Tây Môn huynh lại dụng Vô Ảnh Chi Độc, bí truyền đặc công của Độc môn, khiến Tiểu Quân giờ tay giờ chân không nổi, nên mới khâm phục. Bởi tại hạ biết mình chết bởi Độc công của Tây Môn huynh.

- Ngươi tâm phục khẩu phục chứ?

- Đã nói rồi... Tây Môn huynh còn hỏi nữa...

Tây Môn Báu nhìn Tiểu Quân gật gù :

- Từ lâu Tây Môn mỗ đã nghe tiếng Xảo Quỷ Tiểu Quân lời nói lưu loát, thông minh thần trí, võ công quảng đại, có thể ví như con tiểu long vẫy vùng khắp giang hồ, xem cái chết tợ lông hồng, hôm nay Tây Môn mỗ được diện ngộ, quả là lời đồn không ngoa... Tây môn Báu này bội phục vô cùng. Nhưng...

- Bội phục nhưng Tây Môn huynh vẫn cứ lấy mạng tại hạ.

- Tây Môn mỗ đã nhận lời người ta rồi.

- Tây Môn huynh đã nhận lời ai vậy?

- A... Tây Môn mỗ không thể nói... Tây Môn mỗ đã hứa rồi.

- Lời hứa của Tây Môn huynh chắc nặng như núi Thái sơn nên không thể thối lộ được.

Tiểu Quân thở dài một tiếng :

- Mình chết mà cũng không được quyền biết ai bắt mình chết... Thật là đau lòng quá...

Tây Môn Báu thở dài một tiếng :

- Thôi được... Ngươi sắp chết rồi... Ta cũng chẳng muốn dẫu làm gì. Mặc dù ta đã tuyên lời trọng thề trước người đó.

Đôi mắt của Tiểu Quân sáng hẳn lên :

- Đa tạ Tây Môn huynh gia ơn cho kẻ sắp chết. Kiếp sau Tiểu Quân có đầu thai sẽ đầu nhập vào Độc môn để đảm đương chức vị Độc Vương dùm Tây Môn huynh.

Nghe Tiểu Quân nói, Tây Môn Báu trợn tròn hai mắt. Chức vị Độc Vương Độc môn đâu phải ai muốn cũng được, thế mà Tiểu Quân lại than như vậy, hóa ra gã muốn làm vua trong kiếp sau cũng được sao.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Tây Môn Báu vẫn giữ vẻ mặt bình thản nói :

- Chức vị Độc Vương chỉ truyền trong dòng họ Tây Môn mà thôi. Chỉ khi nào người chịu đầu thai làm con cháu của Tây Môn mỗ mới được giữ chức vị đó.

Tiểu Quân khoát tay :

- Thế thì không được rồi.

- Sao không được?

Tiểu Quân lại mở nút uống tiếp ngum rượu nữa. Tây Môn Báu thấy Tiểu Quân uống rượu kiểu đó, nghĩ thầm :

- “Gã đã uống ít nhất trên năm cân rượu, phàm người bình thường đã ngã ra bất tỉnh rồi, thế mà Xảo Quỷ Tiểu Quân vẫn chưa tỏ vẻ say, hay bội ảm gì cả.”

Tây Môn Báu hỏi Tiểu Quân :

- Ngươi giải thích coi tại sao ngươi không muốn làm con cháu họ Tây Môn?

- Có gì khó đâu. Tại Tây Môn huynh không xem mình trong gương đây mà. Đầu thai làm con cháu Tây Môn huynh, Tiểu Quân này tui thân lắm.

Tây Môn Báu cau mày :

- Tui thân điều gì?

- Xấu quá!

Tây Môn Báu đỏ bừng mặt vì thẹn :

- Ngươi chê bộ tạng của Tây Môn mỗ?

- Có sao tại hạ nói vậy. Tây Môn huynh có bộ tạng xấu quá, nếu giống Tây Môn huynh Tiểu Quân tha chết cho rồi.

- Thế thì ngươi đáng chết lắm.

Tiểu Quân khoát tay :

- Tây Môn huynh chưa nói người muốn giết tại hạ.

- A... Tây Môn mỗ chưa nói. Nếu ngươi chết có biến thành oan hồn mà đi đòi nợ thì tìm chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” mà đòi.

Tiểu Quân tròn tròn hai mắt. Y lập lại lời Tây Môn Báu :

- Khi gì thế nhỉ? Chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc”? Tây Môn huynh đã bị người ta lừa rồi.

- Ta bị lừa sao?

- Tất nhiên Tây Môn huynh bị lừa rồi. Bởi Tiểu Quân và chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” là bằng hữu thâm giao, đã thề đồng sanh đồng tử. Chẳng lẽ chủ nhân Lâu thuyền muốn giết Tiểu Quân sao? Làm gì có chuyện đó.

- Ngươi không tin cũng được... Nhưng Tây Môn mỗ chưa từng ngoa ngôn bao giờ. Ngươi không tin là quyền của ngươi.

Tiểu Quân thở dài một tiếng :

- Thế mới biết giang hồ hiểm ác... Bằng hữu chi giao vẫn có thể mượn dao đồ tể để thanh trừng nhau.

- Bây giờ ngươi còn hỏi gì nữa không?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Không hỏi gì nữa cả... Chỉ mong Tây Môn huynh cho Tiểu Quân uống thêm hai cân rượu để tiêu bớt nỗi muộn phiền, rồi hành xử sao cũng được.

Tây Môn Báu gật đầu :

- Được... Tây Môn mỗ hiểu tâm trạng của ngươi. Ngươi cứ việc thỏa thuê. Khi nào không còn biết trời đất gì nữa, Tây Môn mỗ sẽ lấy mạng ngươi.

- Đa tạ Tây Môn huynh.

Tiểu Quân mở nút vôi rượu, uống từng ngụm lớn. Gã uống đúng hai cân rượu rồi đẩy nắp vôi lại, thở ra, nhìn Tây Môn Báu nói :

- Tây Môn huynh này.

- Ngươi muốn gì nữa?

- Tây Môn huynh đã ưu ái Tiểu Quân trước khi từ giã cõi đời này, Tiểu Quân muốn đền đáp lại Tây Môn huynh.

- Ngươi chết rồi, làm sao đền đáp Tây Môn mỗ?

- Trước khi chết chứ... Tiểu Quân vẫn tính sổ dùm huynh. Trước khi huynh giết Tiểu Quân, đầu tiên huynh chặt hai tay, vị chi được năm trăm lạng, sau đó đến hai chân, được năm trăm lạng rồi mới cưa cái đầu, tổng cộng được hai ngàn lạng kim ngân. Làm như vậy huynh sẽ phát tài mà có kim lượng chi dụng cho Độc môn.

Tây Môn Báu nhìn Tiểu Quân chằm chằm :

- Ngươi tính như vậy không sợ khổ sở à?

- Thì đẳng nào cũng chết. Chết mà thêm chút đỉnh lợi lộc cho Tây Môn huynh tất phải tính chứ.

- Thôi được... Tây Môn mỗ chiều theo ý của Xảo Quỷ Tiểu Quân.

Tây Môn Báu nhìn Tiểu Quân, ôn nhu nói :

- Thiên hạ đặt ngoại danh Xảo Quỷ cho ngươi. Tây Môn mỗ thấy oan cho ngươi quá, đáng ra ngươi phải có ngoại danh là “Quân tử vị nhân” mới đúng.

Tiểu Quân cười mỉm :

- Đa tạ Tây Môn huynh đã ban tặng cho mỗ danh đó. Chết cũng toại nguyện lắm rồi.

- Ngươi chuẩn bị rồi chứ?

- Đã sẵn sàng. Huynh tính dùng dao hay kiếm cắt tay chân Tiểu Quân?

Tây Môn Báu hơi ngỡ ngàng. Vốn Độc môn từ trước tới nay chưa bao giờ dùng đến binh khí, nên y mới sững sờ như vậy.

Tiểu Quân cười khẩy :

- Tiểu Quân biết Tây Môn huynh không mang binh khí theo bên mình.

Tây Môn Báu chợt quay mặt nhìn thanh Huyết kiếm của Thường Nhẫn :

- Để Tây Môn mỗ dùng thanh kiếm của gã này chặt tay chân ngươi.

Tiểu Quân la lên :

- Tây Môn huynh không làm như vậy được.

- Sao không được?

- Cá gã đó từng muốn giết Tiểu Quân. Phàm người trong giang hồ đều có độc công tuyệt kỹ riêng. Tây Môn huynh đây nổi tiếng nhờ “Vô Ảnh Chi Độc”, còn gã kia lấy lừng kháp Trung Nguyên thị vào thanh Huyết kiếm. Lấy kiếm của gã chặt tay chân Tiểu Quân tất chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” sẽ nhận ra ngay Tiểu Quân bị chặt bởi thanh Huyết kiếm mà lật lọng cho rằng chính Thường Nhẫn là người hạ thủ Tiểu Quân và sẽ không giao kim ngân cho Tây Môn huynh.

- Ngươi nói cũng có lý... Tây Môn mỗ càng khâm phục Xảo Quỷ hơn. Kiến văn của ngươi quảng bác vô cùng, lại có lòng tốt giúp Tây Môn mỗ nữa.

- Đã giúp thì giúp cho trót mà.

- Không dùng thanh kiếm của Thường Nhẫn. Tây Môn mỗ lấy gì chặt tay chân và chặt cả cái thủ cấp của ngươi nữa?

- Tây Môn huynh lo chi chuyện nhỏ đó. Trong ống tay áo của tại hạ đây có ngọn trùy thủ “Quang Minh” chém sắt như chém bùn. Tây Môn huynh chỉ cần lia nhẹ một cái là xong.

- Ngươi nói... trong ống tay áo của ngươi có ngọn trùy thủ “Quang Minh” à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Đúng như vậy... Ngọn dao đó là vật bất ly thân của tại hạ đấy.

- Nhưng nếu Tây Môn mỗ dùng ngọn trùy thủ “Quang Minh” chặt tay chân ngươi, chủ nhân Lâu thuyền nghĩ như thế nào? Y có thể nghĩ ngươi tự sát thì sao?

Tiểu Quân bật cười :

- Tây Môn huynh sao lại ngờ nghệch như vậy? Y đâu thể nào lật lọng được, Tiểu Quân bị Vô Ảnh Chi Độc của Độc môn, Tây Môn huynh mới có thể lấy dao quý của Tiểu Quân mà hành xử được chứ. Đúng không nào?

Tây Môn Báu vỗ trán :

- A... Đúng như vậy... Sao Tây Môn mỗ không hiểu ra chứ? Tây Môn mỗ đa tạ ngươi chỉ giáo. Tây Môn mỗ giết ngươi cũng hối tiếc đó.

- Nếu hối tiếc thì Tây Môn huynh đừng giết mà giao giải được Vô Ảnh Chi Độc cho Tiểu Quân.

- Chuyện đó thì không được rồi.

- Nếu không được thì thỉnh Tây Môn huynh ra tay.

Tây Môn Báu nhìn Tiểu Quân, hỏi :

- Ngọc trửu thủ “Quang Minh” ngời dầu trong ống tay áo nào.

- Tay phải... Thịnh Tây Môn huynh.

Tây Môn Báu cúi xuống thọc hữu thủ vào ống tay áo của Tiểu Quân. Bất chợt y rú lên một tiếng :

- A...

Cùng với tiếng rú của Tây Môn Báu, Tiểu Quân bật đứng dậy, trong khi Tây Môn Báu nhũn hần người ra ngòai bệt xuống sàn nhà. Y nhìn Tiểu Quân trừng trừng, lắp bắp :

- Ngươi vừa điểm vào huyệt Võ lư của Tây Môn mỗ?

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Ở đây chỉ có tại hạ và Tây Môn độc vương, không phải tại hạ thì ma quỷ điểm huyệt Tây Môn độc vương à?

- Nếu ngươi còn có thể vận công phóng chi thì chứng tỏ ngươi không bị trúng “Vô Ảnh Chi Độc”. Điều đó quả thật là chuyện hy hữu trong giang hồ.

Tiểu Quân nhún vai :

- Tiểu Quân không phải là bậc thần tiên đâu. Đã không là bậc thần tiên tất phải trúng “Vô Ảnh Chi Độc” chứ.

- Thế sao ngươi vẫn có thể vận công được?

Tây Môn Báu dời mắt nhìn qua những người đang ngồi trang trọng, nhắm nghiền hai mắt vận công không chế chất độc :

- Những người kia còn bị trúng chất độc, chỉ duy nhất mình ngươi. Tây Môn mỗ khó tin quá.

- Đúng là khó tin nhưng tất cả đều là sự thật.

- Sự thật như thế nào?

- Những người kia bị trúng Vô Ảnh Chi Độc bởi họ không biết uống rượu.

- Rượu đâu thể giải được Vô Ảnh Chi Độc, thậm chí rượu còn khiến cho chất độc sớm công phá lục phủ ngũ tạng mà tiêu mạng nữa kia.

- Điều đó Tây Môn độc vương không nói ra Tiểu Quân cũng biết. Nhưng ai uống rượu để tiêu mạng thì đúng, còn Tiểu Quân thì khác. Tiểu Quân dùng rượu để pha trộn chất độc Vô Ảnh trong kinh mạch mình, dẫn truyền chúng ra ngoài.

Gã gã đầu :

- Ấy, còn một ít chất độc trong cơ thể Tiểu Quân đấy, để Tiểu Quân trả nó về cho Độc Vương.

Tiểu Quân vừa nói vừa bóp miệng Tây Môn Báu, rồi dí ngón trỏ của mình vào miệng gã.

Độc Vương Tây Môn Báu trợn mắt, nuốt vội ngụm rượu hăng hắc bắn từ ngón tay trỏ của Tiểu Quân phún qua miệng mình.

Tiểu Quân nhìn Tây Môn Báu nói :

- Giờ thì Tây Môn huynh biết rồi chứ?

- Đản Chi thần công!

- Đúng như vậy... Huynh không để ý thôi, nếu huynh tỉnh mất một chút tất biết vì sao Tiểu Quân uống bảy cân rượu mà không say, không bội ẩm.

- Thì ra ngươi chỉ kéo thời gian để dùng rượu dẫn lưu “Vô Ảnh Chi Độc”, rồi vận dụng “Đản Chi thần công” tống độc ra ngoài.

- Bây giờ Tây Môn độc vương đã khôn ngoan hơn rồi đấy.

Tiểu Quân vuốt mũi, nhìn Tây Môn Báu :

- Tây Môn độc vương chuyên dùng độc, nhưng có thể không giải được kịch độc của tại hạ, nếu như Độc Vương không luyện từu lượng.

- Ngươi muốn gì đây?

Tiểu Quân tủm tủm cười, moi trong thắt lưng ra một gói hồng điều :

- Đây là chất độc không hại người, không áp chế võ công nhưng nó lại có công dụng rất kỳ lạ.

- Kỳ lạ như thế nào?

- Tiểu Quân trong một lần ngao du ra Miêu Cương, vô tình ăn phải một thứ lá cây, lá cây đó có công năng tiêu phong, nhuận huyết, nhưng khôn nổi khi ăn rồi, lúc vận công cứ phóng xạ khí mải, nên mới nảy sinh ý hay, gom góp thứ lá đó phơi khô, giả nhuyễn, dùng làm độc công bản thân.

Y chỉ mấy người đang vận công điều tức :

- Mấy người vốn trúng Vô Ảnh Chi Độc của Tây Môn huynh nhưng chưa giải tỏa được là vì trúng độc đặc dị của Tiểu Quân.

Gã nói xong liền pha gói bột ấy vào rượu, rồi đổ cho Tây Môn Báu uống.

Tiểu Quân vỗ miệng Tây Môn Báu :

- Tây Môn huynh ráng chịu khó nhé.

Tiểu Quân ấn Tây Môn Báu nằm dài dưới vôi rượu, rồi vuốt mái tóc hoa râm của họ Tây Môn.

Tây Môn Báu biến sắc :

- Ngươi tính làm gì Tây Môn mỗ nữa?

Tiểu Quân chiêm ngưỡng gã một lúc rồi nói :

- Tây Môn huynh lúc này đòi chặt tay chân Tiểu Quân... Giờ Tiểu Quân chỉ xin lão mái tóc thôi. Đứng ra Tây Môn huynh phải để chỏm ba giá mới hợp với dung diện của huynh.

- Ngươi tính cạo đầu ta?

- Cạo đầu đỡ hơn chặt tay chặt chân nhiều.

Tiểu Quân vừa nói vừa rút ngọn trùy thủ “Quang Minh”, cạo luôn mái tóc Tây Môn Báu chỉ chừa lại ba giá như mấy đứa trẻ chăn trâu. Gã nhìn Tây Môn Báu lăm nhăm :

- Đẹp! Đẹp lắm! Không ngờ Tiểu Quân lại có hoa tay như thế này.

Tây Môn Báu nghiêng răng ken két, buông lời cay độc :

- Tiểu Quân! Sau này ngươi sẽ hối hận.

- Sao Tây Môn huynh lại day nghiêng như vậy. Khi này Tiểu Quân đã không khách sáo với huynh vậy mà huynh lại mở lời hăm he, Tiểu Quân thật buồn lòng quá.

Tây Môn Báu chỉ còn biết nghiêng răng chịu đựng những lời châm chọc của Xảo Quỷ Tiểu Quân mà thôi.

Tiểu Quân lần tay vào thắt lưng Tây Môn Báu. Y móc ra một chiếc tịnh bình bằng ngọc, mở nút gửi :

- A, đây rồi. Đích thị là giải được “Vô Ảnh Chi Độc”.

Tiểu Quân trút ra ba hoàn đơn tỏa mùi thơm ngào ngạt :

- Ái chà, chỉ có ba hoàn mà tới năm người bị trúng “Vô Ảnh Chi Độc”. Ta biết xử sao bây giờ.

Tiểu Quân nhìn lại Tây Môn Báu :

- Tây Môn huynh còn giải được nào nữa không?

Tây Môn Báu nhắm mắt lắc đầu.

Tiểu Quân cau mày :

- Huynh không nói à?

Tây Môn Báu bặm môi, quay đầu vào vách.

Tiểu Quân gật đầu :

- Được rồi. Tây Môn huynh không nói cũng không sao. Tiểu Quân có cách bắt huynh phải nói.
- Ngươi đừng hòng. Dù ngươi có giết Tây Môn mỗ, Tây Môn mỗ cũng không bao giờ nói cho ngươi biết.
- Tiểu Quân đâu cần giết Tây Môn huynh làm gì. Giết Tây Môn huynh chẳng được ích lợi mà còn bị thiên hạ chê cười là hạ thủ người dưới ngựa.

Tiểu Quân liếc mắt nhìn về phía Ngân Đài, tủm tỉm cười :

- Tại hạ sẽ cho vị cô nương kia phóng xú khí vào mặt huynh đến khi nào huynh chịu khai thì thôi. Đường đường là Độc Vương Độc môn mà bị quý nữ phóng xú khí vào mặt, chắc Độc môn của huynh phải bế môn nghìn năm mới dám chường mặt ra ngoài giang hồ.

Tiểu Quân vừa nói vừa vờn vai toan đứng lên.

Tây Môn Báu biến sắc, quay ngoắt lại. Trong khi đó Ngân Đài mặt dù đang bận điều tức nhưng vẫn nghe những lời nói của Tiểu Quân, dung diện đỏ gấc thẹn thùng.

Nàng toan mở miệng, như đã bị Tiểu Quân cách không điểm chỉ vào Á huyệt.

Tây Môn Báu thở hắt ra một tiếng :

- Ngươi đừng làm như vậy?
- Nếu Tây Môn huynh sợ thì mau nói giải được còn dấu ở đâu nữa.
- Chỉ cần một viên pha với rượu, cho năm người uống cũng giải được “Vô Ảnh Chi Độc” của bốn môn.
- Thế mà huynh không nói sớm.

Tiểu Quân liền pha một hoàn đơn giải được vào bầu rượu, rồi đem cho từng người uống.

Y đến trước mặt Thúy Ngân Đài, lí nhí nói :

- Nhờ có cô nương hần mới chỉ cách pha chế giải được đây nhé.

Tiểu Quân quay trở lại, dựng Tù Kiếm Thường Nhẫn đứng lên, cấp ngang hông gĩa :

- Đến lượt Tiểu Quân và ngươi.

Tiểu Quân vừa nói vừa cách không phóng chỉ giải huyệt cho Độc Vương Tây Môn Báu, rồi cấp Thường Nhẫn, trong nháy mắt trở Di Hình Tượng thoát ra ngoài theo ngã cửa sổ khuất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lưỡng chiêu tâm loan

- Tiểu Quân... Ngươi thừa biết Thường mỗ sẽ giết ngươi sao lại không lợi dụng cơ hội này mà hạ thủ Thường mỗ.

Tiểu Quân nhướn mày, lắc đầu :

- Tù Kiếm Thường huynh không chỉ giết một mình tại hạ. Ngoài Tiểu Quân ra người thứ hai các hạ muốn giết còn có Đồng Mã Kỳ nữa kia mà.
- Nhưng tự trung Thường mỗ vẫn có ý giết ngươi.

Tiểu Quân nhún vai :

- Trong giang hồ có hai hạng người thích giết người...

Tiểu Quân dốc bầu rượu nhấp một ngụm dài, rồi nói tiếp :

- Hạng người thứ nhất giết người vì bản thân mình. Hạng người thứ hai giết người vì người khác. Không biết Tù Kiếm huynh thuộc hạng người nào?

- Hạng người nào cũng được, nhưng nói gì đi nữa, Thường mỗ cũng phải giết người.

- Điều đó Từ Kiếm huynh không nói Tiểu Quân cũng biết. Nhưng chẳng lẽ trước khi vào một cuộc quyết đấu, một điều thắc mắc nhỏ của tại hạ, Từ Kiếm huynh cũng không muốn nói sao?

- Nếu như người thắc mắc Thường mỗ sẽ nói.

- Tiểu Quân đang rất muốn nghe.

- Sao người lại muốn nghe chứ?

Tiểu Quân mỉm cười nói :

- Cá tính của Từ Kiếm huynh không phải hạng người giết người bừa bãi.

- Do đâu Tiểu Quân phỏng đoán như vậy? Người nên biết thanh kiếm của ta đã nhuộm máu chín mươi chín mạng, người thứ một trăm là người.

- Tiểu Quân biết chứ. Nhưng chín mươi chín kẻ bị chết bởi Từ Kiếm là những ai? Một gã đao phủ thủ vung đao lấy mạng một phạm nhân, nếu gã phạm nhân kia không đáng tội chết nhất định tay đao phủ thủ phải run, còn không run thì quả là phạm nhân kia đáng chết rồi. Chín mươi chín mạng người huynh hạ thủ đều là những kẻ đáng chết.

- Vậy người có phải là kẻ đáng chết không?

- Câu hỏi của Từ Kiếm Thường huynh tại hạ không trả lời được. Có thể với người này tại hạ rất đáng chết, nhưng với người khác thì không thể, theo Thường huynh, Tiểu Quân này có đáng chết không?

Từ Kiếm Thường Nhẫn cau mày nhìn Tiểu Quân :

- Theo ý của Thường mỗ người chẳng có điểm gì đáng chết cả.

- Thế thì được rồi. Tiểu Quân có thể khẳng định Từ Kiếm huynh lại hạ người thứ hai, giết người vì người khác.

Từ Kiếm Thường Nhẫn thở dài một tiếng :

- Thường mỗ bất buột phải giết người mà thôi.

- Tiểu Quân biết như vậy là đủ rồi. Nếu như Từ Kiếm huynh không hạ thủ được Tiểu Quân thì sao?

- Thường mỗ không biết nữa.

Tiểu Quân vuốt mũi, có lẽ đó là hành động duy nhất mỗi khi y phải suy nghĩ.

- Tại hạ sẽ cho Từ Kiếm huynh cơ hội được giữ chữ tín với người giao sứ mạng cho huynh. Không chỉ một cơ hội mà những ba cơ hội.

- Người nói vậy có ý gì?

- Tiểu Quân sẽ cho Từ Kiếm huynh ba cơ hội tử đấu. Cơ hội thứ nhất hôm nay, là cơ hội giao tình. Cơ hội tử đấu thứ hai gọi là tri diện, cơ hội thứ ba gọi là tuyệt tình.

- Người thật là quang minh chính đại, nhưng Thường mỗ nghĩ hôm nay là cơ hội duy nhất Thường mỗ gặp người trong chốn giang hồ.

- Nếu vậy, Đồng Mã Kỳ sẽ cảm ơn tại hạ. Nếu Tiểu Quân ra đi về cõi hư ảo bởi thanh Huyết kiếm của Từ Kiếm Thường Nhẫn, y không phải lo lắng đến huynh nữa.

Tiểu Quân vừa dứt lời, thối lui một bộ :

- Mời Từ Kiếm huynh.

Từ Kiếm Thường Nhẫn nhìn gã chăm chăm :

- Bình khí của người đâu?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tại hạ ít khi cho đối phương thấy bình khí của mình lắm.

Từ Kiếm cau mày, mặt sa sầm hẳn xuống :

- Tiểu Quân... Ngươi muốn đấu với thanh Huyết kiếm bằng hai bàn tay thịt à?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tại hạ đâu dám xem thường Tử Kiếm huynh như vậy. Kiếm pháp đòi hỏi sự nhanh lẹ, chính xác và vững chãi cùng với sát kiếm tạo thành độc chiêu. Tiểu Quân biết Tử kiếm huynh đã đạt đến cảnh giới siêu phàm, nên đâu dám xem thường.

Y mỉm cười nói tiếp :

- Bao giờ Tử Kiếm huynh mà thấy đẳng binh khí của Tiểu Quân e rằng người đã hồn lìa khỏi xác rồi. Tại hạ không đầu làm gì, tuyệt kỹ của tại hạ dựa vào chỗ bất ngờ và thần tốc.

- Được lắm... Ngươi cũng đáng là một đối thủ của Tử Kiếm Thường Nhẫn. Hôm nay Thường mỗ không chặt được một cánh tay của Tiểu Quân thì sẽ nói ra sự thật vì sao Thường mỗ phải giết ngươi.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Tại hạ đã sẵn sàng.

Tiểu Quân chấp tay sau lưng, thong dong như một gã nho sinh nhàn tản đang đứng ngắm Thường Nhẫn. Trong khi đó Thường Nhẫn trang trọng chuyển thanh huyết kiếm đến trước ngực, hai chân dạng ngang theo tư thế khai kiếm của những kiếm thủ mới bước vào học kiếm đạo.

Nếu ai thấy lối thủ kiếm của Thường Nhẫn, tất sẽ coi thường kiếm thuật của y, nhưng với Tiểu Quân thì khác. Gương mặt Tiểu Quân trang trọng hẳn lên, biểu lộ một sự căng thẳng tột cùng.

Điều đó cũng đúng thôi, bởi Thường Nhẫn là một kiếm thủ sát tử trong thiên hạ, nên lối khai kiếm của y lúc nào cũng trở về tư thế ban sơ. Trong sự khởi đầu căn cơ ấy, khi xuất kiếm sẽ tụ trung tất cả những tinh hoa rèn luyện suốt mười năm luyện kiếm khổ nhọc kết tạo thành một chiêu sát kiếm vô địch.

Hai mắt Thường Nhẫn chăm chăm nhìn Tiểu Quân không chớp, tưởng chừng như nhãn quang của gã biến thành khí kiếm có thể cướp hồn đối phương trong nháy mắt.

Bên đây Tiểu Quân cũng không hề chớp mắt, hai con ngươi của y gần như đứng tròng nhìn chăm chăm vào kiếm quyết của Thường Nhẫn, tư thế không hề thay đổi.

Chính cái tư thế khoáng đạt của Tiểu Quân cũng khiến Tử Kiếm Thường Nhẫn rơi vào trạng thái lưỡng lự. Đối với một đối thủ khác, thấy Tử Kiếm sắp xuất thủ sát chiêu tất phải thủ kín tất cả mọi chỗ hở trên cơ thể mình, nhưng Tiểu Quân thì khác, hình như y chẳng cần biết Tử Kiếm là sát thủ đang chực giết y bằng một chiêu nên mới thong dong như vậy, nhưng chính sự thong dong tự tại ấy mới đặt Thường Nhẫn vào chỗ lưỡng lự, không biết đâu là chỗ sơ hở của đối phương.

Tử Kiếm Thường Nhẫn đã nâng kiếm chuyển vào tư thế phải xuất chiêu bất giác lưỡng lự, đây là một điều hiếm có, và có thể nói y chưa từng rơi vào trường hợp này bao giờ. Thường Nhẫn càng lưỡng lự càng rơi vào thế thụ động, chính trong khoảnh khắc thụ động đó y chợt nhớ đến chiêu “Lạc An kiếm phổ”.

Tử Kiếm thở dài một tiếng, nói :

- Thường mỗ đắc tội với ngươi vậy.

Dứt câu nói đó, Tử Kiếm Thường Nhẫn nghiêng răng quát lớn :

- Đờ chiêu!

Cùng với tiếng quát, Thường Nhẫn dồn nội lực vào đốc kiếm, phát tác “Lạc An kiếm pháp”. Áo kiếm xuất hiện trong tợ như đường cầu vòng máu, đỏ ối nhắm Tiểu Quân xẹt thẳng tới.

Thế kiếm của y thật khủng khiếp và tỏ lộ sức mạnh vô biên. Ánh kiếm cộng thêm với sát kiếm mà bất cứ ai chạm trán với chiêu kiếm “Lạc An kiếm phổ” nhất định chỉ còn biết nhắm mắt chờ thần chết đưa mình về châu Diêm chúa.

Thế kiếm sát tử của Thường Nhẫn xuất ra, mà Tiểu Quân vẫn không hề động thủ tránh né, hay dùng binh khí cản huyết kiếm lại.

Chát...

Mũi thanh Huyết kiếm kẻ dọc trước mặt Tiểu Quân với khoảng cách vừa đúng thân diện một sợi tóc. Nếu đứng ngoài trận tưởng chừng như Tiểu Quân đã bị thanh Huyết kiếm kẻ dọc xẻ làm hai phần bằng nhau. Mũi kiếm dừng lại ngay trước mũi giày Tiểu Quân, dung diện của Tiểu Quân cũng không hề thay đổi.

Ngược lại Tử Kiếm Thường Nhẫn thì ngạc nhiên đến độ tròn hai con ngươi nhìn Tiểu Quân không chớp. Sát chiêu xuất ra vừa rồi và nó đã dừng lại ngay dưới đầu mũi giày đối phương, mà Tiểu Quân chẳng hề có chút xao tâm hay biến đổi sắc diện, ngược lại chính Thường Nhẫn mới là kẻ ngỡ ngàng.

Tiểu Quân bình thân lắc cổ tay, ngọn trùy thủ “Quang Minh” xuất hiện ngay trước yết hầu Từ Kiếm Thường Nhẫn.

Y cười khẩy nói :

- Lạc An kiếm pháp của Từ Kiếm huynh quả lợi hại, nhưng rất tiếc tại hạ biết khoảng cách mà chiêu kiếm tuyệt kỹ kia có thể lấy mạng tại hạ.

Từ Kiếm ngạc nhiên hơn nữa :

- Ngươi biết Lạc An kiếm pháp?

- Tại hạ và chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” là bằng hữu đồng sanh đồng tử. Từ Kiếm huynh lại dụng ngay chính tuyệt kỹ kiếm pháp của y, chẳng khác nào dụng kiếm pháp của Tiểu Quân thì thối với Tiểu Quân.

Từ Kiếm gục mặt nhìn xuống :

- Thường mỗ đã thua ngươi rồi.

Y dứt lời, đột ngột trở ngược thanh Huyết kiếm toan thọc vào yết hầu mình, nhưng ý tưởng của gã đã bị Tiểu Quân đọc được. Thanh Huyết kiếm vừa nhích động thì ngọn trùy thủ “Quang Minh” đã kẻ ngang chém xả vào đốc kiếm.

Chát...

Lực từ ngọn trùy thủ phát động vừa đủ đánh bật thanh huyết kiếm rơi khỏi tay Từ Kiếm Thường Nhẫn.

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Từ Kiếm huynh còn hai cơ hội lấy mạng Tiểu Quân. Tại hạ cũng đâu cần nghe những gì Từ Kiếm huynh sắp nói đâu.

Y mỉm cười nói tiếp :

- Từ Kiếm huynh cũng đừng ân hận làm gì, và cũng chẳng cần phải tự sát. Nếu như vừa rồi Từ Kiếm huynh dụng đến độc kiếm sát chiêu của bản thân, e rằng Tiểu Quân mất mạng rồi.

Từ Kiếm nhìn gã chăm chăm :

- Thường mỗ là kẻ bại sao ngươi lại rộng lượng với ta chứ? Ngươi không nghĩ tới lần thứ hai, ngươi không được may mắn như lần này à?

- Tất nhiên tại hạ phải nghĩ tới chứ... nhưng lần này Tiểu Quân không phải là kẻ thắng.

- Ngươi đã thắng ta đúng khoảng cách một sợi tóc.

- Nhưng chiêu kiếm của Thường huynh thì thối không phải chính bản lĩnh kiếm thuật của huynh từng khổ luyện để đối phó với Xảo Quỷ Tiểu Quân.

Tiểu Quân ôm quyền :

- Hẹn ngày tái ngộ!

Thường Nhẫn gọi giật lại :

- Tiểu Quân... Nếu ngươi muốn biết ai đã giao sứ mạng cho Thường mỗ... Hãy đến gặp..

Tiểu Quân quay lại khoát tay :

- Lần thứ hai gặp Thường huynh Tiểu Quân sẽ nghe. Kiếu từ...

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng, hoành thân trở Di Hình Tướng thoát đi trong chớp mắt đã khuất dạng rồi.

Thường Nhẫn bàng quơ thờ dài nãy nê. Y cảm nhận mãi mãi và vĩnh viễn không phải là đối thủ của Xảo Quỷ Tiểu Quân. Từ ý niệm ấy, Thường Nhẫn bất giác nói :

- Y mới đúng là vàng dương quang, còn bản thân ta chỉ đáng là đom đóm lập lòe. Biết bao giờ ta mới có thể gặp được nàng.

Có tiếng thở dài nãy lòng cất lên ngay sau lưng Thường Nhẫn.

Từ Kiếm Thường Nhẫn quay ngoắt lại :

- Thánh Cô...

Từ Kiếm Thường Nhẫn ngơ ngợ sự xuất hiện của Thánh Cô mang đến cho y điều dữ nhiều hơn điều lành, bởi vì sau lưng Thánh Cô có một nhân vật xích y, đầu đội kim mào, vẻ mặt lạnh như sắt thép.

Thánh Cô nhìn Từ Kiếm Thường Nhẫn :

- Ngươi vẫn còn nhận ra ta à?
- Thường Nhẫn vẫn một lòng tôn kính Thánh Cô.

Thánh Cô tiến lại đứng đối mặt với gã :

- Ta ngỡ Xảo Quỷ Tiểu Quân đã hớp hồn ngươi rồi chứ.

Từ Kiếm Thường Nhẫn cúi gầm mặt.

Thánh Cô nói tiếp :

- Mười năm luyện độc kiếm từ chiêu của ngươi, cuối cùng cũng chỉ vũ lộng làm trò cười cho Tiểu Quân mà thôi.

Thường Nhẫn bặm môi.

Y ngược mặt nhìn Thánh Cô :

- Thường Nhẫn biết mình có tội với Thánh Cô.

Thánh Cô lắc đầu :

- Ngươi chẳng có tội gì đâu, chỉ có điều ta thật là thất vọng.

Thánh Cô chấp tay sau lưng, bước qua trước mặt Thường Nhẫn, đôi mắt đắm chiêu theo hướng Tiểu Quân vừa mới đi khỏi.

- Ta thừa biết Tiểu Quân lợi hại như thế nào. Bề ngoài của gã trông ngờ nghệch, nhưng y có thể đọc được ý niệm trong đầu người khác, lối hành xử thì vô cùng quỷ quyệt.

Thánh Cô thở dài một tiếng, rồi quay lại Từ Kiếm Thường Nhẫn.

Vừa chạm phải ánh mắt của Thánh Cô, Thường Nhẫn cúi mặt nhìn xuống.

Thánh Cô nói :

- Sư huynh và tỷ tỷ của Thường kiếm thủ dày công chế tác chiêu kiếm sát tử vô địch, cốt chỉ truyền lại cho ngươi để thực thi sứ mạng mà sư huynh và tỷ tỷ của ngươi ôm ấp, nhưng ta xem chừng sứ mạng đó vĩnh viễn chỉ là một giấc mơ.

- Thánh Cô... Thường Nhẫn biết tội của mình.

- Ta đã nói ngươi không có tội. Nếu ngươi có tội, ta chẳng để ngươi đứng yên trước mặt ta đâu.

- Thường Nhẫn phải làm gì bây giờ?

Thánh Cô quay lại gã đại lực bộ tộc đội quyết đứng sau lưng :

- Ngày nào Trung Nguyên vỡ lăm còn Xảo Quỷ Tiểu Quân, thì ngày đó sứ mạng của chúng ta không thực hiện được. Từ kiếm khách xem như đã không làm tròn nhiệm vụ của mình, ta muốn ngươi trao chiêu kiếm sát tử đó lại cho Thiết Đầu Đà, để người thay thế ngươi.

Từ Kiếm Thường Nhẫn biến sắc sau câu nói của Thánh Cô.

Y lấp bắp :

- Thánh Cô... Xin hãy cho tôi một cơ hội!
- Không có cơ hội thứ hai của Từ kiếm khách đâu. Dù bốn Thánh Cô có ban cho ngươi trăm cơ hội ngươi cũng không bao giờ hoàn thành sứ mạng.

Thường Nhẫn cúi gầm mặt xuống :

- Thường mỗ còn hai cơ hội giao thủ với Tiểu Quân.

Thánh Cô Quốc Trọng lắc đầu :

- Người đã từng nói, Xảo Quỷ Tiểu Quân không đáng chết. Thực thi sứ mạng này không thể trao cho người yếu đuối, đối mặt với Tiểu Quân mà yếu đuối coi như người đó đã trao kiếm cho gã rồi. Bồn Thánh Cô nói bao nhiêu đó, người tự hiểu.

Thánh Cô nói xong những lời giáo huấn đó, thân nhiên quay lưng bỏ đi, để mặc gã đại lực Đột Quyết ở lại với Thường Nhân.

Thường Nhân biết mình phải làm gì. Y lẳng lặng tháo thanh Huyết kiếm trao qua tay tên đại lực Đột Quyết.

Y nhìn gã đại lực Đột Quyết bằng cặp mắt vô hồn, vô cảm, lạnh nhạt nói :

- Các hạ chuẩn bị nhận kiếm quyết.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Trở lại Lâu thuyền

Tiểu Quân vừa đặt chân lên khoang thuyền cảm nhận đầu tiên xâm nhập vào tâm trí của y là sự hoang vắng vốn không bao giờ xảy ra với Lâu thuyền “Nghe Thường vũ y khúc”.

Tiểu Quân cất tiếng gọi :

- Cúc Cúc... Trân Trân... Sư Sư, các nàng đâu rồi?

Không có ai trả lời, Tiểu Quân nheo mày :

- Hình như đã có chuyện gì xảy ra cho chiếc Lâu thuyền của mình rồi.

Tiểu Quân đảo mắt nhìn lướt qua một lượt. Y nghĩ thầm :

- “Ai có thể đủ bản lĩnh đại náo Lâu thuyền này được chứ?”.

Nghĩ như vậy Tiểu Quân mở cửa khoang thuyền. Điều ngạc nhiên đập ngay vào mắt gã. Trong khoang thuyền, Cúc Cúc, Trân Trân, Sư Sư đều bị lật trần trối gô nằm duỗi dài dưới khoang.

Tiểu Quân quay mặt lại, thờ dài nói :

- Ở trên thuyền bộ nóng nực lắm hay sao mà các nàng khỏa thân như vậy chứ.

Tiếng của Cúc Cúc rên khê :

- Ư... Ư...

Tiểu Quân khẽ phẩy tay một cái, ngọn trụ thủ “Quang Minh” thoát ra, kẻ một đường thẳng tắp lướt qua sợi dây thừng cắt ngọt sợi dây đó.

Sau khi phóng dao cắt dây, Tiểu Quân bước lại be thuyền nhìn xuống mặt nước Hoàng Giang. Y không chờ đợi lâu, chỉ một lát Cúc Cúc, Sư Sư và Trân Trân đã bước ra ngoài khoang thuyền.

Trân Trân, Cúc Cúc, Sư Sư đều thẹn đỏ mặt.

Sư Sư lí nhí nói :

- Tiểu Quân... Ba chúng tôi bắt tãi.

Tiểu Quân nhún vai :

- Các nàng vận y trang chưa?

Nghe gã hỏi Sư Sư, Cúc Cúc càng thẹn hơn.

Trân Trân trả lời :

- Tất nhiên là vận lại rồi, ngoài này gió thổi lạnh không bận trang y làm sao chịu nổi.

Tiểu Quân quay ngoắt lại :

- Trần Trần nói đúng, ngoài này gió thổi lạnh, nếu không vận trang y tất sẽ bị trúng phong hàn. Các nàng bị bệnh, nhan sắc úa tàn, Lâu thuyền ‘Nghê Thường vũ y khúc’ không có ba nàng, chắc Tiểu Quân đem nó quăng vào con rạch nào đó cho rồi.

Sur Sur nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân còn có thể bốn cọt được nữa à?

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Sao Sur Sur lại trợn mắt như vậy?

Cúc Cúc cau mày.

Tiểu Quân mỉm cười nói tiếp :

- Tới Cúc Cúc nữa. Lúc này mở cửa khoang thuyền, Tiểu Quân thấy ba người đều thoát y, có lẽ tên thích khách tính đột nhập lên đây để cướp báu vật, nhưng thấy sắc đẹp của ba nàng, y không màng đến cửa cái mà lại đổi ý thích chiêm ngưỡng dung nhan nên mới làm như vậy.

Tiểu Quân xoa tay :

- Gã này cũng tham lam thật. Ngắm chi một lúc tới ba người.

Trần Trần lắc đầu :

- Tiểu Quân đừng nói xàm.

- Tiểu Quân chỉ đoán thôi mà.

Y cười khẩy một tiếng, bước lại gần Trần Trần :

- Chắc chắn Trần Trần phải lọt vào mắt cú điều của tên thích khách đó. Nếu không phải thích khách thì là đạo chích.

Tiểu Quân vuốt mặt :

- Mà cũng lạ thật. Võ công của Sur Sur, Cúc Cúc, Trần Trần đâu phải tầm thường mà lại bị người ta lọt hết trang y trối bỏ vào khoang thuyền.

Y cười mỉm nhìn từng người.

Trần Trần thẹn quá, hóa giận :

- Tiểu Quân còn có thể đứng dung như vậy được sao?

- Tiểu Quân đang suy nghĩ.

Cúc Cúc hỏi :

- Suy nghĩ gì?

Tiểu Quân se vành tai :

- Có thể... Có thể ba nàng thấy vị nam tử hán kia quá phong lưu tuấn tú, đem lòng sinh tình ý, nên người nào cũng...

Cúc Cúc bặm môi, khoát tay. Nàng thét lên the the :

- Không nói nữa... Không nghe nữa.

- Nếu không muốn nghe thì hãy thuật lại cho Tiểu Quân biết chuyện gì đã xảy ra!

Sur Sur nhìn Cúc Cúc và Trần Trần rồi quay lại Tiểu Quân, cất tiếng nhu mì :

- Khi Tử Kiếm Thường Nhẫn ly khai khỏi Lâu thuyền độ nửa canh giờ thì bất ngờ có chiếc thuyền nan rẽ sóng như cá kình áp vào mạn Lâu thuyền. Trên chiếc thuyền nan đó là một vị cô nương.

Tiểu Quân nhướn mày :

- Vị cô nương đó ra sao?
- Cô nương đó rất đẹp, nếu Tiểu Quân gặp...

Tiểu Quân khoát tay :

- Ê... Tiểu Quân gặp thì gặp chứ sao. Nhưng Tiểu Quân không ngu si chui đầu vào mấy bông hoa đẹp đâu. Bởi hoa đẹp nào cũng có gai.

Trân Trân lắc đầu :

- Chưa chắc Tiểu Quân gặp vị công nương đó mà có thể giữ được tâm định.

Tiểu Quân xì một tiếng :

- Trân Trân nói vậy mà cũng nói... Chẳng lẽ các nàng thấy cô nương kia rồi thì ngẩn ngơ ra à? Chết thật... Nếu vậy thì đảo lộn tất cả...

Cúc Cúc trợn ngược đôi mày vòng nguyệt :

- Tiểu Quân lại sắp nói bậy rồi. Chúng ta là nữ nhân đâu có như nam nhân mà ngẩn ngơ bởi sắc đẹp của nàng được chứ.
- Tiểu Quân chỉ sợ...
- Sợ gì?

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Thôi khó nói lắm. Sư Sư kể tiếp đi!

Sư Sư nhìn Tiểu Quân :

- Chính Tiểu Quân đã di hại cho chúng tôi.

Tiểu Quân chỉ vào mũi mình :

- Tiểu Quân? Lạ thật! Sao lại là Tiểu Quân... Sự thật Tiểu Quân chưa từng quen biết vị công nương nào cả. Trân Trân, Cúc Cúc, Sư Sư có nghe lầm không mà đổ thừa tại Tiểu Quân.

Sư Sư lắc đầu :

- Chẳng lẽ ba người đều lầm sao, công nương đó phi thân lên Lâu thuyền, khinh công của cô ta vô cùng quán tuyệt, có thể sánh ngang với Tiểu Quân đó.

Cúc Cúc cướp lời Sư Sư :

- Thị nhìn ba người chúng tôi, hỏi “Tiểu Quân chủ nhân Lâu thuyền Nghe Thường vũ y khúc” có ở đây không?

Tiểu Quân cau mày :

- Cô ta biết được đích xác Tiểu Quân là chủ nhân Lâu thuyền này à?

Trân Trân ôn nhu đáp lời Tiểu Quân :

- Nàng còn biết rành về Tiểu Quân nữa.

Tiểu Quân gõ tay lên trán :

- Lạ thật!

Tiểu Quân nhìn Cúc Cúc :

- Ba nàng hành động ra sao?

Sư Sư nhìn Tiểu Quân nói :

- Tất nhiên đâu có nói sự thật cho nàng biết. Ngược lại Cúc Cúc tỷ tỷ còn thỉnh cô ta rời Lâu thuyền nữa.

Tiểu Quân nheo mày :

- Cô ta không đi, thế là động thủ.

Trân Trân gật đầu.

Tiểu Quân hỏi :

- Ba người đều là hảo thủ có võ công đặc dị, một người có Hàn Băng chưởng, Cúc Cúc thì Hỏa chưởng còn Trân Trân có Mê Tông bộ, Ngọc Chưởng Di Hoa vẫn không đương cự được à?

Cúc Cúc thờ hất ra :

- Nói chống đỡ thì không đúng. Vị cô nương đó chỉ trong nửa hiệp đã điểm huyết chúng tôi rồi.

Tiểu Quân tròn mắt :

- Chỉ nửa hiệp mà có thể điểm huyết được ba người?

Sur Sur gật đầu :

- Võ công của cô ta vô cùng quái dị, không sao lường được. Chỉ trong chớp mắt thị đã điểm huyết ba người chúng tôi.

- Nói như ba nàng thì ngay cả Tiểu Quân cũng không phải là đối thủ của vị cô nương đó. Sau khi điểm huyết các người bị cô ta lột trang y cả ba người à?

Sur Sur thẹn đỏ mặt, khẽ gật đầu :

- Mới đầu Sur Sur nghĩ cô ta là kẻ biến thái, bất phân nam nữ. Nhưng ả chỉ điểm huyết ba người mà thôi.

- Cô ta không biến thái thì lột trang y của Sur Sur, Cúc Cúc, Trân Trân để làm gì. Chẳng lẽ để nhìn à... hay để so sánh xem...

Cúc Cúc lắc đầu :

- Lại nói sàm nữa rồi.

Trân Trân nhìn Tiểu Quân, nói :

- Quả như Tiểu Quân nghĩ, cô nương đó lột trang y chúng ta thôi. Cô ta nói, “gã Tiểu Quân thật là quá quái, một lúc có tới ba giai nhân bên mình”.

Tiểu Quân vuốt mũi :

- À đó nói bậy... Chúng ta ở trên thuyền này có bao giờ làm điều gì trái lễ giáo luân thường đâu.

Trân Trân nhìn Tiểu Quân :

- À đâu chịu tin. À còn lắc đầu chê môi nói Tiểu Quân có mắt như mù, bốn công nương đây sắc đẹp hơn hẳn ba người này mà y không màng tới lại đưa mấy mụ phù thủy về sống chung.

- Hừ... Cái mụ đó dám nói như vậy à?

Sur Sur mỉm cười :

- Cô nương đó nói như vậy đấy. Sau đó còn hăm dọa, nhấn nhủ người phải đền lại chữ trinh cho nàng, bằng không chiếc Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” sẽ chìm xuống dòng Hoàng Giang.

Tiểu Quân vừa nghe xong, la oai oái :

- Y ngấm máu phun người... Tiểu Quân mang danh Xảo Quỷ chứ đâu bao giờ làm chuyện quấy với nữ nhân.

Tiểu Quân nhếch mặt nhìn ba nàng :

- Con mụ thói tha đó tên gì? Tiểu Quân nhất định sẽ bắt mụ cắt lưỡi lột da cho chừa cái thói nói ngoa, vu oan cho người khác.

Sur Sur bặm môi :

- Nếu Tiểu Quân không có gì với nàng, sao nàng lại biết đích xác Tiểu Quân là chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc”.

Tiểu Quân khoát tay :

- Nam tử đại trượng phu quang minh chính đại, đâu cần đánh chính. Tiểu Quân sẽ tìm con mụ thối tha đó.

Tiểu Quân gần giọng :

- Con mụ đó có để lại ngoại danh gì không?

Sur Sur đáp lời :

- Nàng tên là Vương Phúc Lệ, cư ngụ tại Quý Đầu sơn. Vương Phúc Lệ còn nói nếu như Tiểu Quân còn nghĩ đến Thất Thất tỷ tỷ và Đồng cô nương thì hãy đến phó hội với nàng ở “Quý Đầu sơn”.

Tiểu Quân xoa tay rồi vuốt mũi, nói :

- Được rồi, Tiểu Quân sẽ đến Quý Đầu sơn một phen xem con mụ thối Vương Phúc Lệ sẽ làm gì được Tiểu gia chứ?

Tiểu Quân chấp tay sau lưng :

- Tạm thời ba người cho Lâu thuyền xuôi về hạ nguồn Hoàng Giang. Trong vòng một con trăng, Tiểu Quân hẹn gặp ở Giang Hạ.

Sur Sur bước đến cạnh Tiểu Quân :

- Tiểu Quân phải cẩn trọng.. Võ công của Vương Phúc Lệ không phải tầm thường đâu.

- Biết rồi mà... Nếu võ công của mụ thối tầm thường thì đâu đã bại được ba hảo thủ tuyệt luân của Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc”, còn đòi nhận chìm thuyền của tiểu gia nữa.

Trần Trần thở dài :

- Tiểu Quân.

Tiểu Quân nhìn lại nàng, khoát tay :

- Đừng khóc, thấy mắt nàng là Tiểu Quân biết sắp khóc rồi. Để dành nước mắt đó khi nào Tiểu Quân về châu ông tổ thì khóc, lúc đó Tiểu Quân xúc động lắm.

Mặc dù Tiểu Quân nói vậy, nhưng nước mắt Trần Trần vẫn rịn ra ngoài.

Cúc Cúc thì bàng quang lơ đãng nhìn ra ngoài sông.

Tiểu Quân quay lại hỏi nàng :

- Còn ngại có cản dận gì không, nói luôn rồi Tiểu Quân còn đi.

- Cúc Cúc biết thế nào Tiểu Quân cũng đi.

- Tất nhiên phải đi rồi, chẳng lẽ để Thất Thất tỷ tỷ vui thây trong Quý Đầu sơn à?

- Cúc Cúc biết Tiểu Quân không bao giờ để Thất Thất tỷ tỷ bị hại. Cúc Cúc đã chuẩn bị hành trang cho Tiểu Quân rồi đó.

- Nàng chuẩn bị hồi nào?

- Mới đây thôi.

Cúc Cúc quay trở vào trong khoang thuyền, một lúc sau trở ra, trên tay nàng là một túi nải. Trao chiếc túi nải cho Tiểu Quân, Cúc Cúc búi gối nói :

- Sắp tới đây Tiểu Quân không có Cúc Cúc, Sur Sur, Trần Trần chăm sóc, một mình phải bảo trọng và giữ gìn.

- Mỗi lần ta đi đâu, nàng chỉ nói được mỗi một câu đó thôi à?

Y xe lố tai :

- Tiểu Quân nghĩ nổi danh trên giang hồ cũng chẳng sướng gì. Chẳng có được một ngày bình yên.

Tiểu Quân nhìn Cúc Cúc, Sur Sur và Trần Trần :

- Kiểu từ... Con trăng sau chúng ta sẽ gặp lại tại Giang Hạ. Ý quên...

Sur Sur hỏi :

- Tiểu Quân quên gì?

- Tiểu Quân chưa hôn các nàng. Nhưng thôi hẹn ngày gặp lại nhé... Tiểu Quân sẽ hôn bù.

Nghe Tiểu Quân nói, Cúc Cúc, Sur Sur, Trân Trân thoáng thẹn thùng. Ba nàng thoát chớp mắt thì Tiểu Quân đã trở Di Hình Tượng băng xuống con thuyền nan, rẽ sóng lướt vào bờ.

Sur Sur đứng trên khoang thuyền gọi với theo :

- Tiểu Quân... Bảo trọng nghe!

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Trao chiêu hủy kiếm

Từ Kiếm Thường Nhẫn giao thanh Huyết kiếm cho gã đại lực Đột Quyết, ngược lại gã giao lại cho Thường Nhẫn một thanh kiếm gỗ.

Gã đại lực Đột Quyết nhìn Thường Nhẫn, nói :

- Tỷ kiếm bất dung tình.

- Thường mỡ biết.

Nhận thanh mộc kiếm của gã đại lực Đột Quyết, Thường Nhẫn thở ra, nghiêm giọng nói :

- Sống vì kiếm, chết vì kiếm và tàn phế cũng vì kiếm. Các hạ chú tâm xem Thường mỡ phân giải độc kiếm sát chiêu.

Thường Nhẫn cầm kiếm quyết, mặt ngưng thần, cứ như gã đang xuất hồn đi vào một cõi hư vô huyền ảo nào đó không có trong cõi đời này.

Thường Nhẫn lạnh lùng nói :

- Một kiếm, một thân, một tâm. Dụng ý định hình. Hình ý diễn nhanh, lực phát sinh tích tụ ở Đan điền, chuyển hóa tâm định vào lực hợp bát pháp, khiến cho thân hợp tâm, tâm hợp ý, ý hợp với khí, khí hợp với thần, thần hợp với động tác, động tác hợp với căn khôn. Sau khi nguyên ngươn hoàn nguyên lực hợp trước khi chuyển khí thành độc kiếm sát chiêu phải có tám tầng hội chuẩn là Khí, Cốt, Hình, Tỳ, Đê, Hoàn, Lặc và Phục. Chú ý tầng thứ tám là tầng Phục kiếm chế không để lộ sớm ý định.

Thường Nhẫn nói xong kiếm quyết, từ từ nâng thanh mộc kiếm ngang ngực.

Y trầm giọng nói :

- Độc kiếm sát chiêu chỉ có một chiêu mà thôi.

Thường Nhẫn dứt lời, hét lên một tiếng thật lớn :

- A...

Thanh mộc kiếm trong tay Thường Nhẫn cắt một đường vòng cung trông thật là giản đơn, chỉ có điều duy nhất là thân pháp của Thường Nhẫn đã nhập vào đường chiêu tối độc đó. Mặc dù sử dụng mộc kiếm nhưng sát khí cũng tỏa ra chung quanh năm trượng vuông. Những tàn cây bất giác cụp lá hẳn lại như sợ hãi bởi những sát kiếm vô hình, ngay cả những cây non trong phạm vi năm trượng cũng đổ gục xuống.

Khi Từ Kiếm Thường Nhẫn trụ bộ, chung quanh y ngỡ là bãi hoang tàn sau một trận hỗn chiến kịch liệt. Nếu Tiểu Quân chứng kiến cảnh này, ắt cũng phải rùng mình sợ hãi, tại sao khi giao thủ với mình, Thường Nhẫn không thi triển độc kiếm sát chiêu mà lại dụng đến “Lạc An kiếm phổ”.

Biểu diễn xong kiếm chiêu sát tử vô địch, Thường Nhẫn chống mộc kiếm nhìn gã đại lực Đột Quyết :

- Các hạ đã thấm lĩnh kiếm phổ của Thường mỡ rồi chứ?

Gã đại lực Đột Quyết gật đầu :

- Ngai Tử đã luyện qua Tử kiếm pháp, nhưng so với Tử Kiếm các hạ có lẽ không bằng.

Tử Kiếm chớp mắt :

- Tử kiếm pháp Thường mỗ đã luyện qua mười năm.

- Ngai Tử muốn thử với Tử Kiếm các hạ.

- Điều đó không đến không được. Mời các hạ!

Ngai Tử tiến lên hai bộ đứng đối mặt với Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Hai đối thủ đối nhãn với nhau, trong tay Ngai Tử người bộ tộc Đột Quyết là thanh Huyết kiếm của Tử Kiếm Thường Nhẫn đã từng vấy máu giang hồ, ngược lại trong tay Thường Nhẫn là thanh mộc kiếm có lẽ chỉ dùng để đuổi ruồi thì được.

Mặc dù trong tay hai người một là Huyết kiếm, một là mộc kiếm nhưng Ngai Tử Đột Quyết vẫn thâm trầm ngưng trọng vô cùng. Y thừa biết mặc dù trong tay Tử Kiếm Thường Nhẫn là mộc kiếm nhưng vẫn lợi hại vô song, không thể xem thường được, và sứ mạng của y khởi đầu từ trận tỷ đấu này. Thánh Cô một khi đã giao sứ mạng cho ai thì tuyệt nhiên không muốn kẻ đó thất bại.

Ngai Tử Đột Quyết rít một hơi thật sâu căng phồng lồng ngực, ánh mắt của gã như hai hòn than đỏ rực chiếu vào Thường Nhẫn.

Ngược lại Thường Nhẫn vận dụng ánh mắt lạnh lẽo, vô hồn chẳng biểu lộ một ý niệm gì đối với gã.

Thanh Huyết kiếm từ từ tuột ra khỏi vỏ. Huyết kiếm vừa được rút ra hết, Ngai Tử Đột Quyết quát lớn một tiếng :

- A.. A.. A.. A

Tiếng hét của gã nghe như rền ngân giữa lưng trời, cùng với tiếng hét đó, một đạo kiếm đỏ ối xuất hiện. Cả trời đất như nhuộm một màu đỏ, thiên nhân, địa quỷ cũng phải giật mình bởi kiếm khí quý dị vô lượng.

Âm thanh do khí kiếm tụ thành như muốn xé nát càn khôn vũ trụ.

Rét...

Thường Nhẫn cũng động thủ nhưng sát khí của mộc kiếm như không để lại dấu ấn gì. Cùng một chiêu tử kiếm, nhưng kiếm pháp của Thường Nhẫn như một đóm muỗi trong vầng huyết quang tử kiếm của Ngai Tử Đột Quyết.

Cuộc đấu chỉ diễn ra có một chiêu, và cũng kết thúc trong một chiêu, có thể nói hai kiếm thủ vừa phát tác kiếm chiêu thì đã kết thúc. Có lẽ trận tỷ đấu chỉ diễn ra trong một khoảng khắc ngắn ngủi của một tia chớp đỏ ối rồi vụt tắt.

Ngai Tử Đột Quyết chống Huyết kiếm quay lưng về phía Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Bên đây Tử Kiếm Thường Nhẫn đứng như pho tượng bất động vô tri vô giác, hữu thủ cầm mộc kiếm của gã đã biến mất cùng với ánh chớp đỏ. Y mặc nhiên cho vùi máu xối xả từ bả vai cụt phun ra tưới xuống thâm cò.

Về mặt của Thường Nhẫn vẫn lạnh như tiền, không hề có sự biến đổi nào tỏ ra đau đớn, hoặc bậm môi rên khẽ.

Y buông một lời lạnh nhạt :

- Một cánh tay luyện kiếm, một cánh tay vì tình, và mất một cánh tay để trọn tình.

Nói xong câu nói đó, Thường Nhẫn dùng tả thủ tự điểm vào ba đại huyệt trên bả vai đang xối máu, rồi thả bước bỏ đi.

Ngai Tử Đột Quyết quay lại nhìn sau lưng gã, nghiêm giọng nói :

- Ý của Thánh Cô, ngươi vĩnh viễn không được cầm kiếm, nếu ngươi còn luyện tả thủ sẽ không còn.

Y nói xong khoác vào vai thanh Huyết kiếm, lạng người trở khinh công bỏ đi luôn.

Thân ảnh của Ngai Tử Đột Quyết vừa khuất thì Tử Kiếm Thường Nhẫn té quỵ xuống đất bất tỉnh.

Kể từ hôm nay võ lâm Trung Nguyên mất một kiếm khách sát nhân nhưng lại xuất hiện một sát kiếm vô địch. Chắc chắn Ngai Tử Đột Quyết không phải như Thường Nhẫn, một kiếm thủ biết kẻ đáng giết và người đáng sống, mà y chỉ là thanh kiếm thanh trừng trong thiên hạ bằng chính thanh kiếm máu do Thường Nhẫn tự thành.

Thường Nhẫn bừng tỉnh, cảm nhận đầu tiên là những giọt sương đọng trên mặt, trên miệng, và có lẽ khí lạnh khiến y sớm có nhận thức mình đang nằm giữa trời.

Đúng như vậy, Thường Nhẫn đang nằm trên một phiến đá, cách gian nhà tranh khoảng năm trượng. Y sức nhớ đến cuộc tỷ đấu vô tiền khoáng hậu với Ngại Tử Đột Quyết, nên nhìn lại bà vai phải của mình.

Thường Nhẫn cau mày vì nhận ra vết thương đã được ai băng bó cẩn thận bằng thân dược, nên không còn rỉ máu, có lẽ da thịt đã kéo da non lành hẳn rồi. Thường Nhẫn nhìn lên bầu trời xanh cao thăm thẳm, bây giờ y đã trở thành phế nhân, đâu còn giữ sứ mạng trọng trách lấy mạng Xảo Quỷ Tiểu Quân. Y thở dài một tiếng nào nùng như muốn khỏa lấp tâm trạng chán chường nào nề.

Tiếng đàn từ trong gian nhà tranh cất lên thánh thót, bắt Thường Nhẫn phải lắng tai nghe. Y tự hỏi :

- “Ai ở trong gian nhà tranh này đàn, chính người đã cứu mạng mình chăng?”

Nghĩ như vậy, Tử Kiếm Thường Nhẫn chống cánh tay còn lại gượng ngồi lên. Y lần bước về phía gian nhà tranh, rồi dừng bước trước cửa, lắng nghe tiếng đàn réo rắt trong gian nhà thoát ra ngoài.

Tiếng đàn như làn suối vô hình khoa lấp sự muộn phiền trong tâm tưởng Thường Nhẫn. Y cảm nhận một điều kỳ lạ qua tiếng đàn nọ như những giai âm cung bậc đang ve vuốt vết thương bên ngoài lẫn bên trong của gã.

Tiếng đàn bắt ngừng bật, cùng với sự ngừng ngàng của Thường Nhẫn.

Y toan cất tiếng nói thì giọng nữ nhân thánh thót như ngọc va vào nhau cất lên vọng ra ngoài :

- Các hạ đã tỉnh rồi hả?
- Tại hạ đã bình phục rồi.

Thường Nhẫn toan đẩy cửa thì nữ nhân trong gian nhà nghiêm giọng can lại :

- Các hạ không được vào trong gian nhà này.

Thường Nhẫn thả tay xuống :

- Tại hạ không biết, chỉ muốn vào diện kiến ân nhân tạ ơn một lạy.
- Tử Kiếm Thường Nhẫn lại khách sáo như vậy sao?
- Không có ân nhân, Thường mỗ đã mất mạng.
- Cứu các hạ đối với ta chỉ là việc nhỏ mà thôi, không đáng để cho Thường các hạ phải tế lạy tạ ơn. Nếu như các hạ đã bình phục rồi thì hãy đi đi!

Thường Nhẫn thở dài một tiếng :

- Ân nhân không muốn nhận sự tạ lễ của tại hạ... Tại hạ không dám làm phiền ân nhân... Chỉ mong ân nhân cho biết ngoại danh, sau này có dịp tại hạ sẽ báo đáp.
- Không cần phải làm như vậy. Cứ coi như giữa đường ta thấy người bị nạn không thể không cứu.

Thường Nhẫn cảm thấy miệng mình đắng nghét, khó khăn lắm mới nuốt trôi một ngụm nước miếng.

Y gượng nói :

- Tại hạ xin kiếu từ!

Thường Nhẫn vừa quay lưng, người đó đã cản lại :

- Các hạ khoan đi!

Thường Nhẫn đứng sững sờ ngay ngưỡng cửa. Y chẳng biết phải làm gì bây giờ.

Cánh cửa gian nhà tranh từ từ hé mở.

Rẹt...

Thường Nhẫn nghe tiếng cửa mở sau lưng mình, toan quay đầu lại nhưng nữ nhân đã cản gãi :

- Các hạ đừng quay đầu lại nhìn ta.

Thường Nhẫn nhìn lên bầu trời đầy sao :

- Tại hạ tuân lệnh ân nhân!

Tiếng thở dài sau lưng của nữ nhân lại cất lên. Người đó nói :

- Trong tình huống này, ta cảm thấy không yên tâm khi để người ra đi. Bản thân các hạ đã gieo thù chuốc oán với biết bao nhiêu người, chắc chắn kẻ thù của ngươi sẽ nhân cơ hội này mà trả hận.

- Tại hạ chỉ có một cái mạng, giờ đã tàn phế rồi, có thể dùng cái mạng này trả lại cho người ta cũng không sao.

- Ta đã cứu người thì đâu muốn cho người chết chứ.

- Tại hạ cũng không muốn làm phiền thêm cho ân nhân. Thường Nhẫn tự lo cho bản thân mình được. Nếu có chết ầu đó cũng là do tại hạ tạo ra oan nghiệt.

- Ta đã nói không muốn người chết kia mà. Một kiếm thủ đã mất đi cánh tay cầm kiếm thì đâu còn là kiếm thủ nữa. Hiện tại lúc này, một tên mãi võ sơn đông cũng có thể lấy mạng Từ Kiếm Thường Nhẫn một cách dễ dàng.

Thường Nhẫn lắc đầu :

- Đối với tại hạ, sống chết không còn là chuyện lớn nữa rồi.

Nữ nhân đội nón rộng vành, phủ lụa trắng thở dài một tiếng. Nếu Thường Nhẫn thấy cách vận phục trang của nàng cũng có thể đoán được nàng không muốn y nhìn ra chân diện mục. Sau tiếng thở ra đó, nàng nói :

- Ta không muốn ai giết ngươi, người được quyền giết ngươi ngoài ta ra không một ai khác.

- Vậy ân nhân còn chần chờ gì nữa mà chưa ra tay. Tại hạ rất sẵn lòng được chết dưới tay cô nương.

- Bây giờ ta không có hứng giết người. Một kẻ tàn phế, vết thương còn chưa lành làm sao ta giết được chứ.

Nữ nhân tiến đến ngay sau lưng Thường Nhẫn :

- Ta chỉ cho ngươi một chỗ, đến đó trị thương, không một ai dám làm phiền ngươi.

- Giang hồ mệnh mỏng chẳng lẽ Thường Nhẫn không tìm được chỗ ẩn thân sao?

- Giang hồ mệnh mỏng thật, nhưng chắc chắn không có chốn nương thân cho Từ Kiếm Thường Nhẫn. Ngươi hãy tin vào lời của ta đi.

Thường Nhẫn thở dài. Y lắc đầu trầm giọng nói :

- Ý ân nhân muốn ám chỉ, một khi rồng đã mất cạn thì lũ tôm sẽ lòn mặt?

- Đúng như vậy đó.

Nữ nhân vừa nói đến đây thì hai bóng đen bất thần xuất hiện. Kinh pháp của hai người này cũng khá cao thâm, chỉ loáng một cái họ đã đến trước mặt Từ Kiếm Thường Nhẫn. Hai người đó đều cầm binh khí hươm sẵn nơi tay. Một người cầm trường kiếm, một người cầm móc câu.

Thường Nhẫn chẳng một chút biểu lộ gì. Y chỉ hơi nhướn mày nhìn hai người vận sắc y võ phục mới đến.

Người đứng bên phải gần giọng nói :

- Từ Kiếm Thường Nhẫn! Ngươi nhận ra Song Sát Câu Hồn sứ giả Hoàng Chi và Hoàng Đang chứ?

Từ Kiếm Thường Nhẫn lắc đầu :

- Nhị vị là ai, Thường Nhẫn chưa từng biết qua.

Hoàng Chi chính là hắc y nhân đứng bên phải, hừ mạnh một tiếng, chỉ kiếm vào mặt Thường Nhẫn :

- Ngươi không nhận ra Song Sát Câu Hồn, nhưng chúng ta không thể không nhận ra ngươi. Từ Kiếm Thường Nhẫn, Song Sát Câu Hồn đến đây để lấy mạng ngươi tể vong linh Tung Sơn Sát Kiếm Hoàng đại ca.

- Thì ra nhị vị đến gặp Thường mỗ để đòi nợ.

- Đúng như vậy... Chính ngươi đã sát tử Hoàng đại ca của chúng ta, giờ phải đền tội.

- Tại hạ chẳng biết đã hạ thủ Hoàng đại ca của các vị lúc nào.

- Ngươi định chối tội à?

Thường Nhẫn lắc đầu :

- Thường mỗ đầu cần phải ngoa ngôn. Sống, chết là lẽ bình thường, Thường mỗ trước đây đã hạ thủ quá nhiều kiếm thủ nên không nhớ đã sát từ Tung Sơn Sát Kiếm lúc nào thôi.

- Thế thì Hoàng Chi này nhắc cho ngươi biết. Từ Kiếm Thường Nhẫn, ngươi không nhớ Hoàng mỗ sẽ nhắc cho ngươi nhớ. Cách đây ba con trăng, chính ngươi đã gởi thiệp tử đầu với Hoàng đại ca chúng ta ở Bình Thiên Nhai.

Từ Kiếm cau mày suy nghĩ :

- Thường mỗ nhớ ra rồi. Đúng như vậy, Hoàng đại ca của nhị vị do chính tay Thường mỗ sát tử.

Thường Nhẫn lắc đầu :

- Kiếm thuật của y xoàng lắm, nhưng lại kiêu căng tự nhận là Tung Sơn Sát Kiếm vô địch, mỗi lần y sắp giết ai thì tuyệt nhiên tàn sát tất cả thân nhân của kẻ bị giết, con gà con chó cũng không tha. Hoàng đại ca của các vị đáng chết lắm. Kẻ thế cô thì bị y bức tử, nhưng với tại hạ y lại van xin, rất tiếc tại hạ không thể tha mạng cho y được, bởi trước khi vào trận tử đầu đó y đã phạm một trọng tội trời không dung, đất không tha là cưỡng bức ái nữ của Đoàn tiêu đầu, mà vị ái nữ đó chỉ đáng tuổi con gái của y.

Hoàng Đang nạt ngang :

- Ngươi im cái miệng thôi lại đi. Chết đến nơi rồi mà ngươi vẫn giữ thái độ ngạo mạn.

- Tại hạ đã nói, sống chết là lẽ thường, mời nhị vị cứ ra tay.

- Kiêu ngạo... Lúc này Song Sát Câu Hồn không giết ngươi thì không thêm đứng trong thiên hạ nữa.

- Thường mỗ đang sẵn sàng đón nhận cái chết.

Song Sát Câu Hồn quát lớn một tiếng :

- Đền mạng cho Hoàng đại ca!

Cùng với tiếng quát đó, cả hai đồng loạt ra tay phát sát chiêu. Kiếm quang nhoáng lên công trực diện vào chính tâm, móc câu thì chia làm hai tạo thành gọng kéo phật lấy thủ cấp của Từ Kiếm Thường Nhẫn.

Thế công của Song Sát Câu Hồn rất đồng bộ, như một cặp tung hứng, nên chiêu sát tử của họ bức ép Thường Nhẫn đứng ngay trong vòng lưới tử thần.

Mặc dù đối mặt với cái chết, nhưng Từ Kiếm Thường Nhẫn chẳng một chút xao tâm hoảng hốt. Sinh mạng của y có thể nói đã nằm gọn trong tay thần chết do chiêu công sát tử của Song Sát Câu Hồn dựng ra, bởi y không còn là Từ Kiếm Thường Nhẫn nữa.

- Keng... keng...

Thanh trường kiếm của Hoàng Chi dội ngược trở lại cùng một lượt với đôi móc câu của Hoàng Đang. Người có thể cứu mạng Thường Nhẫn chẳng ai khác chính là nữ nhân đội nón rộng vành che dung diện.

Nàng lắc mình thoát một cái đã đứng trước mặt Thường Nhẫn, đối diện với Song Sát Câu Hồn.

- Hai ngươi muốn giết Từ Kiếm đã hỏi qua ý của ta chưa?

- Ma nữ, ngươi là ai mà dám cản trở Song Sát Câu Hồn chứ?

- Ta là ai cũng được, nhưng trước khi giết Từ Kiếm Thường Nhẫn, các ngươi phải hỏi ý của ta, và tất nhiên ta sẽ không cho hai ngươi đụng đến trang phục của gã.

Hoàng Chi quát mắng :

- Được... Thử coi bản lĩnh của ả tới đâu mà đòi giữ cái mạng cho Thường Nhẫn.

Trường Kiếm của Hoàng Chi lại nhoáng lên kẻ một đường vòng cung chém thẳng xuống đỉnh đầu nữ nhân thần bí. Chờ cho thanh kiếm của Hoàng Chi còn cách mình độ hai gang tay, nữ nhân thần bí nhanh hơn một cái chớp mắt chấp đôi bản thủ chặt lấy ngọn kiếm sắc bén của Hoàng Chi.

Chát...

Hoàng Chi lỗ mắt nhìn, còn chưa hết ngạc nhiên thì âm thanh khô khốc vang lên.

Cách...

Thanh trường kiếm của y đã bị gãy ngang, nữ nhân thần bí phủi tay một cái, mũi kiếm gãy bắn ngược trở lại như một ngọn phi tiễn ghim luôn vào yết hầu Hoàng Chi.

Phụt..

Hoàng Chi thối lui luôn ba bộ, hai tay buông đốc kiếm ôm yết hầu, mắt tròn ngược, miệng khọt khẹt, muốn nói nhưng chẳng thốt nên lời.

Hoàng Chi ngã vật ra sau, biến thành cái xác không hồn trong khi đó Hoàng Đang thất thần nhìn nữ nhân thần bí không chớp mắt. Đây là lần đầu tiên y thấy một ma nữ dám dụng một thể Ngọc Nữ Bái Quan Âm giản đơn mà vẫn chặt kiếm của Hoàng Chi dễ dàng, thậm chí còn dụng khí công bề gãy kiếm đối phương, rồi công ngược trở lại một chiêu phi tiễn lấy mạng Hoàng Chi trong khoảnh khắc ngắn ngủi ngoài mọi dự đoán của Hoàng Đang.

Hoàng Chi, Hoàng Đang vốn là những sứ giả giết người danh xưng đã lấy lòng giang hồ thế mà bị sát thương dễ dàng như vậy thì nữ nhân thần bí chỉ có thể là...

Câu Hồn Sát Nhân Hoàng Đang nhìn nữ nhân chăm chăm, lắp bắp nói :

- Ngươi chính là... Băng Tâm Ngọc Nữ Công Tôn Thất Thất. Công Tôn Thất Thất...

Lời của Hoàng Đang còn đọng trên hai cánh môi thì nữ nhân thần bí dụng song chưởng vỗ ra hai đạo kinh xoáy tít công thẳng vào vùng thượng đặng của họ Hoàng.

Bình...

Hoàng Đang đứng như pho tượng sau tiếng nổ kinh thiên động địa, cơ thể của gã nhanh chóng bị đóng băng, rồi từng bộ phận rớt xuống đất, trông tưởng chừng như pho tượng bằng hàn băng bị rạn nứt rồi vỡ ra thành từng mảnh.

Từ Kiếm Thường Nhẫn vẫn không thốt lời nào.

Công Tôn Thất Thất sau khi hạ thủ Song Sát Câu Hồn, không hề quay mặt lại. Nàng lạnh lùng nói :

- Bốn cô nương nghĩ Từ kiếm khách nên tá túc trên Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” mới có thể tịnh an mà dưỡng thương.

- Công Tôn Thất Thất cô nương...

Thất Thất khoát tay :

- Khi nào Thường các hạ phục hồi kiếm thuật, ta sẽ tìm ngươi. Tự bảo trọng, kiêu từ.

Công Tôn Thất Thất nói xong, lắc vai, thân ảnh đã lướt đi mờ đi.

Nàng dừng bước quay lại, nghĩ sao lại lấy trong thất lưng ra một tín vật bằng lam ngọc hình bàn tay xinh xắn. Nàng nghiêm giọng nói :

- Thường các hạ giữ lấy vật này để phòng thân. Thấy vật như thấy người.

Nói xong Thất Thất thoát quay lưng, và trở khinh thuật tuyệt luân, chỉ trong chớp mắt đã mất dạng.

Thường Nhẫn thờ dài một tiếng, nhặt tín vật của Thất Thất lên ngắm nhìn. Y lặn tín vật của Thất Thất vào trong ngực áo, ngược mặt nhìn về hướng nàng vừa thoát đi :

- Ngọc Nữ Băng Tâm...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Máu nhuộm giang hồ

Giang Nam thập tướng cùng với Nhứt Phàm đại sư theo dấu Tiểu Quân đến Kim Lăng. Nhân lúc cao hứng, Nhứt Phàm đại sư rủ Giang Nam thập tướng đến nơi cư ngụ của Trung Nguyên Quân Từ Kiếm.

Trung Nguyên Quân Tử Kiếm Vương Bình, vốn đã nổi danh trên giang hồ và được thiên hạ trọng vọng coi như bậc đại hiệp vì nhân vì nghĩa. Mang danh là Trung Nguyên Quân Tử Kiếm, nhưng thật ra kiếm thuật của họ Vương cũng chỉ xếp vào hạng thứ ba thứ tư mà thôi, nếu đem so với Lưỡng Nguyên Thái Cực kiếm pháp của Võ Đang thì càng không thể so sánh được, hoặc như Tung Sơn cửu kiếm thì Vương Bình chỉ đáng là học trò lẽ của Chương môn Tung Sơn, tuy nhiên kiếm pháp của Vương Bình thật là phóng khoáng, tuyệt đẹp, có thể đem thi thố trong những trận khai kiếm làm vui mắt người.

Kiếm thuật thì không có sát kiếm, nhưng Vương Bình lại thẳng thắn và hiếu khách, y chẳng bao giờ nệ hà với kiếm thuật của mình, chỉ thiên về cái đẹp mà thiếu hẳn cái thực của kiếm môn, chính vì lẽ đó mà thiên hạ mới ban tặng cho y mỹ danh Trung Nguyên Quân Tử Kiếm.

Nhất Phàm đại sư và Giang Nam thập tướng vừa đặt chân đến công tam quan của gia trang Vương Bình thì đứng sững lại. Mười một người ngạc nhiên vô cùng bởi thấy ngay trước cửa nhà đại sảnh đã dựng sẵn lối dài.

Nhất Phàm đại sư cau mày, tay lần chuỗi hạt :

- A di đà Phật... Chẳng lẽ Vương thí chủ cao hứng mở lối dài tỷ kiếm?

Nhan Lữ chu hai cánh môi xì một tiếng :

- Kiếm thuật của Vương Bình chẳng đáng cho thiên hạ để mắt đến.

Đang Mỹ Dung nhìn Nhan Lữ :

- Kiếm đạo của Vương Bình đại hiệp đẹp thì không kiếm môn nào bằng, nhưng để tỷ kiếm thì có lẽ chỉ đưa thân làm mộc cho người khác luyện kiếm mà thôi.

- A di đà Phật... Chuyện đó thì ai cũng biết, nhưng các vị không thấy Vương đại hiệp dựng lối dài tỷ kiếm à.

Vương Bân gãi đầu :

- Chúng ta vào xem Vương đại hiệp đang cao hứng điều gì, hay Vương đại hiệp cảm thấy nhàn hạ và bình yên quá muốn có vài trận đấu cho vui mắt thôi.

Đinh Đinh vuốt mái tóc mai :

- Đứng đây... Chúng ta cũng được dịp chiêm ngưỡng mấy bài kiếm đẹp của Vương đại hiệp.

Mười một người tiến thẳng vào trong nhà chính sảnh.

Nhất Phàm đại sư thất thần đứng ngay ngưỡng cửa, miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật...

Đại sư lẫn Giang Nam thập tướng không bằng hoàng sao được khi bên trong nhà đại sảnh của Trung Nguyên Quân Tử Kiếm Vương Bình có hơn hai mươi kiếm thủ đang nằm duỗi dài, đắp chiếu. Ngoài hai mươi cái xác đó, là hơn hai mươi cao thủ kiếm thuật của Trung Nguyên, trong những cao thủ kia có cả Lưỡng Nguyên Thái Cực kiếm pháp Võ Đang, hộ pháp Trương Tam Lang.

Vừa thấy Nhất Phàm đại sư và Giang Nam thập tướng, quần hào rời chỗ ngồi bước ra cung thỉnh. Đi đầu là Trung Nguyên Quân Tử Kiếm Vương Bình.

Vương Bình ôm quyền xá Nhất Phàm đại sư thật cung kính :

- Đại sư quang lâm Vương phủ, tại hạ không biết đề nghênh thần, miễn chấp... Miễn chấp!

- A di đà Phật... Thí chủ đừng thủ lễ quá như vậy. Lão nạp nhân tiện đi ngang Kim Lăng ghé thăm Vương đại hiệp mà thôi.

Nhất Phàm đại sư quay sang Giang Nam thập tướng.

Đại sư giới thiệu :

- Đây là Giang Nam thập tướng, chắc Vương thí chủ đã nghe danh.

Vương Bình ôm quyền xá Giang Nam thập tướng. Mười người xá lại Vương Bình.

Vương Bình nói :

- Nghe danh Giang Nam thập tướng từ lâu, nay mới được diện kiến. Hạnh ngộ cho Vương gia trang... Hạnh ngộ cho Vương gia trang!

Đang Mỹ Dung mỉm cười nhìn Vương Bình nói :

- Vương đại hiệp khách sáo quá... Chúng tôi được trọng đãi như vậy chỉ thêm lúng túng mà thôi.

Có một điều lạ lùng, Vương Bình mặc dù rất cao hứng và tỏ thái độ niềm nở với Nhất Phàm đại sư và Giang Nam thập tướng nhưng y không hề mời mọi người vào nhà đại sảnh mà cũng không dời chân khỏi ngưỡng cửa.

Trong Giang Nam thập tướng, Vương Bân vốn nóng tính, hỏi luôn :

- Vương đại hiệp không thể mời chúng tôi vào nhà à?

Wương Bân vừa nói vừa toan bước qua cửa, nhưng Vương Bình đã đẩy y trở lại. Lão thất sắc nói :

- Không được... Không được!

Nhất Phàm đại sư niệm Phật hiệu. Lão tăng giờ mới chú ý đến vạch vôi về ngang ngưỡng cửa :

- A di đà Phật... Trong Vương gia trang chắc có chuyện xảy ra.

Wương Bình nhìn Nhất Phàm đại sư nói :

- Đại sư! Vương Bình rất coi trọng đại sư, nên không muốn đại sư vương vào cái họa này.

Wương Bân trừng mắt :

- Họa thì chưa thấy mà thấy Vương đại hiệp bị mất chúng tôi. Các người thì được ở trong nhà còn bắt chúng tôi cứ mỗi chân đứng bên ngoài.

Wương Bân dứt lời bước sồn sọc vào trong gian đại sảnh.

Wương Bình cúi đầu thờ dài một tiếng, quay lại Vương Bân :

- Các hạ đã vào trong nhà rồi, xin đừng bước trở ra.

Wương Bân nghênh mặt :

- Cái gì! Ngoài thì không được vào, vào rồi không được ra. Tại hạ không hiểu được.

Trương Tam Lang đứng trong nhà, nói với Nhất Phàm đại sư :

- Đại sư và các vị bằng hữu đây đứng ngoài vạch vôi còn có thể ly khai khỏi Vương gia trang, nhưng một khi đã vào trong đại sảnh rồi, muốn ly khai các vị phải bước qua lối đài tỷ kiếm. Hai mươi cao thủ đã tận mạng bởi sát chiêu của một kiếm thủ vô danh rồi, nên Vương đại hiệp mới không cho các vị vào đại sảnh đường.

Xung Hóa vỗ tay, hừ nhạt một tiếng :

- Kiếm thủ vô danh đó lợi hại cỡ nào mà kiêu căng tự cho mình cái quyền sinh sát như vậy. Giang Nam thập tướng vào nhà rồi trở ra coi y làm gì được chúng ta chứ.

Xung Hóa nói xong, cùng với Triệu Tử Long, Mang Vũ, Tần Côn bước qua vạch vôi vào nhà trong.

Nhất Phàm đại sư niệm Phật hiệu :

- Lão nạp cũng không thể đứng bên ngoài được.

Đại sư bước luôn qua vạch vôi.

Những người còn lại cũng lục đục theo đại sư vào trong nhà.

Nhất Phàm đại sư hỏi Vương Bình :

- Vương thí chủ! Sự thể như thế nào xin người hãy nói lại.

Wương Bình cầm bầu rượu còn độ phân nửa, thờ dài một tiếng :

- Đại sư cũng biết trong Vương gia trang không hề thiếu rượu nhưng chỉ tại mấy đường vôi chắn ngang cửa mà Vương mẫu không thể thết các vị. Vương mẫu đành bất kính.

- A di đà Phật... Lão nạp thọ ngũ giới, không màng đến rượu. Vương thí chủ đừng bận tâm.

Wương Bình cầm nửa bầu rượu dâng qua Triệu Tử Long :

- Triệu đại hiệp mời!

Triệu Tử Long lắc đầu :

- Tại hạ không uống, khi nào xóa hết mấy cái vạch vôi này, Triệu mỗ sẽ uống.

Trong khi Vương Bình nói chuyện với Nhất Phàm đại sư thì Đàng Mỹ Dung lật mấy tấm chiếu xem mặt xác chết. Nàng biến sắc khi nhận ra trong hai mươi xác chết kia có Kiếm Soái Tạ Ôn Hầu.

Đàng Mỹ Dung đứng phắt dậy :

- Đại sư... Kiếm Soái Tạ Ôn Hầu cũng...

Nhất Phàm đại sư lần chuối hạt :

- A di đà Phật... Trong giang hồ ai là người có thể dụng kiếm qua được Tạ thí chủ chứ?

Vương Bình trả lời :

- Chính Tử Kiếm đã lấy mạng Kiếm Soái Tạ Ôn Hầu.

- Tử Kiếm... Vương thí chủ muốn nói Tử Kiếm Thường Nhẫn?

- Tại hạ quả không biết tục danh người đó.

Vương Bân hừ một tiếng :

- Tử Kiếm Thường Nhẫn... Hừ, để xem ngươi làm gì được Vương Bân này chứ.

Vương Bân vừa nói vừa rút phất đồi búa, nhảy thót ra ngoài đại sảnh đường, ưỡn ngực quát lớn :

- Thường Nhẫn... Có Vương mỗ đến đây... Vương mỗ và ngươi tỷ đấu một trận xem ai bản lĩnh hơn.

Vương Bân vừa dứt lời thì một bóng người vận thường y bằng vải gai, màu xám đục là đà như sứ giả Diêm phủ lướt lên lôi đài dựng sẵn trước chính môn đại sảnh đường.

Vương Bân hú vang một tiếng phi thân lên lôi đài.

Nhất Phàm đại sư chỉ kịp cảnh báo :

- Vương lục tướng cẩn thận...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sát Kiếm Ma Nân Ngại Tử Đột Quyết

Mặc cho Nhất Phàm đại sư cảnh báo, Vương Bân vẫn thủ đồi quý búa sáng ngời phi thân lên lôi đài. Y trụ thân đối mặt với người vận trường y bằng vải gai, tới lúc đó y mới ngỡ ngàng vì nhận ra kẻ đó không phải là Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Vương Bân rít lên từng tiếng một :

- Ngươi là ai?

- Sát Kiếm Vô Định Ngại Tử Đột Quyết.

- Sát Kiếm Vô Định? Ngươi tưởng hù dọa bởi danh xưng đó rồi Vương mỗ rút đầu rút cổ sao.

Ngại Tử Đột Quyết vẫn không hề tỏ vẻ bất nhẫn bởi lời nói miệt thị của Vương Bân.

Y lạnh lùng :

- Hãy động thủ đi!

- Được lắm.

Vương Bản quát lên một tiếng thị oai. Đồi quỳ búa múa vun vút rồi bổ thẳng vào Ngai Từ Đột Quyết.

Một ánh chớp đỏ nhoáng lên, ngỡ như có tia chớp bất thần xuất hiện giữa chín tầng mây khiến Vương Bản choáng mắt chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Cùng với cảm giác chói mắt đó, yết hầu của gã lạnh ngắt và chẳng còn chút cảm nhận gì sau cái cảm giác lạnh giá kia.

Trong khi đó, tất cả mọi người đứng trong nhà chỉ kịp thấy Vương Bản vung búa đánh xả vào kẻ vận trường y xám bằng vải gai, và khi ánh chớp đỏ xuất hiện rồi vụt tắt, Vương Bản vẫn sầm sập lao đến đối phương, nhưng lạ lùng, y như một người mù chẳng nhìn thấy gì, nên đồi quỳ búa nện xuống sàn lồi đài rồi đứng phỗng ra như pho tượng.

Nhất Phàm đại sư nhắm mắt, tay lần chuỗi hạt :

- A di đà Phật... Xin Như Lai Phật tổ độ trì cho Vương thí chủ!

Đại sư vừa dứt lời thì Ngai Từ Đột Quyết tung hữu cước đá thẳng vào cái xác của Vương Bản. Thân thể Vương Bản như một cánh diều, bay ngược vào trong nhà đại sảnh.

Huych...

Chiếc thủ cấp của Vương Bản lật ngược ra sau, chỉ còn dính một mảnh da sau gáy, trông vô cùng khủng khiếp. Cái chết thảm của Vương Bản càng khiến cho không khí khủng bố đã căng thẳng càng căng thẳng hơn.

Chín người còn lại trong Giang Nam thập tướng đều quay quanh cái xác lạnh giá của Vương Bản. Triệu Từ Long gào lớn :

- Lục đệ..

Đang Mỹ Dung, Đinh Đinh thì sụt sùi khóc thốn thức :

Nhan Lữ gầm lên :

- Lục đệ... Ngủ ca sẽ trả thù cho Lục đệ...

Nhan Lữ vừa nói vừa rút phát thanh đại đầu đao vất lên vai toan phi thân ra ngoài, nhưng Nhất Phàm đại sư đã kịp cản chân :

- Nhan thí chủ dừng bước...

Nhan Lữ nghiêng răng ken két :

- Nhan mỗ không lấy mạng Sát kiếm thì chà chết cho rồi.

- A di đà Phật... Vương thí chủ vừa mới bị tử bởi một Sát Kiếm Vô Định, thí chủ đã thấy rồi. Võ công của Vương thí chủ không phải tầm thường thể mà đi làm vật thử kiếm mà thôi. Lão nạp rất biết tâm trạng của thí chủ, nhưng thí chủ ra ngoài lúc này sẽ tán mạng vô ích.

- Nhan mỗ không ra đòi nợ sao? Chẳng lẽ chỉ biết khóc tể vong linh Lục đệ sao?

Nhất Phàm đại sư nhìn xác Vương Bản :

- Các vị... Chiêu kiếm mà Vương thí chủ thọ tử rất là tàn độc và khủng bố, một mình Nhan thí chủ đối mặt với kẻ địch chỉ chuốc lấy họa diệt thân mà thôi, hay là ta cùng hợp lực để đối phó với Từ Kiếm.

Trung Nguyên Quân Từ Kiếm Vương Bình thờ dài nhìn Nhất Phàm đại sư nói :

- Đại sư... Làm như vậy Vương mỗ nghĩ võ lâm hắc đạo sẽ chê cười chúng ta, thanh danh chính nghĩa bạch đạo còn gì nữa.

- A di đà Phật... Dĩ biến phải từng quyền, chúng ta không phá lệ chẳng lẽ chịu giam hãm trong gian đại sảnh này à?

- Vương Bình tôi chỉ sợ tiếng đồn không hay bay lan đến tai bọn hắc đạo, sau này chúng ta khó đem chuyện nghĩa khí giang hồ mà nói với chúng.

Xung Hóa đứng bật dậy, khoát tay nói luôn :

- Không có đạo nghĩa gì cả, đối với kẻ ác thì phải tiêu trừ thôi, đó cũng là đại nghĩa của võ lâm Trung Nguyên, Vương chủ không ra thì cứ ở lại, còn chúng tôi nhận định phải lấy mạng gã kiếm thủ sát nhân.

- A di đà Phật... Các vị đã quyết định thì chúng ta chẳng nên chần chờ nữa.

Triệu Tử Long rút tên tra vào cánh cung.

- Đại sư... Chúng ta cùng xông ra.

Lưỡng Nguyên Thái Cực kiểm pháp Võ Đang Trương Tam Lang chen vào :

- Bản đạo sợ rằng dù tất cả chúng ta cùng xông ra ngoài cũng không thay đổi được tình hình.

Xung Hóa tròn mắt :

- Đạo trưởng tương gã kiếm thủ đó là thiên hạ đệ nhất vô địch sao mà có thể một mình chống chọi với bao nhiêu người?

- Bản đạo chỉ nói lên sự thật mà thôi. Các vị hãy xem đi, ngay cả Kiếm Soái Tạ Ôn Hầu cùng ba vị hộ tướng cũng phơi thầy bởi một chiêu kiếm huyết ảnh...

Trương Tam Lang thờ dài một tiếng :

- Bản đạo cho là chúng ta có thể đối cự với gã kiếm thủ này trong nhất thời, nhưng rồi sau đó gã sẽ tìm đến từng người từng môn phái thì đại họa sẽ như thế nào nữa?

Trương Tam Lang quay lại Nhất Phàm đại sư :

- Đại sư... Trương bản đạo có một ý, chỉ có đại sư mới thủ việc được thôi.

- Trương đạo sĩ cứ nói ra coi.

- Đại sư dụng danh Thiếu lâm cổ tự mà giao hẹn với gã sát kiếm tử thần này để kéo dài thời gian. Sau khi rời khỏi Vương gia trang, Thiếu Lâm và Võ Đang sẽ hiệu triệu quần anh hội, phát động anh tài tất sẽ tìm được người thanh trừng gã.

Xung Hóa lắc đầu :

- Không được... Làm như vậy thì đúng là hành động của bọn hắc đạo đề tiện bỉ ổi, cũng chỉ tên tử kiếm sát nhân này biết rõ quần hào Trung Nguyên sẽ tổ chức quần hội đăng tiểu trừ gã. Y sẽ cao chạy xa bay, chúng ta làm sao có thể đòi được món nợ máu của Lục sư đệ.

- Ý của bản đạo như vậy, nếu các vị không chịu thì thôi, chứ theo bản đạo nghĩ, chúng ta không ai là đối thủ của gã sát nhân kiếm thủ đang ngồi trên lôi đài kia.

Triệu Tử Long lờm Trương Tam Lang :

- Lưỡng Nguyên Thái Cực kiểm pháp của Trương đạo trưởng lâu ngày không sử dụng đến, nên bây giờ mới thấy cái chết lúc nào cũng đứng trước mặt mình.

Triệu Tử Long hừ lạnh một tiếng :

- Tất cả đều giống như rùa rút cổ thì cứ để cho Giang Nam thập tướng phản xử gã kiếm thủ sát nhân kia cho.

Triệu Tử Long quắc mắt, nói với các huynh đệ :

- Giang Nam thập tướng của chúng ta trước sau đã cùng với Vương Bản lục đệ đồng sanh đồng tử, hôm nay lục đệ bị thảm tử, chúng ta không thể đứng nhìn kẻ thù nhơn nhơ trong cõi trời đất, tất cả sư đệ, sư muội hãy cùng với Triệu huynh ra ngoài quyết một trận sống mái với kẻ thù.

Thấy hào khí hùng hực quyết tử của Triệu Tử Long, bất giác quần hào đồng la hưởng ứng :

- Triệu đại hiệp nói đúng... Chẳng lẽ với bao nhiêu cao thủ đang có mặt ở đây lại biến thành lũ rùa rút cổ bởi một kiếm thủ vô danh sao? Chúng tôi sẽ cùng theo Giang Nam Triệu đại hiệp ra ngoài quyết một trận sống chết với tên tử kiếm đó.

Nhất Phàm đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Lời của Trương đạo trưởng nói cũng đúng, chí của Triệu đại hiệp cũng không sai, nếu ở đây tất cả mọi người đều quyết một trận sống chết, lão nạp cũng không can, nhưng chỉ khuyên các vị bảo trọng, nếu thấy như thật bất tòng tâm thì hãy mau ly khai để tự cứu bản thân mình trước.

Quần hào nhìn Nhất Phàm đại sư :

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo!

Triệu Tử Long giương cung nhắm Ngại Tử Đột Quyết.

Phụt.. Mũi tên thoát ra khỏi cánh cung, bay đi như một tia chớp nhanh không thể tưởng.

Triệu Tử Long vốn đã nổi tiếng khắp các tỉnh Giang Nam bởi tuyệt kỹ xạ tiễn. Hình như từ trước đến giờ một khi Triệu Tử Long xạ tiễn thì ngay cả một con nhặng cũng không thể thoát được mũi tên thần tốc của y.

Mũi tên xé gió xẹt thẳng vào yết hầu của Ngại Tử Đột Quyết trong khi đó mọi người cùng đồng loạt phi thân ra ngoài.

Ai cũng đều hướng mắt nhìn về lối dài. Mũi tên của Triệu Tử Long bắn đi ghim luôn vào thân ảnh gã kiếm thủ đang ngồi bất động trên lối dài.

Thấy sát kiếm bất động, nên vô hình trung mọi người cùng một ý niệm, tên tử kiếm sát nhân kia đã bị tán mạng bởi mũi tên thần kỳ của họ Triệu.

Quần hào đồng loạt nhìn Triệu Tử Long :

- Triệu đại hiệp xạ tiễn như thần, đã lấy mạng gã tử kiếm vô nhân.

Triệu Tử Long phản kích vô cùng, ưỡn ngực nói :

- Triệu mỗ một tiễn lấy mạng đại địch cũng nhờ các vị bằng hữu hỗ trợ tinh thần.

Họ Triệu vừa dứt lời thì trên lối dài Ngại Tử Đột Quyết từ từ đứng lên.

Quần hào lỗ mắt nhìn con người lạnh giá vô cảm đó.

Ngại Tử Đột Quyết chiếu đôi ma nhãn sáng quắc vào Triệu Tử Long. Chạm vào hai ánh mắt sát nhân cường nộ của Ngại Tử Đột Quyết, Triệu Tử Long không khỏi rùng mình, lưng sống lạnh ngắt.

Mặc dù vậy Triệu Tử Long vẫn giữ được vẻ bình thản bên ngoài. Y gần từng tiếng để tỏ lộ dừng khí với quần hào :

- Ngươi không phải là Tử Kiếm Thường Nhân.

- Ngại Tử Đột Quyết là ta.

- Ngại Tử Đột Quyết... Ngươi hứng được một mũi tên của Triệu mỗ coi như có chút bản lĩnh đó.

- Ta chỉ dùng kiếm chứ không dùng cung tên. Trả lại ngươi mũi tên đây.

Ngại Tử Đột Quyết hát mũi tên lên, và cùng động tác chém xả vào mũi tên đó.

Đường kiếm của y nhanh ngoài tầm mắt quần hào. Mọi người chỉ kịp thấy một ánh chớp đỏ nhoáng lên, cùng với âm thanh xé gió nghe buốt cả cột sống.

Triệu Tử Long vốn đã phòng bị từ trước, biết chắc đối thủ sẽ dụng chính mũi tên của gã để công kích lại, nên thoát điểm chân phi thân về sau.

Triệu Tử Long đã nhanh nhưng cũng không thoát khỏi bàn tay thần chết. Khi ánh chớp vụt tắt thì mũi tên của Triệu Tử Long bị chẻ làm hai cùng ghim thẳng vào hai con ngươi của họ Triệu.

Triệu Tử Long rú lên một tiếng thảm thiết, hai tay ôm đầu, đổ gục xuống đất gẫy lén trong sự thất thần của quần hào.

Chiêu công của Ngại Tử Đột Quyết vừa ra chỉ có thể thực hiện được ở một người đã đạt đến trình độ kiếm đạo xuất thần nhập tâm ý có thể thành chiêu, mà chiêu thì tràn ngập sát khí theo ý mà hạ tử đối phương.

Triệu Tử Long quẳng quai một lúc, nằm thẳng người tắt thở.

Tám người còn lại trong Giang Nam thập tướng gằm lên như bầy hổ dữ, rầm rập lao lên lối dài.

Ngại Tử Đột Quyết nhìn tám người đó, bình thản chống Huyết kiếm đưa ánh mắt ngẫu dục nhìn lướt qua một lượt.

Y buông một câu lạnh nhạt :

- Ngại Tử Đột Quyết này giết tám người một lượt hay giết từng người?

Xung Hóa gằm lên :

- Xung mỗ không đập nát đầu ngươi thì không đứng trong giang hồ nữa.

Xung Hóa vừa nói vừa vũ lộn cây Lang Nha bổng nặng non hai trăm cân, cùng với Mang Vũ tung mảnh lưới sắt chụp thẳng vào thân ảnh Ngại Tử Đột Quyết.

Mang Vũ rít lên :

- Đền mạng!

Ánh chớp đỏ một lần nữa xuất hiện. Quần hào đứng dưới lối đài chẳng ai kịp nhận ra Ngai Tử Đột Quyết phát tác chiêu công từ lúc nào. Họ chỉ cảm nhận khi sát chiêu của đối phương được phát tác thì căn khôn rung chuyển, không ai còn thấy được gì cả.

Khi mọi người định thần được, có thể nhận rõ cục trường trên lối đài, thì Xung Hóa và Mang Vũ đứng như pho tượng bất động. Hai cái đầu hơi lắc một chút, và khi Ngai Tử Đột Quyết tra kiếm vào vỏ thì hai người đổ kèn xuống sàn lối đài, cùng một cái chết thảm như Vương Bân.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà bốn vị trong Giang Nam thập tướng, những nhân vật nổi tiếng khắp dải Giang Nam Tứ Xuyên, phải tán mạng thì không một ai có ý nghĩ đối đầu với Ngai Tử Đột Quyết.

Ngai Tử Đột Quyết nhìn sáu người còn lại trong Giang Nam thập tướng, ánh mắt của y thật lạnh lùng vô cảm.

Nhất Phàm đại sư không thể đứng yên bên ngoài được nữa rồi. Đại sư lần chuỗi hạt, phi thân lên lối đài.

Nhất Phàm đại sư nghĩ thầm :

- “Nếu mình khoan tay tọa thị nhứt định Giang Nam thập tướng sẽ bị gã kiếm thủ sát nhân này xóa tên trong chốn giang hồ”

Vừa trụ thân, Nhất Phàm đại sư cân trọng chuyển hóa nội khí vào đan điền, có thể sẽ tử đấu với Ngai Tử Đột Quyết.

- A di đà Phật!

Ngai Tử Đột Quyết nhìn đại sư :

- Lão tăng muốn tử đấu với ta?

Nhất Phàm đại sư lắc đầu :

- Trong một ngày đã có bao nhiêu người chết, lão tăng thấy sát kiếp tràn ngập quá nên mới bước lên lối đài.

Ngai Tử Đột Quyết sa sầm mặt xuống :

- Lão sư không muốn Ngai Tử Đột Quyết này giết thêm người nào nữa?

- A di đà Phật.. Đó là ý của Phật tổ.

- Lão tăng không muốn Ngai Tử Đột Quyết này giết người vậy có cần được thanh kiếm của tại hạ không?

Nhất Phàm đại sư lắc đầu :

- Lão nạp không có bản lĩnh đối phó với sát chiêu của thí chủ.

Ngai Tử Đột Quyết nheo mày :

- Nếu như đại sư không có bản lĩnh đối phó với huyết kiếm của Ngai Tử Đột Quyết sao không ở trong nhà đại sảnh, còn bước ra ngoài làm gì?

- Lão nạp không muốn thấy bao nhiêu sinh linh chết thảm bởi sát chiêu từ kiếm của thí chủ.

- Lão sư thật đại từ, đại bi.

- Đa tạ thí chủ đã có lời tốt cho bản tăng.

- Tại hạ nể mặt đại sư cho tất cả những người này được cơ hội sống còn. Nhưng..

- Thí chủ cứ nói, lão tăng đem sinh mạng mình ra bảo chứng.

Ngai Tử Đột Quyết nhìn Nhất Phàm chăm chăm, nghiêm giọng nói gần từng tiếng, cốt cho tất cả quần hào cùng nghe :

- Ngai Tử Đột Quyết muốn lấy mạng Xảo Quỷ Tiểu Quân, hấn chết thì các vị giữ được cái mạng của mình. Ngai mỗ gọi cho mỗi người một cái mạng, mỗi ngày sẽ tính số một người, khi nào gặp được Tiểu Quân mới thôi.

- A di đà Phật...

Ngai Tử Đột Quyết quắc mắt, nhìn qua tất cả quần hào. Ánh mắt sát nhân của gã di dời đến ai, người đó tưởng như hồn đã bị treo trước móc câu của tử thần.

- Ngại Tử Đột Quyết đã nói là thực thi sứ mạng mình. Chỉ có cái chết của Xảo Quỷ Tiểu Quân mới cứu được các người mà thôi.

Ngại Tử Đột Quyết dứt lời, phi thân xuống lồi đài. Y vừa đặt chân xuống đất, trở luôn khinh thuật thượng thừa nhoáng một cái đã thoát ra ngoài cổng tam quan mất dạng.

Đến lúc này mọi người mới thờ phào một tiếng như trút hẳn một gánh nặng trên vai xuống đất.

Mặc dù thoát được cái chết hôm nay, nhưng cái chết vẫn treo trước mặt họ. Bất giác ai cũng hướng mắt nhìn về hướng nhật quang cầu mong cho vãn dương quang kia dừng lại đừng lặn dần về hướng tây.

Vương Bình từ trong đại sảnh bước ra. Y ôm quyền xá Nhất Phàm đại sư :

- Đại sư... tính sao bây giờ?

Nhất Phàm đại sư thờ dài một tiếng :

- Lão nạp cũng chưa biết tính như thế nào, nhưng có lẽ mọi người hãy đến Thiếu Lâm tự, rồi sẽ bàn tính sau.

Vương Bình quay lại quần hào :

- Các vị bằng hữu... Tình hình này chúng ta không thể chia lẻ ra được, mà hãy nghe theo lão sư, tạm thời đến Thiếu Lâm tự tá túc.

Lương Nguyên Thái Cực kiếm pháp hộ tướng Võ Đang Trương Tam Lang nói :

- Vương đại hiệp nói rất đúng... Mặc dù lúc này từ kiểm sát nhân đã bỏ đi nhưng chắc chắn một khi gã đã nói, nhứt định sẽ thực thi lời nói. Mỗi ngày gã sẽ lấy mạng một người, mà trong chúng ta không ai là đối thủ của gã cả... Hãy tạm đến Thiếu Lâm tự rồi...

Trương Tam Lang nhìn Nhất Phàm đại sư :

- Chúng ta sẽ cho người đi tìm Xảo Quỷ Tiểu Quân.

- A di đà Phật... Xảo Quỷ Tiểu Quân hành tung bất định, nay chỗ này, mai chỗ khác, chẳng biết đâu mà lường, lão nạp biết tìm gã ở đâu bây giờ?

- Đại sư... Chúng ta có thể nhờ Cái bang phóng tin này cho Xảo Quỷ.

Vương Bình lắc đầu, khoát tay :

- Không được đâu... Nếu chúng ta nói cho người của Cái bang biết, tất lũ ăn mày sẽ truyền tin này ra ngoài giang hồ, bạch đạo chính phái còn mặt mũi nào nhìn hắc đạo nữa chứ.

Nhất Phàm đại sư nhìn Vương Bình :

- Vương thí chủ nói cũng rất đúng, nhưng không tìm ra Tiểu Quân không được.

Nhất Phàm đại sư thờ dài một tiếng :

- Không biết Xảo Quỷ Tiểu Quân đã làm gì mà khiến một sát kiếm ma vương tìm gã quyết lòng thanh toán.

Nhất Phàm đại sư nhìn quần hào :

- Các vị hãy chôn cất những người đã chết, rồi cùng bàn tăng sớm lên đường đến Thiếu Lâm. Từ Vương gia trang đến cổ tự cũng mất ba ngày, sát kiếm sát nhân nhứt định sẽ theo chân chúng ta để thực hiện lời gã đã nói, vì vậy phải tranh thủ càng sớm càng tốt.

Vương Bình nói :

- Lão đại sư nói rất đúng, xin các vị khấn trương. Chúng ta không thể mất thời gian nhiều được, Trễ một ngày thì một người chết, khi nào đến thánh địa Thiếu Lâm may ra mới được an toàn.

Vương Bình nói xong, quần hào liền lần lượt gom tất cả những người đã chết, vội vã đem chôn, rồi cùng với Nhất Phàm đại sư, Trương Tam Lang, Vương Bình và sáu người Giang Nam thập tướng lên đường hướng về Thiếu Lâm tự.

Đang Mỹ Dung và Đinh Đình đi được mươi dặm, bất ngờ dừng bước nói với Nhất Phàm đại sư.

Đang Mỹ Dung nói :

- Đại sư... Tôi và Đinh Đình sư muội sẽ rời đoàn thân hành đi tìm Xảo Quỷ Tiểu Quân.

Nhất Phàm đại sư nheo mày :

- Đi chung với nhau còn chưa biết ai được sống ai phải chết, hai vị tách khỏi đoàn tất dữ nhiều lành ít đó.

- Ai cũng chỉ một lần chết thôi. Triệu đại ca, Xung Hóa nhị ca, và Mang Vũ tam ca cùng với Vương lục ca đã bị thảm tử rồi, chúng tôi đâu còn sợ gì nữa.

Nhan Lữ, Tần Tần Côn, Nhị Giản, Lý Lâm Kỳ cũng đứng hẳn về phía Đang Mỹ Dung và Đinh Đinh.

Tần Tần Côn nói :

- Đại sư... Sư huynh muội chúng tôi sẽ đi tìm Xảo Quỷ Tiểu Quân.

Nhất Phàm đại sư thở dài :

- Các vị đã quyết, bản tăng không cản, cầu Như Lai Phật tổ bảo trợ cho các vị.

Sáu người Giang Nam thập tướng xá Nhất Phàm đại sư :

- Đại sư bảo trọng!

- A di đà Phật... Các vị cũng phải bảo trọng.

Sáu người của Giang Nam thập tướng xá Nhất Phàm đại sư, rồi băng mình đi.

Ly khai khỏi đoàn người do Nhất Phàm đại sư hướng dẫn, sáu người của Giang Nam thập tướng đến Giang Hạ.

Tần Tần Côn nói :

- Chúng ta cùng đi về một hướng sẽ không thể nào tìm ra được tung tích Tiểu Quân. Hay chúng ta chia làm ba hướng, một đi về hướng Bắc, một hướng Nam, còn nhóm thứ ba đi theo dòng Hoàng Giang.

Đang Mỹ Dung nói :

- Tần đại ca nói rất đúng. Nên chia làm ba hướng, trên đường đi, mỗi nhóm đều để lại ám hiệu, nếu như ám hiệu không còn thì những người còn lại cũng biết nơi huynh đệ thảm tử. Hẹn nhau đứng một con trăng sẽ đến Thiếu Lâm tự.

Tần Tần Côn gật đầu.

Đinh Đinh nói :

- Đinh Đinh và Đang Mỹ Dung tỷ tỷ sẽ đi về hướng Bắc.

Tần Tần Côn gật đầu :

- Hai muội lên đường nhớ bảo trọng.

Y thò dài một tiếng, rồi tiếp :

- Nếu như gặp Từ Kiểm sát nhân Ngại Từ Đột Quyết thì lẩn trốn, không lẩn trốn được thì hãy báo hán đến gặp Tần huynh.

Mỹ Dung mỉm cười :

- Tần huynh lo lắng cho muội quá thôi, chứ giang hồ mệnh mông, làm gì gã từ kiểm sát nhân đó gặp được Mỹ Dung và Đinh Đinh.

- Vậy hai muội mau sớm lên đường.

Đang Mỹ Dung và Đinh Đinh xá Tần Tần Côn rồi trở khinh công nhắm hướng Bắc.

Tần Tần Côn và Nhan Lữ tiến về hướng Nam, còn lại Nhị Giản và Lý Lâm Kỳ thì đi dọc theo sông Hoàng Giang.

Tất cả những người còn lại của Giang Nam thập tướng đều mang tâm trạng nặng nề. Họ chia tay nhau mà chẳng biết có còn gặp lại nhau nữa hay không.

Ai cũng mang ý niệm :

- “Đây là lần chia tay cuối cùng của Giang Nam thập tướng để rồi giang hồ chẳng bao giờ còn nghe được tiếng tăm của họ nữa.”

Chương 20: Chuyện lạ tại Quỷ sơn

Quỷ Đầu sơn...

Mặc dù có tên là “Quỷ Đầu sơn” nhưng phong cảnh của ngọn sơn như một bức tranh thủy mặc hữu tình. Với danh lam thắng cảnh như vậy, sao lại bị thiên hạ đặt cho cái tên chẳng có chút thiện cảm nào?

Theo như người dân cư trú ở thị trấn “Uông Bí”, trên Quỷ Đầu sơn là vùng cấm địa dành cho ma quỷ ở. Cứ vào dịp tiết trời nổi “Đông phong” thì từ đỉnh núi phát ra những tiếng hú ai oán, nghe tưởng chừng những oan hồn của võ lâm về hội tụ để chờ sự phán quyết của Diêm chúa. Chính vì những lời tương truyền đó mà “Quỷ Đầu sơn” quanh năm suốt tháng chẳng một bước chân người lai vãng. Có lẽ vì thế mà ngọn sơn trở thành chốn hoang vu bậc nhất trong phạm vi thuộc thị trấn Uông Bí. Cũng xuất phát từ những tiếng hú ma quái kia mà cư dân ở thị trấn Uông Bí có tục lệ, hàng năm đến ngày “Đông phong” thì mọi người đều cúng tế cô hồn. Trong ngày cúng tế đó, một lò hương trầm dựng ngay trước cửa tam quan vào trấn, lúc nào cũng nghi ngút khói, và cư dân ở đây đều vận bạch y đến lễ bái quanh chiếc lư trầm.

Họ hứng khói, thoa khắp mình để nhằm mục đích không cho tà khí xâm nhập vào cơ thể, và cũng đồng thời tỏ lòng thành khẩn với Quỷ sơn đang được sự an lành. Khói trầm bốc lên nghi ngút, theo ngọn gió Đông thổi về phía Quỷ Đầu sơn đang truyền lời cầu khẩn của cư dân đến quỷ vương.

Tiểu Quân đến thị trấn Uông Bí ngay vào dịp cư dân nghinh lễ cúng cô hồn.

Tiểu Quân vào một túp điểm đối mặt với chiếc lư trầm hương, đôi mắt nhìn những cư dân đến cúng tế.

Gã tiểu nhị bung đến bầu rượu hai cân đặt trước mặt Tiểu Quân. Y nhìn Tiểu Quân rồi khúm núm nói :

- Khách quan chắc là người phương xa vừa đặt chân đến nơi này.

Tiểu Quân gật đầu :

- Tại hạ vừa mới đặt chân đến đây.

Tiểu Quân đưa mắt nhìn cư dân đang thành kính cúng tế quanh chiếc lư trầm, lo lắng hỏi gã tiểu nhị :

- Quán chủ cho tại hạ hỏi thăm...

- Khách nhân cứ hỏi.

- Chẳng hay ở đây cư dân có tục lệ cúng tế Quỷ sơn, vậy Quỷ sơn có bao giờ thọ nhận những vật tế không?

Gã tiểu nhị nhìn Tiểu Quân, thuật lại tất cả những hiện tượng khiến cho cư dân phải cúng tế để cầu an, rồi kết lại :

- Đúng vào ngày “Đông phong”, nếu như Quỷ chủ chứng giám thì sẽ cho người xuống thọ nhận vật dụng cúng tế, bằng như không chứng thì cư dân ở đây phải chịu một thời hạn tai kiếp.

Tiểu Quân cau mày :

- Tai kiếp như thế nào?

Gã tiểu nhị gãi đầu :

- À, chuyện này xảy ra lâu lắm rồi... Hình như xảy ra vào lúc tiểu nhân đây còn để chòm trái đào.

- Quán chủ có thể kể cho tại hạ biết được không?

Gã tiểu nhị lưỡng lự, rồi ngồi xuống đối mặt với Tiểu Quân. Phàm lúc Tiểu Quân đối thoại với tiểu nhị, cư dân bản địa cúng tế cô hồn trong ngày “Đông phong” nên không ai chú ý tới hai người.

Tiểu Quân rót rượu ra hai chén, đẩy về phía gã tiểu nhị một chén :

- Thỉnh chủ quán!

- Đa tạ khách quan!

Gã tiểu nhị cầm chén rượu uống một ngụm lớn rồi đặt chén xuống bàn. Y nhìn Tiểu Quân cất giọng ồm ồm kể lại :

- Hồi đó cư dân ở đây còn chưa tin vào sự xuất hiện của Quý vương trên dương trần, nên coi thường việc cúng tế. Thậm chí các bậc trưởng lão trong thị trấn còn chế giễu truyền thuyết kia là mê tín, nhưng sáng hôm sau tất cả mọi người đều bị trúng thứ dịch bệnh kỳ lạ. Có thể nói năm đó, người chết không biết sao mà tả, nhà nào cũng có người chết. Các vị trưởng lão liền tin có sự xuất hiện của Quý vương, nên tổ chức cúng tế.

- Cúng xong thì mọi chuyện đều qua hết à?

Tiểu nhị lắc đầu :

- Đầu phải dễ như vậy đâu. Chính vào lúc tất cả mọi người đang khốn đốn chực bỏ xứ ra đi thì có một vị đại phu ngoại hiệu là Bốc tú tài từ đâu xuất hiện. Chính nhờ người này mà cư dân thoát khỏi thảm họa.

- Thế thì Quý vương đâu có tài cán gì.

- Ai cũng trọng vọng Bốc tú tài, coi Bốc tiên sinh như thần tiên được Ngọc Hoàng sai xuống cứu nhân độ thế. Rồi một ngày kia chẳng biết sao Bốc tiên sinh tuyệt tích, chỉ để lại di bút, khuyến nhủ mọi người phải dựng tục tế cô hồn trong ngày “Đông phong” để có sự bình an cho bá tánh.

- Sau đó còn xảy ra dịch bệnh nữa không?

Tiểu nhị lắc đầu :

- Từ khi có tục cúng tế cô hồn trong ngày tiết “Đông phong” nơi đây chẳng còn xảy ra chuyện gì nữa. Thậm chí thị trấn này còn là chốn bình yên nhất trong giang hồ, ngoại trừ những tiếng hú lạnh lạnh từ Quý Đầu sơn phát ra mà thôi.

Tiểu Quân mỉm cười nhấp một ngụm rượu lớn. Y nuốt vội ngụm rượu đó rồi hỏi tiểu nhị :

- Xin hỏi quán chủ, những tiếng hú ma quái từ Quý Đầu sơn phát ra có trước hay có sau vị Bốc tiên sinh cứu nhân độ thế.

Tiểu nhị lắc đầu :

- À, chuyện đó thì tiểu nhân đây hoàn toàn không biết. Nhưng mọi người ở đây đều tin tưởng có Quý chúa ngự trên Quý Đầu sơn mới cung kính thành khẩn như vậy.

- Trong thị trấn này có ai lên Quý Đầu sơn lần nào chưa?

Tiểu nhị lắc đầu :

- Chưa, và chẳng một ai dám nghĩ tới. Dù người nào có muốn lần lên Quý Đầu sơn, cũng không dám bởi những bậc trưởng lão ở đây đã đề ra qui lệ là không một ai được lên Quý Đầu sơn làm kinh động đến chốn tôn nghiêm của Quý chúa kéo người phạt ý, trừng phạt.

- Quán chủ cho tại hạ hỏi thêm một điều nữa.

- Khách quan cứ hỏi.

- Quán chủ đừng cho tại hạ là người tò mò tọc mạch nhé.

Gã tiểu nhị mỉm cười, lắc đầu :

- Khách quan là người phương xa. Tiểu nhân đâu dám nghĩ như vậy.

- Vậy quán chủ cho tôi hỏi... Có bao giờ Quý chúa hạ sơn thăm hỏi bá tánh không?

Tiểu nhị lắc đầu :

- Ồ.. chuyện đó thì không bao giờ có rồi.

- Vậy là đúng ngày “Đông phong”, các vật dụng cúng tế kia đều được Quý chúa âm thầm lấy đi.

Tiểu nhị gật đầu :

- Đúng như khách quan nói.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Đa tạ quán chủ đã cho tại hạ biết mọi chuyện. Tại hạ vốn là thương nhân, đi ngang đây thấy chuyện lạ nên hỏi cho biết. Chắc tại hạ phải cúng tế Quý chúa để được bằng an sau này.

Tiểu nhị hứng khởi sau câu nói của Tiểu Quân :

- Đúng.. Đúng... Khách quan có lòng chí thành như vậy nhất định sẽ được Quý chúa phù trợ.

Tiểu Quân rót rượu ra chén, uốn một hơi cạn, rồi ôm quyền xá gã tiểu nhị. Y lặng lẽ tiến đến bên chiếc lư trầm, hai cái mũi khìn khịt như muốn hút hết khói trầm trong lư sành tỏa ra.

Tiểu Quân len qua những cư dân đang đứng quanh chiếc lư sành ba chân, thân nhiên lấy trong ngực áo ra một chiếc túi gấm, đặt luôn lên bệ thờ.

Tiểu Quân đứng suy nghĩ một lúc, rồi mở túi gấm trút ra một nhúm độ hai mươi hạt dạ minh châu, rồi thành kính chấp tay xá ba xá. Chưa dừng lại ở đó, Tiểu Quân lấy tiếp túi gấm thứ hai tỏa mùi xạ hương ngào ngạt rắc lên bàn để vật dụng cúng tế.

Mọi người thấy gã thành kính như vậy đưa mắt nhìn gã chăm chăm.

Một bậc trưởng lão ôm quyền xá Tiểu Quân :

- Công tử chí thành, ắt được Quý chủ đề mắt tới.

Tiểu Quân đáp lời :

- Tại hạ nghe tiếng linh thiêng của Quý chúa, nên tỏ lòng thành ngưỡng mộ.

- Thiếu hiệp sẽ được Quý chúa phù trợ gặp nhiều điều may mắn.

- Tại hạ cũng mong như vậy.

Tiểu Quân nói xong mấy lời khách sáo đó, thân nhiên quay bước trở về tửu điểm.

Lần này thì gã tiểu nhị càng xum xoe với Tiểu Quân hơn. Y khúm núm nói :

- Tiểu nhân không biết thiếu gia là bậc đại phú, nên không cung nghinh đứng lễ.

Tiểu Quân khoát tay :

- Quán chủ đừng khách sáo. Tại hạ cũng như quán chủ mà thôi.

- Để tiểu nhân mang vò rượu đã hạ thổ mười năm thết thiếu gia.

Tiểu Quân xoa tay :

- Nếu có hảo tửu thì mang ra đây... Tại hạ sẽ tính cho quán chủ.

Tiểu nhị phấn khởi vô cùng, vừa quay lưng vào trong nhà thì Tiểu Quân đã gọi giật lại :

- Quán chủ...

- Thiếu gia cần dạy chi à?

- Đêm nay có lẽ tại hạ phải tá túc ở tửu điểm của quán chủ, ngày mai lên đường sớm. Nếu tiện, quán chủ cho tại hạ chỗ nghỉ ngơi, chỗ nghỉ của tại hạ không cần tiện nghi lắm đâu.

Gã tiểu nhị cúi gập lưng xuống :

- Thiếu gia cứ ngồi uống rượu, tiểu nhân sẽ lo chu tất cho thiếu gia.

Gã tiểu nhị lẩn vào trong nhà, một lúc sau trở ra, tay bưng vò rượu năm cân đặt xuống trước mặt Tiểu Quân :

- Thiếu gia cứ tự nhiên!

Tiểu Quân lấy một nén vàng nhét vào tay tiểu nhị :

- Quán chủ hãy cầm lấy.

- Đa tạ thiếu gia... Tiểu nhân vào lo chỗ nghỉ ngơi cho người.

Tiểu Quân gật đầu :

- Quán chủ cứ tự nhiên.

Gã quán chủ trở vào trong rồi, Tiểu Quân ngồi với vò rượu và chỉ chưa đầy một canh giờ, y đã gục đầu xuống bàn cất tiếng ngáy như sấm động.

Nếu gã tiểu nhị tửu điểm biết được, người say khướt được hấn đưa vào thư phòng riêng yên nghỉ là Xảo Quỷ Tiểu Quân, một con sâu rượu có thể dùng rượu giải chất độc Vô Ảnh thì chắc chắn không thể nào tin vò rượu năm cân Thổ Phồn tửu, hạ thổ mười năm khiến cho Tiểu Quân say khướt, chẳng biết đất trời gì là chuyện không bao giờ có.

Canh một... Canh hai... Canh ba...

Ngon gió Đông nổi lên y như hàng năm vừa đúng vào canh ba. Liền sau ngon Đông phong ấy, tiếng rú lạnh lạnh, nghe kỳ dị và ma quái cất lên từ đỉnh ngọn Quỷ Đầu sơn khiến mọi người lạnh cột sống.

Đông phong càng lúc càng thổi mạnh thì tiếng rú kia càng tru tréo, ngỡ như có con quái vật đang nghiêng răng kéo kẹt. Âm thanh đó càng lúc càng lớn, tưởng chừng như Quỷ vương sắp hạ sơn tiến về phía thị trấn Ưông Bí.

Tất cả cư dân đều đóng cửa, lúc này không một ai còn dũng khí để có thể nghĩ đến chuyện bước chân ra ngoài. Hai chiếc đèn lồng dựng hai bên bàn để vật dụng, pháp phủ bởi ngon “Đông phong” càng tăng vẻ ma quái rùng rợn.

Cả thị trấn “Ưông Bí” thật tĩnh mịch không có một bóng người, chỉ còn lại tiếng hú quỷ dị từ trên Quỷ Đầu sơn lồng lộng dội xuống, tạo nên cảnh ma quái, rùng rợn.

Gã tiểu nhị gõ cửa thư phòng, cất tiếng khe khẽ :

- Thiếu gia... Thiếu gia...

Không có tiếng đáp lời gã, chỉ có tiếng gáy pho pho của Tiểu Quân vọng vào tai gã mà thôi.

Tiểu nhị lắc đầu.

Y trở lại chỗ ngủ của mình. Gã tiểu nhị đặt lưng xuống tràng kỷ, ghé mắt nhìn ra ngoài bàn để vật dụng cứng tế.

Hai ngọn đèn lồng vụt tắt. Bên ngoài tối om như mực. Thật ra, bình thường gã tiểu nhị cũng đã yên giấc từ lâu rồi nhưng hôm nay y không sao chợp mắt được, bởi một lẽ duy nhất, y đã thấy túi gấm dạ minh châu của Tiểu Quân mang dâng cúng lễ cho Quỷ vương.

Chính vì túi ngọc đó mà gã tiểu nhị thầm cầu mong đêm nay Quỷ vương sẽ không xuất hiện thọ nhận vật dụng cứng tế cô hồn. Nếu như Quỷ vương không nhận thì kẻ phát tài chính là y. Y chỉ cần đợi qua canh ba, chỉ mười bước là có cả một số châu báu mà y có năm mơ cũng không thể tưởng được.

Gã tiểu nhị thở dài một tiếng khi đôi đèn lồng vụt tắt. Y nghĩ thầm :

- Quỷ vương đã đến lấy đồ tế lễ... Minh chẳng còn được gì nữa cả.

Tiểu nhị vừa đặt lưng xuống, bất thần ngồi nhồm dậy. Cánh cửa thư phòng của Tiểu Quân mở ra.

Tiểu Quân khệnh khạng bước ra ngoài. Y vươn vai một cái :

- Ai da...

Tiểu nhị mừng rỡ, bước đến bên Tiểu Quân, gã thủ thi nói :

- Thiếu gia... Quỷ chúa đã đến lấy vật dụng tế lễ của Thiếu gia.

Tiểu Quân nhướng mắt nhìn gã :

- Cúng thì tất phải có người nhận chứ.

Y nghiêng đầu nhìn thẳng vào hai mắt tiểu nhị :

- Y... Giờ này mà quán chủ vẫn chưa ngủ được à?

Gã tiểu nhị lúng túng :

- Không biết sao hôm nay tiện nhân không thể chợp mắt được.

- Tại hạ đã đánh được một giấc ngon lành nên giờ cũng không ngủ được.

Tiểu nhị lí nhí nói :

- Quỷ vương đã đến đây rồi, và có lẽ giờ này đã đi khỏi.

Tiểu Quân nhún vai :

- Con mất trái tại hạ giùm giựt, có lẽ tại hạ sắp có khách, phiền quán chủ chuẩn bị thức ăn và hảo tửu.

Gã tiểu nhị nhìn Tiểu Quân sững sờ :

- Canh ba rồi làm gì có khách vào lúc này.

- Quán chủ hãy tin tại hạ đi... Tại hạ có một thân cảm mỗi khi mất trái giạt là có khách đến thăm. Nói ra quán chủ không tin nhưng quả thật tại hạ có thân cảm đó. Nếu như khách không tới, thì tại hạ và quán chủ cùng đối ẩm để qua đêm mất ngủ này.

- Thiếu gia nói rất đúng. Để tiểu nhân dọn thức ăn và hảo tửu ra bồi ẩm với thiếu gia.

Gã quán chủ lần ra sau nhà, một lúc sau y dọn lên bàn vài món thức ăn và vò rượu hai cân.

- Tiểu nhân chỉ còn hai cân rượu ngon nhất này thôi.

Y ngắm Tiểu Quân :

- Không ngờ tửu lượng của thiếu gia lại cao như vậy. Từ trước đến nay tiểu nhân chưa từng thấy một người nào có tửu lượng như thiếu gia.

- Tại hạ uống nhiều bởi rượu của quán chủ ngon đấy thôi.

Tiểu Quân rót rượu ra hai chiếc chén. Y vừa rót rượu vừa tùm tùm cười, khiến gã tiểu nhị không hiểu y cười cái gì.

Thắc mắt, gã tiểu nhị liền hỏi :

- Thiếu gia nghĩ gì mà cười vậy?

Tiểu Quân vuốt lỗ mũi :

- Tại hạ đoán không lầm thì quán chủ không ngủ được bởi túi dạ minh châu của tại hạ phải không?

Gã tiểu nhị thẹn thùng đến đỏ mặt. Y vẫn cố giữ vẻ bình thản nhưng sự lúng túng của y không thể qua mắt Tiểu Quân.

Tiểu nhị gãi đầu, lí nhí nói :

- Nói ra thì thẹn với thiếu gia. Nhưng quả thật lần đầu tiên tiểu nhân thấy một người cứng tể nhiều như vậy nên mới trần trọc suy nghĩ mãi.

- Quán chủ không ngủ được vì tơ tưởng, nhưng cũng có người không ngủ được vì những viên dạ minh châu đó.

Tiểu nhị nhìn gã chằm chằm :

- Thiếu gia nói... tiểu nhân không hiểu.

- Quán chủ sẽ biết thôi mà... Không chừng đêm nay tửu điểm của quán chủ vui nhộn đấy.

Tiểu Quân chợt đổi giọng trầm trầm :

- Quán chủ đã gặp hồn ma bóng quế bao giờ chưa?

Gã tiểu nhị lắc đầu :

- Chưa bao giờ gặp... Mặc dù tiểu nhân đã ở đây suốt mười năm rồi.

- Tại hạ nghe nói hồn ma thường vận bạch y, tóc xõa, hai tay cứ xòn xột.

- Xòn xột là sao?

- Là gãi đấy.

Gã tiểu nhị bật cười :

- Ma mà cũng biết ngứa nữa sao? Thiếu gia có vẻ trào phúng thôi.

Gã tiểu nhị vừa dứt lời thì có tiếng động ngoài cửa. Y liếc nhìn ra cửa, mặt thoáng biến sắc.

Tiểu Quân nhìn gã chủ quán cười mỉm rồi nói :

- Đúng như thần cảm của tại hạ mạch bảo, thế nào tại hạ cũng có khách đến thăm mà. Phiên quán chủ mở cửa nghênh tiếp vị khách quý kia vào đây dùng chén rượu ngon.

Gã tiểu nhị lưỡng lự, lí nhí nói với Tiểu Quân :

- Tiểu nhân cảm nhận có chuyện gì kỳ lắm..

- Khách đến chứ có gì kỳ lạ đâu... Quán chủ đừng để bằng hữu của tại hạ đứng ngoài trời gió lạnh lẽo, y sẽ phiền lòng đấy.

Tiểu Quân lấy thêm một nén vàng đặt lên bàn :

- Quán chủ ra mở cửa giúp để bằng hữu vô trong nhà.

Gã quán chủ nhìn nén vàng, rồi quyết định gạt đầu.

Gã quay lưng tiến ra mở cửa, trong lúc đó Tiểu Quân chống tay tựa cằm, miệng cứ mỉm cười, không biết gã cười cái gì.

Gã tiểu nhị vừa mở chốt thì ngọn Đông phong thổi tạt vào đây bật cánh cửa ra luôn.

Gã tiểu nhị thất thần đứng như pho tượng, miệng há hốc ngơ như con cá bị mất cạn. Trước mặt gã là chiếc bóng trắng, tóc xõa che kín dung diện. Chỉ có những oan hồn vất vưởng mới vận trang y và xõa tóc như thế này.

Gã tiểu nhị lùi lại một bộ, thét lớn :

- Ma... Ma... Cứu tôi với!

Y té khụy xuống sàn, bò lê, bò lét, miệng không ngừng cầu cứu Tiểu Quân :

- Cứu tôi... Cứu tôi... Ma... ma... thiếu hiệp...

Tiểu Quân chống tay tựa cằm chẳng một chút phản ứng gì cứ ngơ như ngay chính bản thân gã cũng đang thất hồn chẳng còn phản ứng được gì nữa.

Gã tiểu nhị bò dưới sàn nhà. Y sợ đến nổi phải ngoảnh mặt nhìn lại.

Một khuôn mặt xanh mét và đôi mắt sáng quắc ẩn hiện phía sau mái tóc xõa dài, và khi bóng oan hồn vờn đôi ngọc thủ trắng bạch về phía tiểu nhị, thì gã đã bất tỉnh hoàn toàn bởi nỗi hoảng sợ lên đến tột cùng.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tình nhi nữ ngạo trượng phu

Gã tiểu nhị đã bất tỉnh nằm duỗi dài dưới đất, trong khi Tiểu Quân vẫn bình thần như chẳng có chuyện gì.

Người vận bạch y xõa tóc tiến thẳng đến bên gã.

Tiểu Quân ngược mắt nhìn, y hơi liếc xuống bàn tay người đó, rồi nhoén miệng cười, hỏi :

- Không biết tại hạ diện kiến với oan hồn hay người trên dương thế đây.

- Ngươi không nhận ra ta hay giả đui giả điếc?

Tiểu Quân nhướn mắt :

- Tất nhiên Tiểu Quân không đui, không điếc rồi, nhưng Tiểu Quân không thích đối diện với hồn ma... Ghê lắm!

Tiểu Quân chống cằm :

- À mà cô nương chết hồi nào vậy, sao không chịu đi đầu thai mà cứ vất vưởng trên dương trần làm ma.

Người vận bạch y hừ lạnh một tiếng vén mái tóc xõa :

- Bây giờ ngươi nhận ra ta chưa?

- A... thì ra là Đồng cô nương. Tại hạ cứ ngỡ là hồn ma bóng quế nào chứ.

Tiểu Quân xoa tay :

- Đồng cô nương làm giai nhân không chịu sao mà lại làm ma đến nỗi nam nhân như quán chủ cũng thất hồn lạc phách. Bộ... Đồng cô nương không muốn...

Đồng Tiểu Linh chau đôi mày vòng nguyệt.

Tiểu Quân ngắm nhìn nàng :

- Cô nương chau mày cũng giống đây... Mặt thì trắng bệch, tay thì nổi mụn đỏ, y như một con ma vất vưởng. Tiểu Quân hỏi thiệt nghe... Đồng cô nương chết hồi nào vậy? Nếu có oan ức gì cứ nói ra. Tiểu Quân sẽ mời thầy tướng về giải oan cho mà sớm đi đầu thai, kéo dung nhan ủa tằng thì chẳng có con ma nam tử nào kéo cô nương đâu.

- Ta có chết đâu mà biến thành hồn ma.

- Không chết sao vận đồ kỳ cục vậy, còn thọ nhận những vật dụng cúng tế cho Quỷ vương?

- Cư dân thị trấn Uông Bí cúng cho ta đó.

- Thì ra Đồng cô nương là Quỷ vương.

- Ta không phải là Quỷ vương, tại họ gán ghép mà thôi.

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Đích thị là Quỷ vương hóa hình rồi.

Gã khúm núm :

- Quỷ vương tha tội cho Tiểu Quân... Tiểu Quân thành kính đã dâng nạp túi ngọc dạ minh châu rồi, mong Quỷ vương đừng lấy mạng tại hạ.

- Hừ... Không có túi ngọc của ngươi thì ta đâu có đến gặp ngươi làm gì.

- Quỷ vương chê ít à?

Đồng Tiểu Linh nghe Tiểu Quân nói giận đến biến hẳn sắc mặt. Nàng chìa tay đến trước mặt gã :

- Ngươi coi hai bàn tay của ta nè.

Tiểu Quân chần lười :

- Tay Quỷ vương ghê thật, đúng là có lực công lợi hại giết người.

- Ngươi còn nói nữa... Chính vì túi ngọc của ngươi mà tay ta bị như vậy đó.

Nàng đổi giọng :

- Tiểu Quân... Ngươi đến Quỷ Đầu sơn vì Thất Thất Băng Tâm Ngọc Nữ?

Tiểu Quân mỉm cười :

- Ngoài chuyện đó ra, Tiểu Quân chẳng thêm đến cái vùng ma quỷ này. Thà ngao du đến mấy túr quán còn sướng thân hơn.

- Nếu ngươi vì Thất Thất thì đi theo ta.

- Ê.. Tất nhiên Tiểu Quân sẽ đi theo cô nương rồi, nhưng nếu cô nương còn giữ trò ma quỷ thì đừng hòng có thuốc giải độc công của thiếu gia. Nói thật với cô nương chất độc Tiểu Quân rải trên bàn thờ là loại kịch độc có một không hai trong giang hồ, ngoại trừ ta ra tuyệt nhiên không một đại phu nào chữa được đâu.

Đồng Tiểu Linh gằn giọng :

- Chất độc đó tên là gì?

- Miêu Nhân. Chất độc Miêu Nhân này Tiểu Quân lấy tận bên xứ Tân Cương xa xôi, nghìn dặm, trong một hoang cốc điều tàn. Một khi người đã bị trúng độc, chất độc sẽ nhanh chóng lan tỏa trong kinh mạch tạo ra cảm giác ngứa ngáy khó chịu vô cùng, khiến người bị trúng độc công phải gãi đến sứt da, chảy máu mà chết thảm.

- Có cách gì giải được chất độc đó không?

- Tất nhiên là có nhưng khi nào tại hạ gặp được Thất Thất sư tỷ sẽ giải độc cho cô nương.

- Hừ... Tiểu Quân, ngươi đi theo ta!

- Tất nhiên là phải đi theo rồi.

Hai người rời tử quán, hướng về ngọn Quỷ Đầu sơn.

Ngọn “Đông phong” vẫn lồng lộng thổi trên đỉnh núi tạo ra những âm thanh ghê rợn.

Đến chân núi Quỷ Đầu sơn, những âm thanh nghe càng khủng khiếp hơn. Người yếu bóng vía tưởng chừng như có bầy quỷ đói đang kéo xuống thị trấn Uông Bí để tìm người hút máu.

Tiểu Quân dừng bước quay sang Đồng Tiểu Linh :

- Đồng cô nương có sợ không?

- Ta ở trên Quỷ Đầu sơn mà sợ gì chứ?

- Những âm thanh kia từ đâu phát ra vậy?

- Ngươi sợ à?

Tiểu Quân uốn ngực :

- Ta chi tò mò thôi, chứ làm gì mà sợ... Huống chi tiểu gia đi với Quỷ vương thì làm gì sợ lũ tiểu quỷ chứ. Nhưng Tiểu Quân thắc mắc tiếng hú đó từ đâu ra vậy.

Đồng Tiểu Linh bật cười khanh khách :

- Xem chừng ngươi sợ thật rồi.

- Nói sàm... Nếu Tiểu Quân mà sợ thì chả thêm đi với nàng.

- Để ta nói cho ngươi biết, đừng ngươi đừng sợ nữa.

- Nói đi..

- Trên Quỷ Đầu sơn có hai hang động, khi tiết trời đổi gió Đông, thổi thẳng vào hai cái hang đó. Chính ngọn Đông phong đã tạo ra tiếng hú từ trong hai hang động đó phát ra. Âm thanh nghe rất kỳ quái khiến cư dân Uông Bí mới đặt cho ngọn sơn này là Quỷ Đầu sơn.

- Chỉ có thể thôi à?

- Ta nói ngoa làm gì. Ngoài tiếng hú từ trong hai cái hang phát ra, phong cảnh Quỷ Đầu sơn đẹp vô cùng, có thể xếp vào hàng danh lam thắng cảnh.

- Thế thì Tiểu Quân may mắn lắm rồi.

Hai người tiếp tục đi lên đỉnh núi. Tiểu Quân thấy xa xa có hai chiếc đèn lồng lung lay trước một gian nhà cây khá khang trang.

Tiểu Quân chợt dừng bước khi còn cách căn nhà kia độ một dặm.

Tiểu Quân buột miệng thốt :

- Y...

Nghe Tiểu Quân thốt lên như vậy, Tiểu Linh quay sang nhìn gã :

- Bộ ngươi thấy nơi này đẹp nên mới đột nhiên thốt ra lời phải không?

- Đêm tối Tiểu Quân có nhận thấy cảnh đẹp gì đâu.

Gã nhìn Tiểu Linh :

- Ta vừa thấy một bóng trắng thoát ra từ gian nhà phía trước.

Tiểu Linh nạt ngang :

- Mất hoa hay ngại sợ quá mà nói sàm vậy? Ở đây chỉ có mình Tiểu Linh mà thôi.

Tiểu Quân cau mày :

- Bộ Đồng cô nương tưởng mắt Tiểu Quân bị quáng hả? Tại hạ nói thật nghe, trong vòng một dặm ta có thể nhìn thấy mọi vật đấy.

Tiểu Linh xì một tiếng :

- Làm gì có thần nhãn như vậy... ta không tin... Mới vừa rồi ngại đã quáng gà, nên mới nói có người trên Quỷ Đầu sơn đây.

- Hừ, ếch ngồi đáy giếng coi trời bằng vung. Nếu như tại hạ không có thần nhãn thì làm sao đột ngột nhập vào cấm cung lấy trộm hảo tửu của Đức Kim Thượng. Ta dám chắc vừa mới thấy bóng người lướt qua phía trước hai chiếc đèn lồng mà.

- Nhà của bốn cô nương mà bốn cô nương không biết à? Quỷ Đầu sơn quanh năm suốt tháng không một dấu chân người, ngoài đại ca của ta.

- Cô nương muốn nói đại ca của cô nương là Đồng Mã Kỳ?

- Chứ chẳng lẽ là ngại?

Nàng xoa tay, nhìn Tiểu Quân :

- Hai bàn tay của ta bắt đầu ngứa rồi.

- Để khi nào Tiểu Quân gặp Thất Thất, ta mới giải độc cho cô nương. Tại cô nương ham lấy dụng cụ tế mới bị trúng độc Miêu Nhãn của Tiểu Quân.

Hai người đặt chân đến trước mái hiên của nhà cây kang trang.

Tiểu Quân nhìn Đồng Tiểu Linh hỏi :

- Tại hạ hỏi thật nhé. Tại sao cô nương biết Xảo Quỷ Tiểu Quân là chủ nhân Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc”.

Tiểu Linh ngượng ngừng nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân không đoán được à?

- Nếu như Thất Thất không nói thì nhất định nàng không bao giờ biết. Nhưng võ công của nàng đâu thể nào trong khoảnh khắc ngắn ngủi có thể hạ thủ được ba người trên Lâu thuyền.

- Thế Tiểu Quân biết ai điểm huyết Sư Sư, Cúc Cúc, và Trần Trần không?

- Làm sao Tiểu Quân biết được?

- Ngoài Thất Thất ra còn ai nữa.

Tiểu Quân ngạc nhiên đến tròn tròn hai mắt :

- Thất Thất tỷ tỷ à? Chẳng lẽ tỷ tỷ muốn đùa giỡn với ta?

Tiểu Linh thoáng thẹn mặt.

Tiểu Quân nhìn nàng :

- Ê.. Tiểu Quân nói có gì đâu mà nàng thẹn thùng, nói thật đi, chuyện ấy là thế nào?

- Tiểu Quân vào nhà đi, Tiểu Linh sẽ nói cho biết.

- Được, tỷ tỷ đang ở trong nhà phải không?

- Nhất định tỷ tỷ có trong nhà rồi. Tiểu Linh cũng không ngờ Tiểu Quân lại đến Quỷ Đầu sơn nhanh như vậy.

Tiểu Linh mở cửa, Tiểu Quân tăng hấn, vừa bước vào nhà vừa nói :

- Tỷ tỷ... Lần này Tiểu Quân bị mắc mưu tỷ tỷ nhé.

Chân y đặt vào trong nhà thì ngay lập tức bị kéo chông ngược lên trời.

Tiểu Quân bị chúc ngược đầu xuống đất, kêu oai oái :

- Chuyện gì thế này? Tiểu gia đâu có muốn treo chông đầu đâu.

Tiểu Linh nhoen miệng cười, từ ngoài bước vào, thuận tay khép cửa lại :

- Giờ thì Tiểu Quân đã lọt vào tay Tiểu Linh rồi nhé.

Tiểu Quân chau mày :

- Đồng cô nương dụng bao tâm cơ chỉ treo Tiểu Quân lên trần nhà thôi à? Tại hạ nói cho cô nương biết, nếu như cô nương không hạ ta xuống, ta sẽ không giải độc cho cô nương, đến lúc chất độc phát tác thì đừng có than.

Tiểu Linh nhìn đôi tay của mình :

- Tiểu Quân mau nói cho ta biết giải độc Miêu Nhân ngươi để ở đâu.

- Tất nhiên ta không nói rồi.

- Không nói không được.

Tiểu Linh bậm môi, rút luôn ngọn dao máng trên vách nhà.

- Không nói, nếu ta tan da nát thịt, thì ngươi cũng toi tả như một gã Cái bang.

Tiểu Quân khoát tay, miệng la oai oái :

- Ê, đừng có làm bậy. Tiểu gia sẽ nói, nhưng trước khi ta nói, ta cần thấy mặt Thất Thất tỷ tỷ trước.

Tiểu Linh lắc đầu :

- Tỷ tỷ Thất Thất đâu có ở đây.

- Tỷ tỷ không có ở đây? Đồng cô nương tưởng Tiểu Quân là đứa bé lên hai nói sao cũng tin à. Thất Thất bày kế cho cô nương dẫn dụ Tiểu Quân đến đây chỉ để treo Tiểu Quân lên thôi à?

Tiểu Linh thở hắt ra một tiếng :

- Tiểu Quân muốn ta nói thật phải hứa với ta một điều.

- Ừ, Tiểu Quân hứa rồi đó, nói đi.

- Tiểu Linh chưa nói ra mà ngươi hứa cái gì.

- Cái gì cô nương nói ra Tiểu Quân này cũng chịu cả.

- Vậy Tiểu Quân có dám hứa nhận ta làm... làm...

Tiểu Quân hồi thúc :

- Nói đại đi, rồi thả dây cho tại hạ xuống...

- Ngươi hứa...

Về mặt nàng thẹn như quả chín mọng :

- Ngươi hứa nhận ta làm phu thê của ngươi?

- Chỉ chuyện đó thôi mà Đồng cô nương cũng bày vẽ làm nhọc công Tiểu Quân.

Tiểu Quân đổi giọng hỏi Tiểu Linh :

- Thất Thất tỷ tỷ đâu?

- Tỷ tỷ đâu có ở đây. Sau khi ngời nhờ Thất Thất tỷ tỷ chăm sóc cho Tiểu Linh, tỷ tỷ hiểu tâm trạng của ta nên người mới bày cho Tiểu Linh cái kế này. Bây giờ người đã hứa rồi không được nuốt lời đấy. Dù sao người cũng... cũng đã...

Tiểu Quân sa sầm mặt xuống :

- Cũng đã... Cũng đã cái gì...

Tiểu Linh chỉ mặt gã :

- Ngươi đã ôm ta.

Tiểu Linh vừa dứt lời, Tiểu Quân chỉ vận mình cong người lên, ngọn trủy thủ Quang Minh từ trong tay áo, gã thò ra cắt lia sợi dây thừng.

Dây đứt lia, Tiểu Quân như một quả banh rơi xuống sàn nhà.

Huych...

Gã nằm duỗi dài bất động.

Tiểu Linh hoảng hốt toan áp chuông vào hai đại huyệt Thần Khuyết và Bách Hội thì Tiểu Quân đã đứng bật dậy.

Gã chỉ tay vào mặt nàng :

- Không được đụng vào ta.

- Tiểu Linh chỉ sợ ngươi...

Tiểu Quân nhoen miệng cười :

- Tiểu gia chỉ hơi vẹo xương sống mà thôi.

Tiểu Quân vron vai một cái :

- Giờ thì Tiểu Quân biết tất cả rồi, ở đây buồn quá, không thêm nữa... Ta đi đây.

Gã vừa dợm bước thì Tiểu Linh đã tràng bộ đứng chắn trước mặt :

- Tiểu Quân... Ngươi bỏ ta à?

Chính vào lúc đó chợt Tiểu Quân nhận ra đôi mắt sáng ngời như hai ngọn đèn lồng xuất hiện ngoài khe cửa. Rõ ràng đôi mắt kia đang theo dõi từng hành động của gã.

Tiểu Quân chợt ôm chầm lấy Tiểu Linh :

- Phu nhân ơi... Ta thương nàng lắm, làm sao bỏ đi được.

Tiểu Linh ngỡ ngàng đến thẹn mặt bởi hành động thô lỗ của Tiểu Quân. Nàng toan đẩy hấn ra thì Tiểu Quân đã thủ thủ vào tai nàng :

- Đừng... Đừng nhúc nhích, cứ ôm ta đi... Ta không có ý gì với nàng đâu.

Tiểu Linh ngượng vô cùng.

Tiểu Quân thủ thủ nói tiếp :

- Nàng nói trên Quý Đầu sơn này chỉ có mình nàng, thế mà có kẻ đang nhìn trộm ta và nàng. Đôi mắt của người đó sáng quắc, chứng tỏ nội lực của y rất cao thâm khó lường, để tiểu gia thộp y hỏi cho ra lẽ tại sao y lại có mặt ở đây trong lúc tiểu gia ôm nàng.

Tiểu Linh lí nhí nói :

- Ngươi nói xảo ngôn... Ta biết mà.

- Ta nói thật đấy. Nàng hãy đứng yên nhé.

Tiểu Quân nghiêm giọng nói gần từng chữ :

- Chú ý khi ta xông ra thì nàng bám theo ta ngay. Nếu được nàng cứ dụng ngọn thủ quạt đại vào mặt người đó..

Tiểu Quân ọ người :

- Chưa đánh người ta mà lưng của Tiểu Quân đã ngứa rồi. Tại nàng ôm ta cứng quá đấy. Chết độc Miêu Nhân truyền qua lưng ta rồi. Đúng là vô tích sự.

Tiểu Linh bậm môi :

- Người chủ ta?

- Tướng công không chủ được thế nữ à? Thậm chí ta còn bẻ răng nàng nữa kia.

Tiểu Quân nói đến đây, thoát một cái vừa đẩy Tiểu Linh vừa thi triển Di Hình tướng pháp. Thân ảnh của y nhanh không thể tả, chỉ trong khoảnh khắc vừa đủ một cái chớp mắt đã lướt ra ngoài.

Cùng với động tác tuyệt luân đó, Tiểu Quân vận Hóa Nguyên khí từ Đan điền chuyển vào hữu thủ phóng ra một lúc năm đạo chỉ kinh công thẳng vào bóng người lập lò.

Năm đạo chỉ do chính tay Tiểu Quân thi triển oai lực đâu phải tầm thường, và lại công đối phương vào lúc bất ngờ nhất, nhưng đối phương của Tiểu Quân như có thần cảm biết được năm đạo chỉ kia công vào năm đại huyệt nào. Y chẳng hề tránh né còn mặc nhiên để cho chỉ kinh đánh thẳng vào mình, rồi quay lưng thoát phi thân đi.

Năm đạo kinh phóng thẳng vào thân ảnh bạch y nhân thoát ra những âm thanh khô khốc.

Chát... Chát... Chát... Chát... Chát...

Bạch y nhân chẳng hề hấn gì bởi chỉ công của Tiểu Quân còn thoát ra ngoài năm trượng.

Vừa lúc đó thì Đồng Tiểu Linh cũng đã thoát ra ngoài. Nàng há hốc miệng thốt lên một tiếng :

- Y...

Nghe tiếng thốt của nàng, Tiểu Quân thoáng sững sờ. Sự sững sờ của Tiểu Quân chỉ trong khoảnh khắc thôi, mà Bạch y nhân như bóng ma nhập nhoạng băng về phía hẻm vực có hai cái hang đang phát ra tiếng hú lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Gian ý nặng tình

Vừa thấy Bạch y nhân thoát chạy về phía hẻm vực có hai cái hang đang phát ra những âm thanh ghê rợn, Tiểu Quân liền trở khinh công thượng thừa rượt theo. Khinh công của Xảo Quỷ vốn không phải tầm thường, thậm chí có thể nói trong giang hồ chưa có cao thủ nào chạy nhanh hơn y, nhưng vừa đến hẻm vực thì Bạch y nhân cũng đã mất hút rồi.

Tiểu Quân dừng bước trước hai cửa hang động độ mười bộ, đảo mắt quan sát.

Tiểu Quân nghĩ thầm :

“Đây đúng là đường cùng, nếu Bạch y nhân không nhảy xuống vực thì ắt phải chui vào hang. Chẳng lẽ y cư ngụ trong hai cái hang này?”

Đồng Tiểu Linh phi thân đến đứng bên cạnh Tiểu Quân, nàng chia đôi ngọc thủ, nói :

- Tiểu Linh cảm thấy ngứa lắm rồi.

Tiểu Quân lờm lờm :

- Nàng nói cho ta biết Bạch y nhân vừa rồi là ai?

Tiểu Linh lắc đầu :

- Tiểu Linh không biết.

Tiểu Quân nhăn mặt :

- Không biết là sao... Nàng ở chung một chỗ với y mà không biết y.
- Quả thật Tiểu Linh không biết mà... Nếu biết đã nói cho người rồi.
- Nếu không biết Tiểu Quân không giải độc cho nàng.

Tiểu Linh giãy nảy :

- Tiểu Linh nói thật đó.

Nàng chà hai bàn tay vào xiêm y :

- Ngứa lắm rồi...

Tiểu Linh vừa nói vừa bật khóc.

Tiểu Quân quan sát vẻ mặt nàng. Y cảm nhận Tiểu Linh nói thật lòng không ngoa ngôn chút nào :

- Được rồi, ta tin nàng.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Cô nương hãy cởi áo khoác ngoài ra đi.

Tiểu Linh tròn mắt :

- Giải độc Miên Nhân phải cởi áo khoác ngoài của... của Tiểu Linh à?

Tiểu Quân gật đầu.

Sắc diện Tiểu Linh biến đổi :

- Người tính giải độc cách chi mà kỳ vậy. Chẳng lẽ người... Người...

Tiểu Quân khoát tay :

- Ê... Đừng có nghĩ sàm nghe... Mỗi chất độc có cách giải riêng, nếu như cô nương không muốn Tiểu Quân giải độc thì ráng mà chịu.

Không còn cách nào hơn, Tiểu Linh đành chiều theo ý của Tiểu Quân. Nàng cởi áo choàng chuyển qua tay Tiểu Quân.

- Lần đầu tiên Tiểu Linh mới thấy kiểu giải độc kỳ quái như thế này.

Tiểu Linh vừa dứt lời thì Tiểu Quân đã xé chiếc áo choàng ra thành năm mảnh.

Thấy hàng động kỳ lạ của Tiểu Quân, Tiểu Linh phải nheo mắt :

- Người làm bùa phép quý quái gì mà xé áo của Tiểu Linh chứ?

Tiểu Quân mỉm cười :

- Làm hai cây mồi lớn, có thể thôi.
- Trời đất ơi... Người nữ làm vậy sao, lấy áo choàng của Tiểu Linh để làm cây mồi.
- Đó là cách giải độc Miên Nhân. Nàng còn đứng đó làm gì nữa, đi tìm cho ta hai khúc củi.
- Tiểu Linh đi tìm cho Tiểu Quân à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Ta không muốn mồi chân nữa nên nàng phải đi dùm ta.
- Nam nhân mà...

Tiểu Quân ghé mắt, cắt ngang lời Tiểu Linh :

- Có đi không... Tiểu gia mà đòi ý thì nàng chỉ có nước chặt tay để giải độc Miêu Nhân mà thôi.

Tiểu Quân chắc lưỡi :

- Ui cha... Mỹ nhân mà chặt tay thì tiêu đòi.

Tiểu Linh bậm môi, một lúc sau mới thốt ra lời :

- Đối với nhi nữ, nguoi đúng là kẻ không có trái tim.

Tiểu Quân cười hề hề :

- Không có trái tim thì tiểu gia tiêu đòi rồi.

Tiểu Linh hậm hực bỏ đi, một lúc sau quay trở lại cầm theo hai thanh củi trao qua tay Tiểu Quân.

Tiểu Quân nhìn nàng :

- Có đi tìm hai thanh củi thôi mà mặt nàng trông chẳng khác mấy bà lão bị chồng bỏ.

- Nguoi đừng miệt thị ta nữa được không?

- Tiểu gia chỉ muốn coi bản lĩnh của Quý chúa như thế nào thôi.

Tiểu Quân vừa nói vừa quán vãi, kết thành hai cây mồi. Hai cây mồi do Tiểu Quân quán thành vừa gọn vừa đẹp. Tiểu Linh thầm khen

“Y đúng là người có bá nghệ”

Tiểu Quân nheo mày một chút rồi nhìn Tiểu Linh :

- Ai da... Tiểu gia quên một thứ rồi.

- Thứ gì nữa?

- Thiếu nhựa thông. Không có nhựa thông thì hai cây mồi cháy lém một chút thôi đâu có đủ thời gian để thiêu hai bàn tay của cô.

Tiểu Linh muốn té xỉu sau câu nói của Tiểu Quân. Nàng lắp bắp :

- Nguoi giải độc bằng cách thiêu hai tay của Tiểu Linh à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Đó là cách giải độc duy nhất...

- Ta... ta không giải độc đâu... Như vậy còn hơn là chặt tay Tiểu Linh nữa... Tiểu Quân dùng cách khác đi.

- Không còn cách nào hết. Bây giờ nàng có chịu cho tiểu gia giải độc không, nếu không thì cứ việc bỏ đi.

- Nhưng... Nhưng giải độc cách đó... Tiểu Linh...

Tiểu Quân cười hề hề :

- Bộ cô nương sợ chặt tay rồi không có đáng tu mi nam tử nào để mắt đến sao?

Tiểu Linh thẹn đỏ mặt.

Tiểu Quân nhìn nàng, hóm hỉnh nói :

- Nhìn mặt cô nương là biết ngay Quý chúa đang muốn chông rồi, thôi đừng sợ, đi lấy cho tiểu gia một ít nhựa thông đi, tiểu gia có cách không để đôi tay ngọc ngà của nàng từ bỏ nàng đâu.

- Nguoi hứa đấy nhé.

- Tiểu gia đã nói thì không bao giờ ngoa ngôn. Đi nhanh lên đi, tiểu gia còn vào hai cái hang này.

Tiểu Linh gật đầu, lấy một túi da cá mập :

- Nhựa thông có sẵn đây nè.

- Thì ra nàng đã chuẩn bị hết.
- Tiểu Linh cũng biết chu đáo chứ.

Tiểu Quân rưới nhựa thông lên hai cây mồi, rồi đánh đá lửa. Hai cây mồi bùng lên ngọn lửa to, chiếu sáng phạm vi năm trượng vuông.

Tiểu Quân để mắt nhìn hai cái hang sâu hun hút, gió từ trong hang lùa ra tạo thành những âm thanh quái gở nghe ngỡ như tiếng ma tru quỷ khóc.

Tiểu Quân quay lại Tiểu Linh :

- Lại đây!

Tiểu Linh bước lại gần gần.

Tiểu Quân mỉm cười nói :

- Xòe hai bàn tay quý giá của nàng ra.

Tiểu Linh răm rắp làm theo mệnh lệnh của Tiểu Quân. Nàng xòe đôi ngọc thủ với mười ngón tay thon nhả trước mặt Tiểu Quân.

Tiểu Quân tăng hắng nghiêm giọng nói :

- Trước khi thiêu hai bàn tay của nàng, tiểu gia phải dùng đến “Băng công” để bảo vệ tay nàng khỏi bị cháy thành than. Băng công của tiểu gia vốn do linh chi ngàn năm kết thành trong nước miếng... Khi tiểu gia phun ra, nàng phải nhanh chóng thoa lên khắp hai bàn tay của nàng, để lâu linh chi sẽ mất tác dụng.

Tiểu Linh cau mày :

- Ngươi... Ngươi phun nước miếng lên tay Tiểu Linh?
- Ai nói với nàng đó là nước rãi của tiểu gia chứ... Đây là Băng công, hiểu chưa? Nếu nàng còn sàm tấu nữa thì tiểu gia bỏ đi liền đây.
- Tiểu Linh không dám nữa.
- Thế thì tốt.

Tiểu Quân tăng hắng vài tiếng rồi phun một bãi nước miếng vào tay Tiểu Linh. Phun xong, gã hỏi thúc Tiểu Linh :

- Thoa lẹ lên, kéo mắt hiệu nghiệm.

Tiểu Linh bị Tiểu Quân hỏi thúc, liền thoa khắp hai bàn tay mình. Nàng vừa thoa vừa ngoảnh mặt chỗ khác không dám đối mặt với gã.

Tiểu Quân thấy Tiểu Linh thoa hai tay, miệng cứ tùm tùm cười :

- Tiểu Linh thoa xong rồi.
- Chưa hết đâu.
- Còn gì nữa?...
- Muốn giữ cho đôi tay của nàng không cháy thành than, ngoài thì thoa rồi, nhưng trong phải uống để bảo vệ hai đại huyết Mệnh Môn và Lao Cốc.

Tiểu Linh tròn tròn hai mắt, lắp bắp nói :

- Tiểu Linh... Tiểu Linh phải uống nước miếng của ngươi à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Không còn cách gì khác.

Lúc đó đôi tay của nàng cũng bắt đầu ngứa ngáy khó chịu hơn.

Tiểu Linh gãi đầu :

- Ngươi có cách gì khác hơn không?
- Nếu nàng ngại uống Băng công linh chi ngàn năm của tiểu gia thì thôi vậy, ráng mà gãi khi nào lột da xé thịt thì hết.

- Không còn cách gì khác à?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Không còn cách gì khác!

Tiểu Linh thở dài một tiếng quay mặt nhìn gã :

- Tiểu Linh nhắm mắt lại nghe.

- Nhắm mắt hay mở mắt đó là quyền của nàng. Tiểu gia đâu có bắt nàng nhắm mắt đâu.

Tiểu Linh đỏ mặt thẹn thùng. Nàng nhắm mắt, hai cánh môi đào hể ra chờ đợi.

Tiểu Linh nghĩ thầm :

“Giải độc Miêu Nhân gì mà kỳ cục quá”

Tiểu Quân gần giọng nói :

- Há miệng ra như chim non đòi ăn vậy đó.

Tiểu Linh há miệng, nhắm nhỏ.

Tiểu Quân cười khẩy, nói :

- Nhan sắc của nàng trông tức cười quá.

Mặc cho Tiểu Quân nói, Tiểu Linh ráng nén uất hận vào trong.

Tiểu Quân tăng hắng, áp môi gã vào hai cánh môi của nàng.

- Rồi xong rồi.

Tiểu Linh vừa thẹn vừa ngạc nhiên, hỏi :

- Tiểu Linh đâu có..

Tiểu Linh khoát tay :

- Băng công Linh chi của tiểu gia chỉ dùng hơi thôi.

Tiểu Quân nói xong, cầm tay nàng hơ lên hai cây đuốc. y chỉ hơ thoáng qua một chút, buông tay nàng xuống, hỏi :

- Nàng thấy thế nào?

- Bớt ngứa rồi.

- Hơ thêm một chút nữa...

Gã lại cầm hai tay Tiểu Linh hơ lên đầu hai ngọn đuốc, một lúc sau bỏ xuống :

- Hết ngứa rồi phải không?

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân chăm chăm, rồi gật đầu :

- Hết ngứa rồi.

- Nàng thấy chưa, cách giải độc Miêu Nhân của tiểu gia linh diệu không?

- Chỉ hơ trên đầu ngọn đuốc thôi sao phải dụng đến Băng công?

- Ày... Không có Băng công làm sao tống được chất độc ra ngoài để đốt nó chứ.

- Tiểu Linh...

- Nàng đừng có nghĩ sàm nghe.

Tiểu Linh ứng mặt, thẹn thùng :

- Xảo Quỷ... Ngươi...

- Ê... Tiểu gia đã nói rồi đó. Bây giờ đã giải được chất độc Miêu Nhân rồi, chúng ta vào trong hang coi xem Bạch y nhân là ai.

Tiểu Quân trao qua tay Tiểu Linh một cây đuốc.

- Nàng đã vào trong hai cái hang này lần nào chưa?

Tiểu Linh lắc đầu :

- Chưa...

- Cái gì nàng cũng không biết hết.

Tiểu Quân quan sát sắc diện của Tiểu Linh.

Tiểu Linh hỏi :

- Mặt Tiểu Linh có gì lạ lắm hay sao mà ngươi nhìn dữ vậy?

- Cô nương chọn cái hang bên trái hay cái hang bên phải?

- Hang bên trái.

Tiểu Quân bật cười :

- Thế thì cô nương sẽ vào cái hang bên phải, tiểu gia vào cái hang bên trái.

Tiểu Linh bật cười khanh khách :

- Đúng ngươi là xảo quỷ... Người xảo quá nên lúc nào cũng nghi ngờ người ta.

- Tiểu gia chỉ phòng bị mà thôi.

Bất chợt Tiểu Quân thộp vào hõ khẩu của Tiểu Linh :

- Hay nhất là cùng chui vào một cái hang vậy.

Y vừa nói vừa kéo Tiểu Linh đến trước cửa hang bên trái. Gã tủm tỉm cười, nói :

- Đi chung với nàng, tiểu gia cảm thấy ấm cúng hơn, và lại có bạn nữa.

- Tiểu Linh cũng không muốn đi một mình.

Hai người vận công vào Đan điền để phòng bất trắc, rồi lần từng bước vào trong hang động.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Ròng mắc cạn, tôm lờn mặt

Thường Nhân như một gã du mục Cái bang, lầm lũi bước đi. Y không còn dáng vẻ của một kiếm thủ vô địch, với những bước chân nặng nề, tưởng như không thể nhấc lên nổi, thấy bộ tướng đó, không ai tưởng được mới đây thôi Thường Nhân đã là sát tinh của bao nhiêu kiếm thủ trong giang hồ.

Đi dọc theo dòng Hoàng Giang, cho đến khi chẳng còn sức để nhấc chân nữa, Thường Nhân ghé vào một túr quán ven đường. Trên con tiểu lộ hoang vắng này, có lẽ đây là nơi dừng chân duy nhất để khách lữ du nghỉ ngơi, do đó túr quán rất đơn sơ.

Đúng ra nó chỉ là gian chòi lá nhỏ, ngoài bốn chiếc bàn kê ngay ngoài sân, chẳng còn một thứ vật dụng gì khác. Thường Nhân ghé vào túr quán.

Y nhìn vào trong quán, một sự trống vắng lạ thường. Thường Nhấn cất tiếng gọi :

- Quán chủ...

Gã tiểu nhị để hàm râu cá chốt, khệ nệ bởi cái bụng quá khổ bước ra. Y nhìn Thường Nhấn, nhãn quang dừng lại chiếu vào bả vai không còn cánh tay cầm kiếm :

- Khách quan dùng chi?

- Phiền quán chủ cho tại hạ một bầu rượu nóng.

Gã quán chủ nhìn Thường Nhấn xoi mói.

Thường Nhấn nhìn lên chạm vào ánh mắt của gã. Y thoáng cau mày, hỏi :

- Sao quán chủ nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Tại hạ khác người thường lắm à, hay vì tại hạ không còn cánh tay.

Gã quán chủ lắc đầu :

- Tiểu nhân đoán không lầm. Các hạ đây chính là Từ Kiếm Thường Nhấn.

Thường Nhấn gật đầu :

- Tại hạ chính là Thường Nhấn...

- Hay quá... Hay quá... Từ lâu đã nghe danh kiếm khách nay mới được diện ngộ. Hân hạnh cho Lục Cầm này...

Lục Cầm xá Thường Nhấn một xá xem thật là cung kính sùng bái :

- Kiếm khách quá vắng... Hạnh ngộ cho Lục Cầm tiểu nhân... Hạnh ngộ!

- Quán chủ đừng khách sáo... Thường mỗ không còn là một kiếm thủ nữa đâu.

Lục Cầm khoát tay :

- Kiếm khách đừng nói vậy... Lục Cầm ngưỡng mộ kiếm khách từ lâu lắm rồi. Bất cứ một khách giang hồ nào ghé vào tửu quán nghèo nàn của Lục tiểu nhân đều nhắc đến Từ Kiếm Thường Nhấn.

Y lùi lại một bộ ngấm Thường Nhấn :

- Kiếm khách dung mạo lắm liệt, oai phong tột đỉnh, đúng là rồng trên thế gian này. Lục tiểu nhân thỉnh kiếm khách vào trong tửu quán.

- Tại hạ không khách sáo.

Lục Cầm hướng dẫn Thường Nhấn vào trong quán. Y sẵn sải kéo ghế cho Thường Nhấn ngồi, rồi tắt tả ra nhà sau ôm lên vò rượu năm cân.

Lục Cầm hí hửng nói :

- Đây là vò Bách Hoa tửu của Lục tiểu nhân chỉ dùng để thết đãi thượng khách. Hôm nay được hạnh ngộ cùng kiếm khách, Lục tiểu nhân khoản đãi.

Thường Nhấn cảm thấy thư thả vô cùng. Y khách sáo nói :

- Quán chủ tốt với Thường mỗ như vậy, tại hạ ái ngại lắm.

Lục Cầm khoát tay :

- Ấy, kiếm khách đừng nghĩ vậy... Được một lần đối mặt với kiếm khách, Lục Cầm toại nguyện rồi.

Lục Cầm bước đến cửa đóng sập lại hết. Thường Nhấn nheo mày bởi hành động của gã.

Lục Cầm quay lại :

- Hôm nay Từ kiếm khách quá vắng đến tửu quán đơn sơ của Lục tiểu nhân, tiểu nhân phải đóng cửa quán để hầu tiếp kiếm khách.

- Tại hạ sợ phiền quán chủ.

- Không có chi... Không có chi... Thường kiếm khách cứ ngồi đây uống rượu, tiểu nhân sẽ xuống thị trấn mua một ít thực phẩm tươi về đãi kiếm khách.

Thường Nhấn khoát tay :

- Quán chủ... Xin người đừng nề hà như vậy!

Lục Cầm lắc đầu :

- Thường kiếm khách đừng từ chối mà Lục tiểu nhân sẽ ân hận sau này.

Nghe Lục Cầm nói, Thường Nhấn không còn biết sao hơn, đành ngồi trở lại. Y thở dài một tiếng nói :

- Tại hạ không biết lấy gì để đáp tạ tấm lòng mến khách của quán chủ.

- Kiếm khách ăn ngon, uống say coi như đã đáp lại tấm lòng của tiểu nhân rồi.

Lục Cầm nhìn Thường Nhấn mỉm cười rồi quay lưng bước ra ngoài.

Y đứng ngoài cửa nói vọng vào :

- Kiếm khách cứ tự nhiên dùng rượu. Lục tiểu nhân sẽ quay về ngay để bồi tiếp kiếm khách.

Thường Nhấn băng quơ nghĩ thầm :

- “Trong giang hồ vẫn có người nghe tiếng mình, ngoài chủ nhân Lâu thuyền Nghê Thường vũ y khúc và Băng Tâm Ngọc Nữ.”

Từ ý niệm đó, Thường Nhấn cảm thấy hối tiếc thời gian là sát kiếm vô địch trong thiên hạ. Thường Nhấn thở dài một tiếng, rót rượu ra chén, ngửa mặt uống ừng ực.

Y đặt chén xuống bàn :

- “Từ Kiếm Thường Nhấn, người hiểu ra một điều gì đó trong cuộc đời này chứ? Đáng lẽ ra người không nên là Từ Kiếm Thường Nhấn.”

Có tiếng động ngoài sân.

Thường Nhấn dời mắt nhìn về phía cửa :

- Quán chủ đã về rồi đấy à? Sao nhanh như vậy?

Cửa quán bật mở ra, Lục Cầm xuất hiện, nhưng trên tay y chẳng có thứ thức ăn gì cả, mà thay vào đó là ngọn đại đầu đao sáng ngời.

Sau lưng Lục Cầm là một gã đại hán vận trường y, mặt chữ điền, dung mạo trông thần thái như những bậc đại hiệp trong giang hồ.

Lục Cầm chỉ đao về phía Thường Nhấn :

- Thiên Kiếm Hồ Nam đại hiệp... Hấn chính là Từ Kiếm Thường Nhấn.

- Mỗ đã nhận ra hấn.

Thường Nhấn nhướng mày nhìn Thiên Kiếm Hồ Nam Ngô Ân Tung.

Ngô Ân Tung quắc mắt đáp lại cái nhìn của Thường Nhấn :

- Từ Kiếm Thường Nhấn... Người nhận ra Ngô mỗ chứ?

Thường Nhấn gật đầu :

- Tại hạ đã nhận ra các hạ... Một kiếm thủ mà trước đây tại hạ rất thất vọng.

Ngô Ân Tung nhếch mép, hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Hôm nay thì người không thất vọng nữa đâu.

- Ngô các hạ dùng kiếm để lấy mạng Thường mỗ à?

Ngô Ân Tung lưỡng lự, liếc xéo về phía Lục Cầm.

Thường Nhấn cười khẩy :

- Thường mỗ xem chừng Thiên Kiếm Hồ Nam đại hiệp chưa có đủ dũng khí để đối mặt với Thường mỗ.
- Người đã bị cụt mất cánh tay cầm kiếm rồi thì Ngô mỗ này lấy mạng người còn dễ hơn trở bàn tay.

Thường Nhân bắt giặc đập tả thủ xuống bàn :

- Rầm..

Sau cái đập tay đó, y nhận rõ Ngô Ân Tung giật mình toan lùi lại một bộ. Lục Cầm cũng chẳng khác gì họ Ngô. Thường Nhân lạnh lùng nói :

- Bất cứ ai cũng có thể lấy được mạng của Thường mỗ, riêng Ngô đại hiệp thì không.

Y lắc đầu gần giọng nói tiếp :

- Thường mỗ chết dưới bất cứ tay kiếm nào cũng được, duy chỉ có Ngô Ân Tung là không thể được.

Thường Nhân rút một cây đuôi :

- Chiếc đuôi này cũng có thể là kiếm của ta... các người không đáng cho Thường mỗ nhìn mặt, lui ra ngay.

Ngô Ân Tung chớp mắt :

- Lúc này mà người còn ngoa ngôn à?

Lục Cầm thờ ắt ra một tiếng :

- Ngô đại hiệp... Đề Lục Cầm này chặt thủ cấp của gã dâng lên cho đại hiệp.

Thường Nhân nhìn Lục Cầm :

- Ngô Ân Tung là gì của Lục các hạ mà các hạ muốn thay y giết Thường Nhân?

Lục Cầm cười khẩy :

- Lục gia lấy mạng người thì được Ngô đại hiệp thưởng hai trăm lạng. Có thể thôi.
- Ngô đại hiệp thưởng Lục các hạ hai trăm lạng để lấy cái mạng của Thường mỗ à?

Lục Cầm gật đầu :

- Đúng như vậy.

Thường Nhân quay lại nhìn Ngô Ân Tung :

- Thiên kiếm Hồ Nam Ngô Ân Tung các hạ có ra giá như vậy không?

Ngô Ân Tung nhún vai :

- Ta ra giá cái mạng của người hai trăm lạng vì không muốn bán tay.
- Nếu như Thường mỗ chưa bị tiện mất một tay thì giá bao nhiêu?

Ngô Ân Tung lúng túng :

- Ngô mỗ không biết nữa.

Thường Nhân nheo một mắt. Cái nheo mắt lạnh lẽo của gã thôi đã khiến Ngô Ân Tung chột dạ.

Y ôn nhu nói :

- Thường mỗ thất vọng cho võ lâm Trung Nguyên, vì có một kiếm thủ tham sống sợ chết như Ngô đại hiệp. Mang danh đại hiệp mà vẫn có thể bán đứng thể phụ của mình để bảo toàn mạng sống riêng, thế mà thiên hạ vẫn cho là đại hiệp...

Thường Nhân bật cười khàng khặc. Y cất tràng cười đó, cất tiếng ngân nga :

- Thế nhân giai trọc ngã độc thanh,

Thế nhân giai túy ngã độc tỉnh.

(Thiên hạ dơ, riêng ta sạch,

Thiên hạ say, riêng ta tỉnh)

Thường Nhẫn dứt câu ngân nga đó, bẻ cây đu đủ làm hai. Y dờn mắt nhìn Lục Cầm chăm chăm :

- Ngươi vì hai trăm lạng kim lượng mà lấy mạng ta, xét cho cùng ngươi vẫn xứng đáng hơn Thiên Kiếm Hồ Nam đại hiệp. Thường mỗ sẵn sàng giao cái mạng cho ngươi, coi như ta trả tiền cho vò rượu Bách Hoa chi tửu này. Nhưng trước khi ngươi lấy thủ cấp của Thường mỗ, ta muốn khuyên ngươi một điều.

- Ngươi cứ nói.

- Đi với Phật vận áo cà sa, đi với ma vận áo giấy. Vị đại hiệp đang đứng cạnh ngươi chỉ đáng là một con ma quỷ quyết mà thôi, do đó trước khi ngươi lấy thủ cấp của ta, thì cần nắm trước hai trăm lạng mà y treo giá.

Lục Cầm liếc trộm Thiên Kiếm Hồ Nam Ngô Ân Tung. Y lưỡng lự một lúc, rồi quay hẳn sang nhìn họ Ngô. Lục Cầm dùng hai ngón tay kéo dọc theo sóng ngọn đại đầu đao :

- Ngô đại hiệp. Chắc đại hiệp đã biết Lục mỗ vang danh thiên hạ là khoái đao.

- Ngô mỗ biết... Nhưng chẳng lẽ ngươi tin Từ Kiếm mà không tin ta.

- Từ Kiếm Thường Nhẫn coi như chết chắc bởi khoái đao của Lục Cầm rồi, nhưng trước khi lấy thủ cấp của gã, Lục Cầm cảm nhận gã nói cũng đúng.

Ngô Ân Tung chau mày :

- Hai trăm lạng kim lượng ta không tiện mang theo bên mình. Lục gia cứ lấy thủ cấp của Thường Nhẫn rồi đi theo ta. Ngô gia hứa sẽ giao cho ngươi đúng hai trăm lạng kim lượng.

Lục Cầm cau mày :

- Ngô đại hiệp không mang theo kim lượng?

- Đâu ai mang theo số kim ngân như thế trong người.

Lục Cầm thờ ắt ra một tiếng.

Ngô Ân Tung nhìn Lục Cầm, mỉm cười nói :

- Ngươi cứ lấy thủ cấp Thường Nhẫn đi. Lục gia vừa được tiếng, vừa được kim ngân.

Lục Cầm nhìn Thường Nhẫn.

Thường Nhẫn rót rượu ra chén, bình thân uống.

Lục Cầm gằn giọng nói với Thường Nhẫn :

- Từ Kiếm... Ngươi có nghe Ngô đại hiệp nói không?

- Thường mỗ không điếc, không điếc tất phải nghe. Giết Thường mỗ rồi, sợ Lục các hạ tự giết mình luôn, mà Ngô Ân Tung lại chẳng mất lạng kim ngân nào.

Lục Cầm quay lại Ngô Ân Tung :

- Đại hiệp nghe y nói rồi chứ? Khoái Đao Lục Cầm này đã nhận lời thì không bao giờ thất ngôn bội ước. Thường Nhẫn đã ở trong tay Lục gia rồi. Hay Ngô đại hiệp về lấy kim ngân mang đến đây, rồi Lục Cầm sẽ lấy thủ cấp của Thường Nhẫn cho Ngô đại hiệp.

Ngô Ân Tung thờ ắt ra một tiếng :

- Lục gia không muốn lấy mạng gã để ta lấy mạng gã cho.

Lục Cầm khịt mũi một cái :

- Đâu có được, Thường Nhẫn đang trong phần đất của Lục mỗ mà.

Lục Cầm lắc đầu nguây nguậy :

- Chỉ khi nào Ngô đại hiệp về lấy kim lượng đúng hai trăm lạng mới có cái mạng của y. Còn như không thì Lục Cầm nhất định không cho bất cứ ai đụng đến sợi tóc của Thường Nhẫn đâu.

Thường Nhẫn đặt chén rượu xuống bàn, mỉm cười nhìn Lục Cầm :

- Lục huynh đệ tính toán đúng đó.
- Không có lời khuyên của nguoi, Lục mỗ không nghĩ ra.

Lục Cầm mở cửa, nói với Ngô Ân Tung :

- Thịnh Ngô đại hiệp!

Ngô Ân Tung lưỡng lự, không biết gã nghĩ gì. Nhưng xét thần sắc của gã rõ ý không muốn đối mặt với Khoái Dao Lục Cầm.

Thường Nhẫn nhìn họ Ngô cười mỉm, lắc đầu.

Ngô Ân Tung mỉm môi, rồi nói với Thường Nhẫn :

- Nguoi cười cái gì?
- Tại hạ thiết nghĩ Ngô đại hiệp nên về nhà lấy đủ hai trăm lạng kim lượng rồi hãy nghĩ đến cái mạng của tại hạ.

Ngô Ân Tung đặt tay vào đốc kiếm.

Lục Cầm tăng hăng :

- Cây đại đầu đao của Lục mỗ nặng non hai trăm cân và sắc bén vô cùng. Nói chắc Ngô đại hiệp không tin.

Lục Cầm vừa nói vừa múa thanh đại đầu đao. Ánh đao sáng ngời đến lóa cả mắt, âm thanh vi vu như tiếng sáo điều nghe buốt cả cột sống.

Rét...

Thanh đại đầu đao lướt sạt qua ngay sát Từ Kiếm Thường Nhẫn, bỏ thẳng vào ống đũa.

Khi Lục Cầm thu hồi ngọn đại đầu đao thì ống đũa đã chia thành hai phần bằng nhau, kể cả số đũa bên trong, nhưng mặt bàn chẳng hề có vết xước nào.

Thường Nhẫn buột miệng khen :

- Hảo đao pháp!

Y vừa nói vừa rút một chiếc đũa trong ống ra. Chiếc đũa đó bị chẻ làm hai từ đầu đến gốc.

Thường Nhẫn nhìn Ngô Ân Tung nói :

- Đao pháp của Lục Cầm các hạ quả là không thể nào lường được. Trong ống đũa này tổng cộng có mười ba chiếc, Lục các hạ đã chẻ chiếc đũa thứ mười ba để hai phần bị chẻ đều bằng nhau, không biết kiếm pháp của Ngô đại hiệp có làm được như vậy không.

Ngô Ân Tung thở dài, thả tay khỏi đốc kiếm. Gã gằn giọng nói :

- Ngay cả kiếm pháp của nguoi cũng chưa chắc đã làm được như vậy.
- Thường mỗ bây giờ không còn sử dụng kiếm nữa.

Ngô Ân Tung nhìn Lục Cầm.

Lục Cầm vênh mặt, trịnh trọng cất tiếng :

- Ngô đại hiệp đã thấy đao pháp của Lục gia rồi tất không thể không tin Từ Kiếm phải chết bởi ngọn Khoái đao này.
- Ngô Ân Tung này tin chứ. Lục gia giữ gã, Ngô mỗ về mang kim lượng lại ngay.
- Được... Lục Cầm chờ Ngô đại hiệp.

Ngô Ân Tung lẩn ra ngoài.

Còn lại Lục Cầm và Thường Nhẫn.

Lục Cẩm nhìn Thường Nhẫn, thấy Thường Nhẫn chẳng một chút biểu lộ tâm trạng sợ hãi gì, còn thản nhiên uống rượu như không hề biết sắp tới đây, ngọn khoải lạc đao của Lục Cẩm sẽ lấy mạng gã.

Lục Cẩm hỏi :

- Rượu của Lục gia có ngon không?

Thường Nhẫn gật đầu :

- Rất ngon... Nếu rượu không ngon thì Lục các hạ đâu bán được tới giá hai trăm lạng kim lượng mà chỉ có mỗi một vò năm cân.

Lục Cẩm bước đến ngồi đối mặt với Thường Nhẫn :

- Trước khi chết kiểm khách có nghĩ gì không?

- Có!

- Nghĩ gì?

- Sinh mạng một con người với kim ngân, cái nào quý hơn?

Lục Cẩm nheo mày :

- Tất nhiên sinh mạng quý hơn rồi. Dù là bậc đại gia hào phú trong thiên hạ, nhưng đánh mất sinh mạng thì kim ngân đâu có ý nghĩa gì.

- Lục các hạ nói rất đúng, nhưng tại hạ lại nghĩ khác.

- Khác làm sao?

- Kim ngân quý hơn một con người. Điển hình như Thường mỗ đây, Ngô Ân Tung chỉ cần bỏ ra hai trăm lạng, đã có người dầy công dựng quán cốt chỉ chờ Thường Nhẫn.

- Thường kiểm khách muốn ám chỉ Lục Cẩm này?

Thường Nhẫn nhìn Lục Cẩm :

- Tại hạ nói có đúng không?

Lục Cẩm cau mày suy tư, rồi gật đầu :

- Thường kiểm khách nói rất đúng. Lục Cẩm cho Thường kiểm khách một cơ hội sống còn.

Thường Nhẫn mỉm cười nói :

- Thường mỗ phải bỏ ra một số kim lượng nhiều hơn Thiên Kiếm Hồ Nam Ngô Ân Tung?

- Lục mỗ chưa nói Thường kiểm khách đã biết. Kiểm khách như đọc được ý niệm trong đầu Lục mỗ.

- Ý niệm của Lục các hạ lộ lộ nên tại hạ mới có thể đọc được. Mặc dù biết ý định của Lục các hạ, nhưng Thường mỗ đành thất vọng thôi. Thường mỗ không có cơ hội để cứu bản thân mà Lục các hạ cũng chỉ có được hai trăm lạng kim lượng.

Thường Nhẫn cười khẩy một tiếng :

- Bao nhiêu đó cũng đủ cho Lục các hạ gọi là phát tài rồi.

- Nhưng Lục gia lại muốn nhiều hơn kia.

- Đòi hỏi nhiều quá sợ Lục các hạ mất cả chì lẫn chài.

Thường Nhẫn vừa dứt lời thì cánh cửa lại mở ra. Thất Thất trong bộ dạ hành bạch y bước vào. Nàng chọn chiếc bàn ngay bên cạnh Thường Nhẫn.

Thấy nàng xuất hiện Thường Nhẫn thờ dài một tiếng.

Thất Thất ngoắc Lục Cẩm :

- Quán chủ dọn cho ta những thức ăn ngon nhất.

Lục Cẩm nhìn Thất Thất. Y tạo ngay vẻ mặt ngây ngô của một tên tiểu nhị chỉ biết buôn bán.

Lục Cầm rời bàn Thường Nhẫn đến bên bàn Thất Thất :

- Phiên cô nương đi quán khác... quán của tiểu nhân hôm nay có thượng khách nên phải đóng cửa.

Thất Thất ngược nhìn Lục Cầm :

- Thượng khách của quán chủ là Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Lục Cầm nghe vậy gật đầu luôn :

- Đúng.. Đúng.. à.. Thượng khách của tiểu nhân là Tử Kiếm Thường Nhẫn, một kiếm thủ đã lừng danh thiên hạ, khắp Trung Nguyên đều biết đến.

- Đúng như quán chủ nói, trước đây y đúng là một sát nhân kiếm, bất cứ ai nghe đến tên đều hồn phi phách lạc, như bây giờ y đã mất cánh tay cầm kiếm rồi, đầu còn phong độ như xưa nữa, nên có người muốn giết y.

- Y... Cô nương nói vậy chứ Tử Kiếm Thường Nhẫn không phải tầm thường đâu.

- Y bây giờ chẳng có gì đáng sợ cả. Một kiếm thủ mất cánh tay cầm kiếm thì đâu còn là kiếm thủ. Ngay cả bốn cô nương đây vẫn được người thuê đi giết Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Lục Cầm tròn mắt nhìn Thất Thất :

- Cô nương cũng muốn giết Thường Nhẫn để lấy kim lượng?

Thất Thất gật đầu :

- Người ta thuê bốn cô nương lấy mạng Tử Kiếm với giá nửa lạng bạc...

- Nửa lạng bạc? Thuê giết người chỉ với giá nửa lạng bạc thôi à?

- Bốn cô nương thiết nghĩ nửa lạng bạc để đổi cái mạng của Thường Nhẫn, giá cũng cao lắm rồi.

- Cao lắm rồi?

Sau câu nói đó, Lục Cầm bật cười khăng khặc. y cắt tròng tiểu ngạo đó, nói :

- Cô nương khỏi cần động tay động chân, nhọc công nhọc sức làm gì... Cứ xuống chơi nhà châm trà cho Lục Cầm này đi, Lục gia sẽ trao cho cô nương mười nén vàng ròng ngay đây thôi.

Thất Thất nhướn mày nhìn Lục Cầm :

- Tại sao quán chủ muốn gọi cho tôi mười lạng vàng.

Lục Cầm xoe hàm râu cá chốt. y nhìn lại Thường Nhẫn :

- Cô nương biết người đó chứ?

Thất Thất gật đầu :

- Biết... Y chính là Tử Kiếm Thường Nhẫn.

- A... Cô nương biết Tử Kiếm Thường Nhẫn... Một chút nữa đây chính tay Lục gia sẽ cắt đầu gã đang nhận hai trăm lạng. Có hai trăm lạng trong tay Lục gia sẽ gọi cho cô nương mười lạng.

- Thì ra là vậy. Bốn cô nương muốn hỏi quán chủ... Ai thuê quán chủ làm cái chuyện này?

- Thiên Kiếm Hồ Nam Ngô Ân Tung.

- Lão đại hiệp thường rút cổ đó à?

- Hắn là đại hiệp gì cũng được, miễn có hai trăm lạng kim lượng Lục gia mới trao thủ cấp Thường Nhẫn cho gã.

Thất Thất thờ dài một tiếng :

- Khó xử quá...

- Gì đâu mà khó xử?

- Người thuê tôi nửa nén bạc bắt tôi phải dẫn Thường Nhẫn đến để chính tay người đó lấy mạng.

- Nửa lạng bạc có đáng gì. Cô nương gặp người đó cứ nói Từ Kiếm Thường Nhẫn đã bị Khoái Dao Lục Cầm lấy mạng rồi.

Thất Thất nhìn Lục Cầm, đôi mày vòng nguyệt của nàng thoáng cau lại rồi giãn ra :

- Lục quán chủ chính là Khoái Dao họ Lục, nổi tiếng sáu tỉnh Giang Đông?

- Chính Lục gia.

- Tôi đã nghe danh Khoái Dao nhưng hôm nay mới được diện ngộ.

Nàng nói đến đây thì Ngô Ân Tung bước vào, vai vác theo một chiếc túi nài. Y đặt túi xuống bàn, đưa mắt nhìn Thất Thất. Đôi nhãn xảo nguyệt của Ngô Ân Tung chớp liên tục. Y lùi lại một bộ.

- Cô nương giống một người...

Lục Cầm cướp lời Ân Tung :

- Ngô đại hiệp đem đủ số kim lượng đây chứ?

Ngô Ân Tung giật mình quay lại nhìn Lục Cầm :

- Đủ... đủ...

Ngô Ân Tung nhìn Thất Thất :

- Cô nương...

Thường Nhẫn uống xong chén rượu cuối cùng, đặt chén xuống bàn. Y khệnh khạng đứng lên :

- Hôm nay Thường mỗ khó lòng để lại cái mạng cho Lục gia bởi vì cô nương kia.

Lục Cầm cầm chuôi đao dựng ngang ngực.

Thường Nhẫn vẫn thản nhiên nhìn Ngô Ân Tung :

- Ngô đại hiệp thấy người cũng chẳng dám nhận nữa à.

Ngô Ân Tung nghe Thường Nhẫn nói, lùi lại một bộ :

- Đích thị chính là Băng Tâm Ngọc Nữ.

Vừa nghe bốn từ Băng Tâm Ngọc Nữ thốt ra từ cửa miệng của Ngô Ân Tung, Lục Cầm quay ngoắt lại nhìn Thất Thất :

- Cô nương chính là Băng Tâm Ngọc Nữ?

- Cái danh đó do thiên hạ đặt cho tôi mà thôi.

- Băng Tâm Ngọc Nữ!

Thất Thất đứng lên, nắm tay Thường Nhẫn :

- Cái mạng của Thường các hạ chỉ đáng nửa nén bạc thôi, nhưng phải do chính tay người đó hành xử.

- Hai người cùng muốn lấy mạng Thường mỗ. Rất tiếc Thường Nhẫn chỉ có một cái mạng, biết dâng nạp cho ai bây giờ?

Lục Cầm nói với Thất Thất :

- Nửa nén bạc thì có đáng gì, Băng Tâm Ngọc Nữ cô nương cứ giao Từ kiếm khách cho Lục gia hành xử, Lục gia sẽ dâng cô nương trăm nén vàng ròng.

- Trăm nén vàng lớn đấy, nhưng không thể so với nửa lạng bạc mà bốn cô nương đã nhận của người. Nếu Khoái Dao Lục gia cảm thấy đủ bản lĩnh đoạt mạng Thường Nhẫn trong tay Băng Tâm Ngọc Nữ thì cứ ra tay. Bằng không, bốn cô nương sẽ dẫn gã đi gặp người hành xử.

Lục Cầm nheo mày, gằn giọng nói :

- Trăm nén vàng cô nương không nhận lại đi nhận nửa nén bạc vụn. Chuyện này là thế nào? Băng Tâm Ngọc Nữ cô nương bức ép Lục gia đấy à?
- Bỏn cô nương không bức ép ai cả. Bỏn cô nương dù chỉ được có nửa nén bạc vụn nhưng đáng chữ tín.

Nàng quay lại Thường Nhẫn :

- Người đi theo ta chứ?
- Nếu trọn chữ tín cho cô nương. Tại hạ sẵn sàng đi.

Lục Cẩm dạng chân đứng chắn ngang cửa :

- Khi nào Lục gia mất mạng, Thường Nhẫn mới có thể bước ra khỏi đất của Lục gia.

Thất Thất cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Lục gia muốn chết cũng được...

Nàng cầm ống đuă.

Lục Cẩm dựng chéo thanh đại đầu đao ngang ngực. Y quát một tiếng thật lớn thị oai. Cùng với tiếng quát đó, thanh đại đầu đao múa vùn vụt, tạo thành một bức màn bạch quang sáng ngời.

Thất Thất buông một câu lạnh lùng :

- Khoái đao đẹp thật.

Nàng vừa nói vừa rút từng chiếc đuă phóng thẳng vào vòng ánh đao như vòng lưới chặn trước mặt nàng và Thường Nhẫn.

Chạt... Chạt... Chạt...

Chỉ ba chiếc đuă phóng thẳng vào vòng lưới bạch quang do đao pháp kết thành, nhưng vòng bạch quang đao pháp vụt biến mất mà trên thân thể Lục Cẩm thì ghim tới sáu mảnh đuă.

Lục Cẩm tròn mắt trừng trừng. Ba chiếc đuă do Thất Thất phóng ra công vào lưới đao, từng chiếc bị chẻ làm đôi và thi nhau ghim vào các vùng đại huyết trọng yếu của Khoái Đao Lục Cẩm.

Họ Lục rung mình một cái, đỏ sấp mặt xuống sàn nhà.

Thất Thất nhìn Ngô Ân Tung :

- Ngô đại hiệp còn muốn lấy mạng Tử Kiếm Thường Nhẫn không?

Ngô Ân Tung khoát tay :

- Không, không... Băng Tâm Ngọc Nữ cứ dẫn độ hẩn đi. Nếu Băng Tâm Ngọc Nữ cần Ngô nỗ hợp sức thì Ngô nỗ sẵn sàng giúp Băng Tâm Ngọc Nữ một tay.

- Đa tạ Ngô đại hiệp!

Thường Nhẫn nhìn Ngô Ân Tung nói :

- Khi đuă tịnh thì khoái đao thật lợi hại, nhưng khi đuă động thì hơi ôi mấy miếng khoái đao chỉ khiến người vui mắt mà thôi.

Y thở dài một tiếng :

- Mạng của Tử Kiếm Thường Nhẫn trong khoảnh khắc chỉ còn đáng giá nửa lạng bạc vụn. Thế mới là giang hồ, mới là cuộc đời.

Thất Thất cùng với Thường Nhẫn bước ra cửa. Lúc này Thường Nhẫn đã thấm men rượu, nên dựa hẩn vào vai Thất Thất rồi đi.

Hai người vừa đặt chân đến bên ngoài thì chạm trán với đoàn quần hào của Nhất Phàm đại sư đang hướng về Thiếu Lâm tự, để tránh tai kiếp của Ngại Tử Đột Quyết.

Vừa thấy Thất Thất và Thường Nhẫn, Nhất Phàm đại sư đã phi thân tới chặn trước mặt hai người :

- A di đà Phật... Băng Tâm tín nữ là gì của người này?

Thất Thất nhìn đại sư :

- Không là gì cả.

- Vậy thì tốt... Lão nạp cần người này để đối phó với Sát nhân huyết kiếm để y bảo vệ mọi người đến Thiếu Lâm tự.

Nhất Phàm đại sư vừa nói vừa thộp trảo công vào hõ khẩu của Thường Nhân, nhưng Thất Thất đã nhanh hơn một chớp mắt, kéo dạt Thường Nhân qua một bên tránh trảo công của lão đại sư.

Nhất Phàm đại sư tròn mắt nhìn nàng :

- Băng Tâm tín nữ...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ép duyên chọn rể

Trở lại Tiểu Quân và Đồng Tiểu Linh.

Hai người lần theo vách đá đi dần vào trong. Gió càng lúc càng thổi mạnh, lùa qua những khe đá tạo ra âm thanh u u nghe rợn cả cột sống.

Tiểu Linh cảm tưởng như chung quanh mình là những oan hồn đói khát đang kêu gào đang có được miếng ăn, mà miếng ăn của những oan hồn lạc loài đó chính là hai người.

Nàng bắt giác rung mình, nắm tay Tiểu Quân.

- Nàng sợ à?

Tiểu Linh gật đầu :

- Sợ thật đó. Trong này rừng rợn quá.

Tiểu Quân nhún vai :

- Nàng sợ... Ta cũng sợ luôn.

- Ngươi là quý mà cũng sợ nữa à?

- Tiểu gia còn sống nhăn chứ có phải là quý đâu.

Tiểu Quân bắt giác thét lên :

- Coi chừng!

Tiếng thét của Tiểu Quân quá đột ngột khiến Tiểu Linh càng sợ hãi hơn. Nàng ôm chặt lấy gã, Tiểu Quân cũng ôm ghì lấy Tiểu Linh. Họ ôm chặt lấy nhau như một đôi sam chẳng bao giờ muốn chia lìa.

Tiểu Quân lí nhí nói :

- Nam nữ thọ thọ bất thân, mấy oan hồn đang nhìn ta và nàng chắc phải tức điên lên được vì không giữ đạo nghĩa luân thường. Chúng sẽ điên mà... mà...

- Mà... mà sao?

- Mà bẻ cổ nàng chứ sao.

Tiểu Linh bật khóc :

- Sao chỉ bẻ cổ một mình ta vậy?

- Tại vì nàng đã ôm tiểu gia như ôm phu tướng của nàng mà không hề cứng cho chúng vật dụng gì hết.

Tiểu Linh buông Tiểu Quân.

Tiểu Quân chớp mắt :

- Nàng không ôm tiểu gia, lũ oan hồn càng có cơ hội bẻ cổ nàng sớm hơn.

- Tiểu Quân, làm sao bây giờ?

Tiểu Linh chợt thấy trước mặt mình có bóng trắng lướt vụt qua.

Tiểu Quân buột miệng nói luôn :

- Oan hồn xuất hiện kia rồi!

Tiểu Linh không còn thần sắc nữa. Nàng lại ôm chầm lấy gã.

Tiểu Quân nói :

- Hồn ma bóng quế linh thiêng, cứ bẻ cổ Quý vương Đồng Tiểu Linh chứ tiểu gia chẳng có tội gì đâu.

- Tiểu Quân... Tiểu Linh van ngui đừng nói như vậy.

- Nếu nàng không muốn tiểu gia khấn những oan hồn kia bẻ cổ nàng thì hãy phát đại nguyện, đòi đòi kiếp kiếp...

- Đòi đòi kiếp kiếp cái gì?

- Để tiểu gia suy nghĩ coi. Vậy nè... Đòi đòi kiếp kiếp làm nô tỳ cho tiểu gia... Tiểu gia hứa sẽ cưới mang cho nàng.

- Sao ngui bắt Tiểu Linh khấn ác như vậy?

- Thế không khấn thì thôi.

Tiểu Quân đẩy nàng ra. Gã nghiêm mặt nói :

- Tiểu gia báo cho nàng biết... Thân cơ của tiểu gia lúc đầu thai làm người có thầy tướng đến xem nói rằng, tiểu gia vốn là Thập tam thái tử trên thượng giới, vì làm lỗi mới đền trần gian nên lũ yêu quỷ không bao giờ dám đụng đến được. Nếu này giờ không có Tiểu Quân đi cạnh bên nàng, có lẽ..

Tiểu Quân thở dài một tiếng :

- Khó nói quá... Ôi thôi thân nhi nữ mà bị lũ oan hồn kia bức nhục như những nàng kỹ nữ thì sống sao nổi đây.

- Tiểu Quân đừng nói nữa mà... Tiểu Linh nguyện làm nô tỳ cho ngui.

- Thế thì tốt.

Hai người tiếp tục đi sâu vào trong hang.

Tiểu Linh thủ thí nói :

- Tiểu Quân vừa rồi ngui...

Tiểu Quân quay ngoắt sang nàng :

- Ê... sao nàng dám vọng ngôn như vậy chứ. Kể từ giờ này nàng nhút nhút phải gọi ta là tiểu gia... nghe chưa?

Tiểu Linh thẹn đến chín mặt, đôi má ửng hồng, cúi mặt nhìn xuống đất.

Tiểu Quân càng chọc tức nàng :

- Tỳ nữ... Ngui đã thấy gì?

Tiểu Linh lắc đầu :

- Không thấy gì hết.

Vừa lúc đó bóng trắng lại xuất hiện, chỉ cách Tiểu Quân không tới năm trượng.

- Bạch y nhân!

Tiểu Linh ngược mắt nhìn lên. Bóng trắng như lần qua vách đá mất hút.

Tiểu Quân cau mày :

- Ủi chà... Đúng là oan hồn rồi. Không phải oan hồn sao có thể đi xuyên qua vách đá được chứ.

Tiểu Linh và Tiểu Quân phi thân tới trước. Dưới ánh sáng hai ngọn đuốc, họ phát hiện ra cánh cửa đá hình vòm.

Tiểu Quân nhún vai :

- Thế thì chẳng phải oan hồn gì hết, chính nhờ cánh cửa này mà Bạch y nhân mới có thể đi xuyên qua vách đá.

Tiểu Quân đặt tay lên cánh cửa rồi chậm chậm. Tay Tiểu Quân chạm một gờ đá nhô ra ngay bên mép thạch môn.

- Đây rồi... Cơ quan khởi động mở cửa đây rồi.

Tiểu Quân nhấn vào gờ đá. Đúng như Tiểu Quân suy luận, cánh cửa thạch môn từ từ xoay tròn chẳng hề phát ra âm thanh nào, có lẽ âm thanh của cơ quan đã bị tiếng hú khóa lấp mất rồi.

Trong cánh cửa là một gian phòng hàm ếch, với đầy đủ vật dụng, có cả bệ thờ.

Trên bệ thờ có bài vị. Tiểu Quân đứng ngoài cửa không thể đọc được hàng chữ trên bài vị đó.

Tiểu Quân quay lại Tiểu Linh :

- Tiểu Linh thật sự không biết có người ngụ trong hang này à?

Tiểu Linh gật đầu :

- Tiểu Linh chưa một lần đặt bước vào trong này.

- Vậy có bao giờ Bạch y nhân ghé qua nơi ở của nàng không?

- Tiểu Linh chưa từng biết qua người này.

- Thế thì chúng ta phải vào thôi. Chắc chắn Bạch y nhân đang chờ chúng ta.

Tiểu Quân và Tiểu Linh lần qua thạch môn bước vào gian phòng hàm ếch.

Hai người vừa bước qua thạch môn, còn bận quan sát mọi góc ngách thì bỗng cánh cửa đã đóng chặt lại. Tiểu Quân và Tiểu Linh không nghe tiếng ừ ừ mà quá nửa, giật mình quay lại mới phát hiện ra, cửa đã đóng lại rồi.

Tiểu Quân nhảy đồng lên :

- Chúng ta bị giam rồi.

Tiểu Quân băng đến bên cánh cửa vận hóa công lực áp tay đẩy vào cánh cửa thạch môn. Nội lực của Tiểu Quân đầu phải tâm thường và y cũng đã dụng đến mười phần thành công lực, thế mà cánh cửa đá vẫn trơ trơ chẳng hề lay chuyển.

Tiểu Quân thở hắt ra một tiếng, quay mặt nhìn Tiểu Linh :

- Chúng ta thật sự bị nhốt trong gian phòng này rồi.

- Vậy làm sao thoát ra bây giờ?

Tiểu Quân gãi đầu :

- Tiểu gia cũng chưa có cách gì thoát ra khỏi gian phòng này.

Tiểu Quân bước lại bệ thờ, nhìn vào tấm linh vị đặt trên bệ thờ.

Gã lẩm nhẩm nói :

- Coi đây là ai?

Tấm linh vị với hàng chữ triện chân phương, nét bút như rồng bay phụng múa. Nét bút này chỉ có thể có ở những bậc hiền gai đại thần.

Hàng chữ viết :

“Đại quốc công thần Tướng Phụ Tôn Từ.”

Tiểu Quân gãi đầu, nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ vị Bốc tú tài chính là Đại quốc công thần Tướng Phụ Tôn Từ.”

Tiểu Linh bước đến cạnh bên Tiểu Quân :

- Tiểu Quân đang suy nghĩ việc gì vậy?

- Nàng nhìn tấm bài vị khác biết.

Tiểu Linh nhìn tấm bài vị.

Nàng lẩm nhẩm :

- Tướng Phụ Tôn Từ... Chẳng lẽ...

- Chẳng lẽ cái gì... Nàng biết Tôn Từ Tướng Phụ à?

Tiểu Linh gật đầu :

- Tiểu Linh có xem qua gia phả của mình.

- Tôn Từ có quan hệ với nàng?

- Đúng như vậy. Theo gia phả để lại Tổng Phụ Tôn Từ chính là ngoại tổ của Tiểu Linh. Người được Quốc vương Đại Lý lệnh vào Trung Nguyên để học thuật luyện đan đặt chế tác thần dược.

Tiểu Quân xoa tay :

- Nàng khỏi nói nữa... Tiểu Quân có thể đoán ra được rồi. Sau khi Tôn Từ tiên bói vào đến Trung Nguyên mới phát hiện ra Quý sơn và ẩn cư để luyện đan luôn.

Tiểu Quân gõ đầu :

- Y da... Tiểu Linh, vậy theo nàng Tôn Từ năm nay được bao nhiêu niên kỷ?

- Tính đến nay ngoại tổ chỉ ít cũng chín mươi ngoài. Lý do gì mà Tiểu Quân hỏi Tiểu Linh niên kỷ của ngoại tổ?

- Nàng không nhớ Bạch y nhân à?

- Bạch y nhân... Ý Tiểu Quân cho rằng, Bạch y nhân có thể là ngoại tổ.

- Chín mươi vẫn chưa phải tuổi ông Bành Tổ. Tiểu gia hỏi thật nàng nhé... Sao nàng biết Quý Đầu sơn mà đến ngụ.

- Phát hiện ra Quý Đầu sơn chính là đại ca của Tiểu Linh. Đại ca đã đưa Tiểu Linh đến đây.

Tiểu Quân gật gù :

- Đồng Mã Kỳ đưa nàng đến đây.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Làm sao chúng ta ra khỏi chỗ này bây giờ?

Tiểu Quân ngồi xuống chiếc ghế đôn bằng đá :

- Ai lại muốn nhốt chúng ta ở đây chứ?

Tiểu Quân bắt tay lên miệng :

- Tôn Từ tiên bói... Tôn Từ tiên bói!

Tiểu Quân vừa dứt lời thì có âm thanh phát ra ngay bên cạnh bệ thờ linh vị :

- Người gọi lão phu đó à?

Tiểu Quân mừng rỡ :

- Đúng rồi... Đúng rồi... Tiểu bối gọi tiền bối đó.

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Tiền bối nay đã ngoài chín mươi, thân pháp xuất thần nhập hóa, tiểu bối bội phục vô cùng.

Tiểu Quân ngược mặt nhìn lên cửa tò vò :

- Tiểu Quân muốn diện kiến lão tiền bối.

- Người muốn diện kiến lão hay muốn thoát ra khỏi căn phòng đá này?

Tiểu Quân gãi đầu :

- Tất nhiên tiểu bối không thích ở trong căn phòng này rồi. Với lại tiểu bối và tiền bối không thù không oán, tiền bối đâu muốn nhốt Tiểu Quân làm gì.

- Người sai rồi đó... Lão phu muốn nhốt người trong gian phòng này. Trong phòng lão đã chứa sẵn thực phẩm và nước uống người ở trong này an toàn hơn ngoài giang hồ.

Tiểu Quân cười hi hi, rồi nói :

- Tiền bối nói vậy chứ thân cá chậu chim lồng thì có thích bao giờ.

- Người ở trong thạch phòng, vừa có cái ăn, cái uống, lại được giai nhân kề cận, còn muốn gì nữa chứ? Thôi cứ ở đó đi, khi nào lão phu nghe tiếng trẻ thơ sẽ mở cửa cho người.

Nghe Tôn Tử nói, Tiểu Quân muốn nhảy đồng lên, gãi nghĩ thầm :

- “Thật là hồ đồ... hồ đồ không còn lời gì diễn tả nữa. Mình bị nhốt cho đến lúc có tiếng trẻ thơ. Lão muốn gì chứ, chẳng lẽ muốn mình...”.

Tiểu Quân nghĩ đến đây quay ngoắt qua Tiểu Linh :

- Nàng nghe ngoại tổ của nàng nói chứ?

Tiểu Linh thẹn đến chín mặt.

Tiểu Quân sa sầm mặt xuống :

- Khi nào có tiếng trẻ thơ cất lên, ngoại tổ của nàng mới chịu thả ta và nàng ra. Biết đến bao giờ chứ?

Tiểu Quân tiến đến đứng đối mặt với Tiểu Linh :

- Nàng tính sao bây giờ... Chẳng lẽ tiểu gia lại lấy nữ nô làm vợ à?

Cửa tò vò lại mở ra :

- Tiểu Linh không đáng làm vợ người à? Xảo Quỷ có gì mà chê Tiểu Linh chứ?

Tiểu Quân cười hề hề...

Gã cắt ngang tràng cười hóm hỉnh đó, nghiêm giọng nói :

- Lão tiền bối nghĩ vậy oan cho tiểu bối lắm.. Vị cô nương cháu ngoại của lão tiền bối nhan sắc tuyệt trần, cốt mạo như ngọc nữ, lấy Tiểu Quân thật phí cho đời nàng. Tiểu bối nghĩ vậy nên không dám xúc phạm đến nàng thôi.

- Nếu Tiểu Linh là ngọc nữ, thì người cũng đáng tiểu đồng... Xứng đôi vừa lứa lắm đó. Thôi hai người cứ bái lạy bệ thờ của lão mà nên duyên phu phụ.

Cửa tò vò lại đóng sập xuống.

Tiểu Quân quay lại Tiểu Linh :

- Nàng nghe hết rồi chứ... Tôn tiền bối cứ khư khư bắt nàng làm thê thiếp của ta, lại còn ép nàng phải có con với ta nữa... Hừ...

Tiểu Quân xuống giọng trầm trầm :

- Ê... Mà nàng có đồng ý làm phu nhân của tiểu gia không?

Tiểu Linh cúi mặt nhìn xuống mũi hài.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Xem chừng nàng thích làm phu nhân của tiểu gia quá rồi.

- Tiểu Quân... ngơoi...

- Tiểu Quân nói không đúng à... Mới vừa hỏi đã thẹn thùng rồi.

- Ngơoi không được si nhục Tiểu Linh.

- Tiểu gia si nhục nàng hỏi nào... Ta chỉ hỏi thôi, nếu như nàng không chịu thì cứ gào lớn lên. Ngoại tổ ơi, tên xảo quỷ hỏi thối này không xứng đáng làm tướng công của con.

Tiểu Quân hỏi thúc Tiểu Linh :

- Nào thét lớn lên đi...

Tiểu Linh bậm môi.

Tiểu Quân gằn giọng :

- Sao... Nàng câm rồi hả?...

- Tiểu Linh không có câm.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Không câm mà không chịu thét thì rõ ràng nàng có tình có ý với tiểu gia rồi...

- Ngoại tổ bắt như vậy rồi Tiểu Linh đâu dám cãi lệnh người.

Tiểu Quân trợn mắt :

- Không dám cãi lệnh ngoại tổ của nàng, tất tiểu gia phải ở trong căn phòng này đến khi nào có con nít chào đời. Chết tiểu gia mất... Chết tiểu gia mất... Đâu có được.

- Dù muốn hay không muốn, Tiểu Linh và Tiểu Quân cũng đã mắc kẹt trong thạch phòng này rồi.

Tiểu Quân vuốt mũi. Đảo mắt nhìn lướt qua khắp gian thạch phòng. Tiểu Quân mở bức rèm nhưng. Quả đúng như lão Bạch y nhân Tôn Tử nói. Phía sau bức rèm đó là thực phẩm khô, nước uống và cả hào tửu.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Xem chừng ngoại tổ của nàng chuẩn bị rất chu đáo cho tiểu gia và nàng động phòng.

Nghe Tiểu Quân nói, sắc diện Tiểu Linh thẹn tọ quả hồng chín.

Thấy sắc diện nàng thẹn đỏ, Tiểu Quân chớp mắt :

- Nàng trông cũng đẹp đấy chứ!

Tiểu Quân liếc mắt nhìn trộm lên ô cửa tò vò. Gã nghĩ thầm :

- “Nhứt định Tôn Tử đang lắng nghe những lời đồn đáp của ta và Tiểu Linh”.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Được rồi... Tiểu gia đồng ý ở đây với nàng đến khi có tiếng trẻ thơ cất lên mới ra.

Y vuốt mũi :

- Nhưng tiểu gia động phòng mà có người nhìn... Ngại, ngại lắm.

Tiểu Quân vừa nói vừa giựt bứt rèm nhung, căng ngang ô cửa tò vò.

Làm xong việc đó, y tiến đến bên cạnh Tiểu Linh.

Tiểu Linh ngược lên nhìn Tiểu Quân :

- Chúng ta lạy trời lạy đất chứ? Sau này Tiểu Quân đừng ruồng rẫy Tiểu Linh nghe.
- Tất nhiên rồi, tiểu gia sẽ không ruồng rẫy nàng.

Tiểu Quân vừa nói dứt câu bất ngờ điểm huyệt nàng.

Trong lúc bất thần, Tiểu Linh không kịp tránh né, nên chỉ công của Tiểu Quân không chế ngay đại huyệt Kỳ Môn của nàng.

Tiểu Linh tròn mắt :

- Tiểu Quân tính làm gì vậy?

Tiểu Quân thét lên :

- Cắt gân nàng chứ gì nữa.

Tiểu Linh biến sắc :

- Tại sao phải cắt gân Tiểu Linh?
- Nàng muốn hỏi tại sao à? Bây giờ tiểu gia cũng chẳng thêm dẫu gì nàng, dù sao nàng cũng đã đồng ý nhận làm phu nhân của ta rồi.
- Chuyện đó đâu có liên can gì mà ngươi nỡ cắt gân Tiểu Linh... Tiểu Linh sẽ tàn phế suốt đời.
- Tiểu Quân biết nàng sẽ tàn phế nhưng tiểu gia muốn như vậy mà.
- Sao ngươi lại muốn vậy?
- Tiểu gia trước đây cũng đã yêu người, nhưng người phụ ta... Tiểu gia đã thề sẽ cắt gân phu nhân mình rồi mới lo lắng cho thê phụ.

Gã thộp tay vào chéo y của Tiểu Linh :

- Nàng đã đồng ý nhận làm phu nhân của ta, ngoại tử nàng cũng tha thiết như vậy, thế thì tiểu gia đành lấy nàng làm vợ, nhưng đầu tiên Tiểu Quân phải thực hiện lời đại nguyện của mình trước, nếu không tiểu gia sống không thấy mặt trời, chết không chốn dung thân...
- Ngươi tính cắt gân ta thiệt à?
- Tất nhiên rồi!

Tiểu Quân vừa nói vừa bế xốc lấy Tiểu Linh. Gã đặt nàng nằm trên tràng kỷ :

- Tiểu Linh đừng buồn Tiểu Quân nghe... Tiểu Quân bị bắt buộc phải làm như vậy thôi.

Tiểu Quân lấy ngọn trùy thủ Quang Minh. Y ngắm cây trùy thủ đó, chắc lưỡi nói :

- Ui cha... Ngọn trùy thủ “Quang Minh” của Tiểu Quân lâu ngày không sử dụng đến, đã bị sét hết rồi, cắt gân nàng bằng lưỡi dao cùn này thì không đành... Để ta mài cho bén dũa.

Tiểu Quân vừa nói vừa cà lưỡi đao trùy thủ xuống mặt tràng kỷ.

Tiếng mài dao nghe lạnh buốt cả cột sống, khiến ngay Tiểu Linh cũng phải rùng mình.

Tiểu Linh lí nhí nói :

- Tiểu Quân... Ngươi đừng cắt gân ta.
- Nàng sợ sao? Cắt gân nàng, mặc dù bị tàn phế, nàng vẫn luôn ở cạnh bên tiểu gia mà.

Tiểu Quân tiếp tục mài dao, mắt liếc trộm lên cửa tò vò thấy chẳng có dấu hiệu động tĩnh gì.

Tiểu Quân nghĩ thầm :

- “Lão không lo lắng cho diệt nữ của lão hay sao mà chẳng có phản ứng gì.”

Tiểu Quân chớp mắt, mỉm cười khi thấy màn lụa nhưng căng ngang cửa tò vò thoáng lay động.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Linh, nói :

- Phu nhân... Nàng hy sinh vì lời đại nguyện của ta nghe.

Tiểu Quân đặt ngọn trủy thủ vào gần chân Tiểu Linh.

- Cắt gân nàng tiểu gia đau lòng lắm... Nhưng đành phải làm vậy thôi.

Trên cửa tò vò bật lên tràng cười khanh khách.

Tiểu Quân trừng mắt, quát lớn :

- Ngoại tử cười cái gì vậy... Bộ ngoại tử muốn diệt nữ của lão tàn phế lắm hay sao mà cười.

- Ha... ha... Ngươi giờ trò quỷ gì thế? Chẳng lẽ lại tự cắt gân phu nhân của mình. Tiểu Quân ơi... Cái trò hù dọa của ngươi, lão phu biết tởm rồi... Đừng bày vẽ nữa... Thôi ta đi đây, khi nào nghe tiếng trẻ thơ lão sẽ quay lại.

Tiểu Quân nhảy đồng lên, hét gọi :

- Lão quỷ đừng bước... đừng bước...

- Ngươi muốn nói gì?

- Lão tiền bối quả thật thấu hiểu tâm tư của tiểu bối.

Tiểu Quân thở dài một tiếng :

- Lão tiền bối cũng thông cảm cho... Tiểu bối mặt dù rất thương Tiểu Linh, nhưng tiểu bối vốn đã năm sáu mụ vợ ở nhà rồi, thêm Tiểu Linh nữa chỉ tội cho thân gái mà thôi.

- Xâm ngôn... Giang hồ có nghe Xảo Quỷ Tiểu Quân có thể thiệp bao giờ đâu.

- Lão tiền bối không tin chứ sự thật là như vậy đó. Vì tiểu bối cắt gân mấy mụ vợ nên họ mới chịu ở yên trong nhà, nên thiên hạ không biết mà thôi.

- Thế thì ngươi cứ cắt gân Tiểu Linh rồi sinh cho lão một đứa chất giống ngươi là được rồi.

Tiểu Quân gãi đầu, nhìn lại Tiểu Linh :

- Lần này chắc nàng phải sinh một thằng tiểu quỷ quá.

- Lão phu đang chờ tiểu quỷ đó ra đời đây.

- Được rồi... Được rồi, nhứt định lão tiền bối sẽ có một lũ tiểu quỷ để an ủi tuổi già xế bóng, nhưng tiền bối hãy thả tiểu bối và phu nhân Tiểu Linh ra ngoài trước đã.

- Lão đâu có thể tin Xảo Quỷ... Khi nào lão có đứa chất thì mới thả ngươi và phu nhân ngươi ra.

Tiểu Quân quay ngoắt lại Tiểu Linh, gào lớn :

- Tại con mụ này mà tiểu gia mới bị giam cầm trong thạch phòng này.

Nghe Tiểu Quân quát, Tiểu Linh bật khóc, nhưng đã bị điểm huyệt bất động nên chỉ biết khóc thầm mà thôi.

Tiểu Quân thở hắt ra, bước đến chỗ để hạo tửu. Gã mở nắp mấy vò rượu, ghé mũi vào ngửi.

Tiểu Quân chắc lưỡi :

- Ai da... Rượu ngon... Được lắm...

Tiểu Quân nhìn Tiểu Linh, nói :

- Nàng cứ nằm đó mà chờ chết. Không chết đói cũng chết khát, tiểu gia sẽ uống rượu cho đến lúc thấy nàng chết thì thôi.

- Tiểu Quân hận Tiểu Linh à?

- Tại nàng mà tiểu gia bị giam ở trong thạch phòng này không hận sao được chứ?

Tiểu Quân bung cả vò rượu tu ừng ực. Gã đặt vò rượu xuống bên cạnh, chép miệng nói :

- Tại sao ngoại tổ của nàng bắt nàng có tiểu quý với ta chứ. Bộ trên cõi đời này hết nam nhân rồi à?

- Làm sao Tiểu Linh biết được ý của ngoại tổ.

- Nàng không biết... Không biết như đã từng nói với tiểu gia là không có người ngụ trên Quý Đầu sơn này.

- Sự thật Tiểu Linh mới biết ngoại tổ lần đầu mà thôi.

- Tiểu gia không tin được lời của nàng nữa.

Tiểu Quân vừa nói đến đây, chợt bắt gặp con thạch sùng đang bò trên trần phòng.

Nhân quang của y sáng rực lên như bắt được bí kíp võ công vô tiền khoáng hậu.

Tiểu Quân đứng bật dậy, phi thân vọt lên thộp con thạch sùng đó.

Gã cười mím :

- Thử coi lần này nữa có được không.

Tiểu Quân đến bên cạnh Tiểu Linh. Gã lắc lắc con thạch sùng trước mặt nàng.

Vừa thấy con thạch sùng, sắc mặt Tiểu Linh biến sắc như chàm :

- Tiểu Quân... Tiểu Linh sợ... Sợ lắm!

Tiểu Quân cúi xuống sát bên tai nàng, truyền âm nhập mật nói :

- Tiểu gia biết.

Dứt lời gã thả con thạch sùng lên người Tiểu Linh.

Tiểu Linh thất sắc, thét lớn :

- A... A... A... A... A...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lụy tình

Thất Thất gần giọng nhìn Nhất Phàm đại sư :

- Bỏn cô nương không cho bất cứ ai đụng đến người này. Ai muốn sát hại Thường Nhẫn phải bước qua sinh mạng của Thất Thất.

Nhất Phàm đại sư lần chuỗi hạt :

- Bâng Tâm cô nương... Lão nạp đây không muốn lấy mạng y, mà chỉ dùng y làm con tin đối phó với sát kiếm mà thôi.

- Đối phó với sát kiếm... Kiếm thủ đó là ai?

- A di đà Phật... Gã kiếm thủ đó có quan hệ với Thường Nhẫn. Lão nạp tin chắc như vậy.

Nhất Phàm đại sư nhìn Thường Nhẫn :

- Cô nương cứ hỏi y thì sẽ rõ.

Thường Nhãn nhìn Nhất Phàm đại sư :

- Tại hạ không quen với một kiếm thủ nào hết.
- A di đà Phật.. Nếu không quan hệ với sát nhân huyết kiếm vậy sao thanh kiếm của Thường các hạ lại ở trong tay gã đó. Thường kiếm thủ giải thích coi.

Thường Nhãn cau mày :

- Tại hạ biết người mà đại sư nói rồi. Y đúng là sát nhân huyết kiếm, nhưng nếu các vị dùng tại hạ làm con tin, chẳng ích gì đâu, thậm chí còn nguy hiểm hơn cho các vị mà thôi.

Trương Tam Lang nhìn Thường Nhãn :

- Làm sao tin được lời của người chứ.
- Tin hay không tin là quyền của các vị.
- Nếu như người muốn mình chứng lời nói của người thì hãy theo chúng ta.
- Tại sao Thường mỗ phải theo các vị chứ?

Thường Nhãn quay sang Thất Thất :

- Thất Thất cô nương.. Chúng ta đi thôi!

Trương Tam Lang dựng kiếm chắn ngang mặt Thường Nhãn và Thất Thất.

- Không ai được rời khỏi đây hết. Sinh mạng của bao nhiêu người như chỉ mảnh treo chuông đầu thể cho người đi dễ dàng vậy.
- Nếu như các vị đã gây thù chuốc oán với Ngai Tử Đột Quyết thì tại hạ có ở lại cùng các vị với cánh tay cụt này cũng chẳng giúp gì được.

Trương Tam Lang nheo mày :

- Muốn nói gì cũng được, người phải theo chúng ta đến Thiếu Lâm tự.

Thất Thất nhìn Trương Tam Lang :

- Thường Kiếm thủ chưa thể đến Thiếu Lâm tự được, khi nào có thời khắc thuận lợi, nhất định người sẽ đến.

Nhất Phàm đại sư đối mặt với Thất Thất, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Bằng Tâm cô nương nên nghĩ tới sinh mạng của bao nhiêu người đây mà đừng cản trở chúng tôi.

Thường Nhãn lắc đầu :

- Tại hạ nói ra sự thật các vị không tin, tại hạ không biết lý giải sao bây giờ.

Thường Nhãn vừa dứt lời thì Ngai Tử Đột Quyết xuất hiện. Sự xuất hiện của gã rất đột ngột chẳng một ai phát hiện được. Ngay cả những bậc cao thủ thượng thặng như Nhất Phàm đại sư, Trương Tam Lang. Khi Ngai Tử Đột Quyết đến ngay trước mặt họ rồi mới giật mình.

Ngai Tử Đột Quyết cầm theo một túi nải bằng lụa đỏ.

Nhất Phàm đại sư lần chuỗi hạt :

- A di đà Phật...

Đại sư nhìn Ngai Tử Đột Quyết rồi dời mắt qua Thường Nhãn.

Ngai Tử Đột Quyết lạnh lùng cất tiếng :

- Gã không làm gì được cho các người đâu.

Thất Thất chú ý nhìn khuôn mặt của Ngai Tử Đột Quyết. Nàng cảm nhận trong đáy mắt gã đột quyết kia chẳng có chút tình cảm gì. Đúng là ánh mắt của một xác chết biết thở mà thôi.

Thất Thất nhìn Ngai Tử Đột Quyết, cất tiếng nói :

- Ngươi là sát nhân huyết kiếm?

Ngai tử lắc đầu :

- Ngai Tử Đột Quyết, Sứ giả của Kim cung.

Y nhìn lại đại sư Nhất Phàm :

- Ngai mỗ đến đúng thời khắc sau một ngày.

Y vừa nói vừa dời mắt nhìn Trương Tam Lang.

Trương Tam Lang chạm vào cái nhìn của Ngai Tử Đột Quyết, thanh trường kiếm đang án ngữ trước mặt Thất Thất và Thường Nhân đã run lên.

Trương Tam Lang vô hình trung hạ thanh trường kiếm, xia mũi xuống đất.

Thấy bộ tạng của họ Trương, Thất Thất có thể đoán được thần trí, hồn phách của Trương đạo sĩ đã bị gã sát nhân huyết kiếm cướp mất rồi.

Trương Tam Lang lùi về sau một bộ.

Ngai Tử Đột Quyết nhìn Trương Tam Lang không chớp mắt, hình như hai con ngươi của gã đứng trông để chiếu tia sát nhân khủng bố.

Ngai Tử Đột Quyết nói :

- Trương đạo sĩ là người rút kiếm trước, do đó hôm nay Ngai mỗ sẽ lấy mạng ngươi.

- Ngươi... Ngươi chọn Trương Tam Lang này à?

Ngai Tử Đột Quyết gật đầu :

- Trương các hạ có một thanh kiếm. Ngai mỗ có một thanh kiếm. Mỗi người chỉ có một chiêu kiếm giữ mạng mà thôi.

Trương Tam Lang lắc đầu :

- Ta không phải là đối thủ của ngươi.

- Dù không phải là đối thủ của Ngai mỗ, Trương đạo sĩ cũng là một kiếm thủ.

Y gần giọng nói từng tiếng :

- Thịnh Trương đạo sĩ!

- Trương mỗ chưa muốn chết.

Trương Tam Lang dứt lời, thoát quay lưng trở khinh công thượng thặng thoát chạy đi.

Trương Tam Lang bỏ chạy nhưng có lẽ Ngai Tử Đột Quyết đọc được ý niệm của họ Trương.

Một ánh chớp đỏ nhoáng lên.

Tất cả mọi người đều nín thở.

Rét...

Thủ cấp của Trương Tam Lang rút tại chỗ, còn thân hình theo quán tính thoát chạy được ba bộ mới đỏ sẫm xuống đất. Không ai có thể tưởng tượng được, Ngai Tử Đột Quyết có thể phát tác sát chiêu ngay cả khi đối phương tẩu vị để tìm sinh lộ.

Ngai Tử Đột Quyết tra kiếm vào vỏ, quay lại Nhất Phàm đại sư. Gã lạnh lùng nói :

- Hôm nay là Trương đạo sĩ, ngày mai đến lượt lão đại sư.

Ngai Tử Đột Quyết khoanh tay trước ngực :

- Các người đi nhanh đi. Trong ngày hôm sau các người sẽ đến Thiếu Lâm tự.

Vương Bình hồi thúc Nhất Phàm đại sư :

- Đại sư... Chúng ta đi thôi!

Nhất Phàm đại sư gạt đầu, tay lần chuỗi hạt, nói với Ngại Từ Đột Quyết :

- Lão nạp chờ ngươi tại Thiếu Lâm.

Quần hào theo chân Nhất Phàm lũ lượt bỏ đi. Còn lại Thất Thất và Thường Nhẫn đối mặt với Ngại Từ Đột Quyết.

Ngại Từ Đột Quyết nhìn Thường Nhẫn :

- Vết thương của ngươi đã lành rồi chứ?

- Đã lành rồi.

- Lần thứ hai chúng ta gặp nhau... Ngươi biết phải làm gì chứ?

Thường Nhẫn cười mỉm nói :

- Ngươi muốn chặt thêm cánh tay còn lại của Thường mỗ?

Ngại Từ Đột Quyết gạt đầu :

- Ngươi chỉ còn một cánh tay, và cánh tay đó lìa khỏi thân xác của ngươi trong lần diện ngộ thứ hai này. Lần thứ ba Ngại mỗ tiếp tục chặt một chân của ngươi, và lần thứ tư...

Ngại Từ Đột Quyết cười khẩy :

- Ngại mỗ đã nói cho ngươi biết trước rồi.

Thất Thất cau mày :

- Ngại các hạ có thể chặt được một cánh tay của Thường Nhẫn kiếm khách trước mặt Băng Tâm Ngọc Nữ sao?

- Băng Tâm Ngọc Nữ là ai mà có thể cản được huyết kiếm sát chiêu của ta chứ?

- Bỏn cô nương sợ Ngại các hạ không làm được chuyện đó.

- Thế thì Ngại mỗ thử coi Băng Tâm Ngọc Nữ có bản lĩnh như thế nào mà đòi cản trở ý định của Ngại mỗ.

Ngại Từ Đột Quyết từ từ nâng thanh Huyết kiếm ngang ngực, cặp mắt vô hồn của gã đóng đinh vào ngay yết hầu Thất Thất.

Thất Thất toan bước ra đối mặt với Ngại Từ Đột Quyết nhưng Thường Nhẫn đã can nài lại.

Thường Nhẫn nhìn Ngại Từ Đột Quyết :

- Thất Thất cô nương không liên can tới chuyện này, và nàng cũng không phải là một kiếm thủ. Thường Nhẫn sẵn sàng giao cánh tay còn lại cho Kim cung.

Ngại Từ Đột Quyết cười khẩy một tiếng :

- Được... Ngại mỗ đồng ý.

Thất Thất lắc đầu :

- Bỏn cô nương không đồng ý.

Thường Nhẫn quay ngoắt lại đối nhãn với nàng :

- Thường mỗ không màng Thất Thất cô nương chen vào chuyện này. Đây là việc tranh chấp giữa Thường mỗ và Ngại Từ Đột Quyết, cô nương không có quyền chen vào.

Thường Nhẫn khoát tay :

- Hãy đi đi... Thường mỗ không cần cô nương cứu mạng.

Thường Nhẫn giờ thẳng tả thủ còn lại :

- Ngại Từ Đột Quyết, cánh tay của ta đây, hãy lấy đi!

Thất Thất lách qua đứng trước cánh tay của Thường Nhân :

- Bỏn cô nương không cho là không cho.

Nàng nhìn Ngại Từ Đột Quyết bằng ánh mắt sáng ngời sát khí :

- Có bản lĩnh hãy đối đầu với bỏn cô nương. Một kiếm thủ tự nhận là xuất chúng vô địch, chỉ biết xuất chiêu sát thủ với một người tàn phế thôi sao?

Ngại Từ Đột Quyết xe bím tóc đuôi sam :

- Thường Nhân, ngươi nghe cô nương này nói chứ?

- Ta nghe, và ta khẳng định lại Thất Thất không liên can đến chuyện này. Ngại Từ Đột Quyết... Ngươi thừa biết đã nắm Huyết kiếm tất không giết người bừa bãi. Ngươi bị hạ thủ phải xứng với thanh kiếm chứ.

- Thế thì Ngại mỗ chỉ được chặt tay ngươi mà thôi.

Ngại Từ Đột Quyết vừa nói đến đây thì bất thần xuất hiện một chiếc kiệu che lụa trắng là đà lướt về phía ba người. Mới nhìn qua tưởng như chiếc kiệu bay, nhưng nhìn kỹ mới thấy hai gã nam nhân vận bạch y thêu hoa sắc sỡ, tiếp với rèm kiệu, khiêng lao đi vun vút.

Chiếc kiệu do hai gã nam nhân đó đặt xuống trước mặt Thường Nhân và Thất Thất.

Một gã cất tiếng bằng giọng eo éo đúng là loại người biến thái bán nam, bán nữ :

- Sứ giả Kim cung nghe lệnh!

Gã nam nhân thứ hai, rút trong thất lưng ra một tấm Kim bài đưa đến phía trước cho Ngại Từ Đột Quyết thấy.

Vừa thấy tấm Kim bài đó, Ngại Từ Đột Quyết đã quì mọp xuống một cách thành kính.

- Sứ giả Kim cung chờ lệnh Thánh Cô!

Gã nam nhân ái nam, ái nữ cầm Kim bài, lạnh lùng nói :

- Tha cho Thường Nhân sứ giả, nhưng bắt Băng Tâm Ngọc Nữ.

Thất Thất cau mày, ngửa mặt cười khanh khách. Nàng nghĩ thầm :

- “Không biết Thánh Cô là ai mà kiêu căng như vậy, đòi bắt cả Băng Tâm Ngọc Nữ, họ không biết Băng Tâm Ngọc Nữ là ai à?”

Nàng cất tràng cười đó nhìn bọn Ngại Từ Đột Quyết và hai gã biến thái bán nam bán nữ :

- Các ngươi có bản lĩnh gì mà đòi bắt Băng Tâm Ngọc Nữ chứ? Bỏn cô nương đang chờ các ngươi đấy.

Thất Thất vừa nói vừa vận hóa chân âm. Ngay lập tức toàn thân bao phủ một màn sương trắng mờ mờ thấy bóng mà không thấy hình.

Ngại Từ Đột Quyết xá hai gã bán nam bán nữ, rồi đứng lên :

- Ngại mỗ được lệnh chỉ của Thánh Cô bắt ngươi.

Thanh Huyết kiếm lại được gã dâng ngang tầm ngực.

Hai gã bán nam bán nữ lập lại chỉ lệnh :

- Không được giết chỉ bắt mà thôi.

- Tuân lệnh Thánh Cô!

Ánh chớp quang đồ rực lại nhoáng lên, đồng lúc với huyết quang tử kiếm thì Thất Thất cũng thi triển Vân Vũ huyền công trả lại đối phương.

Không một âm thanh phát ra, nhưng màn sương trắng che chắn thân ảnh Thất Thất bị huyết kiếm xả làm hai, đường kiếm đó quả thật vô cùng dũng mãnh và chính xác, vừa cắt hai đạo kinh “Vân Vũ huyền công” vừa công phá bức màn khí che chắn thân ảnh Thất Thất, tưởng chừng như Ngại Từ Đột Quyết chẳng hề tổn chút công lực gì.

Thường Nhân quát lớn :

- Dừng tay...

Lời còn đọng trên miệng Thường Nhẫn, thì hai gã bán nam bán nữ như hai con chim ưng lướt thẳng đến Thất Thất. Chỉ trong chớp mắt, ngoài sự tưởng tượng, Bàng Tâm Ngọc Nữ Công Tôn Thất Thất đã bị hai gã đó điểm huyết nhục bồng lên khỏi mặt đất, ép vào trong chiếc kiệu che lụa trắng.

Thường Nhẫn hét lớn, phi thân đến chặn ngang chiếc kiệu.

Hai gã ái nam ái nữ chỉ phui tay một cái. Hai đạo kinh cuốn ra, nhục bồng Thường Nhẫn trông tợ chiếc lá khô bị lọt vào giữa tâm con xoáy kinh.

Thường Nhẫn bị quăng ra xa năm trượng.

Bình...

Thường Nhẫn gắng gượng bật ngồi dậy thì chiếc kiệu trắng đã được hai gã đó khiên đi xa rồi.

Thường Nhẫn gục đầu xuống đất.

Ngai Từ Đột Quyết bước đến cạnh bên gã :

- Vị cô nương kia thể mạng cho người đó.

Y cất tràng cười hăng hắc, rồi phi thân thoát đi. Ngai Từ Đột Quyết mắt hút cùng với tiếng cười còn vang dội bên tai Thường Nhẫn.

Thường Nhẫn như biết Thất Thất phải gặp chuyện gì trong những ngày tới, y ngửa mặt lên nhìn trời, rồi rú lên thảm thiết.

- A... A... A...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Xảo ngôn quỷ kế

Mặc dù cho Tiểu Linh hét gào, Tiểu Quân mặc nhiên như chẳng hề có chuyện gì. Y nghĩ thầm :

- “Nàng càng gào lớn chừng nào Tiểu gia càng sớm thoát khỏi gian thạch phòng cầm cố này chừng nấy.”

Tiểu Quân vừa nghĩ vừa liếc mắt nhìn ô cửa tò vò. Tấm màn nhung chắn ngang pháp phòng, chứng tỏ có người đang thờ phà vào tấm màn đó.

Tiểu Quân ghé vào tai Tiểu Linh, truyền âm nhập mật nói :

- Tiểu gia còn những hơn chục con thạch sùng, con nào cũng mập ú, ta sẽ bỏ chúng vào miệng nàng.

Tiểu Linh há hốc miệng.

Tiểu Quân bất ngờ khều ngón trỏ áp lên hai cánh môi của nàng.

Tiểu Linh hét lớn :

- Cứu tôi với...

Có tiếng động ngay sau bệ thờ, Tiểu Quân nhanh như con chim cất lướt băng lên trần phòng, trở luôn bộ pháp Di Hình Tượng lướt về chỗ phát ra tiếng động.

Quả đúng như Tiểu Quân nghĩ, Tôn Từ không thể bằng quan tọa thị sau những tiếng hét hãi hùng của Tiểu Linh. Lão không còn cách nào khác, phải mở cơ quan bí mật để lên vào coi chừng Tiểu Linh.

Bệ thờ vừa trượt qua một bên, lộ một cái hốc vừa đủ một người chui qua.

Tôn Từ dáng người thấp bé, vận bạch y lú đầu qua. Không hiểu lão thi triển tuyệt pháp gì mà thân ảnh như một con lươn thoát một cái đã chui tọt vào trong thạch phòng.

Tôn Từ vừa chui qua khỏi hốc đá, thì Tiểu Quân đã dùng Tục Hoàn Cốt lên ra ngoài.

Mặc dù Tiểu Quân chủ động dùng Tục Hoàn Cốt tránh mặt Tôn Tử nhưng lão vẫn phát hiện ra hành tung của Tiểu Quân.

Lão thốt lên :

- Y... Tiểu Quân... Ngươi tính kế tẩu đào vi thượng à?

Tôn Tử vừa nói vừa vươn cằm nã thủ. Thủ pháp của lão kỳ dị vô cùng, chỉ thoát một cái, cánh tay như dài ra thêm hai bộ thộp vào cổ chân Tiểu Quân.

Tôn Tử vừa thộp vừa nói :

- Tiểu Quỷ chạy đâu thoát khỏi tay lão chứ.

Lão vừa dứt lời thì Tiểu Linh lại thét rú lên, cũng vừa lúc đó Tôn Tử cảm nhận cổ chân Tiểu Quân mềm nhũn ra như không có xương.

- Y...

Chỉ một chút phân tâm của lão thôi, Tiểu Quân đã rút chân kéo ra ngoài chỉ chừa lại cho lão Tôn Tử chiếc giày mà thôi.

Tiểu Quân cười khúc khích nói :

- Của sinh lễ của Tiểu Quân gởi cho Đồng cô nương đấy.

Tiểu Quân lên ra ngoài, vừa mừng vừa tức cười. Y nghĩ thầm :

- “Không ngờ mình lặn lội từ Trường An đến Quỷ Đầu sơn chỉ vì việc cưới vợ mà thôi.”

Tiểu Quân vừa nghĩ vừa trở khinh thuật theo hang động thứ hai thoát ra ngoài. Trong ý niệm quyết định ly khai khỏi Quỷ Đầu sơn này.

Tiểu Quân ra đến cửa hang thì sững sờ khi thấy độ ba mươi hình nhân xếp theo các phương vị trận đồ án ngữ tám phương tứ hướng.

Gã gãi đầu :

- Lão Tôn Tử quả là cẩn thận.. Hình như lão biết trước những ý định của mình.

Tiểu Quân nhìn những hình nhân mà bối rối. Còn đang lưỡng lự chẳng biết có nên thâm nhập vào trận pháp để ly khai khỏi Quỷ Đầu sơn hay không. Tiểu Quân do dự bởi biết trận pháp này đâu phải tầm thường, vì nó được dựng ra do Bốc tú tài.

Gã nghĩ :

- “Những hình nhân kia có công năng như thế nào đây?”

Tiểu Quân thở dài một tiếng.

Gã vừa thở dứt thì Tôn Tử và Tiểu Linh từ trong thạch động lướt ra.

Tôn Tử tay cầm chiếc giày của Tiểu Quân, miệng cười hì hì, nhìn Tiểu Quân nói :

- Võ công thần trí xuất quỷ nhập thần của Xảo Quỷ Tiểu Quân mà không dám xông qua trận pháp đồ hình của lão à?

Tiểu Quân quay lại, đáp lời Tôn Tử bằng nụ cười ngạo mạn.

Tôn Tử thấy gã cười, sắc mặt sa sầm hẳn xuống :

- Tiểu Quỷ... Ngươi cười cái gì?

Tiểu Quân vuốt mũi, liếc Tiểu Linh rồi nói :

- Không dấu gì lão tiền bối, trận pháp đồ hình này đối với văn bối đâu có đáng gì. Tiểu bối chỉ vỗ tay một cái thôi sẽ thoát đi dễ dàng, nhưng ra đến đây sức nghĩ đến thế thiếp và món sinh lễ của văn bối đã trót dâng nạp, đành phải đứng đợi mà thôi.

- Ngươi nói... Ngươi đứng đợi Tiểu Linh à?

- Người xưa có câu xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử.

Tiểu Linh quắc mắt nhìn Tiểu Quân, nói gần từng tiếng :

- Ngươi nói vậy có ý gì?

Phốt lờ giọng cay độc của nàng, Tiểu Quân vẫn cọt nhả :

- Nàng không hiểu nữa à... Nếu như ta xông qua trận đồ hình, nhờ bị thảm tử, theo lễ giáo luân thường, nàng cũng phải chết theo ta.

Tiểu Quân thở dài một tiếng :

- Tiểu Quân không nỡ nhìn nàng tuổi còn son sắc mà lại chết yểu nên đành phải đứng đợi ở đây.

Y quay lại Tôn Tử :

- Nếu lão tiên bối không chấp nhận giao ước hôn phối nữa mong lão tiên bối gọi lại sinh lễ của văn bối.

Tôn Tử tròn mắt :

- Ngươi có mang gì đến đâu mà đòi lão phu giao lại sinh lễ.

Tiểu Quân cười hi hi :

- Thì... Thì sinh lễ của tiểu bối đơn giản lắm..

Tôn Tử gằn giọng :

- Được rồi... Sinh lễ của ngươi là thứ gì ngươi nói đi. Lão phu trả lại cho ngươi rồi đưa ngươi về chín suối châu Diêm chứa một lượt.

Tiểu Quân gãi đầu.

Y nghĩ thầm :

- “Nhân tiện lão Tôn Tử đang tức giận mình thì thoái thác luôn cuộc hôn nhân kỳ quặc này.”

Tiểu Quân vừa nghĩ vừa nheo mắt nhìn Tôn Tử :

- Sinh lễ của tiểu bối chính là món tiền bối đang xách trên tay đó.

Tiểu Quân có ngờ đâu sau câu nói đó, sắc mặt của Tôn Tử thẹn như trái chín. Lão giờ chiếc giày của Tiểu Quân lên, nói :

- Ngươi nói chiếc giày thú này là sinh lễ cưới Tiểu Linh à?

Lão gằn giọng :

- Ngươi lặp lại đi... có phải vậy không?

Thấy sắc diện và giọng nói của Tôn Tử, Tiểu Quân thoáng chột dạ. Xem ra tình hình này dám lão Tôn Tử có thể bức ép Tiểu Quân đến cùng.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Tiểu Quân vẫn chống chế :

- Không dẫu gì Tôn Tử tiền bối, Tiểu Quân chỉ thuộc hạng hạ nhân trong giang hồ nên còn mỗi đôi giày đi cưới vợ mà thôi.

Tiểu Quân vừa dứt lời, Tôn Tử quăng luôn chiếc giày về phía Tiểu Quân :

- Được... Lão phu trả cho ngươi nè.

Chiếc giày của Tiểu Quân thoát khỏi bàn tay khăng khieu của Tôn Tử lướt về phía Tiểu Quân.

Tiểu Quân toan đưa tay chộp chiếc giày đó thì Tiểu Linh hét lớn :

- Coi chừng...

Tiếng hét của Tiểu Linh khiến Tiểu Quân thót một cái, cùng lúc đó kịp thấy hai tay Tôn Tử như một con rôi lác lư qua lại.

Tiểu Quân nghĩ thầm :

- “Lão làm trò gì thế nhỉ?”

Ý niệm còn đọng trong đầu thì chiếc giày đột nhiên linh hoạt hẳn lên như có linh cảm, đập thẳng vào mặt Tiểu Quân.

Mặc dù bất ngờ bị chiếc giày tấn công, nhưng Tiểu Quân kịp lướt về sau hai bộ tránh trong đường tơ kẽ tóc.

Chiếc giày nện luôn xuống đất.

Bình...

Tiểu Quân giật mình khi cường lực do chiếc giày tạo ra hình thành một cái hố to bằng miệng chiếc nia.

Chiếc giày đánh hụt Tiểu Quân, lại ngóc đầu lên chẳng khác nào con quái vật dị hình dị dạng. Trong khi đó Tiểu Quân cứ lơ lơ đứng nhìn.

Tiểu Quân sực thấy hai tay Tôn Tử khua nhẹ một cái, chiếc giày lại lao thẳng về phía Tiểu Quân tấn công tiếp. Bây giờ thì Tiểu Quân mới hiểu vì sao chiếc giày của gã lại có linh cảm biết tấn công, chẳng qua nó được điều khiển bởi nội kinh chân ngươn nguyên khí của lão Tôn Tử.

Nghĩ được ra điều đó, Tiểu Quân mới hối tiếc lúc nãy không ly khai khỏi Quý Đầu sơn. Nếu không có Tôn Tử thì những hình nhân kia đâu thể cử động được mà phát huy trận pháp.

Tiểu Quân vừa nghĩ đến đó thì chiếc giày đã ập đến. Một lần nữa Tiểu Quân rất vất vả mới thoát khỏi cái đập thứ hai.

Tôn Tử thấy Tiểu Quân thoát tránh được hai lần công, phải buột miệng khen :

- Tiểu quý ngươi có bản lĩnh lắm mới tránh được hai thế Thiên Tàn cước của lão phu.
- Chỉ mỗi một chiếc giày thôi mà tiểu bối còn bỏ hơi tại, có gì gọi là bản lĩnh.

Miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng Tiểu Quân cũng phải nể phục nội gia nguyên khí của Tôn Tử.

Tiểu Quân bất thần dụng Di Hình Tượng lách thoát qua chiếc giày, vận chuyển “Đàn Chi thần công” cắt nội kinh của đối phương.

Chi phong từ mười đầu ngón tay của Tiểu Quân tợ mười thanh bảo kiếm cắt ngang nội khí của Tôn Tử đang điều khiển chiếc giày.

Chát...

Nội khí của Tôn Tử bị “Đàn Chi thần công” làm cho gián đoạn trong chớp mắt, chiếc giày rơi xuống đất.

Tiểu Quân đắc được một thức căn phá Thiên Tàn cước của Tôn Tử, đắc ý vô cùng. Y nhặt chiếc giày lên. Tiểu Quân vỗ chiếc giày, nói :

- Mi theo ta bao nhiêu lâu, mồn cả đế thế mà còn phản bội đánh tiểu gia nhá.

Tiểu Quân vừa nói vừa xỏ giày vào chân. Gã nhảy lên dậm chiếc giày xuống đất :

- Từ nay ngươi chưa nhé!

Tiểu Linh thấy bộ tướng của Tiểu Quân không nén được tiếng cười, nên phải bịt miệng.

Tôn Tử sa sầm mặt xuống nhìn đối phương :

- Thiên hạ quả không ngoa chút nào... Xảo Quý Tiểu Quân danh bất hư truyền. Lão phu hứng khởi lắm, nhứt định hôm nay phải đấu với ngươi đến khi phân thắng bại mới thôi.

Tiểu Linh giật mình khi nghe lời nói của Tôn Tử. Nàng lắc đầu :

- Ngoại tổ... Đừng đánh nữa mà.

Tôn Tử không màng đến sự cản ngăn của Tiểu Linh, mà xem ra lão hứng chí vô cùng.

Lão tiến thẳng đến đối mặt với Tiểu Quân :

- Tiểu quý... Ngươi muốn đấu với lão phu?

- Vãn bối đã thử sức rồi... Tiền bối võ công xuất thần nhập hóa, có thể dùng nội lực sai khiến đồ vật tấn công đối phương thì Tiểu Quân này đâu thể sánh ngang với tiền bối chứ.

Tôn Tử nạt ngang :

- Tầm bậy... Đàn Chi thần công của tiểu quý cắt được nội lực “Vô Tướng Khiển Cân” của lão thì đâu phải tầm thường. Lão muốn đấu với ngươi trăm hiệp.

- Vãn bối không phải là đối thủ của tiền bối.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta cũng phải đấu... Nếu ngươi không thi thố hết sở trường thì đừng hòng giữ được cái mạng nhỏ.

Tôn Tử vừa nói vừa vận công, đánh thẳng vào chấn tâm của Tiểu Quân một thoi quyền, miệng thì nói :

- Thất Thương quyền!

Quyền thuật của lão tung ra trông rất tầm thường, tưởng như không có chút dư lực gì, nhưng Tiểu Quân đã cảm nhận áp lực như núi Thái sơn đè nặng xuống tâm huyết mình.

Tiểu Quân dựng đứng hữu thủ, tổng thẳng một chương đỡ quyền công của Tôn Tử.

Àm..

Hai mắt Tiểu Quân tối sầm, đầu vang lên những tiếng u u khó chịu vô cùng, còn hồ khẩu gần như tê dại. Tiểu Quân cũng không ngờ Tôn Tử lại có nội lực khủng khiếp như vậy. Vừa rồi đón một quyền của Tôn Tử, Tiểu Quân đã vận dụng đến tám thành công lực tu vi của mình mà vẫn bị lép vế bởi nội lực của lão. May mắn, Tiểu Quân đã phòng bị và không chủ quan mới tránh được lực phủ ngũ tạng khỏi bị nội thương trầm trọng.

Mặc dù không bị nội thương, Tiểu Quân vẫn không thể trụ thân đứng yên một chỗ mà liên tục lùi luôn ba bộ.

Tiểu Quân ngã ngửa, nằm bệt dưới đất, tay chân gãy gập, hai tròng mắt trợn ngược.

Tiểu Linh thất sắc băng lại bên cạnh Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Ngươi... Ngươi...

Tiểu Quân thở thoi thóp, gượng nói :

- Tiểu Quân chết mất rồi... Ta không ngờ lại chết vì một lý do lãng nhách như vậy.

Tôn Tử phi thân đến bên gã.

- Ngươi... Lão phu chỉ mới vận dụng có năm thành nội lực chẳng lẽ ngươi chết sao?

- Tiểu bối... Chắc không sống được... Chắc không sống quá.

Tôn Tử nhìn gã chăm chăm :

- Ngươi dụng xảo ngôn với lão... lão phu đoán chắc ngươi dùng...

Tiểu Quân bặm môi, nước mắt trào hai bên khóe.

- Tiền bối vẫn chưa tin vẫn bối nữa sao... Tiểu bối chỉ cần tiền bối tin lời là tiền bối chết nhắm mắt được rồi. Thiên hạ cho Tiểu Quân là xảo quỷ... Nên mới bị người nghi ngờ... nghi ngờ đến tận lúc gần chết.

Tiểu Linh thấy nước mắt Tiểu Quân trào ra nấc nghẹn, lay bờ vai gã :

- Tiểu Quân... Làm sao bây giờ?

Nàng ngẩng lên nhìn Tôn Tử :

- Ngoại tổ ơi... Đừng để Tiểu Quân chết.

Tôn Tử lắc đầu :

- Tại lão phu mà... Linh nhi tránh ra đi, để ngoại tổ vận công truyền nội lực cho gã xem sao?

Tôn Tử vừa nói vừa vận chuyển công lực toan áp đôi bàn thủ vào Thiên Đình và Bách Hội của Tiểu Quân, bất ngờ chỉ trong một cái chớp mắt đại huyết Đan Điền, Vi Lư đã bị chỉ pháp của Tiểu Quân điểm rồi.

Tiểu Quân đứng bật dậy :

- Đa tạ lão tiền bối đã nương tay.

Đang vận công bất ngờ bị điểm huyết, Tôn Tử hứng trọn ngọn chỉ pháp của Tiểu Quân, chân khí trong đan điền nhanh chóng tàn mất, tứ chi cũng bại hoại không sao nhấc nổi.

Lão tròng mắt nhìn Tiểu Quân :

- Ngươi lại giờ quý ngôn gạt lão?

- Đúng như vậy... Nếu không dụng đến xảo ngôn quỷ kế thì văn bối sẽ chết bởi tay tiền bối quá.

- Thế sao khi nãy ngươi khóc?

Tiểu Quân nhìn Tôn Từ :

- Không khóc thì lão tiền bối đâu có tin... Ngày xưa Lưu Bị nhờ nước mắt nam nhi mà được nghiệp lớn, tiểu bối dụng kế của Lưu đại thúc thôi mà.

Tiểu Quân quay sang Tiểu Linh :

- Trong cửa tử mới biết đặng tấm chân tình. Tiểu Quân ghi tạc tấm lòng của nàng.

Tiểu Quân quay lại Tôn Từ :

- Tôn tiền bối... Nếu Tiểu Quân có điều chi khiêm nhã mong tiền bối miễn thứ... Một ngày nào đó văn bối sẽ đến tạ lỗi với lão tiền bối.

Tiểu Quân xá Tôn Từ một xá, rồi quay lưng trở khinh công băng đi.

Tiểu Linh gọi với theo :

- Tiểu Quân...

Tiểu Quân quay lại :

- Tiểu Linh... Nếu có duyên... Tiểu Quân sẽ tìm Tiểu Linh... Ở lại lo cho ngoại tổ... Linh muội... Tiểu ca kiêu từ.

Nói xong mấy lời từ biệt đó, Tiểu Quân quay lưng trở khinh công thượng thẳng băng mình xuống Quỷ Đầu sơn.

Mặt trời từ từ ló dạng tạo cảnh bình minh an lành. Trong ánh bình minh yên lành đó, Tiểu Quân mới cảm nhận được phong cảnh hữu tình, êm ả của Quỷ Đầu sơn.

Tiểu Quân rời Quỷ Đầu sơn xuống thị trấn Uông Bí. Chẳng trảng niền anh tuấn Tiểu Quân đến ngay tửu quán của gã tiểu nhị.

Vừa thấy mặt Tiểu Quân, tiểu nhị trở mặt nhìn không chớp.

Y tất tả bước ra đón Tiểu Quân ngay ngưỡng cửa :

- Tiểu gia vẫn bình an chứ?

Y rùng mình :

- Tiểu nhân tưởng đâu Tiểu gia bị Quỷ vương lấy mạng rồi.

Tiểu Quân cười hề hề :

- Quỷ vương đáng ra đã lấy mạng Tiểu Quân này rồi, nhưng khi lão Quỷ vương cho tạc hạ vào nôi thì mới phát hiện ra tạc hạ cũng là quý...

Tiểu nhị nghe Tiểu Quân nói lùi luôn một bộ :

- Tiểu gia cũng là quý ha?

- Quý đội lột người... Nên Quỷ vương không ăn tươi nuốt sống mà còn đãi yến tiệc cho ta nữa...

Tiểu Quân chọn chiếc bàn ngay góc nói với tiểu nhị :

- Lúc này bụng của ta đói meo, lại thêm rượu nữa, phiền tiểu nhị dọn cho tiểu gia thức ăn và hảo tửu để giải quyết cái bao tử.

- Tiểu nhân đang có chuyện muốn nói với tiểu gia.

- Chuyện gì?

- Có hai vị cô nương tục danh là Đinh Đinh và Đặng Mỹ Dung đến đây.

Tiểu Quân đứng bật dậy :

- Hai vị cô nương đó đâu rồi?

- Họ đi rồi...

- Hai người đó có nói gì không?

- Thấy mặt họ tiểu nhân đoán họ rất cần gấp tiểu gia.

- Sao quán chủ không nói cho họ biết tại hạ ở trên Quỷ Đầu sơn.

- Tiểu nhân muốn nói cho họ biết, nhưng chắc gì tiểu gia sống sót trở xuống Quỷ Đầu sơn, mà tôi... Tôi thì không thể rời khỏi thị trấn Uông Bí này.

Tiểu Quân thờ hất ra một tiếng :

- Hai vị cô nương có nói đi đâu không?

Tiểu nhị lắc đầu :

- Họ chỉ hỏi tôi về tiểu gia mà thôi. Khi biết tiểu gia không có ở đây thì họ lên đường ngay. Xem dáng cách của hai người đó khăn trương dữ lắm.

Tiểu nhị xoa tay :

- Tiểu gia bận tâm làm gì... Họ cần tiểu gia chứ tiểu gia đâu có cần họ... Cứ ở đây uống hết mấy vò rượu của tiểu nhân.

- Tại hạ muốn uống rượu của quán chủ lắm, nhưng lúc này chắc hết uống được rồi.

Gã tiểu nhị vỗ tay xuống mặt bàn :

- Tiểu nhân có nghe hai vị cô nương đó nói đến vị kiếm thủ nào đó.

Tiểu Quân cau mày :

- Họ nhắc đến Từ Kiếm?

- Tiểu nhân không nhớ nữa, nhưng kiếm thủ kia chỉ trong một đường chiêu giết được những bốn người trong Giang Nam thập tướng, và y đang truy sát hai vị cô nương.

Gã tiểu nhị vò đầu :

- Địch thị rồi... Hai vị cô nương đó muốn cầu cứu tiểu gia thì phải. Tiểu nhân nghe họ nói, nếu không có tiểu gia, giang hồ Trung Nguyên sẽ tuyệt diệt.

Tiểu Quân đứng bật dậy. Y lẩm nhẩm nói :

- Chẳng lẽ Từ Kiếm Thường Nhẫn?

Tiểu Quân lắc đầu, thờ dài một tiếng :

- Thường Nhẫn chẳng lẽ vì tiểu tiết mà mở sát kiếm loạn giang hồ?

Tiểu Quân nhìn gã tiểu nhị :

- Quán chủ... Tại hạ cần một con tuấn mã.

- Tiểu gia cần ngay lúc này à?

- Cần ngay bây giờ!

- Tiểu gia tính rượt theo hai vị cô nương Đinh Đình và Đặng Mỹ Dung à?

- Tại hạ cần gấp họ càng sớm càng tốt.

- Tiểu nhân còn một con Hắc long câu... Nếu tiểu gia cần.

- Tại hạ rất cần... Quán chủ hãy để con Hắc long câu đó cho tại hạ.

Tiểu nhị thờ dài một tiếng :

- Tiểu nhân sợ hai vị cô nương đó đã đi xa rồi.

Gã chợt chớp mắt như nhớ ra điều gì đó, hí hửng nói luôn :

- Tiểu nhân nhớ rồi, hình như hai vị cô nương kia đến chùa Thiếu Lâm... Họ nói hình như có người nào... À gã kiếm thủ sẽ giết mỗi ngày một người.

- Mỗi ngày giết một người?

Tiểu Quân đặt tay vào vai tiểu nhị :

- Đa tạ quán chủ đã nói cho tại hạ biết những tin tức đó, tại hạ cần phải đi ngay.

Tiểu Quân lấy một nén vàng nhét vào tay tiểu nhị. Chàng mỉm cười nói :

- Quán chủ giữ lấy nén vàng này mua rượu, thế nào cũng có ngày tại hạ ghé lại quán của quán chủ để bồi ẩm.

- Đa tạ tiểu gia... Tôi lúc nào cũng chờ đón tiểu gia. Để tôi đi lấy ngựa cho tiểu gia.

Gã tiểu nhị bỏ ra sau nhà. Trong lúc chờ đợi, Tiểu Quân rót rượu ra chén nhấp từng ngụm nhỏ. Tiểu Quân mới nhấp được hai hớp rượu thì gã tiểu nhị từ cửa sau tất tả chạy vào :

- Chết rồi... Tiểu gia ơi ra đây xem nè!

Thấy vẻ mặt của tiểu nhị thất thần thất sắc, Tiểu Quân cảm nhận đã có chuyện xảy ra. Hai người ra phía sau quán.

Trong tàu ngựa con Hắc long câu nằm duỗi dài, miệng sùi bọt, hai chân giãy giụa nhưng không cất nổi tiếng hí. Hai con mắt của tuần mã đã bị khoét thành hai hốc mắt sâu hùm.

Khuôn mặt của Tiểu Quân trang trọng hẳn lên :

- Thúc Ngân Đài...

Tiểu Quân nghĩ thầm :

- “Chỉ có Thúc Ngân Đài mới có lối công đâm mắt như thế này thôi.”

Tiểu Quân gằn giọng :

- Thúc Ngân Đài... Cô nương đang ở đâu?

- Tôi ngờ tiểu quý chẳng còn nhớ đến tôi nữa chứ.

Thúc Ngân Đài từ sau tàu ngựa bước ra.

Nàng mỉm cười nói :

- Con hắc mã này không xứng đáng để Xảo Quỷ cười đâu, tôi có con Bạch long câu tốt hơn nhiều. Cưỡi con Hắc long câu, Tiểu Quân phải mất ba ngày mới đến đặng Thiếu Lâm tự, mà đến trễ như vậy thì Nhất Phàm đại sư đã nằm yên dưới ba thước đất rồi.

- Cô nương nói sao... Nhất Phàm đại sư...

- Tiểu Quân không nghe à... Khắp giang hồ đã dậy động rồi.

Thúc Ngân Đài bắt tay lên miệng, huyệt sáo một tiếng thật lớn.

Sau tiếng huyệt sáo của nàng, con Bạch long câu từ hướng đông tung bốn vó lướt như bay về phía tửu quán. Nó dựng hai vó trước hí vang dội.

Ngân Đài vuốt cổ tuần mã :

- Bạch nhi...

Tuần mã dụi mõm vào má nàng.

Thúc Ngân Đài nói với Tiểu Quân :

- Con Bạch long câu này một ngày có thể đi được năm trăm dặm, từ đây đến Thiếu Lâm cũng chỉ khoảng đó mà thôi. Nếu như Tiểu Quân cần, Ngân Đài có thể cho Tiểu Quân mượn.

Tiểu Quân nhún vai :

- Chắc chắn cô nương không thể cho mượn không rồi.

- Tiểu Quân đâu cần mang ơn Ngân Đài, chỉ cần mang ơn bạch nhi là được rồi.

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Ài chà... Thế thì được... Tại hạ hứa sau khi đến Thiếu Lâm sẽ tặng cho bạch nhi một tàu cò khô ăn mười năm chưa hết.

- Sợ lúc đó bạch nhi không đòi cò khô mà đòi thứ khác không biết người ta có tặng không.

- Đối với ngựa thì đòi cái gì tại hạ cũng cho hết.

- Thế thì mời!

- Nhưng trước nhất tại hạ cũng phải cảm tạ chủ nhân của bạch nhi trước.

- Xảo Quỷ khách sáo như vậy làm gì, Ngân Đài cùng đi với Tiểu Quân mà.

Tiểu Quân tròn mắt :

- Nàng cùng đi với tại hạ?

Thúy Ngân Đài gật đầu :

- À, Ngân Đài chưa nói với Xảo Quỷ... bạch nhi không có Ngân Đài giữ dây cương, nhất định không đi đâu.

- Nhưng bạch nhi đâu thể nào đủ sức đưa ta và nàng đến Thiếu Lâm tự.

- Bạch nhi thừa sức đưa Ngân Đài và Xảo Quỷ đến Thiếu Lâm tự.

- Vậy thì chúng ta đi!

Ngân Đài vuốt ve cổ bạch nhi :

- Bạch nhi... Minh đi thôi!

Nàng phi thân lên mình ngựa, Tiểu Quân phi thân ngồi sau lưng Ngân Đài.

Ngân Đài giựt dây cương :

- Đi nào!

Bạch nhi hí vang một tiếng, nện bốn vó lao vút về phía trước. Bạch nhi phi nước đại nhanh như vũ bão, ngồi trên mình ngựa, Tiểu Quân phải khen thầm.

- “Bạch nhi đúng là thiên lý long câu có một không hai trong giang hồ.”

Họ vừa rời khỏi tửu quán chưa được bao lâu thì một chiếc kiệu trắng che rèm bằng lụa trắng do bốn gã đại lực khiêng xuất hiện.

Chiếc kiệu dừng ngay trước cửa tửu quán. Tiểu nhị tất tả chạy ra :

- Khách nhân dùng gì xin mời vào quán.

Tiếng nữ nhân trong chiếc kiệu cất lên hỏi tiểu nhị :

- Ta muốn hỏi đường lên Quỷ Đầu sơn.

Tiểu nhị lưỡng lự.

Nữ nhân nghiêm giọng nói gần từng tiếng :

- Ta không có nhiều thời gian.

Tiểu nhị nhìn chiếc kiệu đó như muốn nhìn xuyên thấu qua bức rèm lụa để thấy chân diện mục người ngồi trong kiệu.

Y ôn nhu nói :

- Quý nương nương muốn lên Quỷ sơn vậy không sợ lũ quỷ trên đó à?

- Ta đang đi tìm quỷ.

Tiểu nhị khúm núm nói luôn :

- Tầu quán của tiểu nhân vừa mới tiếp Xảo Quỷ Tiểu Quân.
- Tiểu Quân... Gã đâu rồi?
- Tiểu gia mới vừa lên đường đi Thiếu Lâm tự.
- Vậy là hần không lên Quỷ Đầu sơn?
- Cái đó thì tôi không biết.

Tiểu nhị vừa dứt lời thì hai gã vận bạch y từ trong tầu quán của gã bước ra.

Tiểu nhị tròn mắt nhìn hai người đó. Y không biết được hai gã này vào quán từ lúc nào mà lại từ trong nhà đi ra.

Một bên bạch y nhân cất tiếng eo éo :

- Tránh ra...

Cùng với câu nói đó, y búng ra một đạo chỉ công vào yết hầu tiểu nhị.

Tiểu nhị thét lớn :

- A...

Gã tưởng mình đã chết bởi chỉ công sắc bén kia, nhưng một gã đại lực khiêng kiệu kịp thời dùng Lang Nha bổng ngăn chỉ công của gã biến thái ái nam ái nữ.

Keng..

Gã phu kiệu đại lực vừa đỡ chỉ vừa đẩy gã tiểu nhị thối lui ba bộ.

Tiểu nhị thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, nếu không có ngọn Lang Nha bổng của phu kiệu đại lực, hồn đã lìa khỏi xác rồi.

Tiểu nhị bình tĩnh, cầm đầu bỏ chạy như bị ma đuổi.

Gã bạch y có khuôn mặt điều hâu, đôi mắt cú vọ trở hung quang nhìn chiếc kiệu và bốn gã đại lực gần giọng nói :

- Các ngươi dám chống lại Sứ giả Kim cung?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Huyết kiếm náo quần hào

Thiếu Lâm tự...

Ngôi cổ tự nổi tiếng giang hồ bởi người sáng lập ra ngôi chùa là vị Đạt Ma tôn giả. Thiếu Lâm tự như ngôi sao Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên nên tất cả mọi môn phái đều hướng về tòa cổ tự này, và bất cứ một vị Chứng môn nào cũng đều khát khao môn phái của mình một ngày nào đó cũng danh tiếng như tòa cổ tự Thiếu Lâm.

Thiếu Lâm tự trở thành cái nôi thánh địa của võ lâm, nên thiệp hiệu triệu của Phương trượng trụ trì chẳng khác nào thánh lệnh đối với mọi người. Thiếu Lâm hôm nay trang trọng hẳn lên, trước hàng hiên chánh điện hai tấm liễn treo với hàng chữ thảo.

“Võ lâm chánh khí. Vị nghĩa quên mình.”

Trong chánh điện, Nhất Phàm đại sư ngồi ghế chủ trì. Hai bên lão tăng là những vị Chứng môn danh tiếng giang hồ, ngay cả lão tổ Võ Đang Trương Huyền Tổ chân nhân cũng có mặt. Ngồi bậc dưới là những cao thủ Trung Nguyên bạch đạo, đại diện cho võ lâm chính khí độ hơn năm mươi nhân mạng, sau những bậc trưởng thượng đó mới tới hàng hậu bối chưa thành danh.

Thế lực của võ lâm Trung Nguyên xem ra vô cùng hùng mạnh bởi tất cả những cao thủ bạch đạo đều tề tựu về chùa Thiếu Lâm. Với lực lượng này thì không một ai có thể tương tượng bọn ma đạo dám xuất hiện khuấy động chốn tôn nghiêm thánh địa.

Phía trước tòa chánh điện đặt chiếc lư đồng tỏa khói trầm nghi ngút, càng khiến cho không gian của Thiếu Lâm tự trang nghiêm, xứng danh là chốn thánh địa của võ lâm.

Tiếng khánh chuông vang lên liên hồi như báo hiệu cho mọi người biết thời khắc võ lâm đại hội đã đến. Hồi chuông lanh lảnh vừa dứt, Nhất Phàm đại sư tay lần chuỗi hạt, miệng niệm Phật hiệu trang trọng ngỏ lời :

- A di đà Phật... Bản tăng hôm nay mạo muội phát thiệp võ lâm hiệu triệu quần hào chắc các vị cũng đã biết nguyên nhân. Võ lâm đã đến lúc không được thái bình, ma vương đã bắt đầu tái xuất giang hồ, gieo rắc chết chóc cho bá tánh. Võ lâm đại hội hôm nay cốt để quần hào chọn một người lãnh đạo võ lâm tiêu trừ ma đạo giải nạn cho bá tánh.

Nhất Phàm đại sư quay sang Trương Huyền Tổ chân nhân :

- A di đà Phật... Trong tất cả những vị chưông bối, có lẽ Trương chân nhân là người đạo cốt nhất, bản tăng xin được đề cử người lãnh đạo quần hùng.

Trương Huyền Tổ chân nhân gác cây phát trần :

- Bản đạo đây tuổi tác đã cao nhưng không tiếc sức già vì võ lâm chánh khí. Nhưng các vị đại hiệp hãy cho bản đạo thoái thác trách nhiệm lãnh đạo võ lâm mà trao cho người trẻ tuổi tài đức hơn.

Trương Huyền Tổ nhìn Nhất Phàm đại sư :

- Thiếu Lâm tự từ lâu đã là ngôi sao bắc đẩu của võ lâm, cái nôi của tất cả các môn phái trong giang hồ, nên nhiệm vụ lãnh đạo quần hào tiêu trừ ma đạo có lẽ nên gởi trọng trách cho Thiếu Lâm, mà người đại diện là Nhất Phàm phương trượng.

Trương Huyền Tổ dứt lời thì quần hào đồng loạt hướng về Nhất Phàm đại sư ôm quyền xá đại lễ.

Quần Tử Kiếm Vương Bình đại diện quần hào nói :

- Tất cả mọi anh tài của Trung Nguyên có mặt ở đây đều vì thiệp hiệu triệu của đại sư, ai ai cũng dốc một lòng vì võ lâm chánh khí mà quên thân. Tại hạ cảm thấy chỉ có đại sư là người xứng đáng nhất để lãnh đạo quần hào.

- A di đà Phật... Bản tăng được các vị đại hiệp trọng vọng như vậy, tâm cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Bản tăng hổ thẹn vì tài hèn sức mọn không phải là đối thủ của sát nhân huyết kiếm.

Nhất Phàm đại sư thờ dài :

- Bản tăng chỉ sợ gánh vác trọng trách này không tròn đạo nghĩa mà chỉ gây họa cho các vị đại hiệp đây mà thôi.

Kim Long tiêu cực Tri Ngô Nam ôm quyền xá Nhất Phàm đại sư :

- Đại sư đừng lo, tất cả mọi người sẽ vì đại sư mà tiêu trừ ma đạo.

Giang Tự Thiên - Phó tổng tiêu đầu lớn tiếng nói :

- Chúng tôi nhất nhất nguyện theo đại sư tiêu trừ sát nhân huyết kiếm bảo vệ chánh khí võ lâm.

- A di đà Phật... Các vị đã một lòng như vậy, bản tăng xin nhận phần trách nhiệm mà các vị đã giao để cùng với quần hào lập lại những ngày thái bình cho võ lâm.

Nhất Phàm đại sư vừa nói đến đây thì Ngại Tử Đột Quyết trong bộ huyết y đỏ thắm xuất hiện, đứng ngay trước ngọ môn tòa chánh điện Thiếu Lâm.

Gã lạnh lùng nói :

- Kẻ làm chủ võ lâm ngoài Xảo Quỷ Tiểu Quân và Ngại mỗ ra chẳng một ai xứng đáng.

Quần hào đồng loạt quay mặt lại nhìn gã. Bộ trường y màu huyết dụ của Ngại Tử Đột Quyết ngờ như sắp tuôn máu khiến tất cả mọi người phải chột dạ.

Sự xuất hiện của gã thoáng chốc tạo một sát khí khủng bố tràn ngập khắp tòa đại điện.

Nhất Phàm đại sư nhìn Ngại Tử Đột Quyết chăm chăm. Lão đại sư nghiêm giọng nói :

- Kiếm khách đến lấy mạng quần hào?

Ngại Tử Đột Quyết thân nhiên gật đầu :

- Nếu không có Xảo Quỷ Tiểu Quân có mặt ở đây. Ngai mẫu sẽ lấy mạng những người đã rời khỏi Vương gia trang. Việc thứ hai là Ngai mẫu làm là sát nhập võ lâm Trung Nguyên vào giáo qui của Kim cung. Đặt trường hợp Ngai mẫu có gãy kiếm nằm xuống tại tòa chánh điện Thiếu Lâm này thì sẽ có đoàn kiếm nhân Kim Cung thay thế sứ mạng của Ngai mẫu thực hiện thánh lệnh.

Giang Nam tứ hiệp bước ra đứng trước mặt Ngai Tử Đột Quyết. Lục Phóng nhứt hiệp gần giọng nói :

- Ngươi khẳng định ngươi là người của Kim cung?
- Các vị đây là Giang Nam tứ hiệp, một trong những dũng sĩ của đất Giang Nam?

Lục Phóng gật đầu :

- Đúng như vậy. Giang Nam tứ hiệp đã từng nghe tiếng Kim cung... Nhưng... Chưa từng thấy qua tòa cung đó. Giang Nam tứ hiệp đã có ý đến Kim cung.

Ngai Tử Đột Quyết lắc đầu :

- Giang Nam tứ hiệp chỉ là hạng tiểu nhân nên Kim cung không bao giờ tiếp các vị. Các vị chỉ có mỗi một con đường đến Kim cung là đi xuống Âm phủ rồi đầu thai trở lại với chức phận cao hơn... May ra Thánh Cô sẽ tiếp bốn vị.

Nghe Ngai Tử Đột Quyết nói lời khinh thị đó. Giang Nam tứ hiệp thẹn đến chín mặt.

Lục Phi chỉ tay vào mặt Ngai Tử Đột Quyết :

- Kim cung là cái gì mà dám khinh thị Giang Nam tứ hiệp như vậy? Hừ...

Lục Vồng xen vào :

- Ngươi chỉ là con ếch ngồi dưới đáy giếng coi trời bằng vung, nên ngươi chẳng khác nào con thiều thân lao vào ánh đèn mà thôi. Chẳng lẽ một mình ngươi có thể qui nạp quần hào võ lâm về với Kim cung à?

- Đó là sứ mạng của Ngai mẫu. Và để chứng minh cho sứ mạng của mình. Ngai Tử Đột Quyết này sẽ cho tất cả mọi người thấy bằng cái chết của Giang Nam tứ hiệp.

Nhất Phàm đại sư khoát tay :

- A di đà Phật... Các hạ không được vấy máu chốn thiền môn.

Ngai Tử Đột Quyết lạnh lùng đáp lời Nhất Phàm đại sư :

- Thiếu Lâm tự cũng thuộc về Kim cung.

Lục Phóng ngắt lời Ngai Tử Đột Quyết :

- Ngươi thật quá đáng, bản lãnh của ngươi như thế nào mà đòi qui nạp quần hào chứ. Nếu ngươi có bản lĩnh thử so tài với Giang Nam tứ hiệp xem.

Ngai Tử Đột Quyết nheo mày.

Giang Nam tứ hiệp quay lại Nhất Phàm đại sư :

- Đại sư... Trận đầu cho huynh đệ chúng tôi lập công đầu diệt trừ sát nhân huyết kiếm.
- A di đà Phật... Các vị hãy cẩn trọng!

Ngai Tử Đột Quyết chớp mắt. Ánh mắt của gã toát ra tia nhìn lạnh lẽo băng giá, vô hồn vô cảm. Ánh mắt của gã đúng là ánh mắt thần chết dưới Diêm phủ.

- Giang Nam tứ hiệp cẩn trọng thì đã quá muộn rồi.
- Muộn hay không muộn, mời ngươi cứ ra tay!

Ngai Tử Đột Quyết nâng thanh Huyết kiếm ngang ngực. Y nghiêm giọng nói :

- Ngai mẫu chỉ có một chiêu kiếm mà thôi.

Lục Phóng cắt ngang lời Ngai Tử Đột Quyết :

- Một chiêu kiếm thì chẳng làm gì được Giang Nam tứ hiệp.

Lục Vồng cất giọng hóm hỉnh :

- Thịnh kiếm thủ xuất chiêu.

Ngại Từ Đột Quyết đã nâng thanh trường kiếm ngang ngực rồi, nhưng Giang Nam tứ hiệp vẫn tỏ ra đứng đưng vô cùng. Thái độ của họ như muốn cho mọi người biết Ngại Từ Đột Quyết chẳng là gì cả.

Vương Bình thấy vậy, khản trương hẳn lên :

- Bốn vị không được...

Lời Vương Bình còn chưa hết ý thì ánh chớp đỏ xuất hiện. Cả tòa chánh điện Thiếu Lâm như nhuộm máu trong một chớp mắt.

Ánh chớp đỏ vụt tắt, mọi người như bị lóa mắt bởi từ kiếm huyết quang, và khi định thần lại thì Ngại Từ Đột Quyết đã trở về tư thế cũ.

Giang Nam tứ hiệp vẫn đứng đưng đưng trước mặt Ngại Từ Đột Quyết, vẻ mặt của họ vẫn còn những nét khinh khinh, nhưng Nhất Phàm đại sư và Vương Bình thì biết chắc bốn người đó hồn đã lìa khỏi xác rồi.

Nhất Phàm đại sư bất giác niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Phật tổ cứu độ chúng sinh.

Sau lời nguyện kinh của Nhất Phàm đại sư, quần hào mới chú nhãn nhìn Giang Nam tứ hiệp. Máu lúc này mới từ từ rịn ra thành sợi chỉ đỏ trên cần cổ họ.

Cái chết quá nhanh, quá thảm của Giang Nam tứ hiệp khiến mọi người rùng mình lạnh xương, da thịt nổi đầy gai ốc. Ai cũng đều một ý niệm, Giang Nam tứ hiệp chết mà chẳng hề biết đau, và cũng chẳng biết mình chết vào lúc nào, chết bởi cái gì.

Chính ý niệm đó khiến quần hào bất giác lùi lại một bộ, nhãn quang như đóng đinh vào Ngại Từ Đột Quyết.

Trương Huyền Tổ chân nhân đứng lên giữ phát trần, nói với bốn vị đạo trưởng tiểu bối :

- Các người đưa xác Giang Nam tứ hiệp ra ngoài an táng.

Bốn người đó xá Trương Huyền Tổ :

- Vâng lệnh sư tổ!

Bốn gã đạo đồng khiêng xác Giang Nam tứ hiệp ra ngoài, tất nhiên khi đi ngang Ngại Từ Đột Quyết họ cảm nhận sát kiếm khủng bố tỏa ra thẩm thấu len vào kinh mạch đến nỗi phải rùng mình.

Khi bốn gã đạo đồng đi rồi, Trương Huyền Tổ mới nhìn Ngại Từ Đột Quyết, ôn nhu nói :

- Kiếm đạo của các hạ quả thật tàn nhẫn vô lương, và cũng tuyệt luân khó lường, bản đạo đây vừa phục vừa kinh.

Trương Huyền Tổ giữ phát trần :

- Chiêu kiếm tàn bạo và tuyệt luân đó không thể tồn tại trong giang hồ Trung Nguyên. Bản đạo đây dù tuổi đã xế chiều vẫn vì võ lâm chính khí mà giao thủ với Ngại các hạ.

Ngại Từ Đột Quyết chiếu nhãn quang chết chóc vào mặt Trương Huyền Tổ. Y cất giọng băng giá :

- Chỉ một mình Ngại mỗ thôi mà võ lâm bạch đạo còn đảo điên, thử hỏi sau này các người làm sao giữ được chánh khí khi đội Từ Kiếm Kim cung xuất hiện thực thi sứ mạng của Thánh Cô.

Lời khẳng định của Ngại Từ Đột Quyết khiến Nhất Phàm đại sư, Trương Huyền Tổ và tất cả mọi người có mặt tại tòa chánh điện Thiếu Lâm đều rùng động tận tâm can.

Đúng như Ngại Từ Đột Quyết nói, một mình gã sóng gió ba đào đã đẩy lên gieo rắc sự kinh hoàng, đến lúc Kim cung thật sự đưa cao thủ phát động một trận huyết tẩy võ lâm thì còn ai có thể cản được khát vọng của họ chứ.

Nhất Phàm đại sư thờ dài :

- A di đà Phật... Mặc dù võ lâm anh tài như sao buổi sớm như lá mùa thu nhưng chánh khí không bao giờ tuyệt diệt. Bản tăng tin tưởng Kim cung không bao giờ thực hiện được khát vọng của mình đâu.

Ngại Từ Đột Quyết nhìn Nhất Phàm buông một lời ngạo mạn :

- Hôm nay lão tăng có thể nói được như vậy, nhưng mai sau chưa chắc đã cất nổi lên lời.

Y đảo mắt nhìn qua một lượt quần hào bạch đạo :

- Các người đã tôn Nhất Phàm phương trượng làm võ lâm Minh chủ để tiểu trừ Ngại mỡ. Giờ Ngại mỡ đứng đây rồi, mời Nhất Phàm phương trượng ra tay.

Lời nói của Ngại Từ Đột Quyết bắt quần hào đồng loạt hướng mắt về phía Nhất Phàm đại sư.

Nhất Phàm đại sư tay lần chuỗi hạt, niệm Phật hiệu rồi nói.

- Nếu Ngại kiểm thủ thích đấu với bản tăng, bản tăng đành phạm giới qui Thiếu Lâm.

Đại sư quay lưng toan quì xuống bái lạy Phật tổ thì Tiểu Quân từ ngoài cửa xông xộc chạy vào. Tiểu Quân vừa chạy vừa nói :

- Một quá... Một quá... Muốn dứt cả hơi còn đánh đấm gì nổi chứ.

Tiểu Quân dừng bước trước mặt các vị Chương môn hào thủ, ôm quyền xá từng người :

- Các vị Chương môn đáng kính... Vì Tiểu Quân mà các vị phải lặn lội đến Thiếu Lâm tự... Tiểu Quân cảm kích vô cùng.

Tiểu Quân quay lại, nhãn lực đóng đinh ngay vào mặt Ngại Từ Đột Quyết :

- Ngươi là Sát nhân huyết kiếm?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đổi kiếm chuẩn chiêu

Ngại Từ Đột Quyết nhìn Tiểu Quân :

- Ngươi là Xảo Quỷ Tiểu Quân?

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Ngươi cũng biết tiểu gia nữa à? À ta quên... Ngươi đang đi tìm Tiểu Quân để lấy mạng phải không?

Ngại Từ Đột Quyết gật đầu :

- Võ lâm Trung Nguyên ngày nào còn Xảo Quỷ, ngày đó Thánh Cô chưa yên tâm, nên sứ mạng của ta phải lấy mạng ngươi trước.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Chỉ có vậy thôi à?

- Chỉ có bấy nhiêu thôi, nhưng Tiểu Quân giữ được cái mạng đã là một kỳ tích.

Tiểu Quân quay lại bệ thờ xá tượng Phật tổ Như Lai :

- Phật tổ từ bi... Nếu Tiểu Quân có bị Ngại kiểm thủ lấy thủ cấp xin Phật tổ phò độ cho Tiểu Quân sớm về Tây Thiên.

Tiểu Quân quay lại đối mặt với Ngại Từ Đột Quyết :

- Ngại các hạ... Tiểu Quân đã xin với Phật tổ rồi, chúng ta ra ngoài tỷ đấu thôi. Ở đây trước mặt Phật tổ Như Lai và trước mặt di tượng kim thân của Đạt Ma tổ sư, chắc chắn người cười vào mũi Tiểu Quân và Ngại các hạ quá.

Ngại từ bình thân gật đầu :

- Ngươi muốn chết ở đâu cũng được.

Ngại Từ Đột Quyết dứt lời thì Tiểu Quân chấp tay sau lưng thông dong thả bước ra ngoài tòa chính sảnh. Y đứng ngay ngoài hiên tòa chánh điện vờn vai như thể vừa mới thức giấc sau một giấc ngủ vùi.

Tiểu Quân chỉ bãi trống bên hông chánh điện :

- Chỗ này có thể tỷ võ được đây.

Tiểu Quân tiến đến bãi trống, thản nhiên bàng quan ngắm hoa cỏ dưới đất, tưởng chừng như chẳng hề biết sắp tới đây giữa y và Ngại từ phải đối đầu bằng một cuộc giao đấu kẻ mất người còn.

Thúy Ngân Đài xuất hiện, trên tay nàng là một bó nhang bốc khói nghi ngút. Ngân Đài cầm nhang chung quanh vòng đất rộng trên mười trượng đó. Nàng ghim xong những nén nhang thì Ngại Từ Đột Quyết cũng từ trong chánh điện đi ra tiến thẳng tới đối mặt với Tiểu Quân. Tất nhiên quần hào bạch đạo đầu thế bỏ qua trận đấu kỳ phùng địch thủ này, mọi người lũ lượt kéo ra đứng vây quanh vòng đất đã được Ngân Đài cầm nhang.

Ngại Từ Đột Quyết hỏi Tiểu Quân :

- Ngươi cho vị cô nương này cầm nhang để làm gì?

Tiểu Quân nhún vai :

- Chết khỏi lạnh lẽo.

Ngại Từ Đột Quyết cau mày :

- Ngươi biết chết mà vẫn tỷ thí với Ngại mỗ à?

- Đâu còn cách nào khác.

Gã nhoen miệng cười hóm hỉnh rồi cất giọng nhu mì nói :

- Tiểu gia nói thật với Ngại kiểm thủ. Tiểu Quân rất muốn được chết trong vòng tay của Thánh Cô Kim cung, nhưng khôn nổi không biết Thánh Cô ở đâu để chui vào tay người, đành chịu chôn thân...

Ngại Từ Đột Quyết cắt ngang lời Tiểu Quân :

- Ngươi im miệng lại đi!

Tiểu Quân tròn mắt :

- Vậy có sao Ngại kiểm thủ nói Tiểu Quân muốn chết ở đâu cũng được?

Ngại Từ Đột Quyết trừng mắt nhìn Tiểu Quân :

- Ngại mỗ không muốn nghe lời của ngươi mà đắc tội với Thánh Cô.

- À... Vậy Tiểu Quân cáo lỗi... Thành thật cáo lỗi!

- Chúng ta bắt đầu tỷ thí.

- Được!

Tiểu Quân vói tay nhón một cây nhang.

Ngại Từ Đột Quyết ngạc nhiên khi thấy Tiểu Quân thủ cây nhang đó. Gã hỏi :

- Vũ khí của ngươi đâu?

Tiểu Quân chỉ vào nén nhang :

- Đây... Vũ khí của tại hạ đây.

- Nén nhang mà có thể gọi là vũ khí à?

- Cái gì chẳng phải là vũ khí, thế kiếm của Ngại các hạ đâu?

Ngại Từ Đột Quyết nâng thanh Huyết kiếm ngang mặt :

- Kiếm của Ngai mổ đây.

Tiểu Quân nheo mày, nói :

- Đó không phải là vũ khí của các hạ.

- Không phải vũ khí của ta, vậy thanh kiếm này là gì?

- Tất nhiên tại hạ không phủ nhận nó là một thanh kiếm, thậm chí còn biết đó là một thanh kiếm đã tẩm máu để có màu đỏ ngập sát kiếm. Nhưng thanh kiếm đó không phải của các hạ, mà của Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Tại hạ nhớ như in chính Tử Kiếm Thường Nhẫn đã dùng Huyết kiếm lấy mạng tại hạ, rất tiếc y đã không làm được điều đó, còn để cho Tiểu Quân đoạt kiếm.

Tiểu Quân lấy hơi nói thật lớn :

- Thường Nhẫn van xin Tiểu Quân trả kiếm cho y... Thấy y tội nghiệp quá, tại hạ mới trả lại :

Y gãi đầu, tủm tỉm cười, hỏi Ngai Tử Đột Quyết :

- Tại hạ hỏi thật nhé... Ngai kiếm thủ lấy cấp Huyết kiếm của Thường Nhẫn lúc nào vậy, có thể truyền cho Tiểu Quân được không?

Về mặt của Ngai Tử Đột Quyết vốn lạnh lùng, nhưng nghe mấy lời của Tiểu Quân đã biến đổi. Sắc mặt khủng bố hiện rõ trên hai con ngươi long lên sóng sọc :

- Ngươi nói Ngai mổ lấy kiếm của Thường Nhẫn.

- Tại hạ chỉ đoán thôi... Mà sự thật thanh Huyết kiếm của các hạ đúng là của Thường Nhẫn, nếu tại hạ nói không sai.

Ngai Tử Đột Quyết gần từng tiếng :

- Đúng thanh kiếm của Thường Nhẫn..

Ngai tử vừa thú nhận, Tiểu Quân cướp lời gã luôn :

- Thế thì tại hạ có chết cũng là chết bởi tay Thường Nhẫn..

Tiểu Quân than :

- Ôi... Trời cao có mắt sao không chứng cho Tiểu Quân... Tiểu Quân chỉ muốn chết bởi Ngai tử kiếm thủ nhưng không được mà lại phải chết bởi tay bằng hữu của mình.

Ngai tử cau mày :

- Ngươi chết tại đây là chết bởi tay ta chứ có chết vào tay Thường Nhẫn đâu.

- Chỉ có những kẻ hồ đồ mới nói Xảo Quỷ này chết bởi tay Ngai Tử Đột Quyết mà thôi.

- Ngươi nói kiếm thuật của Ngai mổ không đủ giết ngươi à?

- Tiểu Quân không có nói như vậy. Dù các hạ có lấy mạng Tiểu Quân nhưng bằng thanh kiếm của Thường Nhẫn, thử hỏi nếu không có thanh Huyết kiếm, các hạ làm gì được tại hạ chứ?

Tiểu Quân lắc lắc cây nhang trước mặt Ngai Tử Đột Quyết :

- Tiểu Quân nói thật nghe, nếu như không có thanh Huyết kiếm của Thường Nhẫn thì chỉ với cây nhang này thôi Tiểu Quân cũng có thể thọc,... thọc... thọc...

Nghe Tiểu Quân nói cùng với hành động diễn tả của gã, quần hào bất giác không nhịn được cười. Một người bật cười kéo theo những người khác, tiếng cười vang dội của quần hào khiến Ngai Tử Đột Quyết thẹn mặt.

Y đặt tay vào đốc kiếm, quần hào bất chợt im phăng phắc. Mọi người đã thấy sát kiếm tử chiều của Ngai Tử Đột Quyết đoán chắc Tiểu Quân cũng nhận một cái chết chẳng khác gì Giang Nam tứ hiệp nên mới không cười nổi.

Tiểu Quân vừa thấy Ngai Tử Đột Quyết đặt tay vào đốc kiếm liền khoát tay nói :

- Khoan... Khoan... Tại hạ cần minh chứng

Ngai Tử Đột Quyết nạt ngang :

- Minh chứng gì?

- Tại hạ muốn Ngai kiểm khách quang minh chính đại tự miệng nói ra, Tiểu Quân chết bởi thanh Huyết kiếm chẳng khác nào chết vào tay Thường Nhẫn.

- Chính tay Ngai mổ lấy mạng người mà.

- Nếu các hạ không sử dụng thanh Huyết kiếm của Thường Nhẫn.

- Té ra người sợ thanh Huyết kiếm ngập máu này à?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tất nhiên tại hạ không sợ rồi.

- Thế sao người không cho Ngai mổ dùng nó để lấy mạng người?

- Tiểu Quân đã chạm với nó một lần rồi... Chẳng lẽ chạm trán lần thứ hai, còn gì hứng thú nữa.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Thiên hạ đồn đại Ngai Tử Đột Quyết là kiếm thủ vô địch trong thiên hạ thế mà phải dùng kiếm của người khác, thế thì đâu có đáng như lời đồn đại đó.

Tiểu Quân tiến lên một bộ :

- Tiểu Quân nói thật nghe, cái thần ở kiếm thủ chính là thanh kiếm, các hạ dụng cái thần của Thường Nhẫn tạo ra cái thần của mình chẳng khác hồn Trương Ba da hàng thịt.

Ngai Tử Đột Quyết thờ hắt ra một tiếng, Y lẩm nhẩm nói :

- Kiếm của Thường Nhẫn, thần của Ngai mổ.

Tiểu Quân khoát tay :

- Phải nói lại là thần của Thường Nhẫn thân của các hạ.

- Thần của Thường Nhẫn?

- Không sai...

Tiểu Quân giang rộng hai tay nói với quần hào :

- Các vị nghe đây... Nếu hôm nay tại hạ bị chết bởi Huyết kiếm trong tay Ngai Tử Đột Quyết thì nhớ khắc vào bia mộ tại hạ: Huyết kiếm Thường Nhẫn thủ sát, Tiểu Quân tâm phục, chết vẫn mỉm cười.

Y nheo mày quay lại Ngai Tử Đột Quyết :

- Tại hạ tính vậy có được không?

Ngai Tử Đột Quyết thờ hắt ra một tiếng :

- Người muốn ta giết người bằng chính cái thần của ta?

- Thế thì tốt quá.

Tiểu Quân thôi nén nhang đang cầm trên tay :

- Tiểu Quân mà chết bởi cái thần của Ngai các hạ tâm phục khẩu phục vô cùng.

Ngai Tử Đột Quyết sa sầm mặt xuống :

- Chỉ vì một thanh kiếm mà Ngai mổ đánh mất phong độ của mình sao?

Tiểu Quân vỗ tay :

- Các hạ có ý niệm như vậy mới đúng là một hảo thủ xứng với danh kiếm thủ vô địch.

- Ngại mỡ chịu người!

Ngại Từ Đột Quyết vừa nói vừa khoát Huyết kiếm cột chặt vào sau lưng.

Ngại Từ Đột Quyết vừa cột kiếm xong, Tiểu Quân lắc đầu :

- Ái chà... Lại nảy sinh việc khác rồi.

- Ngại mỡ không dùng Huyết kiếm, người còn muốn gì?

- Ấy... Ngại các hạ nóng nảy quá... Tiểu Quân đang vì chuyện đó đây... Ngại các hạ không dùng Huyết kiếm thì dùng vũ khí gì? Tiểu Quân không muốn chiếm phần tiện nghi đâu, và cũng đâu muốn mượn kiếm người khác để mất oai danh Ngại kiếm thủ.

Tiểu Quân lắc nén nhang :

- Thôi thì các hạ dùng tạm nén nhang thay thế kiếm nhé.

- Nén nhang mỏng manh kia đâu phải là một thanh kiếm.

- Ai nói?

Tiểu Quân vừa nói vừa dụng nén nhang đang cầm trên tay mình thì triển một chiêu kiếm hướng về phía Vương Bình.

Vương Bình hoảng hốt thốt lên :

- Y.. sao người lại tấn công lão chứ?

Tiểu Quân thu hồi kiếm chiêu, nhướn mắt hỏi Vương Bình :

- Vừa rồi lão tiên bối thấy thế nào?

- Lão chỉ thấy một chớp lửa đỏ au, rất là lợi hại.

Tiểu Quân quay lại Ngại Từ Đột Quyết.

- Các hạ thấy chưa... Quân Tử Kiếm Vương Bình cũng phải công nhận vừa rồi là một thức kiếm tuyệt luân.

Ngại Từ Đột Quyết nghiêm mặt :

- Được... Nếu người dụng nhang làm kiếm... Ngại mỡ cũng dụng nhang thế kiếm.

- Thế thì hay quá.

Tiểu Quân rút luôn nén nhang phóng về phía Ngại Từ Đột Quyết :

- Nhận kiếm!

Gã phóng nén nhang mà lớn tiếng gọi Ngại Từ nhận kiếm khiến ai cũng muốn bật cười.

Ngại Từ Đột Quyết vừa chớp nén nhang chưa biết cười dỡ thế nào thì Tiểu Quân đã chớp thời cơ khi tay Ngại Từ Đột Quyết bận cầm nén nhang mỏng manh.

Tiểu Quân xuất thần phát chiêu nhanh hơn ánh chớp, dụng nhang làm kiếm hợp với Di Hình tướng pháp.

Không một lời báo trước, Tiểu Quân bất ngờ tấn công, khiến Ngại Từ Đột Quyết lúng túng, vô hình chung y theo quán tính thì triển chiêu chống chọi với gã.

Dụng nén nhang thì triển từ chiêu quả nhiên ngoài trí tưởng tượng của mọi người.

Ngại Từ Đột Quyết cũng tỏ ra vụng về vô cùng. Quân hào ngộ Ngại Từ Đột Quyết là một con rối, với hai cánh tay nhanh không thể tưởng, khi gã trụ bộ thì trên bộ bạch y của Tiểu Quân ản tẩn một vết nhang cháy xém.

Ngại Từ Đột Quyết trừng mắt, quăng luôn nén nhang đang cầm trên tay. Gã gằn giọng nói :

- Nén nhang không phải là kiếm... Nếu trong tay Ngại mỡ là thanh Huyết kiếm, mạng của Xảo Quỷ đã tàn rồi.

Ngai Tử Đột Quyết vừa nói vừa toan rút thanh kiếm đeo sau lưng.

Thấy sắc mặt của Ngai Tử Đột Quyết tràn ngập sát khí chết chóc, bất giác quần hào lùi hẳn về sau ba bộ.

Tiểu Quân cười mỉm :

- Ngai kiếm thù nóng nảy chi vậy. Chúng ta dù sao cũng phải quyết đấu một trận sống chết kia mà. Tại hạ thiết nghĩ hôm nay đến đây là đủ rồi, ngày mai chúng ta sẽ đấu tiếp.

Tiểu Quân vuốt mũi, nhìn Ngai Tử Đột Quyết :

- Đứng ngơ ngày mai, tại hạ và Ngai các hạ sẽ quyết đấu lại. Ngai các hạ được quyền dụng thanh Huyết kiếm để minh chứng cho bản lĩnh của các hạ. Nếu Tiểu Quân có tán mạng bởi Huyết kiếm của Ngai các hạ cũng không ân hận chút nào.

- Được lắm... Ngai chờ Tiểu Quân đứng ngơ ngày mai. Ngày mai nếu ngươi không chết, Ngai Tử Đột Quyết này sẽ chết.

Tiểu Quân nhún vai :

- Dao kiếm vô tình mà.

Ngai Tử Đột Quyết thờ hất ra một tiếng :

- Tất cả mọi người ở đây nghe Ngai chờ nói, trong giang hồ ngoài Tiểu Quân có thể thông được từ chiêu của Ngai chờ ra, nhất định không còn ai. Do đó, nếu đứng ngơ ngày mai, Tiểu Quân không phó hội tỷ kiếm với Ngai Tử Đột Quyết này, ta sẽ mở trận huyết tẩy giang hồ.

Ngai Tử Đột Quyết nói dứt lời quay lưng thả bước bỏ đi. Quần hào vô hình chung nhìn theo sau lưng gã, ai nấy đều mang tâm trạng nặng nề.

Trương Huyền Tổ chân nhân tiếng đến đối diện với Tiểu Quân.

- Tiểu Quân...

Tiểu Quân nhìn Huyền Tổ chân nhân :

- Đạo trưởng muốn hỏi về chiêu kiếm của Ngai Tử Đột Quyết?

Huyền Tổ chân nhân gật đầu :

- Có đúng như hần nói không?

- Đúng như lời Ngai tử nói, nếu như vừa rồi trên tay gã là thanh Huyết kiếm của Thường Nhẫn thì giờ đây Tiểu Quân chỉ còn là cái xác không hồn.

- Vậy ngày mai thì sao... Bản đạo lo cho tính mạng của ngươi. Nếu như ngày mai ngươi...

Tiểu Quân mỉm cười :

- Đạo trưởng đừng lo!

- Hay ngươi cứ ly khai khỏi Thiếu Lâm tự để Ngai Tử lại cho bản đạo đối phó.

Tiểu Quân nhún vai :

- Ấy... Đâu có được... Đạo trưởng không nghe Ngai Tử Đột Quyết nói à... y biết Tiểu Quân không chống lại từ chiêu sát kiếm nên mới thốt ra câu nói đó, nhằm mục đích buộc Tiểu Quân vào tử lộ không cho sinh lộ gì cả. Y dùng mạng mọi người thế chấp cho cuộc giao kiếm ngày mai.

- Tiểu Quân biết đối thủ của mình lợi hại như vậy rồi..

- Y lợi hại thật... Nhưng Tiểu Quân vẫn có cách.

Tiểu Quân thoáng cau mày suy nghĩ :

- Đạo trưởng... Ngày mai Tiểu Quân sẽ đối mặt với Ngai Tử Đột Quyết trong một cuộc đấu quyết định sống còn... Tại hạ chỉ xin đạo trưởng nói với Nhất Phẩm đại sư sắp xếp cho Tiểu Quân một chỗ tịnh tâm, không ai lui tới.

- Việc đó thì được... Bản đạo sẽ nói với lão tăng Thiếu Lâm tự.

Tiểu Quân ôm quyền xá một cái :

- Đa tạ đạo trưởng!

- Tiểu Quân là cứu tinh của mọi người đừng khách sáo như vậy.

- Tiểu Quân cần giang phòng tịnh tâm ngay bây giờ chứ?

Tiểu Quân gật đầu :

- Tại hạ rất cần. Trong lúc Tiểu Quân nhập phòng để tập trung tinh thần, Tiểu Quân nhờ đạo trưởng một việc.

- Đây là đại sự của võ lâm.. Tiểu Quân cần gì cứ nói...

- Tiểu Quân cần gặp một người..

- Người nào?

- Từ Kiếm Thường Nhẫn... Nếu như đạo trưởng và lão đại sư có thể bí mật cho người đi tìm Từ Kiếm Thường Nhẫn càng sớm càng tốt.

Tiểu Quân nghiêm giọng :

- Đối phó với Ngại Tử Đột Quyết, Tiểu Quân không ngại, nhưng đối phó với Kim cung mới là điều hệ trọng. Nhất định sau cuộc tỷ đấu ngày mai, Kim cung cũng phát động một cuộc huyết tẩy giang hồ, mà cao thủ của Kim cung qua Ngại Tử Đột Quyết, đạo trưởng đã hiểu rồi. Chỉ có một người duy nhất có thể giúp được chúng ta.

- Tiểu Quân muốn nói Từ Kiếm Thường Nhẫn?

- Chỉ có mình y mà thôi.

- Tiểu Quân yên tâm, nhất định bản đạo và Nhất Phàm đại sư sẽ chu toàn chuyện này.

- Như thế thì Tiểu Quân không còn lo lắng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Điểm tử chấp chờn

Mặc dù Tiểu Quân đã nhập thạch phòng của Thiếu Lâm, một gian phòng vô cùng kiên cố được kiến tạo bằng đá hoa cương, và chỉ có thể mở thạch môn từ phía bên trong, nhưng Trương Huyền Tổ và Nhất Phàm đại sư vẫn cần trọng cho người đứng canh bên ngoài. Bấy nhiêu đó cũng đủ biết cuộc so tài ngày mai giữa Tiểu Quân và Ngại Tử Đột Quyết hệ trọng như thế nào.

Hai đạo sĩ Vô Đang, cùng với ba vị võ sư thuộc giảng võ đường đứng ngay trên thạch thất, người nào cũng cảm vũ khí hừng hực trong tay cứ tưởng như họ là những hộ pháp, canh chừng lối vào cấm cung.

Tiếng mõ canh vang lên báo hiệu đã quá nửa đêm. Khi tiếng mõ canh vừa dứt thì từ phía hậu liêu Thiếu Lâm, Lập Cự cùng với năm sáu môn hạ đi về phía thạch phòng.

Họ còn cách thạch phòng độ mười trượng thì hai đạo sĩ Vô Đang lướt ra cản lại.

Lập Cự ôm quyền xá hai vị đạo đồ :

- Tại hạ là Lập Cự, Bang chủ Cái bang.

Hai vị đạo sĩ xá Lập Cự :

- Chúng tôi đã nghe tiếng Bang chủ từ lâu, và rất là ngưỡng mộ.

Lập Cự khoát tay :

- Lập Cự không dám, không dám... Cái bang so với Vô Đang làm sao sánh bằng, sao sánh Lập Cự càng hổ thẹn mà thôi.

- Bang chủ khách sáo. Chẳng hay Bang chủ dẫn môn hạ Cái bang đi đâu vậy?

Lập Cự vuốt chòm râu cá chốt :

- Lập mỗ được lệnh của đạo trưởng chân nhân và Nhất Phàm đại sư mang thức ăn và đồ uống đến cho các vị.

Lập Cự quay lại nắm tên thuộc nhân đứng phía sau :

- Hãy mau dọn thức ăn và đồ uống cho các vị đây!

- Tuân lệnh Bang chủ!

Lập Cự quay lại nói với hai vị đạo sĩ Vô Đang :

- Nhị vị đạo trưởng và các võ sư tính dùng bữa ở đây à?

- Lập bang chủ cứ sai thuộc nhân để trên chiếc bàn đá bên cạnh thạch môn.

Bọn thuộc nhân của Lập Cự liền dọn thức ăn và mấy vò rượu ra bàn.

Lập Cự thân nhiên chiếm luôn một chiếc ghế đôn kê ngay sát bên cạnh cửa đá. Hai vị đạo sĩ và ba võ sư Thiếu Lâm quây quần chung quanh chiếc thạch bàn.

Lập Cự nói :

- Bánh bao còn nóng... Mời các vị!

- Đa tạ Bang chủ!

Lập Cự nhìn năm người :

- Tại hạ đây kiến văn hạn hẹp không biết nhị vị đạo trưởng và ba vị sư huynh ngoại danh tên gì, xin cho biết để dễ bề xưng hô.

- Bản đạo là Trương Huỳnh Mẫn, ngoại danh thiên hạ đặt là Trương Lỗ. Còn đây là sư huynh Trương Tịnh.

Lập Cự ôm quyền xá hai người :

- Hạnh ngộ với nhị Trương đạo trưởng!

Gã quay qua ba vị võ sư Thiếu Lâm :

- Ba vị cao huynh đây cũng đều là cao thủ của Thiếu Lâm?

- Tại hạ là Ngô Đại Vệ, còn đây là hai sư đệ Ngụy Từ Vân và Hoàng Phúc.

- Hạnh ngộ... Hạnh ngộ!

Lập Cự rót rượu ra chén :

- Mời các vị!

Trương Huỳnh Mẫn mỉm cười lắc đầu :

- Lập bang chủ miễn thứ... Chúng tôi là những kẻ tu đạo không thể dùng rượu được... Huống chi chúng tôi còn đảm nhiệm trọng trách canh gác cho Xảo Quỷ Tiểu Quân.

Lập Cự cười giả lả :

- Các vị uống một chút thôi, có sao đâu. Đây là rượu của nhà Phật mà. Sương khuya lạnh thế này dùng một chút rượu cũng tốt.

Trương Tịnh thở dài một tiếng :

- Ấy... Không uống thì mất lòng Bang chủ, chúng tôi chỉ nhấp môi thôi nghe.

Trương Tịnh cầm chén đưa đến trước... bốn người cũng bắt chước chạm chén với Lập Cự.

Trương Huỳnh Mẫn, Trương Tịnh và ba vị võ sư Thiếu Lâm vừa nhấp ngụm rượu, đặt chén xuống thạch bàn, mặt đã biến sắc.

Trương Huỳnh Mẫn nhìn sững Lập Cự :

- Lập bang chủ... Trong rượu có gì?

Trương Huỳnh Mẫn nhắc thấy nụ cười gian hiểm trên miệng Lập Cư.

- Lập mỗ không đầu các vị... Trong rượu và bánh bao đều có Đoạn Hồn độc của Cái bang chúng tôi.

Trương Tịnh ôm bụng, gượng nói :

- Sao Bang chủ lại hành động như vậy?

- Tại Lập mỗ cần thế chỗ của các vị.

Lập Cư vừa nói vừa khoát tay.

Năm gã thuộc nhân Cái bang đồng loạt rút trường kiếm như bầy cáo đói lao vào hai vị đạo sĩ Võ Đang và ba vị sư thuộc giảng võ đường Thiếu Lâm.

Năm người gác thạch phòng võ công đầu phải tầm thường nên mới được Trương Huyền Tổ và Nhất Phàm đại sư phân nhiệm gác cửa cho Tiểu Quân, nhưng nhất thời cả năm người đều bị trúng Đoạn Hồn độc, lục phủ ngũ tạng như bị ngàn đao xẻ dọc xẻ ngang, còn sức đâu mà đối chọi với những tên thuộc nhân Cái bang của Lập Cư.

Chỉ trong chớp mắt, bọn thuộc hạ Cái bang đã dùng kiếm đâm chết Trương Tịnh, và ba võ sư Thiếu Lâm chẳng một chút khó khăn gì, chỉ còn lại Trương Huỳnh Mẫn. Mặc dù lục phủ ngũ tạng đau quặn cũng cố chống trả lùi dần về phía hòng thạch phòng.

Trương Huỳnh Mẫn nghiêng răng ken kết, nhìn tướng chừng muốn toét cả hai mí mắt :

- Lập Cư Bang chủ... Không ngờ người đề tiện như vậy.

- Lập mỗ hành động vì mục đích mà thôi.

Lập Cư quay lại bọn thuộc nhân :

- Các người lo hành sự đi, để gã đạo sĩ mũi trâu cho bọn Bang chủ.

- Tuân lệnh Bang chủ!

Lập Cư rút xoạt trường kiếm áp sát vào Trương Huỳnh Mẫn, thi triển luôn một lúc ba thức kiếm liên hoàn chế tác từ tuyệt kỹ “Đà Cầu bổng”.

Thế công của Lập Cư vừa nhanh vừa tàn nhẫn, quyết không cho Trương Huỳnh Mẫn sinh lộ.

Rét.. Cánh tay của Huỳnh Mẫn rơi luôn xuống đất, tả thủ còn lại dụng trảo công thộp vào đỉnh đầu Lập Cư.

Bị độc tàn phá Đan điền, lại thêm vết thương chí mạng, sức của đạo sĩ họ Trương đâu còn nhiều nữa. Tả thủ của lão vừa đặt đến búi tóc Lập Cư thì mũi trường kiếm cũng kịp xuyên qua vùng hạ đẳng của lão rồi.

Phập...

Trương Huỳnh Mẫn trợn mắt ngã ra sau hôn lìa khỏi xác.

Trong lúc Lập Cư hạ thủ Huỳnh Mẫn thì lũ thuộc nhân Cái bang đã lấy hỏa pháo cài xung quanh thạch phòng rồi.

Lập Cư giết xong đạo sĩ họ Trương, vờn vai quay lại hỏi bọn thuộc nhân :

- Các người làm xong chưa?

- Bẩm Bang chủ đã hoàn tất rồi.

- Châm lửa đi!

Tên thuộc nhân lấy đá lửa đánh vào cọng mồi. Lửa từ hai viên đá lửa nhoáng lên bắt vào dây mồi nổ ti tách.

Lập Cư khoát tay :

- Chúng ta rút lui thôi!

Lập Cư nhìn lại gian thạch phòng :

- Đây sẽ là mồ chôn của Xảo Quỷ Tiểu Quân.

Lập Cự vừa toan phi thân đi thì đột ngột một chiếc bóng trắng che mặt lướt đến.

- A..

Tên thuộc nhân châm lửa rú thảm một tiếng.

- A...

Hai tay gã bịt mắt lão đảo ngòi bệt xuống đất miệng không ngớt lẩm nhảm :

- Tôi đi mù rồi. Bang chủ... Tôi đi mù rồi.

Lập Cự chưa hết bàng hoàng thì bốn tên thuộc nhân còn lại rú thảm hãi hùng. Cả bốn gã đó ngã ngòi bệt xuống đất, cùng ôm yếm hầu trọn mắt, há mồm rồi ngã vật ra sau hồn lìa khỏi xác.

Bóng trắng với thân pháp vô cùng huyền diệu đảo bộ, phóng ra một mũi kim châm cắt đứt dây mồi đang dẫn lửa.

Lập Cự hốt hoảng hoành kiếm thủ trùng đẳng.

- Lập bang chủ nhận ra bốn cô nương chứ?

Nghe giọng nói của Thúy Ngân Đài, sắc mặt Lập Cự biến sắc :

- Thúy Ngân Đài...

Phát hiện ra Thúy Ngân Đài, Lập Cự phóng kiếm tấn công luôn ba thức liên hoàn.

Mặc dù tấn công Ngân Đài trước nhưng mắt Lập Cự không rời hai bàn tay thanh tú của nàng. Thế kiếm của Lập Cự mạnh như vũ bão, Ngân Đài bất giác phải lùi lại hai bộ.

Lợi dụng luôn tình huống vừa chiếm được chút thượng phong khai cuộc, Lập Cự đảo bộ, hữu thủ cầm kiếm quyết, tả thủ lòn ra sau lưng đốt pháo bắn lên trời.

Pháp hiệu lóe sáng soi rõ phạm vi hai mươi trượng vuông, thấy rõ cả từng vết máu rơi vãi khắp trước cửa thạch môn.

Thúy Ngân Đài đảo mình tránh ba thức kiếm của Lập Cự, thân pháp của nàng tưởng như tiên nữ múa trong mây đóm quang do trường kiếm của Lập Cự tạo thành.

Công ra ba thức chiêu liên hoàn không làm gì được Ngân Đài, ngoại trừ mỗi một sự đắc lợi là bắn được pháo hiệu lên bầu trời đêm.

Keng..

Mũi châm bên tả thủ của Ngân Đài chạm vào mũi kiếm của Lập Cự cắt ngang một chiêu công của họ Lập, cùng với chiêu cần phá thế kiếm của đối phương, hữu thủ của nàng như con chim sắt lướt thẳng vào mắt phải đối phương.

Phập...

A...

Lập Cự rú lên thảm thiết lùi luôn năm bộ, buông trường kiếm ôm con mắt bị thương.

Vừa lúc đó thì quần hào từ trong chánh điện và hậu liêu tuôn ra. Chẳng mấy chốc họ đã vây quanh Thúy Ngân Đài và Lập Cự.

Lập Cự vừa thấy quần hào xuất hiện, một tay ôm mắt, một tay chỉ Ngân Đài :

- Ma nữ... Ma nữ người của Kim cung muốn hại Tiểu Quân đại hiệp! Các vị hãy... vì võ lâm chánh khí tiêu trừ ả... còn, còn hỏa pháo nữa... Ầ đã gài hỏa pháo xung quanh thạch phòng đề... Ầ tàn nhẫn...

Trương Huyền Tổ lướt đến đỡ Lập Cự :

- Lập bang chủ...

- Chân nhân... Lập tại hạ bất tài..

Lập Cự rên thảm thiết :

- Tôi bị tàn phế rồi.

Trương Huyền Tổ chân nhân an ủi gã :

- Lập bang chủ... hãy để bản đạo lo.

Trương Huyền Tổ lấy một gói bột rắc lên con mắt bị thương của Lập Cư :

- Lập bang chủ hãy tịnh dưỡng, để ma nữ cho bản đạo.

Hai tên đạo đồng liền xóc nách Lập Cư mang đi.

Trương Huyền Tổ nhìn Thúy Ngân Đài :

- Cô nương quá tàn nhẫn, dám ngang nhiên giết người võ lâm chánh nghĩa, bản đạo không thể tha cho cô nương được.

Thúy Ngân Đài nheo mày :

- Lão đạo trưởng cho tôi là người thù ác à?

- Lập bang chủ đã nói ra điều đó rồi, cô nương còn chối nữa.

- Đạo trưởng tin Lập Cư hay tin Thúy Ngân Đài?

- Không phải cô nương, thế thì ai?... Trong Thiếu Lâm có ma quỷ sao?

- Chính Lập Cư là ma quỷ đó.

- Cô nương nói sao? Lập bang chủ gây ra chuyện này à?

- Còn ai nữa...

Trương Huyền Tổ cau mày :

- Lập Cư... Chẳng lẽ Lập Cư lại muốn hại võ lâm chính khí Trung Nguyên?

- Điều đó thì đạo trưởng nên đi hỏi gã họ Lập ắt biết thôi.

- Chuyện này bản đạo sẽ làm sáng tỏ, nhưng nhất thời nếu cô nương là người ngay hãy tự trối mình trước đã.

Thúy Ngân Đài tròn mắt :

- Ngân Đài mà lại tự trối mình dâng cho các người sao? Điều đó chỉ có trong mơ mà thôi.

- Thúy cô nương không tự giao nộp mình cho võ lâm chính khí trước khi sự thật minh bạch thì bản đạo đành phải thẳng tay.

Thúy Ngân Đài nhún vai :

- Ngân Đài đến đây vì ý tốt, nhưng lại bị các người coi thấp quá, vậy ai có bản lĩnh thử bước ra bắt Thúy Ngân Đài, còn như không thì bốn cô nương sẽ đi, ngày mai gặp lại cùng thị nhân cuộc giao đầu sinh tử giữa Xảo Quỷ Tiểu Quân và Ngại Tử Đột Quyết.

Trương Huyền Tổ lắc đầu :

- Môn hạ của Võ Đang, Thiếu Lâm và Cái bang bị thâm tử, việc chưa minh bạch, cô nương muốn đi được sao?

Thúy Ngân Đài cảm nhận mặt mình nóng bừng lên. Qua giọng nói của Trương chân nhân, hình như lão đạo sĩ có ý nghi ngờ nàng chính là thủ phạm tạo ra cảnh thâm tử này.

Ngân Đài nghĩ thầm :

- “Nếu không vì Tiểu Quân đang ở trong thạch phòng này, bốn cô nương chẳng thêm mạng đến võ lâm chính khí của lão đâu.”

Nghĩ như vậy nhưng nàng lại thốt lời khiêu khích :

- Đạo trưởng có gì cứ biểu lộ đáng bảo Thúy Ngân Đài.

Trương Huyền Tổ nhìn Thúy Ngân Đài khoát tay ra hiệu cho tám vị đạo trưởng đứng sau lưng lão :

- Bát Quái Thái Cực kiếm trận!

Tám vị đạo trưởng đồng loạt ôm quyền xá Trương Huyền Tổ rồi đồng loạt phi thân ra vây Ngân Đài vào giữa. Tám người đó át ngữ tám hướng theo đồ hình bát quái, trường kiếm lấp lăm chĩa thẳng vào Ngân Đài, cước pháp của tám đạo trưởng di chuyển theo đúng phương vị bát quái, kiếm chuyển dịch theo cước pháp nhưng nhất nhất đều điểm vào tám đại huyệt Kỳ Môn vùng thượng đẳng của Thúy Ngân Đài.

* * * * *

Trong khi bên ngoài thạch thất bao nhiêu chuyện xảy ra, bên trong Tiểu Quân vẫn tập trung vào bộ bạch y treo trước mặt. Đôi nhãn quang sáng ngời của Tiểu Quân không rời vết đen mờ nhạt trên bộ bạch y đã tỷ đấu với Ngại Tử Đột Quyết.

Tiểu Quân nhìn bộ bạch y, lẩm nhẩm nói :

- Đúng là tử chiêu.

Tiểu Quân bất giác rùng mình :

- Nếu trong tay Ngại Tử Đột Quyết là thanh Huyết kiếm của Thường Nhẫn, nhất định mình đã thảm tử rồi.

Tiểu Quân chấp tay sau lưng, đi tới đi lui, rồi dừng bước trước bộ bạch y đó. Nhãn lực lại đóng đinh vào vết thanh mờ in trên áo. Tiểu Quân cảm nhận đường kiếm kia biến hóa rất ảo diệu và không sao lường được. Nó có thể cắt đôi đôi phương, cũng có thể tiện đứt thủ cấp.

Tiểu Quân thở dài một tiếng, nheo mày suy nghĩ :

- “Bất cứ chiêu thức nào cũng có cái lợi cái hại, và cũng có khiếm khuyết, nhưng sao mình không tìm ra được chỗ khiếm khuyết trong tử chiêu của Ngại Tử Đột Quyết?”

Tiểu Quân đứng bần thần nhìn bộ trường y :

- “Nếu như mình không tìm ra chỗ khiếm khuyết của tử chiêu này thì đúng ngọ ngày mai coi như tàn đời rồi.”

Nghĩ đến đó Tiểu Quân vò đầu bứt tai, than thảm :

- “Tiểu Quân ơi, chẳng lẽ mạng người chỉ sống đến đây thôi sao?”

Thở dài một tiếng náo nê, Tiểu Quân rút ngọn trủy thủ “Quang Minh”, từ từ kẻ mũi dao trủy thủ dọc theo vết than mờ.

- Thế này... Ngày mai nếu như Ngại Tử Đột Quyết sử dụng lại thức chiêu này thì mình sẽ bị xẻ từ vai trái xuống hông phải, nếu như mình cản đường chiêu thức đó nhất định tử chiêu sẽ biến hóa theo hướng ngược lại. Hướng vào mình cũng tiêu đời, và nếu như mình thối về sau hai bộ...

Tiểu Quân đưa tay sờ cần cổ :

- Nếu lùi lại thủ cấp của mình chắc ra đi mà bỏ thân ở lại.

Tiểu Quân ngồi xồm xuống đất :

- Làm sao bây giờ nhỉ? Không lẽ mình chịu bó tay sao? Chạy trốn...

Tiểu Quân lắc đầu :

- Chạy trốn cũng không được... Còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ chứ. Huống chi là mạng của tất cả mọi người đều đặt vào mình, và mọi người đều lo lắng cho mình.

Tiểu Quân vỗ một chưởng vào bộ bạch y :

- Tiểu Quân ta là con khi gì mà người lại mang tiểu gia ra làm mộc chứ.

Nói như vậy nhưng Tiểu Quân lại thở dài ngao ngán :

- Nếu lúc này có Thường Nhẫn, có thể y giúp mình được nhiều việc. Thường Nhẫn biết được khẩu quyết của chiêu kiếm này thì nhất định phải biết cái nhược của nó, nhưng chờ Thường Nhẫn đến chắc mình tiêu từng quá.

Tiểu Quân cầm ngọn trủy thủ “Quang Minh” gõ vào trán, đi tới đi lui.

Tiếng trống canh lại vang lên.

Nghe tiếng trống đó, Tiểu Quân nhãn mặt. Nghĩ mãi không ra, bất giác Tiểu Quân cúi gập, xoạc chân phóng ngọn trủy thủ “Quang Minh” vào bộ bạch y.

Xẹt...

Ngọn trủy thủ Quang Minh lướt ngang chéo y, cắt luôn một mảnh vải, rồi ghim vào vách đá.

Tiểu Quân cau mày nhìn mảnh vải đó :

- Ngọn trủy thủ Quang Minh của mình bén quá đấy chứ, nhưng chắc nó không bằng thanh Huyết kiếm của Ngai Tử Đột Quyết.

Vừa nói đến đây, vẻ mặt Tiểu Quân thoáng sững sờ, nhìn như đóng đinh vào vết than mờ in trên vùng thượng đẳng bộ bạch y.

Tiểu Quân lẩm nhẩm nói :

- Đúng rồi... Đúng rồi... Chỉ có như vậy thôi.

Tiểu Quân nhảy đồng lên :

- Ta tìm ra được rồi... ta tìm ra được rồi... ta tìm ra được rồi.

Tiểu Quân lắc vai, vươn tay rút ngọn trủy thủ Quang Minh trở lại.

Chàng chăm chăm nhìn ngọn trủy thủ :

- Nếu không có người Tiểu Quân chẳng tìm ra được đâu. Mà sao mình ngu như vậy nhỉ?

Tiểu Quân gõ vào trán :

- Nếu như đầu cây nhang không chạm vào trường y của mình thì đâu để lại vết than mờ này. Bấy nhiêu đó mà mình không nghĩ tới, chỗ đặc dụng nhất của tứ chiêu chính là mũi kiếm. Cả một thanh kiếm nhưng chỗ phát tác tứ chiêu triệt hạ đối phương chỉ là phần mũi mà thôi. Điểm sát tứ đối phương quá nhỏ khiến cho đối phương không thể ngăn cản được.

Tiểu Quân vỗ đầu :

- Đúng rồi!

Tiểu Quân lấy bộ bạch y gói lại, rồi vươn vai thở ra một cách khoan khoái như vừa trút xong gánh nặng.

- Bây giờ thì mình có thể ăn no ngủ kỹ chờ đến giờ Ngọ ngày mai, Ngai Tử Đột Quyết ơi... Người sẽ phải ngạc nhiên lắm.

Tiểu Quân mở cửa thạch thất. Gió đêm phả vào mang theo mùi tanh của máu khiến Tiểu Quân rùng mình. Vừa lúc đó thì thế trận Bát Quái Thái Cực kiếm đã bắt đầu dịch chuyển phát tác.

Tám thanh trường kiếm của tám vị đạo sĩ như tám con giao long vây chặt lấy Thúy Ngân Đài.

Trong vòng kiếm trận, Thúy Ngân Đài khi tràn mình về bên trái, lúc phải cúi mọp sát đất, nhưng tuyệt nhiên vẫn bị kiếm phong bủa chặt, không chừa cho nàng một khoảng trống nào.

Có lúc ba thanh kiếm kết thành hình chữ phẩm công vào thượng đẳng của nàng, bắt Thúy Ngân Đài ưỡn mình ra sau để tránh, nhưng nàng chưa kịp trụ bộ thì hai thanh kiếm khác từ hai bên như một gọng kéo chém xả vào cước pháp.

Thúy Ngân Đài điểm mũi hài phi thân lên cao, lộn luôn ba vòng, ngọc thủ phóng kim châm công trả lại tám vị đạo sĩ công kết trận Thái Cực Bát Quái.

Những cây trâm bạc của nàng đồng loạt bị những thanh trường kiếm đánh bật trở lại.

Thúy Ngân Đài không ngờ Thái Cực Bát Quái trận lợi hại như vậy. Chỉ trong khoảng khắc nàng đã đánh đến hết bộ “Phi Trâm Xuyên Ngọc” nhưng vẫn chưa tìm được chỗ thoát ra khỏi trận pháp. Ngược lại tám thanh trường kiếm kia càng lúc càng bám chặt lấy nàng.

Thúy Ngân Đài nhác thấy thạch môn mở ra, liền hét gọi :

- Tiểu Quân cứu Ngân Đài với!

Ngân Đài vừa dứt lời thì thanh kiếm của vị đạo sĩ chiếm ngự cung tốn bất thần chỉ thẳng vào yết hầu nàng. Thế kiếm này đúng là một thức chiêu ác từ đối phương, trong lúc Ngân Đài hoàn toàn rơi vào cung tử. Nàng tròn mắt đoán chắc yết hầu mình bị xuyên thủng.

Keng...

Thanh trường kiếm bật ngược trở lại, và Tiểu Quân đã nhập vào Thái Cực Bát Quái kiếm trận đứng bên cạnh Ngân Đài.

Chàng quát lớn :

- Dừng tay...

Sự xuất hiện đúng lúc của Tiểu Quân cứu Ngân Đài khỏi tán mạng trong Bát Quái kiếm trận của Võ Đang.

Ngân Đài lau mồ hôi trán :

- Nếu không có Tiểu Quân, Ngân Đài chắc tiêu mạng rồi.

Trương Huyền Tổ khoát tay, tám vị đạo sĩ lui về chỗ cũ.

Tiểu Quân hướng về phía Trương chân nhân, vuốt mũi hỏi :

- Đạo trưởng... Chuyện gì xảy ra mà các vị đạo huynh đây bức ép Ngân Đài cô nương.

- Tiểu Quân cứ hỏi vị cô nương này thì biết.

Tiểu Quân quay lại Ngân Đài.

Chàng chưa kịp hỏi thì hai gã đạo đồng thoát phi thân đến quì mọp dưới chân Trương Huyền Tổ :

- Lão tổ... Lập bang chủ bỏ đi rồi...

Trương Huyền Tổ cau mày :

- Bỏ đi? Lập bang chủ đang mang thương tích mà bỏ đi à?

- Dạ... sự thật như vậy... Lập bang chủ bỏ đi còn... còn...

- Còn gì nữa?

- Dạ... Lập bang chủ còn lấy toàn bộ thuốc trị thương của Võ Đang.

Ngân Đài bật cười khúc khích :

- Bây giờ thì đạo trưởng tin gã hay tin Ngân Đài. Lập Cư lấy hết thuốc trị thương của Võ Đang để chuẩn bị cho ngày mai đây. Y lấy thuốc để chẳng còn đặc được, khi Ngại Tử Đột Quyết lỡ có đánh Tiểu Quân trọng thương.

Nàng quay qua Tiểu Quân :

- Lập bang chủ muốn nguời chẳng còn đường nào giữ được cái mạng nhỏ.

Trương Huyền Tổ thẹn mặt, nhìn Ngân Đài :

- Bản đạo không ngờ Lập bang chủ là kẻ tiểu nhân, nên mới xúc phạm đến nữ hiệp... Mong nữ hiệp đừng để tâm.

- Nếu không có Tiểu Quân, bây giờ Ngân Đài đã biến thành xác chết rồi, nhưng tôi không trách đạo trưởng đâu. Tôi chỉ muốn hỏi một điều thôi.

Tiểu Quân nhìn nàng, mỉm miệng cười ruồi :

- Không để tâm là tốt rồi... Nàng cứ hỏi đi!

Thúy Ngân Đài tiến lên một bộ, nhìn Trương Huyền Tổ :

- Thái Cực kiếm pháp Bát Quái trận lợi hại như vậy, sao đạo trưởng không dùng để đối phó với Ngại Tử Đột Quyết?

Trương Huyền Tổ thờ dài một tiếng :

- Thái Cực kiếm pháp mặc dù lợi hại nhưng không thể dùng để đối phó với tử chiêu của Ngại Tử Đột Quyết.

- Tại sao vậy?

Tiểu Quân trả lời thay cho Trương Huyền Tổ :

- Xác chết đâu thể nào khởi động được trận pháp. Khi Thái Cực kiếm trận khởi động thì tám vị đạo huynh đây đã mất mạng bởi chiêu kiếm của Ngại Tử Đột Quyết rồi. Tử chiêu sát kiếm của Ngại tử nhanh hơn Thái Cực kiếm trận gấp bội lần. Cái nhanh và cái chuẩn làm ra chiêu tử kiếm, còn Thái Cực kiếm trận thì dụng đến cái động hư hư thực thực mà bức ép đối phương, dụng Thái Cực kiếm trận chủ yếu để bắt người mà thôi chứ không có phần sát kiếm giết người.

Trương Huyền Tổ nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân am tường căn cơ kiếm pháp của Võ Đang.
- Đạo trưởng quá lời... Tiểu Quân đâu thể so sánh với đạo trưởng được.

Tiểu Quân quay sang Ngân Đài :

- Ngân Đài... Tại hạ và cô nương đi tìm một chiếc quan tài chứ?

Ngân Đài chớp mắt, sừng sốt nhìn Tiểu Quân :

- Tìm áo quan chi vậy?
- Tại hạ phải chuẩn bị trước cho mình. Nếu không chuẩn bị, thì ngày mai áo quan đâu chôn thây tại hạ, chẳng lẽ đắp chiếu để phơi mình cho lũ kên kên đói.
- Tiểu Quân biết sẽ chết à?
- Không còn đường sống đâu.

Tiểu Quân quay lại Trương Huyền Tổ :

- Đạo trưởng... Tại hạ đã suy nghĩ kỹ rồi, chắc ngày mai khó giữ mạng trong cuộc đấu sinh tử đó. Tại hạ đi tìm áo quan cho mình đây.

Trương Huyền Tổ trang trọng hẳn lên :

- Tiểu Quân... Thật vậy sao?
- Cái gì là thật cái gì là giả?

Tiểu Quân xá Trương Huyền Tổ một xá :

- Kiểu từ... hẹn đạo trưởng đúng Ngọ ngày mai. Dù thế nào chẳng nữa, đạo trưởng cũng nhớ ướp xác Tiểu Quân bằng trầm nhé.

Tiểu Quân nhìn Ngân Đài :

- Chúng ta đi chứ?

Tiểu Quân vừa dậm bước, Vương Bình cản lại :

- Tiểu Quân...
- Vương tiền bối có chuyện gì?

Vương Bình xoa tay, nghiêm giọng hỏi :

- Tiểu Quân biết chắc ngày mai sẽ chết bởi từ chiêu sát kiếm của Ngại tử à?

Tiểu Quân gật đầu.

Vương Bình thở dài :

- Nếu Tiểu Quân xác định như vậy thì các hạ không thể rời khỏi Thiếu Lâm tự được.

Tiểu Quân bật cười khanh khách. Cất tròng cười đó Tiểu Quân nói :

- Ý của lão tiền bối là sợ Tiểu Quân chạy trốn sao?

Quân Tử Kiếm Vương Bình gật đầu :

- Ai mà không quý mạng của mình chứ.
- Thế đấy...

Tiểu Quân nhìn lại Trương Huyền Tổ :

- Đạo trưởng có cùng ý niệm như Vương Bình tiền bối không?

- Tiểu Quân muốn đi cũng đâu ai cản được, nhưng bản đạo đoán chắc Tiểu Quân không bao giờ bỏ cuộc phó hội ngày mai.

- Đa tạ đạo trưởng đã nghĩ tốt cho Tiểu Quân.

Tiểu Quân cười mỉm, nói với Quân Tử Kiếm Vương Bình :

- Tại hạ cốt chỉ đi tìm áo quan thôi, nhưng nếu Vương tiền bối sợ Tiểu Quân bỏ trốn thì nhờ người đi tìm dùm cho tại hạ. Được chứ?

- Chuyện đó để Vương lão phu lo cho Tiểu đại hiệp.

Tiểu Quân khoát tay :

- Ê... Tiểu Quân gần chết đến nơi rồi, không dám nhận hai chữ đại hiệp đâu.

Tiểu Quân nói với Thúy Ngân Đài :

- Có người lo áo quan cho tại hạ, giờ tại hạ thêm uống rượu, Ngân Đài cô nương thích đi cùng tại hạ không?

- Đi với Xảo Quỷ lúc nào Ngân Đài cũng thích.

- Thế thì chúng ta đi!

Tiểu Quân thông dong thả bước đi qua mặt Quân Tử Kiếm Vương Bình. Gã quay lại nhìn Vương Bình, vừa cười vừa nói :

- Lão tiền bối sợ Tiểu Quân bỏ trốn thì phải đi cùng với Tiểu Quân.

Vương Bình lưỡng lự :

- Lão phu chỉ nói ra sự thật mà thôi... Người...

- Lão tiền bối có thích đi uống rượu với tại hạ không?

Tiểu Quân vừa hỏi vừa thộp trảo vào hõn khẩu Vương Bình :

- Chúng ta cùng đi...

Không cho Vương Bình nói lời nào, Tiểu Quân kéo lão rồi cõ tặc Thiếu Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Kỳ ngộ trên Quỷ Đầu sơn

Trở lại trấn Uông Bí...

Hai gã biến thái ái nam ái nữ sau câu nói tự thị đó, liền ập thẳng tới cổ kiệu.

Bốn gã phu kiệu đại lực lập tức dàn thành hàng ngang, quát lớn :

- Hồn láo...

Cùng với tiếng quát nghiêm lạnh, cả bốn người đồng loạt nói kết nhau, đồng thời tổng thẳng về phía hai gã biến thái ái nam ái nữ bốn đạo chường kinh dị son đào hải.

Mặc cho khí kinh dừng mãnh đó bổ thẳng vào thân ảnh mình, hai gã ái nam ái nữ vẫn không hề nao núng. Chúng còn dựng bốn đôi trảo công trắng muốt vồ thẳng vào yết hầu bốn gã phu kiệu đại lực.

Ầm...

Bốn đạo khí kinh đánh thẳng vào thân ảnh hai gã ái nam ái nữ, nhưng trào công của hai gã đó cũng thộc được vào yết hầu đối phương.

Hai cái thân mỏng mảnh tựa những chiếc lá khô xoáy tròn trong cơn lốc hất ngược về phía sau non hai trượng. Cả hai nằm duỗi dài dưới đất bất động ngỡ chúng đã chết tốt rồi.

Bên đây, bốn gã phu kiệu đại lực đứng như trời trồng, cả bốn người đều bị bứt đứt yết hầu, máu xối xả tuôn ra một lúc xả mới đổ sụp xuống.

Một cảnh tượng thảm sát rừng rợn lần đầu tiên xảy ra ở trấn Ưông Bí mà bất cứ cư dân nào chứng kiến cũng hồn phi phách lạc. Không biết trong kiệu là ai, nhưng tuyệt nhiên vẫn không động tịnh gì.

Hai gã biến thái nằm một lúc, bất chợt ngồi dậy. Chúng vờn vai như muốn gần gần gần cốt, rồi nhìn nhau cười hề hề chẳng một chút biểu lộ gì là bị nội thương bởi chương kinh của bốn gã phu kiệu đại lực.

Hai gã đồng loạt phủ tay. Hành động của chúng tinh mắt mới nhận ra điều đặc dị.

Mặc dù chúng có hai thể xác nhưng hình như ý nghĩ và hành động chỉ của một người.

Nếu gã này chớp mắt phải, y rằng người kia chớp mắt phải, kể cả tay chân của họ cũng cùng một động tác trông lạ lùng vô cùng.

Cả hai đi đến trước chiếc kiệu.

Tiếng nữ nhân trong kiệu cất lên thánh thót như tiếng chim họa mi hót :

- Bốn nương không ngờ võ công của “Song tình” tăng tiến như vậy.

Song tình chớp mắt. Cả hai cùng nói :

- Thị nhận ra Song tình à?

- Sao bốn nương lại không nhận ra chứ.

Từ trong kiệu một bàn tay nhú ra, những ngón tay thon nhả và những chiếc móng cắt tỉa trau chuốt. Vừa nhìn thấy bàn tay ngọc đó, Song tình bất giác lùi lại :

- Y...

- Song tình nhận ra ta rồi chứ?

Chỉ với một bàn tay mà Song tình đã nhận ra người ngồi trong kiệu, mặc dù chúng chẳng hề thấy được chân diện mục. Chắc chắn trên bàn tay trắng muốt kia, có một đặc điểm gì rất dị biệt, thứ hai là Song tình đã từng biết qua người ngồi trong cỗ kiệu này.

Song tình bất giác quì mọp xuống đất, đập đầu ba cái :

- Nương nương tha tội... Nương nương tha tội!

- Đứng lên đi!

Bao nhiêu vẻ kiêu căng tự thị trên mặt Song tình bất giác biến mất, mà thay vào đó là vẻ khúm núm của những tên nô tài trong hậu cung.

Vị nương nương lại cất tiếng nói :

- Kiệu của bốn nương không còn ai khiêng nữa. Song tình có thể khiêng kiệu cho bốn nương nương chứ?

- Song tình xin được hầu hạ nương nương.

- Tốt lắm. Hãy khiêng kiệu cho ta đi tìm Tướng Phụ Tôn Từ.

- Song tình đã biết được Tướng Phụ đang ở đâu. Hiện tại lão đang có mặt tại Quý Đầu sơn.

- Ngươi có chắc như vậy không?

- Nô tài đã điều tra kỹ rồi.

- Mau đưa bốn nương đến đó!

Song tình chia làm hai, kẻ trước người sau ghé vai vào khiêng kiệu. Chiếc kiệu to lớn, trang hoàng lộng lẫy, vốn do bốn gã phu đại lực khiêng, nhưng Song tình nhắc lên rất nhẹ nhàng, tưởng chừng như trên vai chúng chỉ là khối bông gòn nhẹ tênh. Cả hai khiêng cỗ kiệu băng đi vun vút, tưởng chừng như trên vai họ chẳng có gì cả. Quý Đầu sơn cao vun vút, đường lên đỉnh dốc dựng đứng, thế mà chúng vẫn chẳng hề giảm cước tốc hay tỏ ra khó khăn, mệt

nhọc.

Chỉ trong khoảnh khắc, Song tình đã khiêng cỗ kiệu đến được đình Quý Đầu son.

Đồng Tiểu Linh thấy cỗ kiệu lướt về phía mình, liền phi thân ra cản lại :

- Các vị là ai... hãy dừng bước!

Song tình vẫn khiêng kiệu, nhưng hữu thủ đồng loạt dựng lên võ về phía Tiểu Linh một đạo kinh âm nhu dị hoặc vô cùng.

Bị Song tình tấn công đột ngột, Tiểu Linh tức giận chẳng thèm né tránh, dựng luôn ngọc thủ bỏ ngược một chưởng đón thẳng vào đạo kinh âm nhu của Song tình.

Àm..

Tiểu Linh lùi một bộ, mắt nảy đom đóm, phải nén lắm mới không phun ra ngoài một bùm máu.

Song tình khoát tay :

- Quý nữ tránh ra để chúng ta đưa nương nương gặp lão Tôn Từ.

Tiểu Linh nheo mày :

- Các người lên đây chủ yếu để gặp ngoại tổ Tiểu Linh à?

- Lão Tôn Từ ở đâu?

Tôn Từ từ trong nhà bước ra :

- Ai làm gì mà ồn ào thế?

Lão Tôn Từ sững sờ khi chạm nhãn vào chiếc kiệu và khuôn mặt ái nam, ái nữ của Song tình.

Lão ngoác Tiểu Linh :

- Tiểu Linh, lại đây!

Tiểu Linh quay trở lại đứng bên Tôn Từ. Nàng nói :

- Ngoại tổ... Họ khuấy động Quý Đầu son của chúng ta.

- Ày... Ngoại tổ biết... Nhưng con đừng có hỗn láo khi chưa biết người là ai.

Tiếng cười phát lên như ngọc pha lê từ trong kiệu dội ra.

Vừa nghe tiếng cười trong vạt đó, khuôn mặt của Tôn Từ thoát biến sắc. Lão lầm nhảm :

- Nương nương...

Tiểu Linh nhìn Tôn Từ :

- Ngoại tổ biết người này à?

Bàn tay ngọc lại nhú ra rồi từ từ vén chiếc rèm lên. Ngón giữa của bàn tay thon nhẽ đó có đeo một chiếc nhẫn óng ánh ngũ sắc trông vô cùng đẹp mắt.

- Tôn Từ nhận ra ta chứ?

Tôn Từ lùi lại :

- Lão phu nghĩ nương nương chẳng bao giờ tìm được lão phu, thế mà người vẫn tìm được đến đây.

- Bỏn nương đã tìm đến đây rồi, lão tính sao? Lão trao vật đó cho bỏn nương chứ.

Tôn Từ lưỡng lự :

- Nương nương vẫn nghĩ đến chiếc chìa khóa mở cửa bí cung à?

- Lão đã thấy bỏn nương lặn lội đi tìm lão, tất chỉ vì chìa khóa mở bí cung mà thôi.

Tôn Từ vuốt râu, thở dài rồi nói :

- Lão phu sẵn sàng trao chiếc chìa khóa đó cho nương nương, nhưng nương nương phải hứa với lão phu một điều.
- Lão nói đi!
- Nương nương cho Tiểu Linh rời khỏi đây.
- Chỉ bấy nhiêu đó thôi à?
- Lão phu chỉ xin bấy nhiêu thôi.
- Bỏn nương nương đồng ý.

Tiểu Linh nhìn Tôn Từ :

- Ngoại tổ... Thị là ai mà ngoại tổ lại tỏ ra cung kính như vậy?

Tôn Từ quay sang nhìn nàng :

- Tiểu Linh... Hãy nghe ngoại tổ nói, rồi nhớ mà hành sự. Con rời khỏi Quỷ Đầu sơn tìm bằng được Xảo Quỷ, báo cho y biết chìa khóa bí cung ngoại tổ đã trao cho Thánh Cô nương nương, bằng mọi giá y phải lấy cho được chiếc chìa khóa đó, không để Thánh Cô vào được bí cung. Bằng như để Thánh Cô vào được bí cung thì chỉ trong ba con trăng, Linh Địa Huyền Tôn sẽ lại tái xuất giang hồ, bá tánh sẽ không khỏi bị một phen máu đổ thịt rơi.

Tôn Từ nắm tay Tiểu Linh :

- Còn điều này nữa, ngoại tổ muốn nói với con. Thật ra chính ta đã thông báo cho sư huynh của con nơi ta ngụ ở đây. Ta cũng không phải là ngoại tổ ruột của con đâu mà chỉ muốn bảo vệ cho con và sư huynh con. Nếu con tìm được Đồng Mã Kỳ, ắt tìm được bí mật thân thể hệ trọng của con, chắc chắn có liên quan đến Kim Sa phái.

Tiểu Linh cau mày :

- Con ngờ ngoại tổ đang nói..

Tôn Từ mỉm cười :

- Linh nhi đừng lo cho lão. Hãy đi đi... Lão chúc con thượng lộ bình an.
- Để ngoại tổ ở lại đây một mình con không yên tâm.
- Võ công của con đâu sánh bằng ta, nhưng võ công của ta lại chẳng thể so bì với Thánh Cô nương nương. Con hiểu ý của ta chứ. Tiểu Quân sẽ giúp đỡ con... Ta tin như vậy.

Tôn Từ trừng mắt nhìn Tiểu Linh :

- Con không rời Quỷ Đầu sơn không được... Đây là cơ hội duy nhất bảo tồn mạng sống của con đó.

Tiểu Linh bặm môi. Nàng suy nghĩ một lúc, rồi mới lí nhí nói :

- Linh nhi nghe lời ngoại tổ!

Tôn Từ mỉm cười gật đầu :

- Linh nhi bảo trọng... Ngoại tổ tin vào con.

Tiểu Linh xá Tôn Từ một cái, rồi nhìn chiếc kiệu và Song tình như muốn thấu tóm dung mạo của những người đó lần cuối rồi mới quay lưng trở khinh công băng xuống Quỷ Đầu sơn.

Tôn Từ nhìn chiếc kiệu, từ từ tiến đến ba bộ đối mặt với chiếc rèm nhung che cửa kiệu. Lão đột ngột quì xuống :

- Lão nô vâng mệnh Thánh Cô nương nương!
- Tốt lắm... Hãy đi lấy chìa khóa bí cung cho bỏn nương.

Tôn Từ dập đầu xuống đất ba cái :

- Tuân lệnh nương nương!

Tôn Tử quay lưng trở khinh thuật hướng về phía hai chiếc hang mà Tiểu Quân và Tiểu Linh đã từng vào. Lão chỉ mất khoảng thời gian uống xong tuần trà thì quay trở ra.

Trên tay Tôn Tử là chiếc trát vàng. Lão đến bên cổ kiệu, kính cẩn dâng bằng hai tay :

- Đây là chìa khóa bí cung... Nương nương thụ nhận.

Bàn tay ngọc lại nhú ra đón lấy chiếc trát có chiếc chìa khóa mở bí cung.

- Tốt lắm... kể từ bây giờ lão lúc nào cũng phải ở bên cạnh bốn nương.

- Lão phu sẽ phục vụ nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Cái chết của sát kiếm

Thiếu Lâm tự...

Đúng giờ ngo, mặt trời đã đứng bóng phả cái nắng gay gắt xuống “Nghiêm võ đường”. Thật ra Nghiêm võ đường chỉ là cái sân rộng độ nửa mẫu, lót đá hoa cương. Trên sân có nhiều chỗ lõm xuống, do trước đây những võ sư Thiếu Lâm luyện tập võ công hàng ngày.

Quần hào đứng vây quanh, không để tâm đến cái nắng nóng gay gắt, mặc cho sức nóng thiêu đốt họ. Thậm chí những vị Chương môn quên bẵng cả việc lau những giọt mồ hôi đọng trên trán. Ai cũng chú nhãn vào gã kiếm thủ ngồi ngay trên một gờ đá, đó là Ngại Tử Đột Quyết.

Hôm nay vẻ mặt của Ngại Tử Đột Quyết trang trọng khác hẳn. Y ngồi bất động như một pho tượng, hai tay đặt lên thanh Huyết kiếm để trước mặt, mặc nhiên cho ánh nắng nóng thiêu đốt, nhưng nếu tinh mắt mới thấy gã chẳng hề đổ một giọt mồ hôi. Ngại Tử Đột Quyết ngồi kiết đả còn hơn cả những bậc cao tăng tham thiền nhập định. Ý niệm trong đầu gã giờ đây đều tập trung vào kiếm đạo. Thần thức của y chỉ tập trung vào kiếm đạo, nên đâu cảm nhận được cái nóng gay gắt của giờ ngo, và thân của y vô hình trung trở nên vô cảm tợ một thanh kiếm sống.

Quần hào thỉnh thoảng lại thở dài một tiếng, và ngược mắt nhìn vàng dương quang tợ quả cầu lửa khổng lồ. Chỉ còn khoảnh khắc nữa thôi, cây nọc sẽ đứng bóng báo hiệu chính ngo đã đến cũng là lúc cuộc giao đấu quyết tử giữa Tiểu Quân và Ngại Tử Đột Quyết, thế mà Tiểu Quân vẫn bất vô âm tích cùng với Vương Bình và Thúy Ngân Đài.

Trương Huyền Tổ nhìn sang Nhất Phàm đại sư. Hai vị cao nhân của võ lâm cùng một ý nghĩ :

- “Có lẽ Xảo Quỷ Tiểu Quân không đến... Nếu Tiểu Quân không đến thì hai người phải thế mạng cho gã.”

Nhất Phàm đại sư lìm đim, tay lần chuỗi hạt, miệng lẩm nhẩm cầu kinh.

Trương Huyền Tổ truyền âm nhập mật nói với đại sư :

- Tăng huynh... Nếu như Tiểu Quân không đến, bản đạo đành phải thay mặt quần hào tiếp chiêu Ngại Tử Đột Quyết.

Nhất Phàm đại sư truyền âm nhập mật đáp lại :

- A di đà Phật... Nếu như Xảo Quỷ không đến, đạo huynh hãy để cho lão tăng này tiếp chiêu Ngại Tử trước. Dù sao lão nạp đã được quần hùng tin cậy giao cho trọng trách rồi.

Trương Huyền Tổ thở dài một tiếng :

- Bản đạo không ngờ Tiểu Quân lại có thể bỏ đi như vậy.

- Lão nạp không trách Tiểu Quân, chỉ buồn một điều, võ lâm Trung Nguyên chẳng có mấy anh tài, chỉ duy có mình Xảo Quỷ thế mà Xảo Quỷ Tiểu Quân cũng chịu bỏ tay bởi một chiêu kiếm của Kim cung.

- Rồi đây sẽ ra sao?

Hai người đối đáp đến đây thì Ngại Tử Đột Quyết từ từ mở mắt. Gã đảo nhãn nhìn khắp qua mọi người, rồi từ từ đứng lên cũng vừa lúc cây mọc rọi

bóng tròn đúng ngo.

Ngai Tử Đột Quyết hướng mắt về phía Nhất Phàm đại sư :

- Tiểu Quân đâu?

Nhất Phàm đại sư toan cất tiếng đáp lời thì quần hào đứng dạt qua hai bên. Tiểu Quân chân nam đá chân xiêu, cặp kè Quân Tử Kiếm Vương Bình bước vào Nghiêm vô đường.

Tiểu Quân vỗ vào lưng Vương Bình. Vương Bình như bị thịt nhào ngồi bệt ngay dưới chân Tiểu Quân.

Tiểu Quân chùi mép :

- Thích quá... Thích quá, lão Vương này đã uống với tiểu gia trên năm mươi cân rượu, khiến lão mới ngã ngựa như thế này.

Trương Huyền Tổ thờ dài. Lão truyền âm nhập mật nói với Nhất Phàm đại sư :

- Xảo Quỷ Tiểu Quân say khướt như thế này mà tỷ đầu sinh tử với Đột Quyết chỉ có nước tán mạng mà thôi.

- Dù y chết nhưng giữ được chữ tín. Lão nạp càng khâm phục Tiểu Quân hơn.

Trong khi đó Tiểu Quân đi ngã nghiêng đến đứng đối mặt với Ngai Tử Đột Quyết múa hai tay như con rối.

Ngai Tử Đột Quyết cau mày nhìn Tiểu Quân :

- Ngươi say khướt như vậy làm sao đỡ được từ chiêu của Ngai mỗ chứ?

Tiểu Quân ủa một tiếng, rồi hóm hỉnh nói :

- Nếu tiểu gia đỡ không được thì cái mạng sẽ đi tong. Hic... Hic... Nếu Ngai Tử Đột Quyết giết được tiểu gia thì các hạ sẽ làm thiên hạ đệ nhất cao thủ vô lâm... hi hi..

Tiểu Quân nhìn cây mộc :

- Đứng ngo rồi... Đứng ngo rồi... Ngai tử các hạ ra tay lẹ lẹ đấy nhé, để tiểu gia còn kịp về châu Diêm chúa dự bữa cơm trưa.

Tiểu Quân nói xong, nghiêng đầu nhìn Ngai Tử Đột Quyết.

Ngai Tử lắc đầu :

- Ngai mỗ không ngờ Xảo Quỷ Tiểu Quân mà vô lâm Trung Nguyên tán dương chỉ là một gã say rượu bết nhè chỉ biết chờ chết thôi. Nếu Ngai mỗ nói ra chuyện này chắc chắn cả Kim cung sẽ thất vọng vô cùng.

Tiểu Quân khoát tay :

- Nếu Kim cung của Ngai các hạ cảm thấy thất vọng thì cứ việc đóng cửa. Một trăm năm sau, tiểu gia sẽ luyện thành kim cương bất hoại, rồi tìm đến các vị đầu cũng không muộn.

- Ngai mỗ nhận sứ mạng thì phải thực thi sứ mạng

Tiểu Quân ủa lớn một tiếng nữa rồi nghiêm giọng nói :

- Ngai các hạ chắc giết được ta không?

- Nếu Ngai mỗ không chém ngươi làm hai thê không đứng trong trời đất nữa.

- Chắc vậy à... Thế trước khi Tiểu Quân chết... Các hạ có thể phân giải cho tiểu gia một điều không?

- Chỉ khi nào ngươi sống Ngai mỗ sẽ nói.

- Thế cũng được... Tiểu gia sẽ ráng sống. Ồi chào ời, chết cũng khó, sống cũng khó.

Tiểu Quân nheo một mắt nói :

- Chúng ta bắt đầu vào cuộc chứ?

Ngai Tử Đột Quyết gật đầu :

- Vũ khí của ngươi hôm nay tất không phải là nén nhang như hôm qua chứ?

Tiểu Quân gật đầu :

- Tất nhiên rồi... Ngai các hạ dùng Huyết kiếm mà Tiểu Quân dùng nhang thì coi sao được.

Tiểu Quân vừa nói vừa lấy ngọn trùy thủ “Quang Minh” giắt bên hông chìa đến trước :

- Vũ khí của Tiểu Quân đây, nó có tên là trùy thủ “Quang Minh”, sắc bén vô cùng, chém sắt như chém bùn nhưng khôn nổi tại hạ chưa bao giờ dùng nó chém sắt để thử qua, mà chỉ dùng để cắt thịt thôi.

Ngai Tử cau mày :

- Vũ khí của ngươi ngắn hơn trường kiếm của ta, không sợ mất thể thượng phong à?

Bất cứ ai luyện kiếm đều thấy điều bất lợi của Tiểu Quân. Chỉ với ngọn trùy thủ “Quang Minh”, rõ ràng so sánh với thanh Huyết kiếm của Ngai Tử, Tiểu Quân chẳng có cơ may nào có thể chạm vào chéo y của đối phương chứ đừng nói đến chuyện lấy mạng Ngai tử đột quyết.

Xem ra tình hình trước mặt, Tiểu quân chỉ làm trò cười cho Ngai Tử Đột Quyết mà thôi.

Tiểu Quân nhún vai nhìn Ngai Tử Đột Quyết nói :

- Đúng như các hạ nói, nếu vũ khí của tại hạ đem so tài với Huyết kiếm thì rõ là khó mà bì kịp, nhưng nếu đem Huyết kiếm và trùy thủ “Quang Minh” đi cắt thịt thì sự tiện lợi phải thuộc về tại hạ rồi.

- Vũ khí của Ngai tử không phải để cắt thịt.

- Tiểu Quân chỉ thí dụ thôi.

- Ngươi say rồi nói càn.

- Người tỉnh không trách kẻ say bao giờ.

Ngai Tử Đột Quyết nghe Tiểu Quân nói, mặt đã thẹn đỏ. Y gằn giọng nói :

- Ngươi đã sẵn sàng rồi chứ?

Tiểu Quân gật đầu. Hai tay nắm đuôi dao trùy thủ Quang Minh đặt trước chân tâm, thân thể cứ lắc lư qua lại, xem chừng có thể đổ xuống bất cứ lúc nào, miệng thì thỉnh thoảng lại hích một tiếng trông thật nực cười.

Quần hào thấy Tiểu Quân trong tình trạng như vậy, ai nấy cũng đều lắc đầu ngán ngẩm.

Ngai Tử Đột Quyết đặt tay vào chuôi Huyết kiếm. Ánh chớp đỏ sẽ nhoáng lên, đồng nghĩa với cái mạng của Tiểu Quân về hội diện với Diêm vương.

Nhất Phàm đại sư thấy Tiểu Quân như vậy cảm lòng không đành, buột miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Phật tổ cứu độ chúng sinh!

Thúy Ngân Đài bất thần xuất hiện, cùng với bốn gã đạo tỳ khiêng vào một cỗ áo quan, chạm trở rỗng phụng.

Nàng khoát tay :

- Khoan... Khoan...

Ngai Tử Đột Quyết nheo mày.

Thúy Ngân Đài nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Ngươi chịu chiếc áo quan này chứ?

Tiểu Quân gật đầu :

- Đẹp lắm... Tốt lắm!

Thúy Ngân Đài ra hiệu cho bốn gã đạo tỳ lui trở ra sau khi đặt cỗ áo quan lộng lẫy sau lưng Tiểu Quân.

Tiểu Quân thân nhiên dựa lưng vào cỗ quan tài đó, miệng tùm tùm cười :

- Thịnh Ngại kiểm thủ ra chiêu lấy mạng tiểu gia!

Ngại Từ Đột Quyết lạnh lùng nhìn Tiểu Quân nói :

- Không ngờ Xảo Quỷ Tiểu Quân cũng chuẩn bị chu đáo đấy. Ngay cả cái chết của ngươi... ngươi cũng chuẩn bị sẵn.

- Tiểu Quân vốn có tính cẩn thận... Rất cẩn thận... Nếu Tiểu Quân không chết xin bán lại cho Ngại các hạ.

- Ta sẵn lòng mua cổ áo quan của ngươi bằng thanh Huyết kiếm này.

- Thế thì tốt quá... Tốt quá!

- Ngươi đã sẵn sàng nhận tử chiêu của Ngại rồi chứ?

Tiểu Quân gật đầu :

- Bữa cơm Diêm vương đã dọn ra rồi... Đang chờ...

- Chờ ngươi...

Cùng với tiếng nói lạnh như băng hàn đó, ánh huyết quang chớp lên. Khí huyết kiếm thoát ra khỏi vỏ, thì đến ngay cả cái nắng thiêu cháy của mặt trời cũng bị nhuộm đỏ.

Không một âm thanh va chạm nào phóng ra, ngoài một tiếng kêu khô khốc rất nhỏ.

Cách...

Tất cả mọi người đều ngỡ Tiểu Quân đã bị chẻ làm hai. Hoặc chiếc thủ cấp cũng chẳng còn dính trên cổ sau tử chiêu sát kiếm của Ngại Từ Đột Quyết.

Ngại Từ Đột Quyết trụ thân đứng nhìn Tiểu Quân không chớp mắt. Ánh mắt của gã vừa ngạc nhiên, vừa lạ lẫn đến cùng cực.

Trong khi đó Tiểu Quân vẫn bình chân thản nhiên đứng dựa lưng vào cổ áo quan, hai tay vẫn nắm cứng chuôi ngọn trùy thủ Quang Minh.

Quần hào chờ đợi Tiểu Quân đổ xuống đất, đầu trường im phăng phắc ngỡ như không khí đã cô đặc lại.

Ngại Từ Đột Quyết thở hắt ra :

- Ngươi đúng là Xảo Quỷ...

Mọi người chưa hiểu ý câu nói của Ngại Từ Đột Quyết, thì đã thấy y trở thành Huyết kiếm đâm ngược vào yết hầu gã.

Phụt..

Tiểu Quân thét lớn :

- Ê... dừng.. Tiểu Quân chưa hỏi ngươi.. Tiểu Quân chưa hỏi ngươi điều cần hỏi.

Nhưng tất cả đều đã muộn quá rồi. Chuôi Huyết kiếm run lên bần bật, cùng với vòi máu xối ra nhiều dài theo từng bước chân của Ngại Từ Đột Quyết.

Gã cố gắng tiến tới năm bộ, đối mặt với Tiểu Quân :

- Ngươi đã nắm được yếu lĩnh kiếm đạo của Ngại rồi. Hừ, cổ áo quan này ngươi mua sẵn cho ta.

Ngại Từ thộp đôi tay vấy máu vào nắp áo quan, khụy chân, từ từ gục xuống.

Đến lúc này quần hào mới ngỡ ngàng nhưng chẳng một ai biết Tiểu Quân thắng bằng cách nào, duy nhất chỉ có Ngại Từ Đột Quyết là biết, nhưng hắn đã vội chối bỏ cuộc đời để đưa hồn về châu Diêm chúa.

Nhất Phàm đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Kẻ ác đã chết, xin Phật tổ cứu độ sinh linh.

Trương Huyền Tổ vuốt ngọn phát trần :

- Các vị Chưởng môn và các vị anh hùng hào kiệt, trận đấu hôm nay vì chính khí võ lâm đã kết thúc, phần thắng thuộc về Tiểu đại hiệp.

Sau lời tuyên bố của Trương Huyền Tổ mọi người đồng loạt reo lên :

- Chúng ta đã thắng... Tiểu Quân đã thắng... Tiểu Quân đã thắng.

Không khí Thiếu Lâm tự rộn rịp hẳn lên, ai nấy đều mang một tâm trạng phấn khích vô cùng, vì vừa mới vượt qua một sát kiếp treo trên đỉnh đầu.

Tất cả mọi người thỏa thích bao nhiêu thì Tiểu Quân càng ủ dột bấy nhiêu.

Nhất Phàm đại sư tiến đến đối mặt với Tiểu Quân :

- Thiếu hiệp... Đại nạn hôm nay của võ lâm nếu không có thiếu hiệp thanh toán không biết sẽ như thế nào. Lão tăng thay mặt quần hào võ lâm chính khí tạ thiếu hiệp.

Tiểu Quân thở ra :

- Đại sư hãy cho người mai táng Ngại Tử Đột Quyết rồi chúng ta đàm đạo.

Nhất Phàm đại sư gật đầu.

Thiếu Lâm tự sau cuộc đấu sinh tử đã trở lại chốn tịnh cư yên tĩnh vốn là bộ mặt của tòa cổ tự này. Quần hào đã rời Thiếu Lâm để trở về sau khi Tiểu Quân thắng được cuộc đấu sinh tử.

Trong cảnh tịch mịch, yên ắng đó, Tiểu Quân, Nhất Phàm đại sư và Trương Huyền Tổ cùng Thúc Ngân Đài quay quần dưới hậu liêu.

Nhất Phàm đại sư hỏi :

- Thiếu hiệp thắng Ngại Tử Đột Quyết bằng chiêu thức gì?

Tiểu Quân thở ra :

- Văn bối đoán mà thôi. Yếu lĩnh kiếm thuật của Ngại Tử Đột Quyết nhờ vào cái nhanh và cái chuẩn kết hợp với sự tàn độc. Đại sư nhớ hôm trước văn bối đã đấu với Ngại Tử Đột Quyết bằng nén nhang?

- Ý của thiếu hiệp muốn xem đường kiếm của Ngại tử.

Tiểu Quân gật đầu :

- Đúng vậy.

- Thiếu hiệp thật là thông minh mới nghĩ ra điều đó.

- Đại sư quá khen... Tiểu Quân thắng được Ngại Tử Đột Quyết nhưng sát kiếm của võ lâm vẫn lơ lửng trên đỉnh đầu.

Trương Huyền Tổ chân nhân nói :

- Ý Tiểu Quân sợ cao thủ Kim cung mở trận huyết tẩy võ lâm?

- Văn bối sợ như vậy. Cuộc tỷ đấu hôm nay nhất định sẽ đến tại Kim cung, và cao thủ Kim cung sẽ chinh lý yếu lĩnh kiếm thuật. Nếu có đối đầu lần thứ hai, nhất định văn bối không còn cơ hội khảo sát kiếm chiêu của họ.

- Nếu không khảo sát được kiếm chiêu của cao thủ Kim cung, Tiểu Quân khó lòng thủ thắng.

- Ngại Tử Đột Quyết chết cũng vì lý do đó. Đại sư có nhớ không, khi Ngại Tử Đột Quyết tự sát vẫn gượng nói, văn bối là Xảo Quỷ...

Thúc Ngân Đài nhìn Nhất Phàm đại sư :

- Ngại Tử Đột Quyết đã phát hiện ra trò ma mãnh của Tiểu Quân.

Tiểu Quân bóp hai bàn tay kêu căng các, nhìn Trương Huyền Tổ nói :

- Mặc dù văn bối thắng Ngại Tử Đột Quyết quang minh chính đại, nhưng trong cái chính đại đó vẫn có quỷ chước mưu ma. Nếu không có cuộc đấu bằng nén nhang trước đó, e rằng văn bối cùng chết chung với Ngại kiếm thủ rồi.

- A di đà Phật... Chỉ một Ngại Tử Đột Quyết thôi mà giang hồ dậy sóng, nếu như Kim cung phát động huyết tẩy giang hồ thì sự tình còn như thế nào nữa? Tiểu Quân có cách chi cứu văn võ lâm Trung Nguyên không?

Tiểu Quân gãi đầu :

- Văn bối chưa có cách chi, nhưng lúc này nếu có Tử Kiếm Thường Nhẫn cùng chia sẻ trách nhiệm thì có thể làm được việc gì đó.

Ngân Đài nhìn Tiểu Quân :

- Ngân Đài nghĩ Thường Nhân không chia sẻ trọng trách với Tiểu Quân đâu. Huống chi hiện tại y cũng đã trở thành một phế nhân rồi.
- Mặt dù Thường Nhân là phế nhân, nhưng y vẫn là một tay kiếm vô địch. Nếu không có thanh Huyết kiếm của Thường Nhân, Ngại Từ Đột Quyết chưa hẳn lợi hại như vậy.

Tiểu Quân lại vuốt mũi, có lẽ động tác đó đã trở thành thói quen cố hữu mỗi khi y suy nghĩ.

Tiểu Quân nói :

- Thường Nhân là một kiếm thủ tạo ra kiếm.

Tiểu Quân dời nhãn quang chiếu vào thanh Huyết kiếm gắn trên vách :

- Thanh kiếm kia là một minh chứng. Chính thanh Huyết kiếm đã tạo ra tử chiều. Nhưng vẫn bởi Ngại Từ Đột Quyết sẽ không bao giờ cộng tác với chúng ta. Hẳn chấp nhận trao một cánh tay cầm kiếm cho Kim cung, ắt không bao giờ phản bội lại chủ nhân của y.

Nhất Phàm đại sư nhìn Tiểu Quân :

- Thiếu hiệp biết chủ nhân Kim cung là ai không?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Vẫn bởi không biết, nhưng qua những nhân vật như Tử Kiếm Thường Nhân, Ngại Từ Đột Quyết thì có thể khẳng định Kim cung chủ nhân là một nữ nhân có quyền lực.
- Kim cung ở đâu?
- Chính Tiểu Quân cũng đang thắc mắc.

Thúy Ngân Đài chú nhãn vào Tiểu Quân :

- Trong giang hồ ngoài Kim Sa phái ra, còn phái nào khởi đầu bằng chữ Kim không?

Tiểu Quân nheo mày :

- Cô nương nghĩ Kim cung nằm trong Kim Sa phái?
- Tiểu Quân không nhớ cái chết của Đỗ Hạo Thiên à?

Tiểu Quân nhip tay xuống bàn :

- Đỗ Hạo Thiên chết bởi Đan sa... Một chất độc đặc dị của Kim Sa phái.. Có thể lắm... Nhưng sao Kim Sa phái lại hạ tử Đỗ Hạo Thiên bằng Đan sa?

Tiểu Quân vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa hậu liêu.

Nhất Phàm đại sư nhìn ra cửa :

- Ai đó...
- Bẩm Phương trượng... Đệ tử là Tuệ Quả.

Cửa hậu liêu dịch mở :

- Thừa sư phụ, có vị cô nương cần gặp Tiểu Quân đại hiệp ạ!

Tiểu Quân nhìn Tuệ Quả :

- Tại hạ không hẹn ai vào lúc này. Đại sư có thể cho tại hạ biết vị cô nương đó tên gì?
- Vị cô nương đó tên là Đồng Tiểu Linh.
- Tiểu Linh...

Tiểu Quân gãi đầu.

Ngân Đài nhìn Tiểu Quân mỉm cười :

- Oan gia lại đến tìm Tiểu Quân rồi.

Tuệ Quả nhìn Tiểu Quân nói :

- Vị Đồng cô nương nói cần gặp Tiểu Quân thiếu hiệp có chuyện hệ trọng liên quan đến vận mạng võ lâm.

- Nàng nói như vậy à. Đại sư có thể mời nàng vào đây.

Tuệ Quả nhìn qua Nhất Phàm đại sư chờ ý kiến.

Nhất Phàm đại sư gật đầu :

- Cho mời vị Đồng cô nương đó vào đây!

- Tuân lệnh Phụng thượng!

Tuệ Quả lui trở ra.

Một lúc sau, Tiểu Linh xuất hiện. Vừa gặp Tiểu Quân, Tiểu Linh mừng rỡ vô cùng.

Nàng quên cả vái chào hai vị cao tăng và đạo trưởng.

Tiểu Quân đến trước mặt Tiểu Quân, nói luôn :

- Tiểu Quân đại ca... Ngoại tổ đã bị người bức ép giao chìa khóa bí cung...

Tiểu Quân cau mày cắt ngang lời nàng :

- Bí cung nào?

Tiểu Linh giờ mới bình tâm. Nàng thuật lại tất cả mọi chuyện cho Tiểu Quân và mọi người cùng nghe. Tiểu Linh kể xong, Nhất Phàm đại sư đã căng thẳng vô cùng. Đại sư hỏi nàng :

- A di đà Phật.. Tôn Tử tiên sinh nói chìa khóa đó mở bí cung giải thoát cho Linh Địa Huyền Tôn à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Ngoại tổ tiểu nữ nói như vậy đó... Vì người còn khuyến cáo tiểu nữ phải thông báo với Tiểu Quân để tìm mọi cách đoạt lại chiếc chìa khóa đó không để Linh Địa Huyền Tôn tái xuất giang hồ.

- A di đà Phật... Tôn Tử tiên sinh vì chính đạo võ lâm... Thiện tai... Thiện tai!

Nhất Phàm đại sư trang nghiêm thở ra một tiếng :

- Lão nạp giờ có thể đoán ra mọi chuyện rồi.

Nhất Phàm đại sư lắc đầu, rồi nói :

- Linh Địa Huyền Tôn tái xuất giang hồ, nhất định máu chảy thịt rơi không sao đếm hết.

Nhất Phàm đại sư nhìn sang Trương Huyền Tổ :

- Đạo huynh... Thời hạn vận của võ lâm đã đến.

Tiểu Quân khoát tay :

- Sao đại sư lại bi quan như vậy?

- Tiểu Quân đại hiệp, nói ra chỉ khiến Tiểu Quân lo lắng mà thôi.

- Văn bối đang rất muốn nghe.

- Cách đây hai mươi năm, trong giang hồ có một vị pháp tướng võ công xuất thần nhập hóa xuất hiện đi tìm thuốc trường sinh bất lão.

- Người đó chính là Linh Địa Huyền Tôn?

- Đúng như vậy... Linh Địa Huyền Tôn pháp tướng rong ruổi từ Nam chí Bắc cốt tìm cho được thần dược trường sinh bất lão, và đã lập ra phái Kim Sa.

Linh Địa Huyền Tôn vô hình chung luyện phải ma công của Âu Dương Đình, nên mở trợn sát kiếm vô tiền khoáng hậu. Ma công của Linh Địa Huyền Tôn rất là lợi hại, một khi hạ tử người nào, ăn thịt luôn người đó mà tiếp thu chân nguyên, tăng tiến công lực. Hai mươi năm trước đây ngay cả Đại phương trượng cũng bị y ăn thịt, bấy nhiêu đó thiếu hiệp đủ biết rồi.

- Ma công đó kinh khủng và gớm ghiếc như vậy à?

Nhất Phàm đại sư thờ dài :

- Lôi Âm ma công có thể nói là một môn võ công cực kỳ tàn nhẫn và lợi hại không có thứ công phu nào sánh bằng.

Tiểu Quân nheo mày :

- Có thể...

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân đang nghĩ gì?

- Tất cả những chiêu tử kiếm có thể do Linh Địa Huyền Tôn sáng tác từ Lôi Âm ma công, nên chiêu kiếm mới tàn nhẫn và khủng bố như vậy.

Tiểu Quân đứng bật lên :

- Kim cung có thể là bí cung..

Tiểu Quân nhìn Nhất Phàm đại sư :

- Đại sư kể tiếp cho Tiểu Quân nghe đi!

Nhất Phàm đại sư tay lần chuỗi tràng hạt, thở ra nói :

- Võ công của Linh Địa Huyền Tôn lợi hại như vậy nên giang hồ đâu còn ai cản tay cản chân lão được nữa. Trong lúc vận kiếp võ lâm như dầu sôi lửa bỏng thì đại sư Tuệ Thông cùng các vị cao tăng La Hán quyết định dẫn dụ lão ma vào một tòa bí cung tọa lạc trên Thất sơn. Tất cả mọi người đều chết, nhưng lão ma cũng bị giam cầm trong bí cung đó.

Nhất Phàm đại sư lim dim như muốn hồi tưởng lại quá khứ :

- Hai mươi năm thấm thoát trôi qua nhanh quá, mặc dù Linh Địa Huyền Tôn bị giam trong bí cung nhưng vẫn không bị chết đói, chết khát đó là chuyện lạ. Cũng từ đó vùng bí cung trở thành thánh địa, không một ai được lui tới, bởi muốn đến thánh địa phải qua một hẻm vực hiểm trở, chắn ngang bằng cánh cửa đá. Canh gác bí cung còn có Tứ đại hộ pháp Võ Đang phái.

Trương Huyền Tổ nhìn Nhất Phàm đại sư :

- Vậy bốn vị sư huynh của bản đạo đột nhiên rời Võ Đang là đến bí cung đó à?

Nhất Phàm đại sư gật đầu :

- Để tránh cặp mắt tò mò của người ngoài giang hồ, bí cung đó ngoài Thiếu Lâm và Võ Đang thay nhau canh gác tuyệt nhiên không giao cho người ngoài.

Nhất Phàm đại sư bấm độn :

- Tứ đại hộ pháp tướng Võ Đang đã gác bí cung đến nay chắc ngoài mười năm rồi.

Tiểu Quân xoa hai bàn tay :

- Ngoài Tứ vị pháp tướng Võ Đang phái, còn ai đến thánh địa nữa không?

Nhất Phàm đại sư lắc đầu :

- Không một ai được đến thánh địa nếu như không có lệnh triệu hồi của Tứ vị pháp tướng.

- Lệnh triệu hồi bằng gì?

Trương Huyền Tổ thay Nhất Phàm đại sư trả lời Tiểu Quân :

- Khi ra đi bốn vị sư huynh của bản đạo có đem theo đôi linh điều, nhưng suốt từ đó đến nay chẳng hề thấy linh điều mang thư gì về cho bốn phái.

Tiểu Quân nghiêm mặt :

- Đại sư... Đạo trưởng... Có chuyện xảy ra tại bí cung rồi. Không thể chần chờ được đâu, chúng ta dù muốn hay không cũng phải đến bí cung.

- A di đà Phật... Tiểu Quân tính như vậy rất đúng, không thể để cho Linh Địa Huyền Tôn thoát khỏi bí cung tái xuất giang hồ gieo rắc sát kiếp cho bá tánh.

Nhất Phàm đại sư quay qua Trương Huyền Tổ chân nhân :

- Đạo huynh, ngay ngày mai lão nạp sẽ hiệu triệu quần hào lên đường đến thánh địa bí cung.

Nhất Phàm đại sư quay lại Đồng Tiểu Linh :

- Nếu không có cô nương đến báo tin, e rằng mọi việc đều chậm trễ, tai họa sẽ không lường hết được.

- Tiểu nữ chỉ thực thi sứ mạng mà Tôn Tử tiền bối giao phó thôi.

Nàng nhìn trộm Tiểu Quân :

- Gặp được Tiểu đại ca... Tiểu Linh đã mãn nguyện rồi.

Thúy Ngân Đài liếc xéo nàng, miệng tủm tỉm cười.

Ngân Đài toan cất tiếng nói thì thỉnh thoảng có tiếng linh điều kêu ngoài hậu liêu.

Trương Huyền Tổ khẩn trương hẳn lên :

- Linh cảm!

Trương Huyền Tổ ra ngoài đầu tiên, theo sau là Nhất Phàm đại sư, Tiểu Quân, Thúy Ngân Đài và Đồng Tiểu Linh.

Trong đêm tối, bộ lông vũ của linh cảm vẫn óng ánh màu ngũ sắc.

Trương Huyền Tổ chớp thấy dưới chân linh cảm có ống tre, đứng là ống tre dùng để đưa tín thư của Võ Đang phái.

Trương Huyền Tổ mừng quá kêu lên :

- Tín thư của Tứ đại sư huynh bản đạo.

Trương Huyền Tổ bắt tay lên miệng huýt sáo ba tiếng.

Con Linh cảm vừa nghe tiếng huýt sáo, rúc lên những tiếng kêu rồi vỗ cánh bay vút về phía Trương Huyền Tổ.

Linh cảm toan rũ cánh, hạ chân xuống vai Trương Huyền Tổ, Tiểu Quân bất thần dụng “Đàn Chi thần công” phóng ra một đạo chỉ kinh công thẳng vào đôi cánh chim.

Rét...

Linh cảm chúi đầu chúc đất. Nó gãy gập rồi nằm im bất động.

Trương Huyền Tổ quay ngoắt qua Tiểu Quân :

- Sao..

Tiểu Quân chỉ Linh cảm :

- Ngay cả lúc chim chết rồi nếu đạo trưởng dụng tới thân chim cũng tán mạng.

Tiểu Quân vừa nói hết lời thì Vô Ảnh Chi Độc Tây Môn Báu xuất hiện :

- Tiểu Quân nói đúng đó.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Lụy tình biến nhân

Mùi xạ hương thơm ngào ngạt xộc vào khứu giác của Thất Thất trong khi thần trí nàng vẫn còn mụ mẫm. Chỉ ngửi mùi thơm xạ hương đó thôi Thất Thất cũng thừa biết mình đang ở trong một gian phòng của nữ nhân, mà nữ nhân này nhất định phải là bậc cung trang thiên kiều. Thất Thất hé mắt.

Đập ngay vào nhãn quang của nàng là một khung cảnh trang hoàng lộng lẫy có một không hai trong giang hồ. Ngay giữa thư phòng treo hai chiếc lồng đèn kéo quân. Ngọn nến sáng tỏ rọi vào những hình nhân đang di chuyển, nhưng khi thu nhãn của Thất Thất vừa chạm vào hai chiếc đèn kéo quân đó, nàng vội nhắm mắt lại.

Nếu trên cõi đời này có những cảnh trần tục, dâm loạn nào ô uế nhất, thì đều có hình nhân in trên vách vải lụa trắng.

Thất Thất dòm tầm nhìn qua khung cửa sổ hắt ánh trăng nhòn nhọt. Nàng giật thót mình khi thấy vóc dáng một nữ nhân vận bạch y mỏng tanh đứng ngay khuôn cửa. Nữ nhân đó như muốn tắm mình trong ánh trăng, hay để cho ánh trăng huyền ảo tô điểm vóc dáng vốn đã có những đường cong không một giai nhân nào trên giang hồ sánh bằng.

Thất Thất nhòe dấy.

Nàng khẽ gọi :

- Cô nương...

Nữ nhân chẳng hề quay đầu nhìn lại.

Thất Thất gọi tiếp :

- Cô nương...

Nữ nhân buông lời lạnh lùng :

- Đừng gọi ta là cô nương.

Thất Thất thoáng tỏ ra sững sờ. Nàng nghĩ thầm :

- “À là nhi nữ như mình, thế mà không cho mình gọi bằng cô nương thì biết gọi bằng cái gì bây giờ?”

Nữ nhân bạch y vẫn lơ đãng nhìn vầng trăng sáng tỏ trên trời cao.

- Ta không thích ai gọi ta bằng hai chữ cô nương.

- Thế Thất Thất phải gọi cô bằng gì?

- Trời sinh ta ra là nữ nhân, nhưng ta lại muốn là nam nhân. Hay nói trắng ra, ta muốn cãi lại ý trời. Ta không thích ai gọi ta là cô nương, bởi ta là một nam nhân trong cái lột nữ nhân.

Thất Thất một lần nữa không thể che đậy được sự ngạc nhiên hiện rõ trên đôi thu nhãn.

Thất Thất buộc miệng hỏi :

- Đã sinh ra là nữ nhân sao lại chối bỏ mình? Nữ nhân bộ không đáng mặt trong cõi đời này sao?

Nữ nhân bạch y buông một câu lạnh lùng :

- Đúng như vậy.

- Tôi không tin vào lời nói của...

- Hãy gọi ta là đại ca, hoặc tướng công cũng được.

- Tôi thấy lạ quá... Trên cõi đời này sao lại có một người như... đại ca...

Nữ nhân bạch y bật cười khanh khách :

- Ta lập dị lắm sao?

- Thất Thất không hiểu được người.

Nữ nhân bạch y từ từ quay lại.

Thất Thất vừa thấy chân diện mục của nàng càng sững sốt hơn. Thất Thất nghĩ thầm :

- “Nhan sắc của cô ta đáng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, có sao lại từ bỏ mình chứ? Cô ta đang có uẩn khúc gì nên mới lạ lùng như vậy?”

Thất Thất vừa nghĩ vừa nhìn dung diện của nữ nhân bạch y tưởng chừng như nàng muốn thu tóm tất cả sắc đẹp của nàng vào đôi con ngươi đen nhánh.

Nữ nhân bạch y nhoèn miệng cười :

- Nàng thấy ta thế nào?

- Cô nương đúng là một trang giai nhân tuyệt sắc, giang hồ không thể có một mỹ nữ nào sánh kịp.

Thất Thất ngỡ lời khen của mình sẽ khiến cô ta vui vẻ, nhưng nàng vừa dứt lời, nữ nhân bạch y đã sa sầm nét ngài quyến rũ. Nàng như không dẫn được con phần nộ bởi lời khen tặng của Thất Thất, mà phát tác thành một đạo kiếm khí chém xả về phía nàng.

Rét...

Đạo kiếm khí của nữ nhân bạch y quả là khó tin được. Ngay cả một kiếm thủ dụng kiếm cũng chưa hẳn chính xác như đạo khí kiếm của nữ nhân bạch y.

Đạo khí kiếm cắt đôi vạt áo trước của Thất Thất mà chẳng hề để lại dấu tích trên da thịt nàng.

Nữ nhân vận bạch y nhìn Thất Thất chằm chằm, cất giọng lạnh như băng hàn.

- Nếu ta còn nghe tiếng cô nương từ cửa miệng của nàng thốt ra gần cho ta thì thân thể nàng sẽ bị xả đôi giống như chiếc áo nàng đang vận.

Nghe giọng nói của nữ nhân bạch y, Thất Thất rùng mình. Từ trước đến giờ nàng chưa từng nghe một giọng nói nào băng giá lạnh lẽo như nữ nhân bạch y, mặc dù chất giọng của bạch y nữ nhân nghe trong như ngọc pha lê, nhưng Thất Thất vẫn ngỡ đó là chất giọng của một oan hồn vì chữ hận.

Nàng nghĩ thầm :

- “Chắc hẳn vị cô nương này có uẩn khúc gì đó mà mang hận không nói thành lời.”

Nữ nhân bạch y bước đến cạnh bên Thất Thất. Hai cánh môi mọng đỏ của nàng khẽ điểm nụ cười :

- Nàng đừng giận ta nhé Băng Tâm Ngọc Nữ.

Thất Thất lắc đầu.

Nữ nhân bạch y đặt tay lên bờ vai Thất Thất :

- Ta đáng là mỹ nam tử lắm chứ?

- Rất đáng mặt!

- Tốt lắm.. Nàng biết vừa rồi ta sử dụng Càn Khôn kiếm khí chứ?

- Càn Khôn kiếm khí vốn là tuyệt học của Kim Định tự, luyện Càn Khôn kiếm khí không phải dễ, khi luyện thành có thể xưng là thiên hạ đệ nhất nhân.

- Vậy ta có đáng là thiên hạ đệ nhất nhân không?

- Đáng lắm chứ!

- Với một người như ta, nàng có thích không?

Thất Thất nheo mày. Nàng rửa thầm :

- “À muốn ám chỉ gì đây, chẳng lẽ à muốn mình làm bạn tình với à? À điên chắc”.

Từ ý niệm đó Thất Thất buột miệng hỏi :

- Ý của...

- Nàng cứ gọi ta là tướng công.

Nữ nhân khẽ nắn bờ vai Thất Thất.

Thất Thất liếc trộm bàn tay mảnh khảnh. Nàng ôn nhu nói :

- Ý của tướng công muốn gì?

- Ta là nam nhân, nàng còn hỏi ta thích gì nữa? Có nam nhân nào lại không thích nữ nhân, nhất là nữ nhân có dung mạo như nàng?

Nghe mấy lời của bạch y nữ nhân, Thất Thất rung mình nổi gai ốc khắp người, thừa lúc đó bàn tay thon nhả của bạch y nữ nhân trườn dần xuống khe áo nàng.

Thất Thất toan gạt tay bạch y nữ nhân ra nhưng huyết kiên tinh của nàng đã bị điểm rồi.

Như đọc được ý nghĩ thầm kín trong đầu Thất Thất, bạch y nữ nhân cười khẩy một tiếng, rồi nói :

- Nàng tính chống lại ham muốn của ta?

- Chúng ta đâu thể...

- Tại sao không được chứ... Ta không phải là nam nhân à?

Bạch y nữ nhân nghiêng răng ken két nói gần từng tiếng :

- Ta là một nam nhân... Dưới mắt thiên hạ ta là Thánh Cô, nhưng ta không cho ai coi ta là nữ nhân. Nàng biết chứ?

Thánh Cô vừa nói vừa áp cả bàn tay thon nhả vào vùng thượng đẳng của Thất Thất.

Thất Thất biến sắc :

- Chúng ta cùng chung...

Thánh nữ lắc đầu :

- Không... Ta và nàng không chung một số phận nữ nhân.

Thánh nữ ghé miệng vào tai Thất Thất :

- Ta và Tiểu Quân... Ai hơn ai?

- Tôi... Tôi đâu thể so sánh kỳ cục như vậy được.

- Hừ... Nàng vì Tiểu Quân mà toan lấy mạng Thường Nhẫn, nhưng khi gặp Thường Nhẫn rơi vào tình thế thảm thương thì không nỡ xuống tay còn cuu mạng y. Tình cảm của nàng là của nhi nữ thường tình, thế sao nàng không nhận ra ta cũng là một nam nhân như Tiểu Quân và Thường Nhẫn.

Thất Thất lắc đầu :

- Không thể như vậy được.

- Tiểu Quân không để mắt đến nàng, nhưng ta thì để mắt đến mọi nữ nhân trong thiên hạ.

Thánh nữ vừa nói vừa kéo ghệt y phục của Thất Thất.

Thất Thất tròn mắt :

- Đừng làm vậy mà. Tại sao phải cưỡng bức tôi chứ... Chúng ta cùng là nhi nữ với nhau mà.

Thất Thất vừa dứt lời thì hứng trọn một cái tát tai của Thánh nữ.

Bốp...

Thánh nữ gần từng tiếng :

- Nàng chưa sáng mắt ra à?

Thánh nữ Quốc trượng thộp vào hõ khẩu Thất Thất :

- Đi theo ta!

Bị không chế mạch môn Thất Thất chẳng còn phản kháng được, nàng bắt buộc phải theo Thánh nữ.

Thất Thất cường lại :

- Tôi phải vận lại y trang chứ.
- Không cần thiết.

Thánh nữ kéo nàng đi về phía tám bình phong. Nàng đẩy nhẹ bức bình phong một cái, cơ quan bí mật khởi động, vách tường như lồm hẫm vào lộ ra một con đường bí mật.

Theo con đường mật đó, Thánh Cô đưa Thất Thất đến một gian phòng hàm ếch.

Trong gian phòng đó có gắn giá nến được thấp sáng trưng.

Thất Thất hỏi Thánh Cô :

- Thánh nữ đưa tôi vào đây làm gì?
- Rồi nàng sẽ biết!

Vừa vào gian mật thất chìm dưới đất, Thánh nữ lại đẩy một viên đá khởi động cơ quan bí mật. Vách gian phòng hàm ếch kêu cằng cắc, tường chừng chúng sắp đổ xuống. Sau những âm thanh đó hai mươi hốc đá trông tựa những cỗ quan tài trôi ra ngoài.

Thánh nữ chỉ những hốc đá vuông vức :

- Nàng hãy nhìn vào trong những hốc đá đó thì sẽ biết.

Thất Thất tò mò bước đến một hốc đá nhìn vào trong. Nàng tròn mắt, hai má thẹn thùng quay ngoắt lại.

Thánh nữ mỉm cười hỏi :

- Đẹp không?
- Tôi... Tôi không ngờ.
- Làm sao nàng ngờ được, trong những cái hốc đá kia là thần xác của Tiểu Quân và ta đang âu yếm với nhau. Chúng là cả tâm huyết của ta đấy.
- Thánh nữ yêu Tiểu Quân?

Thánh nữ lắc đầu :

- Ta không yêu gã, mà gã si mê ta chứ... Những bức tượng kia nói lên điều đó mà.

Nàng tiến thẳng đến Thất Thất, ôm ghì lấy tiểu yêu :

- Bây giờ ta là Tiểu Quân còn nàng chính là ta.

Thánh nữ vừa nói vừa ôm xốc Thất Thất đặt vào một hốc đá.

- Đừng làm vậy mà...

Thánh nữ vừa vuốt ve thân thể Thất Thất vừa nói :

- Sao ta không là Tiểu Quân chứ... ta là Tiểu Quân mà... Ta là Tiểu Quân mà.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Nhục chí tàn nhân

Tiểu Quân kéo tay Tiểu Linh và Ngân Đài vào tòa khách điểm “Dạ Đăng”.

Hành động của Tiểu Quân quá đột ngột, Ngân Đài trợn mắt, gằn giọng hỏi :

- Người kéo ta và Tiểu Linh vào khách điểm làm gì?
- Vào rồi biết thôi mà... Tiểu gia vừa mới thấy người.

Tiểu Linh hỏi Tiểu Quân :

- Tiểu ca thấy ai?
- Còn ai có thể làm cho Tiểu Quân phải giật mình ngoài Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Ngân Đài cau mày :

- Tử Kiếm Thường Nhẫn. Y ở trong kỹ viện này à?
- Không biết có phải gã hay không. Chúng ta vào thôi.

Tiểu Quân cùng Ngân Đài và Tiểu Linh vào trong kỹ viện. Ba người chọn một chiếc bàn khuất trong góc. Họ vừa an vị thì gã điểm nhị tắt tả chạy ra :

- Khách quan và nhị vị cô nương dùng chỉ?

Tiểu Quân nheo mày :

- Điểm chủ cho tại hạ một vò rượu năm cân và ít thức ăn ngon đấy nhé.

Gã điểm nhị gạt đầu :

- Thưa vâng... Khách quan đợi tiểu nhân một chút.

Gã điểm nhị quay vào trong, y nói với người đang lom khom đứng sau quầy.

Ngân Đài chớp mắt thấy tên tiểu nhị ngẩng mặt nhìn về phía nàng, buột miệng thốt :

- Đúng rồi... Thường Nhẫn!

Thường Nhẫn từ sau quầy bước đến bàn Tiểu Quân. Vẻ mặt của y lạnh băng, dùng cánh tay trái còn lại lau mặt bàn.

Thường Nhẫn nói :

- Khách quan thích dùng rượu gì?

Tiểu Quân ngấm Thường Nhẫn :

- A... Tại hạ nhận ra các hạ đây chính là Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Thường Nhẫn lắc đầu :

- Khách quan có lẽ lầm người rồi... Tiểu nhân chỉ là kẻ phụ việc trong khách điểm này mà thôi.

Tiểu Quân nhip ngón trỏ trên trán mình :

- Cái đầu của tiểu gia dạo này tệ quá... Có lẽ tiểu gia lầm thật. Người giống người. Tiểu nhị lấy cho ta vò rượu ngon nhất đấy, rượu phải đích thị của Thiệu Hưng đấy nhé.

Thường Nhẫn cúi đầu khúm núm :

- Thưa vâng!

Thường Nhẫn lui bước quay vào trong.

Chờ Thường Nhẫn đi khuất rồi, Tiểu Linh mới nói với Tiểu Quân :

- Đích thị... Y chính là Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Tiểu Quân se lỗ tai nhìn Tiểu Linh, nói :

- Cho y là Thường Nhẫn đi, nhưng y không nhận Tiểu Quân thì Tiểu Quân cần gì phải nhận mặt y.

Ngân Đài nói :

- Thế Tiểu Quân không phải đang đi tìm Thường Nhẫn à?

- Tiểu gia không dấu mục đích đó.

- Thường Nhẫn ở đây rồi sao Tiểu Quân còn làm mặt lạ với gã chứ.

Tiểu Quân tròn mắt :

- Tiểu gia có làm mặt lạ với gã đâu... Tại gã không nhận mặt ta chứ.

Thường Nhẫn quay trở ra bung theo một vò rượu năm cân. Gã đặt vò rượu xuống bàn :

- Mời khách nhân!

Tiểu Quân mở nắp vò rượu ra ngửi. Hít một hơi thật sâu rồi ngẩng lên nhìn Thường Nhẫn :

- Đúng là vò rượu của đất Thiệu Hưng.

- Tiểu nhân vào trong dọn thức ăn.

Ngân Đài và Tiểu Linh đứng lên.

Ngân Đài nói :

- Để chúng tôi vào trong dọn thức ăn cho huynh. Huynh ở đây đối ẩm với Xảo Quỷ.

Thường Nhẫn lắc đầu :

- Tiểu nhân không dám làm phiền nhị vị cô nương, và càng không dám hầu rượu với thượng khách.

Thường Nhẫn nói xong quay lưng bỏ đi thẳng vào phía trong. Ngân Đài toan cất tiếng gọi gã lại, nhưng Tiểu Quân đã nắm tay nàng giật nhẹ :

- Thôi gọi làm gì... Người ta không muốn nhìn chúng mình mà.

Vừa lúc đó bốn gã công tử vận trang y bằng gấm tơ Hàn Châu có thêu những đồng kim tiền to bằng bàn tay.

Tiểu Quân truyền âm nhập mật nói với Ngân Đài và Tiểu Linh :

- Có người giúp chúng ta rồi.

Ngân Đài liếc trộm về phía bốn gã đại hán, nói với Tiểu Quân :

- Họ là những ai vậy?

- Tên công tử có ngoại hiệu là Đào Hoa công tử họ Giang tên Bạch, Thiếu bang chủ Kim Tiền bang. Còn ba gã kia đều là những cao thủ của Kim Tiền bang. Gã có bộ râu quai nón là Chữ Cam, gã có hàm râu cá chốt, đôi mắt ti hí và cái mũi kỳ lân là Chữ Lỗ, còn tên đứng sau lưng Giang Bạch là Trình Bang. Bốn tên này tự xưng là Tứ Độc.

Giang Bạch nhìn Tiểu Linh. Cặp mắt của gã ánh lên cái nhìn thâm dặt.

Bốn người kéo đến chiếc bàn kê bên cạnh bàn Tiểu Quân.

Giang Bạch vỗ tay xuống mặt bàn :

- Điểm chủ đâu?

Điểm chủ hấp tấp chạy ra.

Giang Bạch trừng mắt nhìn điểm chủ :

- Người thấy thế gia vào sao không ra tiếp?

- Dạ... Dạ... Tiểu nhân bận sau bếp. Để tiểu nhân sai người ra phục vụ khách quan.

- Bưng ngay ra cho ta một vò rượu ngon và son hào hải vị.

- Thưa vâng!

Điểm chủ vội vã quay vào trong, liền sau đó Thường Nhẫn hấp tấp bưng vò rượu ra bàn Đào Hoa công tử.

Thường Nhẫn đặt vò rượu xuống bàn. Y khom mình nói :

- Công tử dùng những món gì?

Giang Bạch liếc qua bàn Tiểu Quân :

- Bàn bên đó dùng thứ gì, bốn thiếu gia dùng thứ đó.

Thường Nhẫn gật đầu, toan quay lưng, thì Tiểu Quân tăng háng nói lớn :

- Giang hồ Tứ độc không biết đang nói chuyện với Tứ Kiếm Thường Nhẫn... Nếu mà biết Thường Nhẫn phụ việc trong khách điểm này nhất định họ không dám bén mảng tới.

Giang Bạch cau mày, y chồm lên mặt bàn nhìn Tiểu Quân :

- Ngươi vừa nói gì?

- Giang công tử làm bộ không nghe hả?

Giang Bạch quay ngoắt lại Thường Nhẫn :

- Các hạ nói tên này là Tứ Kiếm Thường Nhẫn, một người mà trước đây bất cứ tay kiếm nào nghe đến tên cũng run sợ?

- Thế các hạ có sợ Thường Nhẫn không?

Giang Bạch nheo mày :

- Vị khách kia nói ngươi là Thường Nhẫn.

- Vị công tử đó nhìn làm tiểu nhân thôi.

Giang Bạch bật cười khanh khách. Y cắt tròng cười ngạo mạn, ôm vò rượu đặt lên đầu Thường Nhẫn.

Giang Bạch nói với Thường Nhẫn :

- Ngươi đội vò rượu này cho ta nhé?

- Thưa vâng!

Tiểu Quân truyền âm nhập mật nói với Ngân Đài và Tiểu Linh :

- Tiểu gia hỏi cái gì hai cô cũng đều đồng ý hết nhé.

Ngân Đài và Tiểu Linh gật đầu :

- Ngân Đài cô nương có yêu Thường Nhẫn Tứ Kiếm không?

Ngân Đài ứng mặt. Nàng truyền âm hỏi Tiểu Quân :

- Ngươi hỏi kiểu gì kỳ lạ vậy?

Tiểu Quân nhăn mặt :

- Nàng cứ nói đồng ý đi mà.

Tiểu Quân nhìn Thường Nhẫn :

- Thường huynh... Nhị vị sư muội của tại hạ đã để mắt đến Thường huynh rồi, nên không thể chịu đựng được hành động của Đào Hoa công tử.

Giang Bạch trừng mắt nhìn Tiểu Quân :

- Các hạ nói sao, nói lại cho bốn thiếu gia nghe xem.

Giang Bạch bước qua bàn Tiểu Quân. Y nhìn Tiểu Linh và Ngân Đài, vênh mặt nói :

- Nhị vị cô nương thấy tại hạ và gã tiểu nhị cụt tay ai phong độ hơn ai?

Tiểu Linh liếc Tiểu Quân.

Tiểu Quân tủm tỉm cười nói :

- Nhị vị sư muội của tại hạ nhất định chọn Từ Kiếm rồi. Làm sao Đào Hoa công tử so bì với Thường Nhẫn được chứ.

Giang Bạch sừng sùng, y chỉ mặt Thường Nhẫn :

- Gã này mà là Từ Kiếm Thường Nhẫn hà... Gã chỉ đáng hầu rượu cho bọn thế gia mà thôi.

Ngân Đài bước đến cạnh Thường Nhẫn :

- Sao Thường huynh lại nhu nhược thế này. Huynh vì sinh mạng quý báu à?

Thường Nhẫn gục mặt nhìn xuống :

- Tiểu nhân không phải là Thường Nhẫn.

Giang Bạch đắc ý sau lời khẳng định của Thường Nhẫn. Y ngênh mặt nói với Thường Nhẫn :

- Nếu ngươi không phải là Thường Nhẫn thì hãy quì xuống ngửi hài của cô nương đó cho bọn thế gia.

Thường Nhẫn lưỡng lự.

Giang Bạch quát mắng :

- Ngươi dám cãi lệnh bọn thế gia à?

- Tiểu nhân không dám cãi lệnh, nhưng vì phải đội vò rượu cho công tử, không tiện quì mà thôi.

Tiểu Quân thộp vò rượu trên đầu Thường Nhẫn :

- Để ta giữ vò rượu cho ngươi.

Ngân Đài lúng túng khi Tiểu Quân đoạt vò rượu. Hành động của Tiểu Quân khiến nàng giật nảy.

Ngân Đài hỏi Tiểu Quân :

- Ngươi tính giờ trò gì vậy?

Tiểu Quân tủm tỉm cười nói :

- Tiểu gia ngờ ngợ tên này không phải là Từ Kiếm, nên nghe theo lời Đào Hoa công tử thôi mà.

Ngân Đài lắc đầu :

- Bọn cô nương không ép người.

Tiểu Quân nheo mắt với Giang Bạch.

Giang Bạch cười khanh khách, y nhìn Ngân Đài nói :

- Cô nương đừng bận tâm, gã này phải phục dịch chúng ta mà.

Giang Bạch vừa nói vừa thộp gáy Thường Nhẫn ấn xuống :

- Sao ngươi không nghe lệnh của bọn thế gia?

Thường Nhẫn quì mọp dưới chân Ngân Đài, Ngân Đài lùi hẳn về sau một bộ.

Xoảng...

Tiểu Quân thét lớn sau khi đập vỡ vò rượu của Giang Bạch :

- Ta tiêu từng thiệt rồi... Chết chắc rồi, bằng hữu của Xảo Quý mà như vậy, trông không khác gì con rùa rút cổ.

Tiểu Quân vò đầu nhảy đồng lên :

- Tiểu gia hối tiếc vì đã để cho người đặt chân lên Lâu thuyền Nghê Thường vũ y khúc.

Giang Bạch nghe Tiểu Quân nói mà không hiểu gì cả. Gã ngo ngác nhìn Tiểu Quân.

Tiểu Quân trừng mắt nhìn chăm chăm Giang Bạch.

Bốp...

Không biết Tiểu Quân nghĩ gì lại tát một cái thật mạnh vào má trái Giang Bạch.

Hứng trọn cái tát của Tiểu Quân, Giang Bạch lao đảo lùi luôn hai bộ.

Giã gằm lên như con thú bị trúng thương :

- Gừ... Gừ... Giang mỗ giết người!

Lời Giang Bạch còn đọng trên hai cánh môi thì tinh huyết đã bị Tiểu Quân điểm rồi.

Giang Bạch đổ sầm xuống đất.

Chữ Cam, Chữ Lỗ và Trình Bang đồng loạt đứng bật dậy, nhưng Ngân Đài đã sàng bộ án ngữ trước mặt ba người đó. Trên đôi ngọc thủ của nàng lấp lánh hai cây kim vàng ửng sắc.

Ngân Đài hừ nhạt, gằn giọng nói :

- Các người không muốn mù hai con mắt thì đứng yên.

Chữ Cam thấy đôi kim châm trên tay nàng, buột miệng nói :

- Cô nương chính...

Tiểu Quân cười khi một tiếng, nhìn ba gã đó, nói :

- Tại hạ nói cho ba vị biết, cô ta chính là Phi Châm Đoạt Nhãn Thúy Ngân Đài đó.

Tiểu Quân chỉ luôn vào ngực mình :

- Còn tại hạ đây là Tiểu Quân.

Chữ Cam tròn mắt, ôm quyền xá một cái :

- Chúng tôi không biết... Xin các vị miễn thứ!

Tiểu Quân gãi đầu :

- Tiểu gia sẽ miễn thứ cho các vị nếu như các vị bắt gã tiểu nhị này phải tự nhận là Từ Kiếm Thường Nhẫn.

Gã điểm chủ thấy chuyện lộn xộn bước ra. Gã khúm núm nói :

- Khách nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy? Tên hầu việc của tiểu nhân đắc tội với thượng nhân à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Đúng vậy đó... Lão coi, y cứ quì thì làm sao phục vụ cho tiểu gia được.

Gã điểm chủ trừng mắt quát Thường Nhẫn :

- Đứng lên!

Thường Nhẫn đứng lên nhưng mặt vẫn cúi gằm nhìn xuống đất.

Tiểu Quân gật đầu :

- Tại hạ coi bộ tên tiểu nhị rất biết nghe lời điểm chủ.
- Nếu hấn không nghe, tôi sẽ đuổi y ngay lập tức.
- Điểm chủ có thể bắt y bồi ảm với tiểu gia được không?

Gã điểm chủ ngạc nhiên nhìn Tiểu Quân :

- Y... y bồi ảm với thượng khách à?
- Tại hạ rất muốn như vậy, như bị từ chối, nên tại hạ mới phát ý.
- Nếu thượng khách muốn thì gã phải hầu chứ.

Điểm chủ nhìn Thường Nhẫn, đặt tay lên bờ vai phải của gã :

- Ngươi chịu khó bồi ảm với thượng khách đại gia đây nghe.
- Thưa vâng!

Tiểu Quân quay sang Chữ Cam :

- Cho các người khiêng gã Đào Hoa công tử này rút lui.

Chữ Cam ôm quyền xá Tiểu Quân :

- Đa tạ Tiểu Quân đại hiệp!

Ba tên Kim Tiền bang xốc nách Giang Bạch lần nhanh ra ngoài khách điểm. Sự khúm núm sợ hãi của chúng thể hiện hẳn ra ngoài, bởi võ lâm đã truyền đi cái tin Xảo Quỷ Tiểu Quân trong một chiêu bức tử sát nhân tuyệt kiếm Ngại Tử Đột Quyết.

Tiểu Quân chỉ chiếc ghế đơn.

- Mời..

Thường Nhẫn ngồi xuống ghế đối mặt với Tiểu Quân và Tiểu Linh.

Tiểu Linh rót rượu ra chén, trong lúc gã điểm nhị nhanh chân lần ra sau nhà bùng mâm thức ăn bày ra bàn.

Điểm chủ vỗ vai Thường Nhẫn :

- Ngươi hầu rượu thượng khách đấy nhé.

Tiểu Quân ngược lên, nói với điểm chủ :

- Điểm chủ cứ để chúng tôi tự nhiên.

Gã điểm chủ gật đầu bỏ đi.

Tiểu Quân bùng chén rượu đưa đến trước mặt Thường Nhẫn :

- Mời Thường huynh!

Thường Nhẫn lắc đầu :

- Tôi không phải là Thường Nhẫn Từ kiếm.
- Ồ thì tiểu gia mời tiểu nhị vậy.

Thường Nhẫn đón chén rượu của Tiểu Quân uống cạn.

Tiểu Quân cũng đặt chén xuống bàn đối nhãn với Thường Nhẫn.

Chàng tăng hắng nói :

- Ngươi có nét uống rượu không khác Thường Nhẫn.
- Ngươi giống người...

Tiểu Quân hừ nhạt một tiếng :

- Tiểu gia nói thật nghe... Tiểu gia không phải vì Từ Kiếm Thường Nhẫn quá đầu nhé. Chẳng qua ta chỉ muốn biết tin tức của Băng Tâm Ngọc Nữ Thất Thất.

Thường Nhẫn cúi mặt nhìn xuống chén rượu :

- Tiểu nhân có biết tin này! Thất Thất cô nương đã bị Thánh Cô dẫn về Kim cung rồi.

- Ngươi chỉ nói được như vậy rồi đừng đừng lo cho cái mạng chó của ngươi thôi sao, để mặt người khác sống chết chẳng cần biết.

Tiểu Quân rót rượu ra chén :

- Tiểu gia nghe Nhất Phàm đại sư nói, nếu không có Thất Thất tỷ tỷ, ngươi chả còn cái mạng để chui vào khách điểm này phục dịch.

Thường Nhẫn im lặng chẳng thốt nửa lời.

Tiểu Quân nâng cầm gĩa, nhìn thẳng vào đôi con ngươi ử dột của họ Thường :

- Ngươi hãy nhìn thẳng vào mắt Tiểu Quân!

Đôi mắt ử dột của Thường Nhẫn vừa chạm vào nhãn quang của Tiểu Quân đã cụp xuống.

- Ngươi không dám nhìn ta?

- Tại sao tiểu nhân phải nhìn khách quan chứ?

- Ngươi sợ nhìn thẳng vào ta phải không? Bởi ta sẽ chế giễu, lăng nhục ngươi.

Tiểu Quân rót rượu ra chén :

- Hãy uống chén rượu này với ta!

Tiểu Quân ép miệng chén vào hai cánh môi khô khốc của Thường Nhẫn.

Tiểu Quân lạnh lùng nói :

- Uống đi!

Thường Nhẫn hé miệng uống rượu trong chén.

Tiểu Quân thờ dài một tiếng :

- Không ngờ một kiếm khách Tiểu Quân kính phục lại bệ rạc như thế này.

- Khách quan nhìn lầm rồi... Sự thật tôi không phải là người khách quan muốn tìm.

Tiểu Quân chau mày :

- Ngươi nói ta đui chắc. Ngươi dâng mạng Thất Thất tỷ tỷ cho Kim cung rồi hóa thân thành con rùa rút cổ để che dấu hành tung của mình. Tiểu gia sẽ moi tìm ngươi, coi trái tim của ngươi lạnh đến độ nào.

Tiểu Quân vừa nói vừa rút ngón trỏ thủ Quang Minh chích mũi vào vùng ngực trái của Thường Nhẫn.

Ngân Đài lắc đầu :

- Tiểu Quân đừng..

- Con người vô tâm, vô cảm này thì để hắn sống làm gì.

Tiểu Quân ấn thêm mũi dao trủy thủ, một giọt máu rịn ra điểm một chấm đỏ trên áo Thường Nhẫn. Thường Nhẫn vẫn mặc nhiên không một chút phản ứng gì.

Tiểu Quân trợn mắt :

- Ngươi không quý cái mạng của mình à?

- Tiểu nhân chờ khách quan moi tìm.

Tiểu Quân gầm lên :

- Tiểu gia không giết ngươi để bản dao của tiểu gia.

Vừa thét, Tiểu Quân vừa rút lại ngọn trủy thủ tra vào thắt lưng.

Tiểu Linh nhìn Thường Nhẫn, cất giọng ôn nhu :

- Thường kiếm thủ sao lại hành hạ mình như vậy? Người không nghĩ đến việc cứu Thất Thất sao?

Thường Nhẫn cúi mặt nhìn xuống.

Tiểu Quân nói :

- Được rồi, tiểu gia đã có cách.

Tiểu Quân quay mặt vào trong gọi :

- Điểm chủ..

Gã điểm chủ tất tả chạy ra :

- Khách nhân cần chi ạ?

- Tên tiểu nhị này điểm chủ trả bao nhiêu quan tiền.

Gã điểm chủ nhăn mặt :

- Ấy... Có trả gì đâu. Hắn xin tiểu nhân vào phục dịch kiếm bữa ăn thôi. Khách nhân hỏi vậy để chi?

- Tại hạ muốn mua gã làm sai nha.

Gã điểm chủ gãi đầu :

- Ái dà... Hắn rời khỏi khách điểm của tôi... Tôi mất một cánh tay đấy.

- Điểm chủ cứ ra giá đi.

- Nếu thượng nhân thích hắn tôi nhường lại với giá năm lạng.

Thường Nhẫn nhìn gã điểm chủ. Y trầm giọng buông một câu lạnh nhạt :

- Ta không phải là nô bộc của lão.

Gã điểm chủ trừng mắt :

- Ê... Nếu không có Cửu Triều này cư mang ngươi thì từ đó đến giờ, thì với cánh tay còn lại kia ngươi chắc gì tìm được cái ăn cái mặc để được hội ngộ với vị thiếu gia đây.

Tiểu Quân vỗ vai Cửu Triều :

- Cửu huynh nói rất đúng... Nếu không có Cửu huynh, e rằng gã chẳng giữ nổi cái mạng nữa.

Cửu Triều nguyệt Thường Nhẫn :

- Ta không hiểu ngươi có gì mà vị thiếu gia này thích chứ.

Gã giả là cười nhìn Tiểu Quân :

- Tôi chỉ lấy lại chút kim ngân đã nuôi tên này thôi.

Tiểu Quân gật đầu, neho mắt với Tiểu Linh. Tiểu Linh liền móc năm nén vàng trao vào tay Cửu Triều :

- Gởi điểm chủ!

Cửu Triều cầm năm nén vàng xá Tiểu Quân, Tiểu Linh :

- Đa tạ thiếu gia... Đa tạ thiếu gia!

Y quay lại Thường Nhẫn :

- Kể từ lúc này ta không chứa ngươi nữa... May mắn cho ngươi được thiếu gia đây cứu mạng, ráng hầu hạ người cho tốt!

Tiểu Quân nói với Ngân Đài :

- Chúng ta rời đây chứ?

Tiểu Quân nắm hồ khẩu tá thủ của Thường Nhẫn.

- Ngươi đi với Tiểu Quân chứ?

- Ngươi muốn đưa tiểu nhân này đi đâu cũng được.

- Tốt lắm! Chúng ta trở về thuyền thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đôi mắt

Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” lênh đênh trên sông Hoàng Giang đã ba ngày. Trong ba ngày đó, từ lúc có mặt Thường Nhẫn trên Lâu thuyền, cuộc sống trên thuyền trở nên im ắng và tĩnh mịch vô cùng. Gần như tất cả mọi người đều quay về với cái riêng bên trong của mình, nên nhanh chóng trở thành những con người lạnh lẽ, trầm cảm.

Thường Nhẫn ngồi trên khoang thuyền, kể từ lúc y theo chân Tiểu Quân, phát hiện ra chủ nhân chiếc Lâu thuyền chẳng ai khác chính là Xảo Quỷ, y càng giữ về mặt trầm cảm, sống một cõi riêng.

Trăng chênh chếch nhú lên đỉnh ngọn. Thất sơn xa xa, Tiểu Quân từ trong khoang thuyền bước ra. Chẳng không màng đến Thường Nhẫn mà tiến thẳng về phía mũi thuyền nhìn ánh trăng vàng tròn lặn.

Khoang thuyền chỉ có hai người, nhưng giữa họ có một khoảng cách xa vời vợi. Cả hai như muốn thách thức nhau bằng sự im lặng.

Gió sông lạnh giá phủ lên khoang thuyền, đập vào trường y của Tiểu Quân tạo ra những âm thanh phản phật.

Thường Nhẫn thờ dài một tiếng.

Tiểu Quân không màng đến tiếng thở ra của Thường Nhẫn, hình như chàng chỉ dõi mắt về phía ánh trăng trên đỉnh Thất sơn. Ngọn Thất sơn và ánh trăng kia có gì thu hút khiến cho Tiểu Quân say đắm như vậy. Ai cũng mê cái đẹp hùng vĩ của tạo hóa, nhưng cái đẹp đó đâu thể cuốn cả thần thức, quên hết thực tại, chỉ có Tiểu Quân mới biết được vì sao y chăm chăm vào ngọn Thất sơn và ánh trăng kia.

Thường Nhẫn lại thở ra lần nữa. Có lẽ sự im lặng giữa y và Tiểu Quân chẳng khác nào tảng băng son đang chực chờ nhấn chìm y xuống cõi tịch mịch.

- Sao ngươi không nói gì với ta?

Tiểu Quân chấp tay sau lưng, từ từ quay lại đối diện với Thường Nhẫn :

- Ta không muốn phá sự yên tĩnh của ngươi. Ta cũng như ngươi, có những lúc thích quay về với cái riêng của mình. Chính sự quay về đó có thể tìm ra cái chân bản ngã của mình.

Thường Nhẫn chớp mắt, nhìn Tiểu Quân :

- Ta muốn hỏi ngươi một điều, và ngươi phải trả lời thật cho ta biết.

- Nếu điều ngươi đang thắc mắc cần thiết phải hỏi, và ta cảm nhận phải nói thật với ngươi.

Thường Nhẫn trầm mặt nhìn xuống khoang thuyền :

- Tại sao ngươi lại cứu ta đưa về Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc”.

- Ngươi chỉ hỏi điều đó thôi à? Được... Ta sẽ trả lời.

Tiểu Quân bước đến đối mặt với Thường Nhẫn :

- Ta cứu ngươi bởi một lẽ ngươi là Tử Kiếm Thường Nhẫn, người đầu tiên đi tìm Xảo Quỷ Tiểu Quân để lấy mạng.

- Ngươi Tử Đột Quyết đã không từng muốn lấy mạng ngươi à?

- Y là kẻ thứ hai tiếp nối sứ mạng của ngươi.

Thường Nhẫn thở hắt ra một tiếng :

- Ngươi không vì những chiêu tử kiếm sát nhân?

Tiểu Quân mỉm cười :

- Trước đây ta không cần. Tử chiêu sát kiếm cũng có cái khuyết của nó, và cái khuyết đó chỉ trong một đêm thôi ta cũng đã tìm ra.

- Ngươi hạ được Ngươi Tử Đột Quyết, ta phải thừa nhận ngươi là kẻ cô độc của võ học.

Tiểu Quân nheo mày :

- Tại sao ngươi gọi ta là kẻ cô độc của võ học?

- Ngươi cô độc bởi ngươi không có đối thủ. Ngươi thử nghĩ xem, ngươi học võ công để mình chứng với thiên hạ, nhưng chẳng có ai đủ bản lĩnh ăn chứng võ công với ngươi, thế thì ngươi có cô độc không?

Tiểu Quân nhún vai :

- Ta không nghĩ đến chuyện ăn chứng võ công. Ta sống không phải chỉ vì mỗi một chuyện là hàm thụ võ công. Người biết sống tất phải biết mình có rất nhiều cái lý để sống, do đó ta không bao giờ cô độc, huống chi lúc này ta cũng không phải là kẻ cô độc đối với võ học.

Tiểu Quân trừng mắt nhìn thẳng vào hai con ngươi ử đột của Thường Nhẫn :

- Thường Nhẫn... Cái tĩnh bên ngoài của ngươi chính là cái động dữ dội trong tâm hồn ngươi. Ngươi đã đánh mất một đấng hồng nhan tri kỷ, và sắp tới đây ngươi cũng mất luôn kẻ tri âm, ngươi vĩnh viễn là con người cô độc trong cõi đời này.

Thường Nhẫn nghe Tiểu Quân nói mà nuốt nước bọt :

- Ngươi biết vì sao ta muốn giết ngươi không?

Tiểu Quân nhún vai :

- Vì sao ta cần phải biết chứ?

Thường Nhẫn nheo mày :

- Người muốn giết ngươi, mà ngươi cũng chẳng cần tìm hiểu nguyên nhân vì sao người đó giết ngươi?

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng :

- Trong giang hồ có mấy lẽ để thiên hạ giết ta. Một, họ giết ta vì chữ danh; hai, họ giết ta vì chữ tình; ba, họ giết ta vì chữ kỷ. Cuối cùng, có lẽ ta cũng thêm vào chữ hận.

Thường Nhẫn nheo mày :

- Tất nhiên giết ngươi chỉ trong bốn chữ đó thôi, nhưng ngươi cần biết người giết ngươi vì chữ gì chứ. Tỳ như ta.

Tiểu Quân vuốt mũi, chàng từ từ quay mặt nhìn về hướng ngọn Thất Sơn :

- Đối với chữ danh, ngươi đã quá lấy lung rồi. Thiên hạ nghe nhắc đến Tử Kiếm Thường Nhẫn tất phải liên tưởng đến một kiếm thủ vô địch. Chữ danh ngươi đã trọn. Ngươi không phải là kẻ ích kỷ, nếu ngươi ích kỷ thì chẳng bao giờ chịu mất một cánh tay, ngươi với Tiểu Quân cũng chẳng có hận thù gì, thậm chí trong đáy mắt của ngươi còn tha thiết được đối ẩm với ta, nói một cách nào đó ngươi muốn Tiểu Quân này là kẻ tri kỷ bằng hữu.

Tiểu Quân quay ngoắt lại nhìn Thường Nhẫn :

- Ngươi vì chữ tình mà giết ta.

Thường Nhãn lùi luôn một bộ.

Tiểu Quân cười mỉm :

- Sao ngươi lại thất thần như vậy?

Thường Nhãn cúi gằm mặt xuống :

- Ngươi nói tiếp đi... Ta đang muốn nghe.

- Ngươi muốn nghe đề khóa lấp cái động đang dấy thành cơn bão trong tâm ngươi. Mặc dù ta đã chán ngán ngươi, nhưng sao trong ta vẫn còn một chút gì đó để dành cho ngươi. Dù sao ngươi đã tự hành hạ mình để nghĩ đến Thất Thất. Ngươi muốn trở thành một phế nhân vô dụng trước sự phi báng của mọi người. Ngươi muốn quên Từ Kiếm Thường Nhãn mà thay vào đó là một gã tiểu nhân vô danh, làm thân sâu bọ trả lại những món nợ trong cuộc đời này.

Thường Nhãn rung mình như kẻ mắc chứng phong hàn. Gã trầm trọng nói :

- Ngươi giết ta đi!

Tiểu Quân lắc đầu :

- Ta giết ngươi được ích gì?

Thường Nhãn ngẩng lên, gân từng tiếng :

- Tiểu Quân, sao ngươi không giết ta... Ngươi muốn gì ở ta?

- Ngươi hỏi ta muốn gì à... Muốn ngươi trở lại với cái danh kiếm nhân vô địch.

- Để làm gì chứ?

Tiểu Quân nhún vai :

- Để nhìn lại chữ tình trong con người ngươi, và sau cùng ta có được một cứu tinh.

- Ta... Một phế nhân như ta mà là cứu tinh của ngươi à?

- Ta tin như vậy... Ngoài Từ Kiếm Thường Nhãn ra không ai có thể cứu được ta...

Thường Nhãn lắc đầu :

- Đâu ai có thể giết được ngươi chứ.

Tiểu Quân thở dài một tiếng :

- Sự sáng suốt đã bỏ ngươi ra đi rồi?

- Ngươi nói như vậy có ý gì?

- Ta thất vọng quá. Mà thôi... Cuộc đối thoại giữa ta và ngươi đến đây đủ rồi. Chút nữa đây ta sẽ rời chiếc Lâu thuyền này, lời cuối cùng của Tiểu Quân nói với ngươi, ngay cả hiện tại bản thân ta cũng không phải là kẻ cô độc trong giang hồ. Vì sắp tới đây, ta sẽ đối mặt với người muốn giết ta.

Thường Nhãn biến sắc :

- Ngươi đi gặp... Ngươi đi gặp...

Thường Nhãn lắc đầu :

- Ngươi đừng đi... Ta khuyên ngươi đừng đi. Ngươi sẽ chết.

Tiểu Quân quay nhìn vầng trăng trên cao, bật tràng cười khanh khách. Tiếng cười của Tiểu Quân bất giác hóa thành những tiếng sấm ầm ì vỗ vào màng nhĩ Thường Nhãn, bắt y phải cau mặt lại.

Thường Nhãn lẩm nhẩm :

- Tiểu Quân... Ta van ngươi đừng đi... Ta van ngươi!

Tiểu Quân cắt ngang tràng cười tiểu ngạo đó, lạnh lùng nói :

- Xảo Quỷ Tiểu Quân đâu muốn biến thành kẻ cô độc theo ý của ngươi.

Tiểu Quân đặt tay lên vai Thường Nhẫn :

- Nỗi đau nào rồi cũng có lúc kết thúc.

Tiểu Quân quay lưng bước lại mạn thuyền, gả quay lại chiếu ánh mắt linh anh về phía Thường Nhẫn :

- Nếu như sau này Linh Địa Huyền Tôn tái xuất giang hồ ta nghĩ chỉ có ngươi mới đủ bản lĩnh chặn bàn tay sát nhân của lão.

- Tiểu Quân...

Tiểu Quân lắc đầu :

- Ta đã sắp xếp tất cả rồi... Ngươi cứ ở lại Lâu thuyền này mà sống với cái tôi bản ngã của ngươi.

- Tiểu Quân...

Lời còn đọng trên môi Thường Nhẫn thì Tiểu Quân đã phi thân xuống chiếc thuyền nan.

Thường Nhẫn nhảy đến mạn thuyền :

- Tiểu Quân... Ngươi đi thật sao?

- Ta đi nhưng chưa hẳn ta đã không quay về.

Tiểu Quân vừa nói vừa cời dây thừng nối chiếc thuyền nan xinh xắn. Chàng dừng chèo đẩy vào mạn Lâu thuyền tách chiếc thuyền nan ra xa.

Tiểu Quân vẫy tay với Thường Nhẫn. Chàng vừa vẫy tay vừa nói :

- Ngươi cứ ở lại sống với cõi tịch mịch của ngươi.

Con thuyền nan tách ra được hai mươi trượng thì trong khoang Lâu thuyền, Tiểu Linh, Ngân Đài, Sư Sư, Cúc Cúc và Trân Trân thoát ủa ra ngoài khoang thuyền.

Tiểu Linh chớp lấy Thường Nhẫn hỏi luôn :

- Tiểu Quân đâu rồi?

Ngân Đài bặm môi nhìn dòng nước Hoàng Giang.

Sư Sư nhìn Thường Nhẫn không chớp mắt.

Trân Trân giằng tay Thường Nhẫn :

- Thường kiếm khách nói đi... Tiểu Quân đâu rồi?

- Tiểu Quân đi rồi, đi đến một nơi mà tại hạ nghĩ y không thể quay trở lại được.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đường đến bí cung

Tiểu Quân rời lâu thuyền “Nghe Thường vũ y khúc” bằng con thuyền nan, cứ theo dòng Hoàng Giang đi thẳng một mạch, đến địa phận núi Thất sơn.

Đúng như Nhất Phạm đại sư nói, Thất sơn quả là chốn thánh địa vô lâm không dấu chân người lui tới, nên trong vẻ hùng vĩ hoành tráng vẫn có sự hoang vu vắng lặng khiến bất cứ ai đặt chân đến cũng phải rùng mình, ròn rợn bởi sự hoang vắng vốn dĩ của chốn thánh địa.

Tiểu Quân thấy xa xa có một chiếc cầu ghép bằng ván nổi ra bờ sông.

Tiểu Quân chèo luôn đến chiếc cầu thuyền đó. Chàng cột dây giữ thuyền rồi phi thân lên cầu.

Tiểu Quân dừng bước. Ngay trên đầu cầu ai đó đã đặt sẵn một vò rượu hai cân, niêm cẩn thận.

Tiểu Quân bước đến vò rượu. Trên nắp vò rượu dán mảnh giấy hồng điều ghi hai chữ : “Tửu tình”.

Tiểu Quân mỉm cười nghĩ thầm :

- Có lẽ người ta đặt rượu ở đây để đãi mình.

Tiểu Quân không chần chừ, bung vò rượu khui nắp.

Mùi hảo tửu bốc lên thơm ngào ngạt khiến con sâu rượu trong đàn điền của Tiểu Quân ngo ngoáy.

Tiểu Quân ghé mũi hít hai hơi liên tục. Mùi rượu trong vò xộc vào khứu giác khiến thần trí Tiểu Quân lâng lâng, như người đang đờng vờn giữa không trung.

Tiểu Quân lầm nhảm nói :

- Ái chà... Lần đầu tiên mình mới thưởng thức được thứ rượu ngon như thế này.

Tiểu Quân cấp luôn bầu rượu thông dong vừa đi vừa uống. Có lẽ trong thiên hạ chỉ duy nhất một mình Xảo Quỷ có cá tính nồng cuồng, phớt lờ với hoàn cảnh nên mới có phong thái tự tại.

Tiểu Quân đi đến một ngã ba, dừng bước mở tấm bản đồ do con Linh cầm mang đến chùa Thiếu Lâm.

Chàng gãi đầu :

- Đi vào con đường bên trái. Đi thì đi!

Gấp tấm bản đồ gắt vào thắt lưng, Tiểu Quân rẽ vào con đường bên trái tiếp tục đi.

Đường đi càng lúc càng khúc khuỷu, đúng là một hoang lộ không dấu chân người.

Chàng thấy xa xa một tòa nhà lục giác dùng cho khách lữ hành nghỉ chân.

Tiểu Quân vào trong gian nhà đó. Chàng thoáng sửng sờ khi thấy tấm liễn treo thêu hàng chữ :

“Cung nghinh Tiểu Quân thượng khách!”

Tiểu Quân ngồi xuống chiếc ghế đôn bằng đá hoa cương, nhìn tấm liễn nghĩ thầm :

- “Người ta đã chuẩn bị rất chu đáo để đón tiếp mình.”

Tiểu Quân thần nhiên bung vò rượu nhấp từng ngụm, nhàn tản đưa mắt nhìn cảnh vật bên ngoài. Tiểu Quân uống hết vò rượu tửu tình hai cân thì mới có người xuất hiện.

Người đến đón khiến Tiểu Quân cau mày, sa sầm nét mặt. Bởi người đó chẳng ai khác mà chính là Bang chủ Cái bang Lập Cư.

Lập Cư bước vào tòa Lục giác :

- Các hạ ở đây đã lâu rồi, hãy theo tôi vào Thánh cung.

Tiểu Quân nhìn Lập Cư, nhún vai, chéo chân chữ ngũ :

- Tại hạ đến đây rồi chẳng muốn đi đâu cả.

- Tiểu quý đã đến đây tất phải vào Thánh cung, chẳng lẽ ngồi mãi đây à?

Tiểu Quân nguyết Lập Cư :

- Tiểu Quân vốn rất muốn vào Thánh cung, nhưng vừa diện kiến với Lập bang chủ ý niệm đó chẳng còn nữa.

Lập Cư cau mày :

- Sao kỳ lạ như vậy?

Tiểu Quân khoát tay :

- Phiên Lập bang chủ trở vào Thánh cung bẩm báo với Thánh Cô hãy cho người khác ra đón Tiểu Quân.

- Tiểu quý nói vậy có ý gì?

- Lập bang chủ còn giả vờ không hiểu nữa... Chẳng lẽ chờ Tiểu Quân nói toạc móng heo ra mới hiểu à.

Lập Cư càng tỏ lộ sự thắc mắc hơn :

- Lập mỗ quả không hiểu ý của tiểu quý.

Tiểu Quân chỉ tấm liễn :

- Lập bang chủ đọc câu chữ trên tấm liễn này coi.

Lập cư vô hình chung đọc hàng chữ thêu trên tấm liễn :

- Cung nghinh Tiểu Quân thượng khách!

Tiểu Quân vỗ tay :

- Đây... Tiểu Quân đến đây theo sự cung nghinh của Thánh Cô, thế mà Thánh Cô lại cho Lập bang chủ ra đón, không đúng ý tứ hàng chữ thêu của tấm liễn này.

- Lập mỗ được lệnh ra đón Tiểu Quân, và nãy giờ chưa làm gì phật ý người.

Tiểu Quân tròn mắt :

- Thấy cái mặt của Lập bang chủ là tại hạ muốn quay về rồi, còn đâu hứng thú mà vào diện kiến với Thánh Cô chứ. Chẳng lẽ Tiểu Quân vác bộ mặt đưa đám đi gặp người sao.

Tiểu Quân khoát tay :

- Lập bang chủ vào báo với Thánh Cô cho ai khác ra đón tại hạ.

Lập Cư sượng đến đỏ mặt :

- Tiểu quý... Ngươi...

Tiểu Quân nạt ngang :

- Im... Lập bang chủ nên nhớ Tiểu Quân đến thánh địa Thất sơn lần này theo thiệp mời của Thánh Cô nhé... Nếu như Lập bang chủ xúc phạm tại hạ là xúc phạm đến Thánh Cô rồi đó. Trong thánh địa này có lẽ chức phận của Lập bang chủ chỉ đứng trên mấy tên thuộc nhân Cái bang.

Lập Cư bậm môi. Gã chẳng còn biết nói gì nữa.

Thấy Lập Cư chần chừ chưa muốn đi, Tiểu Quân bắt tay lên miệng gọi lớn :

- Cung chủ Thánh Cô... Cung chủ Thánh Cô...

Lập Cư biến sắc, lắc đầu :

- Ngươi đừng hét lên như vậy... Lập mỗ sẽ vào báo với Thánh Cô.

Lập Cư vừa quay lưng, Tiểu Quân gọi giật lại :

- Khoan đi đã!

- Tiểu quý muốn gì nữa?

- Thôi được rồi... Thấy Lập bang chủ ngoan ngoãn, Tiểu Quân sẽ đi với ngươi vào thánh địa.

Lập Cư mỉm cười :

- Lập Cư rất cảm kích khi tiểu quý để mắt đến.

Tiểu Quân cười khẩy rồi nói :

- Lập bang chủ cảm kích ta lắm à?

Lập Cur gật đầu :

- Tại hạ đã ngưỡng mộ tiểu quý tử lâu rồi.

Tiểu Quân xì một tiếng :

- Ngươi ngưỡng mộ ta mà lại đặt hỏa pháo toan biến ta thành tro bụi.

Lập Cur một lần nữa thẹn thùng đến đỏ mặt. Gã nghĩ thầm :

- “Nếu Lập mỗ có điều kiện phanh thây xẻ thịt ngươi, ta thề sẽ lóc từng miếng mà ăn tươi nuốt sống.”

Tiểu Quân nhìn thẳng vào hai mắt Lập Cur, cười mỉm rồi nói tiếp :

- Ngươi đang chửi tiểu gia đó à... Thấy ánh mắt của ngươi là biết ngay ngươi đang chửi thầm tiểu gia rồi. Ngươi chửi ta chẳng khác nào chửi Thánh Cô của ngươi.

Lập Cur khoát tay :

- Tiểu quý đừng nghĩ vậy... Tại hạ đâu dám có ý nghĩ đó, ở đây Lập Cur chỉ là hạ đẳng nhân thôi còn tiểu quý mới là thượng khách của Thánh Cô, Lập mỗ đâu dám xem thường.

Tiểu Quân giả là bước đến bên cạnh Lập Cur. Chàng đặt tay lên vai Lập Cur :

- Tại hạ chỉ vờ đoán thế thôi, chứ biết Lập bang chủ là người chí tình chí nghĩa mà.

- Tiểu quý quá khen.

Tiểu Quân vốn không có chút cảm tình với Lập Cur, thậm chí còn ghét cay ghét đắng gã họ Lập này nữa. Mặc dù Lập Cur là Bang chủ Cái bang, một bang lớn trong giang hồ, nhưng chính y đã câu kết với Đồ Hạo Thiên lập ra Tứ Hải quán khiến cho bao nhiêu người trở thành những kẻ hành khất tội nghiệp, đặt phục vụ cho gã. Nghĩ như vậy, Tiểu Quân càng căm phẫn họ Lập hơn.

Chàng nghĩ thầm :

- “Ngân Đài đã lấy của ngươi một con mắt, cũng đáng lắm, nhưng tiểu gia thấy ngươi càng ghét hơn. Ta sẽ hành hạ ngươi một chút”.

Tiểu Quân gãi đầu, nhìn Lập Cur từ đầu đến chân :

- Mới chỉ cách có mấy ngày thôi tiểu gia thấy tướng mạo của Lập bang chủ phương phi quá, mặc dù ngươi vừa mới bị thương.

Nghe Tiểu Quân nói, Lập Cur chưa hiểu Tiểu Quân muốn gì thì đã bị Tiểu Quân vỗ vai.

- Rõ là Thánh Cô khéo chăm sóc thuộc nhân.

- Thánh Cô rất lo lắng cho thuộc nhân.

Tiểu Quân nhăn mặt :

- Chính vì Thánh Cô của Lập bang chủ quá lo lắng nên thuộc nhân dưới trướng xem ra ít vận động. Do ít vận động nên đánh đầu thua đó. Tại hạ muốn giúp Bang chủ gia tăng thêm công lực để sau này lập công với Thánh Cô.

Hai mắt Lập Cur chớp liên tục. Lời nói của Tiểu Quân vừa rồi chẳng khác nào mật đổ vào miệng gấu khiến Lập Cur há hê vô cùng.

Lập Cur vuốt theo lời Tiểu Quân :

- Tất cả thuộc nhân của Thánh Cô đều biết tiểu quý chỉ trong một chiêu không động, lấy cái tịnh làm chủ mà vẫn thắng được Ngai Tử Đột Quyết, nên người nào cũng kính phục vô cùng.

- Ấy... Đó chỉ là việc nhỏ thôi. Đấu với Ngai Tử Đột Quyết, tiểu gia đâu cần tốn sức gì, chỉ giữ ngón tay là đủ thủ thắng rồi.

Tiểu Quân xoa tay :

- Chẳng dấu gì Lập bang chủ, võ công của tiểu gia vốn chuyên về nội lực tu vi. Khi Lập bang chủ luyện tới cảnh giới càn khôn, thân thể ví như kim cương

thì đao kiếm còn làm gì được.

Lập Cự nhìn Tiểu Quân từ đầu tới chân :

- Ý tiểu quý muốn nói đến thần công Kim Cương Bất Hoại đã từng tuyệt tích trong giang hồ.

Tiểu Quân vỗ tay :

- Đúng... Đúng... Sao Bang chủ biết thần công đó chứ? Nếu không có thần công Kim Cương Bất Hoại hộ thể thì Tiểu Quân chắc chắn đã tán mạng bởi tử chiêu sát kiếm của Ngại Tử Đột Quyết rồi.

- Giờ Lập Cự mới sáng mắt.

Lập Cự suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Nhưng luyện đến độ thân thể như Kim Cương Bất Hoại chắc chắn phải khó khăn lắm.

Tiểu Quân nhún vai :

- Tất nhiên rồi. Đầu thế một ngày một buổi mà tụ thành thần công tái thế vô song. Tiểu gia nói thật nhé, đến ngay cả Lôi Âm ma công chưa chắc đã làm gì được hành giả đã tụ thành Kim Cương Bất Hoại.

- Thần công nào muốn tụ thành cũng nhọc nhằn.

- Thế Lập bang chủ có muốn luyện không?

Lập Cự nhìn Tiểu Quân bằng ánh mắt nghi ngờ :

- Tiểu quý tốt với Lập Cự như vậy sao?

Tiểu Quân cau mày :

- Xem bộ mặt của Lập bang chủ, biết ngay người đang nghi ngờ tiểu gia.

Lập Cự khoát tay :

- Tôi đâu dám nghi ngờ tiểu quý chứ.

- Nếu như Bang chủ nghi ngờ thì thôi, đừng hỏi làm gì. Còn như nếu tin tưởng vào tiểu gia... Tiểu gia truyền khẩu quyết cho người, còn thành công hay không do thần cơ và tính kiên trì của Bang chủ.

Lập Cự mỉm cười. Lão nghĩ thầm :

- “Tiểu quý này ranh ma, nhưng biết đâu gã lại nói điều hay với mình. Mình cứ nhận đại, nếu gã xảo ngôn thì bỏ ngoài tai chẳng mất mát gì”

Nghĩ xong, Lập Cự kính cẩn xá Tiểu Quân một xá :

- Nếu Tiểu quý có ý như vậy. Lập mỗ nguyện không bao giờ quên.

- Tiểu gia nói là làm, không bao giờ nuốt lời đâu.

Tiểu Quân chấp tay sau lưng :

- Muốn tụ thành Kim cương bất hoại điều cốt lõi nhất là hàm thụ được Dịch Cân kinh dạng điều hòa kinh mạch trong cơ thể. Sau khi điều hòa được kinh mạch rồi sẽ đã thông hai đại huyết Huyền quang nhậm đốc, tạo cửa Sinh tử huyền môn.

Tiểu Quân nhướn mày :

- Đúng như vậy không?

Lập Cự gật đầu :

- Đó là phương pháp luyện công Khai đỉnh thượng thừa của Thiếu Lâm.

- Đúng như vậy. Kim Cương Bất Hoại chính là tuyệt công của Thiếu Lâm. Nhưng rất tiếc từ lúc Đạt Ma sư tổ viên tịch, Thiếu Lâm không tìm ra được vị cao tăng nào có căn cơ để thụ giáo tuyệt học Phật môn.

Tiểu Quân chỉ vào ngực mình :

- Tiểu Quân may mắn được Nhất Phẩm đại sư ưu ái cho vào Tầng Kinh các nghiên cứu Dịch Cân kinh và các pho võ công huyền diệu mới thụ huấn được thần công Kim Cương Bất Hoại.

- Tiểu quý thật có căn cơ hơn người.

Tiểu Quân khoát tay :

- Tiểu quý biết mình có căn cơ, nhưng sắp tới đây vào Thánh địa chưa biết sống chết thế nào. Nếu tiểu gia sống thì không nói làm chi rồi, nhưng nếu chết những thần công bí kíp sẽ thất truyền nên muốn truyền lại cho Lập bang chủ.

- Tiểu quý có thật nghĩ vậy không?

- Lập bang chủ cứ hay hoài nghi như vậy. Chẳng lẽ lời của ta lúc nào cũng chỉ là xảo ngôn sao?

Lập Cư khoát tay :

- Ta không nghĩ như vậy đâu.

- Trước khi tiểu gia truyền thụ võ công khẩu quyết, Lập bang chủ phải tuyên thệ. Nếu sau này không có căn cơ tự thành những thần công tái thể phải truyền cho người khác, chứ không được ích kỷ mang theo xuống Diêm phủ.

Lập Cư gật đầu. Lão giơ một tay lên trời :

- Trên có trời dưới có đất, Lập Cư này tuyên thệ nếu không giữ lời hứa của Tiểu Quân thì chết không toàn thây.

- Được rồi... Được rồi... Bang chủ hãy quay lưng lại đây.

- Để chi?

- Còn hỏi nữa... Tiểu gia truyền Dịch Cân kinh cho Bang chủ.

- Vậy sao?

- Bang chủ đã tuyên thệ trước trời đất rồi, còn nghi ngờ nữa sao?

- Tại hạ không bao giờ nghi ngờ.

Lập Cư quay lưng lại Tiểu Quân.

Tiểu Quân nhanh như cắt phóng chỉ điểm vào đại huyệt Kiên Tinh của gã.

Lập Cư trợn mắt :

- Tiểu quý... Sao lại điểm huyệt ta?

- Người muốn thu nạp Dịch Cân kinh phải bất động một thời gian. Nếu không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà cuồng tâm loạn trí.

Tiểu Quân xoa đầu Lập Cư :

- Lập bang chủ yên tâm đi... Tiểu gia không hại người đâu, chỉ mang đến điều tốt cho Bang chủ mà thôi.

Mặc dù nghe Tiểu Quân nói như vậy, nhưng Lập Cư vẫn rùng mình.

Tiểu Quân rút ngọn trùy thủ Quang Minh.

Vừa nhác thấy Tiểu Quân lấy cây trùy thủ, Lập Cư biến sắc mặt. Lão lắp bắp nói :

- Sao lại lấy dao làm gì?

- Bang chủ thắc mắc nhiều quá. Tiểu gia hỏi Bang chủ Dịch Cân kinh của môn phái nào?

- Đưa trẻ lên ba cũng biết Dịch Cân kinh của phái Thiếu Lâm.

- Thiếu Lâm của những ai?

- Tất nhiên Thiếu Lâm là môn phái của những vị cao tăng.

- Ấy... Cái chỗ huyền diệu của Dịch Cân kinh là chỗ đó đó. Phàm những vị cao tăng đời sau không đắc được cái tinh của Dịch Cân kinh mà thay da đổi xác là do dụng thuật luyện của nhà Phật nhưng lại pha trộn với các võ phái khác, nên mất cái tinh túy. Còn Bang chủ đây được Tiểu Quân truyền cho cái tinh túy của Dịch Cân kinh.

Lập Cự chớp mắt :

- Nhưng cách truyền này lạ lùng quá.

- Rồi Bang chủ sẽ biết thôi mà... Chẳng có gì lạ lắm đâu. Lập bang chủ đợi một chút, đừng có thắc mắc nữa nghe. Tiểu Quân bắt đầu đây.

Tiểu Quân vừa nói vừa ấn đầu Lập Cự xuống vừa tầm tay, rồi dụng luôn ngón trỏ thủy Quang Minh cạo đầu Lập Cự.

Lập Cự xanh tái da mặt, nhưng đã bị điểm huyết rồi đầu còn phản ứng gì được.

Gã cầu nhàu :

- Ngươi cạo đầu ta à?

- Phải cạo đầu chứ.. Không cạo đầu Lập bang chủ đầu có giống mấy vị cao tăng Thiếu Lâm để lộ đại huyết cho Tiểu Quân truyền công.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tiểu Quân đã xuống tóc cho Lập Cự, Bang chủ Cái bang.

Nếu chuyện này truyền tụng ra ngoài có lẽ Cái bang chẳng còn chỗ đứng trong thiên hạ.

Tiểu Quân cạo xong, xoa đầu Lập Cự :

- Lập bang chủ cũng giống một cao tăng Thiếu Lâm lắm chứ.

Lập Cự gằn giọng :

- Tiểu quý hãy giải huyết cho ta!

Lập Cự vừa dứt lời thì có tiếng nữ nhân cất lên ngay sau lưng Tiểu Quân :

- Ngươi đã biết Tiểu Quân xảo ngôn mà nỡ mà vẫn đưa đầu cho gã cạo. Hừ.. Tri tân khách Đường chủ của Kim cung đã làm cho Thánh Cô mất mặt.

Lập Cự rùng mình.

Tiểu Quân cũng giật thót ruột. Nữ nhân vừa nói đã đến từ lúc nào mà ngay cả gã cũng chẳng hề hay biết.

Tiểu Quân nghĩ thầm :

- “Nàng là ai mà võ công cao siêu như vậy? Thánh Cô chẳng? Nếu là Thánh Cô thì đâu có nói ra những lời như vừa rồi”.

Tiểu Quân toan quay mặt lại thì nữ nhân đã quát lớn :

- Ngươi không được quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Xảo ngôn lụy người

Nghe nữ nhân nói, Tiểu Quân chỉ nhún vai. Chàng xoa đầu Lập Cự :

- Tiểu gia không được nhìn, Lập bang chủ cũng không được liếc trộm đấy nhé.

Lập Cự chỉ hừ nhạt một tiếng.

- Tại sao Lập bang chủ hừ nhạt như vậy, bộ Tiểu Quân này nói không đúng sao? Cái bang thường hay nhìn trộm người khác kia mà, bọn thuộc hạ Cái bang còn như vậy huống hồ là Bang chủ.

Tiểu Quân gãi đầu rồi nói với nữ nhân vận bạch y đứng sau lưng mình :

- Nữ nhân mà không cho nam nhân chiêm ngưỡng dung nhan phải có nguyên do. Xin hỏi cô nương nguyên do đó là gì?
- Chẳng có nguyên do nào cả.

Tiểu Quân bật cười khanh khách :

- Chẳng có nguyên do nào à? Tại hạ không tin... Trên đời này làm gì có nữ nhân nào lại không muốn để nam nhân chiêm ngưỡng dung nhan của mình chứ... Ngoại trừ...

Tiểu Quân lưỡng lự, thở ra một tiếng rồi vuốt đầu Lập Cự :

- Lập bang chủ biết ngoại lệ gì không?

Lập Cự lắc đầu :

- Lập mô không biết gì hết.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Ai da... Coi bộ trong vùng đất thánh địa này có một ngoại lệ khác với ngoài giang hồ, hình như nam tử hán ở Thất sơn đều phải cúi đầu trước nữ nhân.

Câu nói vô tình của Tiểu Quân khiến nữ nhân đứng sau lưng chàng cất tròng cười tự thị tự mãn vô cùng. Thị cất tròng tiểu ngạo đó rồi nói :

- Xảo Quỷ nói đúng đó. Tất cả nam nhân trong địa phận Kim giáo đều là kẻ nô bộc mà thôi.
- Vậy sao? Theo cô nương thì tất cả nữ nhân ở đây đều là La Sát nương nương.

Nữ nhân nạt ngang Tiểu Quân :

- Bỏn cô nương cảm ngại không được nói sàm bằng không chớ trách bỏn cô nương.
- Cô nương không nhìn tám liễn sơn son thếp vàng treo trên vách à. Tiểu gia đến thánh địa này với cương vị là thượng khách của Thánh Cô đấy.

Nữ nhân im lặng.

Tiểu Quân tủm tủm cười, nói với Lập Cự :

- Lập bang chủ đây đúng là nô dịch của cô nương, nhưng Tiểu Quân thì khác... Đã khác Lập bang chủ, tất Tiểu Quân không bao giờ tuân thủ mệnh lệnh của cô nương.

Tiểu Quân vừa nói vừa quay ngoắt lại.

Đối mặt với Tiểu Quân không phải là một nữ nhân như trong trí tưởng tượng của chàng, mà là một trang giai nhân tuyệt sắc với khuôn mặt trái xoan, đôi mày vòng nguyệt, cặp thu nhân long lanh, hai cánh môi như quả đào chín, và mái tóc đen nhánh.

Tiểu Quân trầm nghĩ :

- “Nhan sắc của ả quả là niềm ao ước của một nữ nhân trong chốn giang hồ.”

Nữ nhân cau mày nhìn Tiểu Quân.

Trong khi đó Tiểu Quân lại trợn ngược đôi mày lười kiếm sắc nhón như muốn thâu hết dung diện của nàng.

Nữ nhân bạch y buông lời cay độc :

- Ngươi dám nhìn bỏn cô nương?
- Sao không dám chứ... Bộ nhìn là có tội sao? Một nữ nhân đẹp lộng lẫy như nàng thì không một nam nhân nào không muốn chiêm ngưỡng, huống chi Tiểu Quân là thượng khách nên lại càng muốn biết qua dung diện của chủ nhân.

Nữ nhân chớp mắt, lộ vẻ bất nhẫn :

- Ngươi nhìn rồi chứ?
- Nhìn rồi... Và bây giờ chẳng muốn nhìn nữa.

Đôi mày vòng nguyệt của nữ nhân thoáng chau lại, rồi nhanh chóng lấy lại sự bình thản :

- Người nói vậy có ý gì?

Nàng lắc đầu :

- Người vừa nói thích chiêm ngưỡng ta, vậy mà lại đổi ý không muốn nhìn vẻ kiêu diễm của ta nữa..

Tiểu Quân nhún vai :

- Chẳng lẽ cô nương lại phải hỏi điều dễ hiểu như vậy sao?

Tiểu Quân thở ra một tiếng :

- Có gì mà không hiểu chứ?

Chàng xoa hai bàn tay trông tợ một gã điểm chủ kỹ viện nào đó chuẩn bị đơn đả chào mời khách nhân :

- Để tại hạ giải thích cho cô nương biết nhé. Trước khi nhìn cô nương trong đầu tại hạ tưởng tượng nhan sắc của cô nương xấu ơi là xấu, xấu như một con quỷ dạ xoa từ dưới Diêm cung chui lên.

- Thế bốn cô nương có xấu không?

Tiểu Quân phì cười, rồi nói :

- Tất nhiên là không xấu rồi, ngược lại đẹp là khác... Có thể nói nhan sắc của cô nương rất hiếm thấy trong giang hồ, một nhan sắc mà bất cứ nữ nhân nào cũng đều mơ ước.

- Vậy sao người lại không muốn nhìn ta nữa?

Tiểu Quân thoáng liếc trộm nàng. Chàng tự nhủ :

- “À này như chẳng có chút cảm tính gì hay sao mà khi đối đáp với mình không một chút biểu lộ tình cảm nào cả.”

- Cô nương muốn biết lý do đó lắm hả?

Nàng buông một câu bằng chất giọng lạnh như băng khiến ngay cả Tiểu Quân khi nghe cũng sớn gai ốc :

- Rất muốn biết!

Nghe giọng nàng, Tiểu Quân muốn rùng mình. Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- Tại hạ bắt buộc phải giải bày à?

- Ta muốn nghe... Rất muốn nghe!

- Thế thì tại hạ nói... Trên đời này bất cứ cái gì hoàn hảo quá tất chỉ cần một vết nứt thôi cũng đủ để phá vỡ sự hoàn hảo đó. Thế mới có câu, càng đẹp bao nhiêu, càng xấu bấy nhiêu.

Chàng gãi đầu :

- Thú thật với cô nương.. Thoạt đầu tại hạ nhìn thấy nhan sắc của cô nương cũng phải thừa nhận là tuyệt mỹ, nhưng khi phát hiện ra... Tại hạ chẳng muốn nhìn nữa.

Dung diện của nữ nhân thoáng biến đổi, nhưng rồi nàng nhanh chóng lấy lại sắc diện lạnh nhạt ban đầu. Mặc dù sự biến đổi đó chỉ thoáng qua thôi, nhưng Tiểu Quân vẫn thấy được. Chàng nhoen miệng cười, nghĩ thầm :

- “Nữ nhân vẫn là nữ nhân.. Khi bị người ta chê xấu tất biểu lộ sự bất nhẫn. À sắp hỏi mình cái chỗ xấu đó đâu.”

Quả đúng như Tiểu Quân nghĩ thầm, nữ nhân nhìn chàng, hỏi :

- Người có thể chỉ cho ta biết cái chỗ điểm khuyết không?

- Cô nương muốn biết lắm à?

Nàng thoáng bối rối, rồi gật đầu :

- Ta muốn biết...

- Tại sao muốn biết?

Nàng nạt ngang :

- Ta muốn biết là muốn biết... Sao ngươi cứ hỏi vòng vo để làm gì chứ?

- Tại hạ chỉ lo cho cô nương mà thôi.

Nàng chau mày :

- Lo cho ta.. Ta tức cười quá... Xảo Quỷ Tiểu Quân mà lo cho Vương Túc Lệ này à... Nghe ngươi nói mà ta ngỡ mình đang nằm mơ.

Tiểu Quân tủm tủm cười nói :

- Ấy... Vương cô nương đừng cho rằng Tiểu Quân là xảo quỷ rồi cứ khẳng khái lời của Tiểu Quân chỉ toàn là xảo ngôn quỷ kế.

- Ta không cần nói ra nhưng giang hồ cũng đã khẳng định.

- Đó là chuyện của giang hồ. Thiên hạ thì rất nhiều chuyện để nói. Chuyện ít nói nhiều, việc nhỏ thì xé ra to. Kẽ để tâm đến lời truyền tụng trên giang hồ chỉ rặt đám tiểu nhân mà thôi.

Vương Túc lệ biến sắc :

- Ngươi chửi ta à?

Tiểu Quân khoát tay :

- Ấy... Tại hạ đâu có khiếm nhã như vậy trước mặt một trang giai nhân tuyệt sắc như Vương cô nương. Tiểu Quân hay nói lời thiệt nên dễ xúc phạm người mà thôi.

- Ta không muốn nói quanh co nữa... Ngươi có thể cho ta biết điểm xấu của ta là chỗ nào?

- Tại Vương cô nương không nhìn kỹ mình trong gương mà thôi. À... Mà điểm đó cũng rất khó thấy... Ngay như nam nhân nếu không luyện được nhãn quang như tại hạ cũng khó mà thấy, bởi khiếm khuyết đó đã bị vẻ đẹp kiều kỳ của cô nương khóa lấp.

- Nói như vậy chỉ có mình ngươi thấy thôi sao?

- Tất nhiên rồi... Nhưng tại hạ không dám khẳng định chỉ có mình tại hạ mới thấy.

- Ngươi hãy nói đi!

Tiểu Quân gãi đầu :

- Nói ra Vương cô nương đừng bận tâm để lòng, mà nhan sắc sớm ủa tàn. Tại hạ chỉ lo cho cô nương như vậy thôi.

- Ta không để tâm tới đâu.

- Nếu cô nương đã quyết như vậy, Tiểu Quân sẽ nói. Tất nhiên cái điểm xấu đó vẫn có cách sửa chữa.

- Sao ngươi nói nhiều quá vậy...

Tiểu Quân nheo mày, ngắm dung diện Vương Túc Lệ. Chàng nghĩ thầm :

- “À đang nôn nóng nghe mình nói đây. Hừ biết người ta là xảo quỷ mà cứ muốn nghe, nghĩ thiên hạ cũng ngộ thật, người ta ngoa ngôn chừng nào là càng muốn nghe chừng này.”

Tiểu Quân thở ra một tiếng.

Vương Túc Lệ thấy Tiểu Quân thở hắt ra như vậy, cau mày gằn từng tiếng :

- Ngươi chẳng có lời để nói à?

- Tại cô nương hấp tấp nôn nóng quá, càng khiến tại hạ lưỡng lự không biết nên dấu hay nên nói ra cho cô nương biết.

- Ta muốn biết.

- Vậy Tiểu Quân xin được mạn phép nói ra điều không muốn nói.

Tiểu Quân gõ tay vào trán mình :

- Nếu Tiểu Quân nhìn không lầm thì dưới chân mây bên phải của Vương cô nương có một nốt ruồi.

Vương Túc Lệ cau mày :

- Ngươi nhìn thấy được một nốt ruồi dưới chân mây của ta à?

Nàng bật cười khanh khách, rồi nói tiếp :

- Xảo quý oi... Mắt của ngươi tinh tường quá, nên mới thấy được nốt ruồi ẩn dưới chân mây Vương Túc Lệ này. Nhưng lời của ngươi ai tin chứ... Ngay bản thân ta cũng không tin.

Tiểu Quân hình mũi nói :

- Vương cô nương không tin thì để tại hạ cạo chân mây tắt nốt ruồi kia sẽ lộ ra ngay...

Vương Túc Lệ biến sắc :

- Im đi... Ngươi tưởng ta là gã tri tân khách ngu đần dễ bị ngươi gạt lắm sao. Nếu như Vương Túc Lệ này có nốt ruồi đó dưới chân mây thì cũng chẳng có điểm nào phá vỡ sự hoàn mỹ trên dung diện của ta.

Tiểu Quân vỗ tay :

- Cô nương nói rất đúng... Rất đúng... Tất nhiên cái nốt ruồi kia chẳng thể nào phá vỡ được cái đẹp trên khuôn mặt của cô nương rồi... Bởi nó bị ẩn dưới chân mây mà... Nhưng... nhưng...

Túc Lệ nạt ngang :

- Nhưng cái gì?

- Tại hạ không dấu gì cô nương... Tiểu Quân có hàm thụ thuật tướng số của một vị cư tu sĩ trên đỉnh Phong Sơn. Chính vì đã thụ giáo thuật tướng pháp nên tại hạ mới thấy được nốt ruồi ẩn dưới chân mây cô nương. Mà nốt ruồi này rất tệ hại, nó ẩn trên mặt cô nương, nhưng lại lộ bên dưới.

Túc Lệ cau mày :

- Ngươi nói nhăng nói cuội gì thế, ẩn bên trên lộ bên dưới là sao chứ?

Tiểu Quân nhăn mặt :

- Phàm những ai, như là nữ nhân có nốt ruồi ẩn dưới chân mây, thì nhất định nốt ruồi đó sẽ lộ trên phần ngực bên trái. Chính cái nốt ruồi đó sau này sẽ khiến cho tướng công của Vương cô nương nhận thấy điểm xấu trên những đường nét hoàn mỹ.

Tiểu Quân thở dài :

- Tại hạ thề không ngoa ngôn. Tướng công của cô nương khi thấy nốt ruồi chết tiệt kia nhất định sẽ hắt hủi cô nương. Nếu như y không hắt hủi cũng lạnh nhạt. Cô nương khổ lắm... Khổ lắm!

Vương Túc Lệ bậm môi.

Vương Túc Lệ suy nghĩ một lúc rồi mới hỏi Tiểu Quân :

- Có thật như lời ngươi nói không?

- Tại hạ nói theo thuật tướng pháp mà tại hạ đã hàm thụ tại đỉnh Phong Sơn. Cô nương tin lời tại hạ hay không là quyền của cô nương.

Tiểu Quân bước tới một bộ, theo quán tính tự nhiên chàng lại vuốt mũi :

- Cái nốt ruồi đó đúng là bất lợi cho cô nương, nhưng Tiểu Quân vẫn có cách sửa được.

- Ngươi có cách?

- Cách đó không khó lắm đối với Tiểu Quân... Nhưng trước khi tại hạ giúp cô nương, tại hạ muốn nhờ cô nương một chuyện.

Túc Lệ lườm Tiểu Quân :

- Người muốn nhờ chuyện gì?
- Chuyện cũng rất dễ dàng làm thôi.
- Dễ thì người nói đi.

Tiểu Quân chỉ Bang chủ Lập Cư :

- Tại hạ nhờ cô nương đục hai lỗ tai và móc con mắt còn lại của Lập bang chủ.

Lập Cư la toáng lên :

- Vương hộ tướng đừng nghe lời Xảo Quỷ Tiểu Quân, sao người ác với ta như vậy... sao người ác với ta như vậy... Mau giải huyết cho Lập mỗ.

Tiểu Quân nhún vai :

- Tại hạ không phải ác với Lập bang chủ đâu, mà sự tình bắt buộc thôi.
- Người còn nói sự tình bắt buộc nữa... Ở đây ai bắt buộc được Vương hộ tướng đục tai móc mắt Lập mỗ chứ.
- Ày... Tiểu gia chỉ nói vì sự tình bắt buộc chứ có ai bức được Vương cô nương đâu.

Lập Cư nhăn nhó :

- Sự tình bắt buộc như thế nào... Người nói đi!

Tiểu Quân quay lại Vương Túc Lệ :

- Vương cô nương cho tại hạ nói chứ?

Túc Lệ gật đầu :

- Nghe người nói Túc Lệ rất tò mò... Người thử giải thích xem.
- Vương cô nương đã cho phép, Tiểu Quân chẳng khách khí làm gì. Cô nương thử nghĩ coi, nếu như cô nương muốn Tiểu Quân tẩy xóa nốt ruồi kia tất sẽ phải thoát y để tại hạ dùng thuật kim châm phá nó.

Tiểu Quân chỉ Lập Cư :

- Bang chủ Lập Cư vốn có cái tật hay nhìn trộm, muốn giữ bí mật phần thượng đẳng của cô nương thì phải móc mắt gã là lẽ đương nhiên.

Vương Túc Lệ nheo mày :

- Người nói đúng. Còn tại sao phải đục thính nhĩ Tri tân khách Đường chủ?
- Không đâu gì Vương cô nương, khi tại hạ dùng kim châm tẩy bỏ nốt ruồi của cô nương, sẽ rất đau đớn, tất phải rên la. Lập bang chủ mặc dù không thấy nhưng vẫn nghe tiếng rên rĩ của cô nương, tất gã sẽ tưởng tượng những hình ảnh sàm bậy, rồi sẽ bù lu bù loa, còn gì phẩm giá của Vương cô nương nữa.

Lập Cư trợn mắt, quát lớn :

- Vương hộ tướng đừng nghe gã nói.

Vương Túc Lệ lưỡng lự. Nàng nhìn Lập Cư, nói :

- Xảo Quỷ phân giải cũng rất đúng đấy chứ...

Lập Cư thất sắc liếc Tiểu Quân :

- Tiểu quý, sao người ác với Lập mỗ như vậy.

Tiểu Quân khoát tay :

- Tại hạ đâu có ác... Chẳng qua bởi sự tình bắt buộc, không còn cách nào khác. Còn diễn tiến như thế nào tùy vào Vương cô nương mà thôi.
- Người dụng xảo ngôn để lừa gạt Vương hộ tướng mà thôi.
- Nếu như Lập bang chủ nói tại hạ dụng xảo ngôn thì cứ nài Vương cô nương minh chứng.

Lập Cự nghiêm giọng hỏi :

- Minh chứng như thế nào?

- Dễ như vậy mà Bang chủ cũng hỏi ta nữa à?

Vương Túc Lệ xen vào hỏi Tiểu Quân :

- Minh chứng như thế nào?

- Chỉ cần cô nương cho tại hạ và Lập bang chủ thấy phần ngực bên trái của cô nương thì đã có chứng lý để thẩm định lời nói của tại hạ.

Hai gò má Vương Túc Lệ thoáng vẻ thẹn thùng.

Tiểu Quân tủm tủm cười :

- Vương cô nương chắc ngại...

- Ta không ngại.

Nàng quay lại Lập Cự :

- Tri tân khác Đường chủ nhắm mắt lại.

Lập Cự rậm rập nhắm nghiền hai mắt. Trông bộ mặt của gã thật là tội nghiệp.

Vương Túc Lệ khẽ xoay người đối mặt với Tiểu Quân. Nàng đặt tay phải lên gò vai trái, từ từ kéo trễ xiêm y của mình.

Mặc dù Túc Lệ tự kéo trang y của mình, nhưng Tiểu Quân lại căng thẳng ra mặt.

Chàng nhủ thầm :

- “À này chẳng lẽ lại tin vào lời của mình. Không lẽ ông trời cho mình giọng nói bất ai cũng phải nghe theo à.”

Vương Túc Lệ đã kéo trang y quá bờ vai. Nàng tỏ ra lưỡng lự một chút, nhìn Tiểu Quân nói :

- Xảo Quỷ nhìn cho kỹ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Giọt nước tràn ly

Thường Nhẫn ngồi bất động trên khoang thuyền, không biết ý đang tâm niệm điều gì mà thần sắc ưu tư như một pho tượng trét sáp, trầm mặt và vô cảm.

Sương khuya đọng ướt cả lớp vải trang y mà tưởng như y chẳng hề cảm nhận được cái lạnh xé da cắt thịt, lẫn sự cô tịch nặng nề vây bọc xung quanh, mặc dù thỉnh thoảng y lại thở dài náo nức. Tiểu Quân đã đi rồi nhưng Thường Nhẫn vẫn khoắc vè trầm cảm chối bỏ mình.

Trong sự cô tịch bất động đó, bất chợt Thường Nhẫn cảm một thôi quuyền bằng cánh tay còn lại xuống sàn thuyền. Y nghiêng răng gằn từng tiếng :

- Tại sao ta phải cầm kiếm... Tại sao ta phải cầm kiếm? Tại sao... Tại sao...

Y bật lên tràng cười tọ những tiếng khóc thảm thê, u uất rồi lại rên rì như kẻ cuồng si :

- Tại sao... Ông trời... Tại sao ta muốn quên ta, mà ông trời cứ bắt ta phải trở thành một kiếm thủ... Tại sao chứ?

Có tiếng chân người khẽ vang lên sau lưng Thường Nhẫn. Bước chân này Thường Nhẫn đoán chắc là của Đồng Tiểu Linh.

Y rít lên bằng chất giọng cay độc, oán hờn :

- Hãy tránh xa ta ra... Hãy tránh xa ta ra... Thường Nhẫn này không muốn gặp ai... không muốn gặp ai.

Quả đúng như Thường Nhẫn nghĩ, tiếng Tiểu Linh cất lên bằng một chất giọng buồn cay về hòn trách :

- Tiểu Quân đã đi rồi, và Tiểu Linh cũng muốn thông báo cho Thường các hạ biết, tất cả các tỷ tỷ cũng đã rời bỏ Lâu thuyền mà đi rồi. Bây giờ đến lượt Tiểu Linh rời thuyền để cho các hạ được ở lại trong sự cô đơn của các hạ. Ý này cũng là của Tiểu Quân muốn gọi lại cho tỷ muội chúng tôi.

Thường Nhẫn lấp bắp nói :

- Mọi người... Mọi người đi hết rồi sao?

- Đi hết rồi... Và Lâu thuyền từ nay chẳng còn chủ nhân. Nó sẽ trở thành con thuyền ma trên dòng Hoàng Giang.

Về mặt Thường Nhẫn căng thẳng tột cùng :

- Tại sao mọi người lại bỏ đi?

- Tiểu Quân đã đi, nên chiếc Lâu thuyền này không một ai muốn ở lại nữa.

Tiểu Linh đặt xuống trước mặt Thường Nhẫn thanh huyết kiếm đã bọc lụa cẩn thận.

Nàng nhìn Thường Nhẫn nói :

- Thanh kiếm này của Thường kiếm khách, các hạ hãy giữ lại. Trước khi đi Tiểu Quân có nói, kiếm là thần của kiếm thủ, là vật bất ly thân. Thanh Huyết kiếm này của Thường Nhẫn kiếm khách, nên nó phải trở về với chủ nhân của nó.

Tiểu Linh thở dài một tiếng, toan quay lưng phi thân xuống chiếc thuyền nan, nàng chưa kịp thoát đi thì đột ngột bốn hắc y nhân che mặt phi thân lên khoang thuyền. Bốn người này chẳng hề nói nửa lời. Cả bốn đồng loạt rút trường kiếm công thẳng Tiểu Linh.

Tiểu Linh quát lớn :

- Các người là ai?

Mặc cho Tiểu Linh thét quát, bốn gã hắc y nhân không màng đến lời của nàng, vung kiếm xuất ra một lúc ba chiêu nhanh không thể tả.

Thường Nhẫn biến sắc, quát lớn :

- Dừng tay...

Tiếng quát của Thường Nhẫn còn đọng trên hai cánh môi thì Tiểu Linh đã bị thúc thủ rồi.

Ba gã hắc y nhân thộp trao công vào thân ảnh nàng nhấc bổng lên.

Tiểu Linh cầu cứu Thường Nhẫn :

- Cứu tôi với!

Thường Nhẫn giờ đây làm gì có bản lĩnh để cứu được nàng, gã chỉ còn biết đưa cặp mắt bất lực nhìn Tiểu Linh bị ba gã hắc y nhân mang xuống thuyền nan.

Trên khoang thuyền còn lại một tên hắc y nhân. Gã đứng dạng chân đối mặt với Thường Nhẫn. Y cười khẩy một tiếng. Tiếng cười nghe thật dị kỳ. Sau tiếng cười đó, hắc y nhân phóng kiếm, cắt thành một ánh chớp bạc cầu vòng, tiện ngọt búi tóc của họ Thường.

Thế kiếm của đối phương quá mãnh liệt, Thường Nhẫn chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết. Hắn chỉ hơi ngạc nhiên khi gã Hắc y nhân không lấy mạng y mà chỉ dụng kiếm cắt tiện búi tóc mà thôi.

Thần sắc Thường Nhẫn bây giờ trông chẳng khác một tên Cái bang thô kệch, với mái tóc nham nhở.

Hắc y nhân cười gần một tiếng nữa, y lắc đầu nhìn Thường Nhẫn bằng cặp mắt khinh miệt. Y nheo mày, rồi quay nhìn khoang thuyền.

Thường Nhẫn nghẹn giọng nói :

- Ngươi là ai?

Hắc y nhân nhún vai, chẳng thốt lời nào. Gã thân nhiên lấy đá lửa trong thắt lưng đánh vào một nhúm môi.

Thường Nhẫn hoảng kinh :

- Người định đốt chiếc Lâu thuyền này?

Hắc y nhân quay lại đối nhãn với gã, rồi lạnh nhạt gật đầu. Sau cái gật đầu đó, Hắc y nhân quăng mồi lửa vào trong khoang thuyền.

Y cất tràng cười khanh khách, rồi thân nhiên phi thân xuống chiếc thuyền nan mà đồng bọn của y đã chờ sẵn. Con thuyền tách khỏi Lâu thuyền, nhanh chóng lướt ra xa.

Thường Nhẫn lao vào trong khoang thuyền, nhưng lửa đã bén vào các vật dụng, bốc cháy lớn rồi. Thường Nhẫn như con rối nhưng chẳng biết làm cách gì khả dĩ có thể giữ được chiếc Lâu thuyền. Lửa bốc lên chẳng mấy chốc đã phủ trùm Lâu thuyền.

Thường Nhẫn chỉ kịp xuống chiếc nan thuyền còn lại để rồi con thuyền đã hóa thành ngọn lửa khổng lồ trên dòng Hoàng Giang.

Trên con thuyền nan tợ chiếc lá khóm trôi giữa dòng lũ dữ, Thường Nhẫn thất thần nhìn chiếc Lâu thuyền của Tiểu Quân. Một lần nữa gã lại tự trách mình, trách người và trách cả ông tạo sao cứ mãi khoắc lên số phận gã những điều cay nghiệt xót xa.

Xa xa trên chiếc thuyền nan ẩn hình trong màn sương nước, tiếng cười của bọn Hắc y nhân cất lên tưởng như muôn ngàn tiếng sét dội thẳng vào thính nhĩ của Thường Nhẫn.

Nghe tiếng cười đó, khuôn mặt của Thường Nhẫn đánh hẳn lại. Gã rít lên với tất cả nỗi phẫn uất của mình :

- Thường Nhẫn... Người có còn là người không?

Y ôm thanh huyết kiếm ngồi bệt xuống khoang thuyền, ánh mắt ngầu đục, vội vội nhìn lên bầu trời đầy sao. Y tơ tưởng ngày nào đó sẽ hóa thân thành một vì sao ẩn khuất trên bầu trời.

Thường Nhẫn nhìn lại thanh Huyết kiếm. Tay y đặt vào đốc kiếm :

- Ta đã trót là Từ Kiếm, dù có muốn chối bỏ mày, cuối cùng mày cũng không lìa xa ta.

Thường Nhẫn nghiêng răng từ từ rút thanh kiếm máu ra khỏi vỏ. Y thở gấp :

- Thường Nhẫn đã là Từ Kiếm và sẽ vĩnh viễn là Từ Kiếm.

Trên chiếc thuyền nan kia, bốn gã Hắc y nhân đã trút bỏ vương lụa đen che dung diện. Họ chẳng phải ai xa lạ mà chính là Ngân Đài, Cúc Cúc, Sư Sư và Trân Trân.

Tiểu Linh hỏi :

- Sư Sư tỷ tỷ... Thường Nhẫn như thế nào khi Lâu thuyền bốc cháy?

- Tỷ tỷ cũng không biết... Nếu như y trở lại với đời thường tất không chết trong ngọn lửa kia, bằng không gã cũng chẳng nên sống làm gì nữa.

Trân Trân nhìn ngọn lửa từ Lâu thuyền :

- Chúng ta đã đốt Lâu thuyền theo ý Tiểu Quân.

Cúc Cúc thở dài :

- Từ nay trên dòng Hoàng Giang chẳng còn Lâu thuyền “Nghe Thường vũ y khúc”. Tất cả đã lùi vào quá khứ rồi.

Tiểu Linh hỏi Cúc Cúc :

- Tại sao Tiểu Quân muốn đốt Lâu thuyền?

- Giọt nước sau cùng sẽ làm tràn ly uất hận trong con người gã Từ Kiếm.

Ngân Đài nắm tay Tiểu Linh :

- Tiểu Quân muốn kéo Thường Nhẫn ra khỏi cuộc sống trầm mặc để trở về với đời thường.

Cúc Cúc thở ra :

- Sao Tiểu Quân muốn Thường Nhẫn phải là Từ Kiếm?

Sư Sư dõi mắt nhìn ngọn lửa xa xa, chiếc Lâu thuyền như miếng mồi ngon từ từ chui vào dòng Hoàng Giang. Khi ngọn lửa đỏ tắt ngấm chẳng để lại dấu tích gì, nàng mới quay lại nhìn mọi người, nói :

- Có lẽ Tiểu Quân nghĩ đến giang hồ nhiều hơn bản thân mình.

Tiểu Linh nói :

- Các vị tỷ tỷ... Bây giờ chúng ta đi đâu?

Ngân Đài nhướn mày :

- Chỉ có một nơi chúng ta phải đến.

Sur Sur nhìn Thúy Ngân Đài :

- Ý Ngân Đài muốn nói đến Kim cung?

Ngân Đài lắc đầu :

- Tiểu Quân không muốn chúng ta đến Kim cung.

- Lâu thuyền đã chìm rồi, chúng ta đi đâu bây giờ? Không đến Kim cung chẳng lẽ lại đến Thiếu Lâm tự sao?

- Cũng không đến Thiếu Lâm tự.

- Ngân Đài. Vậy chúng ta đi đâu?

- Tứ Hải quán.

Tiểu Linh cau mày :

- Tại sao chúng ta phải đến Tứ Hải quán.

Ngân Đài nhìn Tiểu Linh :

- Trước đây, Tiểu Linh không có ý thu tóm Tứ Hải quán của họ Đồ à?

- Tiểu Linh chỉ hành sự như vậy để tìm tung tích Đồng đại ca mà thôi.

- Vậy bây giờ Tiểu Linh còn giữ ý đó không?

- Tất nhiên vẫn còn chứ... Tiểu Linh chưa tìm được tung tích của Đồng đại ca mà.

- Nếu như Tiểu Linh còn giữ ý niệm đó thì chúng ta sẽ đến Tứ Hải quán.

Trần Trần mỉm cười nói :

- Ngân Đài nói rất có lý, chúng ta đã mất Lâu thuyền “Nghê Thường vũ y khúc” tất phải tìm một chỗ nào đó thế vào chứ.

Cúc Cúc nói :

- Chúng ta sẽ đến Tứ Hải quán.

Nàng nhìn Ngân Đài :

- Theo Ngân Đài... Nếu Tiểu Quân không... thì sẽ tìm chúng ta ở Tứ Hải quán chứ?

Ngân Đài gật đầu :

- Ngân Đài nghĩ như vậy.

Tiểu Linh mỉm cười :

- Thế thì không bàn gì nữa. Chúng ta đến Trường An.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Giai nhân trong tuyết địa

Tiểu Quân dù có nằm mơ cũng không tin được Vương Túc Lệ lại có thể phô vùng nhũ hoa cho chàng ngắm, nên khi ngọc thủ nỏ nà của nàng từ từ kéo trễ trang y, khuôn mặt Tiểu Quân căng thẳng tới cùng.

Vương Túc Lệ mỉm cười.

Hữu thủ của nàng từ từ dịch xuống một chút nữa. Làn da trắng nõn như bông bưởi hiện ra trước mắt Tiểu Quân. Làn da của Vương Túc Lệ tợ bạch ngọc thấu tím bất cứ con mắt nào của nam nhân. Ngay cả Tiểu Quân cũng hồi hộp sợ rằng nhãn quang của mình sẽ làm vẩn đục lớp da nõn nà kia.

Vương Túc Lệ nói :

- Tiểu Quân hãy phá dùm chỗ dị biệt của ta nhé.

Nàng dứt lời kéo trịch xiêm y xuống quá đôi gò bông đào.

Trước mắt Tiểu Quân là một tòa thiên nhiên tuyệt mỹ mà bất cứ một họa nhân nào cũng tơ tưởng. Những đường cong gợi lên cái đẹp của sự sống, một cái đẹp bất người khác phải thêm thưởng, một vẻ đẹp chỉ có trong giai thoại liễu trai. Trước đôi gò bông đào của Vương Túc Lệ, Tiểu Quân như kẻ thất thần mặc dù chàng là một lãng tử không hề sa lụy vào sự trần tục.

Tiểu Quân đã chuẩn bị từ trước rồi. Dù chàng đã có chủ định nhưng tâm vẫn không thôi ngẩn ngơ.

Tiểu Quân rít một luồng chân ngươn thật sâu, rồi vụt phóng chỉ công điểm vào đại huyệt Thất Khiếu của Vương Túc Lệ.

Tiểu Quân đoán chắc Vương Túc Lệ không thể nào kịp phản ứng hay tránh né khỏi thế công đột ngột của chàng. Có giai nhân nào đang phô diễn cái đẹp trước mặt nam nhân mà kịp phản xạ đâu. Họ đâu muốn làm vẩn đục những đường cong tuyệt mỹ đang phô bày.

Tình huống như vậy thì đoán chắc Tiểu Quân đã chiếm hẳn được sự đắc thủ, huống chi chàng còn là một hảo thủ có một không hai trong chốn giang hồ.

Chát...

Tiểu Quân lùi lại một bộ. Chàng không thể nào tin được, chỉ một cái phui tay của Vương Túc Lệ mà đã hóa giải dễ dàng chỉ công của chàng.

Vương Túc Lệ mặc nhiên chẳng hề bận tâm đến sự lừa thế phô trương của mình, đôi ngọc thủ nhanh như cắt thi triển những thế chop quái dị vô cùng, mười ngón tay tợ mười chiếc vuốt vung ra vun vút chia làm muôn ngàn ảo thủ công vào các đại huyệt của Tiểu Quân.

Tiểu Quân lùi tiếp hai bộ nữa. Mặc dù chàng đã lùi nhưng tuyệt nhiên vẫn không thể thoát khỏi tầm khống chế trào công của Vương Túc Lệ.

Chát.. Chát... Chát...

Chỉ loáng một cái Túc Lệ đã phóng ra ba chiêu trào công nhất nhất đều tập trung công kích vào vùng hạ đẳng của Tiểu Quân.

Mặc dù bản lĩnh võ thuật của Tiểu Quân xuất thần nhập hóa nhưng những thế trào của Vương Túc Lệ vẫn khiến chàng tuôn mồ hôi hột.

Thêm ba thế trào liên hoàn nữa, bức Tiểu Quân lùi tiếp hai bộ.

Tiểu Quân cau mày, bởi những thế trào công kỳ dị của Vương Túc Lệ không sao lường được, những ảo thủ mà nàng xuất ra tạo thành áp lực như những đợt sóng biển liên hoành công phá vào chàng, và nhứt nhứt đều nhằm vùng hạ đẳng tối kỵ của nam nhân.

Chỉ trong chớp mắt, Tiểu Quân đã bị Vương Túc Lệ bức lùi sát đến cây cột đá. Lưng Tiểu Quân đã dựa vào cột, chẳng còn khoảng trống nào để chàng lùi tiếp.

Túc Lệ cười khẩy :

- Tiểu quý bản lĩnh chỉ bấy nhiêu đó thôi sao?

Túc Lệ vừa nói vừa thộp ngọc thủ vào Đan điền của Tiểu Quân.

- Ai da...

Tiểu Quân đạp chân vào cột đá, băng mình lên cao. Chàng tính dùng Lăng Ba Hư Bộ lướt qua đầu Vương Túc Lệ.

Hình như Túc Lệ đọc được ý niệm trong đầu Tiểu Quân, nên khi thân ảnh Tiểu Quân vừa cất lên thì đôi ngọc thủ của nàng tợ đôi măng xà, ghệt lấy hai chân chàng.

Tiểu Quân thét lên :

- Sao nàng bám ta giữ vậy.

Tiểu Quân vừa dứt lời thì ngọc thủ của Vương Túc lệ đã thọc vào thắt lưng chàng.

Rét...

Tiểu Quân rơi xuống đất, hai tay giữ thắt lưng, trợn mắt quát :

- Nữ nhân hạ lưu, dám tuột quần tiểu gia giữa ban ngày ban mặt là sao chứ ?

Vương Túc Lệ khoác lại xiêm y :

- Ta tưởng đầu bần lĩnh của ngươi có thể chống chọi lại ảo thủ của bốn cô nương.

- Tất nhiên tiểu gia chống lại được nhưng tại... tại tiểu gia nhìn nàng thôi.

- Nhìn ta? Ha... ha... ha! Xảo Quỷ ơi... ngươi tưởng Vương Túc Lệ này là một cô bé lên hai lên ba à?

Vương Túc Lệ vừa nói vừa áp sát vào Tiểu Quân :

- Đánh tiếp chứ?

Tiểu Quân rung mình, lỗ mắt nhìn nàng, mặc nhiên để đôi ngọc thủ của Túc Lệ công vào mình.

Túc Lệ đang dụng trào bất ngờ biến thế thành chưởng khi nhận ra Tiểu Quân đứng yên bất động. Chưởng ảnh của nàng vỗ vào đại huyệt Dũng Tuyền của Tiểu Quân.

Bốp...

Tiểu Quân chỉ hơi chao đảo, rồi trụ bộ lại :

- Ái da... Nàng đánh mạnh chút nữa thì tiểu gia tiêu mạng rồi.

Vương Túc Lệ thâu hồi chưởng thế :

- Sao ngươi lại không chống trả?

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Chống trả làm gì chứ...

- Ngươi muốn chết à?

- Tất nhiên Tiểu Quân đâu muốn chết.

- Sao ngươi lại không chống lại chưởng công của ta?

- Có chống lại nàng, tiểu gia cũng bị bại thôi. Đánh làm chi cho phí sức, huống gì Tiểu Quân là thượng khách mà.

Tiểu Quân cười hi hi :

- Nói thật với Vương cô nương, tiểu gia chỉ muốn kiểm chứng võ công của cô nương thôi. Tại hạ không ngờ võ công “ảo thủ” của Vương cô nương lại cao siêu, quán tuyệt như vậy.

- Nghe thiên hạ đồn đại Túc Lệ này ngờ võ công của Xảo Quỷ cao siêu lắm, không ngờ...

- Dưới mắt Vương cô nương võ công của tại hạ quá xoàng chứ gì?

- Rất xoàng thì đúng hơn. Chỉ mới sáu thức trào công “ảo thủ” của ta mà ngươi đã bị bức vào cửa tử rồi.

Tiểu Quân xoa tay :

- Đối với nữ nhân võ công của tiểu gia xoàng xĩnh lắm.

- Còn đối với nam nhân?

- Có nam nhân nào hơn được Ngại Tử Đột Quyết chứ?

- Người muốn nói... người nhường ta?

Tiểu Quân khoát tay :

- Không... Không... Tại võ công của tại hạ dở như vậy đó.

- Võ công của Xảo Quỷ không tiện sử dụng đối phó với nữ nhân?

- Đúng như vậy, và đối với mỹ nhân tuyệt sắc như Vương cô nương, bản lĩnh của tại hạ lại càng xoàng xĩnh hơn.

- Bởi bản lĩnh của người quá xoàng xĩnh nên mới dụng xảo ngôn đáng bất ngờ không thể ta?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Không có đâu... Không có đâu.

- Không có ý đó sao người lại bất ngờ phóng chi điểm huyết ta.

- Cô nương hiểu lầm rồi...

- Tiểu quý còn ngoa ngôn nữa à.

Nàng hừ nhạt một tiếng :

- Túc Lệ chẳng để tâm đâu, dù sao tiểu quý cũng là thượng khách của bí cung mà.

Tiểu Quân xoa tay :

- Vương cô nương nghĩ như vậy rất chí lý chí tình. Lúc này tại hạ thật lòng muốn được diện kiến với Thánh Cô.

- Tiểu quý mong mời được diện ngộ Thánh Cô lắm à?

- Tại hạ nôn nóng nữa là đằng khác.

Vương Túc Lệ rút từ thắt lưng ra một túi lụa đen. Nàng trao túi lụa qua tay Tiểu Quân :

- Tiểu Quân muốn gặp Thánh Cô, phiền người hãy đội vào đầu túi vải này.

Tiểu Quân tròn mắt :

- Đội túi vải này vào đầu, làm sao thấy đường đi?

- Ta sẽ hướng dẫn cho tiểu quý.

- Tại sao phải bắt tại hạ đội chiếc túi này?

- Đó là ý của Thánh Cô.

Tiểu Quân nhún vai thờ ra :

- Thôi cũng được... Mỹ nhân trong thánh địa bí cung đều là những con người bí hiểm.

Tiểu Quân nói xong, tự trùm chiếc túi lụa màu đen vào đầu mình. Gã than vắn thờ dài rồi nói :

- Chẳng đúng với tư thế thượng khách chút nào.

Tiểu Quân để mặc cho Vương Túc Lệ dẫn đi, chàng chỉ tâm niệm một điều :

- “Nếu không gặp được Thánh Cô thì không thể lấy được chìa khóa bí cung. Phải gặp được Thánh Cô rồi sẽ tùy cơ ứng biến.”

Tiểu Quân ngửi được mùi xạ hương, trong lòng mừng khắp khơi, buột miệng hỏi :

- Vương cô nương... Chúng ta tới bí phòng của Thánh Cô rồi hả?

Túc Lệ buông lời lạnh nhạt :

- Chưa tới.

- Chưa tới à? Sao lâu quá vậy? Tại hạ đã ngửi được mùi xạ hương, mà mùi này chỉ có thể có ở những bậc giai nhân sắc nước hương trời.

- Trên cõi đời này Thánh Cô là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

- Nếu Thánh Cô là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Tiểu Quân thật tốt số quá.

- Ngươi đừng xàm ngôn nữa.

Tiểu Quân nghe Vương Túc Lệ nói, nghĩ thầm :

- “Mụ La Sát này mặc dù được ông tạo ban cho sắc đẹp kiều sa kiều diễm nhưng khô khan như một cành củi mục.”

Ý niệm đó lóe lên trong đầu Tiểu Quân khiến chàng bật cười.

Vương Túc Lệ thấy Tiểu Quân cười, thắc mắc hỏi :

- Tại sao ngươi cười... Cười cái gì chứ?

- Tiểu Quân vừa nghĩ ra một điều hài hước nên bật cười thôi.

- Ngươi nghĩ sàm phải không?

- Chỉ nghĩ thôi mà.

- Xảo Quỷ nghĩ cái gì?

- Tại hạ không nói đâu.

Vương Túc Lệ ấn huyệt Mệnh Môn của Tiểu Quân :

- Ta cảnh báo ngươi không được nghĩ sàm quấy.

- Ái da... Vâng... Tiểu Quân không dám nghĩ bậy cho cô nương đâu. Chỉ sợ sau này cô nương khó lấy được một đấng lang quân.

- Ta không màng đến chuyện đó.

- Nữ nhân không nghĩ đến nam nhân... Cô nương thật lạ kỳ.

- Nam nhân là gì mà Vương Túc Lệ này phải nghĩ đến chứ?

Nàng nói xong ghệt tay Tiểu Quân :

- Tới nơi rồi.

Tiểu Quân toan lột chiếc túi trùm đầu thì Túc Lệ đã cản lại.

- Ngươi chưa được bỏ chiếc túi đó.

Nàng nhìn Tiểu Quân, nghiêm giọng nói :

- Từ bây giờ... Xảo Quỷ sẽ đi một mình.

- Tại hạ có thấy đường đâu mà đi.

- Ngươi cứ đi thẳng đến trước, tất sẽ gặp được Thánh Cô.

Tiểu Quân gật đầu :

- Gặp Thánh Cô rồi tại hạ có được mở cái túi trùm đầu không?

- Nếu Thánh Cô cho phép ngươi... ngươi cứ tự nhiên mở cái túi đó ra.

Nàng đặt tay lên vai Tiểu Quân :

- Chúc ngươi may mắn!

Tiểu Quân khịt mũi. Mùi phấn thơm của Túc Lệ chỉ còn thoang thoảng.

Chàng lắc đầu :

- Các vị cô nương trong thánh địa bí cung kỳ cục quá, vừa nói là bỏ đi ngay.

Tiểu Quân mò mẫm, ngoan ngoãn lần từng bước. Chàng vừa đi vừa nói :

- Thánh Cô ơi... Xảo Quỷ này rất hâm mộ Thánh Cô, nên vừa nhận được thiệp mời liền lặn lội đến ngay. Tiểu Quân mong Thánh Cô nghĩ chút tình mà cho Tiểu Quân được lột bỏ chiếc túi này ra khỏi đầu.

Tay Tiểu Quân chạm vào một gờ đá lạnh ngắt. Cái lạnh nhanh chóng thấm thấu qua bản thủ khiến chàng rùng mình.

- Y.. Thánh Cô sao lạnh như vậy?

Tiểu Quân rút tay lại, nhưng rồi vì sự tò mò lại đưa đến trước sự rờ rẫm.

Chàng cảm nhận tay mình đang rà soát lên một thân người với những đường cong của nữ nhân, nhưng sao thân người đó lạnh lẽo tợ băng hàn.

Tiểu Quân chợt dạ nghĩ thầm :

- “Y da... Không lẽ Thánh Cô là một xác chết rèn luyện võ công biến thành quỷ sao?”

Chàng nghĩ như vậy, nên muốn lột chiếc túi lụa trùm đầu nhưng nghĩ sao lại thôi.

Một giọng nói trong như ngọc cất lên :

- Sao ngươi không mở túi gắm nhìn bốn nương?

Tiểu Quân xoa hai tay :

- Bốn nương lạnh quá à... Nên Tiểu Quân sức liên tưởng đến...

- Ngươi liên tưởng cái gì?

- Tiểu Quân liên tưởng đến cái chết.

- Ngươi liên tưởng đến cái chết à? Tại sao lại nghĩ đến cái chết?

- Tại hạ không dấu gì Thánh Cô, người chết phàm lạnh lẽo mà tại hạ thì vừa chạm vào nương nương thấy lạnh quá. Tiểu Quân hỏi thật nha... Nương nương là người sống hay người chết?

- Người chết đâu thể nói được.

- Đúng rồi... Đã là người chết thì không nói được. Vậy Tiểu Quân xin hỏi một điều nữa nha... Sao nương nương lạnh như vậy... Phải chăng huyết lưu của nương nương lạnh ngắt?

- Ngươi nói đúng đó... Máu trong kinh mạch ta rất lạnh, vì lạnh nên ta rất tàn nhẫn, muốn hành hạ kẻ khác, và kẻ ta muốn hành hạ nhất chính là Tiểu Quân.

- Tiểu Quân à? Sao lại là Tiểu Quân chứ? Tại hạ với nương nương không thù, không oán, có sao nương nương lại căm thù Tiểu Quân chứ?

Tiểu Quân vỗ vào đầu mình :

- Khó hiểu quá... Khó hiểu quá... Trên đời này sao lại có người thù Tiểu Quân như nương nương chứ.

- Ngươi biết vì sao ta thù ngươi không... Ngươi hãy mở chiếc túi lụa ra thì sẽ biết.

- Tuân lệnh nương nương!

Tiểu Quân lột bỏ túi lụa đen trùm đầu. Chàng lóa mắt bởi tám luồng ánh sáng chói loáng phát ra từ tám cánh cửa tò vò.

Tiểu Quân bất buộc phải đưa tay che mắt, một lúc lâu mới buông xuống.

Chàng ngạc nhiên vô cùng khi thấy chung quanh mình là tám pho tượng bằng bạch ngọc mà bất cứ ai vừa mới nhìn đều ngỡ là người thật. Tám pho tượng kia được chạm khắc rất tinh xảo và đều thể hiện những tư thế phòng the kín đáo.

Tiểu Quân neoh mà khi nhận ra bộ mặt của mình được khắc tượng.

Tiểu Quân nhảy đông lên :

- Ê... cái này là cái gì thế? Thế này là thế nào... Sao lại dùng chân diện mạo của tiểu gia mà khắc tượng trong khi Tiểu Quân chưa cho phép.
- Bỏn nương can gì phải xin phép người chứ. Sao người không chiêm ngưỡng khuôn mặt của nữ nhân coi là ai.

Tiểu Quân xoa đầu mình :

- À... Tiểu gia sao không nhìn thử người nâng khăn sửa túi cho mình có đẹp không chứ.

Tiểu Quân vừa nói vừa tiến thẳng đến một cụm tượng. Tám cụm tượng này bố trí vô cùng tinh xảo và có chủ đích trước, tất cả đều được tám luồng ánh sáng chói chang từ tám ô cửa chiếu rọi, tôn tạo, khiến tượng ngỡ như người thật sống động, và không thiếu điều huyền bí rùng rợn.

Tiểu Quân quan sát dung diện pho tượng nữ nhân. Chàng chắc lưỡi :

- Ài chà... Đẹp quá... Đẹp quá... Đẹp không thể nào diễn tả được. Nếu Tiểu Quân mà có một người đẹp nâng khăn sửa túi như cô nương bằng đá này, thì mãi mãi làm nô lệ cho nàng.

- Người chắc chứ?

- Tất nhiên chắc như vậy rồi, nhưng rất tiếc nàng bằng đá, mà tại hạ thì bằng xương bằng thịt. Một người bằng xương bằng thịt, một người bằng đá thì đâu thể sống với nhau được.

- Ta chỉ muốn hỏi người có thích nàng không?

- Thích lắm... Thân tiểu quý lưu lạc rày đây mai đó mà được một đấng giai nhân sắc nước hương trời ưu ái, tại sao không nhận chứ.

Tiểu Quân vừa dứt lời thì có tiếng động ngay sau lưng chàng.

Tiểu Quân quay ngoắt lại.

Đôi mày liễu kiếm của chàng thoáng cau lại, rồi giãn ra.

Đối mặt với chàng là mỹ nhân với sắc đẹp tuyệt trần, nếu mạng sắc đẹp của nàng so sánh với Vương Túc Lệ, e rằng Vương Túc Lệ chỉ đáng là con đom đóm so với vầng nhật nguyệt.

Nàng nhoèn miệng cười :

- Tiểu Quân thấy diện mạo của ta thế nào?

Tiểu Quân nhìn nàng không chớp mắt :

- Quá đẹp... đẹp đến độ tại hạ phải ngẩn ngơ.

Chàng thoáng liếc trộm về phía một pho tượng nữ nhân. Dung diện của nàng đúng với khuôn mặt của pho tượng.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Đúng là nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đối mặt anh thư

Tiểu Quân gãi đầu :

- Tại hạ hỏi thật nhé... Cô nương có phải là Thánh Cô Quốc trượng của Kim Sa phái?

Nàng gật đầu :

- Không sai.

Tiểu Quân nhảy đồng lên :

- Số Tiểu Quân đỏ rồi... Đỏ rồi..

Thánh Cô cau mày. Nàng trầm giọng nói :

- Sao ngươi lại mừng rỡ như vậy?

- Không mừng sao được chứ... Bởi tại hạ được Thánh Cô ưu ái tất sẽ được là trượng phu của Thánh Cô. Trượng phu của Thánh Cô thì đâu còn sợ ai nữa chứ. Vừa có tài, có quyền, có danh lại có cả giai nhân hầu hạ... Hỡi sao Tiểu Quân không mừng chứ.

- Trong giang hồ bất cứ ai cũng đều tơ tưởng đến bốn chữ quyền, tài, danh và sắc, nếu như Tiểu Quân là trượng phu của bốn nương thì vừa được bốn chữ đó lại có thể giữ luôn cả chữ thọ nữa.

Tiểu Quân tròn mắt nhìn nàng :

- Vậy sao?

Chàng vỗ tay :

- Thích quá... Thích quá...

Tiểu Quân tiến thẳng đến trước mặt Thánh Cô :

- Thánh Cô... Chúng ta lạy trời lạy đất rồi thành thân luôn tại đây đi.

Thánh Cô mỉm cười :

- Sao Tiểu Quân hấp tấp như vậy?

- Có được thời cơ như vậy, đâu phải là dễ... Nếu Tiểu Quân bỏ qua cơ hội này thì đâu còn có cơ hội thứ hai.

Thánh Cô gạt đầu :

- Tiểu Quân nói rất đúng... Mỗi người chỉ có một cơ hội mà thôi. Để mất cơ hội rồi không dễ gì có lần thứ hai.

Tiểu Quân toan nắm tay Thánh Cô, nhưng nàng lắc đầu tỏ thái độ không đồng tình.

Tiểu Quân tròn mắt :

- Ấy... Đã xem nhau như phu phụ rồi, nàng còn khách sáo với Tiểu Quân nữa sao.

Thánh Cô lắc đầu :

- Bốn nương không khách sáo với Tiểu Quân. Nhưng trên đời này cơ hội chiêm ngưỡng năm chữ danh, quyền, tài, sắc và thọ không đến với ai bằng sự ngẫu nhiên bao giờ.

Tiểu Quân sa sầm mặt xuống :

- Tiểu Quân biết ngay, thế nào Thánh Cô cũng ra điều kiện.

Thánh Cô lắc đầu :

- Không phải điều kiện, mà là đòi hỏi sính lễ. Chẳng lẽ Tiểu Quân muốn thành thân với bốn nương mà chẳng tốn chút sính lễ gì sao. Nếu vậy ta buồn lắm..

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Ái da... Sao Tiểu Quân không nghĩ ra chứ... Đúng rồi, theo nghi thức thì Tiểu Quân phải có chút sính lễ cầu hôn chứ.

Tiểu Quân xoa tay :

- Nàng thích gì cứ nói. Tiểu Quân hứa sẽ làm đẹp lòng nàng.

- Sính lễ của bốn nương đòi rất tầm thường thôi.

- Thế thì tiện lợi cho Tiểu Quân quá.

Thánh Cô mỉm cười. Nàng rút từ trong ống tay áo ra một ống trúc khắc chạm đôi chim ưng :

- Trong ống trúc này là những gì bổn Thánh Cô đòi hỏi Tiểu Quân dâng sớ lễ trước khi bổn nương tể trời tể đất thành thân với người.

Tiểu Quân đón ống trúc từ tay Thánh Cô. Chàng mở nắp, rút từ bên trong ra một tấm lụa hồng điều.

Tiểu Quân gãi đầu, nghĩ thầm :

- “Không biết nàng bắt mình dâng cái của khi gì đây. Nếu như nàng bắt mình dâng thủ cấp cho ả thì chưa dám cưới đã có đám ma.”

Tiểu Quân chỉ tấm lụa hồng điều :

- Nàng đã viết tất cả sớ lễ mà Tiểu Quân phải dâng nạp ả.

Thánh Cô gật đầu :

- Tất cả đều ở trong đó.

Tiểu Quân mở tấm lụa hồng điều. Chàng liếc mắt đọc qua những dòng chữ ghi bằng nét chữ thảo rồng bay phụng múa, mặt đã biến sắc.

Tiểu Quân nhìn Thánh Cô :

- Nàng bắt ta phải... phải...

- Một trăm nhân mạng Thiếu Lâm, một trăm nhân mạng Võ Đang, và mỗi bang phái khác là năm mươi nhân mạng.

Tiểu Quân trừng mắt :

- Nàng cần chi tới chừng đó xác chết hả? Bộ Thánh Cô tính đưa một lũ xác chết về đây dự trữ làm lương thực ăn hết đời à?

- Đó là chuyện của ta, Tiểu Quân để tâm đến làm gì.

Tiểu Quân cuộn tấm lụa hồng điều nhét vào ống trúc, dung diện sa sầm xuống, rồi bất ngờ nhét trả lại ngọc thủ của Thánh Cô :

- Máu me nhiều quá... Thôi, Tiểu Quân không lấy nàng nữa. Chưa được gì hết mà tay Tiểu Quân đã nhuộm máu, trở thành sát nhân vương trong giang hồ, ai mà ham lấy vợ kiểu đó.

Thánh Cô lắc đầu :

- Đã hứa hẹn rồi đâu thể một sớm một chiều rút lời đặt, nếu chuyện này truyền ra ngoài giang hồ thì bổn nương còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ.

Tiểu Quân cười khi một tiếng, nhìn Thánh Cô nói :

- Tại hạ đâu có hồi hôn nhưng Thánh Cô đòi sớ lễ kiểu đó thì Tiểu Quân đành chịu thôi. Chưa được động phòng đã biến thành sát nhân vương, giết bao nhiêu người.

Tiểu Quân e rằng trong cõi trời đất này chẳng còn một chốn nương thân cho Tiểu Quân.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Mặc dù có được năm chữ ước mơ mà ai cũng mơ tưởng nếu như lấy được Thánh Cô... Nhưng thôi... Tiểu Quân xin nhường cơ hội này cho người khác.

Tiểu Quân rùng mình :

- Tại hạ mới nghĩ đến chuyện giết người đã rùng mình rồi. Tiểu Quân hỏi thật nghe, có phải Thánh Cô cũng bắt Thường Nhẫn dâng sớ lễ như vậy chăng?

- Thường Nhẫn chẳng đáng được cơ hội này. Người duy nhất chỉ có Tiểu Quân mà thôi.

Tiểu Quân khoát tay :

- Tại hạ sức hèn, mệnh yếu, không dám nhận cơ hội của Thánh Cô ban tặng.

Thánh Cô cười khẩy nhìn Tiểu Quân :

- Ngoài cơ hội được trở thành phu phụ của bốn nương, Tiểu Quân còn được nhiều thứ khác nữa kìa. Nếu như Tiểu Quân nghĩ đến sinh mạng bá tánh tất không thể bỏ qua chiếc chìa khóa mở bí cung.

Vừa nghe Thánh Cô nhắc đến chìa khóa mở bí cung, Tiểu Quân thoáng khản trương ra mặt. Chàng giả là cười rồi nói :

- Chắc hẳn Thánh Cô biết chìa khóa đó quan trọng như thế nào.

Thánh Cô gật đầu :

- Ta biết chứ... Nếu như bốn nương không biết thì đầu phải lặn lội đưa Đồng Mã Kỳ về Kim cung này.

- Đồng Mã Kỳ đang có mặt tại đây?

- Y đang có mặt tại đây... Và Tiểu Quân không bao giờ ngờ được đâu. Có nhiều chuyện mà ngươi có nằm mơ cũng không tưởng tượng được.

- Thánh Cô hãy giao chiếc chìa khóa đó cho tại hạ.

Thánh Cô trợn mắt :

- Bốn nương phải giao cho Tiểu Quân à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Đúng rồi... Thánh Cô phải giao chiếc chìa khóa đó cho tại hạ. Phải như vậy thôi, bởi một lẽ, Tiểu Quân mất công mất sức lặn lội đến đây, thậm chí uống hết vô rượu hai cân từu tình, và còn cất công cạo đầu Lập Cư bang chủ mục đích cũng vì chiếc chìa khóa đó mà thôi.

Thánh Cô cười khẩy một tiếng :

- Ngươi lấy quyền gì bắt bốn nương giao chìa khóa bí cung cho ngươi chứ?

Tiểu Quân chỉ vào ngực mình :

- Thị vào tại hạ.

Thánh Cô cau mày :

- Ngươi muốn nói đến võ công. Bản lĩnh của ngươi có thể bức ép bốn nương giao chìa khóa được à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Đúng như vậy. Nếu Tiểu Quân không có bản lĩnh thì chui đầu vào Thánh địa này để làm gì?

Tiểu Quân vuốt mũi cười hì hì.

Thấy Tiểu Quân cười, Thánh Cô bất giác cũng cất tiếng lên tràng tiếu ngạo. Tiếng cười của nàng như ngọc va vào nhau, nhưng lại tiềm ẩn đó khiến cho đan điền Tiểu Quân như có bầy kiến nhưng nhúc nhúc bò bên trong.

Chàng thoáng cau mày, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thân.

Tiểu Quân hỏi :

- Thánh Cô nghe Tiểu Quân đề nghị đúng ý nên thích thú cười chẳng?

Thánh Cô trừng đôi thu nhân lạnh lùng chiếu vào mặt Tiểu Quân, tưởng chừng như nàng muốn dùng thần nhãn của mình lấy hồn phách của chàng.

Nàng hừ nhạt một tiếng :

- Chỉ mỗi một Vương hộ tướng của bốn nương, Tiểu Quân còn chẳng làm gì được, thậm chí phải tuân theo mệnh lệnh của Vương thị, thế mà đòi thị vào võ công phát lệnh cho bốn nương.

- Thánh Cô chỉ nhìn bề ngoài mà phỏng xét, chứ Thánh Cô chắc thừa biết Tiểu Quân là Xảo Quý.

Thánh Cô cau mày.

- Nói thế, té ra ngươi chỉ giả vờ thủ bại mà thôi?

Tiểu Quân gãi đầu :

- Khó nói quá... Nếu nói tại hạ thủ bại cũng không đúng bởi Tiểu Quân đâu có dùng hết công phu của mình, huống chi tại hạ lại thấy tấm liễn kính nghiêm thượng khách.

- Nói thật đi... Vương hộ tướng không phải là đối thủ của ngươi?

- Võ công của Túc Lệ quả là siêu phàm nhưng so với Tiểu Quân thì làm sao gọi là đối thủ của Xảo Quỷ.

Tiểu Quân xoa hai bàn tay :

- Tại hạ chỉ muốn gặp Thánh Cô mà thôi. Tất nhiên gặp Thánh Cô để lấy chiếc chìa khóa bí cung, nếu để cho Thánh Cô biết bản lĩnh võ công của Tiểu Quân thì Thánh Cô đâu cho tại hạ gặp mặt. Đúng không nào?

- Ngươi thật là xảo quỷ.

- Tại hạ chính là Xảo Quỷ kia mà... bây giờ Thánh Cô mới biết hả?

Tiểu Quân chìa tay tới trước mặt Thánh Cô :

- Tiểu Quân quả cũng có bất ngờ khi nghe Thánh Cô đề nghị kết thân phụ phụ. Tiểu Quân nhân đó tương kế tựu kế tính thành thân với Thánh Cô mà lấy chiếc chìa khóa bí cung, khỏi phí sức lực, khôn nổi... Thánh Cô lại đòi sinh lễ quái dị, khiến Tiểu Quân phải trở mặt.

Tiểu Quân gằn giọng :

- Nào... Thánh Cô đưa chìa khóa bí cung đây, nếu như không muốn Tiểu Quân mạnh tay mạnh chân mà đắc tội với đáng hồng nhan thiên kiều.

Thánh Cô quát mắng :

- Ngươi thật là trơ trẽn, nhưng để bản Thánh Cô coi bản lĩnh võ công của ngươi có thắng được “Càn Khôn kiếm khí” của bản nương không.

Tiểu Quân khịt mũi một tiếng :

- Ôi... Càn khôn kiếm khí của Thánh Cô vốn xuất thân từ Thánh địa “Kinh Đình tự”. Kiếm khí dù rất lợi hại, dụng khí như kiếm nhưng đâu phải không có chỗ nhược. Tại hạ đã nghiên cứu “Càn Khôn kiếm khí”, thấy cái nhược đó nên không thêm luyện thôi.

Tiểu Quân vừa dứt lời, mắt trợn ngược chỉ còn thấy trắng trắng. Tứ chi giũm giũt, miệng há hốc, té quỵ xuống sàn đá. Chàng giãy giụa, rên la, hai tay bứt y phục. Chỉ trong chớp mắt, Tiểu Quân đã tự bỏ hết trang y của mình. Chàng trần truồng quần quai, xem chừng vô cùng đau đớn.

Tiểu Quân trừng mắt, rít lên the thé :

- Ông trời giết Tiểu Quân rồi... Ông trời giết Tiểu Quân rồi!

Mặc dù thấy Tiểu Quân trần như nhộng trước mắt mình, nhưng Thánh Cô không một chút biểu lộ sự thẹn thùng nào, thậm chí còn nhìn chàng như đóng đinh. Trong ánh mắt của Thánh Cô và chẳng chỉ có một chút ngạc nhiên thoáng ẩn hiện.

Thánh Cô nheo mày :

- Ngươi làm cái trò khi gì vậy?

- Ông trời hại Tiểu Quân.

Tiểu Quân dụng trao công cào xuống mặt đá. Năm đường rãnh sâu hóm lõ lõ dưới mắt Thánh Cô.

Thánh Cô nhìn năm rãnh do trao công của Tiểu Quân tạo thành, lầm nhảm nói :

- Đản Chỉ thần công của Xảo Quỷ cũng đáng gờm đấy chứ. Nhưng chỉ biết dụng thần công đó cào xuống đá thôi à?

Tiểu Quân mắt trợn ngược, nhăn nhó nói :

- Võ công của ta có thể hạ nàng trong chớp mắt thôi... Nhưng chẳng may lúc ta sắp... sắp ra tay thì bị độc chất trong đan điền phác tác... Có phải ông trời hại ta không chứ?

Thánh Cô cười khẩy một tiếng :

- Bản nương cũng tội nghiệp cho ngươi. Bản nương muốn giải tỏa chất độc cho ngươi... Nhưng sợ ngươi đang giờ trò quỷ.

Tiểu Quân nghiến răng ken két :

- Ta đành thúc thủ mà thôi... Võ công của nàng đâu thể sánh với Tiểu Quân này được. Ôi... Tiểu Quân chết bởi chất độc mà chưa kịp thỉnh giáo võ công

“Cần Khôn kiểm khí”.

Tiểu Quân cong người lại :

- Ôi ta chết... Ta chết tức tưởi... Tiểu Quân chết tức tưởi ngay trong lúc chuẩn bị động phòng... Ta chết tức tưởi quá.

Tiểu Quân gượng chỉ tay vào mặt Thánh Cô :

- Nàng đúng là có số sát phu...

Chàng ôm Đan điền, rướn người một cách khôn khéo :

- Ôi...

Thánh Cô nghe Tiểu Quân than vãn, mặt thoáng thẹn thùng. Nàng thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- Được... Ta sẽ cứu ngươi, xem ngươi còn nói bốn nương có tà khí sát phu hay không.

Thánh Cô dứt lời, vận hóa nội công, tạo thành một bức màn kiếm khí vây bọc toàn thân thể phòng bị Tiểu Quân thừa cơ chớp nhoáng bắt ngờ tấn công mình.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Bốn nương vận hóa kiếm khí phong tỏa toàn thân, ngươi có định giờ trò quý cũng không làm gì được bốn nương đâu.

Nàng vừa nói vừa áp ngọc thủ vào đại huyệt Thiên linh cái của Tiểu Quân.

Tiểu Quân cau mày thét toáng lên :

- Đứng... Đừng truyền chân nguyên của nàng vào ta... Đan Điền của ta sẽ bị vỡ tung ra mà chết thôi.

- Ngươi đã trúng chất độc gì mà không thể dụng được chân âm của ta để trục ra ngoài?

Tiểu Quân thở gấp :

- Chất độc ta trúng phải không phải là độc bình thường mà nó là một loại bùa tình của chủ nhân đảo hoa động, tận bên Kim quốc cơ.

- Thế có cách gì giải bùa không?

Tiểu Quân chớp mắt nhìn Thánh Cô :

- Bùa tình rất lợi hại... Nếu như Tiểu Quân không được gần nữ nhân, đan điền sẽ vỡ nát ngay lập tức... Chính vì vậy... Tiểu Quân mới kết bạn với nữ nhân mà thôi.

Thánh Cô cau mày :

- Nói như ngươi... ta... ta phải...

Tiểu Quân lắc đầu :

- Không cần Thánh Cô trao thân cho Tiểu Quân... Chỉ cần người ôm ta trong nửa khắc là bùa tình sẽ lắng dịu xuống ngay.

- Thế thì được... Bốn nương sẽ giúp ngươi. Nhưng trước khi ôm ngươi... Bốn nương phải điểm huyệt ngươi trước.

Tiểu Quân gật đầu :

- Thánh Cô cứ tự nhiên điểm huyệt Tiểu Quân.

Thánh Cô liền điểm vào ba đại huyệt kỳ môn của Tiểu Quân khiến tay chân chàng bất động, và không thể vận chuyển nội công.

Tiểu Quân thều thào :

- Thánh Cô hy sinh cho Tiểu Quân như vậy... Ta hứa sẽ lấy Thánh Cô làm phu nhân.

- Nếu ngươi chấp nhận thì phải giết đúng số nhân mạng đó.

- Được... Được... Tiểu Quân sẽ ráng.

Thánh Cô choàng đôi tay ngọc ngà ôm Tiểu Quân vào người nàng.

Tiểu Quân liếc trộm Thánh Cô, nghĩ thầm :

- “Không biết mẹ Thánh Cô này là loại nhân hay loại người biến thái gì mà thấy mình trần như nhộng vẫn không tỏ một chút biểu cảm gì. Mình là nam nhân, ả là nữ nhân mà coi bộ chai sạn quá.”

Tiểu Quân rù rì nói :

- Bùa tình tại hạ trúng rất là lợi hại... Thánh Cô ôm như vậy chẳng giúp gì được đâu.

- Ngươi muốn ta ôm như thế nào nữa?

Tiểu Quân nheo mày :

- Thánh Cô còn vận y phục mà... Với lại còn cả vàng kiềng khí bao bọc toàn thân nữa... Phải giải tỏa hai thứ đó hỏa dục của Tiểu Quân mới có thể hạ xuống được.

Thánh Cô cau mày.

Tiểu Quân nhìn Thánh Cô rồi nói tiếp :

- Thánh Cô đã điểm huyết Tiểu Quân rồi, còn sợ gì nữa.

- Một lần nữa... bốn nương chiều ngươi.

Thánh Cô giải tỏa màn kiềng khí che chắn toàn thân, rồi chút bỏ y phục, ôm ghệt Tiểu Quân. Nàng thù thi nói :

- Như vậy được chứ?

Tiểu Quân gật đầu :

- Được... Được...

Gã nhắm mắt lìm dim trông tựa một đứa bé được nằm trong vòng tay săn sóc chiều chuộng của người mẹ.

Tiểu Quân hé mắt nhìn Thánh Cô, rù rì nói :

- Nương nương ôm Tiểu Quân có cảm giác gì không?

Thánh Cô lắc đầu :

- Không!

Tiểu Quân chột dạ, nghĩ thầm :

- “Mẹ này chẳng lẽ đã mắc bệnh biến thái lãnh cảm hay sao mà ôm mình trong tư thế này vẫn không chút cảm giác gì.”

Tiểu Quân lí nhí nói :

- Tiểu Quân thì khác... nếu như vào Thánh địa mà cứ được như thế này thì có chết cũng chui đầu vào.

Tiểu Quân vừa dứt lời liền hắt xì một tiếng thật lớn, rồi reo lên :

- Xong rồi... Bùa tình trong cơ thể Tiểu Quân đã hết hiệu nghiệm rồi.

Thánh Cô thả Tiểu Quân ra, vận lại trang y. Nàng nhìn Tiểu Quân bằng cặp mắt lạnh lẽo, vô cảm, trông chừng như chưa từng ôm Tiểu Quân bao giờ.

Vận xong trang y, Thánh Cô giải huyết đạo cho Tiểu Quân.

Tiểu Quân thở dài một tiếng, rồi mới vận lại y phục của mình. Chàng chớp mắt, hóm hỉnh nhìn Thánh Cô :

- Đa tạ Thánh Cô đã giải tỏa bùa tình trong cơ thể Tiểu Quân. Cái ơn này Tiểu Quân sẽ ghi nhớ suốt đời.

Chàng chìa tay đến trước mặt Thánh Cô :

- Còn bây giờ.. Tiểu Quân mong mời Thánh Cô giao lại chìa khóa bí cung.

- Ngươi vừa mới được ta ra ơn lại giờ mặt à? Nếu như ngươi muốn có chìa khóa bí cung cũng dễ thôi, trong mười hiệp ngươi trụ vững, bồn nương sẽ trao chìa khóa bí cung cho ngươi.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tiểu Quân không thích thượng cẳng chân, hạ cẳng tay với nữ nhân, nhất là với những nữ nhân có vẻ đẹp siêu phàm như Thánh Cô.

Nghe chàng nói, Thánh Cô cau mày :

- Thế ngươi sẽ làm cách gì để lấy được chìa khóa bí cung chứ?

Thánh Cô vừa nói vừa lấy chiếc chìa khóa mà Tôn Tử tiên sinh đã trao đặt ngay xuống gờ đá cạnh bên :

- Chìa khóa bí cung đây... Ngươi cứ việc lại lấy.

Nàng vừa nói vừa vận chuyển càn khôn kiếm khí, tạo thành một bức màn kiếm khí vây bọc cơ thể mình.

Thánh Cô thách thức Tiểu Quân :

- Bồn nương thỉnh giáo võ công của Xảo Quỷ.

Tiểu Quân khoát tay :

- Tại hạ đã nói là không cần động thủ với Thánh Cô mà vẫn có thể lấy được chìa khóa bí cung.

- Vậy sao?

Tiểu Quân gật đầu.

Thánh Cô thoáng biến sắc.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Nương nương nhận ra rồi chứ?

- Ngươi... ngươi...

Màn khí kiếm che chắn toàn thân Thánh Cô vút biến mất. Thánh Cô chỉ tay vào mặt Tiểu Quân :

- Ngươi đã giờ trò gì với bồn nương?

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Tiểu Quân có giờ trò gì đâu... Tại Thánh Cô tự nguyện mà.

Tiểu Quân cười hì hì bước đến bên cạnh Thánh Cô :

- Tiểu Quân đã chuẩn bị từ trước... Thật ra trên đời này làm gì có bùa tình. Chẳng qua Tiểu Quân chỉ giả vờ mà thôi. Thánh Cô ôm Tiểu Quân, vô hình chung bị lây nhiễm một thứ chất độc đặc dị của bản thân Tiểu Quân.

- Chất độc gì?

Tiểu Quân gãi đầu :

- Ái chà. Tiểu Quân cũng chưa biết đặt tên cho chất độc đó là gì. Đại thể thế này, trước đây ba năm, Tiểu Quân ngao du đến đầm Dạ Trạch, tìm một giống quái long theo lời đồn đãi trên giang hồ. Nếu dùng được mật quái long thì trị được chứng phong hàn mà Tiểu Quân mắc phải khi còn nhỏ. Ai dè dùng mật quái long rồi, chứng phong hàn đã không hết còn mang thêm chất độc của Quái long trong kinh mạch.

Chàng xoa tay :

- Trong lúc nương nương ôm Tiểu Quân đã bị độc chất mật quái long từ lỗ chân lông Tiểu Quân thâm nhập qua kinh mạch, dù Tiểu Quân bị điểm huyết đầu thể ức chế độc chất.

Tiểu Quân lại vuốt mũi lần nữa :

- Cái lỗi này do Thánh Cô nương nương điểm huyết Tiểu Quân mà ra. Phàm những ai trúng độc mật giao long, nếu không vận công điều hòa, hội nhập mật rồng với huyết lưu thì sẽ bị đứt đoạn kinh mạch mà chết ngay lập tức. Còn như biết tận dụng mật rồng, phối hợp với huyết lưu thì chỉ sau ba ngày vận công điều tức, nguyên khí sẽ tăng tiến vô cùng.

- Lúc này mà bốn nương có thể ngồi tịnh công ba ngày à?
- Chuyện gì đều có cái lợi và cái hại. Thánh Cô mất ba ngày luyện công mà được kỳ phúc, thời gian đó cũng đáng lắm chứ.
- Người thật trơ trẽn và bỉ ổi... Con người chuyện dụng quý kẻ để đắc dụng.

Tiểu Quân cười hề hề, phớt lờ câu nói của Thánh Cô.

- Thánh Cô đừng nóng mà về kiêu diễm mất đi. Trong ba ngày Thánh Cô vận công hội nhập mật rồng và huyết lưu, Tiểu Quân không làm phiền Thánh Cô đâu. Tiểu Quân chỉ mượn chiếc chìa khóa bí cung mà thôi.

Tiểu Quân vừa nói vừa nhón lấy chiếc chìa khóa. Chàng nhìn Thánh Cô, hóm hỉnh nói :

- Tại hạ theo bút thiệp của Thánh Cô đến đây để lấy chiếc chìa khóa này, ngỡ rằng chắc khó đoạt lắm, không ngờ đối phó với Thánh Cô cũng dễ quá.

Tiểu Quân xá một xá :

- Tạm biệt... hẹn ngày tái ngộ! Tiểu Quân quay bước toan bỏ đi mới giật mình quay ngoắt lại :
- Ý quên... Tiểu Quân chưa hỏi Thánh Cô lối ra ở đâu. Thánh Cô có thể chỉ cho Tiểu Quân?

Thánh Cô cười mỉm, rồi nói :

- Bây giờ người mới sức nghĩ đến điều đó hả... Chẳng lẽ bốn cô nương tốn bao nhiêu tâm sức lập ra tòa thất này rồi để Xảo Quỷ muốn vào thì vào, muốn đi thì đi à.

Tiểu Quân cau mày :

- Ấy... Tại hạ đâu muốn ở đây làm phiền Thánh Cô trong lúc Thánh Cô bận vận công hội nhập mật rồng vào huyết lưu.
- Dù cho bốn nương có chỉ lối ra cho người, thì người cũng không đi được đâu?
- Tại sao Tiểu Quân không đi được?
- Người không nghĩ đến Thất Thất à?

Tiểu Quân chợt dạ hỏi lại :

- Thất Thất... Thất Thất đang ở đâu?
- Sao người tỏ ra lo lắng như vậy? Về mặt lo lắng của người không đúng với Xảo Quỷ chút nào.

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng :

- Để cứu Thất Thất... Thánh Cô muốn Tiểu Quân phải làm gì?
- Xảo Quỷ cũng có tình quá đấy chứ.
- Tất nhiên Tiểu Quân phải nặng tình rồi. Tìm được một hồng nhan tri kỷ như Thất Thất tỷ tỷ đâu phải là dễ.
- Thế người có dám hy sinh cái mạng người cho Thất Thất không?
- Ai nói cũng dễ, nhưng khi gặp tình huống mới biết người mà thôi. Thánh Cô cứ nói đi.. Thất Thất đang ở đâu? Dù chỗ đó là chốn tử địa, Tiểu Quân cũng đến.

Thánh Cô mỉm cười, nhìn Tiểu Quân nói :

- Thất Thất đang nằm trong tay Xảo Quỷ đấy.
- Thánh Cô muốn nói đến chiếc chìa khóa bí cung.
- Đúng như vậy... Nếu như người lấy chiếc chìa khóa đó đi thì đáng hồng nhan tri kỷ của người coi như mất mạng rồi.
- Tiểu Quân phải đến bí cung.
- Người đi một mình không tới được đâu, mà phải đi với bốn nương mới tới được bí cung.

Tiểu Quân thở hắt ra, rồi nói :

- Bộ Thánh Cô thích đi chung với Tiểu Quân lắm sao?
- Bỏn nương muốn cho người thấy nhiều điều hay hơn.

Tiểu Quân gật đầu :

- Thế thì đi.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Kim cung uất hận

Tiểu Quân chỉ bốn năm mộ nằm ngay bên hẻm núi :

- Đây có phải là bốn ngôi mộ của Tứ trưởng lão Võ Đang phái?

Thánh Cô gật đầu :

- Đúng... Họ chính là Tứ đại trưởng lão của Võ Đang.
- Họ chết chắc đã lâu rồi.

Thánh Cô lắc đầu :

- Chỉ vừa tròn năm thôi.

Tiểu Quân cau mày :

- Vừa tròn một năm?
- Người đang suy nghĩ cái gì vậy?

Tiểu Quân khoát tay :

- Tại hạ không suy nghĩ gì đây...

Hai người đi vào hẻm núi. Chấn ngang hẻm núi là một tòa cung bằng đá hoa cương.

Ánh sáng vàng nhạt quang phủ xuống tòa cung đó, khoác lên một lớp nhũ vàng óng ánh.

Tiểu Quân ngắm tòa bí cung :

- Tòa bí cung này còn có tên là Kim cung?

Thánh Cô gật đầu :

- Dưới ánh sáng vàng nhạt quang, nó là “Kim cung”.
- Thát Thát ở trong tòa bí cung này à?

Thánh Cô mỉm cười, gật đầu :

- Đúng như vậy!

Tiểu Quân liếc nàng :

- Tại hạ hơi nghi ngờ lời nói của Thánh Cô.

- Tại sao ngươi nghi ngờ?
- Tại hạ đã được nghe Nhất Phạm đại sư nói, trong tòa bí cung này chỉ nhốt Linh Địa Huyền Tôn mà thôi.
- Nếu bí cung chỉ để nhốt Linh Địa Huyền Tôn thì sao bốn nương có thể đưa Thắt Thắt vào trong này được.

Hai người đến trước một cánh cửa đá vô cùng kiên cố, Tiểu Quân lưỡng lự, không biết có nên tra chìa khóa vào lỗ khóa không.

Chàng nhìn Thánh Cô :

- Nếu trong này là Linh Địa Huyền Tôn...

Thánh Cô nhượng mảy nhìn Tiểu Quân nói :

- Nếu là Linh Địa Huyền Tôn... Tiểu Quân bỏ mặc Thắt Thắt à? Ngươi đã từng nói với bốn nương, ai nói cũng dễ nhưng khi gặp tình huống mới biết người thủy chung.
- Trong tòa bí cung này có gì mà Tiểu Quân sợ chứ.
- Bốn nương không nghĩ ngươi sợ.

Tiểu Quân vuốt mũi :

- Dù cho trong tòa bí cung này có lão quỷ Linh Địa Huyền Tôn nhưng chưa hẳn lão đã làm gì được tại hạ.

Tiểu Quân vừa nói vừa tra chìa vào lỗ khóa, để khởi động cơ quan khai thông thạch môn.

Hú... hú... hú... hú...

Tiếng hú lồng lộng phát ra từ tòa Kim cung, tiếng hú đó tiềm ẩn một nội lực kinh hồn, ngay cả tòa Kim cung kiên cố tưởng chừng như phải lung lay bởi tiếng hú khủng khiếp đó.

Tiểu Quân vừa nghe tiếng hú, vô hình chung theo phản xạ thối lui về sau một trượng.

Thánh Cô bật cười khanh khách, nhìn Tiểu Quân nói :

- Xảo Quỷ sợ à... Chỉ một tiếng hú mà ngươi sợ sao?

Tiểu Quân trừng mắt nhìn nàng :

- Bộ nàng không sợ à? Tại hạ thì sợ rồi đó.
- Nếu ngươi sợ thì để bốn nương mở thạch môn cho.

Tiểu Quân khoát tay :

- Khởi mở... Khởi mở... Tiểu Quân không muốn thấy mặt người trong Kim cung nữa đâu.
- Người đó rất quen với ngươi đó, có gì mà ngươi sợ chứ.

Tiểu Quân nheo mảy, rồi phì cười :

- Linh Địa Huyền Tôn thì Tiểu Quân này không quen rồi.
- Ngươi có chắc là Linh Địa Huyền Tôn không?
- Nếu không phải là Linh Địa Huyền Tôn thì còn ai nữa. Chỉ có lão ma đó mới có nội lực thâm hậu khủng khiếp như vậy.

Thánh Cô lắc đầu :

- Y không phải là Linh Địa Huyền Tôn đâu.

Thánh Cô vừa nói vừa xoay chìa khóa khởi động cơ quan khai thông thạch môn.

Tiếng rè rè phát ra từ lỗ khóa, Tiểu Quân ngỡ như trong tòa Kim cung kia có bầy ong khổng lồ chực chờ xông ra. Chàng âm thầm vận công để đề phòng bất trắc.

Thạch môn mở toang, ánh sáng chói chang hắt ra ngoài Thạch môn, cùng với mùi xú khí hôi tanh nồng nặc. Tiểu Quân phải che mắt, và xém chút đã nôn

ọe. Chẳng đoán chắc trong tòa Kim cung này đích thị là lão ma Linh Địa Huyền Tôn, một quái nhân vương đã nhuộm máu giang hồ.

Thánh Cô lấy túi phấn vung vào trong bí cung. Mùi phấn thơm xua tan ngay mùi xú khí khó ngửi.

Tiểu Quân còn đang thắc mắc tự hỏi :

- “Chẳng lẽ ả Thánh Cô này lại vào bí cung nhốt Linh Địa Huyền Tôn à”.

Sự thắc mắc của Tiểu Quân còn đang trong đầu thì nghe giọng nam nhân trong bí cung cất lên :

- Ngũ Phương Đài... Nàng đến đó à.. Ngũ Phương Đài.

Tiểu Quân nghe giọng nam nhân đó, đôi mày liễu kiếm cau hằn lại. Giọng nam nhân này chẳng nghe rất quen, chẳng lẽ Linh Địa Huyền Tôn mà lại quen với chàng sao.

Thánh Cô nhìn lại Tiểu Quân :

- Xảo Quỷ, chúng ta vào chứ?

Tiểu Quân vừa tò mò vừa thắc mắc vô cùng. Chàng bước đến bên cạnh Thánh Cô rù rì hỏi :

- Thánh Cô tên là Ngũ Phương Đài à?

Thánh Cô gật đầu :

- Đó là tên cúng cơm của bốn nương.

Tiểu Quân cười hi hi :

- Tại hạ xem ra người... Ỡ, Linh Địa Huyền Tôn rất quen biết với Thánh Cô. Lão ngửi mùi phấn hương đã gào lên the thé rồi, y như...

Thánh Cô quắc mắt nhìn trừng Tiểu Quân :

- Xảo Quỷ muốn nói y như gì?

Tiểu Quân gãi đầu :

- Tôi ngỡ lão Linh Địa Huyền Tôn rất nhớ Thánh Cô đó.

- Lão nhớ mặc lão.

Thánh Cô bước vào trong Kim cung, Tiểu Quân còn lưỡng lự đứng bên ngoài.

Thánh Cô quay lại :

- Thế nào Xảo quỷ... Không muốn vào diện kiến người thân à?

- Tất nhiên phải vào rồi!

Hai người bước vào tòa Kim cung, ngay lập tức Thánh Cô khởi động cơ quan đóng Thạch môn. Tiểu Quân la toáng lên :

- Thánh Cô sao lại đóng cửa bí cung chứ? Đóng cửa rồi thì làm sao có đường thoát ra khi bị lão ma kia...

- Nếu như có chết thì bốn nương và Xảo Quỷ cùng chết chung, có gì ngại phải sợ chứ.

Nàng mỉm cười, dùng cách không chỉ điểm vào một gò đá. Tiếng rì rì lại cất lên, vách đá Kim cung chuyển động tách ra làm hai.

Khi cơ quan khởi động ngừng hẳn, Tiểu Quân mới nhận ra hán nhân tóc xỏa che dung diện, quần áo tả tơi, tay chân đều bị xích vào vách đá.

Hán nhân ngẩng mặt lên nhìn Thánh Cô, miệng lẩm nhẩm :

- Ngũ Phương Đài...

Vừa thấy khuôn mặt của hán nhân đó, Tiểu Quân tròn mắt buột miệng thốt :

- Đồng Mã Kỳ...

Chàng quay ngoắt lại Thánh Cô Ngũ Phương Đài :

- Thánh Cô... Người này chính là Đồng Mã Kỳ mà.

- Đúng như vậy.. Y chính là Đồng Mã Kỳ.

- Tại sao y lại bị giam trong Kim cung này?

Tiểu Quân rung mình một cái khi thấy chung quanh Mã Kỳ là những khúc xương trắng hếu, chàng dòm tinh thần vào đôi tay họ Đồng. Hai bàn tay thanh tú của gã hôm nào giờ đã biến đổi qua màu tím tái của xác chết. Tiểu Quân nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Đồng Mã Kỳ luyện Lôi Âm ma công nên mới bị giam vào tòa Kim cung này”.

Tiểu Quân buột miệng gọi :

- Đồng huynh... Đồng Mã Kỳ huynh...

Nghe Tiểu Quân gọi đúng tên mình, Đồng Mã Kỳ ngược mắt nhìn chàng.

Tiểu Quân chỉ vào mặt mình :

- Đồng huynh nhận ra Tiểu Quân này không?

Đồng Mã Kỳ chớp mắt một cái :

- Tiểu Quân... Sao ngươi lại vào đây?

Thánh Cô nhìn Đồng Mã Kỳ nói :

- Y vào đây để thành thân với Ngũ Phương Đài.

Đồng Mã Kỳ nhăn nhó, rồi há hốc miệng có hai cánh môi thâm xì, và bốc mùi xú khí. Hắn gào lên :

- A... A... A... A

Nội lực bởi tiếng hét của Đồng Mã Kỳ khiến thính nhĩ Tiểu Quân lung bùng, chàng lùi luôn hai bộ.

Tiểu Quân nghĩ :

- “Nếu như Đồng Mã Kỳ không bị xích thì khi gã phản nộ không một ai có thể là đối thủ của gã.”

Tiểu Quân khoát tay khi Đồng Mã Kỳ vừa dứt tiếng hú :

- Không có đâu... Đồng huynh đừng hiểu lầm... Đừng nghe Thánh Cô Ngũ Phương Đài nói. Tiểu Quân có phu nhân rồi.

Chàng quay ngoắt lại Thánh Cô :

- Ê.. Sao Thánh Cô lại nói năng bậy bạ như vậy chứ, để Đồng huynh đây hiểu lầm thì sao.

- Thế ngươi đã không từng nói sẽ trở thành tướng công của ta à?

- Không, không... Nhất định là không rồi.

Thánh Cô nheo mày.

Tiểu Quân quay lại Đồng Mã Kỳ :

- Đồng huynh vào đây từ lúc này vậy?

Đồng Mã Kỳ dòm nhân quang sáng ngời về phía Thánh Cô.

Tiểu Quân lí nhí nói với họ Đồng :

- Đồng huynh yêu Ngũ Phương Đài Thánh Cô à? Thấy ánh mắt của Đồng huynh là Tiểu Quân nhận ra ngay tâm tình bên trong của Đồng huynh với Thánh Cô rồi. Tiểu Quân không xen vào đâu, để Tiểu Quân ra ngoài cho hai người tâm sự.

Tiểu Quân vừa toan quay bước thì Thánh Cô đã cản lại :

- Xảo Quỷ đâu đi được...

- Tiểu Quân không đi được à... Ày... Ta không muốn nghe tâm tình của hai vị đâu... Kỳ cục lắm.

Tiểu Quân phui tay :

- Tại hạ ở đây chỉ bất tiện cho hai vị mà thôi.

Thánh Cô thộp trảo công vào hồ khẩu Tiểu Quân :

- Ta muốn người ân ái với ta trước mặt Đồng Mã Kỳ.

Tiểu Quân lắc đầu nguầy nguậy :

- Đâu có được... Đâu có được... Thánh Cô là người yêu của Đồng huynh. Huống chi Tiểu Quân lại có độc quái long trong người Thánh Cô không nhớ à ?

Tiểu Quân rút lại.

Thánh Cô trừng mắt nhìn Tiểu Quân :

- Nếu người không tuân theo mệnh lệnh của ta, bốn nương sẽ đưa Thất Thất vào đây làm thức ăn cho gã họ Đồng này.

- Đồng Mã Kỳ... ăn thịt người hà... Thiệt không?

- Tiểu Xảo không nhìn cánh tay của y à?

- Đúng rồi... Đồng Mã Kỳ đã luyện Lôi âm ma công?

- Đúng vậy đó.

- Tại sao y lại ra nông nổi này?

Tiểu Quân quay ngoắt lại Đồng Mã Kỳ :

- Đồng huynh sao lại...

Đồng Mã Kỳ trừng mắt nhìn Tiểu Quân. Y từ từ dời nhãn lực trở lại Ngũ Phương Đài.

Tiểu Quân thấy ánh mắt của Đồng Mã Kỳ, đoán thăm chặc chấn Đồng Mã Kỳ có uẩn khúc gì trong lòng. Chàng nhìn Thánh Cô Ngũ Phương Đài :

- “Chắc chắn Ngũ Phương Đài đã dùng sắc đẹp khuyến dụ Đồng Mã Kỳ thụ huấn võ công của Linh Địa Huyền Tôn, cho nên gã mới ra nông nổi này.”

Thánh Cô bắt ngờ chỉ tay vào mặt Đồng Mã Kỳ :

- Chính gã đã biến ta trở thành Thánh Cô Kim Sa phái.

Tiểu Quân buột miệng thốt :

- Thế thì tốt quá, đâu có gì?

Thánh Cô trừng mắt nhìn chàng. Tiểu Quân rung mình khi nhận ra sát khí ngập tràn trong đáy mắt Thánh Cô Ngũ Phương Đài.

- Hai mươi năm trước nội tổ của Đồng Mã Kỳ làm cỏ Diên Hồng phái đoạt bí kíp “Lôi Âm ma công” đặng luyện thuật trường sinh bất tử. Hai mươi năm sau đến lượt Đồng Mã Kỳ tiếp tục theo vết xe của nội tổ hắn.

- Thánh Cô chính là người của Diên Hồng phái còn lại?

- Ta không nói người cũng có thể đoán được.

- Linh Địa Huyền Tôn đã bị giam vào bí cung này rồi, Thánh Cô đâu còn hận thù nữa.

- Hai mươi năm chữ hận của bốn nương cao như Thái sơn, sâu như vực thẳm, làm sao ta không hận được.

Ngũ Phương Đài nhìn Tiểu Quân :

- Tòa Kim cung này của Diên Hồng phái tạo ra, nơi chế tác bí kíp “Lôi Âm ma công” để luyện thần đan hoàn dược. Rất tiếc chính vì bí kíp đó mà giang hồ hắc bạch không để yên cho Diên Hồng phái.

- Chẳng lẽ tà công mà thiên hạ lại ham muốn vậy sao?

- Đã là người trong võ lâm ai chẳng ham muốn bí kíp tuyệt công chứ. Thiên hạ chỉ biết một điều, luyện được “Lôi Âm ma công” thì có thể độc bá võ lâm chứ đâu có cần nghĩ đến hậu quả.

- Bây giờ thì cũng biết rồi.

- Tất cả mọi người đã biết, nhưng Diên Hồng phái có còn không?

- Cái lỗi đó thuộc về Linh Địa Huyền Tôn?

- Không phải... Cái lỗi đó thuộc về mọi người.

Tiểu Quân cau mày :

- Chính tại hạ nghe Nhất Phàm đại sư nói.

- Ai có thể nói được sự thật chứ.

- Sự thật như thế nào?

- Tất cả các môn phái đều kéo đến đây để đoạt bí kíp Lôi Âm ma công chứ không phải một mình Linh Địa Huyền Tôn. Chỉ còn ta là người duy nhất sống sót chờ đến ngày hôm nay.

Tiểu Quân liếc Đồng Mã Kỳ, rồi quay lại Thánh Cô Ngũ Phương Đài :

- Chẳng lẽ Nhất Phàm đại sư nói dối sao?

- Lão không dám nói sự thật. Hoặc lão sợ Thiếu Lâm mang tiếng thị phi với thiên hạ.

- Vậy sự thật như thế nào?

Ngũ Phương Đài nhìn Đồng Mã Kỳ, thờ dài một tiếng rồi ôn tồn kể lại :

- Linh Địa Huyền Tôn cùng với Võ Đang tứ đại trưởng lão, và cao tăng Thiếu Lâm Tuệ Thông cùng tám vị Chương môn đại phái kéo đến Kim cung Diên Hồng phái để đoạt bí kíp Lôi Âm ma công. Họ đã làm cỏ tất cả người của phái Diên Hồng, rồi tranh giành nhau vào bí cung. Linh Địa Huyền Tôn là người võ công cao cường nhất chiếm được bí cung. Lão đã luyện Lôi Âm ma công và trở ra ngoài giang hồ với mục đích độc bá võ lâm.

Thánh Cô đảo mắt nhìn một lượt quanh bốn vách đá. Nàng dời mắt trở lại Tiểu Quân :

- Sau khi vấy vùng trong thiên hạ với võ công tàn độc “Lôi Âm ma công”, lão mới phát hiện sự kỳ dị của môn công phu này. Nếu ở trong tòa bí cung này thì tâm thần mình mất, còn ra khỏi nơi đây thần trí như người tàu hỏa nhập ma. Chính vì lẽ đó mà Linh Địa Huyền Tôn mới quay trở lại Kim cung để tìm phương thức hóa giải khỏi bị tàu hỏa nhập ma. Lợi dụng điều đó, Võ Đang đã khóa kín Kim cung nhốt lão trong tòa cung này luôn để ép bức lão phải nói khẩu quyết Lôi Âm ma công.

Tiểu Quân nhìn Thánh Cô :

- Chắc chắn Linh Địa Huyền Tôn không nói.

- Đúng như vậy.

- Và Thánh Cô đã trở lại bí cung này để đoạt lại bí kíp kia.

Thánh Cô nhìn Đồng Mã Kỳ :

- Ta không quay lại một mình, mà đi chung với Đồng Mã Kỳ.

- Đi chung với Mã Kỳ, Thánh Cô có mục đích?

Nàng gật đầu :

- Đúng như vậy. Ta sợ rằng Linh Địa Huyền Tôn còn sống tất sẽ truyền thụ bí kíp kia cho Đồng Mã Kỳ, nhưng may mắn lão đã chết. Và bốn lão Tứ đại Kim cương của Võ Đang cũng được bốn nương đưa về chín suối.

- Đồng huynh đây không biết nương nương là người duy nhất còn lại của Diên Hồng phái?

- Dù già có biết cũng không nỡ giết ta.

- Đồng huynh yêu Thánh Cô.
- Già si mê ta thì đúng hơn.
- Thánh Cô đưa Đồng Mã Kỳ vào đây để thụ giáo võ công?
- Ta muốn như vậy.
- Ý của Thánh Cô như thế nào?

Thánh Cô mỉm cười, rồi nói :

- Xảo Quỷ muốn biết ý của Ngũ Phương Đài này lắm à?
- Tại hạ cảm nhận có điều gì đó Thánh Cô còn dấu Tiểu Quân.
- Bây giờ Tiểu Quân đã ở đây rồi, ta đâu muốn dấu nữa làm gì.
- Thánh Cô có thể nói cho Tiểu Quân biết được không?
- Tất nhiên ta sẽ nói chứ. Ý của ta là muốn biết tòa Kim cung này thành mồ chôn của thiên hạ.

Tiểu Quân thoáng biến sắc :

- Thánh Cô biết quần hùng sẽ kéo đến đây?

Nàng gật đầu :

- Tiểu Quân đã đến đây thì đương nhiên quần hùng sẽ kéo đến. Ngày xưa quần hùng võ lâm đến Diên Hồng bí cung để làm cỏ người phái Diên Hồng. Hôm nay quần hào kéo đến đây để biến thành những oan hồn vất vưởng.

Tiểu Quân gỡ trán mình :

- Ui cha... Sao ta ngu quá không nghĩ ra nhỉ? Trước đây Thánh Cô cho người truy sát Tiểu Quân cốt để Tiểu Quân truy nguyên căn cơ mà tự thân mò đến bí cung nàyặng làm mối như quần hào.

- Bây giờ Tiểu Quân mới hiểu mục đích của ta à?

Tiểu Quân nhảy đồng lên :

- Nàng hại Tiểu Quân rồi!

Chàng liếc Đồng Mã Kỳ :

- Khi quần hào kéo đến, chỉ cần Thánh Cô thả Đồng Mã Kỳ ra. Y sẽ trở thành sát nhân vương giết tất cả mọi người.

Thánh Cô gật đầu.

Tiểu Quân trừng mắt nhìn nàng :

- Sao Thánh Cô ác quá vậy?
- Nếu ngươi là Ngũ Phương Đài... Ngươi có ác không?
- Nhưng những người sắp đến đây đâu có đắc tội gì. Những người có tội đều chết rồi.
- Ta không nghĩ ngươi có tội mà là môn phái có tội.

Tiểu Quân gãi đầu. Chàng chấp tay sau lưng bước đến bên cạnh Thánh Cô :

- Thánh Cô có lẽ phải thất vọng thôi.

Nàng nheo mày :

- Ta thất vọng sao?

Nàng cười khẩy rồi nói :

- Ta nghĩ mình không thất vọng đâu.
- Tại hạ nói Thánh Cô sẽ thất vọng mà. Bởi quần hào sẽ không bao giờ đến đây đâu.

Thánh Cô Ngũ Phương Đài cười khẩy, nhìn Tiểu Quân :

- Lời nói của Xảo Quỷ, giờ ta đâu có tin nữa. Ta cảm nhận quần hào đang lũ lượt kéo đến.

Tiểu Quân bất ngờ vươn trảo thủ áp vào yết hầu Thánh Cô Ngũ Phương Đài.

Thánh Cô trừng mắt nhìn chàng :

- Ngươi muốn giết ta à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Nếu như nàng không bỏ ý tưởng biến tòa bí cung này thành mồ chôn quần hào thì Tiểu Quân sẽ giết nàng trước khi thảm kịch xảy ra.
- Tiểu Quân chắc chắn giết ta chứ?
- Tại sao Tiểu Quân không dám giết Thánh Cô chứ?

Giọng của Tiểu Quân vừa nghiêm vừa lạnh.

Thánh Cô nhắm mắt lại :

- Nào, ngươi cứ ra tay đi!
- Nàng không quý cái mạng mình à?
- Ta đang chờ ngươi giết đây. Nếu ngươi giết ta thì coi như ngươi chôn thân trong tòa bí cung này.

Tiểu Quân thở hắt ra một tiếng :

- Được rồi... Ta không giết nàng, để ta lấy mạng Đồng Mã Kỳ vậy.

Tiểu Quân thả tay xuống, dời nhãn lực về phía Đồng Mã Kỳ.

Thánh Cô ôn nhu nói :

- Ngươi có bản lĩnh thì cứ giết Mã Kỳ. Ngươi nên nhớ một điều, chỉ cần tay của Mã Kỳ chạm vào ngươi thôi, mạng của ngươi sẽ mất ngay lập tức, thứ hai đừng để cho y chộp trúng, gã sẽ xé xác ngươi ra đó.

Thánh Cô cười khẩy.

Tiểu Quân quay lại đối nhãn với nàng.

Thánh Cô nói :

- Sao Xảo Quỷ lại lưỡng lự?
- Ta cũng không nỡ lấy mạng người này.
- Không lấy mạng Mã Kỳ thì thảm kịch sẽ xảy ra đó.

Thánh Cô đặt tay lên vai Tiểu Quân :

- Đừng nên lưỡng lự... Lưỡng lự chỉ chuốc lấy sự thất bại mà thôi.
- Ngũ Phương Đài... sao nàng bức ép Tiểu Quân đến đường cùng vậy?
- Ta đâu có bức ép Tiểu Quân.

Thánh Cô quay lưng thả bước ra ngoài gian thạch phòng giam Đồng Mã Kỳ. Tiểu Quân lảo đảo theo sau lưng nàng. Trong khi đó, Đồng Mã Kỳ thét gọi :

- Ngũ Phương Đài... Ngũ Phương Đài!

Thánh Cô thần nhiên như chẳng hề nghe lời gào thống thiết của Đồng Mã Kỳ, mà thần nhiên khởi động cơ quan bí mật khép vách tường về như cũ.

Ngũ Phương Đài nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Nếu lúc này ngươi cương quyết lấy mạng ta thì ngươi đã...

Nghe Thánh Cô nói, bất giác Tiểu Quân nhìn lại mình. Về mặt chàng thất sắc khi thấy y phục đã bị đục năm lỗ nhỏ cỡ đầu cây đũa.

Thánh Cô lạnh lùng nói :

- Chỉ cần tay Xảo Quỷ chạm vào yết hầu ta, Đan điền ngươi cũng vỡ nát. Ta chết, ngươi chết, thậm họa còn thảm khốc hơn, bởi cái chết của ta mãi mãi tiềm ẩn trong thần trí của Đồng Mã Kỳ.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Ngũ Phương Đài... Tiểu Quân có một đề nghị.

- Xảo Quỷ muốn đề nghị gì?

- Nếu nàng từ bỏ ý định trả thù... Tiểu Quân sẽ cùng nàng rời bỏ giang hồ...

Thánh Cô Ngũ Phương Đài mỉm cười, nhìn Tiểu Quân nói :

- Xảo Quỷ vì chữ tình với ta hay vì sinh mạng của các cao thủ Võ Đang, Thiếu Lâm và tám đại phái?

Nghe Phương Đài nói, mặt Tiểu Quân sa sầm xuống.

Thánh Cô Ngũ Phương Đài tăng hắng rồi nói tiếp :

- Ta không thích một cái xác biết thở mà chẳng có hồn sống bên cạnh mình.

Tiểu Quân thở dài một tiếng :

- Tiểu Quân không ép nàng không được.

Tiểu Quân vừa nói vừa hoành thân thi triển Di Hình Tượng áp sát vào Thánh Cô.

Tâm của Tiểu Quân là muốn khống chế nàng, rồi tìm cách phá vỡ kế hoạch giết người của Ngũ Phương Đài.

Tiểu Quân võ trao công toan khống chế mệnh môn đối phương nhưng Phương Đài chỉ hơi đảo bộ đã thoát ra khỏi thế trao của Tiểu Quân một cách dễ dàng.

Nàng mỉm cười với Tiểu Quân :

- Bây giờ Xảo Quỷ mới để lộ bản lĩnh của mình đấy.

Phương Đài vừa nói vừa di chuyển bộ pháp theo thế “Tập Bộ Đàng Không”, trông tựa một cánh bạc phiêu diêu khoáng đạt vô cùng. Cùng với bộ pháp “Tập Bộ Đàng Không”, thì hai mảnh lụa trắng phồng ra tạo thành một gọng kéo, quất ngược trở lại Tiểu Quân nhanh không thể tưởng.

Tiểu Quân chỉ kịp xoay mình dẫn chương, ngáng đỡ mảnh lụa đó.

Chát...

Hồ khẩu của chàng tê buốt như có bầy kiến bò trong kinh mạch. Tiểu Quân bất giác lùi lại hai bộ. Trong khi đó Thánh Cô cũng thấu hồi thế công, về mặt vô cùng trang trọng, bởi cảm nhận toàn thân mình nóng ran.

Nàng đỏ mặt nhìn Tiểu Quân chằm chằm :

- Nam nhân như Xảo Quỷ thật là đề tiện.

Tiểu Quân vuốt mũi cười hề hề :

- Nàng bị độc chất quái long công phá rồi phải không? Tại nàng dụng đến chân ngươn mà chưa hội nhập độc chất quái long vào huyết lưu. Nàng cứ tự nhiên đi.

Thánh Cô quắc mắt. Bất thần nàng cách không điểm chỉ vào gò đá sau lưng mình.

Cả tòa bạch cung như chuyển động. Tiểu Quân chưa biết chuyện gì xảy ra thì một vách đá từ trên trần sập xuống ngăn chàng với Thánh Cô.

Tiểu Quân hét lớn :

- Ngũ Phụng Đài... Nàng giam ta sao?

- Người tạm thời ở trong đó đi. Nhưng ta cũng không quên cho người thị trấn cảnh thảm tử của quần hào trung nguyên đâu.

Tiểu Quân vỗ chuông vào vách đá :

- Ngũ Phụng Đài, thả ta ra đi... Tiểu Quân hứa sẽ lấy nàng làm vợ đó.

- Ha... ha... ha... ha! Ta đâu còn thích thú nữa. Ta không muốn một xác chết thối bên cạnh ta. Thất Thất sẽ đến với người.

- Phụng Đài Thánh Cô... Mở cửa cho Tiểu Quân đi. Ta có chuyện hệ trọng muốn nói với nàng.

- Ta không muốn nghe nữa. Ai cũng muốn giết Phụng Đài này... Ngay cả người, một người không bao giờ muốn tay dính máu cũng muốn giết ta.

Nàng rít lên bằng chất giọng cay đắng, hằn học :

- Không... Không... Ta không còn gì nữa. Ta muốn thấy máu của tất cả lũ các người để tể oan hồn vất vưởng của Diên Hồng phải.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hí trường

Nếu người ta không cảm nhận được thời gian, chẳng khác nào oan hồn đang vất vưởng trong cõi địa ngục a tỳ, bị Thánh Cô Ngũ Phụng Đài nhốt trong bí cung. Tiểu Quân cũng như oan hồn đó.

Trong tòa bí cung, chỉ cách Đồng Mã Kỳ một bức vách đá, chàng chẳng hề biết ngày đêm trôi qua như thế nào, và cũng chẳng biết đến bao giờ mới được Ngũ Phụng Đài phóng thích. Ngoài nỗi cô đơn của một tên tù, tâm trạng chàng cũng lo lắng khôn cùng vì lúc nào cũng tưởng đến tám thảm kịch sắp xảy ra.

Chàng cảm nhận sự im lặng nặng nề như cô đặc lại, và nói sắp ép thân ảnh của chàng thành một bộ khô cốt quái gở. Tiểu Quân gõ tay vào vách đá, khẽ gọi :

- Thánh Cô... Thánh Cô!

Chàng không biết mình đã gọi bao nhiêu lần rồi, nhưng tuyệt nhiên chỉ có sự im lặng nặng nề đáp lại chàng.

Tiểu Quân bất chợt vùng dậy quát lớn :

- Ồ Thánh Cô thôi... Ồ Thánh Cô thôi... Mở cửa cho tiểu gia ra!

Tiểu Quân vừa dứt lời thì vách đá bí cung bất ngờ chuyển động. Chàng bụng bảo dạ :

- “Ngũ Phụng Đài lạ lùng thật, mình nói ngọt ả lì lợm, mình chửi ả, ả lại nghe tiếng của mình, đúng là một ả điên rồ cuồng tâm.”

Tiểu Quân vừa nghĩ vừa ngấm ngấm vận công chuẩn bị đối phó với sự cuồng nộ của Thánh Cô Ngũ Phụng Đài. Chàng nghĩ thầm :

- “Nếu như Thánh Cô Ngũ Phụng Đài biết cách giải phần hoa và dụng đến Càn khôn kiếm khí coi như mình tiêu mạng với ả”.

Vách đá chuyển động, tách ra làm hai. Đúng như Tiểu Quân nghĩ, Thánh Cô trong bộ bạch y trông thật kiều sa đài các, đứng chấp tay sau hông nhìn chàng.

Thánh Cô nói :

- Xảo Quỷ nói ta là một ả Thánh Cô thôi ả?

Tiểu Quân khoát tay tưởng như có một bầy nhặng chuẩn bị bay vào chàng. Vừa khoát tay, Tiểu Quân vừa nói :

- Ai mà nói như vậy chứ... Ai mà nói như vậy chứ.

- Chính tai bọn nương nghe mà.

- Ấy... Thánh Cô nghe không rõ thôi, chứ tại hạ nói thối là nói tại hạ đó. Tiểu Quân ở đây không biết bao nhiêu lâu rồi mà chẳng được tắm chắc thối lắm.

Tiểu Quân dần đến ba bộ, nhìn Ngũ Phương Đài, hóm hỉnh nói :

- Nếu Thánh Cô không tin lời tại hạ thì thử ngửi xem sẽ biết ngay tại hạ không phải là kẻ ngoa ngôn.

- Nếu nói về sự đa ngôn xảo trá, Tiểu Quân là kẻ xảo trá nhất trên giang hồ.

- Y dà... Lời thiên hạ đồn đãi, Thánh Cô đừng có tin. Tiểu Quân lúc nào cũng là chính nhân quân tử.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Phải Thánh Cô đến đây để phóng thích Tiểu Quân?

- Không chỉ phóng thích thôi mà còn để cho người được tắm rửa sạch sẽ, ăn uống no say nữa.

Tiểu Quân cau mày :

- Thánh Cô tốt với tại hạ quá!

- Ta rất tốt với Xảo Quỷ nhưng người thì lúc nào cũng muốn lừa gạt bọn nương.

- Tiểu Quân đâu dám xúc phạm Thánh Cô.

Tiểu Quân nhoẻn miệng cười :

- Thánh Cô muốn Tiểu Quân tắm rửa ở đâu?

- Đi theo ta!

Nàng quay lưng thả gót sen thoăn thoắt bước đi. Tiểu Quân lẳng lẳng theo nàng rồi khỏi bí cung. Tiểu Quân vừa đi vừa nghĩ không biết Ngũ Phương Đài dẫn chàng đi đâu đây.

Rời tòa Kim cung, Tiểu Quân ngỡ như vừa trút xong một gánh nặng trên vai xuống đất. Chàng quay lại nhìn tòa bí cung đó, lí nhí nói :

- Tiểu gia thế không quay lại đây lần thứ hai nữa đâu.

Ngũ Phương Đài quay lại nhìn chàng :

- Tiểu Quân không có cơ hội lần thứ hai đến tòa Kim cung đâu.

Tiểu Quân chột dạ sau câu nói của Thánh Cô, nhưng vẫn khoác vè mặt phớt lờ chẳng biểu lộ nét hoài nghi nào. Hai người tới một bãi đất trống, Tiểu Quân phải nheo mày khi thấy mười ngôi mộ to như những gian nhà ba gian.

Tiểu Quân hỏi Thánh Cô :

- Những ngôi nhà mồ này của ai vậy?

- Ngôi mộ to nhất của Thiếu Lâm, nằm bên cạnh mộ Thiếu Lâm phái là Vô Đang.

Còn tám ngôi mộ kia tuân tự của Hoa Sơn, Tung Sơn, Hoành Sơn, Côn Luân, Thiết Chuông bang, Minh Thần giáo, Hỏa Thần giáo, cuối cùng là Vô Cực giáo.

- Tất cả các phái trong Trung Nguyên đều có mặt ở đây?

Thánh Cô gật đầu :

- Đúng như vậy!

Tiểu Quân bặm môi. Chàng nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ cuộc thảm sát đã xảy ra rồi sao. Nếu đã xảy ra sao mình không nghe tiếng binh khí hay chuông kinh va vào nhau.”

Tiểu Quân muốn hỏi nhưng đã kịp nhận ra những tấm bia có nét mực mới, thì ra Thánh Cô Ngũ Phương Đài chỉ mới chuẩn bị mà thôi.

Hai người đến một gian tiểu xá được làm bằng gỗ tràm nằm giữa một khu vườn hoa đủ màu sắc.

Ngũ Phương Đài đưa Tiểu Quân lên gian tiểu xá đó. Bên trong gian tiểu xá, thùng nước ấm đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ người bước vào tắm mà thôi.

Tiểu Quân nhìn Ngũ Phương Đài :

- Tại hạ được tắm trong cái thùng nước này chứ?

Thánh Cô gật đầu.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Thánh Cô có thể... có thể ra ngoài được không?

Thánh Cô nhìn Tiểu Quân, buông một câu lạnh nhạt :

- Bồn nương sẽ tắm cho ngươi!

Nàng vừa nói vừa điểm vào ba đại huyệt trên người Tiểu Quân. Mặc dù Tiểu Quân là một hảo thủ nhưng cũng không kịp phản xạ với lối xuất thủ đặc dị của Ngũ Phương Đài.

Chàng nhìn Thánh Cô, lắp bắp :

- Thánh Cô sao lại điểm huyệt Tiểu Quân?

- Có vậy ngươi mới ngoan ngoãn nghe lời ta.

- Thánh Cô không sợ độc quái long trong người Tiểu Quân sao?

Thánh Cô bật cười khanh khách :

- Ngươi đúng là hạng người gian trá nhất trong giang hồ. Ngươi đừng quên Diên Hồng phải là phải có thuật luyện đan độc nhất vô nhị trong Trung Nguyên. Thật ra ngươi chẳng có độc quái long nào cả, mà chỉ là phấn hoa của một loài hoa bên Tây Vực phối hợp cùng cách chế tác độc công của Vô Ảnh độc, rồi thoa lên người ngươi.

- Thánh Cô tài quá... Chỉ trong thời gian ngắn mà biết được cội nguồn của độc chất.

Tiểu Quân vừa nói vừa tủm tỉm cười.

Không biết chàng cười cái gì, nhưng Thánh Cô lại đỏ mặt như quả đào chín.

Nàng thở ra, nhìn Tiểu Quân nói :

- Ngươi thật là xảo trá, gian ngoa.

- Chất độc đó vốn để tăng sự nhuận tràng tiêu hóa cho dễ chứ đâu có hại gì Thánh Cô.

Tiểu Quân vừa dứt lời thì nhận luôn một cái tát này lửa vào mặt.

Bốp...

Chàng la toáng lên :

- Thánh Cô đánh người ngã ngựa đâu phải anh thư, tài cán gì.

- Bồn nương trừng phạt cái tội gian trá của ngươi đối với bồn nương. Tiểu Quân bồn cọt với bất cứ ai cũng được, nhưng với bồn nương thì không.

Nàng nói xong thân nhiên lột bỏ y phục của Tiểu Quân rồi xốc chàng lên đặt vào thùng nước.

Tiểu Quân cúi gằm mặt nhìn xuống.

Thánh Cô hỏi :

- Sao ngươi im lặng vậy... Bộ nhận được cái tát của ta rồi ngươi câm luôn sao?

Thánh Cô nâng cằm chàng lên nhìn thẳng vào hai mắt Tiểu Quân :

- Người đang nghĩ gì?

- Thánh Cô muốn biết lắm hả?

Ngũ Phuong Đài gật đầu :

- Ý nghĩ của Xảo Quỷ khiến ta tò mò, và lúc nào cũng muốn biết.

- Thế thì tại hạ nói lúc này tại hạ đang buồn, bởi sắp tới đây Tiểu Quân sẽ xuống âm ty sống với hạng nữ nhân không có trái tim như Thánh Cô Ngũ Phuong Đài.

Ngũ Phuong Đài tròn mắt :

- Người nói ta không có trái tim.

- Đúng như vậy... Chỉ có nữ nhân không tim mới thờ ơ lạnh nhạt mà thôi. Thánh Cô thờ ơ lạnh nhạt ngay cả với một đấng nam nhi mỹ tú như Tiểu Quân thì quả là Thánh Cô không có trái tim rồi.

Hai gò má của Ngũ Phuong Đài thẹn đỏ, nhưng sự thẹn thùng ấy chỉ thoáng qua rồi trở lại vẻ lạnh nhạt ban đầu.

Nàng cười mỉm, rồi nói :

- Người nói cũng hay đó.

Thánh Cô xốc Tiểu Quân ra khỏi thùng nước, lấy bộ bạch y dành cho những người sắp bị xử trảm vắn vào cho chàng. Nàng giải huyệt cho Tiểu Quân.

Tiểu Quân khoanh tay trước ngực. Chàng nhìn Thánh Cô, nói :

- Tiểu Quân bây giờ giống một tên tử tội lắm phải không?

- Người thừa biết khi ta vắn cho người bộ bạch y này.

- Thế Thánh Cô sắp hành xử tôi, sao lại còn giải huyệt, không sợ tôi trốn đi à?

Ngũ Phuong Đài lắc đầu :

- Người vĩnh viễn không trốn đâu, bởi người đâu thể bỏ mặc những người khác chết thế cho người.

- Tiểu Quân chưa hiểu.

- Từ từ rồi người sẽ hiểu thôi. Bồn nương muốn chứng minh với người một điều mà chưa khi nào người tưởng tượng ra.

Tiểu Quân cười mỉm nhìn Ngũ Phuong Đài nói :

- Sao Thánh Cô trở nên lạnh nhạt như vậy?

- Giang hồ đã biến ta trở thành con người như hôm nay.

Nàng nhìn Tiểu Quân hỏi :

- Người muốn ăn gì không?

Chàng gật đầu :

- Trước khi chết cũng phải ăn chút gì chứ. Nếu không ăn khi chết sẽ trở thành oan hồn vất vưởng đói khát khổ lắm.

- Bồn nương sẽ thết đãi người.

Nàng quay ra cửa, gọi lớn :

- Người đâu!

Song tình xuất hiện. Nhìn hai người này Tiểu Quân ngỡ ngơ sự lạ lùng của họ. Và hành động của Song tình khiến chàng xuyt bật cười.

Thánh Cô phát mệnh lệnh cho Song tình :

- Hai người thay mặt ta thết đãi đại yễn cho Xảo Quỷ.

- Tuân lệnh Thánh Cô!

Ngũ Phuong Đài nói xong, thả bước đi thản nhiên bỏ đi thẳng ra ngoài. Nàng chưa kịp bước khỏi tiểu xá, Tiểu Quân đã thi triển Di Hình Tượng, lòn qua Song tình trong nháy mắt, giang tay chặn trước mặt nàng.

Chàng nói :

- Tiểu Quân thích hầu tâu với Thánh Cô thôi.

Thánh Cô lắc đầu :

- Ta không thích bồi ảm với một người sắp chết.

- Tiểu Quân biết mình sắp chết mới muốn bồi ảm với Thánh Cô. Chỉ một yêu cầu đó cũng không được sao?

- Tại sao ngươi muốn bồi ảm với ta?

Tiểu Quân nhếch mép :

- Bồi ảm với Thánh Cô tại hạ thích hơn ngồi uống rượu với hai người này.

- Họ không làm Xảo Quỷ thất vọng đâu.

Thánh Cô dứt lời, dụng luôn một bộ pháp tuyệt luân, chỉ loáng một cái nàng đã vượt qua Tiểu Quân, rời tiểu xá. Tiểu Quân chưa kịp thấy chiếc bóng trắng lướt qua mặt mình, khi quay đầu lại thì Ngũ Phuong Đài đã mất hút bên ngoài vườn hoa.

Chàng nheo mày, lẩm nhẩm :

- Ngũ Phuong Đài cũng biết được bộ pháp “Mê Tông bộ”. Võ công của nàng quả không sao lường được.

Tiểu Quân dõi mắt nhìn theo hướng Thánh Cô Ngũ Phuong Đài, trong lòng chàng trỗi lên một cảm giác khó tả vô cùng.

Tiểu Quân vừa quay lại thì Song tình đã thộp vào hõ khẩu của chàng.

Song tình cùng cất tiếng :

- Thỉnh chàng vào trong tiểu xá.

Tiểu Quân tròn mắt bởi câu nói và chất giọng eo éo của Song tình.

Tiểu Quân nhún vai, lắc đầu :

- Ta không thích uống rượu và dùng đại yến nữa.

Tiểu Quân vừa nói vừa vận Tục Hóa Cốt rút tay lại. Song tình ngỡ ngác bởi tuyệt công “Tục Hóa Cốt” của Tiểu Quân. Cả hai quả không ngờ Tiểu Quân thoát khỏi sự kềm chế của họ dễ dàng như vậy.

Song tình còn đang ngỡ ngác thì bị Tiểu Quân điểm vào đại huyệt Kiên Tĩnh, đứng bất động như hai pho tượng.

Chàng nheo mày nhìn ngắm Song tình :

- Hai người coi bộ gần gũi nhau từ dung dạng đến ý niệm.

Song tình nói :

- Chàng hãy giải huyệt cho em đi.

Tiểu Quân xe dái tai :

- Hai người gọi tiểu gia bằng chàng à?

Tiểu Quân gãi đầu.

Song tình lí nhí nói :

- Chàng giải huyệt cho Song tình, để chúng em hầu hạ chàng.

- Thôi thôi... Thấy kiểu cách của hai người Tiểu Quân không dám làm phiền rồi.

Tiểu Quân vừa nói vừa sửa bộ cho Song tình ôm choàng lấy nhau. Chàng cười hì hì, ngắm nhìn Song tình :

- Hai vị cũng xứng đôi vừa lứa lắm chứ.

Tiểu Quân lần vào tiểu xá, nằm ườn ra tràng kỷ, gác tay lên trán suy nghĩ, bỏ mặc Song tình đứng ngoài cửa tiểu xá.

Song tình nói :

- Chàng ơi... sao nỡ bỏ chúng em đứng đây?

- Hai người đừng léo nhéo nữa, để tiểu gia suy nghĩ. Nghe rõ chưa!

- Chàng không giải huyết cho chúng em, làm sao chúng em phục vụ chàng được.

Tiểu Quân bật dậy, xòè xọc bước ra :

- Phục vụ cái con khi.

Tiểu Quân cảm thấy nhói mắt bởi Song tình. Chàng cau mày nhăn nhó.

Trong lúc Tiểu Quân đang bực dọc, Song tình lại eo éo nói :

- Chàng nỡ hành xử chúng em tàn nhẫn như vậy sao?

Tiểu Quân hừ nhạt một tiếng, thuận chân đá luôn Song tình văng khỏi mái hiên tiểu xá :

- Chàng với nàng... Người với ngọc gì mà kỳ cục.

Cú đập phần nộ của Tiểu Quân, vô hình trung lại giải huyết kiên tình cho Song tình. Song tình bật đứng dậy, nhìn Tiểu Quân chăm chăm :

- Chàng đối xử tệ với chúng em như vậy... Chúng em không nể mặt chàng đâu.

Cả hai phi thân lên chia làm hai hướng tấn công Tiểu Quân. Bốn ảnh chường dựng đứng tổng thẳng ra bốn đạo kinh âm nhu công trực diện.

Sẵn lúc phần nộ, Tiểu Quân chẳng thèm thi triển Di Hình Tượng tránh né. Chàng cũng dựng chường đón thẳng đỡ thẳng vào bốn đạo kinh âm nhu của Song tình.

Bình...

Song tình thối lui ba bộ, nhưng mặt Tiểu Quân cũng nảy đom đóm.

Chàng nghĩ thầm :

- Không ngờ nội lực của hai gã biến thái lại cao thâm như vậy.

Chàng đang suy ngẫm thì Song tình lại áp tới nữa. Chường kinh của chúng sắp nhả ra thì Vương Túc Lệ xuất hiện.

- Dừng tay...

Song tình thấu hồi chường công nhanh không thể tả, quay ngoắt sang Vương Túc Lệ.

Song tình cất giọng eo éo :

- Vương hộ tướng tới... Chúng em không kịp nghênh tiếp.

Thấy bộ tạng của Song tình, Tiểu Quân bật cười khàn khạch.

Song tình nghe Tiểu Quân cười đã không phần nộ, còn quay lại ôn nhu nói :

- Chàng cười chúng em đó à?

Tiểu Quân vỗ vào trán mình :

- Thấy bộ dạng các người tiểu gia muốn điên lên được.

Vương Túc Lệ bước qua Song tình, tiến đến đối mặt với Tiểu Quân.

Nàng quan sát dung mạo của Tiểu Quân, ôn nhu nói :

- Mọi người đã đến, Thánh Cô thỉnh Tiểu Quân công tử.
- Từ lúc đến Thánh địa bí cung, tiểu gia mới nghe được một câu lọt hai lỗ tai.

Chàng chấp tay sau lưng, thông dong thả bước. Lúc đi ngang Song tình, Tiểu Quân tăng hăng :

- Nếu tiểu gia không biến thành oan hồn, sẽ nhận hai người làm nô tỳ.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thảm trường

Chung quanh bãi bằng có mười ngôi nhà nhỏ đã được dựng những hàng cột treo hắc kỳ tạo ra không khí u ám, khủng bố.

Vừa thấy Tiểu Quân, Nhất Phạm đại sư và Trương Huyền Tổ xầm xầm tiến đến trước mặt chàng.

Nhất Phạm đại sư lần chuỗi hạt :

- A di đà Phật... Xảo Quỷ vẫn bình an.

Tiểu Quân khoát tay :

- Đại sư... Hãy mau hiệu triệu quần hào rời khỏi chốn này càng sớm càng tốt.

Trương Huyền Tổ chân nhân căng thẳng :

- Chúng ta đến đây để san bằng Ma giáo mà lại rút đi sao?

Trương Huyền Tổ vuốt râu :

- Xảo Quỷ đừng quá lo lắng. Bàn đạo và quần hào kéo đến đây, hình như Ma giáo đoán biết nên đã kịp rút đi rồi.

Tiểu Quân chưa kịp phân giải thì Ngũ Phương Đài ngồi trên một cỗ kiệu do tám nàng cung nữ khiêng, đi bên cạnh nàng là Tôn Tử tiên sinh. Ngay sau chiếc kiệu của Ngũ Phương Đài là một chiếc kiệu khác được đúc bằng thép ròng, đặt trên hai chiếc nan hoa bằng gỗ do mười hai gã đại lực khệ nệ lôi đi.

Tiểu Quân nói :

- Không kịp rồi.

Ngũ Phương Đài liếc Tiểu Quân rồi dùng kiệu án ngữ ngay độc đạo rời khỏi thánh địa.

Nàng quay lại Tôn Tử tiên sinh :

- Hãy đưa người ra đây!

Tôn Tử ôm quyền xá một cái :

- Tuân lệnh Thánh Cô!

Tôn Tử quay về phía bốn gã đại hán vận hắc y, đeo mặt nạ.

- Đưa người ra!

Từ hướng tòa bí cung, hai ả thiếu nữ kẻ Thất Thất vận bạch y tội nhân giống hệt Tiểu Quân đi ra. Thất Thất trông thật là thảm khổ.

Ngũ Phương Đài liếc quần hào, rồi ban mệnh lệnh :

- Dựng đài!

Sau mệnh lệnh của Ngũ Phuong Đài, hơn bốn mươi gã đại lực dũng sĩ, người nào cũng có tuyệt kỹ khinh không vun vút lướt ra giữa bãi đất trống. Họ mang theo tre nan, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã dựng một cái đài cao chót vót.

Tiểu Quân nhìn cái đài đó mà tự hỏi :

- Không biết Ngũ Phuong Đài dựng cái đài này để làm gì chứ?

Hai ả a hoàn của Ngũ Phuong Đài, thướt tha trong bộ xiêm y màu hồng tía tiến về phía đài. Họ đặt xuống chân đài hai bát hương trầm nghi ngút tỏa hương.

Hai ả a hoàn đứng qua hai bên.

Ngũ Phuong Đài chít vành khăn trắng đội lên đầu, dõng kiệu hương thẳng đến chiếc đài vừa mới dựng. Về mặt của Thánh Cô u ẩn đến lạnh lùng.

Ngũ Phuong Đài yên vị dưới chân đài, đảo mắt nhìn một lượt qua quần hào. Nàng rít một luồng chân khí thật sâu, điểm mũi hài, thân ảnh như một cánh diều lướt lên cao.

Ngũ Phuong Đài trông tựa như tiên nữ phiêu diêu giữa lưng trời, trông lạ mắt vô cùng.

Nàng giữ hai ống tay áo bạch y, phóng ra một mảnh lụa kết thành tám liễn treo trên cái đài đó.

Lụa vừa kết thành liễn thì Tôn Tử tiên sinh thi triển thiên tàng cước, đạp không khí lướt về phía Ngũ Phuong Đài.

Lão nói :

- Thánh Cô!

Cùng với lời réo gọi đó, Tôn Tử cầm bút chấm vào mực phóng về phía Phuong Đài.

Đón cây bút đã được chấm mực, Phuong Đài viết luôn vào tám lụa trắng to như một cánh bướm.

- “Hai mươi năm trước tại nơi này, Võ lâm đại phái trăm Song hiệp, Máu đỏ đầu roi, Diên Hồng tịch Củng chôn này đây, thầy hóa gò.”

Vừa phi thân vừa phóng bút, nét chữ như rồng bay phụng múa, có lẽ chỉ có Thánh Cô Ngũ Phuong Đài mới đủ bản lĩnh thi thố cho thiên hạ thấy bản lĩnh tuyệt thế vô song. Mỗi lần bút hết mực, Ngũ Phuong Đài lại chấm vào đĩa mực trên tay Tôn Tử tiên sinh, dù chỉ có điểm tựa rất nhẹ, nhưng cũng đủ cho nàng thoát lên như một cánh én bạc.

Ngũ Phuong Đài trụ thân dưới chân đài nhìn về phía Nhất Phàm đại sư và Trương Huyền Tổ.

Tiểu Quân liếc trộm qua Nhất Phàm đại sư, hỏi :

- Đại sư hiểu ý nghĩa hàng chữ mà cô ta vừa phóng bút không?

Nhất Phàm đại sư lần chuỗi hạt :

- A di đà Phật... Xin hỏi Xảo Quý vị cô nương đó là ai?

- Nàng là Ngũ Phuong Đài, Thánh Cô Kim Sa phái, đồng thời cũng là hậu nhân của tòa Kim cung thánh địa này.

- Nói vậy cô ta là người của Diên Hồng phái.

- Không sai.

Nhất Phàm đại sư quay sang Trương Huyền Tổ :

- Trương đạo huynh... Đạo huynh có ý gì không?

- Đã đến thì phải trừ tà phái thôi.

Tiểu Quân quan sát về mặt của Trương Huyền Tổ. Chàng hỏi Trương Huyền Tổ :

- Đạo trưởng hiểu những hàng chữ kia chứ?

- Hiểu.

- Thế vụ việc hai mươi năm trước, quần hào Trung Nguyên tàn sát Diên Hồng phái để đoạt “Lôi Âm ma công” có thật không?

Trương Huyền Tổ buông một câu lạnh nhạt :

- Tà phải tất phải bị chánh phái tiêu diệt thôi, đó là lẽ đạo của giang hồ.

Trương Huyền Tổ tiến về phía Ngũ Phương Đài :

- Cô nương là người của tà phái Diên Hồng còn lại, và hôm nay muốn huyết tẩy võ lâm.
- Bỏn nương đã đập mồ chôn các người trước rồi. Các người chỉ có mỗi một con đường sống mà thôi.
- Câu nói đó chỉ có thể dành cho tất cả những nhân vật tà phái của cô nương.
- Bỏn nương không cho các người sáng mắt, tất các người không chịu tin.

Nàng trừng mắt nhìn Trương Huyền Tổ :

- Cho đời “Lôi Âm ma nhân”.

Tiểu Quân biến sắc, toan phi thân đến ngăn trở bọn thuộc nhân của Ngũ Phương Đài, nhưng vừa vận chuyển nguyên ngươn để thi triển Di Hình Tượng thì mắt đã tối sầm, lao đảo. Kinh mạch như có bảy kiến bò nhưng nhúc bên trong.

- “Ý.. Ta bị trúng độc rồi sao? Chẳng lẽ Ngũ Phương Đài đã tẩm kịch độc vào thân trong khi tẩm cho mình sao?”

Thấy vẻ mặt chàng có sự thay đổi đột ngột, Nhất Phạm đại sư liền hỏi :

- Xảo Quỷ... Người bị sao vậy?
- Tiểu Quân đã bị Thánh Cô tẩm độc vào thân thể rồi.
- Vậy sao?

Đại sư trút một hoàn linh dược nhét vào tay Tiểu Quân :

- Xảo Quỷ hãy dùng hoàn dược của Thiếu lâm rồi vận công điều tức tống độc ra ngoài.

Mặc dù đối mặt với Trương Huyền Tổ, nhưng Ngũ Phương Đài vẫn âm thầm quan sát Tiểu Quân. Nàng thấy Nhất Phạm đại sư trao giải dược cho Tiểu Quân liền truyền âm nhập mật nói với Tiểu Quân :

- Nếu người uống hoàn dược giải độc mà không phải do chính tay bỏn nương bào chế, Đan điền của người sẽ vỡ tung ngay lập tức.

Nghe Ngũ Phương Đài truyền âm nhập mật, Tiểu Quân đoán ngay nàng không xảo ngôn với mình.

Chàng nhìn đại sư lắc đầu :

- Tiểu Quân cảm ơn đại sư... Nhưng không thể dùng được bất cứ thứ giải dược nào.
- Tại sao vậy?
- Tiểu Quân trúng độc đặc dị của Diên Hồng phái. Nếu không cẩn thận sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Tiểu Quân dòm nhanh nhìn Ngũ Phương Đài. Hai cánh môi hàm tiếu của nàng thoáng mỉm cười với chàng.

Tiểu Quân hừ nhạt một tiếng.

Trong khi đó, mười hai gã đại lực đẩy cỗ xe có thùng tạo bằng thép ròng đến trước mặt Ngũ Phương Đài.

Ngũ Phương Đài liếc quần hào rồi ra mệnh lệnh :

- Cho hấn ra!

Mười hai gã đại lực mở chốt xe. Những cánh cửa sắt được bỏ xuống, mùi xú khí bốc lên nồng nặc, khiến Trương Huyền Tổ lùi lại ba bộ. Đạo trưởng nhìn chăm chăm vào cỗ xe đó không chớp mắt.

Trong cái thùng đã được mở hết các cánh cửa, một người đeo mặt nạ dạ xoa, vận hắc y bằng vải gai trở hung quang hướng về phía quần hào.

Ngũ Phương Đài quắc mắt chỉ quần hào gần từng tiếng :

- Lấy ba mươi nhân mạng đứng phía trước cho ta.

Quái nhân hú vang một tiếng, cùng với tiếng hú đó là những tiếng khua leng keng do sợi xích bằng sắt ròng quanh lưng y phát ra.

Sau tiếng hú kinh thiên động địa, thân pháp quái nhân vô cùng đặc dị, lao thẳng vào quần hào tợ như chúa sơn lâm xông vào bầy dê non.

Nhất Phàm đại sư trợn mắt :

- Y cha... Linh Địa Huyền Tôn đây sao?

Nhất Phàm đại sư không thể nhận ra dung diện của Đồng Mã Kỳ bởi y đeo mặt nạ dạ xoa nên cứ ngỡ là Linh Địa Huyền Tôn.

Quái nhân Đồng Mã Kỳ vươn đôi trảo xám ngợt như hai bàn tay xác chết, cùng với thân pháp nhanh hơn chớp giật, lúc xông đến trước, lúc vồ sang tả, lúc thì chộp về bên hữu.

Những tiếng rống thảm thiết cất lên nghe rợn cả tóc gáy.

Đầu thế để quần hào chết thảm, Trương Huyền Tổ chân nhân giữ hai ống tay đao bào quát đệ tử Võ Đang :

- Thái Cực Bát Quái kiếm pháp trận!

Tám đạo sĩ đã từng vây Thụý Ngân Đài vọt lướt ra vây quanh quái nhân, và tám thanh kiếm đồng loạt huy động Bát Quái Thái Cực kiếm trận công thẳng vào quái nhân.

Tám ngọn trường kiếm thoát ra liền bị một hấp lực khổng lồ gom vào một điểm.

Điểm đó chính là cặp bản thủ ma quái của “Lôi Âm ma nhân”.

Cạch...

Nội lực của ma nhân không biết như thế nào, nhưng cả tám thanh trường kiếm được rèn bằng thép ròng bị bẻ gãy dễ dàng, ngỡ như những cây củi mục.

Bị bẻ kiếm, tám đạo sĩ Võ Đang hoảng hốt toan phi thân thoái bộ về sau, nhưng đã quá muộn rồi. Quái nhân như con giao long quấy khuấy trên không, dụng luôn sợi xích nối gấu với cổ xe quần lấy cổ tám đạo sĩ.

Bụp...

Sau tiếng bụp khô khốc, Trương Huyền Tổ thất thần, còn quần hào ngỡ như bầy dê non xông xáo, tán loạn tâm thần. Bởi tất cả mọi người vừa thấy một cái chết khủng khiếp nhất mà họ chưa từng thấy bao giờ.

Tám chiếc đầu bị sợi xích sắt bứt ra khỏi tám cái cần cổ, tung lên cao như những quả dưa khô, rồi rơi lộp lộp xuống đất.

Trương Huyền Tổ run bắn toàn thân. Lão đạo trưởng bắt giác lùi lại đứng bên Nhất Phàm đại sư.

Nhất Phàm đại sư nhăn mặt, tay không ngừng lăn chuỗi hạt, miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... A di đà Phật.. A di đà Phật...

Ngũ Phương Đài nhìn hai vị lão tiền bối ngựa mặt cười khanh khách nghe như tiếng chuông ngọc. Tiếng cười của nàng trong trẻo nhưng lại có oai lực hóp hồn người khác.

Ngũ Phương Đài cắt tràng cười cay nghiệt đó. Nàng gằn giọng nói :

- Các người không thể thoát khỏi tay Ngũ Phương Đài này đâu.

Nhất Phàm đại sư rút một luồng chân khí thật sâu căng phồng lồng ngực. Lão tăng quyết định dùng đến thuật Sư Tử Hồng để lung lay tâm định đối phương rồi cùng quần hào thoát ra khỏi chốn tử địa này.

Nhất Phàm đại sư truyền âm nhập mật nói với Trương Huyền Tổ :

- Đạo huynh... Lão nạp dụng đến tuyệt kỹ Phật môn để khống chế tâm định yêu nghiệt, trong khi đó đạo huynh hãy cùng với mọi người thoát chạy ra khỏi tử địa này.

Trương Huyền Tổ nhìn Nhất Phàm đại sư :

- Còn lão huynh thì sao?

Nhất Phàm đại sư thờ dài một tiếng :

- Đạo huynh đừng lo cho bản tăng.

Nhất Phàm đại sư nói xong, vận dụng hết công lực tu vi trui rèn của bản thân, thi triển thuật sư tử hồng. Tiếng hồng sư tử tuyệt học của Phật môn tợ tiếng sấm rền trên cao khiến những cao thủ của Ngũ Phương Đài thất thần.

Tiếng rống Sư Tử Hồng chưa dứt thì “Lôi Âm ma nhân” ngửa mặt hú vang lạnh lạnh.

Tiếng hú của gã tướng chừng như muôn ngàn oan hồn từ khắp mọi nơi đổ dồn về bãi đất trống để giành giật miếng ăn cái uống sau bao năm tháng đói khát.

Âm thanh Sư Tử Hồng quyện vào tiếng hú của “Lôi Âm ma nhân” tạo ra một thứ âm thanh quái gở, nhưng tác động của luồng âm thanh đó lại không thể nào tưởng tượng được. Quần hào hơn hai mươi mạng đồ sầm xuống đất, hai tay bịt thính nhĩ giãy giụa trông thê thảm vô cùng.

Tiểu Quân tròn trĩnh đôi nhãn quang tướng như chỉ chút nữa thôi sẽ lột cả hai con ngươi ra ngoài. Vốn Tiểu Quân đã bị trúng độc, không vận dụng được nội lực để che thính nhĩ, chỉ khoảnh khắc nữa thôi, kinh mạch của chàng sẽ bị âm thanh quái gở đoạn mạch mà chết.

Nhất Phàm đại sư đâu để ý đến Tiểu Quân, thấy “Lôi Âm ma nhân” dùng tiếng hú để phá vỡ nội lực âm thanh Sư Tử Hồng thì càng vận dụng hết nội khí trong đan điền thi thố với gã quái nhân.

Chỉ khoảnh khắc nữa thôi, Tiểu Quân biết mình khó có thể bảo toàn tính mạng thì tả xiêm y trắng tinh của Ngũ Phương Đài kè ngang trước mặt Nhất Phàm đại sư. Ngọc thủ của nàng vươn ra thọc vào cổ Tiểu Quân nhất bồng lên.

Cùng với cái thọc đó, Ngũ Phương Đài đâm luôn vào các đại huyệt của Tiểu Quân để ngăn không cho nội kinh âm thanh công phá vào kinh mạch chàng.

Ngũ Phương Đài vừa cấp Tiểu Quân khỏi chân đài bằng tre thì Nhất Phàm đại sư lão đảo, phun luôn một bùm máu ra ngoài.

Nhất Phàm đại sư ôm ngực.

Trương Huyền Tổ đỡ lấy Nhất Phàm đại sư :

- Tăng huynh sao vậy?

- Bản tăng đã bị nội thương rồi. Tuyệt kỹ Phật môn Sư Tử Hồng không cản được tiếng hú ma quái của tên ma nhân Linh Địa Huyền Tôn.

Quần hào thấy hai vị lão tiền bối bị trọng thương càng hoang mang hơn. Họ thất thần nhìn nhau.

Tôn Tử tiên sinh khoát tay một cái, bọn thuộc nhân của Ngũ Phương Đài nhanh chóng tháo hồi sợi xích sắt. Tiếng xích khua leng keng, và Lôi Âm ma nhân đã được đưa trở lại cỗ xe quái dị.

Tôn Tử tiên sinh nhìn Nhất Phàm đại sư và Trương Huyền Tổ, lạnh nhạt nói :

- Các vị ở đây đã thấy sự lợi hại của “Lôi Âm ma nhân”, bản lĩnh của y chỉ trong một chớp mắt đã có thể lấy mạng tất cả các vị. Đáng lẽ ra tất cả các người đều chui vào những năm mò kia, nhưng bốn Thánh Cô vốn đức hiếu sinh cho các vị một cơ hội sống còn.

Trương Huyền Tổ nói :

- Ý Thánh Cô muốn gì?

Tôn Tử tiên sinh quay lại Thánh Cô :

- Thịnh Thánh Cô!

Ngũ Phương Đài chớp đôi mắt sáng ngời như hai ánh sao đêm. Nàng nhìn quần hào lạnh lùng nói :

- Trước mặt các vị là Xảo Quỷ. Nếu như Võ Đang, Thiếu Lâm và tám đại cường môn kia chịu bước ra, mỗi người một kiếm lóc da xẻ thịt Tiểu Quân, bốn nương hứa sẽ để cho các người rời khỏi từ địa này.

- A di đà Phật.. Thánh Cô muốn lão nạp giết Tiểu Quân sao?

- Đúng như vậy... Tiểu Quân đã vì mọi người đến đây, bây giờ ta muốn mọi người cho y sáng mắt mà thôi. Ai cũng quý sinh mạng mình kia mà.

Trương Huyền Tổ quay sang nhìn Nhất Phàm đại sư. Trong đáy mắt của Trương chân nhân thoáng có sự suy tư bộc lộ ra ngoài :

- Tăng huynh..

Nhất Phàm đại sư nhắm mắt, tay lần chuỗi hạt. Có lẽ Nhất Phàm đang suy tưởng mình không thể nào đủ can đảm lấy mạng Tiểu Quân.

Lão đại sư trầm giọng nói :

- A di đà Phật... Tiểu Quân đã làm gì đắc tội mà Thánh Cô muốn giết y chứ?

Lập Cự với chiếc đầu trọc, xá Ngũ Phương Đài, bước ra đối mặt với Nhất Phàm đại sư. Gã tăng háng rồi nói :

- Bỏ Thánh Cô cho các người cơ hội được sống, còn thắc mắc gì nữa. Cứ giết gã Xảo Quỷ đó thì sẽ được toàn mạng, bằng không thì đừng hy vọng rời khỏi tử địa này.

Nhất Phàm đại sư nghe Lập Cự nói những lời như vậy phải nheo mày, bắt nhãn :

- Lập bang chủ đã từng có ý định giết Tiểu Quân?

Ngũ Phương Đài quay ngoắt sang nhìn Lập Cự trừng trừng. Lập Cự vội vã quay lại Ngũ Phương Đài xá ba xá. Gã vừa xá vừa nói :

- Sự tình bất buộc thôi, mong Thánh Cô miễn thứ.

Nàng hừ nhạt một tiếng.

Ngũ Phương Đài chiếu đôi thu nhãn sáng ngời trở lại Nhất Phàm đại sư :

- Lão tăng muốn biết lý do à?

Nhất Phàm đại sư gạt đầu.

Ngũ Phương Đài nghiêm giọng :

- Bỏ nương muốn mở mắt cho Xảo Quỷ.

Nàng nhìn lại Tiểu Quân đang ngồi dưới chân đài, lớn tiếng nói :

- Ai trong các người đến tử địa bí cung muốn lấy mạng gã để giữ mạng mình.

Quần hào nhao nhao hẳn lên. Từ trong quần hào bốn năm người phi thân ra. Họ là những cao thủ của Thiên Long hội, và Kim Long tiêu cục, trong đó có cả Tổng tiêu đầu Tri Ngô Nam.

Tri Ngô Nam xá Ngũ Phương Đài rồi nói :

- Chúng tôi là những người muốn giữ mạng mình. Hãy để cho tôi giết Tiểu Quân.

Ngũ Phương Đài quan sát những người đó. Nàng cười khẩy rồi khoát tay :

- Các người chỉ là hạng tiểu nhân đâu thể ra tay giết chết Tiểu Quân đòi lấy mạng mình được.

Tiểu Quân thở hắt ra một tiếng, ngược lên nhìn nàng lí nhí nói :

- Thánh Cô đã muốn giết ta thì ai giết chả được. Cần gì phải phân biệt tiểu nhân, thượng nhân.

- Ý của bốn nương không phải như người nghĩ đâu.

Ngũ Phương Đài nhìn Nhất Phàm đại sư :

- Trong số quần hào kéo đến tử địa bí cung lần này, bốn nương nhận thấy chỉ có lão tăng Thiếu Lâm là đáng mặt lấy mạng Xảo Quỷ mà thôi.

- A di đà Phật...

Đại sư tiến thẳng đến đối mặt với nàng :

- Môn quy của Thiếu Lâm là không được sát sinh, nếu như Thánh Cô muốn bàn tăng chết thế cho Tiểu Quân, bàn tăng rất sẵn lòng. Bằng như phải giết Tiểu Quân....

Nhất Phàm lắc đầu :

- Khó cho lão tăng này lắm.

- Thế lão vì Tiểu Quân hay vì mấy mươi sinh mạng kia? Nếu lão vì Tiểu Quân thì để bốn Thánh Cô giết hết lũ người này. Còn bằng như lão vì những người đó thì cứ giết Tiểu Quân đi.

- Lão nạp...

Nhất Phàm đại sư còn đang phân vân. Rõ ràng lão tăng không thể nào giết Tiểu Quân và cũng không nỡ khoanh tay đứng nhìn quần hùng tán mạng bởi sự đa sát tàn nhẫn của Ngũ Phương Đài.

Tiểu Quân nhìn Nhất Phàm đại sư :

- Đại sư... Nếu Tiểu Quân không đến đây, chắc chắn các vị đã không đến. Tại Tiểu Quân mà đại sư mới bị rơi vào thế lưỡng phân. Đại sư hãy vì quần hùng mà giết Tiểu Quân đi.

- Xảo Quỷ!

Ngũ Phương Đài cười mỉm :

- Lão đại sư... Lão hãy ra tay đi!

Nhất Phàm đại sư bậm môi, lằn chuôi hạt, cúi mặt nhìn xuống đất.

- Ha... ha... ha... ha...

Tràng cười nghe đình tai nhức óc, chứng tỏ người phát ra tràng cười kia có nội lực vô cùng siêu phẩm xuất chúng. Vừa dứt tràng cười thì Thiên Sơn Quỷ Kiếm Chu Ân đã đứng ngay trước mặt Ngũ Phương Đài.

Lão chi Tiểu Quân :

- Cô nương đây muốn giết Xảo quỷ này à?

Ngũ Phương Đài gằn giọng :

- Lão là ai?

- Hậu sinh như cô nương tất không biết lão phu rồi. Một trăm năm trước lão có ngoại danh là Thiên Sơn Quỷ Kiếm.

Ngũ Phương Đài buông lời lạnh nhạt :

- Một trăm năm... Lâu quá rồi, bốn Thánh Cô chẳng nhớ làm gì.

- Tất nhiên tiểu nữ làm gì biết lão phu.

- Hồn káo, dám gọi bốn Thánh Cô là tiểu nữ.

- Thế ngươi muốn làm lão bà bà lắm à?

Thiên Sơn Quỷ Kiếm khịt mũi, nhìn Nhất Phàm đại sư nghiêm giọng nói :

- Lão hòa thượng không giết gã hãy để lão phu này giúp cho.

Lão nhìn Ngũ Phương Đài :

- Lão phu giúp cho lão hòa thượng này nhé.

Ngũ Phương Đài lắc đầu :

- Bốn Thánh Cô chỉ muốn lão tăng Thiếu Lâm giết Tiểu Quân mà thôi.

- Người muốn giết thì Thánh Cô không cho giết, người không muốn giết thì Thánh Cô lại bức ép. Lão phu thừa biết ý định của cô rồi.

- Ý định của bốn Thánh Cô như thế nào?

- Cô nương đâu muốn Xảo quỷ chết.

Thiên Sơn Quỷ Kiếm nhìn Tiểu Quân :

- Nhìn dung diện và phong cách của Xảo Quỷ, lão phu biết y rất có thần với nữ nhân.

Thiên Sơn Quỷ Kiếm Chu Ân neho một con mắt, hóm hỉnh nói :

- Xảo Quỷ... Ngươi tốt phúc lắm nghe!

Tiểu Quân nghênh mặt nhìn Thiên Sơn Quý Kiếm :

- Thôi thôi... Lão đừng xen vào chuyện này làm gì. Thánh Cô mà nổi giận thì lão cũng khó giữ được tính mạng.

- Ha... ha! Tiểu nữ này mà có thể lấy mạng Thiên Sơn Quý Kiếm được à?

Tiểu Quân nhăn mày :

- Lão ở lâu trên núi Thiên Sơn nên chẳng biết gì hết.

Ngũ Phương Đài lườm Tiểu Quân, rồi nhìn lại Chu Ân.

- Lão tự nhận là Thiên Sơn Quý Kiếm, chắc chắn kiếm thuật của lão vô cùng cao minh nên mới tự thị bốn Thánh Cô đây không phải là đối thủ của lão.

- Ngoài Ma Tôn Hắc Tử Diệm và Quỷ Nữ Liễu Vô Tâm là những người ngang hàng trưởng bối như lão phu. Tất cả nhút nhút đều phải tôn kính lão phu.

Ngũ Phương Đài mỉm cười :

- Bốn Thánh Cô sẽ cung kính lão và sẵn sàng nghe theo chỉ huân của lão, nếu như trong mười hiệp lão có thể đánh bại bốn nương.

Thiên Sơn Quý Kiếm reo lên :

- Chí lớn... Đáng mặt anh thư... Lão không cần mười hiệp đâu, chỉ ba hiệp thôi.

Tiểu Quân lắc đầu, nhìn Ngũ Phương Đài nói :

- Ngũ Phương Đài... Chu Ân lão tiền bối đã già rồi, hãy để cho người sống nổi quãng đời còn lại đi mà.

Ngũ Phương Đài lườm chàng.

Nàng gằn giọng nói :

- Nếu sau ba hiệp bốn nương chưa lấy được mạng của lão, bốn nương sẽ cho lão cái quyền được thế lão tặng Thiệu Lâm cắt thủ cấp Tiểu Quân.

Thiên Sơn Quý Kiếm reo lên :

- Thích quá... Thích quá... Nếu như lão phu không cắt đầu gã mà đưa gã về Thiên Sơn gã duyên cùng diệt nữ của lão... Cô nương có đồng ý không?

Ngũ Phương Đài nhìn Thiên Sơn Quý Kiếm :

- Được... Tiểu Quân đã thuộc về lão, lão muốn làm gì cũng được.

- Thế thì tốt quá!...

Thiên Sơn Quý Kiếm Chu Ân quay lại Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Ngươi nghe Thánh Cô nói rồi chứ? Ngươi sẽ thuộc về lão phu đấy nhé. Lão phu đây xuất sơn nhập giang hồ cốt cũng chỉ để tìm cho diệt nữ một đức lang quân mà thôi.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Xảo Quỷ thành khẩn khuyên lão đi tìm chỗ khác tốt hơn, chứ tìm ở đây e hiền tể chưa gặp mà mạng lão đã về châu Diệm phủ.

- Hừ... Ngươi nói như vậy hàm ý gì? Thật ra ngươi lo cho lão phu hay lo cho ả Thánh Cô này?

- Xảo Quỷ lo cho ả đấy.

Thiên Sơn Quý Kiếm thẹn mặt, quay ngoắt sang Ngũ Phương Đài :

- Lão phu không muốn mất thời gian nữa.

Ngũ Phương Đài mỉm cười :

- Tốt lắm... Mời!

Ngũ Phương Đài vừa nói vừa vận chuyển nguyên âm “Càn Khôn kiếm khí”. Thân ảnh nàng nhanh chóng được bao bọc bởi những làn kiếm khí xanh nhạt

trông thật huyền ảo.

Vừa thấy làn kiếm khí che chắn thân ảnh Ngũ Phương Đài, Thiên Sơn Quý Kiếm Chu Ân bất giác biến sắc, lùi lại. Lão lẩm nhẩm nói :

- Càn Khôn kiếm khí!

Tiểu Quân hồi hải, thúc bách Thiên Sơn Quý Kiếm Chu Ân :

- Tiểu bối đã cảnh cáo rồi mà... Giờ lão mau chạy đi.

Thiên Sơn Quý Kiếm vốn là bậc trưởng bối, đầu thế chưa đánh mà chạy, thế thì còn gì thể diện nữa. Lão bối rối vô cùng, nếu quả thật đối phương của lão đã luyện thành “Càn Khôn kiếm khí” bí truyền tuyệt công của Kim Đỉnh tự thì dù lão có là Minh chủ của một trăm năm trước cũng không phải là đối thủ của nàng.

Suy nghĩ lưỡng phân, nhưng trót đã leo lên lưng cộp đầu thế nhảy xuống, Thiên Sơn Quý Kiếm quát lớn một tiếng hy vọng dụng được kinh nghiệm giang hồ, liên hoàn ánh ra ba chiêu với chủ đích cầu hòa.

- Đờ chiêu!

Thân pháp của Thiên Sơn Quý Kiếm nhanh không thể tưởng. Mọi người chỉ thấy chiếc bóng vàng huỳnh của lão mà thôi.

Cùng với thân pháp kỳ ảo đó, Thiên Sơn Quý Kiếm quát lớn như tiếng sấm :

- Phong Vũ Cuồng Sơn!

Tất cả mọi người tưởng như cả không trung chuyển động ầm ầm bởi những trận cuồng phong vùn vù, còn chiếc bóng vàng của Thiên Sơn Quý Kiếm tợ một mũi khoan vàng rực xoaáy thẳng vào màn kiếm ảnh che chắn toàn thân Thánh Cô.

Chát... chát... chát.. chát.

Những âm thanh khô khốc phát ra, cùng với những vòi máu rưới vung vãi khắp hiện trường. Bầu trời sức quang đăng lại và trước mắt mọi người thân thể của Thiên Sơn Quý Kiếm Chu Ân chỉ còn năm khúc nằm rải chung quanh Ngũ Phương Đài.

Nhất Phàm đại sư nhắm mắt, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Phật tổ cứu độ chúng sinh!

Bây giờ thì quần hào không còn chút ý tưởng đối đầu với Thánh Cô chủ nhân bí cung.

Ngũ Phương Đài quắc mắt nhìn Nhất Phàm đại sư, rồi từ từ dời thu nhãn về phía quần hào.

Chạm vào ánh mắt cay nghiệt của nàng, bất giác ai cũng sớn lạnh xương sống, toàn thân nổi gai ốc.

Hàng quần hào đứng hàng đầu, và ngay cả tám vị Chương môn của tám đại phái tự xưng như bị nhãn quang thôi thúc, hóp hóp đồng loạt quì xuống.

Họ đồng loạt cất giọng oang oang nói :

- Chúng tôi đầu phục Thánh Cô.

Ngũ Phương Đài lắc đầu :

- Bỏn Thánh Cô không cần các ngươi đầu phục ta.

Quần hào nghe Ngũ Phương Đài nói run bắn cả người. Tám vị Chương môn quì mọp không dám ngẩng đầu lên.

Thấy cảnh đó, Tiểu Quân chỉ còn biết thờ dài mà thôi.

Ngũ Phương Đài nhìn Nhất Phàm đại sư, và Trương Huyền Tổ chân nhân.

Nàng lạnh lùng nói :

- Bỏn Thánh Cô cho lão tăng Thiệu Lâm ba ngày suy xét. Sau ba ngày cho bỏn Thánh Cô biết sự quyết định của lão vì bầy hạ nhân kia hay vì tiểu anh hùng Tiểu Quân.

Ngũ Phương Đài chấp tay sau lưng, thả bước về phía quần hào đang quì mọp như những tín đồ sùng kính đang cúng tế đáng bề trên.

Ngũ Phương Đài gần giọng lạnh lùng nói :

- Bỗng nương đã phong tỏa mọi sinh lộ rồi. Các người ngoan ngoãn ở lại đây, chờ sự quyết định của Nhất Phàm đại sư.

Nàng nói xong tiến thẳng đến cổ kiệu.

Bốn ả cung nữ chờ Ngũ Phương Đài an vị trong kiệu rồi mới khiêng kiệu rời bãi chiến trường đầy xác người chết. Cổ xe nhót “Lôi Âm ma nhân” cũng được mười hai gã đại hán đẩy về phía tòa bí cung.

Còn Tiểu Quân thì được Vương Túc Lệ và Tôn Tử tiên sinh dìu về tiểu xá.

Mặc dù Thánh Cô và những cao thủ bí cung đã đi rồi, nhưng mọi người vẫn cảm nhận chung quanh họ tràn ngập sát khí khủng bố rờn rợn. Một thứ sát khí mà bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng họ nếu trái lệnh Thánh Cô.

Trương Huyền Tổ bước đến bên Nhất Phàm đại sư :

- Tăng huynh nghĩ sao?
- Thánh Cô cho lão tăng ba ngày suy nghĩ.

Trương Huyền Tổ thở dài :

- Có lẽ số mạng của Tiểu Quân đến đây là tuyệt diệt rồi.

Nhất Phàm đại sư nhìn Trương Huyền Tổ :

- A di đà Phật... Đạo huynh nghĩ lão nạp phải giết Tiểu Quân à?
- Không lẽ tăng huynh không giết Tiểu Quân, mà mặc cho sinh linh quần hào chôn thây tại tử địa này.

Nhất Phàm đại sư lần chuối hạt, nhìn lên trời :

- Bản tăng quả không muốn Tiểu Quân chết, cũng không muốn bao nhiêu người phải bỏ mạng ở đây.

Tám vị Chương môn đại phái tiến đến bên Nhất Phàm đại sư. Phạm Nhân chương môn Thanh Thành phái xá Nhất Phàm đại sư rồi nói :

- Lão đại sư... Quyết định của lão đại sư an nguy đến bao nhiêu mạng người. Đại sư hãy vì mọi người mà chiều theo ý định của Thánh Cô.
- Ý của Phạm chương môn là muốn lão nạp giết Tiểu Quân?

Phạm Nhân gật đầu :

- Không giết Tiểu Quân thì bao nhiêu người sẽ chết. Nếu Tiểu Quân chết thì tất cả được sống.

Nhất Phàm đại sư nhìn sang Hoa Sơn chương môn Hà Chi :

- Hà chương môn nghĩ như thế nào?
- Đại sư... Ý của tôi cũng giống như Phạm chương môn. Giết Tiểu Quân bao nhiêu người đây được sống... Tiểu Quân không trách chúng ta đâu. Y chết để cho mọi người được sống, rồi cứ đến ngày thọ tử của Tiểu Quân chúng ta sẽ cúng tế cho y.

Nhất Phàm đại sư thở dài một tiếng :

- Từ trước đến nay, bất cứ vô lâm có chuyện gì, Xảo Quỷ đâu bỏ mặc ngoài tai. Thế mà bây giờ mọi người lại bỏ Tiểu Quân để giữ cái mạng mình, bản tăng đau lòng quá.

Hạ Hầu chương môn Tung Sơn chen vào :

- Ai cũng đau lòng mà... Nhưng chẳng lẽ đại sư để mọi người tán mạng tại tử địa này?
- A di đà Phật... Ý mọi người đã quyết rồi.. Nhưng lão tăng sợ giết Tiểu Quân rồi, mọi người cũng trở thành thây ma chui vào những nấm mộ này.

Nhất Phàm dứt lời, tiến thẳng đến nấm mộ của Thiếu Lâm. Lão tăng ngồi ngay đầu nấm mộ to lớn đó, hai mắt nhắm nghiền lại mà tham thiền nhập định.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Thử Đan sa

Tiếng chim riu rít bay về tổ, những cánh vạc đã yên vị trên những tàn cây cổ thụ trong vùng tử địa bí cung. Ánh dương quang chìm hẳn xuống trời Tây để bóng tối trùm xuống vùng tử địa bí cung. Khung cảnh về đêm thật ảm đạm nặng nề.

Trong bóng tối âm u, tòa bí cung trông như ngọn hắc tháp ma quái rùng rợn. Chung quanh tòa bí cung là khoảng không gian tĩnh lặng đến lạnh người, chính sự yên lặng đó khiến cho người ta có cảm giác cái chết đang rình rập đâu đây. Ngoài sự yên lặng nặng nề đó, thỉnh thoảng lại có những âm thanh rung rúc từ trong tòa bí cung phát ra, đó là tiếng thở rù rù của “Lôi Âm ma nhân”. Chỉ cần nghe tiếng thở rì rì của “Lôi Âm ma nhân” chẳng còn ai đủ can đảm đến gần tòa bí cung nữa.

Nhưng không biết đêm nay là một ngoại lệ đầu tiên, hay đã thường xảy ra, mà bất ngờ một bóng đen xuất hiện ngay trên nóc đá tòa bí cung đó. Bóng đen vận trang y dạ hành, che mặt bằng vuông vải đen chỉ chừa đôi mắt giáo hoạt, nam hiểm. Người đó xem ra rất thuộc đường đi và cách khởi động cơ quan bí mật để khai thông thạch môn.

Y nhẹ nhàng hạ thân xuống trước cửa thạch môn, khởi động cơ quan mở cửa, lên luôn vào bên trong bí cung.

Hắc y nhân đánh đá lửa, châm vào giá đèn. Y tiếng thảng đến ô cửa tò vò, rọi đèn vào gian thạch thất giam “Lôi Âm ma nhân” Đồng Mã Kỳ.

Vừa thấy ánh đèn, đôi mắt ngầu đục của Đồng Mã Kỳ đã ngược lên nhìn về phía ô cửa tò vò.

Miệng gã thều thào :

- Ngũ Phương Đài... Nàng đến với ta đó à?

Hắc y nhân chớp mắt quan sát Đồng Mã Kỳ. Hắn thở dài một tiếng.

Tiếng xích khua leng keng, chứng tỏ Đồng Mã Kỳ đang đi đến bên ô cửa tò vò. Cặp mắt vô thần của Mã Kỳ chiếu thẳng vào ô cửa tò vò :

- Ngũ Phương Đài... nàng phải không?

Hắc y nhân soi đèn lên ô cửa. Đồng Mã Kỳ như nhận biết Hắc y nhân là ai bèn lùi lại một bộ.

Gã nghiêm giọng nói :

- Cũng là ngươi nữa à?

- Không phải ta thì còn ai nữa. Đồng Mã Kỳ... Ta biết ngươi ao ước được tương phùng với Thánh Cô Ngũ Phương Đài, nhưng chữ hận trong tâm tưởng Thánh Cô quá lớn, nên mới ra nông nỗi này.

Hắc y nhân soi đèn qua ô cửa. Gã trầm giọng nói :

- Ta tội nghiệp cho ngươi quá!

- Đồng mỗ không cần ngươi tội nghiệp.

- Ngươi đừng nặng lời với ta như vậy. Nếu như không có ta dâng bao nhiêu mạng người cho ngươi luyện công, chưa hẳn ngươi đã thành đạt võ công tuyệt pháp “Lôi Âm ma công” của phái Diên Hồng. Chính vì luyện tuyệt pháp công phu đó mà ngày xưa nội tổ của ngươi đã tàn sát phái Diên Hồng, nên ngày nay duyên nợ giữa ngươi và Ngũ Phương Đài mới không thành.

Đồng Mã Kỳ cúi đầu nhìn xuống :

- Ngươi muốn gì?

- Ta muốn gì à... Sao ngươi ngây thơ như vậy?

Đồng Mã Kỳ thở ra :

- Ngươi muốn hàm thụ tuyệt công “Lôi Âm ma công”?

- Đúng như vậy.

- Ngươi không tính đến hậu quả à?

- Ta nghe và thấy hậu quả nữa... Nhưng ta có cách của ta.. Ngươi không cần màng đến làm chi.

Hắc y nhân đổi giọng ôn hòa :

- Đồng Mã Kỳ... nếu như ngươi đồng ý truyền thụ khẩu quyết luyện “Lôi Âm ma công” ta hứa sẽ giúp ngươi có được Ngũ Phương Đài để uyên ương liền cánh.

Đồng Mã Kỳ ngược mắt nhìn lên ô cửa tò vò :

- Ta không biết ngươi là ai, nhưng ta biết ngươi thèm khát tuyệt công “Lôi Âm ma công” để có thể độc bá võ lâm. Ta nói cho ngươi biết, người luyện “Lôi Âm ma công” sẽ như ta mà thôi. Chỉ sống quanh quẩn trong tòa bí cung này, nếu như không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma trong ba ngày rời cung.

- Ta cảm ơn sự cảnh cáo của ngươi nhưng ta nói ta có cách để khỏi bị tẩu hỏa nhập ma. Ta chỉ yêu cầu ngươi truyền khẩu quyết “Lôi Âm ma công” nếu ngươi muốn trùng phùng với Thánh Cô Ngũ Phương Đài.

Hắc y nhân nghiêm giọng, tỏ vẻ trang trọng vô cùng :

- Đồng Mã Kỳ... ta cho ngươi cơ hội này thôi. Nếu như ngươi khư khư giữ lấy khẩu quyết luyện “Lôi Âm ma công”, kiếp này ta e ngươi mãi mãi chỉ là một “Lôi Âm ma nhân” sống và chết trong tòa bí cung này, còn người ngươi tôn thờ chắc chắn sẽ thuộc về Xảo Quỷ Tiểu Quân.

Đồng Mã Kỳ cúi gằm mặt xuống. Gã rên khẽ :

- Ngũ Phương Đài!

- Ngươi đừng rên như vậy. Nếu ngươi chịu truyền khẩu quyết luyện “Lôi Âm ma công”, Ngũ Phương Đài sẽ thuộc về ngươi kia mà. Nếu ta độc bá võ lâm, ta sẽ biến tòa bí cung này thành tổ ấm cho ngươi và Ngũ Phương Đài. Đây là cơ hội duy nhất để ngươi được trùng phùng với Ngũ Phương Đài.

Hắc y nhân cất giọng trầm trầm :

- Sắc đẹp của Ngũ Phương Đài như có ma lực hấp hồn nam nhân, đến ngay cả Tiểu Quân cũng thất thần nữa. Ta e một ngày nào đó Xảo Quỷ Tiểu Quân cũng tìm cách giết ngươi để đoạt nàng. Đồng Mã Kỳ... Chẳng lẽ ngươi vì một thứ tuyệt công đã giam hãm ngươi trong tòa bí cung này mà để mất người ngươi tôn thờ vào tay kẻ khác sao?

Hắc nhân thở dài một tiếng :

- Ta cảm nhận từ lúc Ngũ Phương Đài lợi dụng Tiểu Quân để dẫn dụ quần hào đến đây, nàng đã để tâm đến Xảo Quỷ rồi đấy.

Đồng Mã Kỳ vọt hai lỗ tai. Gã tưởng tượng như tiếng nói trầm trầm của Hắc y nhân là những tiếng sấm ầm ầm vỗ vào thính nhĩ. Đồng Mã Kỳ không bịt tai sao được khi lời của Hắc y nhân cùng với những gì gã đã được thấy qua cách đối xử của Ngũ Phương Đài đối với gã.

Đồng Mã Kỳ lẩm nhẩm :

- Tiểu Quân... sao ngươi lại đến đây? Tiểu Quân... sao ngươi lại đến đây?

Hắc y nhân gần giọng :

- Ngươi đừng rên nữa... Ta không muốn mất nhiều thời gian đâu.

- Ta muốn biết ngươi là ai?

- Ngươi muốn biết lắm à... thế thì ta sẽ nói. Ta là người duy nhất lúc nào cũng muốn giúp đỡ ngươi. Ta cũng là người duy nhất còn lại của Kim Sa phái. Chẳng lẽ ngươi không muốn Kim Sa phái độc tôn thiên hạ sao?

- Ngươi là người của Kim Sa phái?

- Đúng như vậy... Nếu ta không phải là người của phái Kim sa thì ngươi đâu có cơ hội gặp Thánh Cô Ngũ Phương Đài để đến được bí cung này hàm thụ tuyệt công “Lôi Âm ma công” của phái Diên Hồng chứ?

- Ta muốn biết tục danh của ngươi.

- Khi nào ngươi truyền khẩu quyết “Lôi Âm ma công”, ta sẽ nói. Đồng Mã Kỳ! Nếu như ngươi không giúp đỡ ta thì ngươi có chết cũng không được nhìn mặt người thân nơi chín suối đâu. Huống gì ngươi vì chữ tình mà quên hẳn những người còn lại. Ngươi không nghĩ đến Đồng Tiểu Linh à? Tiểu Linh đã bỏn ba ngoài giang hồ cũng nhằm mục đích gây dựng lại phái Kim sa.

Đồng Mã Kỳ thở hắt ra rồi rên khẽ.

Hắc y nhân nhìn qua cửa tò vò :

- Mã Kỳ... Ngươi chỉ biết rên thôi há?

Hắc y nhân ngoắc Đồng Mã Kỳ :

- Mã Kỳ, hãy đến gần đây... Ta cho ngươi xem thứ này nè.

Mã Kỳ tiến đến cửa tò vò. Cặp mắt của Mã Kỳ trông như đôi con ngươi cá chết đờ đẫn, và y cứ trừng trừng nhìn Hắc y nhân.

Hắc y nhân lấy ra một lọ tịnh bình, mở nắp. Mùi thơm từ trong lọ bốc ra ngào ngạt.

Đôi mắt cá chết của Mã Kỳ chớp liên tục hai cánh mũi của gã như muốn nở phồng ra.

Mã Kỳ mở miệng nói :

- Đan sa...

- Ngươi còn nhận ra được Đan sa à?

Mã Kỳ gật đầu như té sao.

Hắc y nhân nhướn miệng cười :

- Ngươi thích Đan sa của ta lắm phải không? Ngươi không nói ra ta cũng biết. Bởi tất cả những người được giao cho ngươi luyện “Lôi Âm ma công” đều đã được ta tẩm Đan sa vào lục phủ ngũ tạng.

Mã Kỳ nhìn chiếc tịnh bình không chớp mắt tưởng chừng gã muốn dùng ánh mắt để đoạt chiếc tịnh bình chứa Đan sa đang nằm gọn trong tay Hắc y nhân.

Đồng Mã Kỳ gượng gạo nói :

- Ngươi biết phương cách luyện “Lôi Âm ma công” sao còn muốn hỏi ta nữa.

- Ta muốn biết khẩu quyết luyện Lôi Âm ma công.

Hắc y nhân đẩy nắp tịnh bình lại.

Đồng Mã Kỳ thở gấp, chìa tay tới trước :

- Ngươi hãy giao Đan sa cho ta đi!

- Ngươi sẽ có tất cả, miễn ngươi chịu truyền lại khẩu quyết luyện “Lôi Âm ma công” cho ta.

Mã Kỳ nhìn Hắc y nhân rồi gật đầu :

- Ta nói...

- Tốt lắm!

Trong khi Hắc y nhân đột nhập vào bí cung, thì Thánh Cô Ngưu Phương Đài đang ở tại gian thái điện thờ hai trăm chiếc bài vị của những người phái Diên Hồng.

Ngưu Phương Đài quì trước bệ thờ, đầu vẫn chít khăn tang, lẩm nhẩm khấn :

- Cha mẹ.. Các vị sư bá, sư thúc! Ngưu Phương Đài đã đưa những môn phái trước đây từng tàn sát Diên Hồng phái vào tử lộ. Phương Đài giờ phải làm gì đây? Giết hết chúng nó ư...

Nàng gục đầu trước bệ thờ :

- Sao Phương Đài thấy nặng nề quá. Giết bao nhiêu người đó còn cảm thấy hải hùng.

Nàng chấp tay nhìn lên điện thờ bài vị :

- Ngưu Phương Đài sẽ ra sao khi giết bấy nhiêu nhân mạng?

Đang khấn vái, bất thần về mặt Ngưu Phương Đài đánh hắt lại.

Nàng đứng dậy, nhìn ra cửa nhà Thái điện :

- Ai đó?

- Bẩm Thánh Cô... Tôi là Vương Túc Lệ!

- Nàng đến tìm ta?

- Thưa vâng... Túc Lệ đến có chuyện bẩm báo với Thánh Cô.

- Nàng vào đi!

Vương Túc Lệ đẩy cửa bước vào, đến trước mặt Ngũ Phương Đài, quì phủ phục :

- Vương Túc Lệ ra mắt Thánh Cô!

Ngũ Phương Đài đỡ Túc Lệ đứng lên :

- Nàng đã theo ta, kết tình tỷ muội bao nhiêu lâu rồi, đừng khách sáo mà giữ tôn ti như vậy.

- Đa tạ Thánh Cô!

Túc Lệ đứng lên nhìn Ngũ Phương Đài.

Ngũ Phương Đài chấp tay sau lưng, hỏi Vương Túc Lệ :

- Muội đến tìm tỷ có chuyện gì?

- Không giấu gì tỷ tỷ, chỉ của tỷ tỷ hôm nay đã toại nguyện, tất cả các bang phái trong giang hồ đều nằm trong tay tỷ tỷ, muốn giết thì giết, muốn tha thì tha, nên muội mới vấn an tỷ tỷ.

Ngũ Phương Đài thở ra một tiếng :

- Hôm nay đã có bao nhiêu người chết rồi?

- Trên hai mươi nhân mạng. Sau cái chết của Thiên Sơn Quý Kiếm Chu Ân, trong mắt các cao thủ Trung Nguyên, tỷ tỷ đúng là Thánh Cô, ai ai cũng khuất phục.

- Tỷ tỷ không màng đến chuyện đó. Lũ hạ nhân đó không nằm trong tầm mắt của tỷ.

Ngũ Phương Đài lại thờ dài :

- Ta đang đắn đo suy nghĩ đây.

- Tỷ tỷ suy nghĩ điều gì? Phải chăng tỷ tỷ nghĩ đến...

Ngũ Phương Đài nheo mày :

- Muội đừng nhắc đến căn bệnh của ta. Dù bây giờ Phương Đài này có chết cũng toại thành tâm nguyện rửa hận cho Diên Hồng phái.

Vương Túc Lệ xá Ngũ Phương Đài :

- Tỷ tỷ miễn thứ!

Ngũ Phương Đài thở dài nhìn Túc Lệ :

- Điều tỷ tỷ đang đắn đo không phải là căn bệnh vốn có của tỷ. Mà ta đang suy nghĩ có nên thẳng tay rửa chữ hận bằng máu võ lâm. Nếu tỷ tỷ giết bấy nhiêu người thì sẽ như thế nào?

- Tất cả các bang phái kia đều đáng tận diệt cả... Tỷ tỷ đắn đo làm gì. Thú thật với tỷ tỷ, muội đến vấn an tỷ tỷ không ngoài căn bệnh lạ của tỷ.

- Muội lo lắng cho ta à?

Vương Túc Lệ gật đầu :

- Nếu không có tỷ tỷ, lũ hạ nhân kia sẽ san bằng bí cung lần nữa thôi.

- Muội lo lắng cho ta cũng chẳng làm gì được.

Vương Túc Lệ lắc đầu :

- Có đấy chứ.

Ngũ Phuong Đài nheo mày :

- Muội nói có cách trị được căn bệnh của tỷ à?

Vương Túc Lệ gật đầu :

- Phàm khi tiết trời thay đổi tỷ thường hay nhức đầu, kinh mạch bị rút ra từng đoạn, muội đau lòng vô cùng.

Ngũ Phuong Đài thở dài :

- Ấu đó cũng là số phận của ta. Tỷ biết khi luyện Càn Khôn kiếm khí thì sẽ mắc chứng này, bởi vì kiếm khí Càn Khôn là môn công phu thuần dương dành riêng cho nam giới, nhưng vì chữ hận mà ta dụng chân âm luyện kiếm khí, mới nảy sinh chứng bệnh đó.

- Muội có cách chữa trị khiến cho tỷ không còn bị căn bệnh quái lạ đó hành hạ nữa.

Ngũ Phuong Đài nhìn Vương Túc Lệ như muốn đóng đinh vào mắt nàng :

- Phuong thức gì?

Vương Túc Lệ lấy trong tay áo xiêm y ra một lọ tịnh bình in một đóa hoa cam túc đỏ.

Ngũ Phuong Đài hỏi :

- Trong tịnh bình này đựng thứ gì vậy?

- Trong tịnh bình này là một loại dược phấn có tên là “Tục Hồn đan”. Khi sử dụng, thần trí sẽ minh mẫn vô cùng, nó có thể làm cho căn bệnh nhức đầu, đoạn mạch của tỷ hết hẳn.

- Vậy sao? Ở đâu muội có “Tục Hồn đan”?

- Tỷ không biết đấy thôi, muội thường sử dụng nó, nhưng sợ tỷ quở trách muội không dám nói.

- Ta muốn hỏi, ở đâu muội có thứ phấn này?

Túc Lệ bẽn lèn, lí nhí nói :

- Trong một lần ra Tây Vực, muội phát hiện được Tục Hồn đan trong bộ tộc người Mèo ở trên núi, họ dụng “Tục Hồn đan” trong những ngày cúng tế. Tò mò thử thấy hay mới mua mang về dùng.

Ngũ Phuong Đài lấy chiếc tịnh bình trên tay Vương Túc Lệ.

- Đưa cho ta xem!

Nàng mở nắp tịnh bình, rút luôn cây trâm thử độc thọc vào trong tịnh bình rồi rút ra xem xét. Cành trâm ngả chẳng hề đổi màu chứng tỏ “Tục Hồn đan” là một chất độc chết người.

Ngũ Phuong Đài thở ra :

- Thế mà muội bấy lâu nay lại giấu ta.

- Muội sợ tỷ quở mắng. Hôm nay chí nguyện tụ thành Túc Lệ mới dám hé môi nói với tỷ.

Túc Lệ hỏi Ngũ Phuong Đài :

- Tỷ thử coi... Không sao đâu.

- Nếu là vị thuốc thần dược trị được căn bệnh của tỷ tỷ, ta không biết lấy gì đền đáp cho muội.

Ngũ Phuong Đài nhìn Vương Túc Lệ như muốn đọc ý nghĩ trong đầu nàng :

- Muội đã dùng nó rồi chứ?

Túc Lệ gật đầu :

- Muội đã dùng nó rồi.

Ngũ Phuong Đài trao chiếc tịnh bình lại cho Túc Lệ :

- Muội hãy dùng trước đi.

Túc Lệ gật đầu, mở nắp tịnh bình trút ra một nhúm bỏ vào miệng. Nàng chép miệng một cách ngon lành. Đôi mắt của Túc Lệ đột nhiên sáng hẳn lên như người vừa tụ thành một võ công quán tuyệt vô địch trong giang hồ.

Túc Lệ trao tịnh bình qua tay Phuong Đài :

- Tỳ dùng rồi... Tỳ sẽ không quên được nó đâu.

- Được rồi... Tỳ sẽ xem lại. Muội hãy quay trở về tiểu xá của muội đi.

Túc Lệ xá Phuong Đài rồi quay gót trở ra.

Ngũ Phuong Đài khép cửa lại. Nàng nhìn chiếc tịnh bình chăm chăm chẳng khác nào thấy một báu vật lạ lùng trong cõi đời này.

Ngũ Phuong Đài gọi lớn :

- Thị nữ! Hai nàng cung nữ bước vào.

Ngũ Phuong Đài chỉ ra cửa :

- Khép cửa lại!

- Thừa vâng!

Hai nàng thị nữ khép cửa xong, Ngũ Phuong Đài chìa chiếc tịnh bình cho hai ả cung nữ :

- Hai người dùng thử phần hoa này rồi nói cho ta xem cảm giác như thế nào.

- Tuân lệnh Thánh Cô!

Phuong Đài vừa ra lệnh thì đã nhẵn mảy đưa tay lên ôm thái dương.

Nàng hỏi thúc hai ả thị nữ :

- Hai người hãy dùng thử mau lên.

Hai ả thị nữ trút phần trong tịnh bình bỏ vào miệng. Ngũ Phuong Đài chờ đợi để xem phản ứng của hai nàng cung nữ. Nàng chờ nửa khắc, thấy hai ả cung nữ đã bắt đầu có phản ứng như Vương Túc Lệ, liền hỏi :

- Hai người thấy trong người như thế nào?

- Thừa Thánh Cô lạ lùng lắm. Vừa rồi thị nữ như được Thánh Cô ban cho thần dược.

Tâm thần như cõi mây, cõi hạc, bao nhiêu trọc khí đều không còn nữa.

- Tốt lắm. Hai người ở đây chăm sóc cho ta!

Ngũ Phuong Đài lấy lại chiếc tịnh bình, mở nắp trút một nhúm phần cho vào miệng. Nàng có biết đâu “Tục Hồn đan” mà Vương Túc Lệ vừa trao cho nàng lại chính là thần dược Đan sa của Kim Sa phái. Ai đã chấp nhận uống thần dược Đan sa xem như đã chấp nhận làm nô lệ cho Kim Sa phái.

Trong lúc đó, Túc Lệ đã quay trở lại tiểu xá của nàng. Lập Cơ chờ nàng ngay bên trong tiểu xá.

Túc Lệ vừa gặp Lập Cơ liền nói :

- Lập đường chủ. Ngài còn Đan sa không?

Lập Cơ ngồi chễm chệ như một chủ nhân ông của ngôi tiểu xá. Gã nhìn Vương Túc Lệ, mỉm cười :

- Tất nhiên là còn, nhưng ta muốn hỏi rằng...

Túc Lệ tiến lại bên Lập Cơ :

- Tôi đã dâng Đan sa cho Thánh Cô rồi nhưng không biết Thánh Cô có dùng hay không.

- Đưa đến tay Thánh Cô là tốt rồi.

Lập Cự nắm tay Vương Túc Lệ :

- Nàng cần Đan sa của Kim Sa phải lắm phải không?
- Nếu Túc Lệ không có Đan sa thì không thể chịu được.
- Đan sa lúc nào cũng có cho nàng hết, nhưng trước hết ta muốn nàng tiếp một người...

Lập Cự vuốt ve bàn tay thon nhả của Túc Lệ :

- Hình như trước đây nàng đã từng là yêu nghiệt đệ nhứt đám phụ ở “Phong Vân lâu”?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Dĩ vãng phù du

Song tình ngáp dài, họ chẳng biết sao con buồn ngủ ập đến nhanh như vậy.

Cả hai chưa kịp nghĩ mình vừa bị trúng mê hương thì đã đổ kên ra mái hiên, há miệng ngáy pho pho.

Nghे Song tình ngáy như sấm, trong tiểu xá Tiểu Quân nói vọng ra :

- Các người canh gác cái gì vậy chứ? Nếu các người ngủ say quá, tiểu gia sẽ bỏ đi đấy.

Chàng không nghe Song tình đáp trả lời mình. Tiểu Quân vờn vai bước ra mở cửa.

Chàng vừa mở cửa thì chạm mặt ngay với Tôn Tử tiên sinh.

Tôn Tử ra dấu cho Tiểu Quân rời lẩn vào tiểu xá.

Thấy thái độ của Tôn Tử, Tiểu Quân biết lão đến gặp chàng với ý tốt.

- Mời lão tiền bối an vị!
- Tiểu Quân đừng khách sáo, lão phu đến đây để mang giải dược cho người.

Tôn Tử vừa nói vừa lấy ra một chiếc tịnh bình :

- Trong chiếc bình này có hai hoàn dược, một xanh một đỏ, Tiểu Quân pha với rượu uống, vận công điều tức, chất độc “Nhuễn cốt” sẽ trục ra ngoài ngay.

Tiểu Quân đón chiếc tịnh bình Tôn Tử trao. Chàng nhìn lão, hỏi :

- Sao lão tiền bối lại muốn giải độc Nhuễn cốt cho tại hạ?
- Bồi lão phu sợ quần hào sẽ giết người.
- Quần hào giết tiểu bối tất sẽ được Thánh Cô Ngũ Phương Đài phóng thích khỏi nơi từ địa bí cung này.

Tôn Tử tiên sinh lắc đầu :

- Không có đâu. Nếu như Tiểu Quân bị chết bởi Nhất Phàm đại sư, Ngũ Phương Đài sẽ thanh toán tất cả mọi người, sau đó đưa xác họ vào cỗ mộ.
- Thánh Cô muốn giết vãn bối kia mà, sao nàng lại mâu thuẫn như vậy?
- Tiểu Quân không biết mà thôi. Thật ra Thánh Cô chỉ nói chứ không bao giờ thực hành ý định đâu. Chẳng qua Thánh Cô vì chữ hận mà tỏ ra cương nghị cứng rắn với các bang phái trong giang hồ. Lúc này chỉ cần một giọt nước sẽ đổ tràn ly, và máu sẽ đổ đầu sẽ rơi.

Tiểu Quân thở dài một tiếng, nhìn Tôn Tử tiên sinh nói :

- Văn bói phải làm gì đây?

- Để văn bói tình thế này ngoài Xảo Quỷ ra đâu còn ai khác.

Tôn Tử đặt tay lên vai Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Lão phu trước đây vốn đã mang ơn cứu mạng của giáo chủ Diên Hồng phái, nên trót thế sẽ làm thân trâu ngựa trả cái ơn đó.

Lão thờ ra, nói tiếp :

- Bản chất của Ngũ Phụng Đài không xấu đâu, chỉ vì chữ hận mà thôi. Nếu có tử chiến xảy ra, lão chỉ xin Xảo Quỷ đừng sát hại Ngũ Phụng Đài. Phụng Đài đã đau khổ lắm rồi.

- Văn bói không mang tâm giết người. Chỉ mong sao cục diện hôm nay đừng xảy ra cảnh máu đổ thịt rơi.

- Được, lời của Xảo Quỷ khiến lão phu hài lòng, hy vọng lão phu và Xảo Quỷ không phải đối mặt nhau trong một trận tử chiến.

Tôn Tử nhìn chàng, nói tiếp :

- Chắc Xảo Quỷ biết Lôi Âm ma nhân là ai rồi?

Tiểu Quân gật đầu :

- Biết... Văn bói không ngờ Lôi Âm ma nhân lại là Đồng Mã Kỳ. Chẳng biết nguyên do gì mà Đồng Mã Kỳ lại hóa thân thành “Lôi Âm ma nhân”.

- Đó là oan nghiệt mà Mã Kỳ phải trả cho đời trước. Nội tổ của Mã Kỳ chính là Linh địa huyền tôn, giáo chủ phái Kim Sa. Do đời trước, Kim sa và Diên Hồng phái chuyên luyện đan, tranh giành với nhau. Linh địa huyền tôn biết được Diên Hồng phái có bí công “Lôi Âm” để luyện võ công, hầu có thể chế tác được thần dược trường sinh bất tử, vì lẽ đó mà lão đã phao tin ra ngoài giang hồ nói về bí kíp đó, rồi cùng các bang phái lớn khác kéo đến bí cung này tàn sát toàn gia của Ngũ Phụng Đài. Phụng Đài may mắn thoát chết, lưu lạc trong giang hồ với lời thề trả hận.

- Thánh Cô đã làm được chuyện đó.

- Ý chí của Phụng Đài hơn hẳn những người tầm thường.

- Tiểu Quân này rất bội phục Thánh Cô. Nhưng tại sao Đồng Mã Kỳ lại vào tòa bí cung luyện công phu tà môn của Diên Hồng phái?

- Phụng Đài gặp Mã Kỳ tại Túy Vân lầu. Lão phu không biết vì sao nàng gặp được Mã Kỳ. Sự gặp gỡ này có lẽ do Lập Cư sắp xếp, bởi vì gã là Bang chủ Cái bang, thuộc hạ của gã có mặt khắp mọi nơi.

Tiểu Quân nhìn Tôn Tử tiên sinh :

- Phụng Đài đã dùng nhan sắc thoát phàm của mình, dẫn dụ Mã Kỳ đến bí cung này sau khi nàng hạ thủ Tứ Đại Kim Cương của Võ Đang phái.

- Có thể như vậy.

- Tiểu Quân đã gặp Mã Kỳ... Cho đến giờ phút này y vẫn tôn thờ si mê Ngũ Phụng Đài. Tiểu Quân thấy điều đó qua ánh mắt của Mã Kỳ.

- Lão phu trước đây mặc dù thọ ơn Diên Hồng phái, thế làm thân trâu ngựa, nhưng cũng không thể bỏ Kim Sa phái.

- Lão tiền bối là gì của Kim Sa phái?

- Lão là người chăm sóc cho Mã Kỳ và Tiểu Linh từ nhỏ đến lớn. Tâm Mã Kỳ rất trung hậu, nên y mới dễ dàng bị Phụng Đài đưa vào tròng thực thi kế hoạch của nàng.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Chưa hẳn vậy đâu... Mà chính lý ra Mã Kỳ quá yêu Phụng Đài nên muốn dùng võ công “Lôi Âm ma công” chuộc lại lỗi lầm mà nội tổ của y đã gây ra cho Ngũ Phụng Đài.

- Có thể như vậy.

Tiểu Quân mỉm cười với Tôn Tử tiên sinh :

- Cảm ơn lão tiền bối đã cho tại hạ biết. Tiểu Quân sẽ làm mọi cách không để máu chảy thịt rơi.

- Lão phu tin vào Xảo Quỷ. Lão phu kiêu từ!

Tôn Tử tiên sinh vừa quay lưng, Tiểu Quân đã gọi giật lại.

- Lão tiên sinh!
- Tiểu Quân muốn hỏi gì?
- Tiên sinh có thể cho Tiểu Quân biết, có phải Ngũ Phương Đài đã hạ độc Đan sa bức tử Đồ Hạo Thiên?

Tôn Tử tiên sinh cau mày, rồi lắc đầu :

- Làm gì có chuyện đó. Đan sa là thần dược không chế tâm thần của Kim Sa phái.

Luyện Đan sa chỉ có giáo chủ Kim Sa phái biết mà thôi. Phương Đài làm sao biết Đan sa mà hạ độc họ Đồ chứ.

- Phương Đài hoàn toàn không biết gì về Đan sa thần dược của Kim Sa phái?
- Lão phu có thể mang tính mạng của lão ra bảo chứng.
- Đa tạ tiên bối đã cho Tiểu Quân biết điều hệ trọng.
- Sự biến ngày mai chưa biết ra sao, Xảo Quỷ phải cẩn thận. Lão phu nhắc lại một lần nữa, nếu như quần hào Trung Nguyên vụ kỳ giết Tiểu Quân, lão phu đoán chắc Ngũ Phương Đài không tha chết cho một ai đâu. Bởi cái chết của Xảo Quỷ là giọt nước sau cùng làm tràn cái ly uất hận của nàng.
- Tiểu Quân hiểu.
- Lão phu kiêu từ!
- Tiên sinh hãy khoan đi... Tiểu Quân còn có một chuyện nữa.

Tôn Tử nhìn chàng :

- Tiểu Quân muốn hỏi đến Thất Thất?

Tiểu Quân gật đầu :

- Đúng như vậy. Thất Thất tỷ tỷ đang ở đâu?
- Tiểu Quân muốn cứu Thất Thất?
- Tiểu Quân không thể để Thất Thất chết được.

Tôn Tử tiên sinh trầm mặc. Lão tỏ vẻ suy tư trầm trở, rồi hỏi Tiểu Quân :

- Lão phu hỏi thật Xảo Quỷ.
- Lão tiên bối cứ hỏi.

Tôn Tử nhìn thẳng vào đáy mắt Tiểu Quân :

- Lão phu hỏi thật nhé... Thất Thất quan hệ thế nào với Xảo Quỷ?

Tiểu Quân mỉm cười :

- Chắc chắn Tôn Tử tiên sinh hiểu lầm Tiểu Quân rồi. Giữa Thất Thất và Tiểu Quân chỉ thuần túy là tình tỷ đệ mà thôi.
- Thế thì tốt rồi. Tiểu quỷ cứ lo phần mình đi, còn Thất Thất để lão phu lo cho. Lão sẽ mang tính mạng của mình ra bảo chứng cho sự sống còn của Thất Thất. Cách Từ địa bí cung về hướng Đông có tòa cổ miếu, sau khi Tiểu Quân chu tất xong mọi việc đến đó sẽ gặp được Thất Thất.
- Tiểu Quân tạc dạ ghi lòng thâm tình của Tôn Tử tiên sinh.
- Lão đi được rồi chứ... Ở lại đây lâu không tiện.

Tiểu Quân gật đầu tiễn Tôn Tử ra ngoài cửa. Chàng liếc nhìn Song tình, hai gã này đang ôm cứng nhau nằm sõng xoài trước hiên tiểu xá.

Tôn Tử tiên sinh quay lại nhìn chàng :

- Nhớ dùng giải dược mà lão phu đã mang đến.

Tiểu Quân muốn hỏi ở đâu mà Tôn Tử tiên sinh có giải được Nhuyễn cốt, thì lão đã phi thân lướt ra khỏi phạm vi tiểu xá rồi.

Tiểu Quân nhìn theo bóng của Tôn Tử tiên sinh, đến khi chẳng còn thấy gì nữa mới quay vào tiểu xá. Chẳng trút hai hoàn giải được cho vào miệng rồi ngồi kiết đà vận công điều tức dẫn lưu giải được trực xuất Nhuyễn cốt ra khỏi cơ thể.

Một khắc, hai khắc...

Chàng nghe tiếng động bên ngoài mới quay mặt thấy Song tình đang ghé mắt nhìn chàng.

Tiểu Quân mỉm cười ngoắc Song tình.

- Hai người lách lách làm gì... Vào đây với tiểu gia.

Nghe chàng nói và lại thấy chàng ngoắc, Song tình hí hửng bước luôn vào tiểu xá.

Bộ dáng của chúng ông ọ làm duyên khiến Tiểu Quân bật cười.

Song tình ngồi hai bên chàng, gác cằm lên vai Tiểu Quân. Chúng cất tiếng eo éo :

- Chàng nè... Đến hôm nay mới cho tụi thiếp vào tiểu xá.

Tiểu Quân hình mũi :

- Tình yêu thì phải từ từ chứ, đâu thể chớp giựt được.

- Chàng nói dễ thương quá à.

Song tình chầu môi hôn vào hai má Tiểu Quân. Tiểu Quân phải nhắm mắt lại để đón nụ hôn nham nhở của hai gã biến thái. Chàng muốn nôn ọe nhưng kìm nén vào trong.

Tiểu Quân rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, lí nhí nói :

- Ta chỉ làm bộ làm tịch trước con mắt Thánh Cô thôi, chứ ta đã để mắt tới hai người từ lâu rồi.

- Thiệt không?

Song tình oặt người, áp sát vào Tiểu Quân :

- Chàng đừng nói dối Song tình nghe.

- Tiểu Quân mà nói dối cho trời tru đất diệt hai người đi.

- Y... Sao chàng nói vậy? Trời tru đất diệt Song tình rồi ai săn sóc cho chàng.

Tiểu Quân nhăn mày :

- Ai da... Tiểu gia chỉ nói bậy thôi mà.

Song tình bá lấy cổ Tiểu Quân. Tiểu Quân bất thần đứng bật dậy.

Chàng vừa phui vừa la :

- Không được rồi... Không được rồi.

Song tình ngơ ngác :

- Không được rồi là sao?

Tiểu Quân nhìn Song tình, lắc đầu nói :

- Số phận của chúng ta... Không được rồi.

Chàng nấc nhẹ một tiếng.

Song tình thấy vậy, hỏi hả hẩn lên :

- Chàng đang bị uẩn khúc gì?

- Nếu như ta gần gũi với hai người, nhứt định Lập bang chủ sẽ không tha thứ cho ta.

Song tình nheo mày :

- Gã Lập Cư ấy là gì mà cảm tình duyên của chàng với tụi thiếp?

Tiểu Quân vùng vằng :

- Hai người còn nói nữa... Lập Cư biết ta để mắt đến hai nàng, nên y đã bí mật đến đây tọng thêm chất độc vào lục phủ ngũ tạng của Tiểu Quân, hòng ngăn cách tình cảm của chúng ta.

Song tình nhìn nhau :

- Lập Cư đến đây à?

- Trong lúc hai người ngáy như sấm động trên trời.

- Hừ... Lão thật to gan.

- Chỉ có cách tìm lão mới có giải dược cho ta mà thôi.

- Được rồi... Song tình sẽ lôi lão họ Lập đó về cho chàng xử tội.

Song tình vừa nói xong, chột nheo mày :

- Mà không được đâu...

- Tại sao không được?

- Thánh Cô đã hạ lệnh phải quản thúc chàng cơ.

Tiểu Quân nhún vai :

- Hai người sợ tiểu gia chạy trốn à. Nếu vậy tiểu gia cùng đi với hai người.

- Thế thì được.

Thấy dáng cách, và nghe giọng nói của Song tình, trong tâm Tiểu Quân chỉ muốn tổng cho hai gã này mỗi người một chưởng, nhưng chàng cố gắng chịu đựng để không lộ võ công đã được phục hồi. Dù sao Song tình cũng chưa làm điều gì sai trái với chàng.

Nghĩ như vậy, nên Tiểu Quân miễn cưỡng tìm cơ hội lợi dụng hai gã biến thái này.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Thay người đánh chó

Tiểu Quân và Song tình đến thư phòng của Lập Cư, ánh sáng bạch lạp trong gian phòng của Lập Cư hắt ra ngoài cửa sổ, Tiểu Quân nói với Song tình :

- Hai người thấy chưa... Giờ này mà y còn thức, chứng tỏ y đang có âm mưu với chúng mình đây.

Song tình sòng sọc bước lên bậc tam cấp toan đẩy cửa thư phòng Lập Cư, nhưng Tiểu Quân đã kịp cản lại :

- Hai người làm gì gấp như vậy. Để xem gã đang giờ trò ma quỷ gì.

Song tình gật đầu. Cả ba đồng loạt phi thân lên mái vòm.

Tiểu Quân truyền âm nhập mật nói :

- Đừng có gây tiếng động gì đấy nhé.

Song tình ngoan ngoãn như hai con mèo ăn vụng, gật đầu với chàng.

Tiểu Quân nghĩ thầm :

- “Hai gã ôn dịch này cũng dễ sai khiến đấy chứ”

Tiểu Quân áp tai xuống mái ngói. Chàng nghe tiếng thầm thì của nữ nhân, càng thắc mắc hơn. Hình như có ai đó đang nói chuyện trong phòng Lập Cự.

Tiểu Quân thì triển bích hồ du tường, bò theo vách tường chúc đầu nhìn qua cửa sổ.

Chính vào lúc đó, chàng phát hiện một bóng đen lướt qua cửa sổ. Dáng mạo của người này rất quen với chàng. Bóng đen kia, tỏ khinh thuật nhanh không thể tưởng chừng tỏ ý đã phát hiện có người theo dõi nên muốn chạy.

Tiểu Quân nhanh như cắt, thì triển khinh thuật di hình bộ pháp bằng mình theo.

Mặc dù bóng đen đã lướt xa mười trượng nhưng Tiểu Quân với thân pháp siêu phàm cũng lần lần bắt gần kịp hắc y nhân.

Chàng nghe sau lưng mình tiếng của Lập Cự quát vang :

- Ai đó...

Mặc cho Lập Cự quát, Tiểu Quân nghĩ gã còn bận đối phó với Song tình nên bám riết theo Hắc y nhân. Vừa đến phạm vi bí cung, Hắc y nhân vụt phi thân lên mái vòm, và khi Tiểu Quân đặt chân đến mái vòm thì tông tích của Hắc y nhân cũng mất dạng.

Tiểu Quân ngơ ngác, đảo mắt nhìn quanh. Chàng ngỡ như gã Hắc y nhân kia đã nhập vào tòa bí cung vậy. Trong lúc Tiểu Quân còn đang thắc mắc tìm kiếm tung tích của Hắc y nhân thì tiếng hú lạnh lạnh của “Lôi Âm ma nhân”

Đồng Mã Kỳ cất lên nghe thật rùng rợn. Đến ngay cả Tiểu Quân mà xương sống cũng lạnh buốt, da ốc nổi đầy ngòi.

Chàng nheo mày nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ Hắc y nhân vừa rồi chính là Đồng Mã Kỳ?

Chàng lắc đầu xua ý nghĩ đó ra khỏi đầu mình :

- Không thể như vậy được. Đồng Mã Kỳ đã bị Thánh Cô Ngũ Phương Đài giam trong biệt thất, khóa tay khóa chân, không thể thoát ra ngoài.

Tiểu Quân thở ra, rồi phi thân rời mái vòm, trở luôn khinh thuật quay trở lại gian thư phòng của Lập Cự.

Chàng còn cách gian thư phòng của Lập Cự non hai mươi trượng thì thấy Song tình tất tả bước ra. Hai người vừa đi vừa đảo dác nhìn quanh.

Tiểu Quân xuất hiện ngay trước mặt Song tình.

Song tình vừa gặp chàng đã eo éo nói :

- Tí nữa chàng giết tui thiếp rồi.

Tiểu Quân nheo mày, vuốt mũi :

- Lập Cự tính giết hai người hả?

Song tình lắc đầu :

- Lập Cự thì đáng gì đối với Song tình, nhưng...

- Nhưng sao...

Song tình lắc đầu :

- Tui thiếp không nói được.

- Bộ hai người câm nên không nói được sao?

Song tình lắc đầu :

- Dạ không được... Thôi, chúng mình về tiểu xá đi.

- Về tiểu xá để làm gì?

- Chẳng bỏ qua chuyện này đi mà.

Tiểu Quân cảm nhận nhất định Song tình đã gặp ai đó có chức phận rất cao trong tứ địa bí cung nên mới có thái độ dè chừng như vậy.

Tiểu Quân sực nghĩ đến Ngũ Phương Đài. Chẳng cau mày :

- “Ngũ Phương Đài chẳng? Nàng đến gian thư phòng của Lập Cự để làm gì... Chẳng lẽ để hội kiến với Lôi Âm ma nhân, nếu là Phương Đài, thì cần gì phải đội lốt. Hắc y nhân, và che dung diện”

Tiểu Quân thờ ra, nhìn Song tình :

- Được rồi... Chúng ta về tiểu xá.

Song tình phấn khởi hẳn lên, trong khi đó, Tiểu Quân đã áp gần họ. Chẳng giả là cười, nhưng bất thần cách không điểm chỉ vào hai đại huyệt kỳ môn của Song tình.

- Y...

Song tình vừa thốt vừa khụy xuống đất. Hai người trở mắt ngạc nhiên nhìn Tiểu Quân :

- Sao chẳng điểm huyệt tị thiếp? Chẳng phục hồi công lực từ lúc nào vậy.

Tiểu Quân xoa đầu Song tình :

- Tiểu gia quả thật cũng không muốn điểm huyệt các người làm gì, nhưng khốn nỗi tiểu gia có việc phải làm, đành thất lễ với nhị vị. Hẹn tái ngộ nhé.

- Chẳng bỏ chúng em đi à?

- Tất nhiên rồi.

Tiểu Quân nhún vai quay lưng trở khinh công băng đi. Chẳng vừa chạy vừa nghĩ :

- “Trên đời sao có hạng người như Song tình... Một thứ người không ra người, ngòm không ra ngòm. Họ đã biến thái tới mức nói ra chắc cũng khó có người tin.”

Tiểu Quân đến gian thư phòng của Lập Cự. Chẳng thi triển vô tướng bộ pháp, một thuật pháp khinh thân quán tuyệt thấy bóng mà không thấy hình lần vào thư phòng của Lập Cự. Tiểu Quân trông như con mèo đêm di động thật êm chẳng gây ra chút động tĩnh gì.

Trong thư phòng của Lập Cự không có một ai khiến Tiểu Quân cau mày suy nghĩ :

- “Gã họ Lập này đã đi rồi sao.”

Chẳng vén bức rèm chắn ngang tràng kỷ. Trên tràng kỷ là sự xáo trộn bừa bộn, chứng tỏ vừa xảy ra một cuộc giao hoan trụy lạc mà gã Lập Cự chưa kịp thu xếp lại.

Nhân quang của Tiểu Quân chợt sáng rực lên. Trong mớ hỗn độn kia, chẳng phát hiện một hột xúc xác bằng ngọc dạ minh châu, chạm khắc tinh xảo.

Tiểu Quân nhặt hột xúc xác đó đưa lên trước mặt ngắm nghía... Chẳng nhìn hột xúc xác đó, nghĩ thầm :

- “Chỉ có những nhân vật xem việc đồ đạc là sự nghiệp và phải là hạng đệ nhất cờ bạc mới có hột xúc xác bằng hạt dạ minh châu. Trong giang hồ có mấy ai là hạng người đó, ngoài Đồng Mã Kỳ và Đỗ Hạo Thiên. Đỗ Hạo Thiên thì bị chết rồi, Đồng Mã Kỳ đã hóa thân thành Lôi Âm ma nhân. Còn ai có thể so sánh với hai người đó?”

Tiểu Quân cau mày suy nghĩ tiếp :

- “So sánh với Đồng Mã Kỳ và Đỗ Hạo Thiên trong giang hồ có lẽ chỉ còn mỗi mình Tiểu Quân. Chẳng lẽ là mình?”

Tiểu Quân vỗ tay vào trán :

- Minh lăm cẩm quá, ngu muội rồi.

Chẳng lại ngắm hột xúc xác Dạ minh châu :

- Không phải Đồng Mã Kỳ, không phải Đỗ Hạo Thiên, mà cũng chẳng phải là mình. Vậy ai mới bày cuộc giao hoan trong thư phòng này? Lập Cự à?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Lập Cự chẳng? Cái gã họ Lập đó làm gì xứng ngang với Đỗ Hạo Thiên và Đồng Mã Kỳ mà có hột xúc xắc này.

Tiểu Quân vừa nghĩ đến đây thì nghe có tiếng chân đang bước vào thư phòng của Lập Cự. Chẳng đảo bộ, như một cánh chim cất lướt lên trần phòng, trở luôn thuật Tục hóa cốt, thu người nhỏ hắt lại, nằm rạp trên cây xà ngang.

Lập Cự cùng với Vương Túc Lệ bước vào thư phòng. Lập Cự vừa bước vào phòng huyền thuyên.

- Tiểu Quân đã tự hóa giải được Nhuyễn Cốt đan rồi mới có thể cùng Song tình đến thư phòng của Lập mỗ, Vương cô nương có nghĩ như vậy không?

Wương Túc Lệ cau mày tỏ vẻ suy tưởng :

- Nhuyễn Cốt đan là độc chất đặc môn của Thánh Cô Ngũ Phụng Đài, không thể trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Tiểu Quân có thể trực độc ra ngoài mà không cần đến Thánh Cô.

- Gã không trực được Nhuyễn Cốt đan sao lại phục hồi được công lực mà đến đây.

Wương Túc Lệ lắc đầu :

- Lập đường chủ và Túc Lệ chưa gặp Tiểu Quân, chưa thể khẳng định y đã trực được Nhuyễn Cốt tán. Tiểu Quân không đến đây một mình mà y đi cùng với Song tình, có thể Tiểu Quân dụng Xảo ngôn buộc hai tên biến thái kia đến chỗ Lập đường chủ đang lấy giải được.

Nàng cười khẩy :

- Y thông minh nhưng lần này chẳng thông minh tí nào, mà còn là một tên ngu xuẩn nữa. Giải được Nhuyễn Cốt tán làm gì có trong thư phòng của Lập bang chủ. Nếu như Xảo Quỷ muốn tìm thì phải đến điện kiến Thánh Cô Ngũ Phụng Đài chứ.

Lập Cự vỗ tay một cái :

- Ái chà... Sao Lập mỗ không nghĩ ra nhỉ. Vương hộ tướng nói đúng rồi. Tiểu Quân chưa phục hồi công lực đâu... y đến đây nhằm thử thời vận mà thôi.

Lập Cự nhìn Vương Túc Lệ :

- Túc Lệ này... Theo như Túc Lệ thì Nhất Phàm đại sư có thể dùng mạng Tiểu Quân thay thế mạng cho quần hào không?

- Tất nhiên rồi. Một Tiểu Quân chết đi bao nhiêu người được sống, làm một con tin cũng thừa biết dù Nhất Phàm không muốn giết Tiểu Quân cũng bị quần hào bức ép phải lấy mạng y để cho mọi người được bằng an rồi từ địa bí cung.

- Vậy là chắc chắn Xảo Quỷ phải chết chứ?

Túc Lệ thoáng suy nghĩ :

- Chưa chắc Tiểu Quân đã chết.

- Hẳn đâu còn đường nào sống nữa.

- Tôi sợ Ngũ Phụng Đài Thánh Cô không giết Tiểu Quân.

Lập Cự sùng sốt :

- Cái gì... Ngũ Phụng Đài không giết Tiểu Quân?

Túc Lệ gật đầu :

- Nếu như Tiểu Quân bị Nhất Phàm đại sư lấy mạng thì quần hào cũng sẽ mất mạng ngay. Ngũ Phụng Đài không muốn Tiểu Quân chết, và Thánh Cô đang lưỡng lự có nên mở cuộc huyết tẩy giang hồ không.

- Ngũ Phụng Đài thay đổi ý định à?

- Có thể.

- Thánh Cô thay đổi ý định cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta...

Nhưng Tiểu Quân phải chết. Y không chết thì...

- Tiểu Quân sống cũng vô dụng thôi, nếu như Túc Lệ ép được Thánh Cô Ngũ Phụng Đài không trao giải được Nhuyễn Cốt tán cho y.

- Làm sao ép được Thánh Cô?

Túc Lệ áp miệng vào tai Lập Cự, thủ thủ nói :

- Đan sa.

Lập Cự tròn mắt :

- Đúng rồi... Sao Lập mỗ mau quên như vậy chứ... Ha... Ha... Ha... Ha... Ha...

Ha...

Gã cắt ngang tràng tiểu ngạo đó, nhìn Vương Túc Lệ bằng ánh mắt soi mói như muốn dùng mắt lột xiêm y nàng :

- Lập Cự không thể nào bì kịp với Thiên hạ đệ nhất dâm phụ Vương Túc Lệ của Phong Vân lâu.

Túc Lệ nghe Lập Cự nói, hai gò má ửng hồng.

Lập Cự nhìn nàng, bật cười khanh khách :

- Nhưng Lập mỗ cũng có chỗ hơn nàng bởi Lập Cự này là nam nhân, còn nàng là gái sắc.

Họ Lập vừa nói vừa quàng tay qua tiểu yêu của Túc Lệ. Y áp miệng vào tai nàng rù rì nói :

- Nàng thử xem Lập mỗ này có bằng bằng hữu lúc này không.

Trên xà ngang Tiểu Quân cố đóng tai nghe mấy lời sau cùng của Túc Lệ và Lập Cự đối đáp với nhau, nhưng chàng chỉ nghe lỏm bóm, vì hai người nói quá nhỏ.

Tiểu Quân cau mày khi thấy cảnh trần trụi diễn ra dưới mắt mình. Chàng không sao tin được một Vương Túc Lệ thuộc hàng hộ tướng của Từ địa bí cung mà dễ mặc cho gã họ Lập bắt tòi vô cách giờ trò mây mưa.

Khi Lập Cự và Túc Lệ hoàn toàn chẳng còn mảnh vải nào che thân, lúc đó Tiểu Quân mới có thể khẳng định, trong nhan sắc thoát tục, diễm trần của Túc Lệ tiềm ẩn một mãnh lực dâm phụ có một không hai trong giang hồ.

Hai bàn tay của Lập Cự càng thô tục bao nhiêu, Túc Lệ càng phấn khích bấy nhiêu, khiến cho Tiểu Quân phải cau mày. Thấy cảnh dâm dật diễn ra dưới mắt mình, Tiểu Quân bất giác nổi tính bốn cọt.

Chờ cho Lập Cự và Túc Lệ đạt đến tột đỉnh hạnh phúc, Tiểu Quân bất thần phi thân xuống. Chàng cách không phóng chỉ điểm vào hai đại huyệt vĩ lư và thận du của Lập Cự lẫn Túc Lệ.

- Ai...

Lập Cự và Túc Lệ giật mình, khi kịp nhận ra Tiểu Quân thì đã quá muộn rồi. Cả hai đã bị chàng bế huyệt không sao cử động được.

Túc Lệ thẹn đến chín mặt. Nàng nhìn Tiểu Quân không chớp mắt, miệng gượng gạo nói :

- Ngươi...

Tiểu Quân nhướn mày :

- Ngươi cái gì... Cô nương còn nói năng kiêu hồ đồ đó, tiểu gia sẽ bẻ hết hai hàm răng của Vương hộ tướng đấy.

Tiểu Quân với tay lấy luôn cây gậy Đả Cầu bồng binh khí chân truyền của Cái bang.

Lập Cự thất sắc :

- Tiểu Quân... Tiểu Quân... Lập Cự với ngươi không thù không oán, ngươi nữ đánh chết ta sao.

Tiểu Quân xoa chiếc đầu trọc của Lập Cự :

- Tất nhiên Tiểu gia sẽ không đánh chết ngươi rồi. Tiểu gia cần gì phải đánh chết ngươi chứ... Bàn tay lắm. Tiểu gia chỉ muốn thay mặt các vị trưởng bối Cái bang dạy cho ngươi bài học để chữa cái thói dâm ô này thôi.

Tiểu Quân vừa nói vừa giơ thẳng ngón Đả Cầu bồng nện một phát vào mông Lập Cự.

Bộp...

Lập Cự nẩy ngày lên, khiến Tiểu Quân bật cười. Trên mông của Lập Cự hiện rõ vết đỏ bầm tím.

Lập Cự nghiêng răng ken kết, cổ nhin đau.

Tiểu Quân nhíp ngọn Đả Cầu bỗng vừa nhíp vừa nói :

- Một roi vừa rồi gọi là cảnh báo, roi thứ hai gọi là cảnh tỉnh :

Bộp...

Lập Cự rú lên :

- Ui da... Chết ta mất.

Tiểu Quân lại xoa đầu Lập Cự :

- Ngươi chưa chết, với lại đánh vào mông của ngươi thì khó chết lắm. Roi thứ ba gọi là dạy dỗ.

Bộp...

- Ui da... Tiểu Quân tha cho Lập mỗ đi.

- Roi thứ tư gọi là tạ tội.

Bộp...

Hai mông Lập Cự bắt đầu sưng tấy.

Lập Cự thều thào nói :

- Tiểu Quân sao lại ác với Lập Cự như thế?

- Tiểu gia đâu có ác... Nếu ác thì ta đã lấy mạng ngươi rồi. Đứng không nào? Ở đây Tiểu gia chỉ muốn thay mặt những trưởng lão Cái bang dạy dỗ ngươi mà thôi.

Chàng xoa đầu Lập Cự :

- Thật ra nếu tiểu gia đúng là Trưởng lão Cái bang thì cho ngươi một gậy vào ót rồi.

Trúng một gậy đó, tiểu gia đoán chắc ngươi tiêu mạng.

- Ta... xin ngươi!

Tiểu Quân khoát tay :

- Ấy, chưa hết đâu... Còn roi thứ năm nữa.

- Ta đã bị đòn cảnh báo, cảnh tỉnh, dạy dỗ rồi đến tạ tội, còn gì nữa chứ?

- Còn với Tiểu gia nữa, Tiểu gia sẽ đánh ngươi đúng bốn gậy bởi vì ngươi đắc tội với Tiểu gia. Gậy thứ nhất về cái tội toan mưu sát tiểu gia ở Thiếu Lâm tự, tội thứ hai vu khống ta ở quán Tứ hải, tội thứ ba có tâm ý giết ta, tội thứ tư thấy Tiểu gia bị trúng độc mà vẫn điềm nhiên như vậy. Bốn tội bốn gậy.

Tiểu Quân dứt lời thẳng tay nện đúng bốn gậy Đả Cầu bỗng vào mông họ Lập.

Bộp... Bộp... Bộp... Bộp...

Lập Cự trợn trừng hai mắt, thều thào nói :

- Tiểu Quân tha cho ta đi... Lập Cự này chịu hết nổi rồi. Ta chết mất.

- Tiểu gia không cho ngươi chết đâu. Tin tiểu gia đi mà.

Trong khi Tiểu Quân đánh Lập Cự, Túc Lệ sợ đến thất sắc, mồ hôi tuôn ướt đầm dung diện.

Tiểu Quân liếc hai mông của họ Lập :

- Ái chà... Cái mông của ngươi chắc không ngồi được trên ghế bang chủ Cái bang ít nhất là sáu con trắng, nó sắp tét ra rồi.

Lập Cự van nài :

- Tiểu Quân... Tha cho ta đi!

- Tiểu gia đánh một gậy nữa thôi.

- Trời ơi... Ta đã tạ tội với Trưởng lão Cái bang, đã hoàn trả tội lỗi của ta với Tiểu Quân, đã hết rồi, sao giờ còn đánh ta tiếp một gậy nữa.

Tiểu Quân nhip cây Đả Cầu bổng vào móng Lập Cự :

- Người xưa nói, có sướng thì phải chịu khổ. Người đã sung sướng rồi, giờ không chịu khổ thì đâu có được.

Lập Cự nổi đầy gai ốc, gãi thều thào nói :

- Người ác quá...

- Nếu người nói vậy, Tiểu gia sẽ đánh thêm một gậy nữa gọi là rặng đe chưa tạt ngoa ngôn với Tiểu gia.

- Không... không... Ta không nói nữa. Tiểu Quân đánh đi. Ta ráng chịu.

Tiểu Quân xoa đầu Lập Cự :

- Nói vậy nghe mới được. Người chuẩn bị nghe!

- Ta chuẩn bị rồi.

Tiểu Quân nhip nhip ngọn Đả Cầu bổng vào móng họ Lập, chàng không vội đánh liền một gậy đó mà cứ nhip hoài. Thà rằng húng một gậy cuối cùng, còn cứ chờ đợi tinh thần Lập Cự căng thẳng tới cùng. Bất giác với những cái nhip gậy của Tiểu Quân mà gãi đã tuôn mồ hôi đầm dề. Mồ hôi của Lập Cự nhiều lên mặt Vương Túc Lệ, nhưng thế nhưng chẳng biết làm cách gì khác hơn, đành nín chịu sự nhóp nhóp đó.

Tiểu Quân rút lên cay độc :

- Gậy này Tiểu gia dụng đến mười hai thành công lực... Lập bang chủ ráng chịu nghe.

Chàng dứt lời gậy Đả Cầu bổng lên thật cao quát lớn một tiếng :

- Da... Da.. Miệng thì quát nhưng Tiểu Quân không nện gậy xuống.

Lập Cự nghe tiếng quát của chàng, thần hồn tan vỡ, phát ra một tiếng trung tiện, gãi rùng mình.

Vương Túc Lệ nhăn mặt, khốn khổ :

- Hấn... Hấn... Hấn...

Tiểu Quân thấy vẻ mặt nàng thất sắc liền phì cười, cúi xuống nói :

- Hấn tiểu cả vào người cô nương phải không?

Túc Lệ bặm môi, nhắm mắt lại.

Tiểu Quân vỗ đầu Lập Cự :

- Người tệ quá.. Trung tiện được rồi, còn tiểu cả lên người giai nhân. Người sợ lắm phải không?

- Ta sợ...

- Tiểu gia biết... Thấy người sợ ta cũng tội nghiệp, thôi tiểu gia không đánh người nữa, nhưng người phải cho ta biết chủ nhân hột xúc xắc này là ai.

Chàng chìa hột xúc xắc đến trước mặt Lập Cự :

- Chắc chắn người phải biết.

- Ta... Ta...

Tiểu Quân gần giọng :

- Nói không... Không nói tiểu gia đánh mấy gậy nữa bây giờ đây.

Lập Cự biến sắc :

- Ta...

Hắn chợt nảy người lên một cái, đầu ngoẹo hẳn sang bên. Tiểu Quân giật mình trùng bộ. Chẳng kịp thấy Hắc y nhân vừa thoát ra khỏi thư phòng của Lập Cư.

- Thì ra là người.

Tiểu Quân bỏ cây Đả Cầu bổng, trở luôn đi hình tượng rượt theo Hắc y nhân. Chẳng vừa rượt vừa quát :

- Đứng lại...

Cũng như lần trước, Hắc y nhân vừa đến tòa bí cung thì đột nhiên chẳng còn tung tích nữa.

Tiểu Quân cau mày :

- Hừ... Kỳ lạ thật... Bộ cái gã Hắc y này có thể chui xuống đất hay nhập vào tòa cung này chẳng?

Tiếng hú của Đồng Mã Kỳ lại cất lên lanh lảnh :

- Hú.. Hu... Hú... Hú..

Nghe tiếng hú đó, Tiểu Quân rùng mình.

Tiếng hú vừa dứt, chàng chợt cảm nhận sau lưng mình có áp lực chường kinh dị sóng đào hải ập đến.

Tiểu Quân điểm mũi giày lướt lên cao đạp lên chường khí đó, xoay bộ lại.

Cùng với cái xoay người đó, Tiểu Quân thi triển Đàn chỉ thần công tổng ngược về phía bóng đen lấp ló.

Chàng phản xạ vừa nhanh vừa chính xác. Bóng đen thoáng chùng hững bởi Tiểu Quân vừa tránh chường vừa phát chỉ công linh hoạt như vậy.

Mặc dù chùng hững nhưng Hắc y nhân vẫn dựng đôi chường thịt có màu xam xám như xác chết đỡ đàn chỉ thần công của Tiểu Quân.

Àm..

Tiểu Quân giật mình buột thốt thành tiếng :

- Lôi Âm ma công.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hí ngôn tự nhục, Mặt phẩn tâm xà

Tiểu Quân không thể ngờ được gã Hắc y nhân che mặt này có thể thi triển “Lôi Âm ma công”, môn công phu bí truyền của Diên Hồng phái.

Vừa rồi chàng đã dụng đến chín thành công lực, phát tác đàn chỉ thần công.

Với công lực của Tiểu Quân và tuyệt chỉ thần công, thì khó có ai chịu nổi nhưng hắc y nhân đã dụng “Lôi Âm ma công” đỡ thẳng đạo chỉ kinh của Tiểu Quân, y chỉ bị bức lùi một bộ.

Tiểu Quân toan tấn công tiếp đối phương, nhưng Hắc y nhân đã đảo bộ, thoát một cái lắc vai đã ẩn mất vào trong hốc đá bí cung.

Tiểu Quân phi thân đến. Chẳng càng ngạc nhiên hơn khi không còn nhận ra dấu vết của Hắc y nhân.

Tiểu Quân xoa trán :

- Lạ lùng thật!

Chàng đảo dác nhìn quanh :

- Vừa rồi Hắc y nhân đã dụng “Lôi Âm ma công” đỡ chỉ kinh, y chỉ bị bức lùi nửa bộ, chứng tỏ gã chưa tụ thành môn thần công tà đạo ấy. Nếu như y tụ thành “Lôi Âm ma công”, đao thương bất nhập thì mình chẳng còn làm gì được gã cả.

Tiểu Quân thở dài một tiếng :

- Hắc y nhân là ai vậy? Y quay trở lại thư phòng của Lập Cự làm gì?

Chàng sục nhớ đến hột xúc xắc bằng hạt dẻ mình châu.

- “Có thể vì hột xúc xắc này mà gã quay trở lại thư phòng để lấy chăng?”

Tiểu Quân ngấm nhìn hột xúc xắc :

- Chắc chắn gã phải có quan hệ với hột xúc xắc nên mới quay trở lại tìm.

Tiểu Quân nghĩ đến đây, chuyển bộ băng trở về thư phòng của Lập Cự. Chàng vừa chạy vừa suy nghĩ :

- “Nếu Lập Cự không chết, nhất định sẽ biết chân diện mục của gã đó. Nếu như Lập Cự... Mình có thể hỏi Vương Túc Lệ”.

Tiểu Quân lầm nhảm :

- Vương Túc Lệ... Vương Túc Lệ có thể biết gã Hắc y nhân bởi vì...

Chàng cắt ngang lời nói ở đó, bởi những hoạt cảnh dâm ô mà Tiểu Quân đã chứng kiến giữa Túc Lệ và Lập Cự.

Chàng lắc đầu :

- Thị đúng là một dâm phụ lăng loạn nhứt trong thiên hạ.

Tiểu Quân quay trở lại gian thư phòng của Lập Cự. Chàng sững sốt bởi nhận ra phía trước gian thư phòng của Lập Cự đã xuất hiện hai nàng thị nữ, tay cầm đèn lồng đứng hai bên chỉ chừa lối ra vào mà thôi.

Tiểu Quân cau mày.

Chàng chấp tay sau lưng thông dong tiến về phía gian phòng của Lập Cự. Tiểu Quân liếc hàng thị nữ, thấy sắc diện của họ lạnh lùng như những pho tượng đá.

Chàng hỏi ả thị nữ đứng ngay bậc tam cấp.

- Các người sao đứng đây?

Tiểu Quân vừa dứt lời thì nghe tiếng Thánh Cô Ngũ Phương Đài trong thư phòng cất lên :

- Tiểu Quân... Ngươi vào đây!

Tiểu Quân nhăn mặt :

- Ngũ Phương Đài!

Không còn né mặt Ngũ Phương Đài được nữa, Tiểu Quân bước lên bậc tam cấp mở cửa bước vào gian phòng của Lập Cự.

Đập ngay vào mắt chàng là cái xác của Lập Cự được đặt ngay chính diện, hai bên thấp hai cây nến trắng to bằng cổ tay.

Ngồi dịch một chút bên trái là Ngũ Phương Đài, sau lưng nàng là Vương Túc Lệ.

Bên phải Ngũ Phương Đài là Tôn Tử tiên sinh, đứng cạnh tiên sinh là hai gã biến thái Song tình.

Tiểu Quân xá Ngũ Phương Đài, rồi nói :

- Thánh Cô đêm nay không ngủ vì...

Ngũ Phương Đài chỉ cái xác Lập Cự :

- Bồn nương không sao ngủ được bởi cái chết của Lập đường chủ.

Nàng nhìn Vương Túc Lệ :

- Và cái nhục của Vương muội.

Tiểu Quân nhìn Vương Túc Lệ.

Ánh mắt của Tiểu Quân dừng lại điểm thẳng vào mặt Vương Túc Lệ. Chàng nghiêm trọng nói :

- Vương hộ tướng đã báo với Thánh Cô, Tiểu Quân bức tử Lập đường chủ và bức nhục cô nương?

Túc Lệ liếc Ngũ Phương Đài. Nàng bất thần bật khóc tầm tức, thỉnh linh chỉ tay vào mặt Tiểu Quân :

- Tỷ tỷ, chính gã...

Tiểu Quân trở mặt :

- Tiểu Quân à... Sao Vương cô nương có thể tro trên như vậy được chứ?

Nàng hất mặt với Tiểu Quân :

- Không phải nguoi thì ai chứ. Ta lo đến tướng nguoi vẫn còn bị Nhuyễn tán khổng chế nên không phòng bị mới nông nỗi này.

Nàng nấc nghẹn, nhìn Ngũ Phương Đài thôn thức :

- Tỷ tỷ... Xảo Quý đã điểm huyết Vương muội và Lập đường chủ. Lột hết trang y của muội và Lập đường chủ, rồi thẳng tay hành hạ.

Nàng quay lại Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Nguoi tự cho là trượng phu sao hành hạ người dưới ngựa quá đáng như vậy?

- Ta hành hạ nàng à... Ta lột trang y của nàng à... hay nàng chính là...

- Nguoi còn miệt thị ta... Tỷ tỷ... Hắn còn miệt thị tỷ tỷ là Thiên hạ đệ nhất dâm phụ của Phong Vân lâu.

Mặt Ngũ Phương Đài biến sắc, thẹn như quả đào chín.

Nàng nheo mày điểm tính nhân u uẩn đóng đinh vào mặt Tiểu Quân :

- Xảo Quý... Có đúng vậy không?

Tiểu Quân khoát tay :

- Chẳng lẽ Thánh Cô tin vào những gì Vương thị nói à. Ắ đã sống gần nàng tất nhiên nàng phải biết tình tình của Vương thị chứ.

- Ta biết Vương muội, và biết cả nguoi nữa.

- Thế thì Thánh Cô phải tin Tiểu Quân thôi.

- Ta tin nguoi một... Nhưng tin sư muội của ta mười. Chỉ ít, Vương sư muội cũng không phải là một Xảo Quý đa ngôn.

Tiểu Quân nhún vai :

- Thánh Cô đã nghĩ như vậy thì Tiểu Quân chẳng còn lời gì để phân bua cả.

Ngũ Phương Đài lạnh nhạt nhìn chàng :

- Trước khi hành xử nguoi... Bỏn nương muốn biết...

- Thánh Cô muốn biết gì... Tiểu Quân thật sự có phu nhân chưa chứ gì?

Chàng vừa dứt lời, mặt hoa của Phương Đài sa sầm xuống :

- Bỏn nương không cần biết điều đó, bởi bỏn nương không phải là thiên hạ đệ nhất dâm phụ.

- Tiểu Quân đâu có nói nàng như vậy...

Chàng chỉ Vương Túc Lệ :

- Thiên hạ đệ nhất dâm phụ chính là Vương cô nương cơ...

Phương Đài cau mày.

Vương Túc Lệ quát lớn :

- Ngươi đừng ngấm máu phun người. Trước mặt tỷ tỷ của ta... trông ngươi giống con rùa rút cổ quá vậy.
- Y... Ta mà giống con rùa rút cổ hả... Hay là Vương cô nương. Mà thôi, Vương cô nương đã sợ Thánh Cô từng trị Tiểu Quân cũng chẳng ép cò vào ngõ cụt.

Chàng quay lại Ngũ Phương Đài :

- Thánh Cô muốn biết điều gì?
- Ngươi đã được ai trao cho giải dược Nhuyễn Cốt tán.

Tiểu Quân giật thót trong bụng. Chàng nghĩ thầm :

- “Không ngờ Phương Đài lại hỏi về chuyện này. Nếu mình nói ra sự thật e rằng Tôn Tử tiên sinh khó mà giữ nổi cái mạng già.”

Nghĩ như vậy, Tiểu Quân cười xòa, vuốt mũi nói :

- Thánh Cô không biết đấy thôi, chứ Nhuyễn Cốt tán thì Tiểu Quân đâu có xem ra gì. Nếu trước đây nàng biết được Tiểu Quân đã từng học thuộc độc kinh của Tây môn Kinh thì khi Thánh Cô ngấm Tiểu Quân vào Nhuyễn Cốt tán, Tiểu Quân đã phát hiện nhanh chóng vận công bít hết mọi lỗ chân lông, khiến cho chất độc không thâm nhập được.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Tiểu Quân chỉ giả vờ trúng độc để chờ cơ hội mà hành sự thôi.

Ngũ Phương Đài thở ra :

- Ngươi đúng là gã Xảo Quỷ nhút nhát trong giang hồ. Bỏ Thánh Cô bội phục ngươi.

Tôn Tử tiên sinh nhìn Tiểu Quân. Ánh mắt của lão thầm nói với chàng những lời cảm tạ mà chỉ có Tiểu Quân mới hiểu :

Tiểu Quân hỏi Ngũ Phương Đài :

- Thánh Cô tính hành xử Tiểu Quân như thế nào ?
- Xảo Quỷ bức nhục Vương muội, sát tử Lập đường chủ. Bỏ nương sẽ giao ngươi cho Vương muội phán xử.
- Giao tại hạ cho Vương Túc Lệ à?

Ngũ Phương Đài gật đầu.

Tiểu Quân khoát tay :

- Không được... Không được... Giao cho Thiên hạ đệ nhất dâm phụ này thì còn Tiểu Quân ra gì chứ. Tiểu Quân chắc tiêu tùng quá. Thánh Cô xử tại hạ đi.
- Ta đã nói rồi, một lời bỏ nương nói ra không bao giờ rút lại.

Tiểu Quân thở dài một tiếng :

- Vậy cũng được, nhưng trước khi Thánh Cô giao tại hạ cho Vương thị, Tiểu Quân muốn hỏi ả một điều.
- Ngươi cứ hỏi.

Tiểu Quân móc hột xúc xắc, chìa đến trước mặt Vương Túc Lệ :

- Vương cô nương chắc hẳn phải biết chủ nhân hột xúc xắc này chứ.

Vừa thấy hột xúc xắc, Ngũ Phương Đài trang trọng hẳn lên :

- Hột xúc xắc đó ở đâu ngươi có?

Tiểu Quân chỉ Vương Túc Lệ :

- Thánh Cô hỏi Vương muội của mình, thì ả chắc phải nói.

Phuong Đài nhìn lại Vương Túc Lệ :

- Tiểu Quân nói vậy có ý gì?

Vương Túc Lệ nhìn chăm chăm Tiểu Quân :

- Ta không hiểu ngươi mang hột xúc xắc đó ra hỏi ta để làm gì, nhưng tỷ tỷ đã hỏi Túc Lệ phải trả lời.

Nàng quay sang Phuong Đài, quỳ hấn xuống :

- Tỷ tỷ... Hột xúc xắc đó là của Xảo Quý.

Tiểu Quân muốn nhảy đồng lên :

- Nàng nói của ai?

- Của ngươi mà ngươi không dám nhận ư. Lúc ngươi bức nhục ta, chính mắt ta thấy hột xúc xắc này này trong người ngươi rơi ra. Tiểu Quân... Đồ trong túi ngươi... Ngươi còn xảo ngôn gạt người được sao.

- Trời đất ơi... Trên đời này sao có hạng người trơ trên như Vương cô nương chứ.

Chắc Tiểu Quân phải lột đồ nàng thật, đề ra đánh mui hèo mới hả giận.

- Có tỷ tỷ ở đây... Ngươi còn muốn lột xiêm y của ta nữa à?

Nghe mấy lời nói trơ trên của Vương thị, máu trong kinh mạch Tiểu Quân sôi sùng sục. Lúc này chàng chỉ muốn dạy cho ả bài học nhớ đời là bẻ mấy cái răng của Túc Lệ.

Tiểu Quân nóng giận đến độ quên hẳn Ngũ Phuong Đài đang có mặt tại hiện trường.

Đây là lần đầu tiên, Tiểu Quân cảm thấy nóng giận sôi sục như vậy.

Chàng quát lớn một tiếng, thi triển luôn thuật khinh thân di hình tướng.

Cùng với thuật pháp di hình tướng, trào công cầm nã thủ của Tiểu Quân vurun ra thộp lấy yết hầu Vương Túc Lệ.

Chàng vừa tấn công vừa nói :

- Để tiểu gia coi thị có bản lĩnh như thế nào mà khua môi múa mép ngổ ngáo như vậy.

Thánh Cô Ngũ Phuong Đài cau mày. Nàng đâu thể bằng quang tọa thị để Tiểu Quân rảnh tay công Vương Túc Lệ chứ.

Ngũ Phuong Đài hừ nhạt một tiếng, sàng đến chắn ngang phía trước Vương Túc Lệ, đồng thời ngọc thủ dựng đứng đỡ thẳng vào thế cầm nã thủ của Tiểu Quân.

Bình...

Tiểu Quân thối lui hai bộ, bên kia Ngũ Phuong Đài cũng thối hai bộ. Nàng trở mặt ngạc nhiên, bởi không ngờ nội lực của Tiểu Quân mạnh mẽ như vậy.

Ngũ Phuong Đài nhìn đối phương nói :

- Bỏn nương không ngờ ngươi lại che giấu nội lực siêu phàm giờ mới bộc lộ.

Tiểu Quân thở hắt ra một tiếng, lắc đầu :

- Tiểu gia không có ý định đối đầu với Thánh Cô.

- Đã xuất thủ rồi, đâu thể nói là không muốn đấu.

Ngũ Phuong Đài vừa nói vừa vận hóa chân âm, tạo vầng kiếm khí che chắn toàn thân.

Tiểu Quân trang trọng hấn lên. Chàng nghĩ thầm :

- “Bộ Ngũ Phuong Đài quyết một trận sinh tử với mình hay sao, mà mới vào cuộc nàng đã dựng đến Càn Khôn kiếm khí”

Ngũ Phuong Đài trở luồng tinh nhãn điểm vào Tiểu Quân :

- Đỡ kiếm!

Ngũ Phuong Đài vừa nói vừa phóng kiếm khí càn khôn từ mười đầu ngón tay. Một đạo kiếm khí, kết thành một màng lưới dày đặt chụp thẳng vào thân ảnh Tiểu Quân.

Tiếng khí kiếm nghe buốt cả cột sống. Tiểu Quân đâu dám xem thường tuyệt kỹ học của Kim đình tự, một thời là thánh chí tôn của Võ Lâm Trung Nguyên.

Điểm mũi gậy, chàng lướt về phía sau năm bộ.

Ngũ Phuong Đài thấy Tiểu Quân thoái lui, liền gia tăng chân âm đến mười hai thành công lực, phát kiếm khí, qui tụ thành một vầng kiếm quang chói chói truy bức đối phương. Vừa trụ bộ, Tiểu Quân chớp thấy trước mắt mình có vầng hào quang sáng ngời, biết ngay đó là khí kiếm của Phuong Đài truy kích. Chàng giật thót một cái, ngã rạp xuống đất.

Rét...

Đạo kiếm khí cực kỳ sắc bén của Ngũ Phuong Đài lia ngang qua trước mặt Tiểu Quân chỉ cách đúng một đốt tay, chém xả vào mái hiên phía trước.

Chát...

Cả mái hiên bị chẻ làm hai tường chừng như vừa hứng trọn một tia sét trời cực mạnh.

Tiểu Quân cong người bật dậy.

Ngũ Phuong Đài buột miệng khen :

- Tiểu Quân giỏi lắm...

Tiểu Quân khoát tay :

- Dừng tay... Nếu nàng sử dụng “Càn Khôn kiếm khí” thì ta đâu phải là đối thủ của nàng.

- Nếu ngươi biết như vậy sao không quì xuống chịu chết trước mặt bốn nương.

- Ày, ta chết được rồi, nhưng sợ chữ tín của Thánh Cô.

- Bốn nương đâu hứa với ngươi điều gì.

- Nàng đã nói với quần hào trong ba ngày cho Nhất Phẩm đại sư suy nghĩ trước khi đưa Tiểu Quân về châu diêm chúa là gì.

Ngũ Phuong Đài sững sờ.

Nàng nhìn lại Vương Túc Lệ :

- Ý của muội như thế nào?

- Tùy tỷ tỷ... Tỷ tỷ quyết định thế nào muội nghe như vậy.

Ngũ Phuong Đài quay lại Tiểu Quân :

- Xảo Quý! Ngươi đã nhận ra “Càn Khôn kiếm khí” của bốn nương lợi hại như thế nào rồi. Bốn nương không bức tử ngươi để không bội ngôn thất tín, nhưng ngược lại ngươi phải để cho Vương sư muội của bốn nương bế huyệt, quản thúc ngươi.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Ái dà... Nếu Thánh Cô quản thúc thì Tiểu Quân này còn chút hy vọng để sống, chứ ả kia thì tiêu mạng rồi.

Chàng vuốt mũi :

- Thánh Cô quản thúc Tiểu Quân đi cho chắc ăn.

Ngũ Phuong Đài lắc đầu :

- Ngươi đã bức nhục sư muội ta. Bây giờ thân thể ngươi nhơ nhuốc đâu thể gần bên ta được.

Ngũ Phuong Đài dứt lời thở dài một tiếng.

Tiểu Quân giờ có muốn phân giải cũng không được, bởi dù sao chàng cũng đã mang danh là Xảo Quý kia mà.

Tiểu Quân liếc Vương Túc Lệ :

- Nếu tiểu gia có điều kiện thì cắt lưỡi nàng ngay lập tức...

Ngũ Phuong Đài nạt ngang :

- Mình làm mình chịu, có đâu người lại hăm hực như vậy.

- Nếu Tiểu Quân đề tiện như vậy thì đã sẵn sàng đưa đầu cho Thánh Cô cắt bỏ rồi. Nhưng ta không thèm phân giải với nàng làm gì nữa... Rồi một ngày nào đó Thánh Cô sẽ biết được bộ mặt thật của Vương Túc Lệ.

Tiểu Quân xoa hai bàn tay :

- Thánh Cô... Tiểu Quân biết mình sắp chết bởi Vương Túc Lệ sư muội của Thánh Cô, nếu như Tiểu Quân còn là cái xác không hồn, xin Thánh Cô hãy cho quần hào Trung Nguyên rời khỏi tử địa bí cung này.

Tôn Tử tiên sinh nhìn Ngũ Phuong Đài :

- Thánh Cô... Xin Thánh Cô ban ơn cho Xảo Quỷ!

Ngũ Phuong Đài nheo mắt, nhìn Tiểu Quân :

- Được... Nếu như người chết... Ta sẽ để quần hào rời khỏi đây. Coi như oán thù của Diên Hồng được Tiểu Quân gánh vác mang xuống tuyền đài báo hiếu với song thân ta.

Tiểu Quân xá Ngũ Phuong Đài :

- Đa tạ Thánh Cô... Nếu như Tiểu Quân có chết cũng thề làm hồn ma vất vưởng theo Thánh Cô hầu hạ người.

Tiểu Quân nhìn Vương Túc Lệ :

- Nào đến đây mà bẽ huyệt tiểu gia.

Chàng vừa nói vừa quay lưng lại Vương Túc Lệ.

Vương Túc Lệ điểm một nụ cười bí hiểm. Thị tiến đến sau lưng Tiểu Quân, vừa điểm huyệt vừa truyền âm nhập mật nói với chàng :

- Ta không đối xử tệ với người đâu.

Khi Vương Túc Lệ điểm huyệt Tiểu Quân xong thì Ngũ Phuong Đài cũng chuyển đổi sắc diện, nâng ngọc thủ ôm hai bên thái dương.

Vương Túc Lệ quay lại, nhận ra sắc diện của Ngũ Phuong Đài biết ngay chứng bệnh nhức đầu của nàng lại tái phát, liền tiến lại bên nàng :

- Tỷ tỷ...

Ngũ Phuong Đài nhưng mảy nhìn Túc Lệ :

- Mỗi lần ta dụng đến tuyệt kỹ võ công “Càn Khôn kiếm khí” thì chứng bệnh rối loạn chân âm lại tái phát... Ta cần...

- Muội còn giữ thân được...

- Tốt lắm. Vương Túc Lệ lấy trong tay áo xiêm y ra một chiếc tịnh bình trao qua tay Ngũ Phuong Đài.

Ngũ Phuong Đài nói với Song tình :

- Đưa bốn nương về hậu cung!

Song tình xá nàng, vừa xá vừa nói :

- Tuân lệnh Thánh Cô!

Ngũ Phuong Đài vừa ôm đầu vừa thả bước ngang qua mặt Tiểu Quân, lần thu thủy của nàng khẽ liếc chàng, rồi thờ dài một tiếng.

Tiểu Quân bậm môi. Chàng hướng mắt về phía Tôn Tử tiên sinh, ôn nhu nói :

- Mong tiên sinh hộ vệ cho Thánh Cô.

Ngũ Phương Đài nạt ngang :

- Ta không cần Xảo Quỷ phải lo lắng cho ta.

Nàng nói bằng chất giọng bất nhẫn, rồi thân nhiên đi luôn ra ngoài thư phòng của Lập Cư.

Tôn Tử tiên sinh đến bên cạnh Tiểu Quân :

- Lão phu không giúp được gì cho ngươi, nhưng Thánh Cô thì lão phu phải xá thân vì người rồi. Xảo Quỷ đừng lo cho Thánh Cô.

Tôn Tử tiên sinh nói xong, liền bước thẳng ra ngoài theo sau Thánh Cô Ngũ Phương Đài.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Quỷ kế khai cung

Vương Túc Lệ đứng nhìn Tiểu Quân không chớp mắt. Nàng nghiêm giọng nói :

- Xảo Quỷ! Có bao giờ ngươi nghĩ đến cái ngày này không?

Tiểu Quân gật đầu :

- Có chứ

- Nghĩa là sao... Ngươi cũng nghĩ sẽ có ngày rơi vào tay Vương Túc Lệ này à?

- Đúng như vậy.

- Ngươi nghĩ như vậy, sao còn muốn chống đối Túc Lệ chứ.

Nàng cười khẩy một tiếng :

- Ngươi chỉ được cái xảo ngôn loạn ngữ thôi.

- Ê... Tiểu Quân không có xảo ngôn đâu. Ta hỏi thật cô nương nhé.

- Hỏi đi.

- Cô nương coi xem giữa Tiểu Quân và Lập Cư, ai hơn ai?

Tiểu Quân vừa nói vừa vói tay rút tấm chăn đắp Lập Cư.

Chàng nhún vai :

- Cái gã họ Lập này vừa chột, vừa trọc, xấu xí vô cùng còn được cận kề giai nhân tuyệt sắc như Vương cô nương, thử hỏi Tiểu Quân, một mỹ nam tử trong thiên hạ, có sao lại không được thiên hạ đệ nhất thâm phụ Phong Vân lâu để mắt đến chứ.

Tiểu Quân vừa nói vừa quan sát Vương Túc Lệ.

Nàng nhìn Tiểu Quân chăm chăm :

- Xảo Quỷ đúng là Mỹ nam tử trong giang hồ.

- Vương cô nương không nói ra, Tiểu Quân cũng biết kia mà. Và tiểu gia cũng biết Vương cô nương còn ao ước được ân ái với tiểu gia nữa.

Túc Lệ cau mày :

- Ta ao ước ư... Hừ, chỉ nói ngoa mà thôi.

- Ấy... Tại Vương cô nương còn giữ kẽ với Tiểu Quân mà thôi. Nếu cô nương không để mắt đến Tiểu gia sao lại tự nguyện cho ta ngắm nhìn thân thể

nàng nơi tòa thính lâu bát giác chứ.

Vương Túc Lệ thoáng tỏ vẻ thẹn thùng.

Tiểu Quân bật cười. Chàng cắt tràng cười đó, nhìn Vương Túc Lệ nói tiếp :

- Tiểu gia nói đúng tim của nàng chứ.
- Nhưng sao ngươi không để tâm đến Túc Lệ?
- Ai dám khẳng định ta không để mắt đến nàng chứ. Có nam nhân nào thấy mỹ nhân mà không để tâm đến đâu.
- Ngươi để tâm đến ta mà muốn giết ta à.

Tiểu Quân khoát tay :

- Thế mà nàng cũng nói được. Nữ nhân biết ghen, vậy nam nhân máu lạnh không biết ghen à?

Đôi mày vòng nguyệt của Túc Lệ nhướn cao hơn :

- Sao... Xảo Quỷ ghen à?
- Tất nhiên rồi... Tiểu Quân này không ghen không được. Ta thấy nàng ân ái với Lập Cự nên muốn trừng trị hấn cho dịu bớt con ghen tuông của mình thôi.
- Xảo Quỷ ghen với Lập Cự?

Tiểu Quân gật đầu :

- Ta không ghen sao được... Y xấu xí hơn ta, thế mà được nàng, còn ta thế này mà chỉ biết đứng nhìn thôi. Tiểu gia muốn nện cho gã thêm vài chục gậy nữa kìa.

Vương Túc Lệ bước đến gần chàng. Nàng lí nhí nói :

- Xảo Quỷ nói thật đấy chứ?

Tiểu Quân quay ngoắt qua cái xác của Lập Cự :

- Mẹ tổ thằng cha họ Lập này... Ngươi nói cái gì mà Vương ái phụ nghi ngờ ta chứ?

Tiểu Quân vừa nói vừa ký vào đầu Lập Cự :

- Ngươi chết mà còn sung sướng hơn cả tiểu gia đấy.
- Túc Lệ đâu có cảm tình gì với hấn. Xảo quỷ đừng ghen... Chẳng qua...

Nàng bỏ lưng câu nói ở đó.

Tiểu Quân nắm tay Vương Túc Lệ :

- Nàng nói thật không?

Vương Túc Lệ gật đầu :

- Túc Lệ nói thật đấy.
- Vậy à...

Tiểu Quân vừa nói vừa kéo Túc lệ nép vào người chàng :

- Hôm nay ta mới cảm thấy diễm phúc vô cùng.

Vòng tay của Tiểu Quân từ từ khít chặt lấy tiểu yêu của Vương Túc Lệ.

Túc Lệ cười mỉm, ánh mắt lảng lơ, dờ dẩn.

- Thế mà trước đây chàng không nói với Túc Lệ.

- Ta có biết nàng thương ta đâu...

Tiểu Quân cười mỉm nói tiếp :

- Phải nàng muốn Thánh Cô giao Tiểu Quân cho nàng, để nàng có dịp gần gũi ta phải không?

Túc lệ nép vào bờ vai Tiểu Quân :

- Quả thật thiếp có ý đó.

- Bây giờ tiểu gia nằm gọn trong tay nàng rồi. Sao nàng không giải huyệt cho ta?

Túc Lệ đẩy khẽ Tiểu Quân ra :

- Nếu giải tởa huyệt đạo cho chàng, Túc Lệ này đâu thể quản thúc chàng được. Đắc tội với Thánh Cô à.

- Dù nàng có giải huyệt đạo của Tiểu Quân... Ta cũng chẳng muốn gì hơn là được cận kề bên nàng.

Tiểu Quân vừa nói dứt câu, chợt đẩy Túc Lệ ra, nhãn quang nhìn lại cái xác của Lập Cự, Tiểu Quân chỉ cái xác Lập Cự trầm giọng nói :

- Hắn...

Vương Túc Lệ ngờ ngàng :

- Chuyện gì vậy chàng?

- Hắn vừa mới nhúc nhích.

- Cái gì... Xác chết mà nhúc nhích được sao?

- Tiểu Quân vừa thấy gã nhúc nhích.

Vương Túc Lệ cau mày :

- Túc Lệ không tin... Làm sao mà xác chết nhúc nhích được chứ. Chỉ khi nào Lập đường chủ biến thành quỷ nhập tràng.

Tiểu Quân gãi đầu :

- Có thể lắm chứ... Hắn có thể hoá thân thành quỷ nhập tràng cũng nên, bởi hắn chết nhưng hồn chưa đi đâu xa, lẩn quẩn quanh gian phòng này, tất thấy Tiểu Quân và nàng gần gũi nhau, cái hồn ấy nổi cơn ghen mà nhập vào cái xác trở lại biến thành quỷ nhập tràng.

Tiểu Quân hình mũi, hít khìn khịt :

- Đúng rồi... Tiểu Quân đang ngửi thấy mùi ám khí, mùi ám khí tanh tanh, lạnh lạnh từ cái xác này bốc ra.

Tiểu Quân nắm tay Vương Túc Lệ :

- Chúng ta rời đây thôi... Tiểu Quân không thể nào chịu được cái mùi tử khí từ Lập Cự tỏa ra.

Tiểu Quân vừa nói vừa vỗ vào má cái xác Lập Cự. Đôi mắt tinh anh của chàng nhìn vào thái dương họ Lập. Một vết đốm ẩn hiện chỉ nhỏ bằng đầu đũa, chứng tỏ gã đã bị Hắc y nhân phóng ám khí.

Với thủ pháp dụng ám khí tà môn, chứng tỏ gã Hắc y nhân kia võ công vô cùng quán tuyệt không sao lường hết được.

Tiểu Quân ngược lên nhìn Vương Túc Lệ :

- Ta muốn đến tiểu xá của nàng.

Túc Lệ cười mỉm :

- Nếu như chàng thật lòng.

- Tiểu gia đang nôn nao thì đúng hơn.

Hai người rời thư phòng của Lập Cự. Vương Túc Lệ dẫn Tiểu Quân về tiểu xá của nàng, nằm phía sau Thất sơn. Bước vào tiểu xá của Túc Lệ, Tiểu Quân vươn vai, tỏ ra uể oải :

- Ui cha... Vào tiểu xá của Túc Lệ, Tiểu Quân cảm thấy phấn khởi hẳn lên. Rõ ràng vào nhà mỹ nữ khác hẳn nhà của một cái xác chết.

Tiểu Quân kéo Túc Lệ ép sát vào mình.

Chàng cười hì hì nói :

- Nàng thấy ta như thế nào?
- Chàng đúng là một mỹ nam tử... Còn Túc Lệ?
- Nàng đúng là Thiên hạ đệ nhất đảm phụ.

Tiểu Quân dí miệng sát vào tai Túc Lệ :

- Ta muốn đi tắm một chút... Cái mùi ám khí của Lập Cư cứ đeo bám lấy Tiểu Quân.
- Được... Để Túc Lệ pha nước cho chàng.
- Ồ... còn gì bằng nữa.

Túc Lệ nguyệt chàng :

- Nếu chàng ngoan ngoãn, thiếp sẽ giải huyết cho chàng, bằng như không ngoan ngoãn thì thiếp sẽ hành hạ chàng đau đớn cho đến chết.
- Nghe nàng nói Tiểu Quân đã lạnh cả cột sống rồi, đầu óc chóng đờn nữa, huống chi bây giờ Tiểu Quân đã bị bế huyết đoạn mạch, không có nàng bảo vệ thì ta tiêu mạng ngay.

Vương Túc Lệ chồm chồm cười, chau hai cánh môi mọng hôn vào sống mũi Tiểu Quân :

- Chàng nghĩ như vậy rất tốt đó.

Túc Lệ vuốt ve chiếc cằm của Tiểu Quân :

- Lần đầu tiên thiếp mới được gần gũi một mỹ nam tử như chàng.

Nàng đứng lên lần ra sau nhà. Còn lại một mình, Tiểu Quân quan sát gian tiểu xá của Túc Lệ. Chàng tủm tỉm cười, nghĩ thầm :

- “Nghĩ cũng tức cười, ả này chú ý quan thúc mình cũng chỉ để thỏa mãn cá tính của ả mà thôi!”

Tiểu Quân duỗi tay duỗi chân trông như chẳng có việc gì phải lo lắng cả.

Túc Lệ từ hậu xá bước ra :

- Tiểu Quân... thiếp đã pha nước cho chàng rồi. Thiếp còn chuẩn bị cho chàng nhiều thứ nữa.
- Tốt lắm.. Tốt lắm..

Tiểu Quân đứng lên cùng với Vương Túc Lệ bước ra sau hậu xá. Đúng như Túc Lệ nói, nàng đã chuẩn bị chu đáo mọi thứ từ nước nóng cho đến hảo tửu, kê bên bầu rượu còn có tịnh bình màu lam không biết trong đựng thứ gì.

Tiểu Quân thân nhiên trút bỏ y phục bước luôn vào thùng nước nóng. Chàng reo lên :

- Ai da... Thích thú quá... Nếu nàng quan thúc Tiểu Quân suốt đời như thế này, Tiểu Quân cũng chịu nữa.
- Miễn chàng ngoan ngoãn nghe theo lời thiếp mà thôi. Chúng ta sẽ trở thành một đôi tình nhân sáng giá nhất trong giang hồ.

Tiểu Quân gạt đầu :

- Đúng... đúng..

Túc Lệ trút bỏ xiêm y, bước luôn vào thùng nước với Tiểu Quân. Nàng với lấy bầu rượu :

- Đây là Trạng Nguyên Hồng, một thứ rượu có một không hai trong thiên hạ.

Tiểu Quân nheo mắt :

- Bằng vò rượu Tửu tình để ngoài cầu thuyền lúc Tiểu Quân đến từ địa bí cung không ?
- Trạng nguyên tửu không thua kém đâu.

Túc Lệ mở nắp bầu rượu. Tiểu Quân giắt luôn bầu rượu từ tay nàng, ngửa cổ uống ừng ực. Túc Lệ dần lại :

- Chàng uống như vậy đâu thường thức hết cái vị tuyệt hảo của nó chứ... Hãy dùng thêm thứ này nữa, tinh thần sẽ sáng khoái vô cùng.

Túc Lệ vừa nói vừa lấy chiếc tịnh bình màu lam. Nàng mở nắp tịnh bình thân nhiên trút ra tay một nhúm bột màu trắng óng ả.

Vừa thấy thứ phấn trắng trên tay Vương Túc Lệ, Tiểu Quân đã muốn nhòe hấn lên :

- Đan sa...

Túc Lệ gật đầu :

- Chàng cũng biết Đan sa à?

- Biết, biết chứ...

Túc Lệ trút một nhúm bột phấn vào miệng, chép chép. Đôi mắt nàng lim dim như đang thoát hồn để chui vào cõi vô thần, vô cảm huyền ảo.

Nàng lí nhí nói :

- Chàng hãy ôm thiếp đi!

Tiểu Quân choàng tay qua vai Túc Lệ, rừ rì nói :

- Ở đâu nàng có Đan sa vậy?

- Thiếp không nói đâu.

Túc Lệ vừa nói vừa quán hai cánh tay vào cổ Tiểu Quân :

- Chàng ơi... Nếu chàng không ngoan ngoãn thì thiếp không cho chàng hưởng những gì thiếp đang có đâu.

Tiểu Quân tợp một bụm rượu.

- Tiểu Quân đang ngoan ngoãn đây nè.

Túc Lệ trút một nhúm Đan sa vào hữu thủ của nàng :

- Chàng hãy dùng nó đi... Kỳ diệu lắm.

Tiểu Quân nhăn mặt, chàng nâng cằm Túc Lệ :

- Đan sa của Kim sa phái... Sao nó lại ở trong tay nàng? Phải chăng nàng là người của Kim sa phái. Nói cho ta biết đi.

Túc Lệ chớp mắt :

- Chàng đừng hỏi thiếp nữa có được không.

- Ta không hỏi không được... Ta đã bị bế huyết đoạn mạch coi như kẻ vô dụng, còn nàng đã trở thành ái phụ của ta. Nếu ta không hỏi hóa ra ta không để tâm với nàng sao.

Túc Lệ nhoẻn miệng cười :

- Chàng muốn biết lắm à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Nếu như ta không muốn biết thì đâu cần hỏi nàng làm gì.

Túc Lệ vuốt ve chiếc cằm của Tiểu Quân :

- Thiếp không phải là người của Kim sa phái, nhưng thiếp có Đan sa. Đan sa Túc Lệ có là do Lập Cư đó.

Tiểu Quân nheo mày :

- Diên Hồng phái có “Lôi Âm ma công” để luyện thân đan diệu dược. Kim sa phái thì có Đan sa thần thảo. Đối với Kim sa phái, Đan sa quý hơn mạng mình, đâu phải ai muốn cũng có được. Chỉ có người trong Kim sa phái mới được hưởng Đan sa mà thôi, nhưng nếu dùng Đan sa quá liều thì không tránh

khỏi cái chết bất ngờ.

- Chàng nói đúng đó.

- Bây giờ Lập Cự chết rồi... Nàng lấy Đan sa ở đâu?

Túc Lệ nép đầu vào ngực Tiểu Quân :

- Không có Lập Cự thì thiếp có người khác...

- Hắc y nhân?

Túc Lệ gật đầu :

- Đúng vậy đó, ngay cả Lập Cự cũng thụ nhận Đan sa từ vị đại hiệp đó.

- Hắc y nhân là ai? Nàng có thể nói cho ta biết được không?

Túc Lệ lưỡng lự.

Tiểu Quân hỏi thúc nàng :

- Túc Lệ nói cho ta biết đi!

- Thiếp nói với chàng, chàng không được nói với ai nghe.

Tiểu Quân gật đầu :

- Ta hứa sẽ không nói. Nàng sợ lộ ra thì Hắc y nhân sẽ không trao Đan sa cho nàng chứ gì ?

- Đúng như vậy đó. Hắc y nhân mà biết thì thiếp không còn được trao Đan sa nữa.

Mà không có Đan sa thì ngay cả Ngũ Phương Đài Thánh Cô cũng..

Tiểu Quân trừng to hai con ngươi sững sờ :

- Nàng nói vậy có ý gì... Chẳng lẽ Thánh Cô cũng bị lệ thuộc vào Đan sa à?

- Không có Đan sa Ngũ Phương Đài tỷ tỷ sẽ bị chứng bệnh rối loạn, đảo ngược chân âm, khôn khổ lắm.

- Ai đưa Đan sa cho Thánh Cô Ngũ Phương Đài ?

Túc Lệ chỉ vào ngực nàng :

- Chính thiếp.

Tiểu Quân nhìn sâu vào đáy mắt Vương thị :

- Có phải chính Lập Cự đã gợi ý nàng trao Đan sa cho Thánh Cô.

Túc Lệ gật đầu :

- Làm gì mà chàng khần trương như vậy. Hiện tại dù chàng có biết được nhiều chuyện cũng chẳng làm gì được, bởi chàng bị quản thúc bằng lối điểm huyết đoạn mạnh đặc công của Diên Hồng phái mà.

- Ta biết rồi... Nhưng còn muốn biết thêm một chuyện nữa. Hắc y nhân là ai?

Túc Lệ nhìn Tiểu Quân không chớp mắt :

- Chàng hỏi để làm chi?

- Nhất định y phải là người của phái Kim sa. Gã chính là Đồng Mã Kỳ... phải không?

Túc Lệ lắc đầu :

- Lôi âm ma nhân đó à ? Không phải đâu...

Tiểu Quân nheo mày. Chàng nghĩ thầm :

- “Đúng rồi... Không thể là Đồng Mã Kỳ được. Nếu là Đồng Mã Kỳ nhất định mình đã bị tán mạng bởi tà công lôi âm của gã rồi, còn Hắc y nhân thì chưa tự thành thần công đó.”

Tiểu Quân thở dài một tiếng :

- Không phải Đồng Mã Kỳ thì ai?

- Chẳng làm gì khản trương như vậy.

Bất chợt Tiểu Quân đứng bật dậy :

- Đỗ Hạo Thiên... Đỗ Hạo Thiên... Chẳng lẽ...

Chàng bước ra ngoài thùng nước, khoát vội lại y phục, Túc Lệ chồm lên nắm chéo y của Tiểu Quân :

- Chẳng đâu bỏ thiếp đi được... Chàng đang bị thiếp quản thúc mà.

Túc Lệ vừa nói vừa kéo ghệt Tiểu Quân trở lại thùng nước.

Tiểu Quân quắc mắt :

- Tiểu gia đâu còn thời gian đủ độn với nàng nữa.

Túc Lệ thoáng lộ vẻ sùng sốt, bắt nhãn sau câu nói của Tiểu Quân. Hai gò má nàng chợt chuyển qua màu đỏ gấc vì thẹn vì giận.

Nhưng khi Túc Lệ vừa tính phóng chưởng đánh vào Tiểu Quân thì đã muộn rồi.

Huyệt thủy khê của nàng nhói buốt một cái, tay chân bủn rủn không sao nhấc lên nổi.

Túc Lệ ngạc nhiên vô cùng :

- Xảo Quỷ! Ngươi không bị bế huyệt đoạn mạch à?

Tiểu Quân vuốt mũi Túc Lệ :

- Tiểu gia dễ bị vậy sao? Ta nói cho nàng biết, lúc nàng điểm huyệt đoạn mạch Tiểu gia thì Tiểu gia đã âm thầm vận công chuyển đổi huyệt đạo.

- Ngươi làm được chuyện đó nữa à?

- Có gì đâu mà không được, nếu không được Tiểu gia đâu thể vận công.

Tiểu Quân xoa hai gò má Túc Lệ :

- Tiểu gia cảm ơn nàng đã cho ta biết nhiều chuyện. Thiên hạ đệ nhất dâm phụ đáng được thưởng lắm.

Tiểu Quân vừa nói vừa cúi xuống hôn lên trán Túc Lệ. Chàng nhoen miệng cười trong khi Túc Lệ thì nhắm mắt bẽn lẽn.

- Chẳng dừng bỏ thiếp mà đi.

Túc Lệ vừa dứt lời thì Tiểu Quân đã nhéo vào cánh mũi thanh tú của nàng.

- Ai da...

Túc Lệ trừng mắt.

Tiểu Quân xe cánh mũi Túc Lệ vừa cười vừa nói :

- Có thưởng cũng phải có phạt chứ. Đáng lý ra Tiểu gia phải may cái miệng của nàng lại nữa đó, nhưng Tiểu gia chỉ xỏ lỗ mũi của nàng thôi.

- Tiểu Quân... Ngươi... Túc Lệ đối xử tốt với ngươi... ngươi lại...

- À... Tiểu gia xuyết quên. Đúng rồi.. Nàng tốt với ta thật, đã tốt thì ta phải tốt lại.

Phàm nàng đã cùng với Lập Cư nên duyên tài sắc, chần gối mặn nồng, chính vì cái chết của Lập đường chủ mà nàng uất hận Tiểu Quân. Để đa tạ thịnh tình của nàng, Tiểu gia sẽ đưa Lập Cư về đây hợp đôi với nàng trong cái thùng này.

- Ngươi... Ngươi tính đưa xác chết đó vào chung thùng với Túc Lệ à?

Tiểu Quân thân nhiên gật đầu :

- Phải như vậy rồi. Tiểu Quân nghĩ Lập Cự chắc phải mang ơn Tiểu gia lắm. Chết mà có người đẹp kề cận thì còn gì bằng nữa.
- Túc Lệ không muốn như vậy đâu... Người đừng đưa cái xác Lập đường chủ vào đây.
- Ê... Lúc sống thì mặn mà ái ân, lúc chết lại sợ hãi sao? Tiểu gia thấy nàng xứng đôi với gã Lập Cự lắm mà.

Túc Lệ van nài :

- Người đừng đưa cái xác đó vào tắm chung với ta.
- Tiểu gia không chuyển cái xác Lập Cự về đây không được. Ta muốn đền ơn nàng kia mà.

Tiểu Quân vừa nói vừa chấp tay sau lưng thả bước ra ngoài tiểu xá của Túc Lệ.

Túc Lệ hoảng hốt gọi theo :

- Tiểu Quân... Túc Lệ van người đó. Túc Lệ đập đầu xin người!

Mặc cho Túc Lệ kêu réo sau lưng, Tiểu Quân thân nhiên bỏ đi không thèm quay lại.

Vừa lúc đó tiếng mõ canh ba cũng cất lên.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Sinh tử bất nhất

Tiểu Quân vừa đi vừa nghĩ :

- “Chẳng lẽ là Đỗ Hạo Thiên? Đỗ Hạo Thiên chết rồi kia mà. Không lẽ y chỉ giả vờ chết sao. Nếu y giả vờ sao Thúc Ngân Đài dụng kim thọc hai con ngươi của gã mà gã vẫn bình nhiên như một xác chết.”

Nghĩ như vậy, nhưng để giải thích thì Tiểu Quân như người đi trong đêm tối chẳng thấy chút ánh sáng mong manh nào.

Tiểu Quân lẩn nhanh vào một tàn cây khi chợt thấy hai chiếc lồng đèn tiếng về hướng chàng.

Khoảng cách giữa Tiểu Quân và hai chiếc đèn lồng đó từ từ rút ngắn lại. Chàng nhận ra đó là ai ả cung nữ của Ngũ Phương Đài.

Ngoài hai cây đèn lồng, trên tay hai ả cung nữ kia có hai vò rượu Tuyền tình.

Tiểu Quân nheo mày suy nghĩ :

- “Ngũ Phương Đài có khách đột ngột trong đêm nay sao? Nàng thết khách bằng rượu Tuyền tình, nhất định vị khách này rất gần gũi với nàng.”

Chờ cho hai ả cung nữ đó tiến qua trước mặt, Tiểu Quân mới dụng đến kinh thuật lẳng lặng theo sau. Đúng như chàng nghĩ, hai ả cung nữ dẫn chàng đến hậu cung của Ngũ Phương Đài. Trước cửa hậu cung là hàng đèn lồng ngũ sắc, trông như những con mắt khổng lồ canh gác cho Ngũ Phương Đài.

Hai ả cung nữ gác đèn lồng lên cây sào, rồi thẳng tiến lên bậc tam cấp.

Một người cất giọng trong trẻo, thanh tao :

- Thánh Cô... Chúng tôi đã mang Tuyền tình đến.
- Để đó cho bốn nương.

Hai ả cung nữ đặt chiếc mâm có hai bầu rượu Tuyền tình xuống chiếc bàn đá kê ngay bên cửa rồi lui bước ra ngoài.

Tiểu Quân đứng nhìn mà thắc mắc vô cùng. Chàng hồi tiếc Ngũ Phương Đài không ra mở cửa để chàng có thể thấy được dung diện của người trong hậu

cung. Càng thắc mắc, đâm ra chàng bị trí tò mò thôi thúc, dụng thuật di hình vô tướng băng đến bên tòa hậu cung.

Tiểu Quân thăm động viên mình :

- “Nhất định mình phải thấy được chân diện mục của gã này, có thể gã là Đỗ Hạo Thiên cũng nên.”

Tiểu Quân vừa nghĩ đến đây thì cánh cửa hậu cung mở ra. Ngũ Phụng Đài trong bộ bạch y trông như tiên nữ nơi cung hắng vừa rót xuống cỏi trần. Phong thái của nàng vừa kiều sa, khoáng đạt, nhưng không thấy sự trưởng thượng cao ngạo.

Ngũ Phụng Đài bưng chiếc mâm có vò rượu Tửu tình.

Tiểu Quân nheo mày :

- “Thánh Cô Ngũ Phụng Đài mà bưng rượu vào đãi người thì đích thị người trong phòng Ngũ Phụng Đài Thánh Cô phải có chức cao vọng trọng trong giang hồ.” Tiểu Quân giật thót khi tinh thần như hai ánh sao đêm của Ngũ Phụng Đài chiếu về phía chàng. Nàng vẫn bưng mâm rượu Tửu tình.

Tiểu Quân hồi hộp hẳn lên :

- Chẳng lẽ Ngũ Phụng Đài phát hiện ra sự có mặt của mình à.

Chàng còn đang thắc mắc, thì nghe tiếng tăng hắng của Ngũ Phụng Đài.

Sau tiếng tăng hắng đó, nàng cất tiếng ôn nhu nói :

- Nam tử đại trượng phu đến nhà nữ nhân mà núp núp, ló ló thì có đáng là nam tử không, hay là con rùa rút cổ.

Ngũ Phụng Đài nhoen miệng cười, rồi nói :

- Tiểu Quân... bồn nung đã pha nước ấm cho người tắm rồi đấy.

Tiểu Quân muốn nhảy đồng lên sau mấy lời của Thánh Cô Ngũ Phụng Đài.

Chàng đề khí, chấp tay sau lưng thân nhiên bước ra, tiến thẳng đến đối mặt với Ngũ Phụng Đài.

Tiểu Quân xá nàng một xá :

- Đa tạ Thánh Cô đã có lòng tốt với Tiểu Quân.

Ngũ Phụng Đài nhìn chàng :

- Tiểu Quân có muốn vào thư phòng của bồn nung không?

- Tất nhiên là rất muốn rồi, nhưng tiếc thiệt... Tiểu Quân không dám tắm đâu, bởi sợ Nhuyễn Cốt tán lấm.

Ngũ Phụng Đài nhoen miệng cười. Nàng bước vào thư phòng, Tiểu Quân theo sau nàng. Ngũ Phụng Đài khép cửa lại. Trong thư phòng của Ngũ Phụng Đài mùi hương thoang thoảng từ bốn bức vách bằng gỗ trầm tỏa ra khiến Tiểu Quân ngây ngất.

Chàng cảm tưởng như gian thư phòng của Ngũ Phụng Đài như thể trục bỏ tất cả những tạp niệm cho bất cứ ai bước vào.

Tiểu Quân khoan khoái vô cùng.

Ngũ Phụng Đài chỉ chiếc đôn bằng ngọc thạch trắng :

- Mời Xảo Quý!

- Đa tạ Thánh Cô!

Ngũ Phụng Đài ngồi xuống đối diện với Tiểu Quân.

Tiểu Quân cũng đối diện với nàng.

Ngũ Phụng Đài nói :

- Chắc thùng nước ấm do chính tay Phụng Đài pha không bằng sự muối.

Tiểu Quân khoát tay :

- Ấy... Làm sao Vương Túc Lệ bằng Thánh Cô được. Tiểu Quân mà được Thánh Cô pha cho một thùng nước tắm, có chết cũng nhanh chóng đi đầu

thai để kế nghiệp thiên tử.

Ngũ Phụng Đài bật cười khanh khách :

- Xảo Quỷ nghĩ như vậy đó à?
- Tiểu Quân nghĩ sao nói vậy thôi. Tiểu Quân hỏi thiệt nghe. Bộ Thánh Cô đã nghe và thấy hết mọi chuyện xảy ra tại Tiểu xá của Vương Túc Lệ?

Phụng Đài gật đầu :

- Bỏn nương nghe nhưng không thấy.
- Bây giờ thì Thánh Cô tin Tiểu Quân rồi chứ. A... mà tại sao Thánh Cô biết Tiểu Quân sẽ tìm đến đây?
- Vương Túc Lệ đâu thể giữ được chân người. Nếu Túc Lệ giữ được chân Xảo Quỷ thì Xảo Quỷ đâu còn là Tiểu Quân.

Tiểu Quân vuốt mũi nheo mày :

- Nói vậy... Ngay từ lúc đầu Thánh Cô cũng có ý trao Tiểu Quân cho Vương Túc Lệ.

Ngũ Phụng Đài gật đầu :

- Nếu như bỏn nương muốn quản thúc Tiểu Quân thì chính tay ta sẽ điểm huyết và thậm chí còn xích người nữa kia. Nhưng ta trao cho Vương Túc Lệ, bởi tin chắc Túc Lệ không bao giờ giết người và cũng không có đủ bản lĩnh để điểm huyết cũng như dễ dàng bị Xảo Quỷ hí ngón lừa gạt.

Tiểu Quân nhún vai :

- Thánh Cô làm vậy có mục đích gì?

Ngũ Phụng Đài chớp đôi thu nhãn long lanh nhìn chàng. Nàng mở nắp vò rượu Tửu tình, rót ra chén :

- Xảo Quỷ thử xem Tửu tình của ta và Trạng Nguyên tửu của Vương muội, thử rượu nào ngon.
- Nhất định là Tửu tình phải ngon hơn rồi.

Tiểu Quân vừa nói vừa bung chén :

- Mời Thánh Cô!

Ngũ Phụng Đài cụng chén với chàng. Tiểu Quân uống một hơi cạn hết số rượu trong chén rồi đặt xuống bàn.

Ngũ Phụng Đài nhấp một ngụm nhỏ rồi nhìn Tiểu Quân nói :

- Xảo Quỷ không sợ trong rượu có độc à?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Nhất định là không rồi. Cần gì Thánh Cô phải hạ độc Tiểu Quân chứ.
- Nhưng cẩn thận vẫn hơn.
- Đối với Ngũ Phụng Đài thì Tiểu Quân đâu cần thiết phải cẩn thận. Nếu có chết bởi tay nàng... Tiểu Quân cũng chẳng chút ân hận.
- Sao vậy?
- Nam nhân dễ nào được chết bởi thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, trên cõi đời này cũng nhiều đáng mày râu lả lầm liệt liệt, nhưng vẫn có thể tự kết liễu đời mình vì một trang quốc sắc thiên hương. Ngay cả những bậc đế vương còn mất ngôi báu về tay mỹ nữ, thì Tiểu Quân nào đáng gì.
- Ngũ Phụng Đài đẹp lắm à?
- Không một mỹ nữ nào sánh bằng. Dưới mắt tại hạ Thánh Cô đáng là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.
- Phụng Đài thỉnh Xảo Quỷ một chén rượu tình!

Tiểu Quân cao hứng, cầm chén tự rót rượu uống luôn.

Nàng nhìn Tiểu Quân uống rượu bằng đôi thu nhãn long lanh dầu tình.

Tiểu Quân đặt chén xuống bàn :

- Thánh Cô sắp xếp để Vương Túc Lệ quản thúc Tiểu Quân là có mục đích ?

Ngũ Phuong Đài gật đầu :

- Dù Phuong Đài không nói ra, Xảo Quỷ vẫn có thể đoán được.

- Nếu Tiểu Quân đoán không lầm, Thánh Cô vì Đan sa thần dược của Kim sa phái.

Ngũ Phuong Đài nhìn Tiểu Quân khẽ chớp mắt. Nàng gật đầu :

- Đúng như vậy, Phuong Đài cần có Đan sa.

Tiểu Quân nhìn nàng, chậm chậm lắc đầu :

- Không thể nào như vậy được, Ngũ Phuong Đài... Nàng cần Đan sa thật sao.

- Ta rất cần.

Tiểu Quân căng thẳng lên :

- Chắc chắn Thánh Cô biết sự độc hại của Đan sa chứ. Một khi đã dùng Đan sa thì thần trí không còn minh mẫn nữa, và nếu như không có Đan sa đau đớn còn hơn bị khảo hình.

- Phuong Đài không có Đan sa không được. Chính vì Đan sa mà Phuong Đài mới sắp xếp cho Vương sư muội quản thúc Xảo Quỷ. Với sự thông minh của Tiểu Quân, tất sẽ tìm cho Phuong Đài biết Vương Túc Lệ lấy Đan sa từ đâu.

Phuong Đài rót rượu ra chén :

- Tiểu Quân... Nếu như tìm được nguồn Đan sa cho bốn nương... Phuong Đài hứa sẽ để cho tất cả lũ mặt nhân kia rời khỏi tử địa này, và không bao giờ nhắc đến mối huyết thù của Diên Hồng phái.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Ngũ Phuong Đài... Hãy suy nghĩ lại đi.

- Xảo Quỷ đừng làm ta thất vọng.

Phuong Đài vừa dứt lời thì cánh cửa thư phòng của nàng mở tung ra.

Phuong Đài cau mày quay ngoắt lại :

- Ai?

Đứng ngay ngưỡng cửa là Vương Túc Lệ, sau lưng nàng là một người vận kim y, che mặt bằng vuông lụa xám.

Vương Túc Lệ nguyệt Tiểu Quân :

- Không có Đan sa Thánh Cô không chịu nổi đâu.

Ngũ Phuong Đài cau mày :

- Vương muội dám tự thân đến đây khi chưa thỉnh ý của bốn Thánh Cô à ?

Vương Túc Lệ bình thản như chẳng hề biết Thánh Cô Ngũ Phuong Đài đứng trước mặt mình.

Nàng ôn nhu nói :

- Muội đến đây vì tỷ tỷ thì cần gì phải thỉnh ý chứ.. Tiểu Quân cảm nhận tình thế rất bất lợi cho chàng. Chàng tăng hăng nói :

- Vương cô nương mang điều lợi đến cho Thánh Cô, hay muốn biến Thánh Cô thành nô nữ của Kim sa phái?

Vương Túc Lệ mỉm cười với Tiểu Quân :

- Túc Lệ mang Đan sa đến cho tỷ tỷ, có gì mà Xảo Quỷ không bằng lòng chứ. Hay Xảo Quỷ chỉ muốn Thánh Cô Phuong Đài tỷ tỷ đau khổ với chứng bệnh đảo loạn chân âm nguyên khí.

- Nàng nói thì hay, nhưng Tiểu gia vẫn đọc được mưu ma của nàng.
- Túc Lệ không muốn nói chuyện với Xảo Quỷ nữa. Một lần Túc Lệ đã biết bản chất của người rồi.

Vương Túc Lệ nhìn Ngũ Phương Đài :

- Tỷ tỷ chắc đang cần Đan sa phải không?

Phương Đài im lặng, mặc nhiên đã thừa nhận câu nói của Vương Túc Lệ.

Túc Lệ mỉm cười, quay sang chỉ người vận kim bào :

- Nếu Tiểu Quân không tìm đâu ra thứ thần dược Đan sa cho tỷ tỷ thì Túc Lệ giới thiệu với tỷ tỷ vị huynh đệ này.

Phương Đài trở hai luồng tinh thần điểm vào mặt người vận kim y che mặt :

- Người đó là ai ?

Kim y nhân giờ mới lên tiếng :

- Tại hạ là người ngưỡng mộ Thánh Cô lâu rồi, và lúc nào cũng muốn phục vụ cho Thánh Cô, cùng với Thánh Cô thống nhất các bang phái trong giang hồ, độc tôn đại giáo. Nếu như Thánh Cô cùng liên kết với tại hạ thì Thánh Cô cần bao nhiêu Đan sa tại hạ cũng có.

Phương Đài cau mày :

- Các hạ nói thật đấy chứ?
- Luyện thành Đan sa thần dược, ngoài tại hạ ra chẳng có ai luyện được đâu.

Tiểu Quân cướp lời Kim y nhân :

- Nói như vậy, Tiểu gia có thể đoán chắc các hạ là người của Kim sa phái.

Kim y nhân gạt đầu :

- Xảo Quỷ nói rất đúng. Chỉ có Kim Sa phái mới luyện thành đan sa thần dược mà thôi.

Tiểu Quân nhìn Kim y nhân chăm chăm :

- Tiểu gia nghe giọng nói của các hạ rất quen.
- Tại hạ rất quen với Xảo Quỷ.

Kim y nhân nhìn Ngũ Phương Đài :

- Nếu như Thánh Cô muốn có Đan sa thần dược, thì liên kết với tại hạ... Để bảo chứng cho sự liên kết đó, Thánh Cô hãy lấy mạng Tiểu Quân.

Tiểu Quân cau mày :

- Thánh Cô lấy mạng ta à?

Kim y nhân gạt đầu :

- Tiểu Quân không chết thì mục đích của tại hạ và Thánh Cô khó toại thành. Ngày nào còn Xảo Quỷ, tại hạ lẫn Thánh Cô ăn không ngon ngủ không yên.

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng :

- Được rồi... Cứ cho các hạ đã nắm được cái lợi trước mắt đi... Nhưng trước khi Tiểu Quân chết cũng phải biết mặt các hạ chứ.
- Thánh Cô chỉ cần gạt đầu đồng ý với kiến nghị của tại hạ.. Ta sẵn sàng cho Xảo Quỷ nhận ra chân diện mục của ta.

Tiểu Quân nhìn Ngũ Phương Đài. Chẳng thấy vẻ mặt Ngũ Phương Đài pha trộn những nét phức tạp vô cùng. Trên khuôn mặt điểm trần kia có sự u ám, có nét lưỡng lự, và cả những nét bất nhân.

Tiểu Quân nghĩ thầm :

- “Ngũ Phương Đài nhất định đã bị lệ thuộc thần trí vào Đan sa của Kim sa phái rồi. Nhất định nàng sẽ vì chất Đan sa dược kia mà lấy mạng mình.”

Nghĩ như vậy, Tiểu Quân liền nói với Phương Đài :

- Nếu gã có Đan sa thần dược, Thánh Cô hãy nhận lời gã đi.

Ngũ Phương Đài nhìn Tiểu Quân rồi dò tình nhân qua Kim y nhân :

- Bồn nương sẽ nhận lời kiến nghị của ngươi khi nào ta thấyặng Đan sa thần dược.

Kim y nhân cười khẩy một tiếng, nhìn qua Vương Túc Lệ :

- Đại ca phiến nghĩa muội.

Túc Lệ gật đầu. Nàng lấy một chiếc tịnh bình giắt trong thắt lưng, trao qua tay Ngũ Phương Đài.

- Tỷ tỷ hãy xem đi... Có phải đây chính là Đan sa không?

Ngũ Phương Đài mở nắp tịnh bình lên mũi ngửi. Đôi mắt của nàng sáng vụt lên trông tưởng như hai vì sao sáng trong đêm tối.

Ngũ Phương Đài ngửi một lần nữa, rồi đẩy nắp tịnh bình lại :

- Đúng rồi... Đây đúng là Đan sa. Vương muội còn nhiều không ?

Wương Túc Lệ gật đầu :

- Tỷ tỷ yên tâm, Đan sa còn rất nhiều và không bao giờ thiếu phần của tỷ... Miễn tỷ tỷ đồng ý liên kết với đại ca của muội.

Ngũ Phương Đài liếc Tiểu Quân, rồi gật đầu :

- Được... Bồn nương đồng ý liên kết với các hạ.

- Thánh Cô quả thông minh, biết nhìn thấu mọi sự.

Kim y nhân nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Ngươi sắp chết rồi, ta không cần dấu ngươi làm gì nữa.

Kim y nhân vừa nói vừa mở chiếc khăn lụa đen che dung diện.

Tiểu Quân nhìn gã chăm chăm :

- Sự nghi ngờ của Tiểu gia quả không sai, các hạ chính là Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên cười gằn, rồi tiến lên một bộ đối mặt với Tiểu Quân :

- Chắc chắn Xảo Quỷ lạ lùng lắm phải không. Ngươi cứ tưởng Đỗ Hạo Thiên này đã chết rồi chứ gì? Ta không chết dễ vậy đâu, người chết ở Tứ Hải quán là một người khác đeo mặt nạ của ta, và được Đỗ mỗ cho uống Đan sa thần dược đến chết đây thôi.

Tiểu Quân nhún vai :

- Tại sao ngươi lại phải giả vờ chết. Làm như vậy được ích lợi gì?

- Nếu Đỗ mỗ không chết thì đâu có ngày hôm nay. Đồng Tiểu Linh đã tìm đến Tứ Hải quán, và ngươi cũng đã tìm đến. Ta chết vì việc lớn, việc lớn tụ thành, Đỗ Hạo Thiên lại sống.

Đỗ Hạo Thiên cười gằn một tiếng :

- Còn ngươi chỉ có chết chứ không biết đường sống đâu.

- Tiểu gia muốn hỏi Đỗ quán chủ một điều nữa.

- Xảo Quỷ hỏi đi!

- Luật lệ do Đỗ quán chủ đặt ra tại quán Tứ Hải cốt để lấy mạng người cho Đồng Mã Kỳ luyện “Lôi Âm ma công?”

- Đỗ mỗ không chối.

- Tại sao Đỗ các hạ không luyện mà lại để Đồng Mã Kỳ luyện ?

Đỗ Hạo Thiên bật cười hăng hắc :

- Thánh Cô đầu cho Hạo Thiên này biết khẩu quyết luyện “Lôi Âm ma công”. Và Đỗ mỗ cũng không luyện làm gì. Bởi luyện “Lôi Âm ma công” sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, hoặc trở thành tên tù nhân vĩnh viễn trong bí cung. Nhưng nếu như Đồng Mã Kỳ tự thành võ công tuyệt học “Lôi Âm ma công” truyền lại cho ta... Điều đó thì khác rồi đó... Đỗ mỗ có thể xưng bá nghiệp trong giang hồ Phương Đài nhìn sững Đỗ Hạo Thiên :

- Đỗ các hạ biết được bí truyền đó nữa à? Và các hạ muốn lấy chân ngươn tự khí Lôi Âm ma công tất phải ăn thịt Đồng Mã Kỳ.

- Đúng như vậy. Mỗi đêm Đỗ mỗ ăn một miếng, do đó Đồng Mã Kỳ mới rú thẳm trong đêm như vậy. Y chịu đau đớn chỉ vì một người mà thôi. Người đó chính là Ngũ Phương Đài.

Tiểu Quân hỏi :

- Đồng Mã Kỳ bị Đỗ quán chủ ăn thịt hết rồi à?

- Ta mới lĩnh hội được của họ Đồng bày thành chân ngươn Lôi Âm ma công. Nhưng chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ lấy mạng bất cứ ai rồi, kể cả Tiểu Quân, một con tiểu long mà thiên hạ sùng bái. Huống chi giờ đây bên ta còn có Ngũ Phương Đài cô nương với tuyệt kỹ “Càn Khôn kiếm khí”.

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt cười khằng khặc :

- Ha... ha... ha...! Chí lớn của Đỗ Hạo Thiên này sắp thành, chỉ một cái với tay nữa thôi, thiên hạ võ lâm sẽ thuộc về ta.

Đỗ Hạo Thiên trừng mắt nhìn Tiểu Quân :

- Xảo Quỷ Đỗ mỗ muốn thử võ công vừa mới tự thành.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói vừa vận nội công “Lôi Âm ma công”. Toàn thân gã như có lớp sương mờ bao phủ trông chẳng khác oan hồn sắp tự hình thành quỷ.

Đỗ Hạo Thiên vừa vận công vừa nói với Ngũ Phương Đài :

- Ngũ cô nương cùng phối hợp với tại hạ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Lôi Âm Thần

Trong tình huống đầu thọ địch, Tiểu Quân không khỏi lúng túng. Chẳng nghĩ thâm :

- “Nếu như mình phải đối đầu một lúc với Đỗ Hạo Thiên và Ngũ Phương Đài, xem ra hôm nay Xảo Quỷ khó mà giữ được cái mạng nhỏ.”

Trong khi Tiểu Quân suy nghĩ thì Đỗ Hạo Thiên đã áp tới trước mặt chàng. Thân pháp của Đỗ Hạo Thiên như một bóng ma quỷ dị vô thường, đôi thủ công vuron ra trông như một thể cảm nã thủ nhưng đặc dị vô cùng, nhìn kỹ mới thấy nó tựa đôi khô cốt của loài quỷ đói ăn, chực bóp chặt lấy đan điền Tiểu Quân.

Tiểu Quân bậm môi, hừ nhạt một tiếng :

- Để tiểu gia thử coi Lôi Âm ma công của Đỗ các hạ đạt đến cảnh giới nào?

Vừa nói Tiểu Quân vừa tràn bộ, vận dụng đúng mười hai thành tu vì công lực bản thân, phát tác đan chỉ thần công đón thẳng vào đôi cốt thủ của Đỗ Hạo Thiên.

Ầm..

Mặt Tiểu Quân tối sầm hẳn lại, hai bàn tay tê buốt như có bầy ong vò vẽ châm đốt.

Tiểu Quân liền tụt lùi luôn ba bộ.

Chàng không khỏi thất kinh bởi tà công của Đỗ Hạo Thiên tăng tiến và có sức mạnh di sơn đảo hải đến chừng đó.

Mặc dù tình thế bất lợi cho Tiểu Quân, nhưng bên đây, Đỗ Hạo Thiên cũng chưa hẳn đã hoàn toàn chiếm được thế thượng phong, thậm chí gã cũng lùi bộ như Tiểu Quân. Lốp sương nhạt bao phủ toàn thân thoáng tan mất, mãi một lúc sau mới tụ lại được.

Đỗ Hạo Thiên quát lớn :

- Thử với Đỗ mỗ một chiêu nữa!

Gã vừa nói vừa xoạc chân, tả thủ áp vùng đan điền, hữu thủ bắt ngò vuron tới. Cùng với cái vuron tay công đối phương, một đạo hắc quang từ tâm trung bàn thủ thoát ra, trông chẳng khác nào ngọn tâm sét đen sì bắn thẳng vào Tiểu Quân. Tiểu Quân cũng chẳng cần né tránh. Chàng quát lớn một tiếng :

- Nhứt Chi Xung Thiên.

Từ ngón trỏ của chàng, một đạo chỉ đố ối thoát ra đón đạo hắc quang của Đỗ Hạo Thiên.

Ầm..

Tiểu Quân rùng mình, cùng với cái rùng mình đó, toàn thân như chẳng còn chút cảm giác gì nữa. Huyết lưu nhộn nhạo, ngỡ như kinh mạch sắp đứt ra từng đoạn. Tiểu Quân rùng mình lần nữa, rồi phun luôn một vòi máu ra ngoài.

Chàng thờ dốc :

- “Ồi chao... Lần này mình tiêu thật rồi.”

Đỗ Hạo Thiên sau lần đối chỉ với Tiểu Quân, hữu thủ cũng buông thông chứng tỏ gã cũng đã bị nội thương chẳng khác gì chàng.

Đỗ Hạo Thiên quay sang Thánh Cô Ngũ Phụng Đài. Gã cất giọng ôn nhu nói :

- Thịnh Thánh Cô!

Ngũ Phụng Đài gật đầu. Nàng vận hóa chân âm tạo bức màn kiếm khí, nhìn Tiểu Quân chăm chăm.

Chạm vào ánh mắt khắc nghiệt của Ngũ Phụng Đài, Tiểu Quân gần như biết chỉ một điều là tử thần đang chờ mình.

Ngũ Phụng Đài quát lớn một tiếng :

- Nằm xuống!

Cùng với tiếng quát đó, một đạo kiếm khí sắc biến thoát ra từ hai ngón giữa và trở khép lại, tạo thành kiếm quyết.

Nhưng trước khi Ngũ Phụng Đài phóng khí kiếm, đột ngột nàng xoay nửa vòng, kiếm khí do nàng phát tác không đánh Tiểu Quân mà bắt ngờ lại chém xả vào Đỗ Hạo Thiên.

Rét...

Đỗ Hạo Thiên như đã có ý niệm chuẩn bị từ trước, vừa thấy Phụng Đài xoay người cũng hoành thân lướt về bên tả, tránh làn khí kiếm của Thánh Cô trong đường tơ kẽ tóc.

Khí kiếm của Ngũ Phụng Đài công huyệt Đỗ Hạo Thiên, chém xả vào vách tiểu xá.

Chát...

Bứt vách bằng gỗ trăm bị chẻ làm hai ngọt lịm.

Vừa phát xong làn kiếm khí đó, Ngũ Phụng Đài bất chợt lao đảo, hai tay ôm đầu, thối luôn bốn bộ.

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt cười khằng khặc. Gã cất tràng cười đó, nhìn Phụng Đài nói :

- Tại hạ cũng đã dự tính chuyện này xảy ra rồi. Ngũ Phụng Đài Thánh Cô không muốn có Đan sa của tại hạ à?

Ngũ Phụng Đài không màng đến lời của họ Đỗ, nàng mở nắp tịnh bình toan trút Đan sa đổ vào miệng, nhưng Đỗ Hạo Thiên đã khoát tay :

- Thánh Cô đừng uống thứ phân trong tịnh bình đó. Nó không phải là Đan sa đâu mà là Đoạn cốt tán đó.

Phụng Đài giật mình, đưa tịnh bình lên mũi để ngửi. Nàng nuốt nước bọt, rồi quăng tịnh bình về phía Vương Túc Lệ, buông gọn một câu lạnh lùng :

- Đồ dê tiện!

Đỗ Hạo Thiên cười gằn :

- Thánh Cô sao lại giận dữ như vậy?

Đỗ Hạo Thiên xoa hai bàn tay, nhìn Tiểu Quân rồi dòi mắt lại Ngũ Phương Đài :

- Vừa rồi Đỗ mỗ chỉ mới dụng có bảy thành chân nguyên ‘Lôi Âm ma công’ nhưng Xảo Quỷ đã bị nội thương rồi. Thánh Cô Ngũ Phương Đài sau khi thi triển ‘Càn Khôn kiếm khí’ thì chân âm rối loạn. Bây giờ Đỗ Hạo Thiên này chỉ cần với tay ra là thộp được mạng của hai người.

Đỗ Hạo Thiên đôi giọng lạnh như băng giá :

- Đỗ mỗ cho Thánh Cô một cơ hội sau cùng... Nếu Thánh Cô cắt cái đầu của Tiểu Quân thì sẽ có Đan sa, còn như vì gã thì rắng mà chịu cực hình đau khổ, vừa bị loạn chân âm vừa bị ảo giác Đan sa hành hạ.

Ngũ Phương Đài ôm đầu thờ dốc.

Tiểu Quân lúc này quả thật không sao còn giữ được tỉnh tâm. Bụng dạ chàng rối bời. Nếu như Đỗ Hạo Thiên dụng Đan sa bức ép Ngũ Phương Đài nhất định nàng sẽ không chịu nổi cực hình khốn khổ do ảo giác mà sẽ lấy mạng chàng.

Đỗ Hạo Thiên nói tiếp :

- Thật ra bây giờ Đỗ mỗ cũng có thể lấy mạng Tiểu Quân nhưng Đỗ Hạo Thiên muốn cho Thánh Cô một cơ hội đó thôi.

Ngũ Phương Đài nhắm mắt. Đôi thu nhân của nàng bắt đầu trở nên mờ dần, mắt dần thần trí.

Ngũ Phương Đài nhìn Tiểu Quân :

- Xảo Quỷ!

Tiểu Quân lắc đầu :

- Ngũ Phương Đài!

- Phương Đài không còn cách nào khác.

Phương Đài dần đến một bộ, đôi mắt của nàng xa vời, như đang chìm vào cõi mộng nào đó.

Phương Đài thờ dốc từng con một :

- Phương Đài phải lấy mạng Tiểu Quân.

Nàng từ từ gác chéo đôi ngọc thủ để chuẩn bị phát tác kiếm khí càn khôn.

Tiểu Quân lùi lại một bộ. Bây giờ, nếu như Phương Đài lấy mạng chàng thì quả là không còn sinh lộ giữ được cái mạng nữa.

Trong lúc thập tử nhất sinh, chợt một bóng người băng vào. Trên tay người đó là một hình nhân bằng rom.

Tôn Tử tiên sinh chặn ngay trước mặt Ngũ Phương Đài :

- Thánh Cô... Giữ lấy tịnh bình Đan sa.

Tôn Tử tiên sinh vừa nói vừa quăng một lọ tịnh bình cho Phương Đài.

Nàng chớp lấy chiếc tịnh bình của Tôn Tử tiên sinh.

Tôn Tử quay qua Tiểu Quân :

- Tiểu Quân hãy đưa Phương Đài thoát chạy đi.

Đỗ Hạo Thiên quát mắng :

- Hừ... Lão Tôn Tử dám cả gan chen vào công việc của bốn giáo.

Đỗ Hạo Thiên vừa oái vừa hét lên một tiếng. Sau tiếng quát đó, tóc của gã như có kinh khí vô hình dựng đứng lên rồi từ từ phủ chụp xuống che kín cả dung diện, chỉ chừa lại đôi mắt xanh, rùng rợn.

Ngũ Phương Đài vừa trút Đan sa cho vào miệng, vừa quan sát Đỗ Hạo Thiên. Nàng vừa nuốt Đan sa vừa nói :

- Trời ơi... y đã luyện đến tầng thứ chín Lôi Âm ma công. Chỉ cần một tầng nữa thôi đao thương sẽ bắt nhập, thân thể trở thành kim cương bất hoại.

Tôn Tử đứng chặn trước Tiểu Quân và Phương Đài :

- Xảo Quỷ và Thánh Cô hãy rời đây đi... Để gã cho lão.

Đỗ Hạo Thiên nghiêng răng ken kết :

- Lão Tôn Tử có thể chống lại ta được sao? Mặc dù Đỗ mỗ này còn một tầng nữa mới tụ thành tuyệt công kỳ dị “Lôi Âm ma công”. Nhưng chỉ với bản lĩnh hôm nay thôi, lão cũng chưa phải là đối thủ của Đỗ mỗ.

Đỗ Hạo Thiên dứt lời, hữu thủ vuron ra. Cánh tay của gã bắt chợt dài hẳn thêm một trượng, nếu không chứng kiến chắc không một ai có thể tin được trên cõi đời này có một môn công phu quái gở như vậy.

Tôn Tử tiên sinh quát lớn một tiếng, dụng luôn hình nhân làm mộc đỡ ngọn trào công tà quái của họ Đỗ.

Bốp...

Hình nhân của Tôn Tử tiên sinh mặc dù bên ngoài bọc bằng rom nhưng thật ra bên trong là một tấm khiên với những mũi lao đã được tẩm độc.

Sau âm thanh khô khốc đó, tấm khiên trên tay Tôn Tử bị bẻ làm hai, và những mũi lao lã chĩa rơi xuống đất. Tôn Tử lùi tiếp ba bộ, mắt tròn ngược ngạc nhiên vô cùng.

Lão không còn tin vào mắt mình. Tấm khiên làm bằng thép ròng thế mà vẫn không chịu nổi một đòn công của đối phương.

Đỗ Hạo Thiên bật cười khanh khách. Y chiếu ma nhãn vào Tiểu Quân :

- Xảo Quỷ! Vừa rồi Đỗ mỗ chỉ muốn dụng sức mọn đùa giỡn ngươi để tạo cơ hội cho Thánh Cô, nhưng bây giờ Đỗ mỗ sẽ mở mắt cho ngươi.

Đỗ Hạo Thiên rít lên thật lớn :

- Lôi Âm Thần!

Cùng với tiếng quát đó, hai cánh tay của gã dài ngoằng ra như đôi măng xà xám ngoét. Chúng kết lại với nhau, ngỡ như cặp măng xà đang quấn quít giao hoan, rồi bắt chợt hai cặp bản thủ to phình lên như hai cái niềng.

Từ hai cặp bản thủ đó, muôn vạn bóng ảnh thủ mập mờ thoát ra vồ thẳng về phía Tôn Tử tiên sinh.

Đối mặt với cả một vùng ảnh thủ đó, Tôn Tử tiên sinh gần như rơi vào một rừng tay, không có lối né tránh.

Đối mặt với thế công tà quái dị hoặc của Đỗ Hạo Thiên, Tôn Tử tiên sinh đâm ra lúng túng.

Tiểu Quân dù đang bị nội thương, nhưng đâu thể khoanh tay chứng kiến Tôn Tử tán mạng bởi võ công “Lôi Âm Thần”. Chàng nghiêng răng vận dụng hết nguồn chân khí còn lại phát tác đàn chỉ thần công phối hợp với Tôn Tử tiên sinh.

Àm... Âm... Âm...

Tiểu Quân ới luôn một ngụm máu tươi rưới khắp sàn tiểu xá. Trong khi đó Tôn Tử tiên sinh như cánh điều bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, quăng mạnh về phía sau.

Tôn Tử va lưng vào vách tiểu xá.

Rầm...

Lão gượng ngồi lên.

Bên đây Đỗ Hạo Thiên vẫn chẳng hề tỏ ra xuống sức chút nào. Đôi ma nhãn của gã từ màu xanh chuyển sang màu đỏ trông càng khủng khiếp và ngập tràn sát khí thần chết.

Ngũ Phương Đài lướt đến thòp ngang lưng Tiểu Quân, cấp lấy chàng lướt ra ngoài cửa sổ.

Vương Túc Lệ chỉ Phương Đài :

- Đỗ huynh... Họ chạy kia...

Đỗ Hạo Thiên vẫn không màng đến lời Vương Túc Lệ. Hắn đứng một lúc lâu, rồi khẽ rùng mình một cái.

Đỗ Hạo Thiên dờn ma nhãn về phía Tôn Tử đang gượng đứng lên. Gã hừ nhạt một tiếng :

- Không có lão Đỗ gia đã lấy được mạng gã Xảo Quỷ đó rồi.

Y quay lại Vương Túc Lệ :

- Túc Lệ... Thu phục gã cho đại ca.

Túc Lệ gật đầu :

- Muội sẽ thu phục gã.

Túc Lệ lấy từ thắt lưng ra một lọ tịnh bình.

Nàng nói với Tôn Tử tiên sinh :

- Lão chắc biết trong tịnh bình này đựng thứ gì chứ?

Hai cánh môi của Tôn Tử nhếch lên. Lão lắc đầu :

- Thị muốn lão làm nô bộc cho Đan sa ?

- Ý đại ca của ta muốn như vậy.

Tôn Tử nhìn Đỗ Hạo Thiên :

- Đỗ Hạo Thiên... Ngươi đừng táng tận lương tâm như vậy.

Đỗ Hạo Thiên cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Lão đã từng là hộ tướng hình đường của Kim Sa phái... chắc lão đã biết môn qui của Kim Sa phái.

- Lão phu không đắc tội với Kim Sa phái... Kẻ đắc tội chính là ngươi. Đồng Mã Kỳ do chính tay ngươi...

Đỗ Hạo Thiên nhún vai :

- Trong Kim Sa phái còn ai xứng đáng hơn họ Đỗ này chứ. Lão không phục ta à?

- Ngươi như ngươi lão phu đâu có phục.

- Nếu lão không phục...

Đỗ Hạo Thiên dứt lời, liền băng đến áp sát vào Tôn Tử tiên sinh. Tôn Tử toan hoành thân để tránh cái chop của gã nhưng nội lực của lão đâu còn để có thể thoát khỏi cái chop chết người của họ Đỗ.

Đỗ Hạo Thiên vừa thọc vào thân ảnh Tôn Tử, rút lên bằng chất giọng tàn nhẫn :

- Ta sẽ xé xác kẻ nào không phục ta.

Cùng với tiếng nói tàn nhẫn và bất nhân đó, thì tiếng rú thảm thê của lão tiên sinh cất lên nghe thật rùng rợn.

Sau tiếng rú của Tôn Tử tiên sinh, lão đã bị Đỗ Hạo Thiên xé ra làm đôi rồi.

Đỗ Hạo Thiên quăng cái xác của Tôn Tử tiên sinh, thở dốc một hồi rồi quay lại Vương Túc Lệ :

- Đưa Đỗ huynh về bí cung!

Vương Túc Lệ thấy vẻ mặt của Đỗ Hạo Thiên có phần ủ rũ, lo lắng hỏi :

- Đỗ huynh có sao không ?

Đỗ Hạo Thiên lắc đầu :

- Không sao đâu... Ta chỉ tốn hao quá nhiều chân khí Lôi Âm Thần khi chưa tụ thành hóa hầu. Kể từ hôm nay Đỗ huynh sẽ bế quan luyện công đến tầng cuối cùng của Lôi Âm ma công.

- Đỗ huynh... Còn Tiểu Quân và Ngũ Phương Đài?

Đỗ Hạo Thiên mỉm cười :

- Tiểu Quân không thoát khỏi tay Đỗ huynh đâu, còn Ngũ Phương Đài nhất định phải quay trở về đây. Ngay từ bây giờ, huynh muốn giao cho muội một việc hệ trọng.

- Đại ca cứ nói... Muội sẽ hoàn thành sứ mạng.

Đỗ Hạo Thiên nhìn Vương Túc Lệ, gạt gù ra vẻ rất ngưỡng mộ nàng :

- Vương muội thân phận là hộ tướng đường của tử địa bí cung tất biết cách cho tất cả những chương môn các đại phái đang có mặt ở đây dụng Đan sa thân được.

- Túc Lệ sẽ hoàn thành sứ mạng Đỗ huynh giao phó.

- Tốt lắm.. Nhưng trước hết hãy đưa đại ca về bí cung.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tình ly biệt, nợ giang hồ

Ngũ Phương Đài cấp Tiểu Quân rời khỏi tiểu xá, băng trở ra ngoài tử địa.

Hai người dừng chân bên tòa nhà bát giác dùng làm nơi nghỉ chân mà mới ngày nào Tiểu Quân đã dùng bước.

Tiểu Quân hỏi Ngũ Phương Đài :

- Phương Đài... Chúng ta đi đâu đây?

Chàng sức nhớ đến Thất Thất :

- Phương Đài... Chúng ta đi về hướng Tây...

Phương Đài nhìn Tiểu Quân nói :

- Tiểu Quân... Ngươi đang bị nội thương trầm trọng, không thể đi ngay được đâu...

Để ta vận công giúp ngươi điều tức phục hồi khí lực.

Tiểu Quân khoát tay :

- Không sao đâu... Phương Đài dụng công lực chân âm giúp cho Tiểu Quân... Sợ...

Chàng thở dài một tiếng.

Phương Đài nhìn chàng :

- Xảo Quỷ đã bị nội thương bởi Lôi Âm Thần, nếu không sớm phục hồi công lực, dụng chân khí tẩy rửa ám khí ma công ra khỏi kinh mạch, ngươi không sớm thì muộn cũng bị tẩu hỏa nhập ma. Thần trí bất minh chẳng khác nào một xác chết biết thở.

- Lôi Âm ma công lợi hại như vậy sao?

- Phương Đài không nói ngoa đâu. Nhất thời do công lực của Tiểu Quân quá thâm hậu nên ám khí ma công chưa kịp lan tỏa nên ngươi không cảm nhận được nguy hại.

Nhưng nếu để lâu ám khí ma công của Đỗ Hạo Thiên sẽ theo huyết lưu thâm nhập vào thần thức, lúc đó có muốn trục ám khí ra cũng không dễ chút nào. Thậm chí Tiểu Quân có thể tán mạng bất cứ lúc nào nữa.

- Nhưng nếu dụng chân âm của Phương Đài... Tiểu Quân sợ.

- Sợ gì... Tiểu Quân đừng sợ... Phương Đài biết lúc này Đỗ Hạo Thiên cũng chưa màng đến Phương Đài và Tiểu Quân. Bởi lúc này gã đã dụng đến “Lôi Âm Thần” trong khi hỏa hầu chưa đủ đến cảnh giới tối thượng, đó là điều tối kỵ của kẻ luyện “Lôi Âm ma công”.

- Vậy họ Đỗ có bị gì không?

- Hẳn phải bế quan luyện công.

Tiểu Quân đứng bật dậy :

- Vậy sao... Chúng ta quay trở lại...

- Người muốn tự sát sao?

- Nhân cơ hội này không giết Đỗ Hạo Thiên, để đến khi y tự thành cảnh giới tối thượng của Lôi Âm ma công, còn ai kèm chế được gã chứ.

- Nếu nghĩ như Tiểu Quân thì dễ quá... Đỗ Hạo Thiên mặc dù phải luyện công để đạt đến cảnh giới tối thượng “Lôi Âm Thần” nhưng công lực của gã lúc này vẫn có thể lấy mạng người dễ hơn trở bàn tay. Bởi người còn tệ hơn cả Đỗ Hạo Thiên nữa kia. Người tưởng người vẫn còn nội lực như xưa sao.

Tiểu Quân thở dài.

Phương Đài nói tiếp :

- Nếu như Đỗ Hạo Thiên bế quan luyện công cũng đã sắp xếp tất cả rồi. Việc bây giờ, hay nhất là để Phương Đài dụng chân âm tinh khiết Càn Khôn kiếm khí giúp Xảo Quỷ phục hồi chân nguyên, rồi dụng chân nguyên đó tổng âm khí âm ma ra khỏi huyết lưu. Việc giết Đỗ Hạo Thiên không phải một ngày một buổi có thể làm được đâu.

- Nhưng Tiểu Quân sợ.

- Sợ gì?

- Phương Đài dụng đến chân âm “Càn Khôn kiếm khí” nội lực sẽ bị đảo lộn nữa...

Phương Đài thở dài một tiếng :

- Phương Đài đã có Đan sa rồi... Phương Đài không ngại đâu.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Phương Đài dùng mãi thứ thần dược Đan sa đó nguy hiểm lắm.

- Phương Đài không còn cách nào khác.

Phương Đài vừa nói vừa bắt ngờ phóng chỉ điểm vào tĩnh huyết của Tiểu Quân.

Tiểu Quân tròn mắt :

- Phương Đài... Nàng tính làm gì vậy ?

- Phương Đài đã quyết rồi... Không để lâu được đâu. Nếu còn chần chờ nữa...

Phương Đài e.. Tiểu Quân lắc đầu :

- Đừng mà... Tiểu Quân có chết, hay thần trí u mê cũng được... Tiểu Quân không muốn liên lụy đến nàng.

Ngũ Phương Đài nhìn thẳng vào hai mắt Tiểu Quân :

- Tất cả đều đã đi lỡ rồi. Dù Phương Đài không dụng đến chân âm Càn Khôn kiếm khí hỗ trợ nội lực cho Tiểu Quân thì cũng vậy thôi.

Nàng nắm tay Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Tiểu Quân chắc hiểu tâm lòng của Ngũ Phương Đài. Trong cõi đời này... Ai cũng có một nỗi buồn, Phương Đài không còn cách nào khác hơn...

Nàng dứt lời vận hóa âm huyền công chuyển hóa thành “Càn Khôn kiếm khí”. Càn Khôn kiếm khí vốn là tuyệt học võ công của Kim Định tự, lấy thuần dương làm chuẩn, lấy chữ nhân làm đầu, đó đó “Càn Khôn kiếm khí” một khi dụng để hạ thủ kẻ đại địch thì sớm đưa đối phương về tử giới, nếu như dụng để cứu người nó cũng có chỗ đặc dị, ảo diệu, khó có môn công phu nào sánh kịp.

Sau khi vận dụng huyền âm chân nguyên tới cảnh giới cuối cùng, đỉnh đầu Ngũ Phương Đài toát ra một làn khói trắng mỏng mảnh. Thấy nàng vận dụng công lực như vậy cũng đủ biết muốn trục âm khí “Lôi Âm Thần” ra khỏi huyết lưu, kỳ huyết đan điền của Tiểu Quân không phải dễ chút nào. Ngũ Phương Đài biết được điều đó bởi nàng là hậu nhân của Diên Hồng phái, chủ nhân Lôi Âm ma công.

Phương Đài áp đôi ngọc thủ vào đại huyết Thiên linh cái của Tiểu Quân. Sắc diện nàng trông trang trọng vô cùng.

Mồ hôi từ từ tuôn xuống ướt đầm ngọc diện của Phương Đài. Nửa khắc trôi qua, đỉnh đầu Tiểu Quân xuất hiện một luồng khói đen kỳ dị. Luồng khói đó từ từ tỏa lên cao, và bốc mùi tanh tưởi của tử thi. Nửa khắc tiếp theo làn khói đen mỏng tan biến mất và thay vào đó là luồng khói trắng nhàn nhạt tợ luồng khói đang tỏa ra trên thiên đình của nàng.

Ngũ Phương Đài rút đôi ngọc thủ trở lại, thở hắt một tiếng, rồi đưa tay bưng lấy hai bên thái dương.

Tiểu Quân thất kinh, choàng tay đỡ lấy bờ vai đang run rẩy của nàng.

- Phương Đài... Phương Đài...

Phương Đài bặm môi, gượng nói :

- Tiểu Quân...

- Tiểu Quân đưa nàng rời khỏi chốn này.

Ngũ Phương Đài lắc đầu :

- Không được đâu...

Nàng nhoèn miệng cười rồi nói :

- Tà khí trong huyết lưu của Tiểu Quân mặc dù đã được huyền âm chân khí Càn Khôn kiếm khí trực ra ngoài, nhưng nhất thời Tiểu Quân chưa được dụng đến nội lực...

Mà phải liên tục vận hành huyết lưu qua ba khắc nữa mới đảm bảo tà khí Lôi Âm ma công trực hết ra ngoài.

Tiểu Quân gật đầu :

- Tiểu Quân biết... Tiểu Quân sẽ nghe theo sự chỉ dẫn của Phương Đài.

Nàng nhìn chàng nhoèn miệng tạo nụ cười khắc khổ :

- Phương Đài mãi nguyện lắm rồi.

Phương Đài lấy tịnh bình trút hết phần Đan sa còn lại đổ vào miệng. Nàng nhìn tịnh bình trống rỗng trong tay mình, rồi cương quyết quẳng nó đi.

Phương Đài buông một câu bi lụy :

- Thế là hết.

- Phương Đài... Tiểu Quân đưa nàng đi.

Phương Đài lắc đầu :

- Tiểu Quân đi đi... Phương Đài không thể đi được đâu.

- Phương Đài không đi theo Tiểu Quân, chẳng lẽ quay trở lại từ địa bí cung.

Phương Đài nhìn Tiểu Quân rồi gật đầu :

- Phương Đài bắt buộc phải quay trở lại.

Tiểu Quân tròn mắt :

- Phương Đài... bí cung tử địa đã thuộc về Đồ Hạo Thiên rồi... Nàng biết chứ ?

- Phương Đài biết... Nhưng không còn cách nào khác hơn đâu.

- Tại sao Phương Đài phải quay trở lại tử địa bí cung chứ... Vì Đan sa thần dược à?

Ngũ Phương Đài gật đầu :

- Đúng như vậy đó... Không có Đan sa, Phương Đài chỉ là cái xác chết biết thở thôi. Không có Đan sa, Phương Đài không chịu nổi đâu.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Ngũ Phuong Đài hãy theo Tiểu Quân đi... Tiểu Quân sẽ tìm đại phu hay nhất thiên hạ trị bệnh cho nàng.

Phuong Đài lắc đầu :

- Một ngày không có Đan sa... Phuong Đài chịu không nổi. Đau đớn lắm... Tiểu Quân hiểu cho Phuong Đài.

Nàng gượng đứng lên.

Tiểu Quân nắm tay Ngũ Phuong Đài :

- Phuong Đài... Đừng quay trở lại tử địa bí cung... Nàng hãy tin vào Tiểu Quân...

Nhất định Tiểu Quân sẽ có phương thức trị bệnh cho nàng.

Phuong Đài bất chợt nép vào bờ vai Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Tiểu Quân tốt với Phuong Đài quá... Những gì Phuong Đài đã hành xử... Tiểu Quân đừng để tâm nghe.

- Không để tâm gì hết cả... Chúng ta đi.

Ngũ Phuong Đài đẩy chàng ra :

- Tiểu Quân hãy cười đi Phuong Đài thích nụ cười của Tiểu Quân lắm đó.

Nghe nàng nói, Tiểu Quân cũng ráng gượng nhếch môi tạo nụ cười. Tiếng cười của chàng nghe tợ tiếng nắc nhen thì đúng hơn.

Phuong Đài nhìn chàng chăm chăm :

- Nếu như trước đây... Phuong Đài đừng nghĩ đến chữ hận.

Nàng nói xong, đột ngột nhón chân hôn vào má Tiểu Quân. Tiểu Quân không nén được tình cảm của mình, ôm choàng lấy tiểu yêu của Ngũ Phuong Đài... Nhưng nàng đã đẩy chàng ra.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Tiểu Quân... Nếu như Đỗ Hạo Thiên luyện thành cảnh giới tối thượng Lôi Âm ma công, đao thương sẽ bất nhập, chỉ một thứ duy nhất có thể đối phó với họ Đỗ mà thôi.

Nàng bóp tay Tiểu Quân thật chặt :

- Từ Phuong Thoa. Chỉ có Từ Phuong Thoa may ra có thể đối phó với Lôi Âm ma công.

Nàng nói xong lùi lại một bộ :

- Lúc nào Phuong Đài cũng nhớ đến Tiểu Quân.

Nàng dứt lời, quay lưng dụng luôn khinh thuật siêu phẩm lướt trở lại tử địa bí cung.

Tiểu Quân đầu thế để cho Phuong Đài quay trở lại chốn tử địa đó. Chàng băng theo, nhưng Phuong Đài như đọc được ý niệm trong đầu Tiểu Quân, nàng quay ngoắt lại :

- Xảo Quỷ! Ngươi theo bốn nương làm gì... Nếu ngươi còn theo Ngũ Phuong Đài đừng trách bốn nương phải dụng đến Càn Khôn kiếm khí để lấy mạng ngươi. Bốn nương báo cho ngươi biết, vận mạng của võ lâm nằm trong tay ngươi đó... Hãy quay về đi!

- Phuong Đài!

Phuong Đài quắc mắt :

- Quay về đi!

Nàng vừa quát vừa toan vũ lộng Càn Khôn kiếm khí, nhưng Tiểu Quân đã khoát tay cản lại :

- Phuong Đài, dừng tay lại đi!

- Ngươi muốn ta không động thủ phát chiêu, ngươi quay lại đi... Bốn nương đã nói là làm đó.

Tiểu Quân gục mặt nhìn xuống đất. Chàng cảm nhận trái tim mình nhói đau, và trong sâu thẳm như có một quả chùy đè nặng.

Tiểu Quân ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Ngũ Phương Đài :

- Phương Đài hãy đi đi... Khi nào khuất bóng Phương Đài, Tiểu Quân sẽ rời khỏi đây.

Phương Đài thở dài một tiếng, cùng với tiếng thở dài đó từ khóe mắt hai giọt lệ long lanh như hai hạt ngọc rịn ra ngoài.

- Tiểu Quân... Vĩnh biệt...

Ngũ Phương Đài quay lưng, và chỉ thoáng trong khoảnh khắc ngắn ngủi bóng của nàng đã khuất dạng rồi.

Tiểu Quân ngậm ngùi thở ra nhìn lên bầu trời đêm đầy những vì sao đang mờ dần để nhường khoảng không trung lại cho ánh bình minh buổi sớm.

Chàng thở dài một tiếng. Tiếng thở dài của chàng ngỡ như vừa đánh mất một cái gì quý giá nhất trên cõi đời này. Chàng cảm nhận có một nỗi buồn mênh mang, vô tận.

Nỗi buồn ấy càng lúc càng nặng trĩu trong chàng.

- Phương Đài... Ngũ Phương Đài.

Ánh mắt của Tiểu Quân như dôi về cõi hư ảo mà chỉ có chàng mới biết mình đang dôi mắt nhìn về đâu.

Tiểu Quân quay bước, lặng lẽ đi như một gã lữ hành cô độc. Một tia chớp vụt lóe trên bầu trời, khi ánh dương quang lấp lững thì cả bầu trời sụp tối lại bởi những cụm mây dày đặc.

Tiếng sấm ầm ỉ, nghe ngỡ tiếng gầm của con quái vật nào đó, và chiếc lưới của nó là những tia tầm sét xé toạc không trung.

Mưa trút xuống.

Trong màn nước trắng xóa, vẩn vù những ngọn gió lửa như muốn quét sạch tất cả mọi sự sống thì Tiểu Quân vẫn lầm lũi bước trong mưa và những luồng gió giạt, mặc nhiên để chúng hành hạ chàng.

Không một ai có thể tin được, một Xảo Quỷ chưa từng biết đến nỗi buồn, biết đến sự đau khổ, thế mà giờ đây đang tự hành hạ mình trong lặng lẽ, âm thầm và cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chỉ mảnh treo chuông

Ngôi cổ miếu nằm tọa lạc trên một khu đất trống. Nó không lớn lắm, nhưng vẫn có vẻ uy nghi thần bí. Thất Thất ngồi dưới mái hiên, dôi mắt nhìn về hướng Thất sơn. Nàng đã được Tôn Tử tiên sinh đưa đến đây và dặn chờ đợi Tiểu Quân. Ánh mắt của nàng dôi qua làn nước mưa, ngong ngóng chờ đợi.

Một luồng gió mạnh thổi tạt những tia nước hắt vào mặt nàng, nhưng Băng Tâm Ngọc Nữ vẫn thờ ơ với những tia nước đó.

Nàng không biết tới bao giờ Tiểu Quân mới đến. Chàng có đến hay không, hay chẳng bao giờ đến. Thất Thất đã dôi mắt với Thánh Cô Ngũ Phương Đài, nàng cảm nhận một điều, con người này có một hấp lực kỳ lạ. Hấp lực đó tiềm ẩn ngay trong nhan sắc, lời nói và phong cách, chính vì hấp lực đó mới biến Từ Kiếm Thường Nhẫn, một con người băng giá lạnh lùng thành tên nô bộc trung thành.

Thất Thất thở dài một tiếng, sự nghĩ đến Tiểu Quân. Nàng nhủ thầm :

- “Tiểu Quân giờ đã ra sao... Có như Thường Nhẫn không. Minh hy vọng Tiểu Quân không phải là Thường Nhẫn.”

Thất Thất vừa nghĩ đến đây thì thấy trong màn nước trắng xóa có bóng người đang lầm lũi tiếng về phía nàng. Dáng người đó trông có vẻ ủ rũ và thất thần.

Thất Thất bật đứng dậy :

- Tiểu Quân...

Tiểu Quân tiến đến đứng dưới mái hiên ngôi cổ miếu. Toàn thân chàng ướt đầm.

Thất Thất cau mày :

- Tiểu Quân... Đệ làm sao vậy... Vào trong này nhanh lên.

Tiểu Quân nhìn Thất Thất :

- Tỷ tỷ...

Thất Thất toan đội mưa bước xuống nhưng Tiểu Quân đã khoát tay cản lại :

- Tỷ tỷ đừng đội mưa.

Chàng bước vào mái hiên.

Thất Thất nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Đệ bị sao vậy?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Đệ không sao đâu...

- Đệ đệ không sao thật a. Tỷ tỷ cảm thấy có gì không ổn trong đệ.

- Tỷ tỷ đừng lo cho Tiểu Quân.

Thất Thất lắc đầu. Nàng nắm tay Tiểu Quân kéo vào trong ngôi cổ miếu.

- Đệ đệ vào trong miếu đi... Ngoài này lạnh lắm.

Tiểu Quân theo Thất Thất vào trong ngôi cổ miếu.

Thất Thất nói :

- Đệ cởi đồ ra để tỷ tỷ hong lửa cho khô kéo lạnh.

- Đệ muốn cảm nhận cái lạnh giá bên ngoài đừng sợ cái lạnh bên trong.

Thất Thất nheo mày :

- Đệ nói thật đi... Đã có chuyện gì xảy ra với đệ rồi phải không?

Nàng nắm tay Tiểu Quân :

- Đệ đệ đã bị..

- Tiểu Quân chẳng bị gì đâu.

- Tỷ tỷ đọc được những ý niệm trong ánh mắt của đệ đệ. Nói cho tỷ tỷ nghe đi... Tỷ tỷ có thể giúp được cho đệ... Có phải chính Thánh Cô Ngự Phương Đài khiến cho Tiểu Quân thất thần phải không?

Tiểu Quân nhìn nàng :

- Tiểu Quân cảm thấy mình vô dụng, Tiểu Quân vô dụng.

Thất Thất lắc đầu :

- Tiểu Quân mà vô dụng sao... Thất Thất không tin, nhất định không tin. Chẳng qua Tiểu Quân cảm nhận như vậy bởi một cú xóc nào thôi.

Nàng đặt tay lên vai Tiểu Quân :

- Đệ nói cho tỷ tỷ biết đi... Đệ đang gặp chuyện gì?

Tiểu Quân thờ dài, rồi mỉm cười với Thất Thất :

- Tiểu Quân không có chuyện gì đâu... Tỷ tỷ đừng lo.

Đôi mày vòng nguyệt của Thất Thất khẽ cau lại :

- Phải chính Thánh Cô Ngũ Phương Đài khiến thần sắc và tâm trí của đệ đệ mất hết chăng?

Tiểu Quân bặm môi. Chàng thờ dài một tiếng :

- Có lẽ đúng như tỷ tỷ nói thật. Ngũ Phương Đài đã lấy toàn bộ trái tim và khối óc của Tiểu Quân rồi.

Thất Thất quay nhìn ra cửa cổ miếu :

- Tỷ tỷ đã đoán đúng phải không?

- Tỷ tỷ đoán đúng... Sự thật là như vậy đó.

- Tỷ tỷ không ngờ Ngũ Phương Đài lại có sức mạnh ma quỷ như vậy. Hình như nam nhân nào gặp nàng nhất định đều để trái tim và khối óc cho nàng. Ngay cả Xảo Quỷ cũng vậy.

Nàng quay lại nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân có cần tỷ tỷ đến bí cung tử địa để thỉnh Ngũ Phương Đài đến đây không.

Tiểu Quân cau mày :

- Bây giờ Ngũ Phương Đài không còn là Thánh Cô nữa rồi.

- Cái gì... Đệ đệ chuyện gì đã xảy ra?

Tiểu Quân xoa trán mình. Chàng nhìn Thất Thất rồi thuật lại tất cả mọi việc.

Nghe hết câu chuyện của Tiểu Quân kể lại, dung diện Thất Thất thay đổi hẳn :

- Tỷ tỷ không ngờ Ngũ Phương Đài lại rơi vào tình cảnh như vậy.

- Tỷ tỷ... vì Tiểu Quân mà Ngũ Phương Đài phải mạo phạm với Đồ Hạo Thiên.

Tiểu Quân lo cho nàng... Không biết bây giờ Ngũ Phương Đài và Tôn Tử tiên sinh ra sao. Ngoài hai người đó còn bao nhiêu sinh linh nữa...

Chàng lắc đầu :

- Tiểu Quân vô dụng.

- Tiểu Quân đừng hành hạ mình như vậy... Không ai trách đệ đệ đâu.

Nàng cời áo ngoài của Tiểu Quân :

- Đệ chờ tỷ tỷ hong khô áo của đệ.

- Tỷ tỷ.. Thất Thất lắc đầu :

- Bây giờ là lúc Tiểu Quân cần bảo trọng hơn ai hết. Đồ Hạo Thiên chỉ mong mỗi mỗi một điều là Tiểu Quân biến thành cái xác không hồn mà thôi. Nếu như Tiểu Quân còn sống ngày nào, thì họ Đồ phải kiêng nể ngày nấy, không dám hí lộng giang hồ.

Nàng nhìn Tiểu Quân :

- Đệ phải giữ gìn sức khỏe mới đúng. Vận mạng võ lâm trông chờ vào bản lĩnh của Tiểu Quỷ.

Thất Thất nói xong, đến bên bệ thờ gom nhặt những cây củi khô, rồi đánh đá lửa châm môi. Ngọn lửa bùng lên, ngôi cổ miếu ấm hẳn lại. Bên ngoài mưa cũng nhẹ dần.

Thất Thất hong chiếc áo của Tiểu Quân thỉnh thoảng lại liếc trộm chàng.

Nàng cảm nhận Tiểu Quân như một pho tượng bất động, thần trí chìm vào cõi hư ảo nào đó.

Nàng nghĩ thầm :

- “Có lẽ Tiểu Quân đang nghĩ về Ngũ Phương Đài. Cũng đúng thôi... bản tính Tiểu Quân là như vậy mà... Huống chi Thánh Cô Ngũ Phương Đài đối với Tiểu Quân lại nặng tình nữa.”

Tiểu Quân bất chợt quay lại nhìn nàng. Ánh mắt của họ chạm vào nhau.

Thất Thất khẽ cụp hai hàng lông mi cong vút.

Tiểu Quân nói :

- Mấy ngày qua tỷ tỷ như thế nào?
- Tỷ tỷ được Ngũ Phương Đài đối xử rất tốt.

Nàng không muốn nói cho Tiểu Quân biết buổi đầu mình diện kiến Ngũ Phương Đài.

Nàng nhìn Tiểu Quân :

- Phương Đài rất tốt với tỷ tỷ!

Tiểu Quân mỉm cười :

- Tỷ tỷ dẫu đệ... Chắc hẳn Phương Đài không đối xử tốt với tỷ đâu... Nàng lúc đó hành xử mọi việc vì chữ hận mà thôi. Tiểu Quân đoán chắc Ngũ Phương Đài đã cho tỷ tỷ uống thuốc cốt tẩn... Sau này nàng mới thay đổi chính kiến, hóa hận thành tình.
- Thất Thất không qua được cặp mắt của Tiểu Quân. Nếu không có Tôn Tử tiên sinh cứu mạng, Thất Thất giờ chẳng biết như thế nào.

Chiếc áo Tiểu Quân đã khô, nàng trao lại cho chàng :

- Đệ vận lại áo đi kẻo lạnh.
- Tỷ tỷ lúc nào cũng lo lắng cho đệ.
- Trong cõi đời này, ngoài Tiểu Quân ra tỷ tỷ đâu còn ai thân thiết nữa.

Tiểu Quân vận lại chiếc áo đã được Thất Thất hong khô. Chàng nhìn Thất Thất nói :

- Tỷ tỷ... Bây giờ chúng ta tìm Tử Phương Thoa ở đâu.

Thất Thất đứng lên, tiến ra cửa cổ miếu.

Tiểu Quân bước theo chân nàng, Thất Thất quay lại :

- Tiểu Quân rất cần Tử Phương Thoa phải không?

Tiểu Quân gật đầu :

- Nếu không có Tử Phương Thoa, Tiểu Quân khó mà phá được tà công Lôi Âm Thần của Đỗ Hạo Thiên.
- Theo như tỷ tỷ biết, chỉ ở núi Chung Nam mới hy vọng tìm được Tử Phương Thoa.
- Chúng ta sẽ lên đường đến núi Chung Nam.

Thất Thất nhìn thẳng vào đáy mắt của Tiểu Quân :

- Tỷ tỷ chỉ đoán mò thôi. Có đến núi Chung Nam chưa hẳn chúng ta đã tìm được Tử Phương Thoa. Cho dù có biết chắc Tử Phương Thoa trên núi Chung Nam cũng chưa hẳn đã lấy được.
- Vậy là sao?
- Trên núi Chung Nam có một vị ẩn sĩ không bao giờ chen vào chuyện giang hồ, nhưng người đó cũng không cho một ai lên núi Chung Nam.
- Chẳng lẽ vận mạng của vô lâm như chuông treo sợi tóc mà vị ẩn sĩ đó cũng không màng đến ư?
- Tỷ tỷ chỉ nói thôi mà.
- Đệ sẽ đến Chung Nam sơn. Nếu vị ẩn sĩ kia cho mượn thì tốt, bằng như không cho mượn Tử Phương Thoa, Tiểu Quân bất buộc phải hành động thôi.
- Đệ mong mới có Tử Phương Thoa để cứu Ngũ Phương Đài?
- Tiểu Quân không dẫu tỷ tỷ... Sự thật như vậy đó... Tiểu Quân không có Phương Đài giờ chẳng còn đứng đây đâu.

- Tỷ tỷ biết. Nhưng đi lúc này tỷ tỷ e bất tiện... võ công của đệ chưa phục hồi hẳn.

Hãy tạm thời dùng ngôi cổ miếu này làm nơi vận công điều tức phục hồi võ công, đến khi hoàn toàn bình phục, chúng ta hãy đến núi Chung Nam.

Tiểu Quân suy nghĩ. Chàng thở ra một tiếng.

Thất Thất đặt tay lên vai Tiểu Quân :

- Đệ đệ đừng lo lắng quá... Kê ác không bao giờ toại thành chí nguyện đâu.

- Tiểu Quân chỉ lo trễ quá mà thôi.

- Dục tốc bất đạt... Nếu như võ công của Tiểu Quân chưa hồi phục hoàn toàn mà lên núi Chung Nam, e chỉ nguy đến tính mạng của đệ.

Thất Thất nhìn Tiểu Quân :

- Tỷ cũng vừa mới phục hồi công lực thôi...

Thất Thất vừa dứt lời thì mười người bất thần xuất hiện ngay cửa ngôi cổ miếu.

Vừa thấy mười người đó, Tiểu Quân đã phấn khởi hẳn lên bởi họ là những bằng hữu của chàng.

Dẫn đầu là Trương Huyền Tổ và Độc Vương Vô Ảnh Tây Môn Báu. Đi cạnh Tây Môn Báu là Hạ Hầu Chương môn phái Tung Sơn, Hà Chi Chương môn phái Hoa Sơn và Phạm Nhân Chương môn phái Thanh Thành. Ngoài năm người đó ra còn có năm gã đại hán sắc mặt vô cùng nghiêm nghị.

Trương Huyền Tổ tiến thẳng đến trước mặt Tiểu Quân :

- Xảo Quỷ!

- Trương chân nhân... Sao các người có thể rời thoát từ địa bí cung.

- Chúng ta nhờ Thánh Cô Ngũ Phương Đài... Không có Thánh Cô đâu ai có thể rời khỏi bí cung từ địa chứ. Trương bản đạo không ngờ đứng sau lưng Thánh Cô lại là tên Đỗ Hạo Thiên.

Tiểu Quân nhìn qua Độc Vương Vô Ảnh Tây Môn Báu :

- Chúng ta hội mặt đủ ở đây cũng tốt lắm rồi. Độc huynh tình hình tại bí cung từ địa như thế nào rồi?

- Bí cung từ địa bây giờ canh phòng rất cẩn mật... Tất cả mọi người đã khuất phục Đỗ Hạo Thiên rồi. Chỉ còn những người chúng ta mà thôi. Thoát ra khỏi vùng từ địa đó là may mắn lắm rồi.

Độc Vương Vô Ảnh liếc Trương Huyền Tổ :

- Nếu không có Thánh Cô chúng ta không biết như thế nào.

Tiểu Quân hỏi Trương Huyền Tổ :

- Ngũ Phương Đài bây giờ ra sao?

- Xảo Quỷ đừng lo. Thánh Cô tạm thời thất thế hơn Đỗ Hạo Thiên nhưng người vẫn có cách, sau này sẽ yểm trợ chúng ta.

- Tiểu Quân chỉ lo cho Phương Đài.

Trương Huyền Tổ bật cười giả lả :

- Tiểu Quân đừng lo. Thánh Cô tự lo cho mình được. Ví như chúng ta đây, nếu không có Thánh Cô quả thật khó mà đào thoát khỏi bí cung từ địa.

Trương Huyền Tổ nhìn sang Thất Thất :

- Ngọc Nữ Băng Tâm cũng được Thánh Cô giải thoát đến đây à?

Thất Thất gật đầu :

- Cứ cho là như vậy.

Trương Huyền Tổ nhìn lại Độc Vương Vô Ảnh :

- Lão độc... Thánh Cô gọi cho Xảo Quỷ vật gì.

Về mặt Tiểu Quân phản chấn hẳn lên.

Độc Vương Vô Ảnh Tây Môn Báu lấy trong thắt lưng ra một lọ tịnh bình. Y giờ lọ tịnh bình đến trước mặt Tiểu Quân, nói :

- Ngũ Phương Đài Thánh Cô bảo tại hạ trao chiếc tịnh bình này cho Xảo Quỷ. Trong tịnh bình này có chứa dược thảo dụng để truat tà khí Lôi Âm Thần.

Tiểu Quân đón lấy chiếc tịnh bình :

- Đa tạ Độc huynh đã mang vật đến cho Tiểu Quân.

Chàng vừa dứt lời thì đã neho mảy. Tiểu Quân nhìn lại lọ tịnh bình. Chàng giật mình bởi nhận ra lớp vỏ xù xì của chiếc tịnh bình tựa như vỏ trái mít.

Tiểu Quân thối lui về sau hai bộ, đứng ngang với Thất Thất.

- Tỷ tỷ... coi chừng!

Thất Thất cau mày nhìn chiếc lọ trên tay Tiểu Quân.

Tiểu Quân nhìn Trương Huyền Tổ :

- Trương đạo trưởng thật ra đến đây theo lệnh ai?

Vương Túc Lệ bước vào cổ miếu :

- Theo lệnh của Túc Lệ.

- Thì ra là Vương cô nương.

Vương Túc Lệ cười khẩy một tiếng, rồi nhướn mắt nói với Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Ngươi thử nhìn lại hai bàn tay của mình coi.

Tiểu Quân nhún vai :

- Khỏi cần nhìn. Tiểu gia cũng biết mình bị trúng độc.

Vương Túc Lệ mỉm cười :

- Nhưng Xảo Quỷ chưa biết đó là chất độc gì.

Tiểu Quân liếc Độc Vương Vô Ảnh Tây Môn Báu :

- Độc huynh chắc biết chất độc gì chứ?

- Đan sa phối hợp với Vô Ảnh Chi Độc.

Túc Lệ cười khẩy một tiếng :

- Tiểu quỷ nghe rồi chứ?

Nàng bước đến đối mặt với Tiểu Quân và Thất Thất :

- Xảo Quỷ biết Đan sa và Vô Ảnh Chi Độc lợi hại như thế nào rồi. Nếu đã biết thì hãy theo Túc Lệ về đầu phục Kim Sa giáo chủ. Túc Lệ bảo đảm sinh mạng cho Xảo Quỷ và Băng Tâm tiên tử.

Thất Thất nhìn Trương Huyền Tổ :

- Trương đạo trưởng đã đầu phục Đồ Hạo Thiên từ lúc nào vậy?

Trương Huyền Tổ gục mặt nhìn xuống đất. Lão im lặng bởi sự thẹn thùng.

Thất Thất nói tiếp :

- Thất Thất không ngờ một trưởng lão Võ Đang, một trưởng giáo Độc môn, một Trưởng môn nhân Thanh Thành phái, Trưởng môn nhân Hoa sơn phái, Trưởng môn nhân Tung sơn phái thế mà cụp lưng cúi đầu khuất phục một tên ma đầu như Đồ Hạo Thiên.

Trương Huyền Tổ ngẩng lên :

- Tiểu Quân và Thất Thất cô nương hãy theo Túc Lệ hộ tướng về đầu phục Kim Sa giáo chủ.

Tiểu Quân nạt ngang :

- Tầm bậy... Tiểu Quân không quen cụp lưng như các vị.

Trương Huyền Tổ lắc đầu :

- Chỉ có con đường đó hai người mới giữ được mạng sống của mình thôi.

- Chân nhân khẳng định chỉ mỗi một con đường đầu phục là toàn mạng à?

Chàng khoát tay :

- Không đâu.. Tiểu Quân này có rất nhiều cách để giữ mạng mình.

Chàng nhìn Vương Túc Lệ :

- Dừng độc để ép người thì đầu hay ho gì, phải không Vương hộ tướng. Nếu như các người có bản lĩnh thì hãy dùng bản lĩnh của mình bức ép Tiểu Quân đầu phục... Vậy có hay hơn không. Các người vừa được tiếng, vừa được người.

Tiểu Quân xoa hai bàn tay :

- Với mười cao thủ đây thì Tiểu Quân chắc chắn thảm bại rồi.

Vương Túc Lệ cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Đáng ra Túc Lệ và các vị đây sẽ dùng võ công bức tử người, nhưng Giáo chủ đã phán lệnh, đối phó với Tiểu Quân Xảo Quỷ thì bất cần thủ đoạn.

- Ấy, thì ra các người cũng gồm mặt tiểu gia đấy chứ.

- Túc Lệ không cần nhiều lời với Xảo Quỷ.

Nàng vỗ tay ba tiếng. Ngay lập tức bốn gã đại hán vận võ phục huỳnh y khệ nệ khiêng đặt trước cửa cổ miếu hai chiếc áo quan.

Túc Lệ chỉ hai chiếc áo quan đó nói :

- Nếu như Xảo Quỷ không đầu phục Đồ giáo chủ thì hãy chui vào quan tài đi.

Tiểu Quân nheo mày :

- Tiểu gia chỉ có một mà tới hai cỗ áo quan. Chẳng hay cỗ áo quan nào của Xảo Quỷ vậy?

- Một cho Tiểu Quân, một cho Băng Tâm Ngọc Nữ Công Tôn Thất Thất.

Tiểu Quân quay sang Thất Thất :

- Tỷ tỷ... Kim Sa phái chuẩn bị đưa đám Tiểu Quân và tỷ tỷ đó.

- Họ muốn thì chúng ta phải chiều thôi.

Tiểu Quân truyền âm nhập mật nói với Thất Thất :

- Tỷ tỷ hãy đào thoát đi... Để những người này cho Tiểu Quân hành xử... Dù sao Tiểu Quân cũng đã trúng phải Đan sa rồi. Có đi cũng vô ích mà thôi.

Thất Thất căng thẳng hẳn lên. Nàng truyền âm nhập mật đáp lời Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Có chết thì chúng ta cùng chết chung.

- Tỷ tỷ còn trọng trách với giang hồ... hãy đến Chung Nam sơn cầu khẩn lấy Từ Phương Thoa.

Thất Thất lắc đầu :

- Tất cả bọn người này đã đầu phục ma đầu rồi. Chúng ta không cần đến Từ Phương Thoa nữa.

- Tỷ tỷ... Tiểu Quân đoán chắc họ cũng đã bị Đan sa khống chế rồi.

Thất Thất lắc đầu :

- Mặc kệ họ.

Nàng ngẩng lên đối nhãn với Vương Túc lệ :

- Các người còn chờ gì nữa... Ra tay đi!

Vương Túc Lệ gằn giọng :

- Ắ muốn chết... Lấy mạng ả cho bốn hộ tướng.

Mệnh lệnh của Vương Túc Lệ ban ra, Trương Huyền Tổ, Tây Môn Báu và ba vị Chưởng môn không thể không thi hành. Cả năm cao thủ thượng thặng của võ lâm đồng loạt xuất thủ.

Ba ánh chớp quang từ ba ngọn trường kiếm của ba vị Chưởng môn kết thành hình chữ phẩm công vào vùng thượng đẳng của Thất Thất, còn Trương Huyền Tổ thì dụng phát trần phóng ra một thức Nhứt Điều Xung Thiên đánh vào hạ đẳng của nàng. Riêng Độc Vương Vô Ảnh Tây Môn Báu thì sử dụng đến độc công, từ hai ống tay áo giũ ra những âm thanh phần phật, chứng tỏ y đang dụng Vô Ảnh Chi Độc phủ lên người Thất Thất.

Một mình đương đầu với năm đại cao thủ nhứt đẳng võ lâm, Thất Thất chẳng hề nao núng. Bởi ý niệm của nàng là cùng chết với Tiểu Quân. Thất Thất ngã bộ về sau tránh ba thanh trường kiếm trong chớp mắt, đồng thời hữu thủ vỗ ngược về phía ngọn phát trần của Trương Huyền Tổ.

Bình...

Nàng hất được ngọn phát trần đỏ nhưng không thể tránh được những luồng độc khí vô hình vô sắc của Tây Môn Báu.

Tiểu Quân thấy Thất Thất đã động thủ, chàng không thể đứng yên. Bàn thủ xoay tròn, Tiểu Quân thi triển năm đạo chỉ khí mạnh như năm lưỡi tầm sét công thẳng về phía Độc Vương Vô Ảnh Tây Môn Báu.

Đang phát động độc công thấy đàn chỉ thần công ào ào rít gió, kẻ thành năm đạo tầm sét công thẳng vào mình, Tây Môn Báu hoảng hốt phi thân né năm đạo chỉ kinh đó.

Rét...

Tây Môn Báu đã nhanh, nhưng năm đạo chỉ của Tiểu Quân vẫn hót gọn chéo y của gã, dư kinh của đàn chỉ hất luôn Độc vương ra ngoài cửa cổ miếu.

Gã đổ kèn xuống đất. Nhờ ngọn chỉ công của Tiểu Quân mà Thất Thất mới tránh được Vô Ảnh Chi Độc của Độc Vương Tây Môn Báu.

Vừa phát chỉ công, Tiểu Quân cảm nhận đầu óc mình tối sầm, mắt đỏ hào quang, hai bàn tay nóng buốt, huyết lưu sôi sùng sục như sắp cô đặc lại.

Chàng ôm Đan điền lao đảo.

Vương Túc Lệ lướt đến, áp sát vào Tiểu Quân :

- Bây giờ mới đến lượt ta.

Thất Thất thấy Tiểu Quân lâm vào tình thế nguy kịch nhưng không thể nào tiếp ứng được. Nàng liên tục bị ba ngọn trường kiếm và cây phát trần bức ép, chỉ biết đỡ chứ chưa công được chiêu nào.

Thất Thất vừa toan tràn bộ ứng tiếp Tiểu Quân thì ngọn phát trần của Trương Huyền Tổ cắt ngang trước mặt nàng. Không có vũ khí, Thất Thất nghiêng rặng vận dụng hết chân khí dụng tay đỡ ngọn phát trần của Trương chân nhân.

Bình...

Đôi ngọc thủ của Thất Thất tê buốt tường như chẳng còn sức nhấc lên nổi. Vừa lúc đó thì ba ngọn trường kiếm chia thành ba hướng đồng loạt tập kích vào nàng.

Thất Thất nghĩ thầm :

- “Thế cũng được... Mình và Tiểu Quân cùng chết.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Sát kiếm đuổi quần ma

Một chớp đỏ sáng rực lóe lên, ánh chớp đỏ đó tưởng như thoát ra từ dưới địa phủ vụt bay ngược lên không trung. Tất cả mọi người đều sững sờ.

Không khí trong tòa cổ miếu như cô đặc hẳn lại, mọi người ngửi được mùi tử khí.

Ba thanh trường kiếm của ba vị Chương môn đại phái đã bị gãy ngang, cây phát trần cũng chẳng hơn gì. Mọi người định thần mới nhận ra Từ Kiếm Thường Nhẫn đứng ngay bên cạnh Thất Thất và Tiểu Quân.

Thanh Huyết kiếm chìa mũi xuống, cặp mắt cá chết của Thường Nhẫn đã trở lại sắc mà lạnh lẽo như hôm nào.

Vương Túc Lệ sững sờ :

- Từ Kiếm Thường Nhẫn!

Thường Nhẫn nhướng đôi mày rậm rịt, từ đôi mắt cá chết của y toát ra cái nhìn lạnh lẽo vô hồn vô cảm.

Vương Túc Lệ gằn giọng nói :

- Thường Nhẫn... Ngươi dám chống lại Thánh cô Ngũ Phụng Đài?

Tiểu Quân lúc này đã ngồi kiết đả dưới đất để vận công không chế kịch độc.

Thường Nhẫn buông một câu lạnh như băng hàn :

- Thường mỗ không chống, nhưng không một ai được chạm đến Thất Thất và Tiểu Quân.

- Ngươi cứu hai người này thì đã chống lại Ngũ Phụng Đài rồi.

- Vương cô nương về nói lại với Ngũ Phụng Đài... Thường mỗ đã gởi lại nàng một cánh tay.

Thường Nhẫn nhìn Tiểu Quân. Gã thở dài một tiếng, rồi quay sang Thất Thất :

- Thất Thất cô nương... Chúng ta đi thôi!

Thất Thất cúi xuống tính xốc nách Tiểu Quân, nhưng Vương Túc Lệ đã nghiêng răng gằn từng tiếng :

- Một mình Thường Nhẫn và Thất Thất đi thì được, nhưng phải để Tiểu Quân lại.

- Kiếm của ta gãy, mạng ta mất, Tiểu Quân sẽ thuộc về các người.

Sau câu nói của Thường Nhẫn, vẻ mặt Vương Túc Lệ đánh hẳn lại. Những nét kiêu diễm lăng lợ biến mất mà thay vào đó là một lớp sắc da ngập tràn sát khí.

- Thường Nhẫn... Ý ngươi quyết đấu với Túc Lệ à?

Nàng gằn từng tiếng :

- Ngươi quyết rồi à?

- Các người hãy quay về Kim cung đi.

- Hừ... Từ Kiếm... Ngươi tưởng có thể cản được Vương Túc Lệ này sao?

Nàng phi thân về sau bốn bộ, ra lệnh cho năm gã đại hán.

- Ngũ Sát đường... lấy mạng gã cho ta.

- Tuân lệnh Vương hộ tướng!

Năm gã đại hán đồng loạt rút xoạt binh khí. Trên tay những người đó là những ngọn quý đao kỳ quặc vô cùng.

Cả năm người đồng loạt múa quý đao đá tạo thành những đóa hào quang phát ra những âm thanh vi vu ròn ròn.

Áp lực của năm vòng kim quang chưa thực sự tấn công mà Thất Thất cảm nhận sát khí tỏa ra nặng nề vô cùng. Nàng âm thầm vận công để phối hợp với Thường Nhẫn.

Khi năm gã Ngũ Sát đường dần lên một bộ, thanh trường kiếm trong tay Thường Nhẫn vẫn không hề nhích động. Trong khi đó Thất Thất đã tỏ ra căng thẳng tột cùng.

Nàng nghĩ thầm :

- “Không biết Từ Kiếm Thường Nhẫn có đủ bản lĩnh đối phó cùng một lúc với năm gã này không?”

Nàng liếc mắt chú nhãn vào thanh Huyết kiếm mà lo lắng.

- “Chừng nào ngọn Huyết kiếm kia sẽ xuất chiêu đây? Tại sao nó tĩnh yên đến độ không hề thấy chút biểu lộ gì.”

Đôi tinh nhãn của Thường Nhẫn vẫn lạnh băng như cặp mắt cá chết không hồn không cảm.

Năm vòng Kim quang quỹ đạo từ từ áp dần về phía ba người. Trang y của Thất Thất lẫn chéo y của Thường Nhẫn đã chịu áp lực của năm vòng kim quang.

Ngũ Sát đường quát lớn một tiếng :

- Vạn Dao Phân Ảnh!

Cùng với tiếng quát như sấm động đó, năm vòng kim quang đồng loạt ập thẳng vào Thường Nhẫn.

Đao đã nhập tất kiếm phải động. Một cái động duy nhất nhưng nhanh không thể nào tưởng được, một cái động duy nhất nhưng là cái động của uy lực chết chóc không sao lường được. Có lẽ cái tĩnh vừa rồi của thanh Huyết kiếm là để chuẩn bị cho cái động này, một cái động xuất phát từ cái tĩnh, rồi quay trở về với cái tĩnh vĩnh cửu.

Ổng tay áo pháp phều của Thường Nhẫn không biết đã xuất ra từ lúc nào, nhưng nó đã đánh bật năm thanh Quỷ đầu đao, trong khi Từ Kiếm thì quét ngang một đường cầu vồng với độ chính xác không thể nào tưởng tượng được.

Thường Nhẫn đã trở về tư thế khoáng đạt của một kiếm thủ lạnh lùng và bất nhần trong khi Ngũ Sát đường đứng đực ra giữa tòa cổ miếu.

Vương Túc Lệ lẫn Trương Huyền Tổ, và ba vị Chương môn đồng loạt lùi lại.

Vương Túc Lệ lắc đầu :

- Ngươi...

Thường Nhẫn buông một câu lạnh nhạt :

- Hãy rời khỏi đây đi!

Thường Nhẫn dứt lời khề đao bộ, kiểm tra vào vỏ.

Kết..

Âm thanh kiếm khí như tạo thành một kinh lực vô hình thổi vào năm gã Ngũ Sát đường. Năm gã đó ngã vật ra đất, cùng với những cái thủ cấp rơi ra khỏi cổ.

Một cái chết không thể nào tưởng tượng được, một cái chết mà trước đây Trương Huyền Tổ lẫn ba vị Chương môn đại phái đã từng run sợ bởi Ngại Từ Đột Quyết, nhưng lần này cái chết do Thường Nhẫn tạo ra còn nhanh hơn, khủng khiếp hơn. Mặc dù thủ cấp đã lia khỏi cổ, nhưng năm gã Ngũ Sát đường vẫn còn chớp mắt liên tục, ngỡ như họ chưa biết đầu đã lia khỏi cổ rồi. Thậm chí đôi mày còn cau hấn lại bởi còn cảm giác đau đớn khi đầu nện xuống sàn cổ miếu.

Vương Túc Lệ biến sắc diện.

Trương Huyền Tổ thối về sau đứng ngang với Túc Lệ.

Túc Lệ quát Trương Huyền Tổ và ba vị Chương môn nhân :

- Tôi lượt các ngươi cản gãi lại.

Trương Huyền Tổ và ba vị Chương môn biến sắc. Trương Huyền Tổ nói :

- Chúng tôi không phải là đối thủ của Từ Kiếm Thường Nhẫn.

- Các người cải lệnh Vương Túc Lệ này à?

Phạm Nhân khoát tay :

- Có muốn cản gã lại, chúng tôi cũng không còn vũ khí.

Phạm Nhân vừa nói vừa cùng với Hà Chỉ, Hạ Hầu phi thân ra ngoài cổ miếu. Ai mà chẳng quý mạng sống của mình. Ba vị Chưởng môn Hoa Sơn, Thanh Thành và Tung Sơn cũng chỉ vì sự sinh tồn mà đầu phục Vương Túc Lệ, giờ đây họ lại đứng trước tử thần thì lòng ham sống càng đẩy lên cao hơn. Không nói, mà cả ba cùng một ý nghĩ là thoát chạy để sống.

Thấy ba người đó bỏ chạy rồi, Trương Huyền Tổ lúng túng :

- Bản đạo cũng phải quay về bí cung thôi.

Wương Túc Lệ lạng người chắn ngang cửa :

- Lão đạo sĩ thú cũng muốn đi nữa sao?

- Vương hộ tướng... Bản đạo không phải là đối thủ của Tử Kiếm.

- Hừ... Lũ các ngươi quá quý cái mạng bé xít, sống chẳng đáng chút nào.

Túc Lệ vừa nói vừa bắt thần thộp trảo vào yết hầu của Trương Huyền Tổ.

Năm ngón chỉ ngọc của nàng giựt mạnh, kéo theo một vòi máu phun ra xối xả.

Trương Huyền Tổ trợn trừng hai mắt, đưa tay ôm lấy yết hầu. Lão khọt khẹt nói :

- Bản đạo... Biết sẽ có... Sẽ có cái ngày này.

Trương Huyền Tổ gượng quay lại nhìn Thường Nhẫn rồi dòi mắt xuống Tiểu Quân :

- Tha... thứ cho... Tha thứ cho...

Lão đồ gục xuống mặt gạch, hồn lìa khỏi xác.

Wương Túc Lệ chiếu hai luồng sát nhân vào mặt Tử Kiếm Thường Nhẫn :

- Những kẻ chống lại Kim Sa phải đều phải chịu số phận như vậy đó. Rồi một ngày gần đây chính ngươi cũng phải chịu chung số phận với lão đạo sĩ thú này.

Nàng quay lưng phi thân ra ngoài cổ miếu. Túc Lệ đứng ngay mái hiên, quay mặt lại gần từng tiếng :

- Dù các người có trốn khỏi giang hồ, Kim Sa phải cũng tìm đến các người.

Nói xong, nàng trở khinh thuật thoát đi luôn.

Thất Thất sực nhớ đến độc công mà Tiểu Quân đã bị trúng vội vã nói với Thường Nhẫn :

- Thường huynh... Can ả lại...

Nhưng đã muộn quá rồi. Túc Lệ chỉ còn là cái bóng nhạt nhòa trong màn sương sớm đầy hơi nước.

Thất Thất cúi xuống Tiểu Quân :

- Tiểu Quân...

Thường Nhẫn ngồi xuống bên Tiểu Quân gọi khẽ :

- Xảo Quý... Xảo Quý...

Mặc cho Thất Thất và Thường Nhẫn lay gọi, Tiểu Quân vẫn nhắm nghiền hai mắt.

Những giọt mồ hôi to bằng hạt đỗ tuôn ra phủ khắp khuôn mặt anh tuấn của chàng.

Thất Thất lay Tiểu Quân :

- Đệ đệ! Hãy tỉnh lại đi!

Nàng lau mồ hôi trên mặt Tiểu Quân.

Thất Thất ngược lên nhìn Thường Nhẫn :

- Thường Nhẫn các hạ... Làm sao bây giờ? Tiểu Quân đã bị trúng Đan sa thần dược của Đỗ Hạo Thiên và Vô Ảnh Chi Độc của Tây Môn Báu...

Thường Nhẫn cau mày :

- Xảo Quỷ trúng một lúc hai loại độc chất đó?

Thất Thất gật đầu. Nàng chỉ chiếc tịnh bình có phủ lớp vỏ bọc đầy những nóm gai tua tủa.

- Họ dụng trò hạ đẳng đê tiện...

- Xảo Quỷ đã bị lừa... Dù là người thông minh cách mấy nhưng đâu phải lúc nào Xảo Quỷ cũng minh mẫn.

- Thường các hạ... Chúng ta đi tìm đại phu cho Tiểu Quân.

Thường Nhẫn gật đầu :

- Với hai thứ độc chất này không biết có vị đại phu nào có bản lĩnh để có thể giải độc cho Xảo Quỷ.

- Thất Thất nghĩ sẽ có người cứu được Tiểu Quân.

Nàng vừa nói vừa cúi xuống toan xóc nách chàng, nhưng Tiểu Quân thở ra một tiếng rồi mở mắt nhìn Thất Thất.

Thất Thất mừng rỡ :

- Tiểu Quân... Đệ đệ có sao không?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tạm thời còn sống, nhưng không biết chết lúc nào.

Tiểu Quân đứng lên quay mặt nhìn Từ Kiếm Thường Nhẫn :

- Tiểu Quân chờ đợi... Cuối cùng Thường Nhẫn huynh cũng đã đến.

- Thường mỗ không thể không đến.

- Không có Thường huynh có lẽ Thất Thất tỷ tỷ mà Tiểu Quân đã rơi vào tay Đỗ Hạo Thiên rồi. Chúng ta mau rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Nhất định Kim Sa phái sẽ truy sát chúng ta.

Tiểu Quân nhìn cái xác của Trương Huyền Tổ. Chàng thở dài ảo não :

- Tiểu Quân không ngờ Trương chân nhân phải chịu cái chết thảm như vậy.

- Chính Vương Túc Lệ đã lấy mạng lão chân nhân đó.

Thường Nhẫn buông một câu lạnh nhạt :

- Kẻ đi tìm cái sống thường nhận được cái chết trong sự hối tiếc những ngày mình đã sống.

Thường Nhẫn quay sang Tiểu Quân :

- Chiếc Lâu thuyền của Tiểu Quân đã bị bọn thảo khấu đốt mất rồi.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Không sao... Nếu còn chiếc Lâu thuyền đó chưa chắc Thường Nhẫn Từ Kiếm đã đến đây kịp cứu cái mạng của Xảo Quỷ. Chúng ta đi.

Thường Nhẫn hỏi :

- Đi đâu?

- Đến Chung Nam sơn.

Thường Nhẫn cau mày :

- Đến Chung Nam son?

Thất Thất lắc đầu :

- Đến Chung Nam son làm gì? Lúc này đi tìm đại phu chữa trị cho Tiểu Quân là hay nhất.

Tiểu Quân nhún vai :

- Đệ đệ biết trong người mình như thế nào. Đừng mất thời gian nữa.

Chàng nhìn Thường Nhẫn :

- Thường huynh... Chúng ta không có nhiều thời gian đâu và Tiểu Quân cũng không phải hạng người tham sống sợ chết.

- Ý của Tiểu Quân, Thường mỗ thông cảm

Thất Thất nhìn Tiểu Quân :

- Đệ đệ... Có cần thiết phải lặn lội đến Chung Nam son trong lúc đệ đệ bị trúng độc không?

Tiểu Quân nhìn Thất Thất :

- Tỷ tỷ... Ai cũng có một số phận... Tiểu Quân cũng có số phận riêng của Tiểu Quân.

Tiểu Quân vừa mới dứt lời thì tiếng nữ nhân trong trèo như ngọc va vào nhau cất lên ngay bên ngoài cửa :

- Tiểu Quân nói đúng... Ai cũng có một ngôi sao định mạng riêng. Không một ai sinh ra trên cõi đời này chối bỏ được số phận của mình.

Thường Nhẫn vừa thoáng nghe giọng nói đó, đã trở mắt nhìn ra cửa. Hai cánh môi của gã hé mở.

Nàng..

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Một người khó hiểu

Tiểu Quân vừa nghe giọng nữ nhân đã phấn chấn hẳn lên. Chàng buột miệng nói :

- Thúy Ngân Đài... Hay quá... Không ngờ nàng lại đến đây.

Tiểu Quân bước đến bên Ngân Đài :

- Tiểu Linh, Sư Sư, Cúc Cúc và Trân Trân đang ở đâu?

Ngân Đài nhếch mép :

- Tiểu Quân lo lắng cho những người đó à? Đừng lo lắng quá như vậy. Hiện nay họ đang ở một nơi rất an toàn.

Thất Thất nhìn Ngân Đài. Ánh mắt của nàng xoi mói như muốn đọc những ý niệm thâm kín trong đầu Ngân Đài.

Thất Thất hỏi :

- Sao Thúy Ngân Đài cô nương biết chúng tôi đang ở đây?

- Ngân Đài đã xâm nhập tử địa bí cung và biết được tất cả, nên mới đến đây.

Nàng nhìn Tử Kiếm Thường Nhẫn :

- Chính Ngân Đài đã hướng dẫn Thường Nhẫn kiểm thủ đến nơi này.

Thường Nhẫn quay sang Tiểu Quân, gật đầu :

- Chính Ngân Đài cô nương đã hướng dẫn Thường mỗ đến nơi này.

Ngân Đài nói tiếp :

- Tiểu Quân... Ngân Đài đã chuẩn bị sẵn tất cả mọi thứ rồi. Từ lương khô đến xe ngựa, chúng ta chỉ còn lên đường thôi.

Thất Thất nheo mày :

- Ngân Đài cũng biết chúng ta tính đi đến Chung Nam sơn nữa à?

Ngân Đài gật đầu :

- Thất Thất tiên tử không biết chứ tôi đã nghe tất cả rồi. Nếu như không đến Chung Nam sơn tìm Tử Phương Thoa thì dù cho có mười Tiểu Quân hay mười Tử Kiếm Thường Nhẫn cũng không ngăn được Đỗ Hạo Thiên độc bá vô lâm, nếu như gã tự thành cảnh giới tối thượng “Lôi Âm ma công”, đao thương bất nhập, kim cương bất hoại.

Ngân Đài quay lại Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Chúng ta lên đường chứ. Ngôi cổ miếu này không tiện cho các người trú ngụ đâu.

Tiểu Quân nói với Thất Thất :

- Ngân Đài nói đúng đó. Chúng ta lên đường thôi, đừng để mất thời gian nữa.

Mọi người rời cổ miếu, xuôi về hướng Đông, đến một thị trấn cách tử địa bí cung độ ba mươi dặm thì mặt trời cũng đứng bóng.

Ngân Đài nói với Tiểu Quân :

- Chúng ta vào một tửu quán nào đó nghỉ ngơi, để tôi đi lấy lương khô vào xe ngựa.

Tiểu Quân gật đầu.

Thất Thất nhìn Ngân Đài :

- Thúy Ngân Đài cô nương đi một mình sợ gặp kinh địch. Hay để ta cùng đi với cô nương vậy.

Thúy Ngân Đài mỉm cười :

- Thất Thất tỷ tỷ đừng lo... Trong giang hồ Ngân Đài đâu phải hạng nữ nhi éo lá.

Tiểu Quân nhìn Thường Nhẫn :

- Thường huynh ở lại đây cùng với Thất Thất tỷ tỷ, để Tiểu Quân đi cùng với Ngân Đài.

Thường Nhẫn lẳng lặng chẳng nói tiếng nào.

Thất Thất lắc đầu :

- Tiểu Quân chưa trực được Đan sa và Vô Ảnh Chi Độc, nên ở lại, để tỷ tỷ đi cho.

- Tỷ tỷ cứ lo cho Tiểu Quân hoài... Hãy lo lắng cho Thường huynh đây.

Ngân Đài khoát tay :

- Không cần đâu... Ngân Đài đi một mình được mà. Trong nửa khắc, tôi sẽ quay trở lại ngay.

Ngân Đài nói xong, quay lưng trở khinh công siêu phẩm thoát đi nhanh hơn một con gió thoảng.

Ngân Đài đi rồi, Thất Thất mới nói với Tiểu Quân :

- Đệ đệ, Tỷ tỷ cảm thấy có điều gì đó không ổn. Linh cảm của tỷ tỷ cảm nhận có người nào đó đang lợi dụng chúng ta.

Tiểu Quân nheo mày :

- Ai lợi dụng chúng ta... Tỷ tỷ nghi ngờ Thúy Ngân Đài à?

Thất Thất gật đầu :

- Đúng như vậy. Tỷ tỷ cảm nhận vị cô nương này đang giấu một âm mưu gì đó.

Tiểu Quân bật cười khanh khách :

- Tỷ tỷ quá đa nghi rồi. Tào tháo mà sống dậy chắc phải nhận tỷ tỷ là sư mẫu của lão. Tiểu Quân biết Thúy Ngân Đài mà. Hành tung của nàng rất bí ẩn nhưng nhứt nhứt đều lo cho Tiểu Quân. Tại Thiếu Lâm Tự, nếu không có Thúy Ngân Đài, Tiểu Quân đã bị lão Lập Cư chôn dưới đồng gạch vụn rồi.

Thường Nhãn nhìn Tiểu Quân.

Thất Thất thở dài một tiếng :

- Tiểu Quân đã nhận định như vậy thì tỷ tỷ tin theo Tiểu Quân, đừng nói gì với Thúy cô nương đấy nhé.

- Tất nhiên đệ đệ sẽ không nói đâu.

Tiểu Quân quay lại Thường Nhãn :

- Thường huynh, ước gì bây giờ chúng ta có một vò rượu năm cân để chén thù chén tặc nhỉ. Nghĩ cũng nực cười, có lúc rượu uống không hết, kén chọn từng vò rượu ngon đặc biệt, có khi chẳng có được một bầu rượu nhỏ để giải cơn thèm.

Thường Nhãn vuốt thanh huyết kiếm :

- Có gì khó đâu... Trước mặt chúng ta là một kho rượu kia.

Tiểu Quân nghiêng mặt :

- Sợ chúng ta vào tửu điếm sẽ lộ hành tung.

Thất Thất tròn mắt :

- Ý... Tiểu Quân mà cũng sợ lộ hành tung sao?

- Tỷ tỷ không hiểu... Lúc này cũng giữ bí mật đến Chung Nam sơn càng tốt chứ có gì đâu.

- Đệ đệ mất nhuệ khí từ lúc nào thế?

- Ý tỷ tỷ... Thôi được.

Tiểu Quân nhìn Thường Nhãn :

- Thường huynh... Chúng ta vào tửu quán chứ?

Thường Nhãn gật đầu. Ba người kéo vào tửu quán ven đường. Tiểu Quân nhìn đảo qua một lượt, thấy trong tửu quán chẳng có bóng khách nhân nào, phần khởi vô cùng nói với Thường Nhãn :

- Thế này thì tốt quá rồi.

Tiểu Quân chọn chiếc bàn đặt ngay bên cửa sổ, từ chiếc bàn này có thể quan sát toàn bộ không gian bên ngoài. Chàng gọi gã điếm nhị bung ra vò rượu năm cân.

Gã điếm nhị từ sau bếp tắt tả bước ra. Y khúm núm nói :

- Khách quan dùng rượu gì ạ?

Tiểu Quân nhìn Thất Thất, rồi quay sang Thường Nhãn, dòi mắt lại điếm nhị.

- Tiểu gia nói thật, lúc này Tiểu gia chẳng có mang kim ngân theo, nếu như điếm chủ tin tưởng thì có thể bán thiếu cho Tiểu Quân năm cân rượu... Rượu gì cũng được.

Gã điếm nhị lưỡng lự.

Tiểu Quân dựng đôi chân mày lưỡi kiếm :

- Ê... Ngươi không tin Xảo Quỷ này à.

Gã điếm nhĩ nhìn chàng chăm chăm :

- Khách nhân đây là... là Xảo Quý Tiểu Quân... Chủ nhân lâu thuyền “Nghê thường vũ y khúc”
- Chiếc lâu thuyền đó đã chìm dưới dòng Hoàng Giang rồi.
- Mà có đúng khách nhân chính là Xảo Quý không?
- Chẳng lẽ ta là ai?

Thất Thất gật đầu với gã điếm nhĩ :

- Đúng vậy đó... Vị công tử này chính là Xảo Quý Tiểu Quân.

Gã điếm nhĩ reo lên :

- Tốt lắm... Tốt lắm rồi... Nếu đúng là Xảo Quý Tiểu Quân, tiểu nhân xin thết đãi...

Tiểu Quân nhướn mày với gã :

- Sao điếm chủ lại muốn thết đãi ta?
- Tiểu nhân được Xảo Quý ghé vào quán là vinh dự lắm rồi đâu dám lấy kim ngân của người. Trong giang hồ đâu đâu cũng nghe danh Xảo Quý.
- Người nói quá làm lỗ mũi Tiểu gia phình ra đấy. Thôi đừng tăng bốc nữa, nếu có lòng thì bán thiếu cho ta là tốt lắm rồi.
- Dạ dạ.. Tiểu nhân sẽ phục vụ Xảo Quý thật chu đáo.

Gã điếm nhĩ nói xong, lần luôn vào sau nhà, một lúc sau khệ nệ bưng lên một vò rượu năm cân. Gã đặt vò rượu xuống bàn :

- Đây là Bách Hoa tửu... Loại rượu ngon nhất mà Tiểu nhĩ có trong nhà, thỉnh Xảo Quý!

Tiểu Quân mở nắp vò rượu. Mùi hảo tửu bốc lên ngùn ngụt khiến hai cánh mũi của chàng phập phều.

Chàng nhìn gã điếm nhĩ :

- Chưa uống rượu mà ta đã cảm nhận rượu ngon như thế nào rồi.

Tiểu Quân bưng cả vò rượu rót vào ba cái chén. Chàng rót rượu đầy vun, nhưng khi bưng chén thì Thất Thất đã can lại.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Con sâu rượu của người thôi thúc đến độ thần trí u mê à?

Nàng vừa nói vừa chớp mắt với Thường Nhẫn.

Thường Nhẫn bật đứng dậy, cầm luôn chén rượu của mình, đưa đến trước mặt gã điếm nhĩ :

- Tại hạ mời điếm chủ chén rượu đầu.

Gã điếm nhĩ nhìn Thường Nhẫn chăm chăm. Y ngượng ngịu nói :

- Các hạ sợ tiểu nhĩ bỏ độc vào trong rượu hả?

Y lắc đầu :

- Không ngờ tiểu nhân có lòng tốt lại bị người nghi ngờ.

Gã vừa nói vừa đón chén rượu đưa lên miệng uống cạn, rồi đặt chén xuống bàn.

Y chép miệng nói với Tiểu Quân :

- Ái chà... Bách Hoa tửu của tiểu nhân quả là ngon vô cùng. Vò rượu này tiểu nhân đã phải hạ thổ đúng năm niên mới có được cái mùi này. Nếu như Xảo Quý và nhĩ vị đây sợ rượu có độc... Tiểu nhân mạn phép xin lại.

Tiểu Quân nhướn mày :

- Ê.. Tiểu gia có sợ đâu. Chẳng qua tỷ tỷ và Thường huynh quá cẩn trọng đấy thôi.

- Thế tiểu nhị kính Xảo Quý!

- Ha... Ha... Ha... Tốt lắm... Tốt lắm...

Tiểu Quân cầm chén rượu, chỉ một hơi uống cạn rồi đặt chén xuống bàn.

Chàng chép miệng :

- Ái chà... Rượu của điểm chủ quả là ngon.

- Xảo Quý quá khen đấy thôi, nhưng đem ra rượu tiễn đưa người chết thì lúc nào cũng ngon.

Thường Nhẫn vừa nghe gã điểm chủ nói, trừng mắt gần giọng :

- Ngươi vừa nói cái gì?

Gã điểm chủ nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu nhân không nói ra, nhưng Xảo Quý vẫn có thể đoán biết. Bách Hoa tửu là thứ rượu để cúng tế những người sắp mang đi hạ huyệt.

Gã tiểu nhị rót thêm rượu ra hai cái chén nữa.

Thất Thất nhìn chằm chằm vào hai chén rượu. Nàng hơi sững sờ bởi câu nói của gã điểm chủ nhưng lại thấy y tiếp tục rót rượu thì càng ngạc nhiên hơn.

Nàng hỏi gã :

- Trong Bách Hoa tửu có độc?

Gã tiểu nhị lắc đầu :

- Không... Trong rượu không có độc, nhưng Bách Hoa tửu dùng để đưa người chết vào huyệt thôi à.

- Ngươi nói vậy có ý gì?

- Dạ tiểu nhân chỉ nói theo đúng nghi thức.

Tiểu nhị vừa nói vừa quay lưng ra cửa hậu, lớn giọng ra lệnh :

- Đưa người đi!

Bốn gã đạo tỳ, đi cùng với Song tình khệ nệ khiêng vào một cỗ áo quan.

Thường Nhẫn đứng bật dậy :

- Các ngươi muốn...

Thường Nhẫn chưa nói hết câu thì tiếng của Ngũ Phụng Đài vọng lên ngay ngoài mái hiên :

- Gã nói đúng đó... Xảo Quý đã dùng rượu cúng tiễn đưa người chết, nên y phải trở về cõi âm ty thôi.

Thường Nhẫn đánh mặt lại khi nghe chất giọng của Phụng Đài :

- Ngũ Phụng Đài!

Thất Thất căng thẳng hẳn lên :

- Thánh Cô!

Các thớ thịt trên khuôn mặt lạnh lùng của Thường Nhẫn run lên giần giật, tưởng chừng như y đang đứng trên một ngọn lửa đỏ cháy bùng bùng ngay dưới chân.

Gã điểm nhị nhìn Tiểu Quân :

- Xảo Quý đã dùng rượu Bách Hoa tửu, vậy tiểu nhân thỉnh người vào áo quan!

Thất Thất nhướng đôi mày vòng nguyệt :

- Các người có thể bắt được Tiểu Quân chui vào chiếc áo quan này sao?

Gã tiểu nhị bình thân nói :

- Xảo Quỷ đã dùng Bách Hoa tửu rồi.

Tiểu Quân liếc Ngũ Phương Đài rồi dời mắt lại gã điểm nhị :

- Tiểu Quân mới dùng có hai chén mà... Chưa hết vò rượu ngon này, sao vội đưa Tiểu Quân đi chôn như vậy.

Gã điểm nhị nhìn Ngũ Phương Đài :

- Thỉnh Thánh Cô cho biết ý định.

Ngũ Phương Đài thở ra một tiếng :

- Cứ để Tiểu Quân dùng hết vò rượu đó.

Tiểu Quân vỗ tay reo lên :

- Các người nghe rõ rồi chứ?

Chàng dứt lời bụng luôn vò rượu năm cân ngửa cổ tu ừng ực. Tiểu Quân đặt vò rượu xuống bàn, đưa tay chùi miệng chép lưỡi :

- Rõ ràng rượu tiền đưa người chết lúc nào cũng ngon hơn những loại rượu khác.

Chàng nhìn gã điểm nhị :

- Y... Mà hình như điểm chủ cũng có dùng Bách Hoa tửu phải không.

Gã điểm chủ gật đầu.

Tiểu Quân nheo mày, nhìn lại cổ áo quan :

- Ái chà... hai người sắp đi xuống Âm ty mà chỉ có một cỗ quan tài... Có chật lắm không?

Chàng vuốt mũi nói tiếp :

- Tiểu Quân nói thật nhé... Tiểu Quân không muốn nằm chung với nam nhân trong một cỗ áo quan đâu.

Chàng nhìn lại Ngũ Phương Đài :

- Phải chi người dùng Bách Hoa tửu với Tiểu Quân là Phương Đài Thánh Cô, Tiểu Quân này sẵn sàng chui ngay vào trong chiếc áo quan này nằm chờ.

Phương Đài nghe Tiểu Quân nói nhưng không mở miệng đáp trả. Nàng chỉ cụp đôi mi cong vút, nhìn xuống đất.

Tiểu Quân lại bụng vò rượu uống tiếp. Chỉ hai lần bụng vò rượu đã vơi xuống phân nửa, chàng xoa tay vòng quanh vò rượu Bách Hoa tửu.

Gã điểm nhị dời mắt chờ Tiểu Quân uống hết vò rượu năm cân, để đưa chàng vào cỗ áo quan.

Vừa lúc đó, có tiếng ngựa hí vang bên ngoài. Cùng với tiếng ngựa hí vang đó, hai mươi mũi tên tầm dầu phẩm pháp ghim vào vách ngói tửu quán.

Tiểu Quân nhảy đồng lên :

- Tiểu gia không muốn bị thiêu đâu.

Tiểu Quân vừa nói vừa quăng vò rượu vào cỗ áo quan. Chàng điểm mũi giày phi thân qua cửa sổ.

Chỉ chờ có thế, Từ Kiếm Thường Nhãn và Thất Thất đồng loạt phát chiêu công vào đối phương.

Thủy Ngân Đài điều khiển đôi tuần mã sắc lông đen mượt kéo theo cỗ xe lao đến.

Nàng hét lớn :

- Tiểu Quân!

Tiểu Quân phi thân luôn lên chỗ ghế xà ích.

Chàng thét lớn :

- Tỷ tỷ... Thường huynh...

Thường Nhẫn và Thất Thất lướt ra ngoài nhưng hai người chạm mặt ngay với Thánh Cô Ngũ Phương Đài. Ngũ Phương Đài không màng đến Tiểu Quân mà hình như chỉ cốt chặn đường Thường Nhẫn và Thất Thất mà thôi.

Đối mặt với Ngũ Phương Đài, tay cầm kiếm của Thường Nhẫn run bần bật.

Gã trông tựa như một con bệnh đang lên cơn sốt.

Thúy Ngân Đài quát roi da vào mông ngựa. Tiếng ngựa hí vang lồng lộng.

Tiểu Quân nheo mày :

- Ngân Đài... Nàng tính bỏ...

- Không kịp nữa đâu.

Đôi tuấn mã chồm đến trước sau cái đánh roi lần thứ hai của Ngân Đài. Chúng nện vó phi nước đại, để lại phía sau những lớp bụi mù mịt.

Khi cỗ xe song mã đã mất hút rồi. Thường Nhẫn mới lấy lại được bình tâm. Y gần giọng nói :

- Phương Đài... Nàng hãy tránh ra.

- Thường Nhẫn... Ngươi không dám xuất kiếm với bốn nương à.

Thất Thất thờ hất ra một tiếng, nhìn Phương Đài nói :

- Từ kiếm không dám động đến Thánh Cô nhưng Thất Thất thì khác.

Phương Đài nhìn nàng.

- Bốn nương thỉnh giáo Băng Tâm tiên tử.

Ngũ Phương Đài vừa dứt lời Thất Thất băng lại áp sát vào nàng. Đối mặt với Ngũ Phương Đài lần này, Thất Thất đã hạ quyết tâm lấy mạng Thánh Cô. Nàng vận công hết mười hai thành chân âm, tổng ra một đạo kinh âm nhu, nhưng tiềm ẩn bên trong sức mạng di sơn đảo hải, có thể đập nát một tòa nhà ba gian.

Kinh khí âm nhu vừa chạm vào thân ảnh của Ngũ Phương Đài thì bị màn kiếm khí càn khôn chẻ nát thành những mảnh kinh bé nhỏ. Kinh lực của Thất Thất nhanh chóng tan tác thành những ngọn gió hiu hiu chẳng có chút dư lực gì, thậm chí cả xiêm y của Phương Đài cũng chỉ hơi lay động.

Ngũ Phương Đài chẳng hề phản công lại sau khi hóa giải nội kinh âm nhu của Thất Thất.

Nàng còn khoanh tay trước ngực vẻ bàng quang như chẳng hề biết vừa rồi Thất Thất đã dụng đến mười hai thành chân âm tấn công mình.

Nàng còn cười mỉm với Thất Thất. Phương Đài quay sang Thường Nhẫn :

- Thường Nhẫn... Phương Đài đã lấy của ngươi một trái tim, một cánh tay, giờ ta gọi lại ngươi vị cô nương này.

Nàng nhìn lại Thất Thất :

- Một chương ta nhận của nàng xem như ta đền lại cho Thường Nhẫn. Bảo trọng!

Phương Đài quay lưng trở khinh thuật bỏ đi. Nàng vừa thoát đi thì Song tình và mấy gã kia cũng lũ lượt kéo theo sau Phương Đài.

Thất Thất nheo mày :

- Tại sao Thánh Cô lại bỏ đi... Thất Thất không thể hiểu được.

Nàng bước đến bên cạnh Thường Nhẫn :

- Thường kiếm thủ... Chúng ta mau đuổi theo Ngân Đài và Tiểu Quân.

Thường Nhẫn lắc đầu :

- Họ đã đi xa rồi.

Thất Thất hỏi tiếp :

- Tại sao Thánh Cô không lấy mạng chúng ta hoặc dẫn độ về Từ địa bí cung?
- Nàng muốn gọi lại Thường Nhân một trái tim và một cánh tay.
- Hành tung của Phương Đài không sao hiểu được.
- Thất Thất nói đúng đó... Cuộc đời, ý niệm và hành động của Thánh Cô Ngũ Phương Đài là một dấu hỏi, không một ai có thể lý giải được.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Dâm nữ loạn tình

Phong Vân tiểu xá.

Gian tiểu xá tọa lạc trên một bãi bằng lưng chừng sườn núi Thất sơn, nằm về hướng Tây. Đó là tòa tiểu xá duy nhất được thấp những ngọn đèn lồng sặc sỡ mỗi lúc đêm về, và cũng chỉ có căn tiểu xá này được canh phòng nghiêm ngặt, mặc dù bất cứ tên thuộc nhân nào của Kim sa phái cũng đều biết đó chỉ là gian nhà của Vương hộ tướng Vương Túc Lệ.

Nhưng kể từ khi Túc Lệ thay Ngũ Phương Đài làm chủ tòa bí cung tử địa thì chỗ ở của nàng cũng thay đổi theo, đó cũng là cái lệ bình thường của kẻ tiến người lùi.

Bên ngoài Phong Vân tiểu xá, có hai hàng cung nữ đều vận võ phục, binh khí lúc nào cũng lăm lăm trên tay gối như họ đang chuẩn bị đối mặt với một đại sát tinh lúc nào cũng có thể xuất hiện san bằng tòa tiểu xá.

Bên trong tiểu xá Phong Vân, lúc nào cũng có mùi xạ hương ngào ngạt, thứ hương thơm của giống chồn cái đến mùa giao hoan tỏa ra để dẫn dụ những con đực. Ngoài mùi xạ hương thơm nức đó, là những bức màn lụa trắng mỏng tanh, giăng phủ khắp nơi. Nếu bất cứ ai bước vào Phong Vân tiểu xá sẽ sự tưởng mình lạc bước vào một căn phòng the dành riêng cho những đôi tân lang và tân nương trong ngày giao cận hợp hôn.

Trong ánh sáng nhàn nhạt hắt ra từ bốn chiếc đèn lồng rọi lên những tấm lụa trắng là những bóng người đang dựng cuộc mây mưa có một không hai trong giang hồ. Cùng với những động tác gợi dục, dâm ô là tiếng rừ rì, thổn thức của Vương Túc Lệ.

Thiên hạ đệ nhất dâm phụ Vương Túc Lệ giờ đây đã tạm thời quản lý vùng tử địa bí cung tất thị sẽ dùng quyền hạn để thỏa mãn tất cả cá tính vốn đã tiềm ẩn trong từng huyết mạch và trí óc của ả.

Tiếng thô thể, trong veo, và không thiếu phần gợi cảm của Túc Lệ cất lên :

- Chàng mãi mãi là người tình của thiếp nghe.

Tiếng nói ngọt ngào của một gã nam nhân nào đó thều thào :

- Nàng đừng bỏ Giang Bạch này nghe... Mãi mãi Giang Bạch sẽ là nô bộc cho nàng.
- Thiệt không... Thiếp sợ rồi đây chàng sẽ quên thiếp. Nam nhân không bao giờ chung tình như nữ nhân đâu.
- Sao nàng nói vậy... Mặc dù Giang Bạch là đào hoa công tử nhưng được sánh duyên giai ngẫu với Thiên kiều dâm phụ thì cũng đáng lắm chứ.

Túc Lệ bật cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe vừa dâm dật vừa cay độc, và có chút gì đó của loài quỷ dữ đang chờ thòp lấy mạng sống một con người.

Nàng thủ thi nói tiếp :

- Chàng hãy chửi thiếp là dâm phụ đi.

Giang Bạch lè nhè nói :

- Nàng là dâm phụ... Dâm phụ của ta... Người tình của ta.

- Chàng có thích ở mãi mãi bên thiếp không?

- Thích chứ... Có chết ta cũng muốn ở bên nàng.

Giang Bạch vừa dứt lời thì đã rú lên một tiếng thảm thiết vô cùng :

- A... A... A...

Sau tiếng rú thảm của Giang Bạch, Túc Lệ rừ rì nói :

- Chàng muốn chết để được gần gũi thiếp sao lại hét lên như vậy.

- Đừng, đừng... Ta không...

Gã lại rú lên đau đớn hơn :

- A... A... A... A...

Sau tiếng rú thảm thê đó không gian trầm lắng trở lại, một sự im lặng đến rợn người. Không ai biết sau những bức rèm bằng lụa trắng kia chuyện gì đã xảy ra. Và Giang Bạch còn sống hay đã chết.

Tiếng chuông lắc leng keng. Cửa Phong Vân tiểu xá mở ra, hai ả cung nữ bước vào.

Vương Túc Lệ vén rèm :

- Mang hán quảng xuống giếng.

- Tuân lệnh Vương thánh nữ!

Hai ả cung nữ lôi cái xác trần trụi của Đào Hoa công tử Giang Bạch. Thấy cái xác của Giang Bạch, chắc chắn chẳng một gã nam nhân nào còn tơ tưởng ân ái với giai nhân dâm phụ Vương Túc Lệ.

Hai ả cung nữ mang xác Giang Bạch ra ngoài, thân nhiên quảng xuống cái giếng đào sẵn cách gian Phong Vân tiểu xá chỉ độ hai mươi trượng. Họ đẩy nắp giếng, rồi quay trở lại hàng vệ nữ đứng canh. Xem sắc diện của hai người đó đủ biết công việc này họ đã làm thường xuyên, không còn xa lạ gì nữa.

Tiếng chuông leng keng lại vang lên trên tiểu xá Phong Vân. Hai ả cung nữ như hiểu ý định của Túc Lệ. Họ lẳng lặng phi thân bỏ đi. Độ nửa khắc sau thì trở lại, nhưng không phải trở về bằng tay không mà theo sau họ là một hán tử trung niên vẻ mặt khá khô ngô tuấn tú.

Một người nói với gã hán nhân đó.

- Công tử đứng đây.

Gã công tử đứng ngay ngoài mái hiên, cùng với một nàng cung nữ. Ắ còn lại tiến đến bên ngoài cửa Phong Vân :

- Khải bẩm Vương thánh nữ... Chúng tôi đã mang Lý Lâm Kỳ, ngoại hiệu Phi Dao thuộc Giang Nam thập tướng đến bái kiến.

Giọng của Vương Túc Lệ cất lên nghe eo éo :

- Cho mời Lý Lâm Kỳ công tử vào.

Ả cung nữ quay lại chỗ Lý Lâm Kỳ :

- Vương nương Thánh nữ cho mời Lý công tử.

Lý Lâm Kỳ sửa lại trang phục rồi thông dong tiến lên bậc tam cấp. Y đứng ngay ngoài mái hiên, ôm quyền xá một cái :

- Tại hạ Lý Lâm Kỳ, ngoại hiệu Phi Dao Giang Nam thập tướng, xin diện kiến với Vương thánh nữ.

Cửa tiểu xá hé mở.

Lý Lâm Kỳ nhìn qua khe cửa. Mặt y thoáng chút căng thẳng chờ đợi, bởi ngay trước mặt gã là một thân hình vệ nữ đầy nhục cảm.

Lý Lâm Kỳ phải rít một hơi thật sâu mới trấn tĩnh tâm thần.

Vương Túc Lệ ôn nhu nói :

- Thịnh Lý công tử vào tiểu xá của thiếp.

Lý Lâm Kỳ rút một luồng dương khí, rồi bước qua ngưỡng cửa tiểu xá.

Không biết Lý Lâm Kỳ nghĩ gì trước vẻ đẹp trần tục, lả lơi của Vương Túc Lệ, nhưng ánh mắt của họ Lý cứ chăm chăm nhìn vào giai nhân không chớp.

Bên đây Vương Túc Lệ cũng chẳng khác gì gã họ Lý. Đôi thu nhân của nàng sáng trong hơn khi đối diện với dung diện khả ái, khôi ngô tuấn tú của Lý Lâm Kỳ.

Túc Lệ chớp mắt liên tục.

- Lý huynh chắc không thấy thiếp là kẻ sỗ sàng.

Lý Lâm Kỳ lắc đầu :

- Không... Lý mỗ đã ao ước đến cái ngày này lâu lắm rồi.

Túc Lệ nhướn miệng cười :

- Thiếp hạnh phúc quá... Lý huynh làm cho Túc Lệ này cảm thấy lâng lâng vô cùng. Huynh có cần chút Đan sa thần dược không?

Lý Lâm Kỳ lắc đầu :

- Huynh đã có đủ Đan sa dùng đến ngày mai, chỉ mong được ân ái với Túc Lệ mà thôi.

Vương Túc Lệ chớp mắt. Đôi thu nhân của nàng như lóe ra những khát vọng cuồng nhiệt đầy nhục tính. Nàng ngoắc Lý Lâm Kỳ :

- Chàng hãy đến đây với thiếp.

Lý Lâm Kỳ tiến đến bên Vương Túc Lệ. Đôi tay trắng nõn của Túc Lệ như đôi măng xà, nhanh chóng quấn lấy cổ họ Lý. Nàng như chẳng còn cột sống mà nhũn ra nằm gọn trong lòng Lý Lâm Kỳ.

Túc Lệ thủ thi :

- Lâu lắm rồi thiếp mới có dạng một đấng lang quân như chàng.

Nàng thủ thi bằng giọng ngọt ngào khuyến dụ :

- Chàng hãy ôm chặt thiếp vào lòng đi. Thiếp thích lắm.

Lý Lâm Kỳ gạt đầu, bất chợt một đốm sáng xuất hiện trên hũu thủ của họ Lý, và ngọn Phi đao đã chích mũi vào yết hầu Vương Túc Lệ.

Lý Lâm Kỳ đổi giọng, vừa cay độc vừa hăm dọa :

- Vương thánh nữ... Nàng có biết ngọn Phi đao của ta đã đặt vào yết hầu nàng rồi chứ?

Túc Lệ nhướn mắt :

- Tại sao chàng lại làm vậy. Thiếp đối tốt với chàng mà.

- Lý mỗ không phủ nhận nàng đã tốt với ta

- Thế tại sao chàng lại muốn giết thiếp... Thiếp có làm gì hại đến chàng không?

Lý Lâm Kỳ nheo mày :

- Nàng chưa đối xử xấu với Lý mỗ, nhưng ta muốn hỏi về một người Tàn Tàn Côn, sư huynh của ta đã được cung nữ đưa đến diện kiến nàng, sao không thấy quay trở về. Nàng hãy nói cho ta biết Tàn Tàn Côn đang ở đâu?

Túc Lệ bậm môi. Nàng hơi ưỡn người như muốn nâng cao đôi gò bồng đảo để áp vào người họ Lý.

Túc Lệ nói :

- Tàn Tàn Côn đại ca có lẽ đã đến gặp đại sư tỷ Ngũ Phương Đài rồi cũng nên.

- Ngũ Phương Đài?

Túc Lệ chớp mắt. Liên sau cái chớp mắt đó, hai giọt lệ long lanh rịn ra ngoài, từ từ lăn xuống gò má nàng.

- Ngũ Phương Đài tỷ tỷ đã từng hại Túc Lệ, giờ đây Túc Lệ vừa gặp được ý trung nhân lại bị hành tung của tỷ tỷ làm cho vạ lây.

Lý Lâm Kỳ thoáng lưỡng lự :

- Vậy Tàn Tàn Côn sư huynh của Lý mỗ không đến gặp nàng mà đến diện ngộ với Ngũ Phương Đài Thánh Cô?
  - Có thể như vậy... Nếu như Tàn Côn sư huynh của chàng đến diện kiến Ngũ Phương Đài tỷ tỷ, chắc Tàn sư huynh khó bảo toàn được tính mạng.
- Hữu thủ của Lý Lâm Kỳ khẽ run lên từng cơn một. Y thanh khẽ :

- Giang Nam thập tướng đã mất bốn nay lại thêm Tứ ca Tàn Tàn Côn nữa. Giang Nam thập tướng rồi sẽ ra sao?

Lý Lâm Kỳ vừa nói vừa khóc nức một tiếng.

Túc Lệ mỉm cười, nói với họ Lý :

- Lý tướng công... Nếu như Tàn Tàn Côn đại ca bị sư tỷ Phương Đài bức tử... Túc Lệ sẽ trả thù cho chàng.
- Nàng có thể giết được Thánh Cô Ngũ Phương Đài sao?
- Vì tình yêu thiếp sẵn sàng làm tất cả...
- Thật vậy sao. Túc Lệ... Nàng hứa với Lý mỗ đi.
- Thiếp hứa... Nếu như Tàn đại ca chết bởi bàn tay gian ác của Phương Đài Thánh Cô, Túc Lệ sẽ cùng với chàng lấy mạng Thánh Cô Ngũ Phương Đài.

Lý Lâm Kỳ nhìn thẳng vào đáy mắt Vương Túc Lệ :

- Túc Lệ... Nàng có thật lòng không?
- Chàng không tin thiếp sao?
- Chẳng lẽ vì Lâm Kỳ này mà nàng có thể giết sư tỷ của mình à.
- Không một ai trên đời này có thể lý giải hết chữ tình. Với lại tỷ tỷ đã từng bức nhục Túc Lệ kia mà. Nếu chàng đối xử tốt với thiếp, thiếp sẽ vì chàng.
- Nàng sẽ vì ta?

Túc Lệ chớp mắt :

- Nếu chàng không tin thì hãy lấy mạng Túc Lệ đi. Túc Lệ từ lâu đã yêu chàng rồi...

Nhưng...

Lý Lâm Kỳ thờ dài một tiếng, ngọn Phi đao được tra vào thắt lưng.

- Túc Lệ tha thứ cho ta.

Túc Lệ chớp mắt, nhòe miệng cười :

- Thiếp bắt đền chàng đó.

Lý Lâm Kỳ thờ dài :

- Ta không muốn đắc tội với nàng đâu... Chẳng qua vì ta ngộ nhận nàng đã hại Tứ ca Tàn Tàn Côn. Vì cái nghĩa kết giao huynh đệ đồng sinh đồng tử mà Lý Lâm Kỳ tí nữa đã hại nàng rồi.
- Nếu chàng giết thiếp thì không còn ai giúp chàng trả được cái hận này đâu.
- Ta biết... Nhưng ta thà chết còn hơn sống mà ray rứt bởi cái chết của Tứ ca.

Túc Lệ dụi đầu vào ngực Lý Lâm Kỳ :

- Chàng đừng nói chuyện đó nữa... Thiếp sợ muốn chết luôn. Ông trời đầy đọa Túc Lệ hay sao mà người mình tơ tưởng yêu đương nỡ đang tâm giết mình.

Nàng nức khẽ một tiếng.

Lý Lâm Kỳ nghe tiếng nức đó tỏ ra lúng túng vô cùng :

- Túc Lệ... Ta chỉ hiểu làm nàng thôi.

- Giờ đây mà chàng còn lạnh nhạt với Túc Lệ à?

Nét ngài giai nhân của nàng sa sầm xuống :

- Chàng vẫn còn xa cách với người con gái đã yêu chàng.

Lý Lâm Kỳ lắc đầu :

- Không đâu... Chẳng qua ta vẫn còn lúng túng mà thôi.

- Lâm Kỳ... Thiếp muốn dâng hiến cho chàng, chúng ta trở thành phu phụ... Thiếp sẽ cùng chàng đến Thánh Cô sư ty hỏi cho ra sự thật.

Túc Lệ vừa nói vừa kéo Lý Lâm Kỳ xuống. Nàng chà xát hai cánh môi tham lam lên mặt Lý Lâm Kỳ. Đôi tay trắng nõn của nàng như cặp mềnh xà quần ghệt lấy cổ họ Lý.

Với sự đòi hỏi trao thân cuồng nhiệt của Túc Lệ, cộng với ý niệm trả thù cho Tần Tần Côn, Lý Lâm Kỳ không thể còn định tâm suy nghĩ gì nữa. Trong đầu gã chỉ còn mỗi một ý niệm chiếm hữu Vương Túc lệ đang còn có cơ hội tiến cận Thánh Cô Ngũ Phương Đài trả thù cho Tứ ca.

Con ong tìm hoa, hoa hé nhụy. Hoa tỏa hương để ong say tình. Sự trao đổi đó bắt thời gian ngừng lại, không gian lắng đọng chỉ duy nhất còn tiếng thào thì yêu đương nhưng Lâm Kỳ có biết đâu từ thân đã chờ hân làm xong phận sự của một gã nam nhân đối với một nữ nhân nổi loạn.

Lý Lâm Kỳ chợt cảm nhận đại huyết Thận Du của mình đau buốt, tứ chi bải hoải cũng là lúc Túc Lệ đẩy bật y qua một bên.

Về mặt nhu mì, kiều diễm đầy tình cảm của nàng biến mất thay vào đó là những nét đăm đăm ngập tràn sát khí.

Lý Lâm Kỳ biến sắc :

- Túc Lệ... Sao nàng lại điểm huyết huyệt?

Túc Lệ xia ngón trỏ vào trán Lý Lâm Kỳ :

- Ngươi tưởng Túc Lệ thánh nữ này yêu thương ngươi à?

Nàng ngửa mặt bật cười khanh khách, rồi nhìn Lý Lâm Kỳ đang uể oải nằm dưới sàn Phong Vân tiểu xá.

- Ta chỉ muốn đùa giỡn với ngươi mà thôi.

- Nàng muốn gì?

Túc Lệ buông một câu lạnh lùng nghe mà gai cả cột sống :

- Muốn giết ngươi. Có được không? Ngươi đã hưởng thụ xong rồi, giờ thì phải đền lại chứ... Mà đền bằng cái mạng của ngươi kia.

Lý Lâm Kỳ lắc đầu :

- Tứ ca cũng chết bởi tay yêu nghiệt Túc Lệ?

- Trước khi chết hân cũng được hưởng như ngươi.

Lý Lâm Kỳ nghiêng răng ken két :

- Lý mỗ... Lý mỗ đáng chết... Lý mỗ vô dụng. Trời ơi có mắt như mù, có tai như điếc, sao ta lại có thể tin vào lời yêu nghiệt, tin vào lời dâm phụ...

Túc Lệ cau mày :

- Ngươi còn than vãn gì nữa... Ngươi đã được tận hưởng những khoái cảm sung sướng nhất trên trần gian này rồi, giờ còn ân hận sao? Thế mà dám xưng là nam tử đại trượng phu.

Vương Túc Lệ ghệt tóc Lý Lâm Kỳ :

- Ngươi là Phi Dao trong Giang Nam thập tướng phải không.

- Yêu nghiệt... Giết Lý mỗ đi!

- Cần gì ngươi hỏi thúc như vậy.

Nàng chiêm ngưỡng vẻ khôi ngô tuấn tú trên gương mặt của họ Lý.

- Bộ mặt của người cũng tuấn tú lắm đó.

Nàng thò tay vào mớ trang phục lầy ngon Phi đao của họ Lý. Đưa ngọn Phi đao đến trước mặt Lý Lâm Kỳ.

- Ngọn tiêu đao này của người chắc sắc bén lắm, và chút nữa nó đã ghim vào yết hầu của ta rồi.

Lý Lâm Kỳ nhắm mắt lại.

Vương Túc Lệ cau hăn đôi mày vòng nguyệt :

- Ui cha ơi... Nam tử đại trượng phu đứng trước cái chết mà không dám nhìn... Ta thất vọng quá.

Mặc dù nói như vậy nhưng nàng lại dùng hai ngón tay kéo ngược mi mắt của họ Lý lên.

- Ta không muốn thấy ai nhắm mắt đâu.

- Yêu nghiệt còn chờ gì nữa mà chưa ra tay?

- Người khỏi hồi thúc.

Vương Túc Lệ từ từ chích mũi phi đao vào yết hầu Lý Lâm Kỳ.

Nàng vừa chích vừa nói :

- Người thấy thế nào?

- Hành sự đi!

- Cái gì cũng có thời gian. Người hưởng thụ cũng cần thời gian, vậy chết cũng phải có thời gian chứ.

Nàng dứt lời nhấn ngọn phi đao vào đúng một đốt tay rồi từ từ kéo dọc xuống đan điền họ Lý. Động tác của Vương Túc Lệ ngỡ như tên đồ tể đang mổ một con heo.

Lý Lâm Kỳ rên khẽ một tiếng :

- Ôi chao...

Vương Túc Lệ nghe tiếng rên của gã bèn nở một nụ cười thỏa mãn :

- Ta thích xem nam nhân chết như thế này.

Nàng vừa nói vừa cúi xuống liếm vào máu đang rỉ ra từ vết rách.

Cứ như thế, Vương Túc Lệ hành xử Lý Lâm Kỳ, và cuối cùng là một nhát phi đao ghim vào đan điền họ Lý. Lý Lâm Kỳ còn chút hơi tàn vẫn nẩy ngược người lên, biến thành một cái xác góm ghềnh như những cái xác đã từng bước vào gian Phong Vân tiêu xá.

Vương Túc Lệ ngửa mặt nhìn xác Lý Lâm Kỳ phát ra tràng cười khoái trá và tự thị.

Tiếng cười của ả nghe rộn cả cột sống, và hiển nhiên bọn thị nữ bên ngoài đã biết, vừa rồi vị công tử họ Lý kia đã biến mất khỏi cõi đời.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Tình hận tâm trọc

Tiếng đàn tỳ bà réo rắt cất lên từ ngôi nhà bát giác, âm điệu của tiếng đàn đó nghe thật là não nề ai oán. Tiếng đàn như oán trách người nào đó, và cũng gọi cho người nghe một thân phận vốn đã chịu nhiều nỗi xót xa đọa đầy.

Nghe tiếng đàn này, chắc chắn không một ai cảm lòng nổi, và đương nhiên sẽ hòa cảm cùng với người tạo ra tiếng đàn uẩn khúc kia.

Trong tòa nhà bát giác, giữ vườn hoa khoe sắc, Ngũ Phụng Đài lướt những ngón tay thon thả, thanh tú lên từng phím đàn để tạo những âm điệu trầm bổng ai oán. Nàng đang dùng tiếng đàn kia để oán trách ai, hay để than thân trách phận cho mình. Ngũ Phụng Đài như chìm hẳn vào những cung bậc do mình tạo ra trên cây đàn tỳ bà. Ánh mắt của nàng như chập vào những cung bậc trầm bổng đọng quên thực tại.

- Thánh Cô Ngũ Phụng Đài thật là tài sắc vẹn toàn. Nhan sắc đã thoát phàm, nghệ cảm kỳ cũng chẳng thua kém ai.

Nghe giọng nói của Vương Túc Lệ, Ngũ Phụng Đài hạ tay khỏi cây đàn, từ từ quay lại.

Nàng nhìn Túc Lệ :

- Vương muội đến tìm tỷ?

Wương Túc Lệ gật đầu :

- Túc Lệ đến đây để tìm tỷ... Nếu không có việc đã không đến tìm. Tỷ tỷ đừng trách Túc Lệ đã phá ngang những thời khắc thoát tục của tỷ.

- Ta không trách Túc Lệ đâu. Và bây giờ Ngũ Phụng Đài cũng không có quyền để trách.

Túc Lệ bật lên tròng cười nghe buốt cả thính nhĩ :

- Sao tỷ tỷ lại nhu nhược như vậy, không trách Túc Lệ được sao?

Hai mí mắt của Phụng Đài sụp xuống :

- Nơi này đã thuộc về Túc Lệ rồi... Ta không còn là chủ nhân từ địa bí cung.

- Tỷ tỷ trách muội đó à?

Ngũ Phụng Đài lắc đầu :

- Ta không trách. Túc Lệ làm chủ nhân vùng từ địa bí cung này cũng được chứ có sao đâu. Bản thân ta cũng chẳng màng đến danh vị Thánh Cô nữa.

Túc Lệ mỉm cười bước đến đối mặt với Phụng Đài :

- Tỷ tỷ nghĩ như vậy cũng được.

Nàng nhìn thẳng vào đáy mắt Phụng Đài :

- Hôm nay chắc chắn tỷ tỷ không còn Đan sa thần thảo nữa phải không?

- Ta đang chờ người mang Đan sa đến. Nhưng đã quá thời khắc vẫn chưa có người mang đến.

Túc Lệ lắc đầu :

- Chẳng có ai mang đến cho tỷ tỷ đâu.

Ngũ Phụng Đài tròn mắt :

- Sao vậy? Sao không mang Đan sa đến cho ta chứ? Túc Lệ... Muội muốn gì?

- Tỷ tỷ tự biết mà.

Phụng Đài cau mày :

- Tại sao không mang Đan sa đến cho ta?

- Tỷ tỷ tự suy nghĩ coi vì sao hôm nay tỷ tỷ không có Đan sa thần thảo.

Ngũ Phụng Đài bặm môi. Nàng quay lưng lơ đãng nhìn những khóm hoa trước mặt :

- Ta biết rồi... có phải vì ta không giết Từ Kiếm Thương Nhẫn và Băng Tâm tiên tử Công Tôn Thất Thất nên Vương muội không cho người mang Đan sa thần thảo đến cho ta.

Túc Lệ cười khẩy một tiếng, chấp tay sau lưng bước đến bên cạnh Ngũ Phụng Đài :

- Tỷ tỷ đã được lệnh tách Tiểu Quân ra khỏi Thương Nhẫn và Thất Thất, rồi giết ngay Từ kiếm và Băng Tâm tiên tử, sao tỷ tỷ lại không giết họ? Tỷ tỷ

chống lại mệnh lệnh của muối à?

Phuong Đài thở dài một tiếng :

- Ta muốn đền lại cho Từ Kiềm Thường Nhẫn một cánh tay và một trái tim.

Túc Lệ bật cười vang dội. Nàng cắt tròng cười đó, mặt đành hằn lại, gằn từng tiếng :

- Thánh Cô Ngũ Phuong Đài mềm lòng rồi sao? Nếu như mềm lòng thì hôm nay sẽ được Vương Túc Lệ trui lại. Chính vì sự mềm lòng của Thánh Cô nên hôm nay mới không có phần Đan sa cho người.

Ngũ Phuong Đài quay ngoắt lại đối diện với Túc Lệ :

- Vương muối có thể xử với ta như vậy sao?

- Không có ngoại lệ riêng cho tỷ tỷ đâu.

- Túc Lệ... Ngày xưa Phuong Đài coi ngươi như tình cốt nhục, có sao bây giờ ngươi đối với ta tàn nhẫn như vậy.

- Muối phải giữ môn qui của Kim Sa phái... Tỷ tỷ đâu có ngoại lệ để xóa bỏ môn qui đó.

Phuong Đài thở hắt ra một tiếng :

- Nếu không có Đan sa, ta khổ như thế nào, muối chắc biết rồi chứ.

- Tất nhiên là biết, nhưng Đan sa không thể cho một kẻ phạm giới qui.

Túc Lệ chấp tay sau lưng thả bước ra mái hiên tòa nhà bát giác.

Phuong Đài bước theo chân nàng.

Phuong Đài nói :

- Túc Lệ... Muối cho tỷ tỷ một cơ hội tận nghĩa với người đã vì mình.

Túc Lệ quay ngoắt lại nạt ngang :

- Không có cơ hội đó đâu.

Túc Lệ buông luôn một câu lạnh lùng :

- Có công thì thưởng... Có tội thì trừng.

- Chẳng lẽ vì một chuyện con con tha chết cho Thường Nhẫn và Thất Thất, muối tính hành xử ta sao. Muốn giết Thường Nhẫn và Thất Thất lúc nào cũng được, có khó gì đối với Phuong Đài này đâu, nhưng ta cho họ một cơ hội sống mà thôi. Ta nghĩ bây giờ hai người đó chẳng còn con đường nào ngoài con đường mai danh ẩn tích. Nếu họ mai danh ẩn tích thì cũng chẳng khác gì đã chết kia mà.

- Muối chỉ muốn lấy cái đầu của Thường Nhẫn và Thất Thất chứ đâu muốn nghe tỷ tỷ nói gẫu và à Băng Tâm tiên tử đưa nhau vào chốn thâm sơn cùng cốc để mai danh ẩn tích xây tổ uyên ương.

- Họ rời khỏi giang hồ thì coi như đã chết rồi.

Túc Lệ nghiêng răng, gằn từng tiếng :

- Muối muốn thấy gã chết cơ. Và nếu có thể được Túc Lệ sẽ moi tim hắn mà ăn nữa kìa.

- Muối căm thù Thường Nhẫn?

Túc Lệ quay ngoắt lại đối diện với Phuong Đài :

- Đúng... Túc Lệ này căm thù gã...

Túc Lệ nhún vai :

- Tỷ tỷ biết vì sao Túc Lệ thù Thường Nhẫn không?

Phuong Đài lắc đầu :

- Không biết..

- Vì tỷ tỷ đó.

Phuong Đài hơi nheo mày :

- Vì Ngũ Phuong Đài?

- Không sai...

- Muội đã yêu Thường Nhân?

- Đã yêu và đã thù. Trên cõi đời này không phải chỉ có mình gã là nam nhân, đúng không nào. Nhưng gã đã phụ tình Túc Lệ chạy theo bóng hồng giai nhân Ngũ Phuong Đài. Bây giờ gã phải đền lại cái tội của gã chứ.

Phuong Đài lắc đầu thờ dài :

- Tỷ tỷ vì chữ hận... Muội vì chữ tình. Xem ra chữ tình chữ hận lúc nào cũng gắn bó với nhau.

Túc Lệ cười mỉm, nhìn Ngũ Phuong Đài :

- Gã đã được tỷ tỷ tha mạng, thì đến lượt tỷ tỷ phải chịu tội dùm gã.

- Muội nhất định không trao Đan sa cho tỷ nữa à?

Túc Lệ nhún vai :

- Thế thì muội phải bỏ qua tất cả sao?

Phuong Đài băng quơ nhìn ra ngoài trời :

- Ta không ngờ có một ngày hôm nay. Vương muội hãy giết tỷ tỷ đi. Ta đền lại cái mạng cho Vương muội đó. Ra tay đi!

Túc Lệ nhún vai :

- Ai nữ giết một trang giai nhân tài sắc vẹn toàn như tỷ tỷ.

Nàng mỉm cười, một nụ cười bí ẩn mà nham hiểm :

- Muội cho tỷ tỷ một cơ hội để chuộc lại lỗi lầm phạm giáo qui. Đây là một ngoại lệ duy nhất để muội trọn tình với tỷ.

Phuong Đài như người chết đuối vớ được mảnh ván trôi :

- Muội nói đi... Tỷ tỷ đang rất cần Đan sa thần thảo.

Túc Lệ nhìn Phuong Đài gật gù :

- Hai khắc nữa Đồ Hạo Thiên giáo chủ sẽ khai thông thạch môn.. Tỷ tỷ hãy nghinh đón người.

Phuong Đài cau mày :

- Túc Lệ... Chẳng lẽ..

- Đan sa có hay không là tùy vào quyết định của tỷ tỷ.

Túc Lệ nói xong, thả bước rời tòa nhà bát giác để mặc Phuong Đài ở lại một mình với bao nỗi trăn trở đè nặng.

Phuong Đài cầm lại chiếc đàn tỷ bà. Những ngón tay thon mảnh của nàng dồn dập lướt trên những phím âm tạo ra những âm thanh dồn dập, vừa rộn rã vừa uất hận. Âm điệu đó là một sự xáo trộn giữa cái hận và cái ai.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Đường lên núi Chung Nam

Đôi tuần mã đã uể oải sau những đoạn đường lầy lội. Có lẽ chúng đã dụng đến những sức lực sau cùng, để cố lôi cỗ xe tiến về phía trước. Ngọn Chung Nam son xa xa, ẩn hiện trong những đám mây trắng trôi dạt dờ.

Thúy Ngân Đài ra roi :

- Chát... Ráng lên nào. Rồi các người sẽ được thả tự do.

Nhát roi đó cùng với lời động viên của Ngân Đài cũng chỉ bắt đôi tuần mã gượng nhịp vó mà thôi.

Trong khoang xe, Tiểu Quân như một con bệnh ủ rũ, mặc dù trời mưa lác đác nhưng cổ họng chàng vẫn cháy khô đắng nghét.

Tiểu Quân cố lê đến phía trước ghế xà ích. Cặp mắt chàng đờ đẫn.

- Nước... Nước... Cho ta uống nước!

Ngân Đài ghìim dây cương, nhìn lại Tiểu Quân :

- Tiểu Quân cần uống nước à?

- Ta cần uống nước... Cho ta uống nước.

Ánh mắt của chàng trông thật là khốn khổ, và chẳng còn chút tinh anh của một Xảo Quỷ từng vang lừng giang hồ.

Ngân Đài lấy bầu nước mở nắp.

Tiểu Quân há miệng như con cá mắc cạn :

- Nước... Nước...

Thúy Ngân Đài kè miệng bầu vào hai cánh môi đã nứt nẻ của Tiểu Quân. Nàng dốc bầu nước.

Tiểu Quân uống ừng ực.

Chàng uống xong nằm lăn ra sàn xe, há miệng, mở mắt nhìn lên bầu trời đầy những cụm mây đen đang ùn ùn kéo tới.

Ngân Đài quay trở lại khoang xe, đỡ đầu Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Người thấy trong người ra sao?

Tiểu Quân thờ gập từng cơn một. Mặc dù những tia nước mong manh do những đợt gió lùa tạo ra thành cơn mưa phùn làm mát da người lữ hành nhưng mồ hôi vẫn ướt đầm dung diện Tiểu Quân.

Tiểu Quân thều thào :

- Ta cần Đan sa.. Tiểu Quân cần Đan sa... Đưa ta về... Đưa ta về!

Ngân Đài lau mồ hôi trên trán Tiểu Quân :

- Tiểu Quân không nghĩ tới việc đến Chung Nam son lấy Từ Phương Thoa à? Tiểu Quân chấp nhận bỏ cuộc hả.

Tiểu Quân chớp cặp mắt ngầu đục, thất thần :

- Từ Phương Thoa... Từ Phương Thoa... Chung Nam son đưa ta đến Chung Nam son... Đưa ta đến Chung Nam son để lấy Từ Phương Thoa.

Chàng ngoẻo đầu qua bên dựa vào vách thùng xe.

Ngân Đài lại lau mồ hôi trán cho Tiểu Quân :

- Ngân Đài sợ Tiểu Quân không lấy được Từ Phương Thoa.

Tiểu Quân nghiêng răng ken két :

- Không... Ta phải lấy cho kỳ được Từ Phương Thoa... Bao nhiêu người đang chờ ta... Hãy đưa ta đến Chung Nam son!

- Với tình hình này thì làm sao Tiểu Quân lấy được Từ Phương Thoa. Dù cho có Từ Phương Thoa rồi. Tiểu Quân cũng đâu làm sao chống lại được Đỗ

Hạo Thiên một khi y đã luyện tới cảnh giới tối thượng “Lôi Âm ma công”.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Ta không cần biết...

Hai cánh môi của Tiểu Quân khô khốc nứt nẻ, trông thể trạng của chàng ngơ như một cành cây khô sắp mục rữa.

Tiểu Quân thở dồn dập :

- Nàng... Nàng có Đan sa không?

Ngân Đài thở dài :

- Đan sa Ngân Đài lấy trộm được của Túc Lệ đã hết rồi. Tiểu Quân ráng chịu đựng đi!

- Trời ơi... Tiểu Quân không chịu nổi. Ta không chịu nổi nữa rồi.

- Không chịu được cũng phải chịu thôi bởi không còn Đan sa nữa.

Tiểu Quân chống tay gượng nhòm lưng :

- Không có Đan sa ta chết mất... Nàng không biết đâu, trong người ta..

- Ngân Đài biết... Nhưng đâu còn cách gì giúp Tiểu Quân, chẳng lẽ quay về từ địa bí cung để cầu xin Vương Túc Lệ? Nhứt định ả sẽ giết Tiểu Quân chứ không bao giờ trao Đan sa thần dược.

- Ngân Đài ơi... Tiểu Quân không chịu được nữa rồi. Cho ta chút nước!

- Tiểu Quân đã uống nước nhiều lắm rồi. Tiểu Quân càng uống nhiều chừng nào, nội lực sẽ tiêu tan và tẩu hỏa nhập ma ngay. Ráng chịu đựng đi.

Tiểu Quân nhắm mắt lại :

- Ta không uống nước nữa... Cho ta uống rượu. Còn rượu không.

Ngân Đài lắc đầu thở dài một tiếng.

Nàng với tay lấy bầu rượu để trong góc khoang xe.

- Mấy ngày qua Xảo Quỷ không ăn gì chỉ uống thôi. Ăn chút gì cho lại sức nghe? Chúng ta sắp đến Chung Nam sơn rồi. Nếu không ăn Tiểu Quân đâu còn sức để đối mặt với vị ả sĩ kia.

Chàng lắc đầu :

- Đưa rượu cho ta.

Ngân Đài đưa bầu rượu cho Tiểu Quân. Tiểu Quân đón lấy bầu rượu bằng cánh tay run rẩy. Chàng há miệng toang hoác trút rượu vào miệng mình.

Tiểu Quân nấc nghẹn một tiếng, mắt tròn trừng, rồi quay ngang phún luôn ra ngoài sàn xe một bùm máu bầm.

Tiểu Quân thở gấp, Ngân Đài giật lại bầu rượu :

- Không được nữa rồi!

Tiểu Quân nhắm mắt :

- Đan sa... Ta cần có Đan sa để lấy lại sức... Ta cần có Đan sa để lấy lại sức.

Chàng gượng nhắc đầu đưa mắt nhìn về hướng ngọn núi Chung Nam đang ẩn tàng trong những cụm mây trắng bồng bồng.

- Đến Chung Nam sơn chưa?

- Gần đến rồi.

Tiểu Quân nắm tay Ngân Đài, thều thào nói :

- Ngân Đài..

Ngân Đài nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân muốn nói gì?

- Ngân Đài... Nếu như định số của Tiểu Quân đã an bày phải rồi bỏ cuộc đời này.

Tiểu Quân nhờ nàng một chuyện.

- Tiểu Quân nói đi!

- Dù có hay không có Từ Phương Thoa, nàng cũng thông báo cho Thường Nhân biết một chuyện nếu như ta chết. Tiểu Quân hy vọng Thường Nhân sẽ thay thế Tiểu Quân vẫn hồi vận mạng vô lâm. Bằng như Tiểu Quân lấy được Từ Phương Thoa mà không kịp sống để hoàn thành sứ mạng của mình thì nàng hãy mang Từ Phương Thoa về trao cho Từ Kiếm Thường Nhân dùm ta. Tiểu Quân đặt niềm tin vào Thường Nhân.

Ngân Đài nheo mày, thở dài một tiếng :

- Đến lúc gần chết, sức tàn lực kiệt mà Tiểu Quân vẫn lo cho mọi người sao.

- Bao nhiêu người đang chờ ta. Người ghét cũng như người thương nhưng tất cả đều là bằng hữu của Tiểu Quân.

Tiểu Quân nhướn mắt nhìn Ngân Đài :

- Ngân Đài... Nếu trước đây Tiểu Quân có điều gì khiến nàng không vui, hãy bỏ qua tất cả cho ta. Nhân với mọi người hãy bỏ qua cho Xảo Quý.

Nghe mấy lời của Tiểu Quân, Ngân Đài không sao dần được cảm xúc. Nàng ôm chầm lấy chàng :

- Tiểu Quân đừng nói vậy... Ngân Đài nghĩ Tiểu Quân sẽ không sao đâu.

Nàng bậm môi, nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Quân... Nếu như Ngân Đài có lỗi với Tiểu Quân... Tiểu Quân cũng bỏ qua cho Ngân Đài nghe.

Tiểu Quân gương gật đầu :

- Tiểu Quân không nặng hận với ai đâu. Đối với Ngân Đài, Tiểu Quân càng không bao giờ để tâm.

Ngân Đài vuốt mái tóc Tiểu Quân :

- Ông trời ơi... Sao oan nghiệt như vậy?

Nàng ép đầu Tiểu Quân vào vai mình :

- Tiểu Quân nghỉ ngơi đi!

- Hãy đưa Tiểu Quân đến Chung Nam sơn, càng nhanh càng tốt.

Ngân Đài rướn lên ra roi vào mông đôi tuấn mã :

- Đi nào... Nhanh lên... Nhanh lên!

Nàng đỡ Tiểu Quân lên ghế xà ích, đặt chàng ngồi dựa hẳn vào mình. Một tay đỡ Tiểu Quân, một tay cầm cương thúc đôi tuấn mã kiệt sức ráng lòi cổ xe về phía Chung Nam sơn.

Trong màn mưa phùn như những sợi tơ nhuyễn, Ngân Đài và Tiểu Quân tợ đôi tình nhân đang chới bỏ giang hồ, xuôi về chốn thâm sơn cùng cốc.

Cỗ xe song mã vừa đến chân núi Chung Nam sơn thì từ con đường độc đạo dẫn lên núi xuất hiện một chiếc bóng đỏ băng xuống nhanh không thể tưởng.

Chiếc bóng ấy thoáng một chút đã đứng chặn ngay đầu xe, người đó là một thiếu nữ chỉ độ mười bốn tuổi, nhưng phong thái vô cùng uy nghi đỉnh đạc.

Thiếu nữ trừng đôi mắt sáng như hai vì sao, buông một câu lạnh lùng :

- Dừng xe, quay lại!

Ngân Đài cau mày, nhưng vẫn giữ giọng ôn tồn :

- Chúng tôi có chuyện cần phải lên Chung Nam sơn, xin tiểu cô nương thông báo với Chung Nam sơn ẩn sĩ.

Thiếu nữ lắc đầu :

- Quay xe lại, và rời ngay khỏi địa phận Chung Nam sơn. Núi Chung Nam không tiếp người ngoài giang hồ.

Ngân Đài vẫn từ tốn :

- Quả thật chúng tôi có chuyện phải nhờ đến Chung Nam ẩn sĩ.

Thiếu nữ gần giọng :

- Đã nói rồi... Ngọc Quan Âm không tiếp người ngoài giang hồ. Nếu không rời khỏi đây đừng trách tiểu nữ nặng tay.

Nàng chỉ tay quát :

- Đi đi!

Tiểu Quân giọng nhồm lên :

- Tiểu cô nương báo với Ngọc Quan Âm có Tiểu Quân Xảo Quỷ đến diện kiến người.

Thiếu nữ vận hồng y nhìn Tiểu Quân chằm chằm :

- Ngươi nói lại đi... Ngươi là ai?

- Tại hạ là Xảo Quỷ Tiểu Quân... Lặn lội đường xa đến Chung Nam sơn để diện kiến Ngọc Quan Âm.

Tiểu Quân ngỡ rằng cái danh Xảo Quỷ Tiểu Quân khi chàng tự nói ra khiến cho thiếu nữ vận hồng y này ít ra cũng phải nể mặt, nhưng không, vừa nghe mấy danh Xảo Quỷ, thiếu nữ đã cau có hẳn lên :

- Nếu là Xảo Quỷ Tiểu Quân càng phải đi ngay, bằng như không thì đừng trách Tiểu Hồng này.

Nàng vừa nói vừa vận chuyển nguyên âm chân khí, xuất trào đặt vào yết hầu đôi tuần mã. Tiểu Hồng gần từng tiếng :

- Có đi không?

Thúy Ngân Đài thấy Tiểu Hồng quá cương cứng và ương ngạnh, tự ái bất giác nổi khí giận :

- Hừ... Bản lĩnh của Tiểu Hồng tới đâu mà đòi giết tuần mã của Ngân Đài này chứ?

Nàng vừa nói vừa thoát xuống khỏi ghế xà ích, chằm chằm nhìn Tiểu Hồng, nói :

- Nếu như Tiểu cô nương có bản lĩnh thì đấu với Ngân Đài, bằng như không thì về báo với Ngọc Quan Âm có Ngân Đài Phương Tử và Xảo Quân ghé đến.

Thiếu nữ buông trào khỏi yết hầu ngửa. Nàng nhìn Ngân Đài bằng cặp mắt háo hức.

- A.. Cô muốn thỉnh giáo võ công của Tiểu Hồng à?

Ngân Đài gạt đầu :

- Đúng vậy. Nếu như Tiểu cô nương thắng ta, ta sẽ rời đây ngay lập tức, bằng như không thì phiền cô thông báo với Ngọc Quan Âm có Ngân Đài và Xảo Quỷ Tiểu Quân đến diện kiến.

Thiếu nữ cười khẩy nghe rất tự tin :

- Thế cũng được! Đã nói là phải giữ lời đấy nhé. Nếu như không giữ lời thì đừng trách Tiểu Hồng nghe.

- Ngân Đài đã nói ra thì không bao giờ nuốt lời để mang tiếng bội tín, huống chi lại bội tín với một tiểu nữ như Tiểu Hồng.

- Vậy à.. Thỉnh...

Ngân Đài trầm giọng trang trọng :

- Trước khi giao thủ với tiểu cô nương, Ngân Đài báo trước, thi thố võ công tất không thể đoán được hậu quả như thế nào. Nếu như có gì xảy ra thì Tiểu Hồng ráng mà chịu đấy nhé.

- Ê... Cứ ra tay đi... Bản lĩnh của những kẻ ngoài giang hồ mà đòi so sánh với võ công của Ngọc Quan Âm sao.

- Tiểu Hồng tự thị quá, hối hận không kịp đâu đấy. Ngân Đài sẽ mở mắt cho Tiểu Hồng.

- Cô nói nhiều quá! Đùng là hạng người ngoài giang hồ tâm địa hiểm ác, ngôn phong thì uyên thâm.

Nghe Tiểu Hồng nói như vậy, dung diện Ngân Đài đỏ bừng vì thẹn.

Nàng quát lớn một tiếng :

- Đờ chiêu!

Cùng với tiếng quát lạnh lạnh và khô khốc đó, Thúy Ngân Đài thi triển bộ pháp lăng không hư bộ, thoát đã áp sát vào Tiểu Hồng. Cùng với bộ pháp ảo diệu kỳ tuyệt đó thì đôi kim châm lóe sáng trên hai bàn tay của nàng.

Tiểu Quân nhác thấy Thúy Ngân Đài tấn công Tiểu Hồng bằng sát chiêu xuyên nhãn bỗng giật thót ruột. Chẳng không ngờ Ngân Đài lại nóng nảy như vậy. Vừa vào trận đã dụng đến sát công kỳ chiêu của bản thân. Nếu như Tiểu Quân không bị Đan sa và Vô Ảnh Chi Độc hành hạ, chẳng nhất định không để cho Ngân Đài hành xử lỗ mãng như vậy. Nhưng tất cả đều ngoài dự tính của Tiểu Quân, chẳng không làm sao cản được nữa, chỉ còn biết trở mặt nhìn.

Chiêu công tàn khốc nhanh hơn làn chớp giạt, nhưng Tiểu Hồng có lẽ chưa từng biết qua, hay kinh nghiệm giang hồ của nàng quá non nớt mà cứ đứng phỗng ra như pho tượng. Bang chủ Cái bang Lập Cư từng bị Thúy Ngân Đài lấy một con mắt thì Tiểu Hồng làm sao tránh khỏi.

Tiểu Quân bất giác thở dài một tiếng. Chẳng than thầm :

- “Nếu Tiểu Hồng có mệnh hệ nào, hay biến thành người tàn phế suốt đời thì mình vĩnh viễn không bao giờ thấy được Tử Phương Thoa chứ đừng nói đến chuyện lấy báu vật đó.”

Ngân Đài thốt khẽ một tiếng :

- Y...

Tiểu Quân giật nảy mình.

Hai cây kim châm vàng óng đã bị Tiểu Hồng kẹp cứng chỉ bằng đôi song chi.

Nàng ngơ ngác nhìn Ngân Đài :

- Hình như cô nương tính thọc mù mắt Tiểu Hồng?

Tiểu Quân lắc đầu. Chẳng thở hắt ra một tiếng bởi nghe câu nói ngớ ngẩn từ cửa miệng Tiểu Hồng thoát ra.

Tiểu Quân cau mày :

- “Nàng còn hỏi làm gì chứ. Người ta đã ra chiêu công sát thương rõ như vậy rồi mà còn hỏi.”

Tiểu Hồng nói tiếp :

- Sao cô ác như vậy!

Đâm mù mắt người ta thì họ sống làm sao?

Trong một lúc ngỡ ngàng, Thúy Ngân Đài như bị nghẹn lời không sao đáp lời Tiểu Hồng.

Thúy Ngân Đài lợi dụng luôn sự ngây ngô của Tiểu Hồng vì chưa từng trải ngoài giang hồ, rút hai cây kim châm trở về. Nàng đã vận dụng công lực để rút kim về nhưng lại ngỡ ngàng hơn đến độ trở mặt nhìn Tiểu Hồng chằm chằm.

Hai cây kim châm như dính chặt trong đôi song chi của Tiểu Hồng. Nhìn đôi song chi bé xíu, Ngân Đài không thể tin được nó có thể giữ chặt được đôi kim đã từng dọc ngang giang hồ, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Tiểu Hồng nghiêng đầu nhìn Thúy Ngân Đài. Nàng lắc đầu :

- Đúng như sư mẫu Ngọc Quan Âm nói, người ngoài giang hồ toàn là lũ hiểm ác.

Sau câu nói đó, bất thần Tiểu Hồng lắc cổ tay.

Cạch... Cạch...

Đôi kim châm bằng thép ròng, vũ khí đặc dụng làm nên thân phận của Ngân Đài đã bị bẻ gãy đến tận gốc.

Tiểu Hồng trở đầu chằm, dí mũi vào đôi thu nhãn của Ngân Đài :

- Tiểu Hồng đâm mù mắt cô nhé... Cô mù cô có chịu không?

Ngân Đài biến sắc. Đây là lần đầu tiên nàng chạm trán với một đối thủ mà bản lĩnh võ công của nàng chỉ tợ là trò trẻ nít mà thôi.

Ngân Đài biến sắc lù lù hai bộ.

Tiểu Hồng lắc đầu :

- Chung Nam son không tiếp những kẻ ác nhân như cô đâu.

Tiểu Hồng vừa nói vừa khoa tròn đôi ngọc thủ. Hai đạo xoáy kinh theo những cái xoay tay của nàng kết thành hai ngọn trốc mãnh liệt ập thẳng vào Thúy Ngân Đài.

Tiểu Hồng như có ma thuật kỳ lạ, dùng hai con trốc ấy nhấc bổng thân ảnh Thúy Ngân Đài lên khỏi mặt đất, rồi bất thần quăng ngược về cỗ xe song mã.

Huych...

Thúy Ngân Đài bị quăng trả lại cỗ xe, cùng lúc đôi kim châm từ hai bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Hồng phóng ra ghim vào móng ngựa.

Tuần mã dựng hai vó trước hí vang, rồi đồng loạt trở cước phi nước đại băng về phía trước.

Tiểu Hồng bật lên tràng cười khanh khách nghe tợ ngọc pha lê va vào nhau thánh thót. Tiếng cười của nàng đúng là tiếng cười của một cô bé vô tư, chưa từng biết đến sự tranh đoạt hay kiềm khích ngoài giang hồ.

Tiểu Hồng nhìn theo cỗ xe song mã chẳng mấy chốc đã khuất dạng, đến khi quay mặt lại nàng tròn mắt thốt lên một tiếng ngạc nhiên :

- Ô...

Tiểu Hồng không ngạc nhiên sao được khi nhận ra Tiểu Quân nằm ườn dưới đất.

Tiểu Hồng bước đến bên chàng :

- Ê... Sao Xảo Quý còn nằm ở đây? Ngươi không theo vị cô nương kia à?

Tiểu Quân nhìn Tiểu Hồng. Chàng lắc đầu :

- Ta đâu có đi nổi mà đi.

Tiểu Hồng tròn mắt :

- Cái gì mà đi không nổi? Bộ ngươi bị liệt sao?

Tiểu Quân gật đầu :

- Ta bị liệt rồi, không nhấc nổi tay chân nữa.

Tiểu Hồng thở ra :

- Xảo Quý bị liệt à! Tội nghiệp quá! Người có cần Tiểu Hồng giúp gì không?

Tiểu Quân cau mày :

- Sao tiểu cô nương gọi ta bằng người. Tuổi tác của Tiểu Hồng chỉ đáng là sư muội của ta thôi.

Tiểu Hồng nghiêng đầu nhìn Tiểu Quân :

- Ủ hế... Nhưng...

- Nhưng sao?

- Sư mẫu Ngọc Quan Âm dạy Tiểu Hồng những kẻ ngoài giang hồ chỉ là lũ gian ác lòng lang dạ sói không đáng bận tâm. Mặc dù Tiểu Hồng còn nhỏ nhưng là người của Chung Nam sơn thì là hàng trưởng bối rồi.

Tiểu Quân mỉm cười vì kiểu cách ngây ngô của nàng :

- Sư mẫu dạy cho Tiểu Hồng điều đó à?

- Sư mẫu dạy Tiểu Hồng đó.

- Sư mẫu dạy đúng đó. Giang hồ hiểm ác, người xấu nhiều hơn người tốt, nhưng không phải ai cũng xấu hết đâu.

Tiểu Hồng chớp đôi mắt sáng trong :

- Người tốt làm sao... Người xấu như thế nào?

- Tại Tiểu Hồng không ra ngoài giang hồ nên không biết người xấu và người tốt đấy thôi. Người tốt là người có tấm lòng quảng đại, vị tha, vì mọi người hơn là vì mình.

Còn người xấu thì ích kỷ, sống bởi chữ danh, chữ lợi, chữ ái và chữ thù.

Tiểu Hồng lắc đầu :

- Tiểu Hồng không hiểu.

Nàng ngồi xỏm xuống bên cạnh Tiểu Quân :

- Mà sao... Mà... Mà đại ca đây là người tốt hay người xấu?

- Tất nhiên Tiểu Quân là người tốt rồi.

Tiểu Hồng nheo mày :

- Người tốt sao lại bị người ta đánh cho liệt tay liệt chân vậy?

Nàng lắc đầu, chỉ tay vào trán Tiểu Quân :

- Đại ca không phải là người tốt đâu... Sư mẫu cũng thường nói như vậy. Trong thiên hạ người xấu nhất là Xảo Quỷ Tiểu Quân. Đại ca sống vì chữ danh hơn là sống cho người.

Tiểu Quân thẹn mặt.

Tiểu Hồng nhoèn miệng cười :

- Tiểu Hồng nói đúng không?

Tiểu Quân nheo mày, trầm mặt hẳn xuống.

Tiểu Hồng thấy vẻ mặt chàng như vậy liền hỏi luôn :

- Tiểu Hồng và sư mẫu Ngọc Quan Âm nói sai à?

Tiểu Quân thở ra, rồi lắc đầu :

- Tiểu Hồng và sư mẫu Ngọc Quan Âm nói đúng đó. Xảo Quỷ Tiểu Quân là người xấu. Người xấu nên mới ra nông nổi này bởi vì xét cho cùng Tiểu Quân cũng nặng chữ danh nên không được như Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng đứng bật dậy reo lên :

- Thế thì đúng rồi... Sư mẫu nói đúng. Xảo huynh là người xấu.

Nàng nhìn chàng chớp mắt liên tục :

- Xảo huynh là người xấu thì ráng mà lê ra khỏi địa phận Chung Nam sơn đi. Chung Nam sơn không tiếp người xấu đâu.

- Huynh không còn sức để mà lê ra khỏi đây.

- Vậy Tiểu Hồng giúp gì cho Xảo huynh.

Tiểu Hồng vừa dứt lời thì từ con đường độc đạo một giọng nói nghiêm lạnh cất lên :

- Tiểu Hồng! Con đã biết y là người xấu còn đứng đó làm gì nữa?

Tiểu Hồng vừa nghe giọng nói đó bèn quay ngoắt lại :

- Ý, sư mẫu!

Tiểu Quân ráng gượng đầu quay mặt nhìn về phía độc đạo dẫn lên Chung Nam sơn.

Chàng thất vọng vô cùng bởi Ngọc Quan Âm đứng quay lưng về phía chàng.

Tiểu Hồng bỏ Tiểu Quân phi thân đến ngay bên cạnh Ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm nói :

- Chúng ta lên núi!

- Nhưng Xảo huynh không còn sức để rời khỏi phạm vi núi Chung Nam.

Ngọc Quan Âm lắc đầu, lớn tiếng nói :

- Tiểu Hắc Tử có sức mò đến Chung Nam sơn tất phải có sức rời khỏi Chung Nam sơn.

Nói xong Ngọc Quan Âm nắm tay Tiểu Hồng trở khinh thuật vùn vụt băng lên núi.

Đốc núi sừng sững nhưng khinh công của Ngọc Quan Âm và Tiểu Hồng lướt đi lên chẳng một chút nhọc mệt hay khó khăn gì.

Trong khi đó, Tiểu Quân lại bồi hồi vô cùng. Chàng vừa nghe Ngọc Quan Âm nhắc đến cái tên trước đây của chàng, Tiểu Hắc Tử, một cái tên của dĩ vãng gần như chàng đã quên lãng.

Tiểu Quân gượng nhòm lên, cố nói :

- Ngọc Quan Âm! Ngọc Quan Âm! Người là ai?

Tiếng nói của Tiểu Quân lạc lõng lơ lửng, có nghe chẳng chỉ có những tàn cây cỏ thụ, hoặc những tảng đá vô tri, vô cảm và chàng thôi.

Tiểu Quân vừa thất vọng vừa tò mò, nhưng cùng với sự thất vọng tò mò đó thì con hành hạ do Đan sa và Vô Ảnh Chi Độc lại ập đến khiến thần trí của chàng rối loạn hẳn lên.

Trong sự hành hạ tột đỉnh của Đan sa và Vô Ảnh Chi Độc, đôi mắt của chàng tối sầm lại. Tiểu Quân nghiêng răng ken kết chịu đựng nỗi thống khổ đau đớn nhất.

Chàng quào hai tay xuống đất, thều thào nói :

- Nước... nước... Rượu... rượu... Đan sa... Ta cần Đan sa.

Không biết từ đâu có một sức mạnh thôi thúc nào đó hay trong nỗi vật vã Tiểu Quân nhìn ngọn Chung Nam sơn mà ngỡ là ngọn Thất Sơn có tòa bí cung tử địa, có cả Đan sa thần thảo, cùng Thánh Cô Ngũ Phương Đài mà chỏi tay lê dần về phía con đường độc đạo.

Mười đầu ngón tay của chàng rỉ máu, cặp môi khô nứt, ánh mắt ngầu đục, quần áo sờn rách, Tiểu Quân vẫn cố lê, cố lết về phía độc đạo, cho đến khi chàng gục đầu áp mặt xuống đất chẳng còn nhận thức gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Giọt tình huyết lệ

Cánh cửa thạch môn từ từ xoay tròn cho đến khi ngừng hẳn, Đỗ Hạo Thiên trong trang phục kim y đỉnh đạc bước ra thì Vương Túc Lệ xướng lên :

- Kim Sa thánh quân phúc tợ Nam sơn, sống dư Đông hải.

Ngay sau tiếng xướng của Túc Lệ, tất cả quần hào có mặt tại hiện trường đồng loạt xướng theo :

- Kim Sa thánh quân phúc thọ Nam sơn, sống dư Đông hải.

Đỗ Hạo Thiên đưa cặp mắt sáng ngời nhìn qua một lượt.

- Thánh Quân vạn an... Võ lâm vạn phúc.

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt bật lên tràng cười cuồng nhiệt :

- Ha... Ha... Ha... ha... Ha... Ha... Ha...

Tiếng cười của Đỗ Hạo Thiên vang động cả một góc trời. Tiếng cười của gã khiến cho chim chóc phải sợ hãi vội lìa tổ thoát chạy về một phương trời nào đó.

Đỗ Hạo Thiên cất tràng cười tự thi, dòi tinh thần lại Vương Túc Lệ. Gã gật đầu ra chiều rất vừa ý với sự nghênh đón này.

Vương Túc Lệ tiến lên đối mặt với Đỗ Hạo Thiên :

- Túc Lệ bái kiến Thánh Quân! Những ngày vừa qua Túc Lệ đã thay người xử lý tất cả mọi việc do người sắp xếp. Nay mong Thánh Quân chỉ giáo cho Túc Lệ.

- Vương muội hành sự rất tốt...

Đỗ Hạo Thiên lướt mắt qua quần hào đang phủ phục bên dưới :

- Tất cả mọi người hãy nghe đây. Kể từ hôm nay bốn Thánh Quân xuất môn thống nhất võ lâm. Tất cả các bang phái thu về một mối là Kim Sa giáo. Các bang chủ, chưong môn đều trở thành đường chủ Kim sa, nhứt nhứt đều phải xem trọng môn qui của bốn Thánh Quân. Ai bất tuân sẽ bị xử đường phán xét theo môn qui.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói đến đó bất ngờ trong quần hào có người bật lên tiếng ho khan.

Đỗ Hạo Thiên cau mày.

Vương Túc Lệ thờ hất ra, cất giọng lạnh lùng nói :

- Ai vừa ho... Hãy bước ra!

Ngô Ân Tung mặt cắt không còn chút máu. Trong bộ mặt của họ Ngô chẳng khác mặt xác chết xanh ròn tái mét.

Ngô Ân Tung lắp bắp nói không thành lời :

- Ngô... Ngô... Ngô Ân... Tung... Không... Không có ý xấu... Thuộc hạ chỉ... Chỉ lỡ hắt hơi thôi... Mong... Mong Thánh Quân tha tội cho.

Ngô Ân Tung nói xong, đập đầu xuống đất.

Đỗ Hạo Thiên chớp đôi mắt sáng ngời nhìn họ Ngô. Y buông một câu lạnh lùng :

- Con chó nào vậy?

Ngô Ân Tung giật thót ruột. Lão không ngờ tại cọng cỏ lông gà mà bị đứng trước cửa tử thần.

Ngô Ân Tung đập đầu liên tục :

- Thánh Quân... Tôi là con chó Ngô Ân Tung.

Đỗ Hạo Thiên bật cười sảng sặc :

- A thì ra là Thiên Kiếm đại hiệp Ngô Ân Tung. Thiên Kiếm đại hiệp hãy đứng lên đi... Đỗ gia đâu dám để cho đại hiệp quỳ mọp dưới chân Đỗ gia.

Ân Tung thở phào một tiếng. Gã tưởng như mình vừa thoát khỏi cánh cửa địa ngục và thoáng chốc đặt chân đến cõi tiên bồng.

Vương Túc Lệ ngờ ngợ và thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. Nàng nghĩ thầm :

- “Gã Ngô Ân Tung này chỉ là hạng tiểu nhân mặt hạng, tham sinh quý tử, thế mà lại được Đỗ Hạo Thiên Thánh Quân trọng vọng như vậy sao.”

Nghĩ như vậy, bất giác nàng chú nhãn vào họ Ngô.

Đỗ Hạo Thiên bước xuống bậc tam cấp, tiến đến trước mặt Ngô Ân Tung.

Gã quan sát dung diện của Ân Tung :

- Thiên Kiếm đại hiệp cũng gia nhập vào Kim sa phái của Đỗ gia nữa à?

Ngô Ân Tung chớp mắt, rồi gật đầu như té sao :

- Đúng... Đúng... Được Đỗ gia cho đầu nhập... Ân Tung cúi cung phục vụ Kim Sa thánh quân đến hơi thở cuối cùng.

Đỗ Hạo Thiên tròn mắt :

- Vậy sao... Đỗ mỗ không ngờ mình có được một thuộc nhân trung thành như Thiên kiếp đại hiệp Ngô Ân Tung. Bồn Thánh Quân hỏi thật nhé.

Về mặt của Ngô Ân Tung căng thẳng đến tột cùng.

Đỗ Hạo Thiên nghiêm giọng nói :

- Thiên Kiếp đại hiệp quyết một lòng đầu phục Kim Sa giáo của bồn Thánh Quân?

- Bồn Thánh Quân... Tôi tha thiết được phục vụ Thánh Quân...

- Nếu vậy, bồn Thánh Quân muốn chứng kiến lòng trung thành của Thiên Kiếp đại hiệp. Bồn Thánh Quân muốn Ngô đại hiệp tỏ bày sự tôn kính đối với bồn giáo ngay trước mặt mọi người.

Ngô Ân Tung nheo mày :

- Thánh Quân muốn tôi tỏ bày như thế nào?

Đỗ Hạo Thiên rút xoạt thanh trường kiếm sau lưng Ngô Ân Tung. Gã ngấm ngấm lười kiếm :

- Thanh kiếm này cũng tốt lắm!

Ngô Ân Tung về mặt xanh ròn, tay chân bủn rủn, toàn thân lạnh giá, đến độ có lúc run lên bần bật.

Ngô Ân Tung nhìn Đỗ Hạo Thiên bằng cặp mắt van xin được sống, nhưng trong ánh mắt của gã, Đỗ Hạo Thiên trông thật lãnh cảm. Một thứ lãnh cảm của thần chết từ dưới âm phủ phả lên, chẳng hề biết xúc động trước cái chết.

Đỗ Hạo Thiên trao thanh trường kiếm cho Ngô Ân Tung :

- Hãy biểu lộ lòng trung thành của Ngô đại hiệp với bồn Thánh Quân.

- Thánh Quân... Thánh Quân muốn tôi tự kết liễu đời mình?

Đỗ Hạo Thiên gật đầu :

- Đó là môn qui giới luật. Nếu như Ngô đại hiệp nghĩ đến bồn giáo tất không tiếc mạng sống mình.

- Tôi đã đầu phục Kim Sa giáo rồi... Chết như vậy có vô ích quá không?

Đỗ Hạo Thiên cau mày :

- Thế nào là vô ích... Chết cho bồn giáo là vô ích ư?

Đỗ Hạo Thiên vừa dứt lời thì Ngô Ân Tung cũng hoảng sợ đến tột đỉnh. Phàm bất cứ ai đứng trước cái chết đều sợ hãi, nhưng có lẽ Ngô Ân Tung là người sợ nhất trên cõi đời này, mặc dù lúc nào y cũng tâm niệm ai cũng một lần chết, chết tất sẽ đoàn tụ với những người đã chết trong một cảnh giới nào đó. Thế mà Ngô Ân Tung vẫn sợ, sợ bước vào cảnh giới chết, cảnh giới mà y chưa bao giờ đặt chân đến.

Ngô Ân Tung sợ quá... Sợ đến độ phát ra cả một tiếng trung tiện thối tha.

Sau tiếng trung tiện thô kệch đó, Ngô Ân Tung biết chắc gã phải chết. Một cái chết quá đột ngột đối với Ngô Ân Tung. Một cái chết mà gã chưa có một chút gì chuẩn bị để đón nó đến.

Ngô Ân Tung yêu sinh mạng đến tột cùng, đã yêu thì gã phải tìm đường sống...

Không tìm đường sống không được... Nếu không tìm được thì mới chết. Con đường sống ở đâu?

Ngô Ân Tung sực nghĩ :

- “Kiếm trong tay mình, chỉ với tay ra là có thể đâm vào tim họ Đỗ kia. Mình giết gã được rồi sẽ có cơ sống sót. Nhất định mọi người sẽ theo về với mình... Nhất định mọi người sẽ theo về với mình.”

Ngô Ân Tung vừa động viên vừa trở đầu kiếm dứ dứ ngờ như gã sắp thọc thanh kiếm vào tim gã. Bất thần Ngô Ân Tung đảo bộ nhanh như cắt, xoay mũi kiếm đâm thẳng vào tim Đỗ Hạo Thiên.

Ngọn trường kiếm xuất đi nhanh không thể tưởng, nhưng khi mũi kiếm chạm vào người Hạo Thiên thì gãy làm hai.

Các...

Đỗ Hạo Thiên vẫn đứng trơ trơ nhìn họ Ngô :

- Y... Sao người hành thích bốn Thánh Quân?

Ngô Ân Tung chẳng còn thần trí gì cả. Gã như người điên loạn, rú lên hải hùng :

- O.... O... O... O...

Chờ cho Ngô Ân Tung rú dứt tiếng, đôi trảo Lôi Âm Thần của họ Đỗ thộp đến hai bờ vai của gã.

Cạch...

Thân ảnh Ngô Ân Tung chẳng khác nào bức hình nhân bị gấp đôi lại bởi mỗi một động tác rất đơn giản của Đỗ Hạo Thiên.

Ầm..

Ngô Ân Tung bị quăng lên cao, cùng lúc Đỗ Hạo Thiên phát tác kinh khí Lôi Âm Thần bổ thẳng vào cái xác đó.

Sau tiếng nổ khủng khiếp, cái xác của Ngô Ân Tung tan tác như xác pháo, rải đầy dưới mặt đất.

Đỗ Hạo Thiên nhìn lại quần hào, gằn giọng nói từng tiếng :

- Họ Ngô vì quá sợ chết mà hành thích bốn Thánh Quân nên y mới nhận hậu quả chết không còn xác. Các người hãy nhớ lấy cái chết của gã mà làm gương.

Đỗ Hạo Thiên nhìn Túc Lệ :

- Kể từ bây giờ Vương muội sẽ là Hình xử đường chủ của Kim sa phái. Vương muội cứ thẳng tay hành xử những người chống lại Thánh Quân và Kim sa phái.

Vương Túc Lệ cúi đầu qui mọp lạy Đỗ Hạo Thiên :

- Đa tạ Thánh Quân!

Hạo Thiên thấy nàng qui mọp như vậy đắc ý vô cùng, cất tiếng cười khàng khặc.

Tiếng cười của gã không sao diễn tả được, có lẽ là tiếng cười tự mãn nhất của một người độc chiếm võ lâm sống trên mạng sống của thiên hạ.

Ngũ Phụng Đài được trang điểm lộng lẫy. Nàng vốn là một trang tuyệt sắc giai nhân, giờ đây được trang điểm từng chút một, sắc đẹp của nàng càng tôn tạo kiều sa hơn. Có lẽ chưa bao giờ Phụng Đài có vẻ đẹp kiều diễm như ngày hôm nay.

Vương Túc Lệ bước vào. Nàng buông một câu lạnh lùng :

- Xong chưa?

Hai a cung nữ gạt đầu xá Túc Lệ :

- Bẩm Hình xử đường chủ... Chúng tôi đã làm xong phận sự.

- Các người lui ra đi!

Hai a cung nữ lẩn ra ngoài. Túc Lệ bước đến bên Ngũ Phụng Đài :

- Tỷ tỷ... Hôm nay là lúc tỷ tỷ chuộc lại những lỗi lầm của tỷ... Muội hy vọng tỷ tỷ sẽ có được những thời khắc hoan hỷ nhất trong cuộc đời.

- Muội tính làm gì tỷ mà chăm chút ta tí mĩ như vậy?

- Tỷ tỷ sẽ biết thôi mà. Thịnh tỷ tỷ theo muội.

Ngũ Phụng Đài theo chân Vương Túc Lệ. Hai người tiến thẳng đến tòa Kim cung đã được trang hoàng lại. Khi Phụng Đài bước vào tòa Kim cung vốn trước đây là chốn tử cung luyện đan của Diên Hồn phái, giờ thì lạ lùng vô cùng. Nàng ngỡ như mình bước vào một tòa cung son nào đó của bậc đế vương thì đúng hơn.

Túc Lệ ngấm Phuong Đài, rồi lùi bước trở ra khỏi tòa Kim cung.

Phuong Đài đưa mắt nhìn về những tấm rèm trắng tinh. Nàng nhìn thấy sau những tấm rèm lụa trắng toát kia có người đang ngồi kiết đả vận công điều tức.

Phuong Đài tiến đến trước những tấm rèm đó :

- Có phải người là Thánh Quân Kim Sa giáo chủ Đồ Hạo Thiên?

Rèm từ từ vén lên, Đồ Hạo Thiên chớp đôi tinh nhãn sáng ngời đóng đinh vào Ngũ Phuong Đài.

Gã buông một câu thật là nham nhở :

- Phuong Đài quả là trang giai nhân tuyệt sắc.

Phuong Đài bình thân đối nhãn với Đồ Hạo Thiên :

- Thánh Quân dời Ngũ Phuong Đài đến đây chỉ để khen thôi à?

Đồ Hạo Thiên lắc đầu :

- Không phải chỉ khen thôi đâu. Bốn Thánh Quân muốn nàng thấy một thứ.

- Thứ gì?

Đồ Hạo Thiên chỉ chiếc trát sơn son thiếp vàng đặt trên tràng kỷ :

- Nàng mở cái tráp kia ra sẽ thấy.

Phuong Đài tiến lại bên tràng kỷ, mở chốt. Chiếc tráp bật lên, bên trong là thủ cấp của Đồng Mã Kỳ với đôi mắt mở to trừng trừng. Nhìn đôi mắt không nhắm của Mã Kỳ đủ biết y nhận cái chết bằng tất cả nỗi uất hận xót xa.

Phuong Đài lùi hẳn về sau ba bộ. Nàng nhìn thủ cấp Mã Kỳ mà thờ dốc.

Đồ Hạo Thiên bước đến cạnh bên Phuong Đài :

- Ta đã trả thù dùm nàng. Nàng vừa ý chứ?

Phuong Đài quay lại Đồ Hạo Thiên :

- Trả thù dùm Phuong Đài hay vì luyện Lôi Âm ma công?

- Cả hai. Vì nàng và cũng vì Lôi Âm ma công mà Đồ Hạo Thiên ăn thịt cả nghĩa huynh của mình.

Phuong Đài lắc đầu :

- Mã Kỳ chắc không ngờ chuyện này như vậy.

- Y tự nguyện đó. Và y chỉ cầu xin bốn Thánh Quân được thấy nàng mà thôi. Mã Kỳ là một nam nhân si tình, nặng nghĩa tình, chỉ tôn thờ mỗi một Ngũ Phuong Đài.

- Ngũ Phuong Đài có lỗi với Mã Kỳ.

Đồ Hạo Thiên bật cười khàng khặc :

- Mã Kỳ không trách nàng đâu. Y tự nguyện thì làm sao mà hận được. Một Chương giáo Kim sa, vì chữ tình mà chấp nhận cho người tình đầy đoạ, cũng đáng phục lắm chứ. Bốn Thánh Quân chỉ tiếc Đồng Mã Kỳ dang ra nhìn xa một chút thì bây giờ đã là Thánh Quân của thiên hạ rồi.

Đồ Hạo Thiên đến tràng kỷ đặt tay lên đỉnh thủ cấp của Mã Kỳ :

- Bốn Thánh Quân cũng rất khâm phục nghĩa huynh. Và bây giờ Đồ gia sẽ thế người hành lạc với Ngũ Phuong Đài.

Ngũ Phuong Đài nghe Đồ Hạo Thiên nói, da thịt bất giác nổi đầy gai ốc.

Nàng quay ngoắt lại đối mặt với họ Đồ :

- Thánh Quân vừa nói gì?

Đỗ Hạo Thiên mỉm cười :

- Ngũ Phụng Đài... Lúc Đồng Mã Kỳ sống, tâm trí và trái tim của gã lúc nào cũng nghĩ đến nàng, và dâng hiến cho nàng. Giờ đây một phần của Đồng Mã Kỳ đã thuộc về Đỗ Hạo Thiên. Tất Hạo Thiên phải thay người mà thực hiện cuộc giao tình chứ.

Ngũ Phụng Đài lùi hẳn lại một bộ. Nàng lắc đầu :

- Đỗ Hạo Thiên Thánh Quân... Phụng Đài.

Đỗ Hạo Thiên cười mỉm nhìn nàng :

- Người đã đối với nàng bằng chữ tình... Đừng nên phật ý người.

Đỗ Hạo Thiên bước lại sát bên Phụng Đài. Gã đặt hai bàn tay xám ngoét lên đôi bờ vai thanh tú của Thánh cô :

- Nàng đẹp lắm... Nhưng cái đẹp của nàng sẽ sớm ra đi nếu như bốn Thánh Quân ra lệnh cho Hình xử đường chủ Vương Túc Lệ vĩnh viễn không trao Đan sa được thảo cho Phụng Đài.

Đỗ Hạo Thiên vuốt chiếc cằm gọn mềm của Ngũ Phụng Đài :

- Bốn Thánh Quân thừa biết nếu không có Đan sa nàng cũng chỉ là một cái xác biết thờ thôi.

- Thánh Quân vì tình hay vì xác thịt.

- Vì cả hai. Tình bốn Thánh Quân cho Đồng Mã Kỳ, xác là của Đỗ Hạo Thiên.

Phụng Đài lắc đầu :

- Đồng Mã Kỳ đã chết rồi.

Đỗ Hạo Thiên lắc đầu :

- Không... y đang ở đâu đó trong cơ thể của bốn Thánh Quân và bốn Thánh Quân đã hứa với Đồng Mã Kỳ sẽ thực hiện cuộc giao tình với nàng.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói vừa rải những con xúc xắc bằng ngọc xuống sàn gạch. Hai cánh tay của gã từ từ kéo tuốt trang y của Ngũ Phụng Đài.

Đỗ Hạo Thiên lại bật cười khanh khách khi Ngũ Phụng Đài hiện ra với tất cả những đường cong của một thần nữ ái tình. Đỗ Hạo Thiên thò tay lấy nàng ôm gọn vào lòng.

Trên trăng kỳ, chiếc thủ cấp của Đồng Mã Kỳ nhìn thấy tất cả những hoạt cảnh mà họ Đỗ muốn cho oan hồn của y phải thấy. Hai giọt máu rịn ra từ khóe mắt chiếc thủ cấp. Vàng, cái hồn si tình, nặng nề của Đồng Mã Kỳ đã thấy, thấy để khóc, khóc bằng chính những giọt tình huyết lệ.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ngọc Quan Âm

Đêm Chung Nam son giá lạnh, và sương phủ dày đặc. Đêm Chung Nam son tĩnh mịch và im lìm. Có thể nói đây là một chỗ tĩnh lặng êm đềm, và mặc tưởng.

Chính lớp sương giá phủ xuống khiến Tiểu Quân bưng tỉnh. Cái đầu của chàng nặng chịch, tứ chi bải hoải, nhưng ngược lại cảm giác khôn khổ bởi Đan sa và Vô ảnh chi độc như không còn nữa.

Tiểu Quân gượng đứng lên, nhưng lại khụy xuống. Chàng cảm thấy đói, một cái đói cồn cào của gã hành khất trăm năm chưa được một cái ăn. Kể từ lúc trúng Đan sa và Vô ảnh chi độc, lần đầu tiên chàng có cảm giác đói như thế này.

Tiểu Quân vỗ vào đầu mình :

- Ui cha... Mình đã chết rồi chẳng... Mình đã biến thành con ma đói vất vưởng trong cõi âm ty à?

Tiểu Quân nghiêng đầu, liếm những giọt sương đêm đọng trên lớp cỏ mượt. Chàng nhắm nháp cái vị nhàn nhạt, lạnh lạnh của những giọt sương đêm đó.

Chính những giọt sương đã khiến thần trí chàng dần hồi minh mẫn lại. Tiểu Quân thở hắt một tiếng :

- Ma đói như mình cũng khổ thật!

Chợt có mùi thơm thoang thoảng xộc vào mũi Tiểu Quân. Mùi thơm đó khiến nước rãi trong miệng chàng vô tình nhều cả ra ngoài.

Trong màn đêm nhàn nhạt, chàng căng mắt cố định hướng xem mùi thơm kia ở đâu ra. Tiểu Quân sáng mắt hẳn lên khi chớp thấy ánh lửa lập lòe phía trước mặt, cách chàng chỉ độ non ba mươi trượng. Chàng gượng đứng lên, lê những bước chân nặng nề về phía ánh lửa. Chỉ độ ba mươi trượng thôi, nhưng với thân thể tàn tạ, yếu ớt, Tiểu Quân phải mất non nửa khắc mới đến được chỗ ánh lửa đó.

Chàng reo lên như bắt được báu vật :

- Ô...

Tiểu Quân không tin, đến độ phải dụi mắt :

- Rượu... Gà... Người ta cúng cho mình à. Tốt thôi.

Cái đói hành hạ. Tiểu Quân không cần khách sáo. Chàng thộp lấy con gà đã nướng chín xé làm hai nhai ngấu nghiến tợ một gã Cái bang mặt hạng bị đói lâu ngày. Chàng với bầu rượu hai cân ngửa cổ tu ừng ực.

Chỉ loáng mắt Tiểu Quân đã ăn hết con gà nướng, và tọng cạn bầu rượu hai cân vào bụng. Chàng vươn vai xoa bụng :

- Ái chà... Bây giờ mình mới cảm thấy khỏe khoắn đây.

Tiểu Quân hơ tay lên ngọn lửa. Chàng lầm nhảm nói :

- Vị bá tánh nào cúng cô hồn cho Tiểu Quân... Nếu Tiểu Quân biết sẽ phò độ cho vị đó.

Chàng vừa khấn xong thì tiếng Tiểu Hồng cất lên ngay sau lưng Tiểu Quân :

- Tiểu Hắc Tử đã được sư mẫu giải độc trong kinh mạch, cho ăn, cho uống giờ đã lại sức rồi...

Tiểu Quân quay ngoắt lại :

- Y... Tiểu Hồng... Vậy là Tiểu Quân này chưa chết.

- Tiểu Hắc Tử đâu có chết.

- Thế mà Tiểu Quân cứ tưởng tiêu mạng rồi.

Tiểu Hồng nhún vai :

- Đã lấy lại sức, và no say rồi, thỉnh Xảo qui Tiểu Quân rời khỏi địa phận Chung Nam sơn.

Tiểu Quân cười khi một tiếng :

- Tất nhiên là phải đi rồi... Nhưng không thể đi lúc này được.

Tiểu Hồng cau mày :

- Còn chưa đi nữa à... hay Tiểu Hắc Tử muốn Tiểu Hồng đuổi như vị cô nương chuyên dùng kim châm đui mắt người đó.

- Ấy... đại ca nói chưa đi được là có nguyên nhân của nó.

Chàng tiến đến bên Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng gằn giọng :

- Tiểu Hắc Tử đừng giờ trò với Tiểu Hồng nhé... Sư mẫu Ngọc Quan Âm chẳng tha cho Tiểu Hắc Tử đâu.

Tiểu Quân nhún vai :

- Ấy... Đại ca đâu dám hỗn với Tiểu Hồng. Nhưng Tiểu Hồng nghĩ coi... Đại ca đã được sư mẫu giải độc Đan sa và vô ảnh chi độc ra khỏi huyết lưu, còn cho ăn no uống say, chưa một lời tạ Ôn lại bỏ đi... Như vậy thì đâu có được, nếu như đại ca bỏ đi hoá ra là kẻ vô ơn bạc nghĩa sao. Thiên hạ sẽ chửi Tiểu Quân là hạng ăn cháo đá bát, thứ người ngọm vắt chanh bỏ vỏ.

Tiểu Hồng khoát tay :

- Thôi... Thôi đừng chửi nữa... Sư mẫu dặn Xảo Quỷ ăn xong, uống xong thì cứ đi.

Người không cần mấy lời đầu môi chót lưỡi.

- Ấy... Sư mẫu không cần, nhưng đại ca thì cần. Ít ra đại ca cũng đền cái gì cho Tiểu Hồng chứ.

Tiểu Hồng chớp mắt :

- Đại ca tính đền cho Tiểu Hồng cái gì?

Tiểu Quân cau mày :

- Hiện tại đại ca không có kim ngân, không có báu vật nhưng đại ca có tài đàn hoa kết trái.

Tiểu Quân ngẩng đầu ngắm Tiểu Hồng :

- Ôi chào... Tiểu Hồng đẹp lắm đó... Nếu như lúc này có hoa thơm, cỏ lạ nhất định Tiểu Quân sẽ kết cho Tiểu Hồng một chiếc vương miện đẹp nhất trên cõi đời này.

Về mặt Tiểu Hồng rạng rỡ hẳn lên :

- Thiệt không?

- Tiểu Quân nói là làm... Thật đó... Tiểu Hồng không tin à?

- Đại ca biết kết vương miện à?

- Vương miện do đại ca kết còn đẹp hơn cả vương miện của hoàng hậu nữa

- Hoàng hậu là gì?

- Sao Tiểu Hồng ngu như vậy, hoàng hậu là bậc mẫu nghi thiên hạ

- Mẫu nghi thiên hạ?

Tiểu Quân gật đầu :

- Ồ... Mẫu nghi thiên hạ.. Vương miện của hoàng hậu có ngọc ngà châu báu, nhưng đại ca dám đảm bảo không đẹp bằng vương miện do đại ca làm ra.

- Đại ca nói thật đấy chứ?

Tiểu Quân phui tay :

- Nói thì không tin... làm mới tin

- Vậy được... Tiểu Hồng sẽ đi tìm hoa cho đại ca kết vương miện. Nhưng nhớ kết rồi thì rời ngay đấy nhé, và không được nói với sư mẫu.

- Ủ... Đại ca sẽ không nói đâu.

Tiểu Hồng quay lưng trở khinh công lướt đi. Mặc dù nhỏ tuổi nhưng khinh công của nàng quả là cao siêu. Chỉ hai lần điểm mũi hài là nàng đã khuất vào bóng sương đêm rồi.

Tiểu Quân thoáng cau mày bởi nhận ra khinh pháp của nàng chính là tuyệt pháp “Mê Tông bộ”. Một bộ pháp vô cùng ảo diệu của Vô cực phái.

Tiểu Quân nhìn lại con đường độc đạo dẫn lên núi. Chàng thờ dài lưỡng lự, nửa muốn lên Chung Nam sơn, nửa muốn chờ Tiểu Hồng về kết cho nàng chiếc vương miện rồi bỏ đi. Đối với chàng giờ đây đoạt Tử Phương Thoa của Ngọc Quan Âm quả là khó hơn tát cạn biển đông. Người ta đã đối xử tốt với chàng, chàng làm sao đủ can đảm đoạt báu vật.

Tiểu Quân thờ dài, với tay khều ngọn lửa.

Tiểu Hồng quay trở về. Trên tay Tiểu Hồng là một bó bùng bùng đầy những loài hoa lạ, tỏa hương thơm ngào ngạt. Tiểu Quân đặt bó hoa xuống trước mặt Tiểu Quân.

- Đại ca kết cho Tiểu Hồng chiếc vương miện đi!

Tiểu Quân mỉm cười nhìn Tiểu Hồng nói :

- Đại ca kết xấu quá thì Tiểu Hồng đừng chê nghe.

Nàng tròn mắt :

- Đại ca nói kết cho Tiểu Hồng chiếc vương miện đẹp hơn vương miện của hoàng hậu kia mà.

- Đại huynh chỉ sợ Tiểu Hồng chê thôi, chứ đẹp thì nhất định hơn hẳn vương miện của Hoàng hậu rồi.

Chàng tủm tỉm cười vì sự ngây thơ quá đỗi của Tiểu Hồng. Tiểu Quân bắt đầu kết hoa. Chàng vốn xuất thân từ kỹ viện, thường ở chung với kỹ nữ, nên việc kết hoa ít nhiều Tiểu Quân cũng khá rành.

Chàng vừa kết vừa nói với Tiểu Hồng :

- Tiểu Hồng biết đại ca đến đây với mục đích gì không?

- Đại ca bị người hạ độc bằng Đan sa và Vô ảnh chi độc, nên đến đây nhờ sư mẫu giải độc phải không?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Không phải đâu.

- Sư mẫu đã nói đại ca trúng độc kia mà. Nếu không có sư mẫu thì có lẽ giờ này đại ca đã hóa thành người thiên cổ rồi.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Đại ca rất mang ơn sư mẫu và tha thiết được yết kiến người.

Tiểu Hồng nghiêng đầu, nhí nhảnh nói :

- Ê... Mà đại ca vừa nói đến Chung Nam sơn này không nhằm mục đích giải độc, thế đến đây nhằm mục đích gì?

Tiểu Quân thờ ra :

- Đại ca nói ra sợ mất hòa khí giữa đại ca và Tiểu Hồng.

- Nếu đại ca là người tốt thì mục đích tốt... Có gì mà mất hòa khí.

- Đại ca sẽ nói. Thật ra đại ca đến Chung Nam sơn vì.. vì.. Chàng lưỡng lự.

Tiểu Hồng hỏi thúc chàng :

- Vì cái gì?

Tiểu Quân rít một luồng chân ngươn thật sâu. Chàng nhìn thẳng vào đáy mắt của Tiểu Hồng.

- Để đại ca kết xong chiếc vương miện này rồi sẽ nói với Tiểu Hồng.

Tiểu Quân tập trung chăm chút kết từng đóa hoa. Chẳng bao lâu sau, chàng đã kết xong chiếc vương miện bằng hoa cho Tiểu Hồng. Chàng cũng không ngờ hôm nay mình lại kết được một chiếc vương miện đẹp như vậy.

Tiểu Quân ngắm chiếc vương miện bằng hoa tươi đó, rồi ướm lên đầu Tiểu Hồng.

Chàng ngắm nàng :

- Đẹp chiếc vương miện này trông muội đẹp lắm đó.

- Thiệt không?

Tiểu Quân gật đầu :

- Rất tiếc ở đây không có tấm gương cho Tiểu Hồng nhìn.

- Trên Chung Nam sơn có gương.

- Vậy hả...

Tiểu Quân đứng lên nhìn ngọn núi Chung Nam :

- Đã đến lúc Tiểu Quân phải chia tay với Tiểu Hồng rồi.

Chàng chấp tay sau lưng nhìn Tiểu Hồng :

- Tiểu Hồng muốn biết mục đích của đại ca lắm hả?

Tiểu Hồng gật đầu.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Có lẽ đại ca không nên nói cho Tiểu Hồng biết.

Chàng chưa dứt lời thì tiếng Ngọc Quan Âm cất lên ngay sau lưng Tiểu Quân :

- Ngươi không nói ta cũng biết.

Tiểu Quân quay ngoắt trở lại. Chàng định nhìn sẽ nhận được chân diện mục của Ngọc Quan Âm, nhưng tiếc thay, Ngọc Quan Âm lại che mặt bằng vương lụa xám khiến chàng thất vọng vô cùng.

Ngọc Quan Âm nhìn chiếc vương miện bằng hoa trên đầu Tiểu Hồng

- Ai đã kết cho Tiểu Hồng chiếc vương miện đó?

Tiểu Hồng bặm môi, cúi đầu nhìn xuống đầu mũi hài. Nàng lí nhí nói :

- Dạ... Dạ... Chiếc vương miện...

Tiểu Quân nhìn Ngọc Quan Âm :

- Ngọc Quan Âm sư mẫu đừng quát Tiểu Hồng... Chiếc vương miện kia do tay tại hạ kết cho Tiểu Hồng trước khi rời Chung Nam sơn để quay về từ địa bí cung.

Ngọc Quan Âm hừ nhạt một tiếng :

- Hồng nhi ngây thơ chẳng biết gì. Nó có thể vì chiếc vương miện vô giá trị kia mà mất tính mạng nếu như Xảo Quỷ muốn lấy mạng ả.

- Tại hạ không có ý lấy mạng Tiểu Hồng. Tiểu Quân mặc dù mang danh Xảo Quỷ nhưng với ai kia. Với Tiểu Hồng... Xảo Quỷ này không bao giờ đi hại.

- Ta không tin. Hồng nhi hãy quay về tiểu xá đi. Lần sau ta không muốn con nhận bất cứ vật gì của ai.

Tiểu Hồng gỡ chiếc vương miện bằng hoa xuống. Nàng phụng phịu trả lại Tiểu Quân :

- Trả lại cho... cho đại ca đọu Ngọc Quan Âm nạt ngang :

- Hồng nhi... Ngươi dám gọi Xảo Quỷ là đại ca à?

Tiểu Hồng bặm môi lí nhí :

- Trả lại cho Xảo Quỷ chiếc vương miện nè!

Tiểu Quân nhìn Ngọc Quan Âm :

- Chiếc vương miện kia dù không có giá trị gì, nhưng đó là tấm lòng của tại hạ muốn gửi gắm lại Chung Nam sơn.

Ngọc Quan Âm thờ dài. Bà quay mặt nhìn Tiểu Hồng :

- Hồng nhi đã nhận rồi thì hãy giữ lấy. Nhưng sư mẫu không cho ngươi gọi Xảo Quỷ là đại ca. Y đáng mặt là thúc thúc của ngươi đó.

Tiểu Hồng tròn mắt.

Tiểu Quân ngạc nhiên vô cùng.

Tiểu Hồng xá Ngọc Quan Âm và Tiểu Quân rồi quay lưng trở khinh thuật băng lên Chung Nam sơn. Còn lại hai người, Tiểu Quân nhìn Ngọc Quan Âm không chớp, ngỡ như ánh mắt của chàng muốn đục qua lớp vương lụa xám để nhận diện mục của Ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm buông lời lạnh nhạt :

- Sao ngươi nhìn ta như vậy?
- Tại hạ cam nhận giữa tại hạ và Ngọc Quan Âm sư mẫu rất gần gũi với nhau.

Ngọc Quan Âm lắc đầu :

- Ta với ngươi chỉ có hận thù mà thôi.
- Tiểu Quân không tin. Nếu là hận thù sao sư mẫu lại cứu Tiểu Quân?

Ngọc Quan Âm bật cười khanh khách. Bà cất tròng cười đó, nhìn chàng nói :

- Ta muốn coi bản lĩnh của ngươi như thế nào mà đòi lên Chung Nam sơn đoạt Tử Phương Thoa nên mới cứu ngươi đó. Còn ta và ngươi rất xa...
- Tại hạ không tin... Nếu xa lạ sao Ngọc Quan Âm lại biết tặc danh thô kệch Tiểu Hắc Tử của Tiểu Quân chứ?
- Ai không biết chứ ta thì biết.

Ngọc Quan Âm tiến đến đứng trước mặt Tiểu Quân :

- Nào Xảo Quỷ Tiểu Hắc Tử... Ngươi thấy trong người thế nào?
- Tại hạ đã phục hồi công lực rồi.
- Thế thì tốt... Bồn nương thịnh giáo bản lĩnh của ngươi.
- Tại hạ phải đấu với Ngọc Quan Âm sao?

Ngọc Quan Âm gật đầu :

- Chung Nam sơn không chen vào chuyện thị phi trên giang hồ, nhưng khi bị bắt buộc, Chung Nam sơn vẫn có quyền hành xử.

Tiểu Quân lưỡng lự :

- Tại hạ không còn giữ ý niệm đoạt Tử Phương Thoa nữa.
- Ngươi đến đây vì Tử Phương Thoa kia mà?
- Nhưng bây giờ tại hạ không cần, và càng không muốn khuấy động Chung Nam sơn.

Ngọc Quan Âm nghiêm giọng :

- Vì sao vậy?
- Vì những con người của Chung Nam sơn.
- Vì ta hay vì Tiểu Hồng?
- Vì tất cả...

Chàng ngược nhìn lên đỉnh núi :

- Chung Nam sơn hùng vĩ và thoát tục, nên tại hạ phải kính mà lui bước.

Ngọc Quan Âm thở dài :

- Ta thất vọng quá. Tiểu Hắc Tử... Ta cho ngươi một cơ hội để có Tử Phương Thoa.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tại hạ không muốn nhận thêm cơ hội nào nữa. Không có Tử Phương Thoa, Tiểu Quân vẫn có thể đối mặt với Đồ Hạo Thiên và “Lôi Âm Thần”.
- Ngươi cương quyết như vậy à?

Tiểu Quân gật đầu :

Chàng ôm quyền xá Ngọc Quan Âm :

- Cái ơn cứu mạng của Quan Âm, Tiểu Quân tạc dạ ghi lòng. Nếu có dịp sẽ báo đáp.

Chàng toan trở khinh thuật thoát đi thì Ngọc Quan Âm đã lắc mình thoát ra cản lại.

Tiểu Quân bặm môi nhìn Ngọc Quan Âm :

- Ngọc Quan Âm chỉ giáo!

Ngọc Quan Âm nhìn chàng chăm chăm :

- Ngày nào... Tiểu Hắc đã từng ăn những con gà của ta. Hiện tại ngươi vừa ăn xong một con gà của ta, sao vội vã bỏ đi như vậy?

Tiểu Quân sùng sốt. Ánh mắt chàng ánh lên nhìn cái sắc như bảo kiếm chiếu thẳng vào đáy mắt của Ngọc Quan Âm :

- Mẫn Vi Linh... Mẫn Vi Linh tỷ tỷ... Tỷ tỷ chính là Ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm tháo vương lụa che mặt.

Tiểu Quân chớp mắt liên tục tỏ ra ngạc nhiên vô cùng. Chàng bắt chợt reo lên :

- Vi Linh tỷ tỷ... Tiểu Hắc không ngờ tỷ tỷ lại là Ngọc Quan Âm.

- Ta vẫn còn là tỷ tỷ của Tiểu Hắc Tử à?

Tiểu Quân cúi đầu, rồi ngẩng lên nhìn Vi Linh :

- Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, Tiểu Quân vẫn coi Mẫn Vi Linh là tỷ tỷ của Tiểu Quân.

Vi Linh thở dài một tiếng :

- Chuyện xảy ra lâu quá rồi nhỉ?

Tiểu Quân bùi ngùi nói :

- Tiểu Hắc không ngờ tỷ tỷ lại là Ngọc Quan Âm, chủ nhân Chung Nam sơn.

- Đó cũng là cái duyên của tỷ tỷ mà thôi. Khi ta bị cha con Sầm tặc bắt về Sầm gia.

Sầm Tử Long khi nghe tin Sầm Nghị chết đã tính cường bức ta...

Nàng thở dài, ánh thu ba chìm vào cõi xa xăm.

- Nhờ có bộ pháp “Mê Tông bộ” ta thoát chạy được. Và rồi ta biết đại ca của ngươi đã thành thân với Lâm cô nương. Mang tiếng là phu thê đã tề trời. Vi Linh này chẳng còn con đường nào là tìm chốn thâm sơn mai danh ẩn tích.

- Tỷ tỷ đã đến Chung Nam sơn.

Vi Linh gạt đầu :

- Đúng như vậy. Ta đến Chung Nam sơn may mắn được sư thái tiếp nhận, cho hàm thụ võ công và sau đó thì trở thành chủ nhân nơi này.

Vi Linh nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Hắc... Vi Linh đã thể không bao giờ bước ra giang hồ, và không bao giờ cho bất cứ một ai lai vãng đến Chung Nam sơn. Không ngờ người đến Chung Nam sơn lại là ngươi.

- Tiểu Quân vì bất buộc mà làm khinh động đến tỷ.

Chàng quì xuống :

- Một lạy này xin tỷ tỷ miễn xá cho Tiểu Hắc.

Vi Linh trừng mắt, đỡ chàng :

- Tiểu Hắc... Ngươi đừng làm vậy. Vi Linh này hận tất cả mọi người ngoài giang hồ.

Hận cả kẻ bạc tình Thái Tuấn Phong nhưng với Tiểu Hắc... Ta không hận.

- Tỷ tỷ!

Vĩ Linh mỉm cười nói tiếp :

- Trong ngày họp cần giao bôi giữa Thái đại ca và Lâm cô nương, ai cũng hoan hỷ, duy có một người đến rồi đi ngay, đó là Tiểu Hắc Tử.

- Tỷ tỷ cũng có mặt trong ngày hôm đó?

- Ta có mặt chứ... Có mặt để ngâm ngủi, để xót xa, và âm thầm ra đi.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tiểu Hắc không biết tỷ tỷ có mặt trong ngày hôm đó. Nếu Tiểu Hắc biết nhất định không cho tỷ tỷ bỏ đi đâu.

- Đâu ai biết được ta... Tiểu Hắc... Ta kính ngại lắm.

Mẫn Vĩ Linh nhìn Tiểu Quân :

- Ngươi bây giờ khác xưa nhiều quá rồi, Tiểu Hắc, ngại cần Tử Phương Thoa để làm gì?

- Sao tỷ tỷ biết Tiểu Hắc cần Tử Phương Thoa?

- Trong lúc ta dụng công phối hợp với được thảo trực Đan sa và Vô ảnh chi độc thì nghe ngươi cứ lăm nhăm nhắc đến Tử Phương Thoa?

Tiểu Quân bẽn lèn :

- Tiểu Hắc tính lên Chung Nam sơn để đoạt Tử Phương Thoa đó.

- Với thể trạng như vậy làm sao ngươi đoạt được Tử Phương Thoa?

- Tiểu Hắc chỉ hành sự theo quán tính mà thôi.

Vĩ Linh lắc đầu :

- Nếu như sư thái chưa viên tịch, có lẽ ngươi khó mà đứng đây khi có ý niệm lấy Tử Phương Thoa như vậy.

Tiểu Quân trầm mặt, rồi thuật lại tất cả mọi chuyện cho Vĩ Linh nghe. Chẳng kết lại một câu :

- Vận hạn của Võ Lâm không ngờ lại đặt vào tay tỷ tỷ.

Vĩ Linh bùi ngùi :

- Giang hồ tranh đoạt... Quả là chốn hiểm ác.

- Chính vì vậy mà Tiểu Hắc mới quyết định đi mà không làm vẩn đục thêm chốn tình cư của tỷ.

- Không có Tử Phương Thoa... Tiểu Hắc có thể đổi đầu với Đỗ Hạo Thiên được sao?

- Ai cũng có số mạng cả... Tiểu Quân cũng vậy thôi. Ông trời đã gán cho Tiểu Quân cái số như vậy rồi.

Chàng nhìn Vĩ Linh, mỉm cười :

- Tiểu Hắc đi đây!

Vĩ Linh lắc đầu :

- Ngươi chưa thăm nơi cư ngụ của ta mà.

- Tỷ tỷ có thể cho Tiểu Quân lên Chung Nam sơn à?

- Vĩ Linh chỉ mời mỗi một mình Tiểu Hắc mà thôi.

Tiểu Quân mừng rỡ :

- Tiểu Hắc thật là tốt phúc... Tốt phúc. Tỷ tỷ... còn Tiểu Hồng là gì của tỷ tỷ.

- Tiểu Hồng là một đứa bé mồ côi, Ta đã cưu mang đưa lên núi Chung Nam sơn để hàm thụ võ công.

- Hèn chi Ngọc Quan Âm mới quở trách Tiểu Hồng bắt gọi Tiểu Hắc là Thúc Thúc.

Tiểu Quân ưỡn ngực :

- Giờ thì Tiểu Hắc lên chức rồi. Thúc Thúc đẩy chứ.

Vĩ Linh bật cười :

- Tính khí của Tiểu Hắc cũng như ngày nào, mặc dù giờ đây người đã là Xảo Quỷ, một con người được thiên hạ ví như con tiểu long, đâu đâu cũng nể mặt.

Tiểu Quân khoát tay :

- Không ham đâu... Không ham đâu... Bởi vì Tiểu Hắc được thiên hạ trọng vọng quá mới dính vô chuyện của Kim sa phái và Diên Hồng phái... Được như tỷ tỷ vui thú thâm son cùng cóc có lẽ còn hứng thú hơn là làm con tiểu long bận bịu, sống hôm nay nhưng mai chết lúc nào không biết.

- Giang hồ là như vậy đó... Nhưng được như Tiểu Hắc thì có mấy ai thành đạt bằng.

Vĩ Linh lơ đãng nhìn lên đỉnh núi :

- Lâu lắm rồi thì phải..

Tiểu Quân cau mày, không hiểu Ngọc Quan Âm Mẫn Vĩ Linh muốn nói gì. Chẳng kịp nghe tiếng thờ dài của Vĩ Linh. Tiểu Quân muốn hỏi, nhưng kịp nên sự thắc mắc tò mò. Chẳng thăm đoán :

- “Có lẽ Mẫn Vĩ Linh tỷ tỷ đang hồi tưởng lại những ngày trong dĩ vãng mà tỷ tỷ đã chối bỏ nó.”

Vĩ Linh quay lại nhìn Tiểu Quân :

- Tiểu Hắc... Chúng ta lên núi chứ.

Tiểu Quân gật đầu.

Hai người trở khinh công vùn vụt, theo con đường độc đạo băng lên đỉnh Chung Nam sơn.

Hai người vừa khuất dạng thì một người nhỏ nhắn từ tàn cây cổ thụ gần đó phi thân xuống. Người đó nhìn về hướng con đường độc dẫn lên núi.

- Tiểu Quân sẽ có Từ Phương Thoa.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Sát nhân loạn thần

Đỗ Hạo Thiên ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng. Chiếc ngai đó không chạm hình bốn con vật Tứ quý, mà lại chạm những hạt xúc xắc vô cùng tinh xảo. Có lẽ chạm những hạt xúc xắc kia là cổ tặc hay cá tính của Đỗ Hạo Thiên bởi dù sao cái chết của quán chủ Tứ Hải đã ăn vào từng thớ thịt, khối óc của gã rồi.

Vương Túc Lệ ngồi dưới một bậc bên tay phải Đỗ Hạo Thiên, nàng lớn giọng xướng :

- Thanh Thành chương môn Đường chủ.

Phạm Nhân chương môn phái Thanh Thành bước lên, hai tay ôm khư khư một cái tráp vàng. Phạm Nhân xá Đỗ Hạo Thiên :

- Thanh Thành Phạm Nhân đường chủ bái kiến Kim Sa thánh quân, chúc Thánh Quân vạn thọ, tề độ cho bá tánh.

Đỗ Hạo Thiên gật đầu.

- Phạm Nhân đường chủ mang gì đến chúc thọ ta?

- Bẩm Thánh Quân trong cái tráp này là mười hai viên huyết ngọc dạ minh châu. Trên mỗi viên đều có khắc một môn võ công bí truyền của phái Thanh

Thành.

Phạm Nhân vừa nói vừa mở trap. Ánh hào quang từ chiếc trap tỏa ra khiến mọi người lóa mắt.

Đỗ Hạo Thiên vừa thấy mười hai viên huyết ngọc dạ minh châu bật đứng lên, mắt nhìn không chớp.

- Tốt... Tốt lắm...

Phạm Nhân đặt cái trap dát vàng lên chiếc kệ kê gần đó, rồi xá Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên gật gù nhìn Vương Túc Lệ :

- Hình đường chủ thưởng cho Phạm Nhân đường chủ Thanh Thành.

- Tuân lệnh Thánh Quân!

Nàng với tay qua chiếc kệ kê kê bên, nhón lấy cái lọ tịnh bình màu lam.

- Phạm Nhân đường chủ nhận phần thưởng của Thánh Quân.

Phạm Nhân xá Đỗ Hạo Thiên lần nữa :

- Đa tạ Thánh Quân!

Gã đón chiếc lọ tịnh bình rồi lui về chỗ cũ.

Vương Túc Lệ lại xướng lớn :

- Hoa Sơn đường chủ!

Hà Chi bước ra khỏi hàng, cũng như Phạm Nhân, Hà Chi cũng cống nạp vật báu môn phái mình cho Đỗ Hạo Thiên. Gã dâng lên họ Đỗ chiếc lục bình đời Hán cao tổ.

Hà Chi nói :

- Đây là chiếc lục bình cổ vô cùng quý giá của Hán cao tổ. Chính nhờ chiếc bình này mà ngày xưa Hán cao tổ Lưu Bang dựng được nghiệp đế.

Đỗ Hạo Thiên nhìn chằm chằm vào chiếc lục bình trên tay Hà Chi :

- Hà đường chủ nói nhờ chiếc lục bình này mà ngày xưa Hán cao tổ Lưu Bang dựng được nghiệp đế à? Nó có công dụng như thế nào?

- Bẩm Thánh Quân! Trên chiếc lục bình này ghi lại những trận pháp, và bình khí cần có để một người có chí lớn dựng nghiệp vương.

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt cười sảng sặc, rồi buông một câu đầy hứng khởi :

- Tốt... Sau này nếu bốn Thánh Quân dựng nghiệp đế vương, sẽ có bổng lộc cho Hà đường chủ.

Hà Chi đặt chiếc lục bình lên kệ, rồi nhận phần thưởng từ tay Vương Túc Lệ, lui về chỗ cũ.

Vương Túc Lệ lại xướng tiếp :

- Thiếu Lâm đường chủ Tuệ Tĩnh!

Tuệ Tĩnh tay lần chuỗi hạt bước ra khỏi hàng. Đôi mắt đại sư trang trọng vô ngần.

Trên tay người cũng có lễ vật để dâng tặng Thánh Quân Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên lừ mắt nhìn Tuệ Tĩnh :

- Đường chủ là gì của lão trọc Nhất Phàm?

- Bẩm Thánh Quân! Tuệ Tĩnh chỉ là hàng hậu bối của Phương trượng mà thôi, nhưng được Thánh Quân cất nhắc tạm thời đảm đương cai quản cổ tự Thiếu Lâm.

Đỗ Hạo Thiên gật đầu :

- Tốt lắm... Thiếu Lâm các người chỉ có lão trọc Nhất Phàm là vương ngành, giờ sống không ra sống, chết chẳng ra chết, các người hãy lấy đó làm gương.

- Bẩm Thánh Quân! Từ lúc Tuệ Tĩnh được Thánh Quân cất nhắc cho cai quản cổ tự, Thiếu Lâm một mực tôn vinh Thánh Quân.

- Thế thì tốt! Bồn Thánh Quân nghe nói trong Thiếu Lâm tự báu vật quý nhất chính là Ngọc trượng của Đạt Ma sư tổ. Có Ngọc trượng tất sẽ mở được tầng kinh các mà trong tầng kinh các vật gì cũng quý. Chẳng hay Tuệ Tĩnh đường chủ mang vật gì dâng chúc cho bồn Thánh Quân.

- Bẩm Thánh Quân, xin người xem qua.

Tuệ Tĩnh mở trap.

Đỗ Hạo Thiên trở mặt, miệng gần như muốn há ra. Bởi trong trap kia chứa Ngọc trượng đang tỏa hào quang lấp lánh.

Đỗ Hạo Thiên ngoắc Tuệ Tĩnh :

- Hãy mang đến gần đây cho bồn Thánh Quân xem kỹ coi.

Tuệ Tĩnh bung cái trap bằng vàng ròng tiến lên bậc tam cấp. Mỗi bước chân Tuệ Tĩnh như nện xuống sàn đá.

Vương Túc Lệ chột nhìn xuống chân Tuệ Tĩnh. À phát hiện ra những dấu chân Tuệ Tĩnh để lại trên sàn gạch.

Vương Túc Lệ bật đứng lên :

- Thánh Quân! Coi chừng...

Nàng đã phát hiện Tuệ Tĩnh vừa đi vừa vận công đến tầng tối thượng mới để lại những dấu chân lún sâu ba phân như vậy.

Nhưng Vương Túc Lệ cảnh báo cho Đỗ Hạo Thiên thì đã quá muộn rồi. Tuệ Tĩnh bất ngờ xoay nghiêng cái trap, nện luôn một chưởng vào chiếc trap vàng đó.

Bình...

Sức chưởng kinh do đại sư Tuệ Tĩnh phát tác ra đánh vỡ toang đáy trap, tạo một sức mạnh khủng khiếp đẩy Ngọc trượng lao thẳng vào chấn tâm Đỗ Hạo Thiên như một ngọn giáo.

Ngọc trượng xẹt thẳng vào chấn tâm Kim Sa thánh quân như một lần hào quang chớp nhoáng.

Chát..

Ai cũng ngỡ Ngọc trượng báu vật của cổ tự Thiếu Lâm sẽ đập bể tan lòng ngực của Đỗ Hạo Thiên. Nếu Đỗ Hạo Thiên chết thì vận hạn của Võ lâm đã được hóa giải.

Nhưng không.

Mặc dù Ngọc trượng có thể đánh nát một tảng thạch kim, nhưng chẳng làm hề hấn gì Đỗ Hạo Thiên. Ngọc trượng rơi xuống đất, trong khi đó Tuệ Tĩnh thất thần biến sắc.

Và ngay cả những gã Đường chủ khác cũng phải biến sắc. Bởi họ sắp nhận được sự hung tợn từ trận lôi đình của Thánh Quân Kim sa.

Đỗ Hạo Thiên cúi xuống nhặt Ngọc trượng đưa lên ngắm nhìn :

- Ngọc trượng này quý lắm... Nhưng không làm gì được bồn Thánh Quân đâu.

Đỗ Hạo Thiên rất từ tốn, nhưng sự từ tốn đó càng khiến cho tất cả mọi người thất hồn bạt vía.

Hạo Thiên ngược lên nhìn Tuệ Tĩnh :

- Lũ trọc nhân lúc nào cũng chống đối bồn Thánh Quân.

Tuệ Tĩnh lần chuỗi hạt :

- A di đà Phật! Đối với ác nhân, Phật tổ cho phép đệ tử ra tay tế độ.

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt cười sảng sặc :

- Tế độ? Lũ trọc bắt tài, hèn hạ mà đòi tế độ bồn Thánh Quân ư.

Gã đứng dậy, từ từ bước xuống :

- Ngươi đáng chết lắm, nhưng ta chưa cho ngươi chết sớm như vậy đâu.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói vừa vươn đôi tay xám ngoét thộp lấy vai đại sư Tuệ Tĩnh.

Tuệ Tĩnh nghiêng răng vận dụng hết mười hai thành công lực dụng đôi chưởng thịt tổng ngược trở lại một đạo Vạn Phật triều trung.

Àm...

Hai tay đại sư Tuệ Tĩnh tưởng như lìa khỏi đôi vai gầy, buông thõng theo thân người, trong khi đó đôi trảo công xám ngoét của họ Đỗ đã thộp vào bả vai người rồi.

Cắc...

A....

Đại sư rên khẽ một tiếng thối lùi ba bộ.

Đỗ Hạo Thiên đầu tha cho Tuệ Tĩnh, gã phóng hai đạo chỉ khí sắc xám ngoét đánh vào bắp đùi đại sư.

Bụp... Bụp...

Tuệ Tĩnh ngã xuống đất. Đại sư nhìn Đỗ Hạo Thiên ôn tồn nói :

- Đệ tử Phật môn không té độ được ác nhân về châu Diêm chúa... Có chết cũng về cõi Như Lai.

Tuệ Tĩnh nhắm mắt chờ đợi cái chết đến với mình.

Đỗ Hạo Thiên ngồi trở lại chiếc ngai nhìn qua một lượt tất cả những người có mặt tại gian chính sảnh.

Gã dòm mắt lại Vương Túc Lệ :

- Hình đường chủ... Tội ám toán bốn Thánh Quân xử như thế nào?
- Bẩm Thánh Quân... Tội ám toán Thánh Quân đáng bị xử bầm thây.
- Chỉ vậy thôi à?

Wương Túc Lệ biến sắc.

Đỗ Hạo Thiên thở hắt ra một tiếng :

- Bốn Thánh Quân muốn dùng cái đầu gã trọc này làm thớt bửa củi. Thực hành đi.
- Tuân lệnh Thánh Quân.

Tất cả mọi người vừa nghe Đỗ Hạo Thiên phán quyết tứ chi bủn rủn, ngỡ như chẳng còn sức đỡ được thân nữa. Về mặt ai nấy đều thất thần cúi đầu nhìn xuống.

Wương Túc Lệ ra lệnh cho hai gã thuộc hạ Hình đường bưng vào bó củi to.

Nàng chỉ đại sư Tuệ Tĩnh :

- Hành xử...

Bọn thuộc nhân dựng luôn một cây củi lên đầu đại sư, rồi dùng búa bổ thẳng xuống.

Bộp...

Ngờ như thủ cấp của Tuệ Tĩnh thụt hẳn vào trong cổ, máu chảy ròng ròng xuống mặt đại sư, nhưng Tuệ Tĩnh đại sư chẳng hề rên một tiếng, còn lầm nhảm niệm kinh.

Những thớ thịt trên mặt Đỗ Hạo Thiên giãn gập. Gã giờ trông như một ác nhân khủng bố với khuôn mặt đanh ác gớm ghiếc.

Gã thuộc nhân Hình đường dựng cây củi thứ hai lên đầu Tuệ Tĩnh cũng là lúc đại sư đã niệm xong phần kinh cầu an. Đại sư mặc nhiên để máu rịn phù dung diện mình, vận công bứt phá kinh mạch về với cõi Niết bàn.

Đại sư vừa tịch diệt thì lưỡi búa cũng bổ xuống thanh củi chẻ luôn vào đầu ngài.

Mọi người đều nhắm mắt lại, bởi không dám chứng kiến lối hành xử khủng khiếp như vậy.

Đỗ Hạo Thiên như phát hiện ra điều đó. Gã gầm lên như chúa sơn lâm nổi cơn thịnh nộ :

- Các ngươi... Mở mắt ra... Mở mắt ra ngay lập tức cho ta... Mở mắt ra nhìn...

Tất cả các vị Chương môn đã đầu phục Kim Sa thánh quân vụt mở choàng hai mí mắt nhìn cái xác của đại sư Tuệ Tĩnh.

Đỗ Hạo Thiên gằn giọng :

- Các ngươi nhớ lấy... Ai phản lại bốn Thánh Quân đều bị cực hình như lão trọc này.

Tất cả mọi người rùng mình như vừa có cơn gió lạnh giá buốt ập vào nhà chính sảnh :

- Vương hình đường chủ... mấy ngày nay người của bốn Thánh Quân phải đi Chung Nam sơn đã về chưa.

Túc Lệ hồi hộp nói :

- Thưa Thánh Quân chưa nhận được chim thư.

- Chưa nhận được chim thư à... Nếu nhận được thì báo bốn tọa biết. Chúng ta sẽ san bằng ngọn núi Chung Nam trước, rồi thân hành đến cổ tự Thiếu Lâm là cổ lỗ trọc phản trắc.

Đỗ Hạo Thiên nhướn mày, lộ hai luồng hung quang chết chóc :

- Các ngươi nghe rõ lệnh của ta chưa.

Mọi người đồng quì mọp úp mặt xuống đất :

- Chúng tôi nguyện thực thi di lệnh của Thánh Quân.

Đỗ Hạo Thiên bắt chọt nheo mày. Cái nheo mày đó của gã rất bình thường nhưng khiến tất cả thuộc nhân Kim Sa phái, kể cả những vị Đường chủ Chương môn cũng rúm người lại.

Đỗ Hạo Thiên hỏi Vương Túc Lệ :

- Hôm nay sao không thấy Thánh cô Ngũ Phương Đài đến. Nàng đang ở đâu?

Wương Túc Lệ giật thót bụng. Thị không ngờ Đỗ Hạo Thiên lại hỏi Ngũ Phương Đài, nên tỏ ra lúng túng vô cùng.

Đỗ Hạo Thiên nheo mày hỏi Túc Lệ :

- Vương Túc Lệ có nghe bốn tòa hỏi không?

Túc Lệ ngần đầu lên đối nhãn với Đỗ Hạo Thiên. Nàng run giọng đáp lời :

- Bẩm Thánh Quân... Thánh cô chắc đang ở thư phòng.

- Hừ... Triệu hồi Ngũ Phương Đài đến cho bốn tọa.

- Tuân lệnh Thánh Quân.

Wương Túc Lệ vừa đứng lên thì hai gã thuộc nhân Hình đường xông xộc bước vào.

Cả hai quì mọp trước mặt Đỗ Hạo Thiên và Vương Túc Lệ :

- Bẩm Thánh Quân... Thánh cô Ngũ Phương Đài đã... đã phá giam ngục giải thoát cho lũ phạm nhân.

Đỗ Hạo Thiên đứng bật lên :

- Đồ vô dụng...

- Thánh Quân tha tội.

Lời còn đọng trên môi hai gã thuộc nhân Hình đường thì hai đạo chỉ “Lôi Âm Thần” đã đánh vỡ sọ chúng rồi.

Wương Túc Lệ mặt cắt không còn chút máu. Nàng quì xuống dưới chân họ Đỗ :

- Thánh Quân tha mạng... Vương Túc Lệ sẽ truy đuổi theo bọn chúng, bắt về cho Thánh Quân hành xử.. Chúng không có Đan sa nhất định chưa thể rời

khỏi đây được đâu.

- Hừ... Bồn tọa cho Vương đường chủ một cơ hội đó.

Túc Lệ dập đầu vào mũi giày của Đỗ Hạo Thiên.

- Đa tạ Thánh Quân.

- Bắt chúng về đây đi... Nếu không bắt được... Vương hình chủ hãy tự xử lấy.

- Túc Lệ biết.

Túc Lệ đứng lên vừa bước ra đến cửa thì chạm trán ngay với Ngũ Phương Đài.

Túc Lệ neho mày khi thấy Phương Đài vận đồ trắng, đầu đội khăn trắng như người đang để tang.

Ngũ Phương Đài bước vào sảnh, ánh thu nhân sáng ngời trong vắt của nàng chiếu thẳng vào Đỗ Hạo Thiên.

Ngũ Phương Đài trầm giọng ôn nhu nói :

- Vương muội khỏi tìm tỵ làm gì, Ngũ Phương Đài đã đến đây.

Nàng tiến thẳng đến đối nhân với Đỗ Hạo Thiên :

- Đỗ Hạo Thiên tìm Ngũ Phương Đài à. Giờ ta đã đến đây.

Nàng cười mỉm :

- Người tính hành xử như thế nào?

Đỗ Hạo Thiên cup mắt, neho mày. Gã đứng lên chỉ những người đang có mặt :

- Các người lui hết ra ngoài.

Mệnh lệnh do Đỗ Hạo Thiên ban ra như cời trời cho tất cả mọi người đang có mặt tại nhà đại sảnh. Họ lũ lượt, lục đục kéo ra ngoài.

Cửa nhà đại sảnh khép lại, Đỗ Hạo Thiên bước xuống cạnh Ngũ Phương Đài :

- Nàng đã phá giám ngục, giải thoát cho lũ ngục nhân.

- Đúng như vậy!

Đỗ Hạo Thiên lờm Ngũ Phương Đài :

- Nàng đã phạm qui giới của Kim Sa phái, sao không chạy trốn theo lũ ngục nhân mà lại quay về đây.

Ngũ Phương Đài nhìn Đỗ Hạo Thiên :

- Phương Đài đã vận đồ tang, đội khăn tang.

- Ý nàng muốn nói gì?

- Phương Đài đã để tang cho Đồng Mã Kỳ, và để tang cho bản thân ta nữa.

Đỗ Hạo Thiên cau mày :

- Nàng muốn trả thù cho Mã Kỳ à?

- Cả cho Phương Đài nữa.

Đỗ Hạo Thiên bật cười khàng khặc :

- Nàng có điên không vậy. Đỗ Hạo Thiên đâu xử tậ với nàng.

- Người còn tậ hơn loài cầm thú nơi sơn dã.

Đỗ Hạo Thiên nạt ngang :

- Phương Đài... Nàng muốn chết à?

- Người tưởng Phương Đài này ham sống lắm à. Thật ra ta chỉ còn là cái xác biết thở để chất nổi hận thù mà thôi. Đỗ Hạo Thiên, hôm nay ta thanh toán với người.

Đỗ Hạo Thiên lắc đầu :

- Tại sao nàng lại thay đổi như vậy.

- Ta thay đổi ư... Không đâu... Mà Phương Đài tự soi lại mình thôi.

- Nàng chống đối bản tọa.

- Phương Đài chẳng có gì để mà chống lại Thánh Quân. Ta chỉ tâm niệm đền lại cho Đồng Mã Kỳ những gì y đã mất.

Đỗ Hạo Thiên trừng mắt :

- Nàng vì Đồng Mã Kỳ... Gã đã nằm... Ở...

Đỗ Hạo Thiên xoa bụng :

- Gã đã ở trong ta rồi.

- Chính vì vậy Phương Đài mới muốn tách Đồng Mã Kỳ ra khỏi người.

Ngũ Phương Đài nói xong, vận dụng huyền âm chân nguyên tạo màn kiếm khí dày đặc.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Đỗ Hạo Thiên... Hãy chuẩn bị đi.

- Được... Bản tọa thử coi Càn khôn kiếm khí của nàng có làm gì được bản tọa không.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói vừa cỡi phăng chiếc choàng y. Gã lộ một thân hình trong suốt tưởng như ngọc lưu ly, ngoài trừ hai cánh tay xám ngoét.

Phương Đài quát lớn :

- Cùng với tiếng quát đó, một đạo khí kiếm cắt ngang, chém xà vào họ Đỗ.

Chát...

Húng trọn đạo khí kiếm của Phương Đài, vết xước trên người Đỗ Hạo Thiên ngẫu đục lại, rồi nhanh chóng trở lại sự trong vắt như ban đầu.

Chát...

Phương Đài liên tục phát tác một lúc mười hai đạo kiếm khí với tất cả nội lực tu vi bản thân, nhưng tất cả những độc chiêu kiếm đó chỉ để lại những vết văng đục trên cơ thể họ Đỗ rồi nhanh chóng biến mất, tuyệt nhiên chẳng để lại dấu tích gì.

Đỗ Hạo Thiên bật cười hăng hắc :

- Ha... Ha... Ha... Ha... Ha

Gã cắt ngang tràng cười đó, nghiêm giọng nói :

- Càn khôn kiếm khí của Thánh cô không làm gì được bản Thánh Quân.

Phương Đài phát tác một lúc mười hai đạo kiếm khí Càn Khôn nội lực huyền âm cạn kiệt. Nàng buông lỏng hai tay, quay nhìn Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên bước đến đối mặt với Phương Đài :

- Ngũ Phương Đài sao không đánh nữa đi.

- Phương Đài đã trả được cái nợ của mình rồi. Mười hai đường khí kiếm Càn khôn kia mặc dù không lấy mạng người được, nhưng ít ra nó cũng để lại ản tích trên thân thể Lôi Âm Thần của người. Những chứng tích đó sẽ hiện ra một khi người dụng đến “Lôi Âm ma công”, và Tiểu Quân nếu biết được sẽ có cách hóa giải Lôi Âm Thần bằng Từ Phương Thoa.

Đỗ Hạo Thiên trang trọng hẳn lên :

- Ý của nàng...

Phuong Đài mỉm cười :

- Đố thánh quân quên mất rồi... Ngươi quá cao ngạo luyện thành “Lôi Âm Thần” mà quên mất Ngũ Phuong Đài chính là hậu nhân của môn tà công vô địch đó.

- Nàng... nàng...

Phuong Đài nhìn Đỗ Hạo Thiên :

- Ta đã để tang cho Đồng Mã Kỳ, và vận tang y cho ta.

Phuong Đài dứt lời, điểm mũi hài bằng mình lao thẳng vào cây cột gần đó.

Bốp...

Nàng đập đầu mình vào cột, từ từ khụy xuống. Đỗ Hạo Thiên lướt đến đỡ lấy Ngũ Phuong Đài. Gã nâng đầu Phuong Đài miệng gào lớn :

- Phuong Đài... Sao nàng làm như vậy...

Phuong Đài nhoen miệng cười :

- Ta không muốn biến thành nô nữ của Đan sa... Hãy chôn Phuong Đài trong bí cung.

Nói xong những lời đó, nàng nhắm mắt lại, trút hơi thở cuối cùng.

Đỗ Hạo Thiên gầm lên như hổ dữ :

- Phuong Đài... Phuong Đài... Nàng phản bội ta... Phuong Đài... Nàng phản bội ta... Nàng phản bội ta.

Hai ánh mắt của Đỗ Hạo Thiên long lên sòng sọc nhìn cái xác chỉ còn chút hơi âm sau cùng trước khi nó lạnh ngắt mà gằm gù :

- Phuong Đài nàng phản bội ta... Nàng đáng chết lắm... Nàng đáng chết lắm.

Gã lắc đầu nguây nguậy :

- Nàng dám chống lại ta... Để đi tìm cái chết đáng về với tên Đồng Mã Kỳ... Nàng muốn về với hân nơi chốn âm ty. Nàng muốn như vậy à.

Đỗ Hạo Thiên vỗ vào má Ngũ Phuong Đài. Hân cúi xuống thè lưỡi liếm vết máu đang rịn ra từ vết thương trên đỉnh đầu nàng :

- Phuong Đài... Nàng muốn chạy trốn ta... Ta sẽ ăn thịt luôn cả nàng.

Cùng với ý niệm điên loạn đó, Đỗ Hạo Thiên toan bẻ quặt cánh tay của Phuong Đài.

Rầm..

Cánh cửa tòa đại sảnh bung ra, Thường Nhẫn lăm li bước vào.

Thường Nhẫn buông một câu lạnh lùng :

- Đỗ Hạo Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Bí ẩn của Thủy Ngân Đài

Tiểu Quân cùng với Tiểu Hồng ghé vào một khách điểm lúc ánh dương quang vừa lặn xuống trời Tây.

Lần đầu tiên bước ra ngoài giang hồ, Tiểu Hồng như một cô bé ngây ngô, đến đâu cũng thấy những điều lạ mắt. Thậm chí vừa thấy ngọn đèn lồng treo

trước cửa khách điểm, Tiểu Hồng nhìn không chớp mắt bởi những sợi tua tơ hồng bay phát phới, và hoa văn lung linh in trên chiếc đèn đỏ.

Nàng đứng nghếch mặt nhìn chiếc đèn lồng, rồi bất ngờ điểm mũi hài phi thân lên đoạt luôn chiếc đèn lồng treo trước cửa.

Gã tiểu nhị tắt tả chạy ra :

- Ê... Ê.. Sao cô nương lại lấy dạ đăng của tôi chứ.

Tiểu Quân nhún vai nhìn Tiểu Hồng, tủm tỉm cười. Chàng quay lại gã tiểu nhị :

- Tại hạ mua chiếc đèn này.

Tiểu Quân vừa nói vừa nhét vào tay gã điểm chủ một nén bạc vụn.

Cầm nén bạc đó, gã điểm chủ sáng mắt hẳn lên :

- Cảm ơn đại gia.

Tiểu Quân cùng với Tiểu Hồng bước vào trong quán. Tiểu Hồng cầm theo ngọn đèn lồng trông thích thú vô cùng. Nàng hóm hỉnh nói với Tiểu Quân :

- Thúc thúc... Bộ phải trả kim ngân cho người ta à.

- Giang hồ là như vậy đó... Không ai cho không cái gì đâu.

Tiểu Hồng phụng phịu :

- Vậy Tiểu Hồng trả cái đèn cho người ta nghe.

Tiểu Quân khoát tay :

- Thúc thúc đã mua rồi. Đêm nay chúng ta tạm ở đây, ngày mai sẽ lên đường đến Thất sơn tử địa.

Tiểu Hồng gật đầu.

Chàng gọi điểm nhị :

- Điểm chủ... Hãy dọn cho tại hạ một căn phòng nghỉ đêm.

Điểm nhị gật đầu :

- Vâng, vâng... Tiểu nhân sẽ dọn ngay.

- Dọn trước cho tại hạ một bữa cơm, và vò rượu nếp cân.

Tiểu Hồng nhìn chàng :

- Thúc thúc uống rượu nhiều như vậy à.

- Thúc thúc quen rồi.

Tiểu Hồng chột nhìn lên lan can. Nàng nheo mắt :

- Thúc thúc xem ai đang đến kìa.

Tiểu Quân ngước lên, chàng nhận ra Thúy Ngân Đài.

Tiểu Quân mừng rỡ gọi lớn :

- Ngân Đài... Ngân Đài...

Ngân Đài thả bước đến bàn Tiểu Quân và Tiểu Hồng. Nàng nhìn Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng lườm nàng, lí nhí nói :

- Thúc thúc...

Tiểu Quân giả là cười :

- À để Thúc thúc giới thiệu... Đây là Ngân Đài cô nương.

Chàng nhìn Tiểu Hồng :

- Còn đây là Hồng nhi đệ đệ nữ của Tiểu Quân.

- Chúc mừng Xảo Quỷ có được một đệ đệ nữ tài sắc, võ công quán tuyệt siêu phàm.

Tiểu Quân kéo ghế :

- Ngân Đài ngồi xuống đây đi... Chúng ta đã là người nhà rồi.

Tiểu Hồng dịch ghế đến bên Tiểu Quân :

- Thúc thúc...

Ngân Đài mỉm cười với Tiểu Hồng :

- Đệ đệ nữ đừng nghĩ quấy cho ta. Lần trước chúng ta hiểu lầm thôi. Ta sẽ không đánh Tiểu Hồng nữa đâu.

Tiểu Hồng nghênh mặt :

- Nếu có đánh thì Tiểu Hồng lại đuổi cô cô đi mà thôi. Cô cô đâu đánh lại Tiểu Hồng.

Tiểu Quân nheo mày :

- Tiểu Hồng không được nói vậy.

Ngân Đài nói :

- Tiểu Quân đại ca đừng trách Tiểu Hồng. Tiểu Hồng nói đúng đó. Võ công của Xuyên Nhãn Phương Tử Thúy Ngân Đài không thể sánh bằng Tiểu Hồng.

Nàng nhìn Tiểu Hồng :

- Điều đó cũng dễ hiểu thôi... Bởi Tiểu Hồng là đệ đệ nữ của Xảo Quỷ Tiểu Quân.

- Ngân Đài đừng khách sáo như vậy...

Gã điểm chủ dọn thức ăn và bầu rượu năm cân lên bàn.

Ngân Đài nói với Tiểu Quân :

- Xảo Quỷ đại ca hôm nay nghỉ ở đây à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Tôi đã dọn một gian phòng cho tôi và Tiểu Hồng.

Ngân Đài cầm bầu rượu rót ra chén :

- Ngân Đài cũng trú trong khách điểm này... Để chờ Tiểu Quân đó.

- Tôi gặp lại Ngân Đài... Mừng lắm.

Chàng cầm chén nâng đến trước :

- Chúc mừng sự hội ngộ của chúng ta.

Tiểu Hồng cũng bắt chước cầm chén nhưng khi vừa hớp rượu đã ho sặc sụa. Nàng lắc đầu :

- Cay quá... Cay quá à..

Tiểu Hồng dụi mắt :

- Rượu không có ngon, sao thúc thúc thích như vậy chứ.

Ngân Đài chen vào :

- Thúc thúc của Tiểu Hồng là con sâu rọu mà.

Ngân Đài nhìn Tiểu Quân :

- Xảo Quỷ! Máy ngày nay Ngân Đài có nhiều tin tức rất quan trọng. Chúng ta lên phòng, Ngân Đài sẽ nói cho Tiểu Quân biết.

Tiểu Quân gật đầu.

Ba người quay trở lên gian thư phòng của Ngân Đài. Vừa yên vị, Tiểu Quân sực nhớ đến vò rượu năm cân :

- Ày... Vô ý quá... Tiểu Quân để quên vò rượu dưới nhà rồi.

Ngân Đài lắc đầu :

- Để Ngân Đài kêu điểm chủ lấy lên cho.

Tiểu Quân khoát tay :

- Không... Không... Tiểu Quân không muốn làm phiền người đâu.

Ngân Đài đứng lên :

- Tiểu Quân không muốn nhờ điểm chủ thì để Ngân Đài xuống lấy vậy.

Nàng vừa nói vừa bước ra cửa, không chờ xem Tiểu Quân có cần mình hay không.

Ngân Đài đi rồi, Tiểu Hồng mới nói với Tiểu Quân :

- Thúc thúc... Tiểu Hồng cảm nhận vị cô cô này không phải người tốt đâu.

Tiểu Quân nheo mắt :

- Sao Tiểu Hồng nghĩ như vậy? Phải Tiểu Hồng mang ấn tượng cô cô đã từng giao đấu với mình chẳng?

Tiểu Hồng phụng phịu.

- Không đâu... Nhưng Tiểu Hồng cảm nhận như vậy đó. Những người dụng võ công đâm mù mắt người khác thì không phải người tốt đâu.

Tiểu Quân nhún vai :

- Võ công của mỗi người trên giang hồ có đặc thù riêng của mình. Võ công của cô cô ẩn tàng sự tàn nhẫn nhưng tâm tính của cô cô Thúc Ngân Đài thì rất tốt.

Tiểu Hồng gãi đầu :

- Nhưng sao Tiểu Hồng không thích cô cô.

- Ác cảm phải không... Cho thúc thúc xin đi mà.

Ngân Đài quay trở lại, bưng theo bầu rượu. Nàng đặt vò rượu xuống bàn rồi nói với Tiểu Quân :

- Xảo Quỷ tiểu ca.. Hai người cứ ở đây để Ngân Đài xuống thị trấn tìm xa và ngựa.

- Ngày mai chúng ta tìm cũng không muộn.

Ngân Đài lắc đầu :

- Tiểu Quân không biết đấy thôi... Có thể ngay trong đêm nay chúng ta phải lên đường đến tử địa bí cung may ra mới kịp.

Tiểu Quân nheo mày :

- Ngân Đài nói rõ được không?

Ngân Đài bậm môi thở dài một tiếng :

- Ngân Đài không dấu gì Tiểu Quân. Trong khi Tiểu Quân lên Chung Nam sơn để mượn Từ Phương Thoa thì Ngân Đài dò la tin tức bọn thuộc hạ Kim Sa phái, biết được một điều rất hệ trọng.

Tiểu Quân trang trọng hẳn lên :

- Ngân Đài đã biết được những gì?
- Đỗ Hạo Thiên đã tự xưng là Kim Sa giáo chủ sau khi tự thành “Lôi Âm ma công”
- Tiểu Quân có thể đoán được điều đó.
- Điều thứ hai là Đồng Tiểu Linh, Sư Sư, Cúc Cúc, Trân Trân hiện đã bị Đỗ Hạo Thiên bắt rồi. Một ngày không giải cứu cho họ thì sinh mạng của những người đó như chỉ treo mảnh chuông.

Tiểu Quân đứng bật lên :

- Tại sao những người đó lại bị bắt chứ? Họ là những người có võ công đâu phải tầm thường thế mà một lúc Đỗ Hạo Thiên bắt hết được.
- Đồng Tiểu Linh và những người kia có thể đã bị Độc Vương Vô Ảnh hạ độc rồi dâng nạp cho Đỗ Hạo Thiên để đổi lấy sự tồn vong của Độc môn.

Tiểu Quân bặm môi :

- Thì ra là vậy.

Tiểu Hồng nhìn Ngân Đài, rồi quay lại Tiểu Quân :

- Thúc thúc... Nếu sự việc bắt buộc không thể để mất thời gian... Chúng ta phải lên đường thôi. Thúc thúc đã có Tử Phương Thoa rồi đâu còn sợ gì gã Đỗ Hạo Thiên nữa.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Hồng lắc đầu :

- Việc không đơn giản như Hồng nhi nghĩ đâu.

Chàng nhìn Ngân Đài :

- Chúng ta sẽ đi sớm.

Ngân Đài gật đầu :

- Ngân Đài đi tìm xe và ngựa đây. Có lẽ những người kia đang chờ chúng ta.

Nàng nói rồi quay lưng lẩn luôn ra ngoài cửa.

Tiểu Quân nói với theo :

- Ngân Đài cẩn thận đấy.
- Ngân Đài tự bảo trọng được mà.

Nàng khép cửa lại.

Còn lại Tiểu Quân và Tiểu Hồng. Chàng xoa trán, thở ra.

Chàng nhìn Tiểu Hồng :

- Hồng nhi ra giang hồ lần này với thúc thúc, lành ít dữ nhiều, không phải là cuộc du sơn ngoạn cảnh. Nếu như thúc thúc có mệnh hệ gì, thì Tiểu Hồng phải quay về núi Chung Nam báo cho Mẫn sư mẫu biết. Hai người rời núi Chung Nam mà tìm nơi khác ẩn cư.
- Cái gã kia là hạng người thế nào mà thúc thúc bị quan vậy. Thúc thúc đã có Tử Phương Thoa rồi, còn sợ gì “Lôi Âm ma công” nữa.
- Phòng xa vẫn tốt hơn.

Tiểu Quân thuận tay mở nắp vò rượu. Mùi thơm của hảo tửu bốc lên xộc vào mũi chàng.

Tiểu Hồng thì nhăn mặt, hai cánh mũi khinh khịt. Tiểu Quân rót rượu ra chén, chưa kịp đưa lên miệng uống thì Tiểu Hồng bắt ngờ cản lại :

- Thúc thúc khoan uống rượu đã.
- Có chuyện gì nữa... Bộ Hồng nhi muốn đổi ẩm với thúc thúc à?

Tiểu Hồng lắc đầu :

- Rượu này không bình thường.
- Không bình thường, nghĩa là sao? Ý Tiểu Hồng nói trong rượu có độc à?

Tiểu Hồng gật đầu :

- Chắc chắn là có độc.
- Chưa nếm mà Hồng nhi đã nói rượu có độc. Hồng nhi hoài nghi hơn Tào tháo. Tiểu Hồng có ấn tượng với cô cô mà thôi.

Tiểu Hồng lắc đầu :

- Thúc thúc không biết thôi. Thúc thúc thử nhìn lỗ mũi Tiểu Hồng coi có gì lạ không?

Tiểu Quân nhìn cánh mũi thanh tú của Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng hỏi :

- Thúc thúc thấy có điều gì lạ lùng không?

Tiểu Quân quan sát thật kỹ rồi gật đầu :

- Cánh mũi của Hồng nhi bắt đầu chuyển sắc qua màu hồng rồi đó.
- Thế thì đúng trong rượu này có độc rồi.

Nàng vừa nói vừa đẩy nắp vò rượu lại, nhìn Tiểu Quân phân giải :

- Sư mẫu nói, lúc còn nhỏ Hồng nhi đã bị trúng bách độc vô cùng nặng. Sinh mạng như chỉ mảnh treo chuông, may mắn được sư mẫu đưa lên núi Chung Nam luyện công, đề trừ độc, bằng phương pháp thay da đổi thịt mất hết bốn mươi chín ngày. Sau những ngày trừ độc đó tự dưng Hồng nhi bị dị ứng với mọi chất độc. Độc chất không xâm nhập vào cơ thể Tiểu Hồng nữa, nhưng khôn nổi, mỗi khi có chất độc trong vòng hai trượng, cánh mũi của Tiểu Hồng lại bị dị ứng.

Tiểu Quân cau mày :

- Vậy ai đã bỏ chất độc trong vò rượu này?
- Còn ai nữa? Chỉ có cô cô Thúy Ngân Đài mà thôi. Tiểu Hồng đã nói rồi... Cô cô không phải là người tốt nên mới luyện độc công đâm mù mắt người ta.
- Tiểu Hồng chỉ ấn tượng với cô cô mà thôi. Họ bỏ chất độc vào rượu, tất có ý đồ...

Tiểu Quân gõ tay vào trán.

Chàng chồm tới trước nói thầm với Tiểu Hồng. Tiểu Quân ngồi lại như cũ :

- Chúng ta cứ theo đó mà tiến hành.

Tiểu Hồng gật đầu.

Gã điểm nhị lên phòng Tiểu Quân và Tiểu Hồng. Y thấy hai người nằm gục trên bàn, bên cạnh Tiểu Hồng là chiếc túi nải chắc chắn bên trong có chứa báu vật Từ Phương Thoa. Gã điểm chủ nhẹ bước như một con mèo, từ từ đến bên Tiểu Quân và Tiểu Hồng. Gã ghé mắt nhìn Tiểu Quân.

Tiếng ngáy đều của chàng khiến gã phấn khởi vô cùng. Gã liếc qua Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng cũng chẳng khác gì Tiểu Quân.

Gã điểm chủ thò tay, nhón lấy chiếc túi nải khoác vào vai, rồi nhẹ bước lẩn ra ngoài.

Tiểu Quân và Tiểu Hồng bật đứng lên.

Tiểu Hồng nói :

- Thúc thúc tin Tiểu Hồng chưa?

Tiểu Quân gật đầu :

- Tin rồi... Chúng ta đi theo gã chứ?

Tiểu Hồng gật đầu.

Hai người tiến ra ngoài cửa. Tiểu Hồng thì dụng Mê Tông bộ pháp, còn Tiểu Quân thì thi triển Di Hình Vô Tướng âm thầm theo sau lưng gã điểm chủ.

Gã điểm chủ vừa ra khỏi khách điểm với tay lấy chiếc đèn lồng ra ám hiệu thì cảm nhận luôn đại huyết Kiên Tĩnh tê buốt, tứ chi liền bất động đứng phỗng như pho tượng.

Tiếng xe ngựa rộn lên sau những ám hiệu của gã. Cỗ xe song mã xuất hiện, ngồi trên ghế xà ích là Thúc Ngân Đài.

Nàng nói với gã điểm chủ :

- Người còn đứng phỗng ra đó à... lên xe đi!

Thúc Ngân Đài thoáng chau mày khi thấy gã điểm chủ không có chút phản ứng gì sau câu nói của nàng.

Ngân Đài còn chưa hết ngạc nhiên thì Tiểu Quân và Tiểu Hồng từ trong khách điểm bước ra.

Tiểu Quân chấp tay sau lưng nhìn Thúc Ngân Đài :

- Gã trộm vật này đã bị Tiểu Quân điểm huyết rồi.

- Tiểu Quân...

- Tại sao Ngân Đài lại muốn đoạt Từ Phương Thoa chứ?

Ngân Đài sa sầm mặt xuống :

- Miễn cho Ngân Đài câu trả lời đó.

Nàng toan ra roi đánh vào mông ngựa, nhưng đã muộn quá rồi. Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi thôi, Tiểu Hồng đã thi triển Mê Tông bộ nhanh như cắt phóng chỉ điểm vào hai vó trước của đôi tuần mã.

Hai con tuần mã quy xuống, khiến Ngân Đài chói với. Nàng chưa kịp lấy lại thăng bằng thì đã hứng trọn hai ngọn Đàn Chi thần công của Tiểu Quân.

Ngân Đài ngã bật ra sau bất động.

Tiểu Hồng reo lên :

- Thúc thúc thật là tài ba...

Tiểu Quân bước lại bên Ngân Đài, đỡ nàng ngồi lên :

- Ngân Đài... Nàng phải trả lời cho ta biết... nàng quan hệ thế nào với Đỗ Hạo Thiên. Chính nàng đã kiểm chứng cái xác của Đỗ Hạo Thiên tại Tử Hải quán và khẳng định y đã chết... Vậy có sao bây giờ y lại là Kim Sa giáo chủ.

Hai mí mắt Ngân Đài cụp hẳn xuống :

- Tiểu Quân giết Ngân Đài đi.

- Ta muốn rõ sự thật chứ tuyệt nhiên không muốn giết nàng. Ngân Đài nàng thừa biết tay của Tiểu Quân chưa từng vấy máu, chỉ khi bị ép buộc Tiểu Quân mới lấy mạng người mà thôi.

Tiểu Quân ôn nhu hỏi :

- Đỗ Hạo Thiên là gì của nàng?

Ngân Đài nhướng mày nhìn Tiểu Quân :

- Sư huynh của Ngân Đài.

- Đại ca của nàng. Vậy tất cả những việc làm của Đỗ Hạo Thiên nàng đều biết.

- Biết...

- Đỗ Hạo Thiên bắt nàng bám sát Tiểu Quân?

- Ngân Đài là cái bóng của Tiểu Quân.

Tiểu Quân thở ra :

- Vậy Đồng Tiểu Linh, Sư Sư, Cúc Cúc, Trân Trân cũng đều do nàng lập mưu bắt.

- Đúng như vậy... Ngân Đài đưa những vị cô nương đó về Tứ Hải quán, rồi lập mưu bắt họ. Tất cả những người đó hiện nay cũng chẳng khác gì Tiểu Quân khi bị trúng Đan sa và Vô ảnh chi độc.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Ta không ngờ... Ngân Đài, vậy nàng còn cứu ta tại Thiếu Lâm chi vậy.

- Tiểu Quân chết thì Thánh Cô Ngũ Phương Đài đâu còn con mồi nào dẫn dụ quần hào đến từ địa bí cung.

- Nhưng Tiểu Quân chết thì mục đích của sư huynh muội dễ toại thành hơn, sao không để ta chết.

- Lập Cừ đâu biết Ngân Đài là sư muội của Đỗ huynh. Nếu như Đỗ huynh luyện thành tuyệt công cái thế, và Ngân Đài lấyặng Từ Phương Thoa, san bằng Chung Nam sơn thì đâu còn ai dám chống lại sư huynh muội của Ngân Đài chứ.

Tiểu Hồng sừng sốt, chồm đến Ngân Đài :

- Cô cô tính san bằng Chung Nam sơn à. Tại sao lại làm vậy chứ?

- Bởi vì núi Chung Nam là đỉnh cao của Võ Lâm.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Nàng muốn đoạt Từ Phương Thoa.

- Đúng... Ngân Đài chờ đợi ở đây chỉ vì cái đích đó thôi.

Tiểu Quân thở ra :

- Tất cả những người kia hiện nay đang nằm trong tay sư huynh của nàng.

- Đúng như vậy... Chỉ còn một người duy nhất không khuất phục, chịu sự quản thúc của sư huynh Ngân Đài là Xảo Quỷ Tiểu Quân.

- Nàng giận ta không?

- Không giận... Chỉ buồn thôi... Số phận của Ngân Đài và Tiểu Quân phải đối mặt với nhau mà.

Tiểu Quân quay lại Tiểu Hồng :

- Hồng nhi! Chúng ta lên đường đến Từ địa bí cung.

Tiểu Hồng tròn mắt :

- Minh không ở lại khách điểm này à?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Không... Tất cả mọi người đang chờ thúc thúc. Thúc thúc hy vọng giải được của Chung Nam sơn có thể trục được Đan sa của Kim Sa phái.

Tiểu Hồng chỉ Ngân Đài :

- Còn vị cô cô này?

Tiểu Quân buông một câu lạnh lùng :

- Mang theo.

- Ngươi mang theo ta làm gì... Cứ giết Ngân Đài đi!

Tiểu Quân lắc đầu :

- Không giết... Đưa cô về với sư huynh của cô.

Chàng quay lại Tiểu Hồng :

- Hồng nhi! Minh đi!

Tiểu Hồng gạt đầu, cách không phóng chỉ giải huyệt đạo cho đôi tuần mã. Nàng hí hửng cầm lấy dây cương và ra roi. Đôi tuần mã hí vang một hồi rồi kéo cỗ xe lao về phía trước, Tiểu Hồng thích thú reo lên :

- Thích quá! Hồng nhi biết cầm cương ngựa rồi nè.

Tiểu Quân mỉm cười, thoáng một chút mộng mơ được hồn nhiên như Tiểu Hồng.

Chính cái cảm giác đó, bất giác chàng quay lại nhìn Ngân Đài. Chàng chợt nao lòng khi thấy thể nằm co quắp của Ngân Đài mà cảm thấy thương hại, tội nghiệp.

Tiểu Quân mở túi nài lấy chiếc áo choàng, sử lại thể nằm, rồi đắp cho nàng.

Ngân Đài chớp mắt, nghiêng đầu nhìn vào khoang xe. Nước mắt tự dưng trào ra hai bên khóe. Một nỗi xót xa thâm kín nào đó chẹn ngang cuống họng nàng.

Tiểu Hồng liếc mắt thấy Tiểu Quân đắp áo choàng cho Ngân Đài liền nheo mày nói :

- Thúc thúc! Chiếc áo choàng đó của... của Tiểu Hồng mà.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Không phải đâu! Áo của thúc thúc đấy.

Tiểu Hồng phùng hai má, xì một tiếng :

- Thúc thúc vì người xấu mà người xấu có vì thúc thúc đâu.

Tiểu Quân tròn mắt :

- Hồng nhi không được nói vậy... Ngân Đài vẫn là cô cô đấy nhé.

- Tiểu Hồng không cần đâu.

Tiểu Hồng vừa nói vừa ra roi quất thẳng vào mông tuần mã tỏ vẻ giận lẫy.

Nàng lẩm nhẩm nói :

- Tiểu Hồng không nhận đâu.

Ngân Đài nghe Tiểu Hồng nói càng xót xa hơn, nước mắt trào đầm ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Thoạt tử bổn tồn sinh

Nhất Phạm đại sư, Đồng Tiểu Linh, Cúc Cúc, Sư Sư và Trần Trần cố trườn xuống sườn núi phía Đông.

Nhất Phạm đại sư thở hồng hộc. Lão sư nói :

- Chắc bàn tăng khó mà xuống tới đất.

Tiểu Linh động viên đại sư :

- Đại sư ráng lên đi! Chúng ta xuống tới chân núi sẽ có cách rời khỏi chốn tử địa này. Chỉ còn vài mươi trượng nữa thôi.

- Lão nạp cảm thấy cạn kiệt sức lực rồi. Không còn chịu nổi nữa đâu.
- Không nổi cũng phải nổi mà.

Tiểu Linh đỡ lấy Nhất Phàm đại sư. Nàng nói với Sư Sư và Cúc Cúc :

- Nhị tỷ xuống trước đi! Tiểu Linh sẽ đỡ đại sư xuống sau.

Cúc Cúc gật đầu nhìn qua Sư Sư :

- Minh xuống chứ?
- Chúng ta xuống.

Nói xong hai người vận chuyển nguyên khí cạn kiệt sau cùng vào cước pháp, tay thì bấu vào vách đá thoăn thoắt trườn xuống chân núi.

Đặt chân xuống chân núi rồi, Sư Sư nói với Tiểu Linh :

- Linh muội! Đưa đại sư xuống đi.

Tiểu Linh gật đầu. Một tay bấu vào vách đá, một tay thò ngang ồng tay áo cà sa của Nhất Phàm đại sư.

Tiểu Linh nói :

- Đại sư bảo trọng.

Nàng dứt lời hất tay Nhất Phàm ra khỏi vách đá, thả luôn xuống phía dưới.

- A di đà Phật! Cứu độ cho đệ tử.

Nhất Phàm đại sư vốn đã kiệt lực, không còn chút chân khí để vận dụng khinh thuật nên rơi từ trên cao xuống chân núi. May mắn cho Nhất Phàm đại sư là Cúc Cúc, Sư Sư đã chờ sẵn bên dưới rồi.

Cúc Cúc dụng hết chân âm, bồng mình lên đỡ lấy Nhất Phàm cán bớt đà rơi, rồi đến lượt Sư Sư. Mặc dù hai người cùng dụng hết phần nội lực cạn kiệt, và thân pháp của Nhất Phàm qua thời gian bị giam cầm độc chất hành hạ đã còm cõi như cây tre miếu nhưng vẫn khiến ba người ngã lăn dưới đất.

Mặt của Nhất Phàm đại sư úp luôn lên ngực Sư Sư. Nhất Phàm bật nhồm dậy, miệng không ngừng đọc phật hiệu :

- A di đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Sư Sư và Cúc Cúc bất giác bật cười. Hai người vừa cười vừa thở.

Tiểu Linh và Trần Trần cũng đặt chân xuống chân núi. Tiểu Linh thở phào một tiếng :

- Thế là chúng ta thoát rồi.

Cúc Cúc nhìn lên đỉnh núi :

- Không biết Ngũ Phương Đài bây giờ ra sao.

Trần Trần hậm hực nói :

- Không ngờ sự tình lại tồi tệ như vậy... Thánh Cô Ngũ Phương Đài thì cứu chúng ta, còn Thúy Ngân Đài thì hại chị em mình.

Cúc Cúc lắc đầu :

- Lòng người ai mà biết được... Nếu biết Thúy Ngân Đài có lòng lang dạ sói như vậy thì Cúc Cúc đã cho ả một chường rồi.

Tiểu Linh nhìn Đại sư :

- Đại sư... Chúng ta rời Thất sơn chứ?

- A di đà Phật! Bần tăng sợ chúng ta khó mà rời khỏi đây.

- Sao đi không được.

- Bần tăng đã bắt đầu khát nước... con khát này rất dữ dội mà không có Đan sa thì không thể lê nổi hai chân chứ đừng nói rời khỏi địa phận này.

Nhất Phàm đại sư vừa nói thì Tiểu Linh và Cúc Cúc, Sư Sư, Trân Trân bắt gặp nhìn nhau. Cả bốn người cũng cảm nhận cuồng hống bắt đầu đáng ghét, bởi con khát ập đến bất ngờ.

Tiểu Linh quệt mồ hôi trán :

- Chúng ta không có Đan sa...

Cúc Cúc bậm môi.

Sư Sư cúi đầu nhìn xuống.

Trân Trân thì ngược mặt nhìn lên núi :

- Chẳng lẽ lại trở về chốn lao tù sao?

Tiểu Linh giằng mạnh tay :

- Không.. Chúng ta đi... Có chết cũng đi... Có bị Đan sa hành hạ đến cháy gan, đoạn mạch cũng rời khỏi chốn này.

Nàng bước đến bên Nhất Phàm đại sư, xóc nách lão tăng :

- Đại sư chúng ta đi... Tiểu Linh tin chắc trên giang hồ vẫn có giải được đề trực Đan sa.

Nhất Phàm đại sư thấy Tiểu Linh tỏ nghị lực như vậy, cũng ráng gượng đứng lên :

- A di đà Phật! Chúng ta đi... Phật tổ sẽ phù hộ chúng ta.

Nhất Phàm đại sư vừa dậm bước đi. Vương Túc Lệ xuất hiện cùng hai mươi cao thủ Hình đường.

Nàng nhìn Nhất Phàm đại sư, Tiểu Linh, Cúc Cúc, Sư Sư và Trân Trân bật cười dòn dã rồi nói :

- Các người không đi được đâu.

Nhất Phàm đại sư sững sờ :

- A di đà Phật...

Tiểu Linh, Sư Sư, Cúc Cúc, và Trân Trân đồng loạt dàn thành hàng ngang đối mặt với Vương Túc Lệ.

Vương Túc Lệ chấp tay sau lưng thả bước tiến đến ba bộ :

- Ta khuyên các ngươi hãy quay trở lại đi.

Cúc Cúc thờ ơ. Nàng cảm nhận mắt mình bắt đầu hoa lên không còn thấy rõ Vương Túc Lệ nữa. Bất giác Cúc Cúc ngồi bệt xuống đất. Cúc Cúc vừa ngồi xuống tịnh công thì tới Nhất Phàm đại sư. Sư Sư gượng đứng nhưng hai chân cứ run bần bật. Trân Trân thì mồ hôi vã ra che mờ nhãn quang. Tay nàng bóp chặt lại để chịu đựng sự hành hạ của Đan sa.

Tiểu Linh thì nghiêng răng ken két.

Túc Lệ thành nhiên nhìn những con người đang khỗ sở đó. Nàng lạnh lùng nói :

- Sức lực của các người bị Đan sa thần thảo hút đến cạn kiệt ví như ngọn đèn hết dầu đang leo lét. Bỏ hình chủ với tay phải nhẹ một cái thì đã lấy mạng được rồi. Sao còn chưa ngoan ngoãn quỳ xuống chịu tội.

Tiểu Linh nghiêm giọng nói :

- Dâm phụ! Có bản lĩnh thì cứ ra tay! Chúng ta cũng không quay về chốn ô uế đó đâu.

- Nói hay!

Túc Lệ chỉ tay vào mặt Tiểu Linh :

- Thuận thì sống, chống thì chết. Người đầu tiên bỏ Hình chủ lấy mạng để cho các người này sáng mắt là mi.

Túc Lệ vuốt mớ tóc mai lòa xòa dính trên trán. Nàng lấy từ thắt lưng ra một lọ tịnh bình màu lam ngọc đưa lên cao :

- Các người kia nghe đây... Trong các người, ai ra tay trước chặt cái đầu của ả thì bỏ Hình chủ sẽ trao lọ tịnh bình Đan sa cho người đó.

Trân Trân run bắn toàn thân. Nàng quả thật không ngờ Vương Túc Lệ lại đánh ác như vậy. Ắ muốn dùng Đan sa làm mồi nhử để các tỷ muội của nàng tàn sát lẫn nhau.

Trân Trân nghiêng răng bước lên ba bộ.

- Ta sẽ lấy mạng Tiểu Linh.

- Tốt lắm.. Hãy hành động đi.

Tiểu Linh biến sắc. Tình huống này thì quả là nàng không còn phương cách chi xử lý được rồi. Bình thời nàng là một người thông minh, nhưng sao hôm nay nàng cảm thấy u tối vô cùng.

Trân Trân nhìn Túc Lệ :

- Ta cần lọ tịnh bình kia trước?

Túc Lệ lắc đầu :

- Không... Lấy cái đầu Tiểu Linh trước.

- Ta đâu tin vào lời nói của thị.

- Hừ! Tưởng qua mặt bọn Hình chủ được à? Có phải ngươi tính dụng xảo ngôn để có Đan sa, phục hồi công lực đối mặt với bọn Hình chủ tìm đường thảo thân.

Trân Trân thở ra :

- Thị đoán đúng ý của ta đó.

Trân Trân vừa nói vừa bất ngờ dựng song chưởng tổng ra hai đạo kinh Băng Hàn tập kích Vương Túc Lệ.

Hai đạo kinh Băng Hàn của nàng phát tác ra nhẹ như gió thu đang chuyển qua gió đông, hiu hiu lạnh, khiến cho Túc Lệ bật cười dòn dã :

- Băng Hàn chưởng của người chỉ làm mát Vương Hình chủ mà thôi. Đến lượt ta trả lễ đây.

Túc Lệ vừa nói vừa dựng song thủ ngang ngực từ từ đẩy tới Trân Trân hai đạo nhuyễn kinh xoáy hình tròn ốc. Mũi hai dòng xoáy kinh nhọn hoắt như hai mũi khoan có thể san bằng mọi hướng ngại vật.

Trân Trân thấy hai đạo kinh của Túc Lệ áp tới mình thừa biết tử thần đã đặt tay lên vai nàng.

Àm..

Trân Trân chỉ thối lùi về sau ba bộ, ngồi bệt xuống đất đầu óc tối sầm, hai tai nghe những tiếng u u. Nàng ngờ mình đã chết rồi.

Trân Trân buột miệng nói :

- Vĩnh biệt..

Nhưng khi mở mắt thì mới nhận ra vây quanh nàng là Cúc Cúc, Sư Sư, và Tiểu Linh.

Còn đối mặt với Vương Túc Lệ chính là Băng Tâm tiên tử Công Tôn Thất Thất.

Trân Trân mừng rỡ reo lên :

- Tỷ tỷ!

Thất Thất quay lại nhìn nàng :

- Muội muội hãy tịnh công ráng chịu qua thời khắc hành hạ của Đan sa... Để ả dâm phụ này cho tỷ.

Thất Thất dần đến hai bộ đối mặt với Vương Túc Lệ.

- Túc Lệ! Thất Thất thỉnh giáo tuyệt nghệ của ngươi.

- Hừ... Băng Tâm tiên tử! Ngươi tưởng Vương hình chủ sợ ngươi sao?

Vương Túc Lệ nói mấy lời với Thất Thất rồi khoát tay ra lệnh cho bọn thuộc hạ đứng sau lưng :

- Bốn Hình chủ sẽ đấu với Băng Tâm tiên tử, còn các người thu nạp mấy tên kia cho ta.

Thất Thất chột dạ.

Nàng nghĩ thầm :

- Tình hình này xem ra bất lợi cho mình rồi. Một mình đâm phụ mình có thể cản tay ả, nhưng mình không thể chia làm hai vừa đấu với Túc Lệ vừa cản tay mấy tên này.

Thất Thất nghĩ vậy tỏ ra lo lắng vô cùng. Nhưng tình thế đâu cho nàng còn thời khắc suy nghĩ nữa.

Túc Lệ đã dựng chưởng xông thẳng vào Thất Thất. Trong tình huống này, Thất Thất đâu còn cách chi khác ngoài ý niệm giải quyết cuộc đấu giữa nàng với Túc Lệ càng nhanh càng tốt. Không cần tránh né, Thất Thất cũng dựng ngọc thủ vận dụng Hấp Tinh đại pháp đến tầng tối thượng đón thẳng vào chưởng ảnh của Túc Lệ.

Ầm..

Vô hình chung vì sự nôn nóng, ngọc thủ của Thất Thất vừa chạm vào ngọc thủ của Túc Lệ đã hít chặt lấy nhau. Hai người trong lần chạm chưởng đầu tiên đã chuyển qua đấu nội lực.

Chung quanh hai người, những dòng nội khí tỏa ra quấn ghệt lấy họ. Tình thế này càng bất lợi cho nhóm của Nhất Phàm đại sư và Tiểu Linh hơn. Ngay cả Thất Thất cũng bất lợi nữa. Bởi trong lúc đấu nội lực với Túc Lệ, thì bất cứ một gã thuộc hạ nào cũng có thể lợi dụng thời cơ lấy mạng nàng từ phía sau.

Đất dưới chân Thất Thất từ từ phồng lên bởi oai lực của Hấp Tinh đại pháp, trong khi đó đất dưới chân của Túc Lệ lại lún sâu xuống, chứng tỏ ả cũng có thần công hộ thể.

Về mặt hai người càng lúc càng căng thẳng tới cùng, bởi họ đã nhận ra sự ngang tài ngang sức, bên tám lạng, bên nửa cân và có dấu đến lực tàn sức kiệt thì cả hai cùng chết một lượt.

Túc Lệ mỉm cười :

- Băng Tâm tiên tử cũng chỉ có vậy thôi à?

- Ta và người cùng chết.

- Mười tên thuộc hạ của bốn Hình chủ thanh toán lũ kia xong thì đến lượt Tiên tử làm sao Túc Lệ này chết được.

Quả đúng như Túc Lệ nói. Tình huống xảy ra như dầu sôi lửa bỏng, chỉ có kỳ biến nào đó mới thay đổi được tình thế cực kỳ bất lợi này mà thôi.

Mười gã Hình Sát đường dưới trướng Túc Lệ đồng loạt rút binh khí, như bầy sói dữ ào ào lao vào nhóm Nhất Phàm đại sư, Cúc Cúc, Tiểu Linh và Trần Trần. Bình thời, chỉ mỗi một Cúc Cúc thôi cũng đủ lấy mạng những tên thuộc nhân này rồi, nhưng lúc này họ giờ tay giờ chân không nổi, lại bị Đan sa hành hạ thì đâu còn cách gì ngoài việc nhắm mắt chờ chết.

Ảnh những cây quý đầu đao nhao lên tạo thành một màn lưới chết chập xuống đầu Nhất Phàm đại sư và các nàng.

Reng..

Hai ánh chớp sáng ngời bất thần xuất hiện, xoay vùn vụt như chong chóng kẻ nhanh một đường vòng cắt tiện những thanh quý đầu đao đó.

Mười gã thuộc nhân Hình Sát đường thất sắc, trên đời này làm gì có thứ binh khí đó, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Tiểu Quân và Tiểu Hồng đồng loạt xuất hiện.

Tiểu Hồng vỗ tay :

- Thúc thúc thấy chưa “Tử Phuong Thoa” chém sắc như chém bùn đó.

Trên tay Tiểu Quân là thứ binh khí kỳ quặc lạ lùng vô cùng. Nó tựa như vành trăng khuyết tỏa ánh sáng xanh lè.

Tiểu Linh mừng rỡ :

- Tiểu Quân... Tiểu Quân.

Tiểu Quân nhìn mười gã thuộc nhân Hình sát đường :

- Tiểu gia tha mạng cho các người đó... Hãy đi đi, đừng quay lại Kim Sa phái nữa sẽ được sống.

Mấy gã thuộc hạ Hình Sát đường lưỡng lự. Bọn chúng đâu thể đi được, bởi phản bội Kim Sa thánh quân chẳng khác nào tự kết liễu đời mình vì không

nhận được Đan sa.

Mười gã nhìn nhau, rồi đồng loạt quát lớn, bầu lấy Tiểu Quân.

Tiểu Quân cau mày :

- Các nguoi muốn chết!

Áo sắc xanh ròn của Tử Phương Thoa lại nhoáng lên, không một tiếng la thảm, không một người nào kịp phát chương, tất cả đều trở thành những cái xác không đầu.

Vương Túc Lệ mặt biến sắc khi thấy oai lực của Tử Phương Thoa.

Tiểu Quân hỏi Tiểu Linh :

- Tiểu Linh... Thánh Cô Ngũ Phương Đài đâu?

- Thánh Cô cứu người rồi quay trở lại Kim cung.

Tiểu Quân quay lại Tiểu Hồng :

- Hồng nhi... Ở đây giải độc cho đại sư và những vị cô cô.

Tiểu Hồng gật đầu.

Tiểu Quân đưa mắt nhìn về phía Thất Thất và Vương Túc Lệ. Túc Lệ thấy chàng thả bước đến về mặt đã căng thẳng vô cùng. Tiểu Quân vừa dừng bước, ả đã nói :

- Tiểu Quân! Nếu nguoi là quân tử hán đại trượng phu thì hãy đứng ngoài cuộc để ta và Băng Tâm tiên tử phân tài cao thấp.

Thất Thất nhìn Tiểu Quân rồi gật đầu :

- Đệ đệ đừng xen vào.

Tiểu Quân lùi lại một bộ.

Tiểu Hồng mặc dù đứng xa nhưng tất cả những gì Thất Thất và Túc Lệ nói đều lọt vào tai nàng.

Tiểu Hồng hỏi Nhất Phàm đại sư :

- Lão đại sư... Hai người đang đánh nhau kia, ai là người xấu ai là người tốt.

Đại sư vừa uống được thảo giải độc Đan sa vừa nói :

- Băng Tâm tiên tử Thất Thất là người tốt. Còn ả đang đấu nội lực với Tiên tử là người xấu. ả đã từng giết bao nhiêu người để thỏa tính cảm thù dâm loạn.

- Vậy hả! Để Tiểu Hồng giúp Thất Thất cô cô một tay.

Nhất Phàm lắc đầu :

- Đừng làm vậy... Băng Tâm tiên tử Công Tôn Thất Thất không chịu đâu.

Tiểu Hồng nheo mắt :

- Thất Thất cô cô không biết đâu.

- Diệt nữ dùng cách gì?

- Đại sư sẽ thấy thôi.

Tiểu Hồng bứt luôn mấy sợi tóc, se lại thành một chùm tơ đen mượt. Khi Tiểu Quân vừa quay lưng thì Tiểu Hồng vận nguyên âm thuần khiết, phát tác chi khí đưa lọn tóc vừa se thoát đi như một mũi ám khí.

Chùm tơ tóc của Tiểu Hồng làm ra không ghim vào chỗ nào khác trên người Vương Túc Lệ mà lại ghim ngay vào hai cánh mũi của ả.

Túc Lệ trợn mắt, há miệng.

- A...

Chính chùm tóc tơ của Tiểu Hồng đã khiến thị không thể điều hòa nguyên âm tỷ đấu nội lực cùng Thất Thất, chỉ một chút thời khắc gián đoạn thời, thân ảnh Vương Túc Lệ đã bị Hấp Tinh đại pháp rút đến cạn kiệt chân khí trở nên khô đét, trông tựa cành cây mục cháy.

Ả quy xuống đất giẫy giụa, lộn lộn, cơ thể phát ra những âm thanh răng rắc. Túc Lệ nảy ngược, đầu bẻ ngược phía sau, hồn lìa khỏi xác.

Thất Thất ngạc nhiên vô cùng, nhìn Tiểu Quân chăm chăm :

- Tiểu Quân!

- Không phải đệ giúp cho tỷ tỷ đâu.

Tiểu Hồng vỗ tay :

- Thất Thất cô cô võ công siêu phàm quá.

Tiểu Quân liếc xuống cái xác Túc Lệ. Tinh nhân của chàng nhận ra lọn tóc kết thành chùm còn dính trong mũi Vương Túc Lệ.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Hồng buông một câu :

- Ngày xưa có Tiểu Hắc Tử, ngày nay có ai đây.

Thất Thất nói với Tiểu Quân :

- Tiểu Quân! Chúng ta mau lên Kim cung. Phương Đài... Thường Nhẫn chắc đang bị nguy.

Tiểu Quân nói với Tiểu Hồng :

- Hồng nhi! Con ở đây với lão tăng và các vị cô cô.

Tiểu Hồng phụng phịu :

- Không! Tiểu Hồng đi với thúc thúc...

Tiểu Quân lắc đầu :

- Không được! Trên kia nguy hiểm lắm. Không phải chỗ của con.

- Nhất Phàm đại sư đi với Xảo Quỷ.

Tiểu Hồng reo lên :

- Hay quá! Lão tăng cho Tiểu Hồng đi với nghe.

Tiểu Quân thở dài một tiếng nghiêm giọng nói :

- Nếu như có bất trắc, các vị để mặc Tiểu Quân rời rời ngay khỏi đây, quay về Chung Nam sơn. Mọi người phải bảo trọng.

Chàng nhìn Tiểu Hồng :

- Nhất là Tiểu Hồng.

Thất Thất nắm tay Tiểu Hồng :

- Hồng nhi đã có tỷ tỷ. Đệ đệ đừng lo

- Vậy chúng ta đi!

Mọi người đồng tình quyết tâm kéo lên Thất sơn. Cùng lúc đó thì xuất hiện hai đạo quân hào kéo đến. Một đạo do những người Thiểu Lâm dẫn đầu, đạo thứ hai chính là quân hùng do Ngọc Quan Âm Mẫn Vi Linh làm chủ kỳ.

Ngọn Thất sơn, vốn trước đây đã từng là tuyệt địa võ lâm, nay bỗng trở nên rộn rịp vô cùng.

Chương 62: Gieo nhân gặp quả

Đỗ Hạo Thiên nhìn Từ Kiếm Thường Nhẫn chăm chăm. Gã ngửa đầu bật lên tràng cười kiêu thị :

- Từ Kiếm Thường Nhẫn! Ngươi đây à... ha... ha... ha... ha.

Từ Kiếm Thường Nhẫn dần đến ba bộ. Đôi mắt u hoài ngầu đục của gã đã nhìn thấy cái xác của Ngũ Phương Đài.

- Ngũ Phương Đài! Ngũ Phương Đài!

Đỗ Hạo Thiên chỉ xác Ngũ Phương Đài :

- Ồ... Ngũ Phương Đài đó! À chính là Ngũ Phương Đài một thị nữ ngu muội, dám chống lại bốn Thánh Quân... và sẽ bị bốn Thánh Quân ăn thịt. Nếu như ngươi giết được ta... thì tâm nguyện của Ngũ Phương Đài là mang xác ả vào bích cung... À quên Kim cung.

Đỗ Hạo Thiên cắt ngang lời nói nhìn những thớ thịt trên mặt gã giật giật.

Đỗ Hạo Thiên nói tiếp :

- Ngươi đến đây để chống đối bốn Thánh Quân à?

- Ta sẽ giết ngươi!

- Ha... ha... ha...ha...

Gã cắt ngang tràng cười cay độc, rồi nói :

- Bốn tọa tức cười quá. Thường Nhẫn! Ngươi giết được ta ư? Ngươi mà có thể giết được bốn tọa. Nếu ngươi giết được bốn tọa, thì đáng mặt là bá chủ võ lâm đó.

Đỗ Hạo Thiên nói dứt câu, lật phăng tất cả y trang kim bào của mình.

Thường Nhẫn thoáng nheo mày bởi thân thể trong suốt như ngọc lưu ly của Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên ngoác Thường Nhẫn :

- Nào, Từ Kiếm Thường Nhẫn! Hãy lại đây giết bốn Thánh Quân.

- Thường mỗ sẽ giết ngươi.

Thường Nhẫn cảm đốc kiếm, vận dụng tất cả nguyên ngươn bản thân, từ từ dần tới từng bước. Mỗi bước chân của Thường Nhẫn đều để lại dấu ấn trên sàn gạch. Vẻ mặt của Thường Nhẫn trang trọng đến cực độ.

- Đỗ Hạo Thiên! Ta sẽ giết ngươi!

Một ánh chớp đã được tạo ra bởi thanh Huyết kiếm. Một vòng cầu huyết quang thi đúng hơn. Có lẽ đây là lần đầu tiên Từ Kiếm Thường Nhẫn dụng tất cả công lực của mình thi triển Huyết kiếm từ chiêu nên cả không gian tòa đại sảnh chấn động. Ánh cầu vòng huyết quang đó nhuộm đỏ mọi vật dụng trong tòa đại sảnh này.

Keng..

Thường Nhẫn lùi luôn ba bộ, trên tay y chỉ còn đốc thanh Huyết kiếm, phần lưỡi đã vỡ ra thành từng mảnh vụn.

Mặc dù hứng trọn một chiêu tứ kiếm của Thường Nhẫn, nhưng Đỗ Hạo Thiên vẫn chẳng hề hấn gì. Và chẳng cái có thể có là những tia lửa nhoáng lên rồi vụt tắt, trong khi thanh Huyết kiếm đã vỡ nát làm muôn mảnh.

Tay kiếm Thường Nhẫn tê rần, tưởng chừng như hổ khẩu đã vỡ toang.

Đỗ Hạo Thiên gằn giọng :

- Ngươi khiến bốn tọa rất bồng đảo. Đến lượt ta trả lễ đây.

Đỗ Hạo Thiên quát lớn một tiếng :

- Lôi Âm Thần.

Cùng với tiếng quát như sấm động đó, đôi tay xám xịt của gã đột ngột vụt vươn dài ra không sao có thể tưởng tượng được.

Đôi trảo công “Lôi Âm Thần” nhanh như cắt thộp vào hai bờ vai Từ Kiếm Thường Nhẫn.

Đỗ Hạo Thiên bật lên tràng cười dữ dội, nghe tựa tiếng trú của loài quỷ dữ.

- Ha... ha... ha... ha...

Gã cắt tràng cười nói :

- Bồn tọa sẽ xé xác ngươi, ăn thịt ngươi. Từ Kiếm Thường Nhẫn, ngươi dám chống lại bồn tọa thì đáng bị ta tọng vào bụng rồi.

Thường Nhẫn giãy giụa, nhưng không sao thoát khỏi đôi trảo công “Lôi Âm Thần”.

Đỗ Hạo Thiên rút hai cánh tay lại, cặp theo Thường Nhẫn về sát gã. Y chìa mặt :

- Bồn tọa sẽ ngoạm từng miếng thịt của ngươi.

- Đỗ Hạo Thiên... Ngươi điên rồi.

- Bồn tọa không điên đâu. Ai chống lại bồn Thánh Quân sẽ bị ăn từng miếng thịt.

Gã từ từ ghé miệng vào cổ Thường Nhẫn.

Thường Nhẫn lắc đầu :

- Ngươi là loài quỷ dữ.

Khi Đỗ Hạo Thiên vừa đặt miệng vào cắn cổ Thường Nhẫn, thì Tiểu Quân và Thúy Ngân Đài xuất hiện.

Tiểu Quân hét lớn :

- Dừng lại tên quỷ dữ!

Đỗ Hạo Thiên giật mình, ngước đầu lên. Gã nhận ra Tiểu Quân cùng với Thúy Ngân Đài đứng ngay trước mặt mình.

Tiểu Quân đặt cầm nã thủ vào yết hầu Ngân Đài. Chàng gần giọng nói :

- Đỗ Hạo Thiên! Nếu ngươi giết Từ Kiếm Thường Nhẫn thì Tiểu Quân sẽ bóp nát yết hầu sư muội ngươi.

Đỗ Hạo Thiên cau mày :

- Tiểu Quân! Ngươi hăm dọa ta đấy à?

Tiểu Quân lắc đầu :

- Ta không hăm dọa ngươi đâu! Mà ta sẽ thực thi lời nói của mình đó.

Đỗ Hạo Thiên chớp mắt liên tục. Gã nhìn Tiểu Quân bằng ánh mắt của loài sói lang, rồi từ từ chuyển dịch lại Thúy Ngân Đài.

Đỗ Hạo Thiên nhếch mép cười ruồi, nụ cười của gã không sao có thể hiểu được ý nghĩa.

Đỗ Hạo Thiên nói :

- Xảo Quỷ! Ngũ Phương Đài đã chết nên Thường Nhẫn cũng sẽ chết, sau đó đến lượt ngươi. Tâm nguyện của Phương Đài là được an táng trong Kim cung. Nếu ngươi giết được bốn Thánh Quân nhớ đưa xác ta vào chung với Phương Đài nhé.

Y nhìn lại Thường Nhẫn :

- Ngươi có muốn nằm chung với bồn tọa và Thánh Cô không?

- Ngươi có chết cũng không đáng được chôn.

- Ha... ha... ha... ha...

Sau khi buông tràng cười khùng bỏ và góm ghieéc đó, Đỗ Hạo Thiên gần từng tiếng :

- Bồn tọa không được chôn với Thánh Cô thì chắc chắn Tiểu Quân đáng được nằm cạnh Thánh Cô chứ không phải là người. Nếu không có Đồng Mã Kỳ, thì chắc chắn Thánh Cô Ngũ Phương Đài để trọn trái tim cho Xảo Quỷ chứ không phải là người đâu.

Đỗ Hạo Thiên nói xong mấy lời đó, quay lại nhìn Tiểu Quân :

- Sự mệnh của bồn tọa cũng đáng yêu lắm đấy. Nếu người không hưởng thì cứ việc hủy hoại đi.

Ngân Đài bậm môi. Nàng lí nhí nói :

- Tiểu Quân giết ta đi!

Tiểu Quân chưa kịp phản xử ra sao thì đôi trảo “Lôi Âm Thần” của Đỗ Hạo Thiên nhất bồng Thường Nhẫn lên.

Gã gằn giọng :

- Kề chống ta đều như thế này đây!

Xoạt...

Sau tiếng xoạt lạnh lùng khô khốc, Thường Nhẫn bị xé ra làm hai.

Tiểu Quân thất sắc. Chẳng không thể nào tin được Đỗ Hạo Thiên có thể hành động như vậy.

Đỗ Hạo Thiên xé Thường Nhẫn làm đôi, vung tay quăng về hướng cái xác của Ngũ Phương Đài. Gã nhìn Tiểu Quân :

- Đến lượt người!

Tiểu Quân buông một câu lạnh lùng :

- Người không chết không được.

Chàng thả tay cầm nã thủ khỏi yết hầu Thúy Ngân Đài.

Tiểu Quân dần lên một bộ, hai tay thủ sẵn đôi Tử Phương Thoa.

Đỗ Hạo Thiên vận “Lôi Âm ma công” đến cảnh giới tối thượng. Toàn thân gã trong suốt như ngọc lưu ly, và thêm màn sương trắng bao bọc. Trông gã bây giờ chẳng khác bộ khô cốt quái dị lạ thường.

Tiểu Quân nghiêng rặng, quát lớn một tiếng :

- Song Long Xuất Hải!

Đôi Tử Phương Thoa từ tay chàng rít lên những tiếng sáo vi vu, rồi bay vút về phía họ Đỗ.

Chát...

Những tia lửa nhoáng lên rồi vụt tắt. Tử Phương Thoa quay trở về tay Tiểu Quân.

Chàng thoáng một chút ngạc nhiên, bởi Đỗ Hạo Thiên vẫn đứng sừng sững, chẳng có một chút suy xuyển gì. Và chẳng chỉ có một chút khói trắng bốc lên từ chỗ va chạm.

Tiểu Quân thối lui một bộ.

Đỗ Hạo Thiên gằn giọng.

- Người đáng chết như gã Thường Nhẫn lắm.

Gã quát lớn một tiếng :

- Lôi Âm Thần!

Tiểu Quân đã chuẩn bị rồi, vừa thấy đôi tay quái dị tợ hai cánh tay xác chết vươn dài ra nhanh như chớp toan thộp vào vai chàng, thì Tiểu Quân đề khí vận dụng Di Hình tướng pháp thoát lên. Chàng chạy trên đôi tay quái dị của Đỗ Hạo Thiên, đồng thời phát tác Tử Phương Thoa tập kích vào yết hầu gã.

Chát... Chát...

Đỗ Hạo Thiên chỉ lùi một bộ, thu hồi đôi trảo công quái dị.

Gã buông một câu :

- Khá lắm... hay lắm..

Tiểu Quân không thể tưởng tượng được, Từ Phương Thoa cũng chẳng làm gì được gã quỷ dữ này.

Nếu Từ Phương Thoa không lấy mạng được Đỗ Hạo Thiên, thì trên đời này đâu còn thứ binh khí nào có thể thâm nhập vào họ Đỗ. Trong tình hình trước mắt, Tiểu Quân quả là chẳng còn con đường nào ngoài cái chết thảm cực chờ.

Chàng tiếp tục thi triển một tuyệt thức Đàn Chi thần công phối hợp với Từ Phương Thoa.

Chát... Chát...

Tiểu Quân vừa phát tác thế công thì thấy trước mặt mình đôi bản thủ xám ngoét vô tới.

Tiểu Quân ngã người ra sau, đôi bản thủ Lôi Âm Thần lướt xoạt ngay trên khuôn mặt Tiểu Quân cách chưa đầy hai đốt tay.

Đỗ Hạo Thiên bất ngờ phóng vút đến, dụng cước đập xuống lòng ngực Tiểu Quân.

- Ngươi phải chết!

Tiểu Quân kịp lăn tròn qua bên, phạt luôn Từ Phương Thoa vào gót chân của đối phương.

Chát...

Những tia lửa nhoáng lên rồi nhanh chóng tan biến, nhưng ngay cả gót chân của Đỗ Hạo Thiên, Từ Phương Thoa vẫn chẳng có tác dụng gì.

Chân Đỗ Hạo Thiên đập hụt Tiểu Quân, nện thẳng xuống sàn gạch.

Bình...

Cả gian đại sảnh như lọt thỏm vào vùng chấn động dữ dội khiến nó phải rung chuyển sau cái nện gót của họ Đỗ. Tiểu Quân biến sắc lăn tròn về phía cửa.

Đỗ Hạo Thiên gần giọng nói lớn :

- Tiểu Quân ngươi có thể chạy thoát khỏi bàn tay bốn Thánh Quân sao?

Cùng với lời nói đó, Đỗ Hạo Thiên cong mười ngón tay rồi búng ra mười đạo chỉ đen kịt “Lôi Âm Thần”. Thế chỉ của Đỗ Hạo Thiên tiềm ẩn một sức mạnh di sơn đảo hải, san bằng mọi chướng ngại vật khi nó đi qua, đồng thời tạo ra một thứ âm thanh chói tai.

Tiểu Quân thấy thế chỉ của đối phương chỉ trong chớp mắt đã tập kích vào thân ảnh chàng, không cho chàng một kẻ hờ có thể dụng Di Hình Tượng tháo thân. Nếu trúng mười đạo chỉ, thân ảnh chàng chẳng khác nào bị bằm ra thành mười khúc.

Trong tình thế không còn đường lùi, Tiểu Quân nghiêng răng vận dụng tất cả công lực tu vi, phát tác mười đạo đàn chi thần công ngăn đỡ mười đạo “Lôi Âm Thần”

Ầm..

Đón thẳng mười đạo chỉ Lôi Âm Thần của Đỗ Hạo Thiên, thân ảnh Tiểu Quân bị nhấc bổng lên, bay luôn về phía sau va lưng vào vách tòa đại sảnh.

Bình...

Chàng gượng đứng lên trong đầu vang những tiếng u u, mắt hoa, chẳng còn nhận được đối phương đứng đâu nữa.

Đỗ Hạo Thiên bật lên tràng cười khăng khặc. Gã gần từng tiếng :

- Tiểu Quân! Ta sẽ tọng ngươi vào bụng như đã từng ăn Đồng Mã Kỳ.

Tiểu Quân nghe Đỗ Hạo Thiên nói mà xương sống lạnh buốt. Không phải chàng là kẻ tham sinh sợ tử, mà thật ra chàng đang tưởng tượng Đỗ Hạo Thiên đang hóa thân thành con quỷ nhân có một không hai trên cõi đời này.

Hai cánh tay xám ngoét của Đỗ Hạo Thiên vươn dài ra toan thộp lấy bờ vai Tiểu Quân, thì Thúy Ngân Đài lướt ra đứng chắn ngay trước mặt chàng.

- Đỗ đại ca! Đừng giết Tiểu Quân...

Nàng lắc đầu, vừa nói vừa khóc :

- Đổ đại ca! Muội van xin đại ca đừng giết Tiểu Quân.
- Ngươi cũng chống lại ý muốn của bốn Thánh Quân nữa à?

Ngân Đài lắc đầu :

- Muội không chống! Muội chỉ xin đại ca đừng giết Tiểu Quân thôi.
- Bốn tọa muốn ăn thịt gã. Tránh ra! Nếu không bốn tọa cũng sẽ phanh thây ngươi.

Ngân Đài rung mình. Nàng không ngờ Đỗ Hạo Thiên lại có thể nói ra được lời đó.

Ngân Đài có biết đâu, một khi Đỗ Hạo Thiên đã dụng “Lôi Âm Thần” giết người, hắn sẽ bị mùi tử khí khiến cho thần trí say máu, hóa thành ác nhân gớm ghê nhất trên trần đời này.

Ngân Đài lắc đầu :

- Đại ca giết muội cũng được! Nhưng hãy tha cho Tiểu Quân.

Đỗ Hạo Thiên lườm hai con ngươi xanh rờn :

- Ngươi chống lại ý niệm của bốn Thánh Quân. Ta cũng sẽ phanh thây ngươi.

Gã vừa nói vừa toan phát động “Lôi Âm Thần” vỗ vào đỉnh đầu Thúy Ngân Đài.

Giữa lúc thập tử nhất sinh đó, có tiếng Sur Từ Hồng cất lên ầm ầm. Cùng với tiếng Sur Từ Hồng tuyệt công của Phật gia là tiếng ê a một bài kệ từ ngoài cửa vọng vào.

Vừa nghe những âm thanh êm dịu kia, không biết có oai lực gì mà Đỗ Hạo Thiên bất giác lùi luôn hai bộ. Đôi tinh nhãn ma quái trừng trừng hướng ra ngoài cửa.

Ngọc Quan Âm Mãn Vi Linh trong tư thế ngồi kiết già, là đả phiêu điều như bậc thượng tiên đang vân lướt vào trong tòa đại sảnh. Dung diện của Ngọc Quan Âm Mãn Vi Linh trang trọng ngời như một pho tượng ngọc.

Nàng ê a cất tiếng niệm Tu La đại tụng, mặc dù lời kinh của Ngọc Quan Âm nghe thật êm tai, nhưng lại tiềm ẩn một nội lực vô biên mới khiến cho Đỗ Hạo Thiên phải dùng đôi quý thủ bịt hai lỗ tai.

Thân ảnh của gã đang trong suốt như ngọc, bất giác hiện lên những vết sướt sẫm màu.

Tiểu Quân nhìn những vết sướt đó chăm chăm. Chàng nghĩ thầm :

- “Trên người gã có mười hai vết sướt... chắc chắn những vết sướt sẫm màu kia do đao kiếm tạo thành”.

Tiểu Quân lắc đầu nghĩ ngược lại :

- “Gã đã luyện tới cảnh giới tối thượng, ngay cả Từ Phương Thoa cũng chưa chạm được vào thân thể gã thì đao kiếm nào làm sướt được da thịt của Đỗ Hạo Thiên. Chỉ có... Chỉ có... Càn Khôn kiếm khí của Ngũ Phương Đài”.

Chàng bặm môi nghĩ tiếp, trong khi Ngọc Quan Âm đã tụng gần hết bài Tu La đại tụng :

- “Ngũ Phương Đài! Có thể nàng dụng Càn Khôn kiếm khí để lại những vết tích cần thiết cho mình biết.”

Ngọc Quan Âm vẻ mặt càng lúc càng trang trọng. Nàng không ngờ với tuyệt đỉnh công phu của Chung Nam sơn, Tu La đại tụng mà Đỗ Hạo Thiên cũng chỉ chao đảo thôi. Nếu như Tu La đại tụng không làm gì được gã thì trên thế gian này đâu còn thứ võ công nào khả dĩ chống được “Lôi Âm Thần”.

Tu La đại tụng vừa dứt câu cuối cùng, Đỗ Hạo Thiên như bừng tỉnh khỏi cảnh giới ảo giác do oai lực Tu La không chế thần thức.

Cũng vừa lúc đó, Tiểu Quân quyết định ra tay. Chàng quát lớn :

- Long Triều Vượt Sóng!

Hai ngọn Từ Phương Thoa bay vút ra khỏi đôi tay của Tiểu Quân, như hai đạo chỉ kinh hồn nhấm vết sướt mờ nhạt trên cơ thể họ Đỗ lao tới.

Rét... chết..

Đỗ Hạo Thiên nảy ngược lên, rú lên tiếng kêu khủng khiếp, ngay cả tòa đại sảnh cũng rung chuyển ầm ầm.

Cơ thể Đỗ Hạo Thiên bị Từ Phương Thoa chém tách làm hai theo một đường sườn, Từ Phương Thoa quay ngoắt trở lại, theo ý niệm của Tiểu Quân điều khiển, xả chớp nhoáng mười hai thức nhất nhất đều theo những đường sườn nhát ẩn hiện trên thân thể trong vắt của gã.

Mỗi lần Từ Phương Thoa xả xuống, thì một luồng khí đen lại bốc lên, tỏa ngợp mùi tử khí nồng nặc.

Ầm..

Đỗ Hạo Thiên đột ngột bề vụn ra từng mảnh nhỏ, rơi vãi khắp nơi. Chỉ còn lại duy nhất mỗi chiếc thủ cấp là còn nguyên vẹn.

Mặc dù còn mỗi cái thủ cấp, nhưng mắt gã vẫn chớp liên tục vì sự ngạc nhiên quá đỗi, bởi không ngờ nổi sao mình lại có thể vỡ nát ra như vậy.

Từ Phương Thoa đao ngoắt lại một lần nữa. Và lần này đôi Từ Phương Thoa như hai lưỡi tầm sét từ trên cao nện thẳng xuống chiếc thủ cấp của Đỗ Hạo Thiên.

Bình...

Chẳng còn một cái gì nguyên vẹn của họ Đỗ. Y đã luyện ‘Lôi Âm Thần’ để dựng nghiệp bá vương, giờ thì cái y có là một cái chết không toàn thây.

Nhất Phàm đại sư niệm phật hiệu :

- A di đà Phật!

Ngân Đài nức khê một tiếng.

Ngọc Quan Âm nhìn mọi người :

- Nhiệm vụ của ta đến đây là xong... ta quay về Chung Nam sơn và hy vọng đừng một ai đến quấy nhiễu núi Chung Nam.

Tiểu Quân bồi hồi nhìn Ngọc Quan Âm :

- Tỷ tỷ... Đa tạ tỷ tỷ đã giúp Tiểu Hắc Tử.

Ngọc Quan Âm mỉm cười :

- Người có lòng với ta... ta phải đáp lại tấm lòng của người.

Tiểu Quân cùng tất cả mọi người có mặt tại Kim cung làm lễ an táng Ngũ Phương Đài theo tâm nguyện của nàng. Từ Kiếm Thường Nhẫn cũng được chôn trước lối vào Kim cung mãi mãi làm người hộ tướng trung thành của Ngũ Phương Đài. Dù sao đó cũng là ý niệm mà Thường Nhẫn chẳng bao giờ bỏ cuộc cùng ai.

Tiểu Hồng chờ cho Tiểu Quân hành lễ tưởng niệm những người đã chết, mới lí nhí nói :

- Thúc thúc! Tiểu Hồng nghe nói thúc thúc có chiếc Lâu thuyền đẹp lắm phải không?

Chàng nhún vai :

- Nó đã chìm rồi... vĩnh viễn không bao giờ nổi lên nữa.

- Eo ôi...

Tiểu Hồng kiểng chân nói nhỏ vào tai chàng :

- Phía sau núi Chung Nam có một cây sao đã năm trăm năm. Thúc thúc cứ đến xin sư mẫu nhất định sư mẫu sẽ cho thúc thúc đóng một chiếc thuyền mới.

Tiểu Quân rùng mình :

- Thúc thúc lại xâm nhập Chung Nam sơn nữa à? Sợ quá!

- Sư mẫu còn dám cho thúc thúc mượn Từ Phương Thoa thì nhất định sẽ cho thúc thúc cây sao đó thôi mà... Thúc thúc đóng thuyền cho Tiểu Hồng nhé.

- Hồng nhi lại đòi hỏi rồi. Được thúc thúc sẽ xin với sư mẫu.

Tiểu Hồng reo lên :

- Hay quá... Thích quá...

Đồng Tiểu Linh hỏi Tiểu Hắc Tử :

- Có gì mà Tiểu Hồng thích quá như vậy?
- Thúc thúc sẽ đóng chiếc Lâu thuyền cho Tiểu Hồng nè.

Tiểu Linh mỉm cười :

- Nếu đóng xong cho cô cô đi với được không?
- Được chứ! Nhất định là có Tiểu Linh cô cô, Cúc Cúc cô cô, Sư Sư cô cô, và Trân Trân cô cô nữa.
- Vậy chiếc lâu thuyền đó phải bự lắm.
- Phải bự rồi.

Thất Thất cùng với Ngân Đài tiến lại bên Tiểu Quân. Thất Thất nói :

- Đệ đệ! Tỷ phải đi đây.
- Tỷ tỷ tính đi đâu?

Thất Thất mỉm cười, rồi lí nhí nói :

- Ngọc Quan Âm Mẫu Vĩ Linh thỉnh tỷ tỷ và Ngân Đài cô nương đến Chung Nam sơn vui thú an cư một thời gian.
- Tiểu Quân cũng tính đến Chung Nam sơn đây.
- Đệ cũng đến núi Chung Nam nữa à?

Tiểu Quân gật đầu :

- Đệ đệ đến Chung Nam sơn theo sự thỉnh cầu của... của...

Tiểu Quân ngoác Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng tiến lại bên chàng :

- Thúc thúc có chuyện gì vậy?
- Mình đi thôi.

Tiểu Quân nheo mắt với Thất Thất :

- Tiểu Quân sẽ chờ tỷ tỷ ở đó.

Chàng cùng với Tiểu Hồng trở khinh công thoát đi, thì Tiểu Linh cũng tất tả rượt theo. Nàng vừa rượt vừa nói :

- Xảo Quỷ chờ Tiểu Linh với.

Tiểu Hồng truyền âm nhập mật nói với Tiểu Quân :

- Thúc thúc! Coi bộ Tiểu Linh cô cô...
- Hồng nhi đang tập nói sàm như thúc thúc ngày xưa đó à?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Âm Ma Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.